Giới thiệu Xin Chào Tình Yêu

Xin Chào Tình Yêu là truyện ngôn tình sắc với nhân vật chính gồm: Cố Bảo Bối, Phó Quân Nhan | Nhân vật phụ: Cố An, Tiểu Khải, Phòng Đình Việt, Jay,..... Truyện về "Một người như tôi việc gì phải trở thành khúc nhạc đệm trong cuộc đời của người khác?" Kiếp trước, Cố Bảo Bối bị bạn trai vứt bỏ, cô quyết định thoát khỏi quá khứ, hy vọng vào tương lai. Không có những sáng kiến mới, không có năng lực siêu phàm cũng không phải là Marysue(thánh mẫu), chỉ từng ngày từng ngày bước từng bước vững chắc để học cách yêu và được yêu. Sau khi trọng sinh, Cố Bảo Bối cứu một đứa trẻ trong một tai nạn giao thông. Sau khi trọng sinh, cô gặp được anh – Phó Quân Nhan. Phó Quân Nhan - người đàn ông có trái tim ấm áp-người đàn ông đã bước vào cuộc đời của Bảo Bối, cùng anh dây dưa không rõ và làm trái tim cô độc của cô trở nên ấm áp, mặc cho ỷ lại, anh vẫn hết lòng yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ngoại Truyện: Tiền Kiếp Của Cố Bảo Bối (Ban Đầu Của Ban Đầu)

Cô là Cố Bảo Bối. Daddy lúc nào cũng gọi cô bảo bối, bảo bối. Tiếp đó chỉ vào anh Nặc con chú Phong rồi nói "Đó là anh trai con, con có thể ức hiếp anh nhưng không được yêu anh." Cô gật đầu, từ nhỏ đã biết trốn vào sau lưng anh mỗi lần phạm lỗi, đã là anh trai cô thì đương nhiên anh sẽ phải bảo vệ cô.

Từ nhỏ cô đã biết rằng daddy rất yêu mami, yêu đến mức cả đời này ngoài bà ra sẽ chẳng có bất cứ tình yêu nào khác. Khi ấy cô đương nhiên không hiểu tình yêu là gì, sao lại có thể khiến một người ôm lấy sự cô độc đến thiên hoang địa lão.

Từ trước đến nay, cô cũng không cho rằng thiếu một ai đó trên thế giới này sẽ khiến bản thân không sống nổi. Thế là cô tìm rất nhiều dì đến nhà. Không phải là cô không yêu mami, chỉ là mong daddy có được hạnh phúc mới. Vì ông rồi cũng sẽ già , sẽ cảm thấy cô độc.

Đến khi có một lần, daddy nhìn thấy người phụ nữ lõa thể nằm trên giường của mình, cuối cùng thẹn quá hóa giận, giáng cho cô một bạt tai, nói: "Cút ra ngoài, tạm thời đừng để tao nhìn thấy mày." Lần này, ông không còn gọi cô là bảo bối nữa, tức giận đóng sầm cửa.

Cô trở thành diễn viên một cách rất thần kì,cô mang theo cây đàn violon lưu lạc trên một con đường nhỏ ở Italia, rồi bất ngờ bị kéo vào một đoàn làm phim. Tiếp đó, người đạo diễn râu ria xồm xoàm nói: "Trời ơi, đây chính là nữ chính trong mơ của tôi đây mà!" ông quay mặt lại, nắm lấy tay cô "Cô có muốn đóng phim của tôi không? Cô có biết trông cô cực kỳ cực kỳ giống Cố Tâm Dao năm ấy. Cô có biết câu chuyện về cô ấy không? Cô muốn diễn về chuyện của cô ấy không ?" Cô đang muốn vung tay ra thì khựng lại khi nghe thấy tên của mami. Sau đó cô xem kịch bản, kịch bản viết về một câu chuyện tình khác, một người tên là Mạt Khiêm, một người tên là Mộc Thôn Cẩm, còn có cả daddy cô trở thành vai phụ, một vai phụ cô độc.

Không biết vì sao cô gật đầu chấp nhận tham gia bộ phim này mặc dù nó khác xa so với câu chuyện mà cô biết.

Khi gần quay xong , cô gặp được tác giả của bộ phim này, ông nhìn cô một lúc rất lâu, sau đó xoa mặt cô, ông nói: "Bảo Bối, ta chính là chú Ân Hạo của con." Cô không trốn tránh mà chỉ nhìn chằm chằm vào ông hỏi: "Đây không phải là một câu chuyện thôi sao?" Ông nhìn cô, nhếch khóe môi cười rồi nói: "Người sống chính vì để tiếp tục câu chuyện, tốt có……xấu có……"

Cô quay cảnh cuối cùng giữa bầu trời đầy lá rơi. Nhìn đứa trẻ trong nôi, đôi mắt đã không còn nhìn rõ nữa , dần nhắm mắt xuôi tay. Khi đạo diễn hô cắt, không hiểu sao cô lại rơi nước mắt, khóc như một đứa trẻ chẳng thể dừng lại. Cô bất chợt nhận ra, có những đau thương và bất lực có thể nhấn chìm bạn.

Cô quen Jay cũng qua bộ phim này. Anh là người diễn Mộc Thôn Cẩm. Anh thích gọi cô là Tiểu Ái, anh nói: "Nhiều người gọi em là Bảo Bối rồi , anh muốn khác biệt." Cô cười nói: " Được thôi."

Nhiều năm sau đó, khi cô khoác lên mình một bộ lễ phục lộng lẫy, tham dự đám cưới của anh, cô vẫn ngẩng đầu , tỏ ra mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt anh nói: "Chúc anh hạnh phúc." Anh mỉm cười, bất động nhìn cô một lúc, lần đầu tiên anh gọi cô: "Bảo bối……"

Từ đó về sau, cô không còn che giấu thân phận thật sự của mình, cô là Cố Bảo Bối, không chỉ đơn thuần là một diễn viên trùng tên với thiên kim tiểu thư nhà giàu. Cô, con gái của Cố Tâm Dao và Tiếu Mạc Tiếu. Một cô con gái được cưng chiều từ bé, có gia thế giàu đến mức có thể sống những ngày tháng xa xỉ đến tám đời, cô cũng là đứa em gái mà chủ tịch Mạt thị thương đến tận tâm can.

Về đến nhà, daddy đã đứng trước cửa chờ cô, ông nói: " Jay kết hôn rồi." Cô cười, đột nhiên cảm thấy mơ màng, nói: "Daddy, con và anh ấy, là cặp tình nhân màn ảnh được tất cả mọi người cho là xứng đôi nhất. Con và anh ấy đã diễn chung rất nhiều rất nhiều bộ phim, bọn con diễn qua kẻ thù, diễn qua người yêu, trong phim con còn sinh con cho anh ấy, đỡ lấy bụng bầu, anh dịu dàng ôm hôn con. Trong phim, con từng chỉ thẳng vào mặt anh mà mắng chửi, rồi sau đó lâu ngày lại nảy sinh tình cảm. Trong phim, chúng con yêu nhau, kết hôn, sinh rất nhiều rất nhiều đứa con. Chúng con hợp tác hết lần này đến lần khác, đã diễn qua rất nhiều cuộc đời, cứ như đó chính là cuộc đời của chính mình vậy……, giống như yêu đến mức chỉ muốn ở cạnh nhau như vậy……" Sau đó, cô nói "Daddy, sau này con cũng sẽ không ép daddy phải yêu người khác nữa."

Cuối cùng cô cũng đã hiểu thế nào là tình yêu. Đó chẳng qua chính là những con đường dài dằng dẳng có chung một điểm dừng……nhưng không phải ai cũng có thể may mắn như vậy…..…

Sau đó, cô vẫn cứ mơ về cô và anh, mùa thu này, anh cưới người bạn gái hơn anh bảy tuổi, bởi vì tuổi tác của cô ta nên đến mùa đông, bọn họ đã có con với nhau.

Ngay sau đó, trong một buổi bán hàng từ thiện , cô đã quyên góp một bức tranh, trong vườn hoa mai, chàng trai giữ lấy cô gái, ôm hôn, ánh mặt trời chiếu lên người họ, còn có cây đàn violon bị bỏ quên trong bụi hoa. Cô vẫn còn nhớ trong đêm hôm ấy, cô vì anh kéo một khúc nhạc, nước mắt rơi như một vũ điệu. Anh hỏi "Tiểu Ái, em vừa kéo là bài gì vậy?" Cô trả lời nhưng cũng như hỏi anh: "Tại sao không thể……yêu em?"

Sau này, họ hỏi cô, bức tranh này tên là gì. Cô đã nghĩ rất lâu, đột nhiên nhìn thấy chiếc vòng ngọc mà mami để lại cho cô trên bàn trang điểm lóe sáng một cách kì lạ, đón lấy ánh nắng, cô bất giác che mắt lại. Vườn hoa mai trong kí ức, bất giác càng trở nên xa xôi đến mức sẽ chẳng bao giờ có được cảm giác như thế nữa, giống như khi anh hôn lên mi tâm của cô nói: "Chúng ta sẽ chẳng bao giờ quay lại được nữa……" Tiếp đó cô cầm không được nước mắt mà nói, bức tranh ấy gọi là 'Nuối Tiếc'……

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 1:

Cô bắt máy, âm thanh của Jay ở đầu bên kia rất rõ ràng, anh gọi cô: " Tiểu Ái".

Cô mỉm cười nhẹ, nhưng răng đã cắn nát cánh môi, có chút đắng. Vẫn tiếp tục lái xe, chỉ là bàn chân phía dưới không biết từ lúc nào đã đè nặng vào chân ga, cô nghe anh nói: "Tiểu Ái, cô ấy đã sinh cho anh một bé gái rồi". Nước mắt làm mờ đi tầm nhìn trước mặt, cô nói: " Chúc mừng, anh lên chức ba rồi, thật sự chúc mừng,……"

Sau đó là "ONG" một tiếng cực vang, cô không còn nhìn rõ được gì nữa chỉ nghe thấy đầu bên kia điện thoại liên tục thét tên cô: "Tiểu Ái…..." Chỉ là cô dần dần không nghe rõ nữa, rất đau, đau như muốn chết đi vậy…..

--- ------ ------ ------ ------ ------

Cô là bảo bối của Tiếu gia, daddy chỉ có một đứa con là cô, nhưng cô lại họ Cố, Cố Bảo Bối, cô theo họ mami. mami cô rất đẹp, nhưng sức khỏe không được tốt, sau khi sinh cô không bao lâu thì đã rời khỏi thế gian này. Từ nhỏ, cô đã có thể nhìn thấy ảnh mami ở khắp mọi ngóc ngách trong căn phòng, daddy sẽ nhìn vào mắt cô, sau đó đóng cửa phòng lại yên lặng mà rơi lệ, ông nói, ông không có một cọng tóc bạc nào, nhưng dưới đáy mắt lại chứa đầy vẻ tang thương đến mức dọa người, ông nói: " Tâm Dao, anh lại nhớ em rồi….." Tâm Dao – là tên của mami cô……

Vào những lúc như vậy, cô sẽ rất đau lòng, nên không ít lần cô nghĩ ngợi lung tung, rốt cuộc cô nhịn không được nữa mà hỏi daddy: "Có phải là tại vì Bảo Bối, mami có phải là vì sinh Bảo Bối nên mới không còn nữa không?" Cô nhớ lúc ấy daddy nhẹ nhàng xoa đầu cô, cười và măng cô ngốc nghếch, ông nói: "mami con đó là mắc bệnh si(1),căn bệnh ấy đã khắc sâu vào xương cốt nên mới tự giày vò mình thành người không ra người." Nói xong ông nheo mắt lại giống như là nhớ lại chuyện lớn gì, ông nói: "Bảo Bối à, làm người đừng nên quá cố chấp!" Từ đó về sau một đoạn thời gian rất dài, ông bắt đầu từ căn bệnh si mà giáo dục cô, ví như ông sẽ dẫn cô đi xem Bích Hổ(2) sau đó nói: "Đây là loài động vật thông minh nhất trên thế giới, con xem, nếu nó gặp phải kẻ địch, vì bảo vệ chính mình nó sẽ tự cắt đứt đuôi của mình." Sau đó cô thấy được một cái đuôi của con Bích Hổ đang lắc lư ở phía góc tường, ghê tởm chết được. Nhưng daddy lại nói: " Bảo Bối à, con phải giống nó….." Cô lập tức dựng cả da gà, mấy ngày về sau cô luôn đem theo gương bên người, làm gì cũng không chịu buông ra, trong lòng lại cảm thán thật may là không giống nó…..sao lại có thể giống nó….xấu chết đi được….

Cô giống mami, có một đôi mắt màu xanh thẳm, họ đều bảo nó rất đẹp.

Sau này, cô thật sự mắc phải bệnh si. Chú Phong ôm cô và nói: "Sao lại ngốc như mami con vậy….. đừng khóc, Bảo Bối đừng khóc….."

Cô trở thành diễn viên, không ai biết cô là thiên kim hào môn. Cô đã yêu một người đàn ông có tên là Jay, anh ấy cũng yêu cô. Cô và anh ấy là cặp đôi được mọi người ngưỡng mộ nhất trên màn ảnh. Trong phim, cô và anh ấy diễn qua kẻ địch của nhau, diễn qua người yêu của nhau. Trong phim, cô si luyến anh ấy, đau khổ vì cầu mà không được, vì anh mà chết. Trong phim, cô từng vì anh ấy mà bỏ rơi cả giang sơn bá tánh. Trong phim cô cũng vì anh ấy mà sinh con, đỡ lấy cái bụng to lớn, anh dịu dàng ôm cô vào lòng mà hôn. Trong phim cô chỉ thẳng vào mặt anh mà chửi lớn, sau đó lại lâu ngày mà nảy sinh tình cảm. Trong phim chúng cô yêu nhau, kết hôn, sinh rất nhiều rất nhiều đứa con. Chúng tôi một lần lại một lần hợp tác với nhau, diễn qua rất nhiều cuộc đời, cứ giống như là cuộc đời của chính mình vậy…..giống như yêu tới mức, chỉ muốn luôn ở bên nhau như thế……

Nhưng mà sau này, chúng tôi không ở bên nhau…..thời tiết hôm ấy đẹp như vậy, anh nhìn cô, lau đi những giọt nước mắt đang rơi. Anh nói: "Tiểu Ái…..."Anh ấy chưa bao giờ gọi cô Bảo Bối, anh ấy chỉ gọi 'Tiểu Ái của anh', cách xưng hô chỉ thuộc về mình anh.

Anh nói với cô, từ nhỏ anh ấy đã mơ thấy một cô gái, có một đôi mắt ôn nhu sâu lắng, sẽ nhìn anh, nghe anh gọi cô 'Tiểu Ái'. Tiểu Ái – là cái tên tượng trưng cho tình yêu của anh. Anh nói, từ lần gặp đầu tiên thì đã phải lòng cô, không có bất kì lý do nào…..

Lúc anh ấy gọi cô, âm thanh thật hay, giống như tất cả những gì đẹp nhất hạnh phúc nhất trên thế giới này đều được anh nâng niu trong lòng bàn tay mà dâng đến trước mặt cô. Niềm vui ấy khiến người ta sợ hãi, hạnh phúc đến nỗi khiến người ta rơi lệ.

Nhưng mà hôm ấy anh nói: "Tiểu Ái, anh phải kết hôn….Tiểu Ái, anh không thể phụ lòng cô ấy, từ khi debut đến giờ, cô ấy luôn ở bên anh, bảo vệ anh. Cô ấy đặt tất cả mọi thứ vào trên người anh, ân tình như vậy thật sự quá nặng…..Tiểu Ái, cô ấy lớn hơn anh 7 tuổi, cô ấy đợi anh nhiều năm như vậy, sức khỏe cô ấy lại không tốt, không còn cách nào đợi được nữa. Một người phụ nữ tốt như cô ấy, nên có một nơi nương tựa tốt, nên có một đứa con. Tiểu Ái, anh phải cưới cô ấy……" Ngày hôm ấy, người quản lý của anh ấy cắt mạch máu tự tử không thành, anh mang một thân mệt mỏi đến gặp cô, ánh mắt anh ấy chứa đầy nỗi đau như vậy, cứ thế đâm vào cô khiến toàn thân cô bất giác run lên.

Sau đó, anh cưới cô ấy – người quản lý của anh. Anh yêu cô, anh không yêu cô ấy, nhưng người anh cưới là cô ấy…..

Anh đã phụ cô, phụ cả tình yêu của cả hai, nhưng anh không phải là người xấu, chỉ là không có cách nào khác…… đến cả người daddy luôn bao che khuyết điểm cho cô, còn có anh Nặc, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, ngay cả sức lực để trút giận cho cô cũng không có. Ở một mặt nào đó anh là người tốt, tốt đến mức không có người nào tốt bằng anh, chỉ đáng tiếc, anh không phải là của cô……

--- ------ ------ --------

Rất đau, thật sự rất đau, cô cố gắng mở mắt ra, mơ màng nhìn về bốn phía, một màn khói bụi ngăn trở tầm mắt, mùi xăng dầu làm cho cô không ngừng ho khan. Cô dùng hết sức đẩy cửa xe ra, từ chỗ thân xe đã bị đụng đến muốn sụp mà bò ra ngoài. Chiếc xe chở hàng phía trước bốc lên đám khói cuồn cuộn dày đặc, bên dưới là một chiếc xe nhỏ đã bị đè bẹp, máu tươi mơ hồ một mảng, cô cố nhịn cảm giác buồn nôn xuống, lùi về sau mấy bước. Đầu xe ở phía sau lưng cô đã bị đụng nát toàn bộ, xăng đang tí tách nhỏ xuống, cô lảo đảo lùi về sau mấy bước, có một người phụ nữ đang bị kẹt ở chiếc xe phía sau, thân thể bổ nhào về phía trước , trên tay trên mặt cô nhuộm đầy máu. Mùi xăng ngày càng nặng, cô gắp gáp chạy đến trước lay cô ta, "Tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi!"Nhưng lay mãi vẫn không thấy phản ứng, tay cô run run đẩy đẩy cô ta, đưa tay lên phía mũi cô ta. Chết rồi…...người phụ nữ này chết rồi……

Đúng vào lúc này, từ phía ghế sau của xe truyền đến tiếng khóc của trẻ con, như nghe được tiếng động, tiếng khóc ngày càng lớn, thanh âm nhỏ bé từng tiếng từng tiếng run run kêu: "Mama! Ma!….um…...Mama! Mama!" Kêu khan cả giọng, làm cho trái tim của cô co rút lại.

Cô thật sự không lo được cho người phụ nữ đã chết này, cô đẩy cô ta qua một bên, từ trong xe đẩy cửa xe ở phía sau ra, lập tức ôm lấy đứa bé, đứa bé ấy trông còn rất nhỏ, trên mặt còn dính một ít bọt sữa, không nhẫn tâm để đứa bé nhìn thấy cảnh tượng này. Cô che đi mắt của nó, ôm chặt đứa bé vào lòng liền quay lưng chạy về phía sau. Trong vòng tay là một khối thịt nhỏ bé, có chút nặng, nhóc con quàng tay lên cổ cô, khóc tới nổi toàn thân đều run rẩy, vài lần còn hít thở không thông.

Tiếp đó là "Bùng" một tiếng, mấy chiếc xe bùng cháy, một tiếng nổ cực lớn, chỉ trong chốc lát đã thành một biển lửa. Cô ngã ngồi trên mặt đất, nhìn ra xa, dưới đáy mắt là một mảng mờ mịt. Không khí xung quanh cực nóng, nóng đến nỗi như muốn đốt cháy người khác. Nhóc con như cũng bị làm cho kinh sợ, run mạnh một cái, tay quàng ở cổ cô, khóc đến thê lương, khóc đến cả khuôn mặt đều đỏ cả lên, cô vỗ nhẹ vào lưng cậu, một lần lại một lần dỗ dành: "Ngoan, đừng khóc, đừng khóc…." Nhưng lại bị cậu ảnh hưởng, nước mắt của cô cũng từ từ mà rơi xuống, bàn tay run run lấy ra điện thoại di động nghĩ cũng không nghĩ đã gọi vào số của Jay, : "Jay, Jay, ở đây xảy ra tai nạn giao thông rồi, tất cả xe đều đang bóc cháy……đều chết cả rồi…… đều chết cả rồi……em rất sợ…..thật đó, Tiểu Ái rất sợ…...Jay…...Tiểu Ái rất sợ…..."Đầu bên kia điện thoại có người bắt máy, nhưng lại không có âm thanh trả lời, lại là một tiếng nổ lớn, tay cô đang dần buông lỏng lại lập tức ôm chặt lấy đứa bé toàn thân không ngừng run lên.

Cô ngồi ở cục cảnh sát, trong lòng vẫn còn chưa hết ngỡ ngàng , cô đã nhìn rõ được khuôn mặt trẻ con đang ngủ say trong lòng cô, Cố An. Đứa trẻ nhà kế bên khi cô còn ở Italia, mami của đứa bé là người mẹ đơn thân, cũng là người Trung Quốc. Cả hai sống nương tựa lẫn nhau, không có người thân nào khác. Cô và mẹ của đứa bé không thân cho lắm, nhưng nhóc con này lúc nào cũng nhìn cô chằm chằm bằng cặp mắt lông lanh và gọi cô " Chị ơi ", có lúc cô cũng giúp cô ấy chăm sóc cậu bé, dẫn cậu bé đến nhà cô chơi. Chỉ là sau này cô gặp được ông đạo diễn râu ria, nhận được vai diễn đầu tiên trong cuộc đời. Không lâu sau đã bị đưa đến đoàn phim, rời khỏi nơi đó, từ đó không còn liên lạc nữa.

Chỉ là Cố An tại sao lại ở đây, lại còn là hình dáng lúc 2 tuổi? Cô tại sao lại ở Italia?

"Cố tiểu thư, là vì chiếc xe tải chở hàng phía trước đi ngược chiều nên mới xảy ra tai nạn giao thông, cô không có lỗi nên không cần phải gánh trách nhiệm, còn về việc bồi thường, công ty bảo hiểm đã đi đến hiện trường, đến lúc đó sẽ có người liên lạc với cô, bây giờ thì cô có thể đi được rồi." Cô mơ màng gật đầu, cô bây giờ phải đang ở Hồng Kông mới đúng, tại sao lại ở Italia? Vừa đi được vài bước thì lại bị cảnh sát giữ lại.

"Cố tiểu thư, đứa bé này cô phải để lại đây."

Cô nhìn đứa trẻ đang ở trong lòng, cậu ngủ rất không an ổn, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy áo của cô, hốc mắt cũng hồng hồng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên. Cô yêu thương sờ nhẹ má cậu. Lại nhớ đến cuộc điện thoại của Jay, anh nói, anh có một đứa con gái……Cô vuốt ve gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn, ôm nhóc con trong lòng chặt thêm một chút, lắc lắc đầu, ý niệm trong đầu càng rõ ràng. Quay đầu lại cô nói: "Cậu bé đã mất mẹ, cũng không có người thân nào khác. Nếu như có thể tôi muốn xin nhận nuôi cậu bé."

"Cố tiểu thư, cô chưa kết hôn, cũng không có thu nhập ổn định, điều này là không được cho phép." Người cảnh sát đưa tay ra ngăn cô lại, trong mắt có thêm mấy phần nghiêm nghị.

"Tiền tôi không thiếu, mười Cố Tiểu An tôi cũng nuôi nổi!" Trong đầu cô đang rối lên, cũng có mấy phần tức giận, trừng mắt với người cảnh sát và thét vào mặt anh ta. Nói xong mới cảm thấy có chút thất lễ, cô lớn đến như vậy cũng chưa từng dựa vào quyền uy mà ức hiếp qua người khác, sau khi Jay và người quản lý kết hôn, cô mới công khai thân phận thiên kim tiểu thư của mình. Lúc đó cô hy vọng có thể thấy được sự hối hận từ trong mắt Jay, lại sợ rằng sẽ thấy được ánh mắt hối hận đó. Nhưng anh không có, thái độ gì cũng không có, chỉ nhìn cô như trước kia, anh nói anh sẽ yêu cô cả đời, hy vọng cô được hạnh phúc. Anh nói biết được cô có được gia đình tốt như vậy cũng an tâm vài phần.

Cô lắc đầu, không muốn nghĩ ngợi lung tung nữa, sợ đánh thức đứa trẻ nên lùi về mấy bước, có chút dỗi ngồi về vị trí lúc nãy. Bình tĩnh lại một chút rồi nói: "Cảnh sát tiên sinh, là như vậy. Mẹ của đứa trẻ là hàng xóm của tôi, tôi thường xuyên giúp cô ấy chăm sóc An An. Cậu bé nhận ra tôi, cũng thích ở gần tôi. Cậu bé còn nhỏ như vậy,cái gì cũng không hiểu, cũng sợ người lạ. Gặp phải chuyện như thế này, cậu bé cũng không còn người thân nào khác, trước tiên hãy để tôi chăm sóc cậu bé có được không? Nếu không đợi cậu bé tỉnh lại, mở mắt ra thấy ai cũng là người lạ sẽ cô đơn sợ hãi đến thế nào?"

Người cảnh sát lại huơ huơ tay, không chịu thỏa hiệp. Ngọn lửa không dễ dàng áp chế xuống nay lại muốn bốc lên, nhưng nghĩ lại người ta cũng theo quy định mà làm việc, trái lại là cô như đang cố tình gây sự. Nhưng cô biết không thể bỏ rơi An An, tuy rằng cô không biết là loại duyên phận gì lại để cô gặp được An An, gặp phải vụ tai nạn giao thông này. Nhưng, người chỉ có daddy như cô, tuy hưởng thụ đủ mọi sự sủng ái của trưởng bối mà vẫn cảm thấy cô đơn, vậy một đứa bé không nơi nương tựa như An An thì phải làm thế nào? Cô thật không dám nghĩ đến. Vào lúc này cô nghĩ ngay đến người daddy vạn năng của cô, tuy có chút không tốt lắm, nhưng cô chuẩn bị gọi cho ông.

(1) Bệnh si: chỉ những người si tình.

(2) Bích Hổ: một loại thằn lằn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2

Đúng lúc ấy, ông đạo diễn hớt hải chạy vào đồn cảnh sát, trông thấy cô ông liền hét lớn: "Bảo Bối! Bảo Bối!" rồi nhìn cô từ đầu đến chân mấy lần, trong lòng cô thật muốn liếc ông một cái, cái tên này của cô, thật đúng là để cho mọi người chiếm hết tiện nghi mà, lại thấy ông ta như cố hết sức hét lớn: "Cháu không sao thì tốt! Không sao thì tốt! Tại sao lại gọi điện cho Jay mà lại không gọi cho ta! Nha đầu này thật là! Chẳng phải chỉ là về nhà lấy ít đồ thôi sao? Vậy mà cũng có thể gặp tai nạn! Ngày mai là bắt đầu quay《 Tiếc Tình 》rồi, cháu có ổn không?"

Ông đạo diễn già này là người đã dẫn dắt cô vào nghề, ông ấy bình thường người rất nhã nhặn dễ gần, là một ông lão được nhiều người yêu mến, mọi người thường gọi ông là John, cũng là một đạo diễn có tiếng trong giới, bình thường không câu nệ tiểu tiết, nhưng khi làm việc lúc nào cũng nghiêm túc.

Cô ngẩn ra hỏi: "Ngày mai quay cảnh đầu tiên?". "Cháu bị dọa đến mất trí rồi sao? Nhiều năm sau cháu và Mạt Khiêm trùng phùng, chỉ cần một ánh mắt thì đã nhận ra đối phương. Rất đơn giản mà, Bảo Bối, cháu có thể làm được thôi!"

Lúc này cô mới có được chút manh mối, lấy điện thoại ra xem, ngày tháng trong điện thoại khiến cô lạnh cả sống lưng. Vậy là, vậy là cô đã trở về mười năm trước, vậy là cô đã trở về lúc đầu, khi cô và anh vừa quen biết nhau……Lúc này, cô vừa quyết định trang phục để chụp poster, mới chỉ gặp qua Jay một lần. Lúc này, chưa ai biết cô là người thừa kế của Cố thị, đại tiểu thư của Tiếu gia. Lúc này, cô vẫn chưa thành danh. Lúc này, cô vẫn đang giận dỗi với daddy, mang theo cây violon lưu lạc ở Italia như một người điên. Lúc này, cô cũng không biết rằng thì ra câu chuyện《 Tiếc Tình 》này chính là câu chuyên về những người xung quanh cô, trong câu chuyện này, có mami cô, có cha ruột cô, còn có người daddy chưa từng nhận được tình yêu của mami cô.

Bộ《 Tiếc Tình 》này được quay trong âm thầm, tuy rằng đã được đầu tư rất nhiều tiền, lại là một tác phẩm lớn, nhưng những ngày đầu khi quay cũng không bị chú ý tới. Trừ Jay và một số diễn viên có kinh nghiệm lâu năm, còn lại đều là người mới. Khi ấy cũng không ai nghĩ rằng bộ phim này từ sau khi phát sóng liền nổi tiếng, độ nổi tiếng ngày càng tăng. Diễn viên trong phim từng người một cũng phất lên theo, có một khoảng thời gian trở nên vô cùng nổi tiếng. Sau đó, cô đóng thêm rất nhiều phim, kĩ thuật diễn xuất từng bước tăng lên, nhưng cô lúc nào cũng nghĩ rằng nếu như ngay từ đầu cô biết được đây là câu chuyện của mami cô, cô sẽ nỗ lực hơn để diễn, không chỉ vì cảm thấy hứng thú với câu chuyện này, mà còn bởi vì, cô có một phần trách nhiệm. Cũng giống như daddy mỗi lần trốn vào phòng, đối diện với bức hình của mami, gọi từng tiếng một: "Tâm Dao, anh lại nhớ em rồi." Đó là trách nhiệm……

Cuối cùng cô gọi cho daddy, nhờ ông nhận nuôi Cố An. Cách nói chuyện độc mồm của daddy vạn năm không đổi, trước tiên vẫn là giáo huấn cô một lúc, nhưng rốt cuộc cũng đã đồng ý. Cô không đổi tên cho đứa trẻ, có lẽ là do duyên phận trời sinh nên đứa trẻ cũng mang họ Cố. Cô được phép đưa Cố An về trước, còn những thủ tục sau đó sẽ có người đến làm.

Được ông John dắt lên xe bảo mẫu, cánh tay cô đã mỏi nhừ vì ẵm đứa bé suốt, cúi người bước vào xe rồi ngồi xuống, cuối cùng cô cũng có thể thở phào một cái, cô cẩn thận nhìn vào đôi mắt vẫn còn đang ngủ say của Cố An, nhẹ nhàng buông lỏng tay phải. Nghĩ đến việc phải làm sao nói với cậu chuyện mami cậu đã không còn trên đời này nữa, trong lòng lại cảm thấy cay đắng.

Đúng lúc ấy bên cạnh truyền đến giọng nam rất êm tai: "Nặng lắm không, để tôi giúp em bế nó." Ngón tay người ấy thon dài tiếp lấy Cố An trong tay cô, cô ngước mắt lên nhìn anh, ngạc nhiên gọi thành tiếng: "Phó Quân Nhan!"

Lúc ấy tuy cô đã là Nhất tỷ(1) trong làng giải trí, nhưng vẫn phải ngưỡng vọng(2) cái tên này. Có một nữ nghệ sĩ từng diễn cặp với anh đã nói, "Phó Quân Nhan ấy, nếu như anh ta nhìn cô một cái, chỉ duy nhất một cái ánh nhìn đó. nếu như cô đáp trả lại cái nhìn ấy, cả cuộc đời này của cô coi như xong." Anh ta đích thực là kiểu đàn ông tinh tế khiến người khác say đắm, một năm sau khi anh ấy mới ra mắt chỉ là một vai phụ, trong bộ phim điện ảnh《Ám ảnh》anh trong vai một nội gián mang trong mình một mối thù sâu nặng, đến cuối cùng bị phát hiện rồi bị bắn chết, vì để hoàn thành nhiệm vụ, anh đã phải trơ mắt nhìn người vợ chết ngay trước mắt mình, từ đầu đến cuối anh chỉ có một lời thoại duy nhất, từ đầu đến cuối rất ít khi nở một nụ cười,

anh ta toàn thân đồ đen ẩn nấp trong bóng tối của nhà kho, nhìn đứa nhỏ vừa được anh ta cứu sau đó gây mê rồi giấu nó trong thùng container, dưới khung cảnh âm u tĩnh mịt ấy, anh cuối cùng cũng nở một nụ cười, đáy mắt anh toát lên vẻ thê lương, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười chân thành tha thiết động lòng người. Nụ cười chỉ trong nháy mắt ấy lại như trăm hoa đua nở, ôn nhu làm chậm đi nhịp tim của từng người, sau đó, anh nói với đứa nhỏ vẫn còn đang hôn mê câu nói dịu dàng nhất thế gian, anh nói: "Nguyện em được thế gian này ôn nhu đối đãi……"

Lúc xem bộ phim đó là trong một buổi trưa nhàn hạ, khi cô xem đến cảnh ấy, không biết tại sao hai mắt đẫm lệ, cư nhiên lại muốn đưa tay che mắt anh lại, chỉ nhẹ nhàng lặp lại một câu "Nguyện anh được thế gian này ôn nhu đối đãi……" Từ sau đó trở đi, cô bắt đầu có tâm niệm được hợp tác với anh, chỉ đáng tiếc, anh đột nhiên rút lui khỏi giới giải trí.

Từ lúc bắt đầu ra mắt hầu hết các giải thưởng lớn đều thuộc về anh, có được lượng fan khổng lồ, chỉ là anh rất đơn điệu, thật sự rất đơn điệu, đơn điệu đến người khác nói không nên lời. Đến những fan lâu năm của anh, cũng chỉ hiểu biết lơ mơ về sự tình của anh. Khoảng thời gian đó mọi người như đều điên lên hết, fan của anh đi diễu hành, trên mạng cũng loạn thành một đống. Không chỉ có chuyện nhảy lầu tự sát, có người đã từng nói, nhất kiến Quân Nhan ngộ chung thân(3). Nhưng anh vẫn cứ thế mà im hơi lặng tiếng, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Chỉ là……tại sao anh lại có mặt ở đây? Rõ ràng trong《Tiếc Tình》đâu có vai diễn của anh……

Đôi mài tinh tế của anh khẽ nhếch lên, nhìn lướt qua ông đạo diễn râu ria đang lái xe, rồi lại quay đầu cười với cô, anh nói: " Xin chào, Tiểu Ái." Cả người cô ngây ra, vừa định lên tiếng lại nghe anh nói: "Điện thoại của Jay để quên trong phòng hóa trang, điện thoại là tôi bắt, may là em vẫn bình an, em vừa bị kinh hãi, vẫn nên ở trong xe nghỉ ngơi một chút đi." Giọng nói của anh rất êm tai, dịu dàng ấm áp như ngọc thạch, từng chút rơi trên bậc thềm. Anh nói rồi đưa cô một tấm chăn mỏng. Cô lấy tấm chăn, lại nghe thấy anh hỏi: "Tiểu Ái, nó tên là gì?" Nói rồi anh vuốt nhẹ đầu đứa trẻ trong lòng.

"Cố An"

Anh gật đầu rồi nói: "Em nghỉ ngơi đi, tôi sẽ chăm sóc Tiểu An."

Cô nhìn vẻ mặt điển trai của anh, không hiểu sao lại ngoan ngoãn hạ lưng ghế nằm xuống, cả người thiếm thiếp, những gì trải qua trong nháy mắt này thật khó có thể tưởng tượng nổi, cô suy nghĩ mất một lúc lâu, rốt cuộc mơ mơ màng màng muốn phản bác, mới quay lại nói với Phó Quân Nhan ở bên cạnh: "Tôi không phải tên Tiểu Ái."

"Tôi biết rồi, Tiểu Ái."

"Tôi tên Cố Bảo Bối, đừng gọi Tiểu Ái." Cô bỗng trở nên ngang bướng. Lúc này, cô vẫn chưa thật sự gặp được Jay, Jay cũng vẫn chưa kéo lấy tay cô gọi cô là Tiểu Ái.Cô muốn trốn tránh cái tên này, tránh khỏi những đau khổ ấy, tránh thật xa thật xa……

Phó Quân Nhan bất chợt im lặng nhìn cô, dùng đôi mắt bao dung nhìn cô, cô ngơ ngác nhìn anh, cứ như bị hút vào vậy. Anh liền thở dài, giúp cô kéo lại tấm chăn, rồi nói: "Ngủ đi, Tiểu Ái, em mệt rồi." Khoảnh khắc này cô đột nhiên có chút bất lực, khẩu khí ôn nhu này của anh khiến cô không còn sức phản bác, đành phải né đầu sang một bên, tức giận nhắm mắt lại. Cô nghĩ, người đàn ông này, khi anh ta nhìn về phía ai đó, họ thật sự phải tránh đi ánh nhìn của anh.

Cô tỉnh lại khi nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ, cô giật cả mình, ngồi bật dậy, mới nhìn rõ được nơi cô đang ở, một căn phòng lớn theo phong cách Địa Trung Hải, bên trên cửa sổ còn treo những chậu hoa cúc, hương nến nhàn nhạt phảng phất trên bàn, thật ấm áp và thư thái. Nhìn ra ngoài cửa sổ, đây thật sự là một căn biệt thự đơn độc. Cô cảm thấy nghi hoặc, từ khi gia nhập đoàn phim thì cô vẫn luôn ở trong căn chung cư mà đoàn phim mướn cho diễn viên, đoàn phim chưa từng cho bọn họ điều kiện tốt như vậy. Thân phật thật sự của cô chưa từng bị bại lộ, ngoại trừ biên kịch của bộ phim này – chú Ân Hạo, cũng không có ai biết được, vì vậy cô chưa từng được đối xử đặc biệt, cho dù có cũng không thể nào lộ liễu đến vậy……..

Cô lắc đầu, không muốn nghĩ thêm nữa, mang đôi dép lê vào rồi lần theo âm thanh của Cố Tiểu An. Vừa đi đến ngã rẽ thì nghe thấy tiếng chó sủa, vẫn còn chưa kịp phản ứng thì bị một cục bông trắng như tuyết bổ nhào qua đẩy ngã ngay trên cầu thang, hoàn toàn không có cách phản kháng……cô rất muốn khóc……

"Tiểu Khải, đừng nháo."

Chú chó trắng "gâu" một tiếng, nghe lời lùi về phía sau, lúc đi vẫn không quên thúc nhẹ vào tay cô. Cô vừa bị sợ hãi nên vẫn không muốn động đậy, có ai đến nói cho cô biết đây là chó nhà ai nuôi không? Cô ngã xuống đất, viền mắt cầm không được ửng đỏ, từ khi còn nhỏ sau khi daddy dùng động vật để giáo dục cô thì động vật trở thành thứ cô sợ nhất……

Nghe thấy tiếng bước chân chậm chậm đi tới, Phó Quân Nhan một tay bế Cố Tiểu An đi tới, Khuôn mặt hồng hào của Cố Tiểu An nhìn cô, đôi mắt tròn xoe tràn đầy hơi nước, tròng mắt đảo qua đảo lại, cuối cùng miệng búng ra bong bóng nhìn cô, chìa tay ra gọi: "Chị! Bế!" Cô bỗng nhiên có chút bất lực, chìa tay ra muốn bế em, mới nhớ bản thân vừa bị đẩy ngã xuống đất, ngượng ngùng muốn thu tay về thì bị Phó Quân Nhan giữ lấy, tay anh thon dài như chẳng cần mất chút sức lực nào kéo cô đứng dậy. Chú chó trắng lại "gâu" một tiếng, anh cúi xuống liếc nó một cái, nó lập tức ngoan ngoãn ngồi xổm xuống một bên, không còn kêu nữa. Lại quay người nói với cô: "Tiểu Ái, đừng sợ, tính khí Tiểu Khải rất tốt, là nó thích em đấy." Cô lén lút liếc con 'đại bạch cẩu', nó thế mà lại giống như đồng tình "gâu" thêm một tiếng, cô bất động không nói nên lời.

Phó Quân Nhan kéo tay cô, lòng bàn tay anh thật ấm áp, cô bị anh nắm lấy tay, nghiên đầu nhìn sườn mặt anh, cảm thấy thật tinh xảo đẹp mắt, lại nhìn Cố Tiểu An trong lòng anh, đôi mắt to tinh quái của nhóc con ấy đang nhìn cô, đôi mắt đặc biệt nhìn chòng chọc vào cô, khiến cô không nhịn được muốn cười. Người đàn ông như vậy, lại bế một đứa trẻ, lại vẫn gọn gàng không mất đi phong độ. Cô cũng không biết đang thất thần cái gì, cứ thế mặc anh, một tay bế Cố Tiểu An, một tay kéo lấy tay cô đi xuống cầu thang đưa đến bên bàn ăn toàn những món Tây.

Sau đó anh buông tay cô, cô cứ thế ngơ ngác, cảm thấy lòng bàn tay mất đi sự ấm áp. Lại thấy anh giúp cô kéo ghế, cô ngồi xuống, anh mới cẩn thận ôm Cố Tiểu An bỏ vào lòng cô. Cố An được cô tiếp lấy, liền vui vẻ đong đưa đôi chân nhỏ,đưa qua đưa lại từng vòng. Rồi lại dính lấy cô nũng nịu nói:

"Chị, ăn trắng trắng……"

'Trắng trắng' là món gì chứ……Cô ngẩn ra, quay đầu nhìn Phó Quân Nhan cầu cứu, anh gật đầu nhẹ, cho tôi một ánh nhìn đừng lo, cô lập tức liền cảm thấy an tâm hẳn. "Chờ một chút nhé, anh Quân Nhan sẽ làm cho em." Nhóc con liền gật đầu, từ trong túi lấy ra hai thanh chocolate, ngẩng đầu nhìn tôi, đôi mắt to chớp liên tục. Tôi lập tức hiểu ý, liền bóc một thanh cho cậu ăn. Cậu ăn xong vui vẻ híp mắt lại, lại lúc lắc cái đầu nhỏ. Tôi lại bóc thêm một thanh cho cậu, cậu liền lắc đầu, vẻ mặt đơn thuần đáng yêu nhìn tôi, ngón tay nhỏ chỉ chỉ tôi: "Chị, ăn." Trong lòng cô thấy ấm áp, xoa xoa đầu cô.

Phó Quân Nhan đã quay người đi đến phía sau dàn bếp, nhìn qua bên này, đáy mắt mang theo ý cười, vừa nướng sandwich vừa nói "Em dậy thật sớm, bây giờ mới 7 giờ, cảnh của em hôm nay không nhiều, 9 giờ đi hóa trang là được rồi."

"An An cũng đi!"

"Được." Cô vuốt vuốt tóc đứa bé, nhịn không được hôn lên trán của nó. Đứa bé này cả người toàn mùi sữa, mùi hương thật dễ chịu.

"Tôi cũng đến phim trường, lúc em quay phim tôi sẽ trong chừng nó." Phó Quân Nhan đi tới, trong tay bưng sữa đến, một phần được đựng trong bình, một phần được đựng trong ly thủy tinh màu trắng. Anh đặt ly thủy tinh xuống trước mặt cô, nói một câu: "Em uống đi." Cầm bình sữa trong tay thử độ ấm rồi đưa đến trước mặt Tiểu An lắc lắc, đưa tay ra bế nó. Cố Tiểu An co người cự tuyệt, vòng tay qua người cô,mặt hướng về phía cổ cô mà chà chà làm nũng, "Không muốn, chị đút!"

Tôi hướng về Phó Quân Nhan cười cười, đưa tay nhận lấy bình sữa, lắc đầu nói: "Để tôi." Lại nghĩ Phó Quân Nhan này thật sự rất thích trẻ con, cũng là thật tâm đối tốt với Cố Tiểu An, bình sữa này vừa nhìn đã biết là mới mua, còn tỉ mỉ ngâm qua nước nóng để khử trùng. Lại nghĩ đến sau này chẳng trách anh được nhiều người yêu mến đến vậy, có lẽ do anh là người dịu dàng dễ gần. Nghĩ một lúc cô mới nói: "Khi tôi vừa đến Italia, đã thuê nhà ở cạnh nhà họ, mẹ của An An có lúc bận, tôi lại ở nhà, nên thỉnh thoảng trông chừng nó, sau này, nó chính là em tôi." Cố Tiểu An vẫn đang uống sữa ừng ực mà lại gật đầu, cứ như hiểu được kêu: "Chị." Cô cười vui vẻ, kiềm không được nói: "Đáng tiếc chị không đủ lớn, không thể nhận cậu làm con trai." Nó né đầu qua, ừng ực hít lấy núm vú cao su không để ý tôi nữa.

Cố Tiểu An uống xong liền bổ nhào về phía chú chó trắng, chú chó cũng nhường nó, khổng hề để tâm việc bị đứa trẻ vừa chập chững biết đi đẩy ngã.Trong phút chốc tôi cảm thấy nở mày mở mặt, có chút sảng khoái như được báo thù.

"Tiểu Khải thích An An." Phó Quân Nhan bỏ sandwich gọn gàng vào đĩa rồi đưa cho cô, sau đó cũng kéo ghế ngồi xuống.

Tôi gật gật đầu, nhìn xung quanh, biệt thự này được trang hoàn thật là nhã nhặn ấm áp, nhìn kĩ thì quả là tốn không ít tiền. Đoàn phim làm gì mà cho phòng ở tốt như vậy, với lại cô còn là người mới. Nghĩ nghĩ, thì vẫn là nên hỏi Cố Quân Nhan: "Đây là đâu, cách đoàn phim xa không?"

Anh giống như biết tôi sẽ hỏi như vậy, lắc đầu nói: "Không xa." Lại gắp salad vào bát cô. "Căn hộ mà đoàn phim đang mướn không tiện khi dắt theo trẻ em, John nghĩ nên cho em dọn qua ở chung với tôi, nếu em đồng ý, em và An An ở lầu trên, có chuyện gì thì tôi ở lầu dưới, em nói xem như thế có được không?"

Ngữ khí của anh ôn hòa dễ gần, tôi không tự giác đã muốn nói 'được', nhưng lại cảm thấy có chỗ không đúng. Tôi chưa nghĩ ra chỗ nào không đúng thì Phó Quân Nhan đã mở lời nói: "Tiểu Ái, người diễn vai Tiểu Mạt Tiếu trong đoàn phim của em ngã bị thương ở xương chân, đã phải từ bỏ vai diễn rồi, tôi đã nhận diễn vai của anh ta."

"A!" Tôi sửng dốt, cái nĩa rớt xuống cái bát phát ra một tiếng vang.

Cố Tiểu An bịch bịch bịch chạy qua đây, ôm lấy chân cô, ngước mặt lên gọi: "Chị!"

Con 'đại bạch cẩu' cũng xuyt một cái mà chạy qua đây, ngồi xổm bên chân cô "gâu!" một tiếng.

Phó Quân Nhan giống như nhìn thấy sự thất thần của cô, đưa tay ra sờ sờ đầu Cố Tiểu An, rồi lại sờ sờ đâu con đại bạch cẩu, nói một câu "không sao." Một người một chó lại vểnh mông lên tung tăng tung tăng chạy đi.

Cô đột nhiên cảm thấy rất xúc động, nghiêng đầu qua tinh tế mà đánh giá Phó Quân Nhan, anh cũng nghiêng đầu qua mà nhìn cô, lỗ tai của cô 'soạt' một cái đỏ lên, nghĩ đến câu 'nhất kiến Quân Nhan ngộ chung thân', tất thì thu lại tầm mắt, đành phải nhìn chằm chằm xuống ngón chân mình, mới nói: " Anh không giống."

"Tiểu Ái, em nói gì?"

"Anh rất điển trai không sai, nhưng Tiếu Mạt Tiếu nổi tiếng là độc mồm, lúc ấy ở giới giải trí không ai dám chọc vào con 'ong' lớn này." Cô nghĩ lại hình tượng năm ấy khi daddy còn đang là nghệ sĩ, cùng với sự kiêu ngạo trước giờ của ông, đem so sánh với người đàn ông ôn nhu như ngọc này, trong lòng đánh một dấu 'X' lớn.

"Tiểu Ái , anh là diễn viên."

"Tôi đương nhiên biết, Phó Quân Nhan đương nhiên là diễn gì thì giống đó."

"Cảm ơn." Anh cười rất ôn hòa, cư nhiên lại đưa tay ra xoa xoa tóc của cô, nói: "Em cũng sẽ làm rất tốt."

Cô dùng lực gật đầu một cái, cô nhất định sẽ diễn tốt vai của mami, đây là chuyện duy nhất mà cô có thể làm cho bà……

Lại nghe anh nói: “Em xem, Tiểu Khải rất thích An An, cảm ơn em đã ở lại nơi này.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của anh, ánh mắt anh rất sâu, dường như có gì đó không đúng thì đã bị anh kéo lấy tay, chỉ nghe anh nhẹ nhàng nói: “Tiểu Ái, ngày đầu tiên quay phim, cố lên.”

(1) Nhất tỷ: là những diễn viên có đủ yếu tố nhan sắc và tài năng, và luôn dành được những giải thưởng quan trọng hàng năm của nhà đài.

(2) Ngưỡng vọng: ngưỡng mộ, hy vọng, kính trọng.

(3) Nhất kiến Quân Nhan ngộ chung thân: một khi đã gặp qua Quân Nhan sẽ bỏ lỡ chung thân đại sự của mình. (ý đây là vì anh Quân Nhan quá có sức hấp dẫn làm mê hoặc các chị hết rồi không ai muốn kết hôn nữa =)))

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 3

Khi cô gặp lại Jay lần nữa, anh đang cùng người quản lí của anh ở một bên xem kịch bản, cô hướng về phía anh nhẹ gật đầu xem như chào hỏi nhưng không đi về phía đó.

Cố Tiểu An không muốn được bế nữa, vùng vẫy muốn từ trên người Phó Quân Nhan xuống.

Miệng còn hô: “Khải Khải, chơi!”

Tiểu Khải ở phía sau không ngờ lại có thể nghe hiểu được, 'gâu' một tiếng ve vẩy cái đuôi chạy đến bên cạnh chỗ Cố Tiểu An được thả xuống.

Cô thật sự kinh ngạc mà nhìn về phía Phó Quân Nhan, trong lòng ngàn hồi trăm chuyển, anh cong cong khóe môi nói với cô: “Chúng nó đã trở thành bạn tốt rồi.”

Sau đó cô thấy Cố Tiểu An cư nhiên lại nằm dài trên lưng Tiểu Khải, cưỡi chó mà cứ như cưỡi ngựa vậy.....thế nhưng Tiểu Khải lại rất ôn thuần, ngoan ngoãn mà mặc cho cậu nhóc dày vò, bước chân cũng dần chậm lại. Rốt cuộc, cô lần đầu tiên nhìn thẳng vào con 'đại bạch cẩu' sau khi đứng lên so với chiều cao của cô không thua kém là bao nhiêu này, chỉ thấy một đôi mắt to đen lóng lánh, trong mắt sáng ngời có thần, nhất thời cũng cảm thấy nó thân thiết đáng yêu ra hẳn.

“ Phó Quân Nhan, nó là loài chó gì?”

“Chó núi Pyrénées.”

“Vậy tại sao lại gọi nó là Tiểu Khải?”

Anh nhìn nhìn cô, nhẹ nhàng nói “Hôm qua lúc em ngủ say, An An thức dậy, nhìn vào chú chó mà kêu Khải Khải chơi.”

Cô nhìn Cố Tiểu An đang cưỡi trên lưng Tiểu Khải, suy nghĩ trong lòng không ngừng thay đổi. Lại nhìn về Phó Quân Nhan, do dự mở miệng nói: “Nó là muốn nói.....cưỡi cưỡi(1)thì phải.....”

(1) 骑骑 (cưỡi cưỡi) với 启启 (khải khải) = “qi qi” là đồng âm

Anh thế mà lại nghiêm túc xoay đầu, đánh giá một người một chó, rồi nghiêm túc trả lời: “Hình như đúng là như vậy.....”

Cô có cảm giác bất lực, nghiêng đầu đánh giá vị 'siêu sao' tương lai này.....chỉ biết yên lặng không biết nói gì hơn.....

Một đường đi về, Cố Tiểu An vẫn cưỡi trên lưng Tiểu Khải. Cô sợ nhóc con sẽ rơi từ trên lưng Tiểu Khải xuống nên trong lòng đặc biệt khẩn trương.

Phó Quân Nhan thì giống như một chút cũng không lo lắng, khóe môi xinh đẹp khẽ nhếch lên, thả chậm bước chân đi theo đằng sau hai tiểu gia hỏa đó, gật nhẹ đầu với cô ý bảo cô đừng quá lo.

Bộ phim《 Tiếc Tình 》này, kỳ thật là có độ khó của nó, nguyên nhân là vì bộ phim này hoàn toàn sử dụng tên thật, cả truyền thông và các trang mạng đều bảo rằng vì muốn bộ phim được chú ý mà lấy lòng mọi người, chỉ vì muốn hấp dẫn thêm nhiều khán giả. Khi daddy và bốn người khác thành lập ra ban nhạc 'Rainbow' –'Cầu Vồng'. Khi đó bọn họ như mặt trời ban trưa của giới siêu sao. Vì thế, muốn kể lại câu chuyện của họ, khó khăn nhất chính là việc tuyển chọn diễn viên. Tuy rằng họ đã rời khỏi giới giải trí, nhưng lượng fan hâm mộ kinh khủng của họ vẫn còn, nếu diễn viên tuyển chọn không tốt

nhất định sẽ hứng chịu một tràng tiếng mắng chửi khủng khiếp từ người hâm mộ.

Sau này khi phim được công chiếu người bị mắng thảm nhất chình là vai diễn Tiểu Mạt Tiếu.....Người diễn viên đó chính là bị mắng đến nổi tiếng.....tuy rằng anh ta hiểu được vẻ cuồng vọng của nhân vật này nhưng lại quên mất đằng sau vẻ cuồng vọng, dưới đáy lòng là tràn đầy đau khổ cùng sự tinh tế. Daddy cô tức đến nỗi mỗi lần nhìn thấy anh ta trên màn hình liền tua qua nhanh, còn độc mồm mà hỏi cô: "Bảo Bối à! Diễn ra cái dạng này con cũng không biết phải ngừng diễn à? NG biết không! Diễn daddy thành cái dạng này.....violon này là ai kéo, tặng hắn hai xe bông đi, Ân Hạo quả nhiên là bác sĩ, đối với nhạc lý chẳng có chút am hiểu gì.....đã qua bao nhiêu năm như vậy hắn cư nhiên hủy hoại ta như thế! Nha đầu này, con đúng là chỉ biết giúp người ngoài."

Cô xoay người lại nhìn Phó Quân Nhan đang đứng dưới ánh mặt trời, đằng sau là một bãi cỏ rộng lớn, anh bước từng bước nhàn nhã theo sau con đại bạch cẩu, thỉnh thoảng lại nhìn cậu bé đang nằm bò trên lưng con chó, lông mi anh dài, cánh mũi cao ngất, chân mày tinh tế như ngọc, trên tay đang cầm cái cặp nhỏ, toàn là những đồ dùng dùng để chăm sóc An An. Đàn ông lúc chăm sóc trẻ con đúng là lúc có sức hút nhất, đáng tin cậy nhất, cô đột nhiên nhớ đến câu 'Mạch Thượng Nhân Như Ngọc, Công Tử Thế Vô Song'. Chẳng trách được fan của anh lại gọi anh là 'Công Tử'. Đàn ông như vậy, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy lòng đầy ấm áp.

Khi Jay buông kịch bản xuống hướng về phía cô chào hỏi, cô nhìn thấy đi theo sát phía sau là người quản lý cúa anh. Cô ta tên là Từ Mân, mọi người đều gọi cô ta là 'Mân tỷ', cô ta lớn hơn anh bảy tuổi. Vì thế, cô chưa từng nghĩ đến, tình yêu của cô sẽ bị cô ta cướp mất. Hoặc có lẽ là ở trong mắt cô ta, cô mới là người xém cướp đi người đàn ông mà cô ta dốc công bồi dưỡng. Jay không buông được cô ta, người mà cho dù có nước chảy đá mòn cũng luôn ở bên cạnh anh, cho dù chỉ là vì báo ân.

Anh Nặc nói, người đàn ông này không xấu, thậm chí còn có thể xem là rất tốt. Nhưng bởi vì quá tốt, quá thiện lương nên mới bị người khác hết lần này đến lần khác dễ dàng phá vỡ giới hạn của bản thân. Người đàn ông mà không có giới hạn là người nhu nhược, anh ấy cũng rất đáng thương.

Cô nhìn anh, nhìn vào đôi mắt quen thuộc ấy, trái tim nhẹ thắt lại. Anh nói, người phụ nữ này đã sinh cho anh một đứa con gái.

Jay còn chưa kịp mở miệng, Phó Quân Nhan đã đi về phía này, anh gật đầu xem như là chào hỏi với họ rồi nói với cô: " Tiểu Ái, tới lượt em trang điểm rồi."

Cô gật đầu, quay đầu lại nhìn thấy Jay khi nghe được tiếng 'Tiểu Ái' trong mắt dấy lên một ngọn lửa, cô biết đó đại biểu cho điều gì, chỉ là cô quay đầu đi, hướng về phía Phó Quân Nhan cười nhẹ, anh cũng hướng về phía cô mà cười rồi mở miệng nói: "Yên tâm, anh sẽ chăm sóc tốt An An."

Giữa dòng người tấp nập Cố Tâm Dao chỉ nhìn thấy Mạt Khiêm, từ nhỏ cô đã phải lòng Mạt Khiêm, chỉ với một ánh mắt, trong hàng ngàn hàng vạn người, họ chỉ nhìn thấy được đối phương. Chỉ như thế không hề động đậy, Cố Tâm Dao hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn anh, khóe miệng lại giương lên một nụ cười nhàn nhạt.....

Mạt Khiêm đối với Cố Tâm Dao không lạnh không nhạt, cô cứ thế mặt dày ồn ào mà bám theo anh, cho đến khi cô thương tích đầy mình, sự rung động dưới đáy mắt của anh, anh đau lòng mà ôm cô vào lòng, giây phút đó cô hạnh phúc như có được cả thế giới.

Đêm mưa ấy, Mạt Khiêm hướng Cố Tâm Dao cầu hôn, bọn họ đứng dưới mái hiên, cô nhận lấy chiếc nhẫn từ anh, hạnh phúc đến không kiềm được nước mắt, cô nói: "Mạt Khiêm, anh không biết, em thật sự rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi em cảm thấy sợ hãi, cứ như là quá hạnh phúc đến cả ông trời cũng muốn đố kị rồi."

Kiếp trước, lúc cô diễn cảnh này không hiểu được những cảm giác ấy, không hiểu được cảm giác lo được lo mất ấy. Nhưng mà lần này cô đã hiểu. Đó là trực giác của phụ nữ, là sự đối đãi thiện lương của ông trời, sâu trong tiềm thức ta sẽ cảm nhận được, vào lúc đó mami nhất định là cảm thấy quá hạnh phúc, nên sợ sẽ bị đố kị. Vì thế trong hạnh phúc của mami có quá nhiều sự sợ hãi và ưu thương.

Cô mặc cho nước mắt tràng qua vành mắt, nhớ đến Jay nói, 'anh phải cưới cô ấy'. Ánh mắt chứa đầy sự yêu thương đối với cô nhưng lại nói ra những lời đó. Bi thương-hạnh phúc giống như là bóng đèn lưu ly bị đánh vỡ trong chớp nhoáng, sáng đến làm người ta chói mắt.

"Ok! Xong việc!" John hô lớn một tiếng. Máy phun mưa lập tức được tắt. Cô gật gật đầu với bạn diễn chung Phòng Đinh Việt, diễn viên diễn vai Mạt Khiêm có tên là Phòng Đinh Việt. Anh ta cũng là người mới, gia thế cực tốt, nghe đồn là con cán bộ cao cấp, chẳng qua điều này vài năm nữa mới được tiết lộ, tính cách anh ta có phần hơi lạnh nhạt, thế nhưng con người rất tốt, nhập vai cũng cực nhanh, ngày sau bộ phim này sẽ rất nổi tiếng. Cô nhớ sau này có một lần trong lễ trao giải, anh đã từng giúp cô giải vây, anh ta là một người tốt.

Phó Quân Nhan đã bế Cố Tiểu An đi qua bên này, trong tay Tiểu An đang ôm tắm chăn, lúc đi qua đây cậu cầm tắm chăn đắp lên người cô còn không quên vươn đôi tay nhỏ bé ra chà xát chà xát vào tay cô: "Chị a, không lạnh, An An xoa xoa."

"An An thật ngoan." Cô kéo tắm chăn xuống, đắp lại lên người, xoa xoa chóp mũi, gấp gáp chui vào xe bảo mẫu để thay trang phục.

Mở cửa xe, thấy Phó Quân Nhan đang cầm một cái bình đứng trước cửa xe, thấy cô xong rồi, anh kéo cô khom người xuống vòng lại vào trong xe, anh chậm rãi mở nắp bình ra đưa cho cô nói: "Uống một chút đi, đây là canh gừng."

Cô cầm ở trên tay, thật ấm, há miệng liền uống một hớp lớn, thoải mái thở dài, mới hỏi: "An An đâu?"

"Bị John bế đi rồi, hôm nay ông ấy còn nói nếu không phải An An còn quá nhỏ thì diễn 'tiểu Mạt Khiêm' cũng không là vấn đề."

Diễn daddy ruột của cô? Cô nhăn nhăn chóp mũi, nhìn vào anh nghiêm túc mà lắc đầu: "không thể được, trẻ con phải đơn điệu một chút." nghĩ lại thì cô đúng là đã tìm được một lý do khá hay.

Phó Quân Nhan không nói gì chỉ gật gật đầu lại nói: "Tiểu Ái, John hôm nay hỏi, em không có công ty quản lý thì cũng phải nên có người quản lý. Cứ một mình đi đóng phim như thế này cũng không tốt lắm."

"Anh không phải cũng không có người quản lý đấy thôi?" Cô nhìn vào anh ấy và nói "Chẳng phải chúng ta cũng rất tốt sao?"

"Ừm, rất tốt." Anh gật gật đầu, khóe môi anh cong nhẹ cười với cô.

"Đúng vậy, chúng ta giúp đỡ cho nhau thì tốt biết mấy." Cô gật đầu, có chút nhụt khí, đối với nụ cười của anh ngày càng không có sức miễn dịch.

Lúc về phòng hóa trang không ngờ Jay lại đứng trước cửa, cô nhìn vào bình giữ nhiệt trên tay của anh, nghi hoặc mà nhìn về hướng anh.

"Tiểu Ái, hôm nay em quay cảnh dưới mưa, Mân tỷ vừa vặn cũng nấu trà gừng, em uống một chút đi."

Cô rất không muốn đụng vào những thứ cô ấy đã đụng qua, cô lắc đầu, trong lòng đã xem những thứ đó như thuốc độc: "Lúc nãy ở trên xe bảo mẫu tôi đã uống qua rồi, cảm ơn anh."

Động tác của anh khựng lại, tay cứng ngắc ở đó. Rốt cuộc cũng là không nỡ, anh cũng không làm những việc không tốt đối với cô: "Nếu không, cứ để đó lát tôi sẽ uống."

Anh gật đầu, cười ngây ngô.

Cô tin, anh quả thật đã thích cô từ lúc ban đầu……cô thật sự tin. Cô nhận cái bình, lại nhìn sang phòng hóa trang kế bên, nghĩ một hồi, nói: "Jay, tôi đi chia một ít cho anh Đinh Việt, nam trợ lý của anh ta thường không lưu tâm những việc nhỏ này, đoán chừng cũng không chăm sóc tốt cho anh ta."

Đáy mắt anh vừa phát sáng nay đã tối đi vài phần, sau đó điều chỉnh lại thần sắc nói với cô: "Tiểu Ái, ngày mai là lần đầu tiên chúng ta hợp tác, cố lên."

"Ừm." Cô gật đầu, bất giác thốt lên câu "Chúng ta sẽ hợp tác rất tốt……"

Anh ấy lại cười tươi trở lại, hướng về phía cô gật gật đầu.

Cô và anh quả thật hợp tác rất tốt……lại thêm sau này hợp tác với nhau mấy bộ phim nữa, cũng xem như là đem cái danh 'cặp đôi màn ảnh' này nắm vững. Nói đến cuối cùng thì cô đối với Jay là lâu ngày nảy sinh tình cảm, động tình trước là anh, thế nhưng bị tổn thương lại là cả hai……

Nhân vật Mộc Thôn Cẩm này rất đặc thù, một đại thiếu gia ngạo mạn quật cường, nhưng lại chịu thua đối với Cố Tâm Dao, vì cô ấy mà sáng tác nhạc, luôn bảo vệ cô ấy, chờ đợi cô ấy, cuối cùng còn vì Cố Tâm Dao đang thần trí không minh mẫn mà đỡ chiếc xe đang lao tới phía cô ấy, vì cô ấy mà chết.

Cho nên sau này lúc bộ phim được công chiếu, chia ra rất nhiều phái, có phái thì ủng hộ Tâm Dao - Mặt Khiêm, có phái thì ủng hộ Tâm Dao – Mộc Thôn Cẩm, còn có cả phái ủng hộ Tâm Dao và Tiểu Mạt Tiếu. Có một lần cô nổi giận, viết trên weibo, không thì để một nữ N nam đi, không ngờ người hưởng ứng lại không ngất, lúc đó cô bị chú Phong và daddy mắng đến thúi đầu.

Nghĩ nghĩ, ngày mai cũng là ngày cô và Phó Quân Nhan diễn tay đôi. Trông thâm tâm có một chút chờ mong, trước khi trọng sinh cũng có ý nghĩ muốn thử diễn tay đôi với anh để so chiêu, nhưng không ngờ sau khi trọng sinh liền gặp được anh ngay như vậy. Không biết anh sẽ diễn như thế nào. Người đàn ông ôn nhuận như vậy, diễn vai vừa cương quyết vừa bất tuân như daddy cô sẽ như thế nào.

Cô gõ gõ cửa của phòng hóa trang, phòng hóa trang này là phòng chuyên dùng cho nam diễn viên, rất lâu cũng không thấy động tỉnh gì, cô chỉ có thể gõ lại xem sao: "Anh Đinh Việt? Anh Đinh Việt? Em là Tiểu Ái."

Rốt cuộc, trong phòng cũng có động tĩnh, Phòng Đinh Việt kéo cửa ra, khí chất của anh ta thiên về lạnh, chính là lúc diễn chung với anh, anh một phen kéo cô vào lòng, khiến cô liền cảm thấy toàn thân rùng mình. Cho nên những người gặp qua anh cũng bị khí chất xa cách của anh áp đảo, quên đi tướng mạo điển trai của anh.

"Sao vậy, Tiểu Ái?" Từ lần đầu vào đoàn phim, Phó Quân Nhan đã gọi cô như vậy, sau này mọi người dần dần đều quen cũng không còn ai gọi cô 'Bảo Bối' nữa. Cách gọi 'Tiểu Ái' này, giống như mọc cánh vậy dần dần ai cũng biết, không biết ai đã nói rằng cái tên này là nhủ danh của cô. Trước đây chỉ có một người gọi cô như vậy, nhưng từ đây về sau sẽ không còn như vậy nữa.

Cô đang cầm trên tay bình giữ ấm, miễn cưỡng nở nụ cười: " Anh Đinh Việt, mời anh uống canh gừng."

Anh nhẹ daddyu mày lại, mở hé nữa cánh cửa, cong mi nhìn về hướng cô: " Quân Nhan đã đưa qua tôi rồi, vẫn còn sao?"

"A!" Cô rút tay lại: "Đây là người quản lý của Jay nấu cho chúng ta."

"Ồ." Anh ấy nhìn cô một cái, đưa tay ra nhận lấy, mở nắp bình không lạnh không nhạt mà nhìn thoáng qua.

"Anh Đinh Việt, anh uống xong rồi thì để ở phòng hóa trang của em là được rồi, ngày mai em đi trả lại cho Mân tỷ."

"Không cần, tôi tự đi." Anh khoát khoát tay, cũng không biết là tự nói mình nghe hay là cố ý nói cô nghe: "Cô Từ Mân này quả là lão giang hồ, toàn tâm toàn ý mà nâng đỡ Jay, ở giữa chuyện này không biết đã nhờ vả bao nhiêu mối quan hệ, xã giao với biết bao nhiêu người." Nói xong ý vị sâu xa mà nhìn

cô một cái, vỗ vỗ vai cô: "Cô gái tốt, người hữu tình chúng ta phải lâu lắm mới gặp lại rồi."

Cô 'phụt' một tiếng bật cười, đoạn này Cố Tâm Dao và Mạt Khiêm đúng là hết cảnh diễn rồi. Đột nhiên lại rất đau lòng cho mami, chờ đợi cả đời, lại đổi chẳng được bao nhiêu thời gian ở cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 4

Cố Tiểu An rất ngoan, từ ngày Phó Quân Nhan nói cho cậu biết, mẹ cậu phải đi làm việc ở một nơi rất xa, đợi An An lớn rồi sẽ trở về. Cậu liền không khóc nháo đòi mẹ nữa. Chỉ là vào ban đêm lúc ngủ cậu rất thích dính lấy cô, nhìn thân hình nhỏ bé của cậu gắt gao ôm chặt lấy thắt lưng của cô là cô cứ cảm thấy đau lòng. Cô cẩn thận hồi tưởng lại, cái hôm trước khi cô trọng sinh, cô thực tế không có gặp phải tai nạn giao thông, nhưng quả thật cô có lái xe đi ngang qua con đường đó. Sau này lại một lần nữa quay về Italia, cũng đi tìm qua hai mẹ con họ, nhưng mà trong nhà lại trống không. Chỉ là trong kí ức, trên còn đường này không lâu trước đó quả thật phát sinh vụ án liên hoàn về tai nạn xe cộ, lúc đó cô đã gia nhập đoàn làm phim, từng nghe nhân viên trong đoàn thở dài tiết nuối nói không còn ai sống sót trong vụ tai nạn đó. Có lẽ, Cố Tiểu An, trước lúc cô trọng sinh thật sự đã không còn trên thế gian này nữa. Nghĩ như vậy, cô càng thương xót đứa bé này hơn.

Cô không biết người khác sống lại thì sẽ như thế nào, nhưng mà những ngày tháng sau này, bất luận là Cố thị, Tiếu gia hay là Mạt gia, còn có ngân hàng của bà cô đều phát triển rất tốt, tuy rằng trong quá trình có chút bấp bênh, nhưng vẫn tiến triển ổn định. Cô dường như không cần phải làm gì cả. Những thứ ấy vốn phát triển rất tốt. Còn về con đường diễn viên của cô, trừ những bộ phim không ra gì mà sau này cô quay, bị mắng từ trong ra ngoài, cũng xem như không quá bi thảm. Chỉ duy nhất có Jay, câu chuyện của cô và anh là một mùa dài đằng đẵng, từ lúc trời bắt đầu chuyển sang âm u thì chưa bao giờ sáng trở lại, cũng như cô ở trong tâm tình áp lực phiền muộn đầy đau khổ, từ đó không thể thoát ra được nữa……

Cũng may bây giờ có An An ở đây, vì có An An, phải bận chăm sóc cậu, so với kiếp trước cô ít đi rất nhiều cơ hội ở cùng với Jay. Có mấy lần anh đến tìm cô tập kịch bản cũng đều bị nhóc con Cố Tiểu An này quấy rầy không yên ổn.

An An thật sự rất ngoan, cũng rất làm người khác yêu mến. Cậu biết tự mình cầm lấy cái muỗng nhỏ mà ăn cơm, trước khi ăn cơm sẽ đem khăn ăn đắp lên cổ mà chờ cô, đôi mắt to tròn cứ chớp chớp mà đợi cô cột lại giùm.

Lúc muốn đi vệ sinh cậu sẽ đứng thẳng lưng, hai tay che lại há miệng hô to: "Chị! An An tiểu!" Có một lần An An ở phim trường, lúc quay được một nữa thì đột nhiên hô to: "Chị a, An An tiểu!" Tiểu Khải bên đó cũng phụ họa mà "gâu" theo một tiếng, khuôn mặt của lão John đen lại, tức đến nỗi thở phì phò. Cô gấp gáp ôm lấy cậu một mạch chạy ra ngoài, anh Đinh Việt là người cất lên tiếng cười trước, sau đó khiến cả đoàn làm phim đều cười ầm lên.

Tuy cậu đã hai tuổi rồi nhưng vẫn thích dùng núm vú cao su mà uống sữa, đối với điểm này cô thật cảm thấy không biết nói gì hơn, khiến cô từng hoài nghi rằng có phải uống sữa bằng núm vú cao su sẽ ngon hơn không, có một lần vào lúc nữa đêm cô xuống lầu uống nước, ma xuôi quỷ khiến cầm lấy bình sữa của An An mà hút vài cái, lúc xoay người lại thì thấy Phó Quân Nhan đang mặc bộ đồ thể dục màu trắng đơn giản, nhìn cô như cười mà không cười (tựa tiếu phi tiếu). Cô ngay lập tức 囧, nghẹn tới nỗi sặc không ngừng. Ngày hôm sau anh pha xong sữa, lúc đem sữa trong ly thủy tinh đưa đến trước mặt cô, cô cứ cảm thấy khóe môi anh như giương lên mà cười nhạo cô.

Cô hỏi qua vài người, rốt cuộc cũng ở trên con đường Trung Quốc tìm được một tiệm may để may cho An An một cái chăn nhỏ, kết quả khi cái chăn nhỏ mà cô đặt được đưa đến thì Phó Quân Nhan cũng đem một giường đầy chăn mà đi vào cửa. Cả hai một người bên trái một người bên phải đứng trước cửa mà nhìn nhau, không tự chủ được mà bật cười. Lúc đó cô nghĩ, như vậy thì có chăn để thay khi giặt rồi.

Nhưng cũng bắt đầu từ ngày đó mà An An không ngủ cùng cô nữa, cậu và Tiểu Khải, một người một chó cùng nằm trên một cái giường lớn, tóc của An An mềm mại dựa vào bụng của Tiểu Khải, theo hô hấp mà nhẹ nhàng phập phồng. Phó Quân Nhan đưa ngón trỏ lên đặt ở trên môi ý bảo cô đừng lên tiếng, xong rồi mới nhẹ tay nhẹ chân đi vào trong đắp lại chăn cho hai tiểu gia hỏa, cô đứng bên cửa rất lâu cũng chưa hồi lại thần, không biết tại sao dưới đáy mắt lại trở nên ươn ướt.

"Hai đứa nhỏ ở cùng nhau thật tốt." Sau khi đóng cửa lại cô không nhịn được mà thở dài.

"Chó là một loại động vật rất thông minh, em đối xử tối với nó, nó cũng sẽ đối xử tốt với em. Trẻ con rất đơn thuần, càng dễ dàng cảm nhận được thiện ý." Phó Quân Nhan nói xong rất tự nhiên mà kéo cô đi đến phía bếp, giúp cô pha một ly sữa. "Chó rất trung thành, em đối xử tốt với nó một lúc, nó đối xử tốt với em cả đời. Cho nên rất có lời. Tiểu Ái, em không cần phải sợ nó."

Cô rất kinh ngạc khi anh biết được cô sợ động vật, cô cứ nghĩ rằng mình đã che đậy đủ tốt rồi, chỉ là đối với anh, trong lòng cũng trở nên thản nhiên hơn, cô uống một hớp sữa, rồi nói: "Em không sợ Tiểu Khải."

"Ừm, Tiểu Ái thật thông minh." Anh lại dùng giọng điệu đối với An An mà nói với cô.

"Anh như vậy, có chỗ nào giống với Tiếu Mạt Tiếu." Cô lại nhớ về daddy, daddy sẽ không giống anh, đối với cái gì cũng ôn hòa như vậy.

"Em cảm thấy Tiếu Mạt Tiếu thì phải có bộ dáng như thế nào?" Phó Quân Nhan hỏi cô, giọng điệu rất nghiêm túc.

Cô nghĩ nghĩ, giương mắt lên hỏi anh: "Anh nghĩ nếu như Tiểu Mạt Tiếu xem xong bộ phim truyền hình này sẽ nói những gì?"

Đôi mắt anh thâm sâu mà nhìn cô một cái, kéo lấy tay cô đi về phía trong phòng, nói thật thì ở trong biệt thự này lâu như vậy, cô thật sự chưa từ tế mà đánh giá căn nhà này, lại là đêm dài tĩnh lặng, trong lòng có chút rối ren, "Anh dẫn em đi đâu?"

Anh như hiểu được sự căng thẳng trong lòng cô mà nắm tay cô thêm chặt: "Phòng chiếu phim, cho em xem một vài thứ."

Cô gật đầu, mặc anh dẫn cô đi, những ngày ở cùng anh, cô phát hiện Phó Quân Nhan có một loại năng lực làm cho người ta cảm thấy ấm áp, đó không phải chỉ vì anh chăm sóc An An rất tốt, cũng không phải vì anh có một chú chó có nhân tính như Tiểu Khải, cũng không phải vì anh làm đồ ăn rất ngon, cũng không phải vì anh pha cho cô những ly sữa ấm, nói tóm lại, cô cũng không rõ……là vì sao……

Sau khi Phó Quân Nhan mở cửa chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, cô thuận theo ánh đèn mà tìm cho mình một chỗ ngồi rồi ngồi xếp bằng trên thảm lông, anh xoay người lại đưa cho cô một cái gói ôm, cô đem ly thủy tinh đã uống xong đặt qua một bên, nhìn anh khom lưng xuống điều chỉnh máy chiếu phim, sườn mặt anh rất đẹp, tinh xảo và tinh tinh tế giống y như con gái, lông mi đen dài và rậm, nhìn anh, làm cô nhớ đến câu thơ lý năm chữ mà mình đã từng đọc qua, 'Thanh nhãn ảnh trầm trầm', anh như một bức tranh thủy mặc, có thể chống lại được năm tháng, người con trai đẹp đẽ tinh khiết.

Anh ngồi ngay ngắn bên cạnh cô, hình ảnh bắt đầu chiếu, đó là đoạn video của hai mươi mấy năm trước, cô nhìn một cái liền thấy được daddy cô đang ngồi bên một góc, gương mặt lạnh lùng đầy vẽ kiêu ngạo và tuấn mỹ, người con trai đứng ở phía trước như tuyên cáo mà nói: "Tôi không hy vọng lại có người muốn làm tổn thương Tâm Dao, tôi hiểu chúng tôi là thần tượng của các bạn, các bạn yêu thích chúng tôi, nhưng mà, các bạn ai cũng có bạn trai bạn gái không phải sao, tôi hy vọng sẽ không lại xảy ra những chuyện làm tổn thương cô ấy, nếu không, năm người chúng tôi sẽ rút khỏi giới giải trí."

Phó Quân Nhan ở một bên nói: "Đây chính là Mộc Thôn Cẩm." Cô từng nhìn qua ảnh của họ, nhưng chưa từng nghĩ qua sẽ xem tư liệu video của họ. Một Mộc Thôn Cẩm tươi sáng và hào hùng, tình yêu của anh ta không hề che đậy, nghĩ đến cuối cùng anh ta còn vì mẹ mà chết, sự đau lòng nói không thành lời.

"Chị Tâm Dao là bạn tốt của chúng tôi, trước khi ra mắt chúng tôi đã quen biết nhau rồi, lúc đó cùng nhau ở trong phòng luyện tập, chị nghe chúng tôi ca hát đánh đàn, sau đó gia nhập vào với chúng tôi cùng nhau hát cùng nhau nhảy múa, tình cảm của chúng tôi rất sâu nặng, như người thân vậy, đối với tôi mà nói chị là người chị xinh đẹp làm tôi đau xót và yêu thương, là người thân, cho nên hy vọng mọi người cũng thích chị ấy, đừng phát sinh ra loại chuyện giống như vậy lần nữa."

"Đây là Sở Vũ trong nhóm." Trong phim tôi và 'Sở Vũ' không có nhiều cảnh diễn chung, địa vị của anh ta, luôn như những gì anh ta nói, là người thân, là bạn bè.

Cô nhìn chằm chằm vào hình ảnh của daddy trong video, biểu cảm trên mặt ông vẫn thản nhiên, mang theo vài phần hứng thú, nhưng đôi môi lại mím chặt lại, đáy mắt không nhìn rõ cảm xúc, nhưng mà cô biết, ông là đang tức giận. Quả nhiên, ông đột nhiên mở miệng, giống như coi tất cả không ra gì "Có bệnh thì nên đi bệnh viện, đây là thường quy."

Là một nhân vật công chúng, nói ra những lời như thế, khó trách giới giải trí năm đó người ta lại gọi daddy là 'con ong lớn', chọc không nổi, cô 'phụt' một tiếng bật cười.

"Đây là Tiểu Mạt Tiếu"

Cô gật đầu, xoay đầu lại, mượn ánh sáng màu vàng của màn hình mà nhìn Phó Quân Nhan: "Phó Quân Nhan, anh có khuôn mặt như châu như ngọc, thật sự rất đẹp trai. Nhưng so với Tiểu Mạt Tiếu, sâu trong đáy lòng ông ấy là một người điên. Anh là người ôn hòa như vậy, làm sao có thể điên như ông được?" Cô nghĩ về daddy, lại nghĩ về Phó Quân Nhan. Bọn họ, một người cho cô xem cái đuôi thô tục của con Bích Hổ, một người cho cô xem đôi mắt đen láy của Tiểu Khải, trong tim một lần nữa đánh dấu 'X' lớn, không thể so sánh a……

Anh không trả lời, chỉ là bảo cô xem tiếp đoạn video. Anh nói: "Tiểu Ái, xem rõ vào, đây là phần diễn của em."

Một mảng tối đen dần dần dâng lên, trên sân khấu không có ánh đèn, màn hình lớn chậm rãi sáng lên, xuất hiện người con trai đó, người con trai có tên là Mộc Thôn Cẩm, trên màn hình là những tấm hình được lặp đi lặp lại của anh và Cố Tâm Dao, còn có hình ảnh bọn họ cười đến vui vẻ trong buổi tiệc sinh nhật, tiếp đó là một đoạn ghi âm, anh nói anh nhìn cô, ngóng trông cô, đợi cô, yêu cô, anh hỏi cô, một thiên chi kiêu tử được vạn người sủng ái như anh, lộ vẻ hèn mọn mà hỏi cô, 'em có thể quay đầu lại mà nhìn anh không, có thể không, chỉ một lần, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, chỉ xin em nhìn anh một lần, cả đời chỉ cầu được ở bên cạnh em, xin em hãy gả cho anh.'

Đáy mắt cô nhịn không được mà cay trướng lên, trong đoạn video, nay đã là một mảng tiếng khóc. Chỉ nghe Phó Quân Nhan chầm chậm lên tiếng: "Đây là buổi nhạc hội cuối cùng của nhóm Raibow, lúc đó, đội trưởng là Mộc Thôn Cẩm đã vì cứu Cố Tâm Dao mà qua đời rồi. Nhưng cuối cùng, bốn thành viên còn lại vẫn quyết định sẽ đem đoạn ghi âm sớm được chuẩn bị này phát ra."

Trên sân khấu dần dần hạ màn, giọng ca nữ thanh thót dần dần vang lên. "Tại sao, em chỉ nhìn về nơi xa xôi ấy, anh đang đứng bên cạnh em đây này! Chỉ cần em nhẹ nhàng quay đầu lại, là em có thể thấy được anh rồi. Lúc đầu chỉ được nhìn thấy em là anh đã rất vui rồi. Nhưng mà sự phản phúc chờ đợi làm cho anh không thể chấp nhận được suy nghĩ nếu sau này sẽ không gặp được em nữa thì phải làm sao." Trên sân khấu dần dần hiện lên ánh sáng, Cố Tâm Dao đứng ở giữa sân khấu, một thân váy trắng, cô ấy hát hay như vậy, yên lặng như vậy, cô ấy vẫn luôn mở to đôi mắt màu xanh đậm, tràn đầy hơi nước, lại thủy chung không có rơi một giọt nước mắt nào, cô ấy vẫn cứ thế mà hát, cứ như vậy chầm chậm mà hát "Anh vẫn luôn đứng phía sau em, nhưng vì sao em vẫn luôn không nhìn thấy anh? Chỉ cần em ở bên cạnh anh, dù chỉ là có thể nhìn em như vậy, anh cũng vẫn sẽ mãi mãi yêu em. Mỗi đêm anh đều mơ thấy em, mơ thấy được ở bên em. Nhưng sau khi thất giấc, nỗi đau đó, em sẽ không bao giờ hiểu được. Anh vẫn luôn đứng phía sau em, nhưng vì sao em vẫn luôn không nhìn thấy anh? Thế thì cứ như vậy đi! Chỉ cần được ở bên cạnh em, như vậy cũng đã đủ rồi, hãy để anh mãi mãi yêu

em." Cho đến khúc cuối cùng cô ấy từ từ nhắm mắt lại, lúc ánh đèn sắp biến mất hoàn toàn, cô nhìn thấy được những ngón tay đang run rẩy của cô ấy, còn có gương mặt dần đẫm lệ đó.

"Đây là bài hát của Mộc Thôn Cầm viết cho Cố Tâm Dao, chỉ đáng tiếc là anh ta đã không còn nữa, buổi nhạc hội hôm đó, không ai nghĩ rằng bài hát đó sẽ do Cố Tâm Dao hát……"

Tiếp đó, ống kính lướt qua phía mép sân khấu chỗ daddy đang đứng, cô chưa bao giờ nhìn thấy qua gương mặt tràn ngập vẻ yếu đuối này của daddy, đầy vẻ mờ mịt và non nớt như đứa trẻ sơ sinh, chạm nhẹ một cái sẽ vỡ ngay.

"Anh nghĩ vào lúc đó, ông ấy đã phát hiện mình yêu Cố Tâm Dao rồi……" Phó Quân Nhan đứng lên đi mở đèn.

Cô theo bản năng muốn tránh đi, thế nhưng lại bị anh ôm vào lòng, anh dùng bàn tay anh lau đi nước mặt trên mặt cô, thở dài mà nói: "Nha đầu ngốc, khóc cái gì." Nói rồi lại nhìn chằm chằm vào mặt cô, cô cứ ngơ ngác mặc cho anh nhìn, nghe anh lại thở dài mà nói: "John đúng là có phúc khí, sao ông ta lại có thể tìm ra em, Tiểu Ái, em và bà ta thật giống, hơn nữa so với bà ta còn đẹp hơn……" Ngữ khí đó, làm cho tim cô siết lại, có vài phần run run.

Anh kéo cô ngồi lại ngay ngắn, lại xoay người đưa cô khăn giấy, mới nói: "Tiếu Mạt Tiếu lúc đầu chỉ xem Cố Tâm Dao không vừa mắt, ông ta nhìn Cố Tâm Dao đứng trên đỉnh cao cao tại thượng, họ đều là những gia đình giàu có, ông ta lại luôn kiêu ngạo, từ nhỏ ông ta cái gì cũng rất ưu tú hơn người, kéo được một tay violon cực giỏi. Kết quả, người con gái ấy lại phê bình âm nhạc của ông ta không đủ tốt. Ông ta lòng dạ hẹp hòi, thù dai. Sau này khi vào nhóm nhạc, ít nhiều cũng biết được câu chuyện về cô, lúc ban đầu ông dò thám cô, mang tâm trạng là người xem diễn. Chỉ là, đâu còn là con hát nhập vai, người xem diễn cũng có lúc sẽ rơi lệ. Có lẽ là vào những lúc tuyên truyền, có lẽ là vào buổi nhạc hội lần này, ông đã dần dần yêu cô gái si tâm, quật cường nhưng lại đầy đau khổ này. Vì vậy, ông ấy chỉ là một đứa trẻ vừa quật cường vừa khó tính không hiểu được tình yêu là gì, ông đem chính mình trốn trong một cái vỏ bọc, vụng trộm nhô đầu ra mà xem thế giới bên ngoài, cứ nghĩ như vậy là sẽ không bị làm tổn thương, nhưng ông đâu biết được chính vì đã bị tổn thương nên mới không dám từ cái vỏ bọc đó mà đi ra."

Anh cười cười, khóe mắt hơi hơi nhếch lên, trông rất đẹp: " Nếu như Tiếu Mạt Tiếu xem bộ phim này nhất định ông sẽ nói, bộ phim này quay rất tốt, nói với những đứa khốn nạn bên ngoài đầy nợ đào hoa đó nhanh chống xử lí gia môn cho rõ ràng . Nhưng lúc chỉ còn một mình, ông chỉ nói, Tâm Dao anh rất nhớ em."

Cô chấn động, không phát ra được lời nào, chuyện tình bi kịch của Cố Tâm Dao và Mạt Khiêm, chỉ là vì ân oán tạo nghiệt của đời trước mà dẫn đến cho con cháu đời sau, quan hệ rối loại của cha mẹ, dẫn đến cha mẹ con cái ngộ nhận chính họ là anh em ruột, một cuộc tình bi kịch đầy cẩu huyết về ngụy huynh muội(1). Cho nên lúc daddy xem bộ phim này chỉ nói một câu, "Tốt nhất là để bộ phim này nổi tiếng, miễn cho tình trạng những cặp tình nhân đi trên đường là anh em thất lạc từ lâu, cho những người làm ra những chuyện thiếu đạo đức nhanh chóng mà thanh lý môn hộ." Nhưng vào lúc xoay người lại, những lúc chỉ còn một mình ông thực sự chỉ nói: " Tâm Dao, anh rất nhớ em, thật sự rất nhớ em……"

"Anh……"

"Đoán đúng rồi?"

Cô gật đầu, trong tim lại nghĩ, Phó Quân Nhan - con người này vì sao lại giống như cái gì cũng không thể làm khó được anh……trong lòng lại có chút chờ mong về những cảnh diễn tay đôi cùng anh.

Ngày thứ hai khi vào đoàn làm phim, bởi vì cô và Phó Quân Nhan quay cảnh đầu tiên nên An An cũng dậy rất sớm, vừa ngáp vừa được bế đến phim trường, Tiểu Khải cũng không có tinh thần, lười biếng mà đi theo phía sau. Như thường lệ đem những tiểu bảo bối của cậu máng ở trên ghế, rồi đặt cậu ngồi xuống, nhóc con hôn 'chụt' vào mặt cô, vừa ngáp vừa nũng nịu mà nói: "Chị, chào buổi sáng." Đợi lúc cô trang điểm xong đi ra, thấy An An nằm bò trên người Tiểu Khải, Tiểu khải lại cuộn tròn lại nằm dưới đất, rồi hai đứa cứ thế mà cùng nhau ngủ. Cô sợ cậu lạnh, liền mà mang mấy cái chăn nhỏ ra, một cái thì đắp lên người cậu, còn lại thì trải xung quanh Tiểu Khải, chỉ sợ An An sẽ lăn xuống.

Cô chưa thấy qua hình dáng lúc Phó Quân Nhan định trang(2), vì thế lúc anh đi vào trong phim trường đi theo là những tiếng hút khí mạnh, cô cũng nhìn anh đến ngây người. Trong đầu bắt đầu có tiếng 'Ong ong', không ngừng mà xuất hiện câu, 'Phó Quân Nhan a, nếu như anh ta nhìn bạn một cái, chỉ là một ánh mắt đó, nếu bạn nhìn lại, cả cuộc đời này coi như xong.'

(1)Ngụy huynh muội: Anh em không có huyết thống

(2)Định trang: tạo hình và trang điểm của nhân vật trong phim

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5:

Tất cả diễn viên quần chúng đều đã ngồi vào vị trí, ánh đèn trong quán bar sáng lên, người phụ nữ có mái tóc vàng chính thống đang diễn tấu piano, cô mặt không biểu cảm mà ngồi nghe, cuối đầu lắc nhẹ ly rượu trong tay, mơ màng mà tháo đi cái vòng đeo trên tay, nhìn vào vết sẹo để lại sau khi cắt mạch máu để lại mà cười tự giễu.

Đột nhiên, tiếng đàn bỗng im bặt. Người đàn ông mặt áo khoác da màu đen trên tay cầm cây đàn violon bước lên đài, trên gương mặt ngạo nghễ mang theo sự khiêu khích và trong mắt không coi ai ra gì, đôi mày khẽ nhếch, vẻ đẹp yêu dị làm câu lòng người. Chỉ trong thoáng chốc, người trong quán bar đều yên lặng. Chỉ thấy ngón tay anh nhẹ kéo, tiếng đàn vang lên, anh nghiêng đầu qua khóe miệng mang theo ý cười, nhắm mắt lại diễn tấu một bản nhạc dễ nghe, giống như con người anh vậy, mãnh liệt nhưng lại xen lẫn sự lạnh lùng triền miên.

Cô nghiêng đôi tai để nghe, đôi mắt màu xanh nhẹ buông, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, cuối cùng đôi môi cũng dương lên một nụ cười, đeo lại chiếc vòng. Ly rượu và mặt bàn đụng vào nhau tạo nên tiếng vang làm đứt đoạn bản nhạc, chỉ thấy cô đứng dậy, nhìn vào đôi mắt ưu thâm của người đàn ông bởi vì bản nhạc bị làm đứt đoạn mà không vui, lười nhác mà mở miệng: "Danh tiếng lẫy lừng như thế mà chẳng qua cũng chỉ có vậy, không hay chút nào……" Nói rồi xoay người lại mà đi ra ngoài, chỉ chừa lại tiếng giày cao rót 'lọt cọt' mà vang lên. Còn có ánh mắt ảm đạm không có chút ánh sáng nào của người đàn ông.

"Ok! Cảnh tiếp theo!" John hiển nhiên rất cao hứng, ông dẹp tay nghe qua một bên đi về phía Phó Quân Nhan, "Quân Nhan, đàn violon kéo không tồi!"

Cũng khó trách ông vui như vậy, người diễn viên diễn vai Tiểu Mạt Tiểu kiếp trước không biết kéo đàn violon, cho nên mặc cho lúc quay phim hay chế tác hậu kì cũng phải tìm người đóng thế. Phó Quân Nhan hiển nhiên khiến cho ông bớt đi không ít phiền toái.

Phó Quân Nhan gật đầu cười cười, thu dọn lại cây đàn rồi hướng về phía cô mà bước đến, cô lại nghĩ lại cảnh vừa rồi, ánh mắt chứa đầy sự không vừa lòng và khiêu khích của anh, tiểu tâm can run lên một cái, bất giác mà lụi lại về sau một bước nhỏ.

Anh dường như hiểu ra được nên trước đó vài bước đã ngừng lại, gần như ôn nhu mà nhìn cô, sự tàn khốc trong đôi mắt sớm đã biến mất không còn một mãnh, mở miệng nói: " Em trước đưa An An về đi, anh còn hai cảnh diễn nữa. Tối sẽ quay về rước em đến phim trường."

Cô gật đầu, tối nay vẫn còn một cảnh diễn, là cảnh Cố Tâm Dao cắt mạch máu tự tử, trong lòng cô có chút rối rắm, nghĩ là nên dỗ Cố Tiểu An ngủ sớm một chút mới được.

Ra khỏi lều, Cố Tiểu An vẫn còn đang ngủ, Tiểu Khải thì đã thức dậy rồi những vẫn không nhúc nhích mà nằm dài trên đất. Mặc cho An An lấy nó làm đệm lưng. Cô đi qua đó ngồi xuống sờ sờ đầu Tiểu Khải, nó nhỏ giọng 'gâu' một tiếng, lè đầu lưỡi ra nhìn cô, đáy mắt rõ ràng thấy được sự vui vẻ của nó.

Lúc này một đôi giày da của phái nam xuất hiện trước mắt cô, cô ngẩng đầu lên, Jay cười hỏi tôi: "Quay xong rồi à?"

"Ừm, Phó Quân Nhan cảm giác rất tốt, một lần là qua."

Anh gật đầu, lại nhìn về An An, "Lúc nãy anh ở đây cùng An An, nhóc con này tỉnh lại đòi uống nước, kết quả lại ngủ mất rồi." Cô giờ mới nhìn rõ ly nước trong tay anh. Cảm kích mà hướng anh gật gật đầu, đứng dậy từ chỗ dựa lưng của một hàng ghế mà lấy xuống cái túi nhỏ của An An, từ bên trong lấy ra bình sữa rồi đưa tay ra nhận lấy ly nước trên tay Jay. Cầm lên mới phát hiện ra là ly nước lạnh, nhất thời cảm thấy 囧, mới rút tay về, đem bình sữa nhét lại vào trong túi.

Jay nhìn thấy động tác của cô có chút sửng sốt, không có cảm giác không vui, chỉ hỏi cô: "Làm sao vậy?"

"An An tuổi còn nhỏ, tiêu hóa không tốt lắm, uống nước lạnh nhiu quá không tốt cho sức khỏe, phải uống nhiều nước ấm." Anh gật đầu, rút tay về, tính khí tốt mà nói: "Tiểu Ái, chỗ anh không có nước ấm, giờ anh đi kêu Mân tỷ nấu nước cho An An."

Cô lắc đầu, đưa tay ra ngăn lại động tác xoay người của anh: "Không cần đâu Jay, buổi tôi tôi mới có cảnh diễn, giờ sẽ đưa An An đi về. Về nhà sẽ có nước ấm."

"Tiểu Ái, vụ tai nạn xe đó anh có nghe qua, là em nhận nuôi An An?

Cô theo bản năng mà cuối đầu xuống nhìn Cố Tiểu An, xác định là cậu đã ngủ mới dám mở miệng, Jay cũng cảm thấy mình đột ngột, ngượng ngùng hướng cô cười cười.

Cô huơ huơ tay, mới nhỏ giọng mà nói: "Nhận nuôi An An là daddy tôi, tôi vẫn chưa thể làm được mẹ của cậu nhưng tôi có thể làm chị của cậu."

"Em là một người chị tốt."

Cô lặng im, lại anh tiếp tục nói: "Tiểu Ái, em lần đầu đóng phim, bên cạnh không có trợ lý cũng không có người quản lý riêng, một mình gia nhập đoàn phim lại dẫn theo đứa nhỏ. Anh và Mân tỷ có thương lượng qua, công ty cũng rất coi trọng em, em có muốn ký chung một công ty với anh không? Có người quản lý, rất nhiều chuyện xử lý cũng dễ dàng hơn. Công ty sẽ phái một trợ lý để chăm sóc cho đứa bé, em cũng không cần phải mệt như vậy."

"Tôi không mệt cũng tạm thời không muốn ký với công ty quản lý nào. Jay, cảm ơn ý tốt của anh và cũng giúp tôi cảm ơn Mân tỷ." Cô cười, thấy được đáy mắt anh có vài phần thất vọng, lại nghe anh hỏi: "Tiểu Ái, hôm đó em tại sao lại gọi điện thoại cho anh?"

Bởi vì người lớn và trẻ em không giống nhau, An An nếu đau thì sẽ khóc sẽ ôm cô mà làm nũng. Nhưng người lớn lại không thể, người lớn có trách nhiệm, nếu khóc thì sẽ trốn đi mà khóc, đau khổ sợ hãi thì sẽ tự mình dấu đi. Cố Bảo Bối cũng thế, cô sẽ tránh đi cả thế giới mà thương tâm rơi lệ nhưng lại không sợ bạn nhìn thấy……Lúc đau khổ nhất, cô luôn nghĩ đến anh, cô không sợ anh thấy được cô lúc chật vật bi thương, một chút cũng không sợ……

Chỉ là cô không nói, dấu đi thần sắc dưới đáy mắt, mới có dũng khí nhìn vào anh, lần đầu tiên nghiêm túc mà nhìn anh: "Tôi quá sợ hãi, tùy tiện mà ấn vào số điện thoại nào đó, Jay, ngại quá phiền đến anh rồi."

Jay còn muốn nói gì nữa nhưng An An đã tỉnh rồi, cậu nằm trên lưng Tiểu Khải dụi dụi mắt, nhìn rõ người bên cạnh là cô lập tức liền ôm lấy chân cô, ngọt ngào nói: "Chị a! Ôm An An!" Tiểu Khải cũng phối hợp mà 'gâu' một tiếng.

Cô vừa cười vừa lấy tấm chăn trên người cậu xuống, lại lụm lên những tấm chăn nhỏ được chải phía dưới rồi để qua một bên ghế, đem cái cặp nhỏ của An An đeo lên vai rồi mới đưa tay ra ôm An An.

Jay thấy cô khom lưng muốn lụm những tấm chăn còn lại thì vội ngăn cô lại, đưa tay ra ôm hết đống chăn vào mình, nhìn trông có vẻ hơi chật vật. Anh cũng nhận ra điều đó, gãi gãi đầu rồi nói: "Em đưa An An về đi, chăn để anh giúp em trả về." Lại xoay người nói với An An: "An An không phải khát rồi sao?"

Anh vừa hỏi thì nhóc con trong lòng vội đứng thẳng người, phồng má chu môi mà nhìn thẳng vào Jay, cô thấy tư thế này cũng có chút ngơ ngác ra, lại thấy nhóc con này xoat người lại nhìn vào cô, cái đầu nhỏ cọ cọ vào cổ cô giống như chú chó con vậy, miệng chu chu mà làm nũng: "Chị! Chị! An An uống sữa sữa a!"

"An An đợi chút a, bây giờ về nhà pha sữa sữa cho An An a!" Cô sờ sờ đầu cậu, cũng không lo được cho Jay vội gật đầu rồi ôm An An đi về, Tiểu Khải ở phía sau phe phẩy cái đuôi, 'deng deng deng' mà chạy về phía trước, thường quay đầu lại nhìn cô và An An một cái, giống như biết được về nhà mà hăng hái hẳn ra.

Nhìn bộ dáng An An đang đeo khăn ăn mà ôm bình sữa, còn có một Tiểu Khải ngoan ngoãn nằm bên cạnh. Cô lẳng lặng ngồi một bên, cảm giác tất cả đều như một giấc mơ, cô trở về quá khứ, bên cạnh cô xuất hiện một cậu nhóc Cố Tiểu An, tiếp đó là sự hiện diện của Phó Quân Nhan và còn có con đại bạch cẩu Tiểu Khải. Một tháng nay họ cùng sống chung dưới một mái nhà, đây hoàn toàn không giống với cuộc sống ở kiếp trước, Jay không ở căn hộ bên cạnh nhà cô, không còn có thời gian như lúc trước mà cùng cô mà giảng giải về bộ phim, ngay cả thời gian cùng nhau ăn cơm chung cũng không có, mỗi lần anh vừa nói được với cô vài câu thì sẽ bị đủ loại vấn đề cản trở, tất nhiên quan trọng nhất là cậu nhóc Cố Tiểu An chọc người ta yêu thương này làm cho cô không tự giác mà tốn nhiều tâm tư trên người cậu, cậu giống như là một linh dược tốt nhất trên thế gian làm cho cô tịnh tâm mà thơ ơ lạnh nhạt với một số việc.

Ví như ánh mắt Mân tỷ nhìn Jay, ánh mắt ẩn sâu sự quan sát đối với người mình yêu. Kiếp trước, cô thế nào cũng chưa từng nhìn rõ được. 《Tiếc Tình》sau khi phát sóng hưởng ứng rất lớn, thật ra thì người xem cũng chia ra nhiều phe hy vọng cô với ai ở bên nhau cũng có. Nhưng cuối cùng cô lại cùng Jay trở thành cặp đôi màn ảnh, trường kỳ hợp tác với nhau. Nguyên nhân rất đơn giản, cô và anh cùng ký chung một công ty quản lý, ký cho Mân tỷ, ký công ty quản lý chính là một khế ước bán thân. Lúc đó không một ai biết đến cô, tất cả mọi người đều nghĩ rằng con gái của Tiếu Mạt Tiếu hẳn là phải họ Tiếu. Người ngoài đều xưng cô là Tiếu đại tiểu thư. Nhưng đâu ai biết được, cô theo họ mami - họ Cố. Cho nên từ đó đến giờ họ chỉ xem như cô có vận may tốt, có một gương mặt xinh đẹp cực giống với Cố Tâm Dao, nhưng chưa từng nghĩ đến cô là con ruột của Cố Tâm Dao.

Từ Mân cho cho rằng nắm trong tay cái khế ước bán thân đó thì cô sẽ ngoan ngoãn, bởi vì lúc cô ta đưa cho cô bản hợp đồng dài hạn đến 20 năm, cô mắt cũng không chớp mà kí ngay. 20 năm, nếu như là người bình thường, công ty quản lý một khi đóng băng nghệ sĩ đó lại thì xem như cả cuộc đời này coi như xong. Lúc đó Từ Mân chắc cũng nghĩ như thế. Cho nên cô ta mới yên tâm để cô và Jay hợp tác từng bộ từng bộ phim với nhau, chỉ là thường xuyên lấy bộ dáng người chị thân thiết ra mà nhắc nhở cô đừng có phim giả tình thật. Cô ta lớn hơn Jay 7 tuổi, cô chưa từng nghĩ đến việc cô ta và Jay sẽ có gì với nhau, chỉ nghĩ đó là luật của công ty. Cô và Jay cứ vậy mà dấu diếm công ty yêu nhau, cô và anh cũng thường xuyên đáp ứng yêu cầu của công ty đi ra ngoài ăn cơm chung, gặp mặt nhau để cho đám phóng viên ấy chụp được hình tạo chút tin đồn, trong quá trình đó cô và anh cũng vui đến không biết mệt. Thẳng đến sau này sự việc bị bại lộ, cô và Jay nắm tay hẹn hò bên Nhật Bản bị người ta chụp được rồi quăn lên mạng. Từ Mân mới cảm giác không đúng sau đó cô ta hủy đi một vài bộ phim của cô, không cho cô và Jay hợp tác với nhau nữa, cô ta quả thật là một quản lý xuất sắc, quăn mấy bộ phim dở hơi cho cô đóng trực tiếp làm cho độ nổi tiếng của cô giảm mạnh.

Cô không thiếu thốn tiền bạc, cái phản ứng mà cô ta mong đợi không có, cô vẫn đi thăm đoàn làm phim của Jay, gặp mặt Jay như thường. Thẳng đến khi cô ta giận dữ đích thân đến tìm cô, cô ta nói kêu cô nhìn rõ tình thế trước mắt nếu như còn chống đối với công ty và chống đối với cô ta thì công ty sẽ đóng băng cô lại, cô sẽ không thể nhận bất cứ công việc nào. Nhưng cô cũng như trước chỉ làm theo ý mình, thái độ của Jay cũng rất tốt, anh đưa thẻ của anh cho cô, anh nói: "Tiểu Ái đừng sợ, anh nuôi em." Người đàn ông của cô nguyện ý nuôi cô, cô rất vui……

Chỉ là sau này tình hình chậm rãi thay đổi. Từ Mân bắt đầu đổi lại đối sách, cô ta biến mình thành kẻ nhu nhược, trở thành một người phụ nữ cuồng dại si tình đau khổ bảo vệ và chờ đợi người mình yêu, cô ta làm loạn, cô ta bệnh, cô ta khóc, cô ta một lần lại một lần kéo Jay từ bên người cô mà rời đi, đến cuối cùng cô ta cắt mạch máu tự tử không thành. Có một đoạn thời gian hễ cô nghe thấy tiếng điện thoại của Jay vang lên là nhịn không được mà run rẩy sợ hãi, bởi vì cô một lần lại một lần mà nhìn anh bị người phụ nữ ấy kéo đi, anh sẽ nắm lấy tay cô mà nói: "Tiểu Ái, anh không thể bỏ mặt cô ta mà không lo." Sau đó buông tay cô ra rồi đi tìm cô ta, anh mỗi lần đều nói với tôi: "Tiểu Ái, đừng sợ, anh sẽ trở về." Nhưng đến cuối cùng, anh không quay về nữa……Từ Mân thành công nắm lấy nhược điểm lớn nhất trong lòng của Jay, anh sẽ không bỏ mặc người mà cùng anh đồng cam cộng khổ……

Trước thời gian anh kết hôn, cô vẫn bị công ty đóng băng, cho đến khi cô công khai thân phận, trả số tiền hủy hợp đồng giá trên trời, cô còn nhớ ánh mắt của Từ Mân lúc đó, như một con dạ thú chịu không nỗi mà muốn đem cô xé nát, cô ta nhìn cô, giọng điệu như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy: "Tôi vẫn luôn muốn khiến cô trở mình không được, vận khí của cô thật tốt." Giọng điệu không cam chịu đó khiến cô cười lạnh.

An An ngủ nhiều rồi nên đến lúc tối lại không nghủ được nữa, không biết tại sao hôm nay cậu đặc biệt dính cô, trưa hôm nay cô ngồi trên ghế ngẩn ngơ, cậu bò trên người cô hỏi: "Chị đang làm gì vậy?"

Cô sờ sờ đầu cậu, nói với cậu cô đang suy nghĩ.

Kết quả buổi chiều lúc Cố Quân Nhan về, anh thấy một người một chó ngơ ngác ngồi trên thảm.

Phó Quân Nhan bị bộ dáng ngốc nghếch của hai tiểu gia hỏa chọc cười, khom người xuống hỏi: " An An, em đang là gì đó?"

Đôi mắt đen lúng liếng nhẹ chuyển động, cư nhiên nghiêm túc mà nhìn Phó Quân Nhan nói: "An An đang suy nghĩ." Cô đang uống nước, nghe vậy liền bị sắc không ngừng, dịnh vào tường ho đến nước mắt cũng muốn rơi ra ngoài. Nghe được tiếng cười 'haha' khó có được của Phó Quân Nhan, một tay ôm lấy Cố Tiểu An mà khen cậu: "An An thật thông minh."

An An không chịu ngủ lại muốn đi cùng cô, cô nghĩ giờ giấc nghỉ ngơi của trẻ con bị rối loạn thì không tốt, không chịu đồng ý. Cậu liền đáng thương quay đầu nhìn Phó Quân Nhan, tập tễnh mà nhào vào lòng anh: "An An ngoan, An An không ồn."

Phó Quân Nhan cũng rất dễ nói chuyện, cư nhiên ôm lấy An An cùng cô đi làm.

Cô thay xong phục trang từ trong phòng trang điểm đi ra, nhóc con vẫn còn đang trong lòng Phó Quân Nhan nhô cái đầu nhỏ ra, che cái miệng nhỏ nhắn nói: "Chị, An An không ồn."

Cô nghe vậy trong lòng lại mềm như bông gòn, nhìn vào Phó Quân Nhan đang đứng bên cạnh đạo diễn, chỉ có thể gật gật đầu.

Cảnh này là cảnh của cô và Jay, Cố Tâm Dao sảy thai, từ bệnh viện trốn đi đến căn nhà nhỏ của cô và Mạt Khiêm mà tự sát, Mộc Thôn Cẩm đạp cửa xông vào, cứu lấy Cố Tâm Dao đang nằm trong vũng máu.

Lúc đi vào trong phòng tắm cô đột nhiên nhớ lại ngày hôm đó anh bị Từ Mân gọi đi và không quay về nữa, cô ôm lấy thắt lưng anh không cho anh đi, nhưng anh cuối cùng vẫn là đi rồi. Cô không biết Jay có phải là vì thấy được cảnh Từ Mân nằm trong vũng máu mà từ đó không rời đi được không. Sau này cô từng một lần lại một lần nghĩ, nếu như lúc đó cô cầm dao kề vào cổ khóc và ôm lấy anh không cho anh đi thì những chuyện về sau sẽ không tiếp tục xảy ra nữa phải không.

Nhưng cô không có, vì cô biết câu chuyện của mami, cô không thể phạm phải sai lầm giống như mami, bản thân mình cũng đánh mất rồi thì còn tình yêu gì nữa……

Nhân viên kiểm tra xong đạp cụ, ánh đèn sáng lên, cô bắt đầu vào vai.

Người con gái trong phòng tắm, khuôn mặt trắng bệch mờ miệt mở vòi nước, nhìn nước trong bồn dần dần đầy ra ngoài, cô ngồi ở bên bồn tắm, nhìn váy dài bị làm ướt, nhìn vào khuôn mặt của chính mình ở trong gương nghiêng đầu mà cười ngốc nghếch, khóe mắt từ từ chảy xuống một giọt nước mắt, cô đưa tay ra, đầu ngón tay chạm vào mặt gương, nhìn chính mình trong gương nước mắt một giọt một giọt chảy xuống, rơi vào trong nước, không còn một chút gợn sóng.

"Mạt Khiêm……"Người con gái cẩn thận kên lên tiếng. Ánh mắt đột nhiên rơi vào lưỡi dao trên bồn rửa tay, cô đưa tay ra chạm vào lưỡi dao ấy, đột nhiên cười ra tiếng: "Ha, ha ha." Khi lưỡi dao được cầm chặt trong lòng bàn tay, cô như cầm được vật trân bảo gì một lần lại một lần mà nhìn ngắm, năm ngón tay sờ lên lưỡi dao, giống như là bị thương cũng không cảm thấy đau vậy, miệng không ngừng thì thào mà gọi một cái tên: "Mạt Khiêm, Mạt Khiêm……"

Người con gái đột nhiên ngẩn ra, giống như là hiểu ra được điều gì vậy, không cười cũng không khóc. Xoay người ngồi vào trong bồn tắm, chiếc váy dài trôi nởi trên mặt nước, giống như là một bông hoa bạch liên đẹp đẽ. Cô cơ hồ cố chấp mà nhìn về một hướng, như là một lời thề, một lần một lần mà nói: " Mạt Khiêm, anh ở đâu? Mạt Khiêm, em đến tìm anh……" lưỡi dao một nhát một nhát gạch trên tay, một lầnso với một lần nặng, máu tươi róc rách chảy xuống, mọi thứ đều bị nhuộm sang màu đỏ, trong miệng chỉ còn lại âm thanh vụn vặt: "Mạt Khiêm….." một giọt nước mắt, không tiếng động mà rơi xuống.

Sau đó là tiếng thét chói tay của Mộc Thôn Cẩm, tiếng rõ cửa càng ngày càng mạnh, anh khom người đẩy cửa ra, một tay ôm lấy người con gái nở rộ như đóa huyết liên đang hôn mê bất tỉnh, như điên mà chạy ra ngoài, trong miệng là tiếng rống bi thương.

Cô nhắm mắt mà nằm trong lòng anh, cảm nhận được bàn tay đang rung rẩy của anh, cơ bắp toàn thân đều căng ra.

"Ok! Một lần qua." Tiếng hô của John vang lên. Cô mở mắt ra, vẫn còn nằm trong lòng Jay, cảm xúc dưới đáy mắt của anh vẫn chưa tan, anh cứ như vậy mà nhìn cô, đáy mắt là nỗi dau lòng bi thương, ánh mắt như vậy là ánh mắt mà cô vô cùng quen thuộc, chóp mũi cô cay lại, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

Lúc này một thiếng khóc vang lên, một bóng dáng nhỏ nhắn vấp vấp ngã ngã mà chạy về hướng này vừa đẩy vừa đánh Jay: "Người xấu, người xấu. Buông chị ra! Buông chị ra!"

Cô vội vàng từ trong lòng Jay đứng dậy, còn chưa khom lưng xuống dỗ cậu thì Cố Tiểu An đã nhào qua đây, hai người cùng nhau té nguồi trên đất, cậu ôm cô thao thao khóc lớn: " Chị đừng bỏ An An! An An sẽ ngoan! An An sẽ rất ngoan!" Cô nhìn An An trong lòng không chịu đứng dậy tim đầy đau xót: "Đây là làm sao vậy, An An, không sao, đừng khóc."

"Chị đừng có chảy máu, An An không muốn chị chảy máu, An An sẽ rất ngoan, um a, An An ngoan……"

" An An rất là ngoan a, An An, đây là đóng kịch, là giả đó, chị không có chảy máu, đều là giả đó, không khóc, An An ngoan, An An không khóc."

Cố Tiểu An vẫn cố chấp mà ôm cô không chịu buông tay, lại cuối đầu xuống nâng bàn tay đầy nước đạo cụ sirô, vừa khóc vừa nói: "Chị không đau, An An thổi thổi."

Khóe mắt cô cay vô cùng, tất cả những ủy khuất đau khổ cơ hồ như ùa ra ngoài, cũng không quảng được gì nữa 'Oa' một tiếng ngồi trên mặt đất mà khóc.

Trong phim trường đại đa số nhân viên công tác khóe mắt đều ẩn đỏ. Cô mơ hồ nhìn thấy Phó Quân Nhan đi qua đây, ngồi xuống ôm lấy cô và An An, một lần lại một lần mà vỗ vào vai của cả hai, dỗ cả hai ngừng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6:

Cuối cùng vẫn là Phó Quân Nhan thu dọn tàn cuộc, anh đem Cố Tiểu An đang khóc đến thê lương trong lòng cô kéo ra, ôm chặt vào lòng để An An thấy được tay cô. Ngón trỏ thon dài nổi lên vết thương giả thu hút ánh nhìn, cô có thể cảm nhận được hơi nóng từ ngón tay, anh quét nhẹ lên sirô bị nhân viên công tác pha như màu máu đưa An An xem, dịu dàng nói: "An An, nếm thử đi." Cố Tiểu An cố chấp lắc đầu, châu mũi lại, nói: "An An không phải yêu quái!"

Cô nhất thời thở không nổi, lại nghe Phó Quân Nhan tốt tính dỗ cậu: "Đây là sirô dùng trong lúc đóng phim, là ngọt đó, giống với kẹo mà An An thích ăn." Lại ngẩng đầu lên nhìn sâu vào mắt cô, ý bảo cô yên tâm, nói: "Anh hỏi qua nhân viên đạo cụ rồi, cái này có thể ăn."

Cố Tiểu An trống quai hàm, viền mắt đo đỏ cứ như thế mà nhìn chằm chằm vào Phó Quân Nhan hồi lâu, mới như động vật nhỏ mà thè đầu lưỡi ra liếm một cái, động tác đó giống như là lấy hết dũng khí, vừa sợ hãi vừa dũng cảm.

Cô mới phát hiện, An An đã ngừng khóc rồi.

Jay lúc này mới từ một bên bước đến, sờ sờ cái đầu nhỏ của Cố Tiểu An, nói với cô: "Tiểu Ái, em thật may mắn, có một người thân tốt như vậy....."

Cô giương mắt lên thấy anh đang nhìn cô: "Tôi cũng không biết từ đâu mà tu được vận may tốt như vậy....."

Ngày hôm nay An An ôm lấy cái chăn nhỏ của cậu theo cô đi ngủ, thân thể nhỏ nhắn kéo theo chiếc chăn nghiêng đầu rõ cửa phòng cô, cô thấy cậu phồng má nhìn cô, chớp đôi mắt to nói: "Chị, ngủ cùng An An!" trái tim trong nháy mắt trở nên ấm áp như mặt trời mọc đẹp nhất trên thế gian, không còn gì để tiếc nuối bi thương nữa.

Cô kéo chăn ra từ trên giường ngồi dậy, duỗi đôi tay ra, mỉm cười gật đầu với cậu.

Cậu như một cơn gió, 'bạch bạch" chạy qua, trước là nhào vào lòng cô, hôn cô một cái rồi sau đó tự động kéo chăn ra nằm xuống, đôi tay phấn nộn nắm lấy góc áo của cô, lúc này mới an tâm mà nhắm mắt lại.

Qua một lúc, cánh cửa chưa được khép chặt 'sụt' vào một cục tuyết trắng, Tiểu Khải ngoe nguẩy cái đuôi chạy vào, liếc mắt nhìn thấy Cố Tiểu An đang nằm an ổn trên giường, nhẹ nhàng mà 'gâu' một tiếng, mới nhắm mắt lại, rút thành một cục nằm bên giường.

Cô im lặng mà nhìn tất cả vào trong mắt, ngẩng đầu lên lúc này mới thấy rõ được không biết từ lúc nào Phó Quân Nhan đứng dựa vào bên cửa, lẳng lặng mà nhìn mọi thứ, cô chỉ chỉ Cố Tiểu An đang nắm lấy tay cô, anh gật đầu, vẫn như cũ đứng trong bóng tối mà nhìn họ. Cô nhìn không rõ biểu tình của anh, nhưng cô nghĩ đó chắc là vẻ mặt cực kì nhu hòa và ấm áp. Thân ảnh thon dài của anh trong màn đêm mờ nhạt, cứ thế mà đứng trước mặt cô. Cô đột nhiên nhớ lại thời điểm mà mọi thứ không hiểu như thế nào mà cứ ùa nhau mà diễn ra, lúc cô còn ở trong cơn hỗn loạn leo lên xe bảo mẫu, anh cứ như vậy đưa tay ra đón lấy An An, sau đó nói với cô, 'em mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi.' tựa hồ như tiếp nhận hết tất cả sự mờ miệt và sự luống cuống của cô. Có thể là bởi vì lúc ban đầu đập vào mắt cô là đôi tay ấy, từ đó, bất luận là lúc nào, nhìn thấy anh, cô liền không cảm thấy sợ hại, thậm chí còn cảm thấy an tâm. Cô đột nhiên nhớ đến lời bài hát 'năm tháng tĩnh hảo', cảm thấy chỉ là như vậy thôi cũng vô cùng tốt đẹp rồi, cô nghĩ, chắc cô là điên rồi.....

Sau đó cô thấy anh đóng cửa phòng lại giùm cô, xoay người rời đi, trong phòng hương thơm của biển khoan thai mà đốt lên, kiên định trong bóng đêm vô cùng tốt đẹp.

Ngày hôm sau, Phó Quân Nhan như thường lệ pha hai ly sữa, khi cô thỏa mãn mà để xuống ly thủy tinh trống không, đáng lúc chép chép miệng thì thấy An An ôm bình sữa vào trong ngực, làm sao cũng không chịu uống.

"An An làm sao vậy? Nóng hả?" Cô đưa tay ra muốn cầm lấy bình sữa của cậu.

Nhưng Cố Tiểu An lại lắc đầu, ôm bình sữa hướng về phía ghế mà rút vào mấy phần, cúi đầu nhìn vào cái núm vú cao su mà nuốt một ngụm nước bọt, cứ như đang giằng co vậy gắt gao mà quay đầu qua chỗ khác, cái mặt nhỏ vì ho mà trở nên đỏ trót, quay đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan đang chiên trứng nói: "Nước nước, An An uống nước nước!"

Trên đường đi đến phòng chụp ảnh, cô nhìn Cố Tiểu An bộ dạng cẩn thận nâng bình sữa trong tay, lại ngẩng đầu lên nhìn Phó Quân Nhan, anh cũng chỉ

lắc đầu, tiểu gia hỏa kỳ quái coi bình sữa như mạng, cả ngày hôm nay một ngụm cũng không uống.

Cho đến khi Jay đến phim trường, cô thấy được trong mắt Cố Tiểu An nhảy ra mấy phần vui sướng, lại như có mấy phần xấu hổ. Cô nhất thời buồn bực cậu từ khi nào lại thân với Jay như vậy?

An An vừa thấy Jay đi vào, lập tức từ trong lồng ngực Phó Quân Nhan dùng giẫy đòi xuống, thân thể nhỏ nhắn ôm lấy bình sữa nhảo lên trên người Tiểu Khải, cái mặt nhỏ chôn bên tai Tiểu Khải không biết đang nói gì, tiếng nói của cậu rất nhỏ, cô chỉ có thể nghe được giọng nói trẻ con ấm áp, vẻ mặt cậu rất trịnh trọng, khiến cho nhân viên xung quanh không nhịn được mà cười trộm, An An nói một câu, Tiểu Khải 'gâu' một tiếng, hai tiểu gia hỏa trông rất vui sướng, cô sớm đã bái phục hai tiểu hoạt bảo này rồi, bất đắc dĩ quơ quơ tay, nhìn Phó Quân Nhan mỉm cười.

Chỉ thấy Cố Tiểu An giống như là đưa ra quyết định nào đó, như một làn khói chạy đến bên chân Jay, ngượng nghịu mà nắm lấy ống quần Jay, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chớp đôi mắt lanh lợi nhìn Jay, biểu tình trịnh trọng đáng yêu mà dùng tay đem bình sữa như trân bảo trong lòng đưa lên cao, nhìn Jay mà nói: "An An cho! An An cho sữa sữa, chủ đau! An An xin lỗi!" Phim trường đột nhiên trở nên im lặng, Jay nhìn An An đang đứng bên chân anh, có mấy phần ngơ ngác.

"Khóc cái gì!" Lòng bàn tay ấm áp của Phó Quân Nhan xoa lên mắt cô.

Cô cắn môi, nhìn nhóc con trân thành ở trước mặt, đáy lòng như dời sông lấp biển, đây là nhóc con ở đâu, làm sao lại có? Làm sao lại có đứa trẻ hiểu chuyện như vậy.

Anh Đinh Việt từ một bên đi tới vỗ vỗ vai cô, một thân khí chất lạnh nhạt giảm đi không ít, buổi chiều ngày hôm qua anh không có lịch quay, không có ở đoàn làm phim, nhưng ít nhiều chắc cũng nghe nói qua, anh nhìn Cố Tiểu An đang đứng bên cạnh Jay cố chấp mà giơ cao bình sữa, cảm thán mà nói với cô: "Đứa trẻ này khiến người yêu thương."

Cô gật đầu với anh, mang theo âm mũi mà 'ừm' một tiếng. Lại xoay đầu nhìn Phó Quân Nhan đi qua đó, anh đem Cố Tiểu An ẩm lên cao, giúp cậu đưa bình sữa cho Jay.

"Tiểu Ái, em mới bao lớn?"

"A?" Cô ngẩn người một lúc không nghĩ rằng Phòng Đinh Việt sẽ hỏi câu hỏi như thế này, lúc sau mới trả lời: "Mười tám." Năm này, cô mới chỉ mười tám tuổi, tuổi thanh xuân đẹp đẽ nhất, cô là Cố Bảo Bối mười tám tuổi chứ không phải là Cố Bảo Bối hai mươi tám tuổi của mười năm sau, người mà vì tình yêu chịu đủ đau khổ, phiêu bạt không có chốn dung thân. Cô lại nhìn An An, nhìn Phó Quân Nhan đang ôm đứa nhỏ, họ là những bất ngờ sau khi cô sống lại, làm rối loạn hướng đi câu chuyện kiếp trước của cô, nhưng cô, một chút cũng không cảm thấy tiếc nuối.....

"Chính em vẫn còn là một đứa trẻ, thế nhưng lại phải chăm sóc một đứa trẻ." Anh cảm thán, cả người đều giống như trở nên dễ gần hơn: "Tiểu Ái, cả hai đều là đứa trẻ tốt."

Cô mới nhớ lại kiếp trước, vai diễn mà cô và Phòng Đình Việt diễn là người yêu, yêu đến tận xương cốt có thể vì người sống có thể vì người chết. Nhưng ngoài đời thật, quan hệ của cả hai lạnh đến có thể quăn vào hầm băng. Phòng Đình Việt không phải là một người dễ nói chuyện, khí chất của anh nghiêng về lạnh, đối với ai cũng không lạnh không nhạt, những người gặp qua anh, liền nhớ đến hai chữ 'lãnh ngạo'. Chỉ là rất lâu rất lâu về sau, tất cả mọi người đều khẳng định anh có đủ vốn để 'lãnh ngạo', anh xuất thân từ gia đình chính trị lâu đời, con cháu cán bộ, là loại đàn ông có thể tùy tùy tiện tiện mà lái xe vào trong khu vực Trung Nam Hải chỉ để hóng gió. Cô của kiếp trước, lúc mà nhận quay bộ phim này, vẫn còn là nha đầu bị cha sủng đến hư hỏng, chưa từng chịu qua khổ cực, không biết trời cao đất dầy, ích kỷ tự cao. Bất luận là Cố gia, Tiêu gia hay là Mạt gia, cô chỉ cần ho một tiếng cũng có thể khiến cho một khu vực nào đó đảo lộn trời đất. Cho nên đối mặt với người cao lãnh như một khối băng, cho dù có ưu tú hơn đi nữa, cô cũng không thích. Hơn nữa khi đó tuy rằng cô bị kịch bản hấp dẫn, cũng có hứng thú, nhưng nói đến cùng cũng chỉ là cảm thấy thú vị mà đóng, hoàn toàn là đóng để chơi thôi, không đủ tận tâm tận lực, có lúc không có tâm tư để đóng, thì cô chỉ làm qua loa, John yêu cầu rất cao, Phòng Đình Việt cũng vậy. Bởi vì cô mà thường thường phải NG, có một lần anh lạnh nhạt nhìn cô, nói với cô: "Nếu như không muốn diễn, thì quay về nhà nghỉ đi!" Lúc đó cô không hiểu anh, chỉ cảm thấy bực mình, nhìn anh mà ném vài ánh mắt khinh bỉ, trong lòng nghĩ lúc diễn cùng Jay thì sẽ không như vậy, Jay ở trong giới giải trí đã có một chút tiếng tâm, cũng không có thiếu kiên nhẫn giống anh ta, cho cô xem sắc mặt. Cô lúc đó nào có biết được, Jay là vì thích cô cho nên hết thảy bao dung cô.

Sau này có một lần anh xin đoàn phim cho nghỉ phép, lúc đó vừa vặn là thời điểm đoàn phim quay ngoại cảnh, đoàn phim hướng chính phủ Pisa mướn thời gian nữa ngày để quay ở nhà thờ lớn Pisa, đó là một chuyện tương đối không dễ dàng. Nhưng chủ diễn như anh lại giữa chừng muốn xin nghỉ phép, lão John có chút khó xử. Nhưng cô lại như người bệnh thần kinh vậy nhìn không vừa mắt, la hét nói: "Muốn đóng phim thì đóng cho tốt, còn muốn ưu đãi đặc biệt, làm lỡ tiến độ của mọi người." Cô nói những lời như vậy, chống đối với anh, chẳng qua là dở tính đại tiểu thư, ghi hận anh đã từng lớn tiếng với cô. Vào lúc đó cô đang cùng Từ Mân bàn về hợp đồng, cô ta vì muốn ký hợp đồng với cô, lấy lòng cô không ít, đương nhiên là đứng cùng chiến tuyến với cô rồi, cô ta cũng tham gia vào, không ít gây khó dễ cho anh Đinh Việt, Phòng Đinh Việt vì vậy mà không lần nào đi thành, đến sau đó phỏng chừng anh cũng nổi giận, liền thật sự không còn đề nghị việc xin nghỉ phép về nước một chuyến nữa.

Sau này có một đoạn thời gian tâm tình của anh không tốt lắm, liên tiếp phạm sai lầm, cô hạnh tai lạc hoa(1) rất lâu. Nhưng theo độ nổi tiếng của Tiếc Tình, thông qua truyền thông cô mới biết, vào lúc đó, quan hệ của Phòng Đinh Việt và người nhà không tốt lắm, nhưng anh vẫn còn giữ liêc lạc với mẹ anh, nhưng đột nhiên bị mất liên lạc, tim anh cảm thấy bất an, muốn xin phép quay về thăm mẹ. Kết quả bị cô trái phải làm khó, đợi đến sau này bệnh viện đưa ra thư thông báo bệnh tình nguy kịch của mẹ anh, đến khi anh trăn trở biết được, lúc ngồi máy bay từ Italia quay về thì đã muộn rồi, anh cứ vậy mà bỏ lỡ cơ hội được gặp mặt mẹ lần cuối.....

Bây giờ suy nghĩ lại, hình như là sắp đến lúc đó rồi.

"Anh Đinh Việt."

"Chuyện gì?" Dưới đáy mắt anh có hiện lên vài tia ấm áp, quay đầu lại nhìn cô.

"Anh Đinh Việt, anh làm sao được lão John tìm được vậy?"

"Ông ấy ở Milan mở buổi casting, tầng tầng chọn lọc, trong 6000 người chọn 1 người" Anh cười cười, độ cong ở khóe môi rất đẹp mắt, làm bớt đi vài phần khí lạnh.

"Ồ." Cô gật đầu chóp chóp mắt với anh: "Em là được lão John kéo lại ở trên đường đấy!"

"Cũng biết là em vận may tốt!" Anh cười đến thoải mái, nghĩ nghĩ rồi nói "Em diễn cũng rất tốt, diễn tay đôi với em rất dễ vào vai."

Cô nghe lời khen ngợi của anh có vài phần vui sướng, nghĩ đến kiếp trước anh chính là một lần dựa vào vai diễn Mạt Khiêm này bộc phát mà lấy được giải thưởng 'Kim Long' nam chính xuất sắc nhất, thuận miệng liền nói: "Anh Đinh Việt, anh bớt trêu trọc em đi, 6000 so với 1 a, anh diễn tốt như vậy, nói không chừng giải thưởng nam chính xuất sắc nhất của Kim Long cuối năm thuộc về anh thì sao?"

"Vậy sao? Vậy thì vừa hay, một lần thành danh a."

Cô cười cười, nghĩ nghĩ, mới nhìn về anh mở miệng nói: "Anh Đinh Việt, lúc lão John tìm được em, là lúc em đang bỏ nhà ra đi đấy! nghĩ nghĩ vào đoàn phim hai tháng rồi cũng không có liên lạc với daddy, em có chút nhớ daddy rồi..... daddy em lớn tuổi rồi, sức khỏe không biết có tốt không..... anh nói, có khi nào ông hết giận rồi không, lại không kéo thể diện xuống được, muốn em gọi điện thoại nhận lỗi với ông trước?"

Anh tựa hồ như không nghĩ đến cô đột nhiên nói những chuyện này, giống như là nhập định(2) vậy suy nghĩ một hồi, rồi mới vỗ vỗ vai cô nói: "Cứ theo ý muốn của em mà làm."

"Vậy còn anh Đinh Việt, anh có nhớ daddy mami không?"

Anh hơi thất thần, mới xoay đầu qua nói với cô: "Chỗ của anh không có gọi như vậy, trực tiếp gọi ba mẹ, không có như con gái chúng em gọi thân thiết như vậy."

Cô gật đầu, cười đến hồn nhiên ngây thơ: "Đúng a! Nhưng tính ra thì chúng ta vào đoàn phim cũng hai tháng rồi đấy! Anh Đinh Việt, đàn ông như mấy anh rất cẩu thả sao lãng, anh cũng phải nhớ gọi điện thoại cho ba mẹ đi! Quan tâm quan tâm họ! Ví như hỏi họ sức khỏe có tốt không! Gần đây ăn những gì a đại loại như thế. Anh không biết, thật ra người già giống như trẻ con vậy, phải dỗ." Nói xong không đợi anh trả lời, liền xoay người chạy đến bên cạnh Cố Tiểu An, Cố Tiểu An lúc này trên mặt toàn ý cười, ôm bình sữa an ổn mà nằm trên thân Tiểu Khải.

Jay cầm sữa nước đứng cách cậu rất xa, lông mày đến bây giờ vẫn chưa hết nhăn. Uống từng hớp lớn, không ngừng mà hướng về Phó Quân Nhan đang đứng bên nói: "Tôi hận nhất là uống sữa a... hận nhất là sữa bò... tôi hận sữa bò a....." Cô che miệng lại, hơi quay đầu qua một bên mà cười, khom người xuống sờ sờ khuôn mặt đầy viên mãn của Cố Tiểu An. Đứa nhóc thối này, cũng chỉ cậu mới có thể! Nhắm mắt thấy bò cũng có thể xoay người chạy như Jay, lại bị nhóc con này ép uống hết một bình sữa bò.....

Jay đó giờ vẫn là nghệ sĩ có danh tiếng không tồi, những chuyện như dở tính gây khó dễ hầu như là không có, hình tượng của anh là dễ gần gũi, nhưng khư khư lại có một lần quay tv show, anh nổi giận mà bỏ đi, chỉ là tại vì đạo diễn của show đó không biết là chạm đến dây thần kinh nào cứ ép anh uống một ly sữa bò.

Lúc này.....cô khá là hài lòng nhìn Cố Tiểu An, che miệng lại, lại cười trộm thêm mấy tiếng.

Ngước mặt lên thấy Phó Quân Nhan đang nhìn vẻ mặt đang cười trộm của cô, cô rụt cổ lại, thè lưỡi với anh.

Từ khi cô vào đoàn làm phim thì không hiểu lý do gì mà lại ở chung một nhà với anh, không có ở chung cư mà đoàn phim mướn cho. Kiếp trước của anh, tiếng tâm lớn đến đảo trời, weibo của Phó Quân Nhan đánh nhiều hơn một dấu phẩy thôi, báo chí cũng có thể lấy ra làm tin tức đầu bảng. Anh nổi đến mất không thể khống chế được, ai có thể dựa được hơi anh thì gà chó cũng lên trời(3). Những nghệ sĩ hay người hóa trang không nổi danh, nếu nhận được một lời bình luận trên weibo của anh, cho dù chỉ là hai chữ cảm ơn, thì cũng trở nên nổi tiếng. Chính là một người như vậy, nhưng anh căn bản rất ít xả giao với người khác. Kiếp trước anh tham gia các tv show rất ít, cho dù có tham gia một số tuyên truyền của phim đi nữa thì anh cũng rất ít nói, mỗi lần nhận giải hầu như người lên sân khấu đều là quản lý của anh. Anh đó giờ vẫn là hình tượng ôn nhu lạnh nhạt, diễn xuất cực tốt, cuộc sống riêng tư vô cùng bí ẩn. Hữu lễ nhưng lại khó gần, giống như đám mây sờ không được, nhìn không rõ hình dạng, không có giới hạn. Cô vẫn cứ tưởng rằng, anh nên là thanh lạnh như nước, đứng trên đỉnh của bầu trời, nhìn anh thêm một cái cũng là điều xa xỉ, nếu đụng vào đầu ngón tay của anh cũng là một sự không tôn trọng.....cô chưa từng nghĩ qua, anh lại là một người đàn ông ấm áp như vậy.....

Cảnh phim bên trong rạp cũng sắp kết thúc rồi, nhưng Phòng Đinh Việt cũng không có ý gì là muốn xin nghỉ phép, cô có chút lo lắng, có phải là anh không nghe lời cô nói.

Có một ngày Phó Quân Nhan nhân lúc Cố Tiểu An đang ngủ nướng, đưa tay ngăn cản cô đang muốn kêu An An dậy rồi kéo cô lại.

Nhỏ tiếng nói với cô một câu: "Theo anh." Cứ vậy kéo cô một đường đi đến phòng đồ chơi mà Phó Quân Nhan bày trí cho An An, sau đó cô thấy anh từng chút từng chút lấy miếng xếp gỗ và xe lửa nhỏ đẩy ra, xốc lên một góc của tấm thảm, Cô xoa xoa mắt tưởng như mình chưa tỉnh ngủ. Bước lên trước hai bước xác định mình không có nhìn lầm, nhìn vào đống kẹo đủ màu sắc đang được giấu dưới thảm mà không nói nên lời, xoay đầu hỏi Phó Quân Nhan: "Cố Tiểu An là muốn làm gì? Dự trữ lương thực cho mùa đông?"

Anh nhìn sâu vào cô, không có trả lời, chỉ là nói: "Em nhìn, không có socola."

"Ưm!" Cô ngồi xổm người xuống, ngồi trên tấm thảm, đưa tay ra lục lội những viên kẹo đủ màu sắc kia, đúng là không có một viên socola nào! Cô lại ngẩng đầu lên nhìn ti vi được treo trên tường, trong lòng có mấy phần nặng nề, sau đó xoay đầu lại nghiêm túc nói với Phó Quân Nhan: "Phó Quân Nhan! Năng lực mô phỏng của An An quá mạnh rồi, em nghĩ, sau này cho An An xem phim hoạt hình, chúng ta phải chọn một bộ tốt. Bằng không, ngày nào đó An An muốn ngủ đông, thì em phải làm sao a!"

Phó Quân Nhan nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, anh cười đến đôi mắt cong cong, như gió xuân ấm áp, đẹp đến không chịu nỗi. Theo cô mà ngồi xuống, ngồi sát vào cô, mới đưa tay ra xoa xoa tóc cô.

"A!"

Anh cười ra tiếng, thanh âm sang sảng êm tai, đáy mắt thần sắc lưu chuyển rất đẹp "Thật ngốc!"

"A?" Cô ngừng một chút, mặc cho cô có ngốc đi nữa thì cũng biết được là anh đang cười nhạo cô, nhất thời phòng bị lại, ôm chân lùi ra sau một chút, mới không muốn ngồi gần anh, ngước mặt lên dữ dằn trừng mắt anh, trong lòng bắt đầu OOXX, cho anh nói cô ngốc, anh mới ngốc, cả nhà anh đều ngốc!

"Ngốc như con Hà Đồn vậy!" (4)

Cô nhụt chí, thu lại hai má đang phồng ra lại, cái hình dạng như con hà đồn này, nhất thời làm cô không thoải mái, chỉ muốn vẽ vòng tròn nguyền rủa anh, lại cảm thấy anh tốt như vậy, chỉ có thể chôn đầu lại không để ý đến anh.

"Hà Đồn ngốc!" Anh thế mà lại đưa tay ra xoa tóc cô, nói: "Tiểu Ái, thật ngoan." Thanh âm của anh vừa nhẹ vừa chậm, kéo dài truyền vào tai cô, du dương đến nỗi khiến người ta không còn sức lực.

Sau đó anh lấy tấm thảm che lên lại, từng chút từng chút mà đem đồ chơi để lại vào chỗ cũ, giống như chưa từng đụng qua vậy, sau đó quay người lại nói với cô: "Xuỵt! Đây là bí mật của chúng ta!"

Cô ngơ ngác mà gật đầu, lại nhớ đến câu 'Hà Đồn ngốc', che mặt lại mà chạy trối chết.

(1)Hạnh tai lạc hoa: có nghĩa là cười trên nỗi đau, sự xui xẻo của người khác.

(2)Nhập định: đưa mình vào vai của nhân vật

(3)Gà chó lên trời: cả họ được nhờ

(4)Hà Đồn: là con cá nóc, nhưng vì sau này fan chị sẽ đặc biệt danh là 'Công chúa Hà Đồn' cho chị nên nếu gọi là 'Công chúa cá nóc' thì thật là.....)))

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 7

Hôm nay lúc nữa đêm kết thúc công việc, cô vẫn là không nhịn được oán niệm, cuối cùng phồng má lên dùng điện thoại chụp tấm hình, mở weibo đăng hình lên, đối với xã hội trên mạng không đáy này cô thao thao cảm xúc của mình: "Hà Đồn! Chỗ nào giống Hà Đồn? Con mắt nào của anh thấy giống Hà Đồn! Con mắt nào?"

Cái weibo này là cô đã đăng kí từ trước rồi, thỉnh thoảng đăng những tấm ảnh chụp phong cảnh lúc đi du lịch và một số tâm trạng, sau này《Tiếc Tình》nổi tiếng, cái ID này thăng lên V, trước lúc đó, vì để bảo mật thân phận, cô xóa hết những tấm ảnh chụp chung với gia đình. Mấy ngày nay bận, cô thật sự quên mất việc này. Vì vậy vội vàng lấy laptop ra, sớm bắt đầu công trình xóa ảnh. Làm đến 3 giờ sáng, cô cuối cùng cũng viên mãn, lại nhìn tấm hình đó một chút, trong lòng điên cuồng hét lên lần nữa, "Con mắt nào của anh thấy em giống hà đồn!" Cô nghĩ, oán niệm của cô có phải hay chăng quá nặng rồi.....囧.

Bộ phim cơ bản sắp quay xong rồi, tính thời gian, tiến độ cư nhiên lại nhanh hơn kiếp trước gần một tháng, trong lòng cô có tiếng trống ầm ỹ, rốt cuộc cũng biết chính mình kiếp trước quả thật kéo dài không ít tiến độ của đoàn phim. Lão John rất hài lòng, hấp tấp đi kiếm người sản xuất, trong miệng luôn nói sẽ nổi, nhất định sẽ nổi! Cặp mắt nhìn họ cũng phát ra lang quang(1). Cư nhiên lại cho ra hai đoạn phim tuyên truyền trước thời hạn, bắt đầu tuyên truyền trên mạng, trên mạng lần lượt cho ra những bức ảnh tuyên truyền. Có lúc đi ra ngoài phim trường, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một vài phóng viên.

Cô mơ hồ cảm thấy hướng đi của câu chuyện càng ngày càng kỳ lạ, Phó Quân Nhan hình như so với cô đã sớm phát hiện ra. Từ đó về sau, cả hai không cùng nhau từ biệt thự đi đến phim trường nữa, anh đưa ra một chiếc xe bảo mẫu được vũ trang đầy đủ hoàn toàn bằng màu đen, mặc dù là đoạn đường chưa đến 10 phút, tài xế mỗi ngày đều sẽ đến đưa rước. Anh nói: "Sói là phòng không được, nhưng ít ra không thể đưa đến cửa." Cô hiểu được, ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh.

Mỗi diễn viên trong đoàn phim giống như cũng cảm giác được, không còn tùy tiện đi lại như trước nữa, một khi ra khỏi phim trường, dù cho mệt đến thở không ra hơi, sống lưng cũng phải đứng đến thẳng nhất.

Cô trở nên có chút lo lắng, một khi bộ phim được chiếu thì lại nghĩ đến vấn đề của Cố Tiểu An, An An theo cô, bị truyền thông chụp được là chuyện không thể nào tránh khỏi, chỉ là thân phận cậu là con nuôi của Tiếu gia sau này, cũng khó tránh khỏi một phen sóng gió. Cô đang nghĩ, rốt cuộc là giấu An An đi, đem cậu đưa đến bên cạnh daddy, hay là cứ để thuận theo tự nhiên, mặc cậu tuổi còn nhỏ mà đối mặt với những tia sáng huỳnh quang truy đuổi. Cô không biết, sự lựa chọn nào là tốt nhất đối với cậu.

Bởi vì Cố Tâm Dao là vai diễn được nhiều người chú ý nhất, cơ hồ như nữ diễn viên trong bộ phim này chẳng khác nào chỉ có mình cô, cho nên cảnh diễn của cô vẫn luôn rất nặng, lão Jonh cũng luôn coi trọng những cảnh diễn của cô, cho nên, ngược lại là cảnh của cô và Phòng Đinh Việt sớm đã quay xong, đến cuối cùng, trái lại Phó Quân Nhan và Jay tương đối bận rộn. Đoàn phim bắt đầu lần lượt chấn chỉnh lại, cảnh quay bên trong đã kết thúc, cả đoàn phim chuẩn bị chuyển qua quay ngoại cảnh. Có một hôm lão John rất trịnh trọng mà hỏi cô, hiệu quả tuyên truyền rất tốt, ông chuẩn bị lần lượt cho ra những đoạn phim ngắn và câu chuyện phía sau hậu trường, hỏi cô có nguyện ý cho An An lên ống kính không. Đầu cô vang lên một tiếng 'ong', chỉ nói, ông cho cháu nghĩ lại đã. Cô vùi đầu đi ra ngoài, nhìn Phó Quân Nhan đang diễn tập, nhìn người đàn ông này mỗi ngày đi sớm về muộn nhưng vẫn kiên chì pha sữa cho cô và An An mỗi ngày, thật sự là không nỡ qua quấy rầy anh.

Trải qua quá trình nghiêm túc chọn lọc phim hoạt hình, An An gần đây đang xem bộ phim hoạt hình hàn quốc tên là Pororo, Pororo là một chú chim cánh cụt nhỏ màu xanh dễ thương, thông qua những câu truyện của Pororo và những người bạn, dạy cho trẻ con rất nhiều đạo lý. Cô cảm thấy rất vui vẻ và yên tâm, hậu di chứng là thỉng thoảng không chú ý cô sẽ ngâm nga ra một câu "Pororo". Sau đó mọi người trong đoàn phim đều sẽ dùng biểu tình bạn hiểu tôi hiểu mọi người cũng hiểu mà nhìn cô, rồi nhìn nhau nở nụ cười quỷ dị, tập thể không thèm chú ý đến sự tồn tại của cô và coi thường IQ của cô... Nhưng không thể phủ nhận, vì sự tồn tại của Cố Tiểu An, cơ hồ như mọi người đều đối xử rất tốt với cô. Cô nhớ kiếp trước những lời bình phẩm về cô không tốt lắm, rất nhiều người nói cô tùy hứng ngạo mạn, nhưng bây giờ ai cũng mặt mày mang ý cười với cô, cô có làm sai chuyện gì thì cũng không ai làm khó cô, chỉ đem cô và An An quy về một loại, nhìn cô rồi lại nhìn Cố Tiểu An, sau đó nói,"Tiểu Ái, không dễ dàng."

Tiếng Italia và tiếng Anh của An An rất tốt, tiếng Trung cũng không tồi. Nhưng cậu thật sự không hiểu tiếng Hàn a, cậu làm sao mà có thể xem hiểu được? Phó Quân Nhan lại rất điềm nhiên, anh nói, để trẻ con tiếp xúc nhiều một chút với hoàn cảnh ngôn ngữ là một chuyện tốt. Sau đó cô lại nhớ đến daddy từ khi cô còn nhỏ đã dẫn cô đi khắp nước trên thế giới, lúc nhỏ cô luôn có cảm giác ngủ dậy là thế giới lại biến thành một dạng khác, những người bên cạnh lại bắt đầu nói tiếng điểu(2) , cảm giác không biết làm sao và hoang mang, nhưng không thể phủ nhận đó cũng là một lý do thúc đẩy cô kiên định đến chết cũng phải học tốt ngôn ngữ, bởi vì cô chịu đủ cái cảm giác rõ ràng không phải người câm nhưng lại chịu nỗi thống khổ á khẩu không nói nên lời. Cuối cùng lúc thấy An An rất vui vẻ mà tập trung tinh thần vào thế giới của Pororo, trong lòng cô rất là vui mừng.

Nhưng mà cái gì cũng có hai mặt.

Khi cô thấy Cố Tiểu An cưỡi trên lưng Tiểu Khải, ngước cổ lên nói chuyện với Phòng Đinh Việt, cô cảm thấy rất vô lực , thậm chí cảm thấy được khối băng trên người anh Đinh Việt đang nứt toát với tốc độ không thể so sánh được...

"An An thích Pororo. An An thích!" Cố tiểu An lắc cái đầu nhỏ, giống như cảm giác không được hơi thở lạnh lẽo trên người Phòng Đinh Việt.

"Ồ! Chị của em cũng thích." Phòng Đinh Việt gật gật đầu, như có điều đang suy nghĩ mà trả lời.

Được thôi...Khi cô và An An hai người đang vùi mình trong góc cùng nhau nhìn vào Ipad coi《Pororo》đồng thời không khống chế được mà bắt đầu cười khúc khích, tất cả mọi người trong đoàn làm phim đều cho là như vậy... Tuy nhiên, cô thực sự rất thích...

"Pororo là con chim cánh cụt, đi bằng hai cái chân chân, giống như vậy, giống An An vậy." Sau đó Cố Tiểu An vỗ vỗ vào cổ của Tiểu Khải, Tiểu Khải ngoan ngoãn nằm xuống để An An từ trên lưng nó leo xuống. Cố Tiểu An uỡn thẳng ngực nhỏ, xác định là Phòng Đinh Việt đang nhìn cậu, xấu hổ cười cười, hai má ửng đỏ, rồi bắt đầu uỡn thẳng cổ hai cánh tay nhỏ kẹp lại, bắt đầu học theo chim cánh cụt đi vòng vòng bên người Phòng Đinh Việt, đáy mắt rất là hưng phấn "Việt Việt, có thích không?"

Việt Việt...Việt Việt...Cố Tiểu An nhà cô thật là cường đại a...

"Thích a! An An thật giỏi!" Phòng Đinh Việt nhìn con chim cánh cụt tí hon xoay mấy vòng, mới đem An An ẩm lên, dùng đôi tay tung cao cậu lên chơi một hồi. Cố Tiểu An ở trong lòng anh cười khanh khách, anh đã sớm nhìn thấy cô, gật đầu với cô, ngón tay rõ trên mặt bàn mấy cái, cư nhiên cầm lên áo khoác rồi ôm An An mà hướng về phía cô đi tới: "Đi thôi, Tiểu Ái, dẫn An An đi xem chim cánh cụt!"

Tiểu gia hỏa hai mắt sáng rực, tay nhỏ vỗ lên miệng bắt đầu hét: "Cánh cụt! Cánh cụt! Pororo! An An thích Pororo..."

Cô ngồi ở ghế lái phụ, nhìn Cố Tiểu An và Tiểu Khải ngồi phía sau đang chơi đến vui vẻ, lại nhìn sang bên cạnh Phòng Đinh Việt đang lái xe, thực là cảm thấy ông trời có thể rơi mưa đỏ rồi.

"Anh Đinh Việt, anh nghĩ như thế nào mà lại muốn dẫn An An đi xem cánh cụt vậy?"

"Bọn em không thích à? Em gần đây hễ diễn xong là ôm lấy An An nhìn không rời mắt."

Cô sờ sờ mũi, 囧.

"Đúng rồi, Tiểu Ái. Tuần sau đoàn phim sẽ đến Venezia quay ngoại cảnh, mới bắt đầu vào hai tuần đầu đại bộ phận đều là cảnh diễn của em và Phó Quân Nhan, hôm đó sau khi anh và em nói chuyện qua, có gọi cho mẹ anh cuộc điện thoại, anh cứ cảm thấy có gì đó không đúng, muốn mấy ngày này

xin đoàn phim cho nghỉ phép, mua vé máy bay bay về xem sao."

"Ừm, cái này và xem cánh cụt có quan hệ gì?"

"Tiểu Ái, em là giận dỗi với ba em mà bỏ nhà ra đi?"

Cô gật đầu, không hiểu lắm nghiêng đầu nhìn anh.

"Anh cũng vậy, anh không muốn đi con đường mà ba anh an bài, mới bỏ nhà ra đi. Lúc bỏ nhà đi, trong hộ chiếu của anh chỉ có một tờ visa du lịch đến Italia, tất cả tiền của anh cũng chỉ đủ để mua một tấm vé máy bay đến Italia."

"A!" Người đàn ông lãnh ngạo như thế này, bỏ nhà ra đi... rồi lại cuối đầu nhìn chiếc xe đua màu xám mà cô đang ngồi, đột nhiên thấy mình thấp hơn anh thêm mấy phần, cô bỏ nhà ra đi, vẫn sài thẻ của daddy, chưa từng nhẹ tay qua, càng miễn bàn đến việc kiếm tiền...

"Lúc đó anh mới 16 tuổi, nhưng đến Italia không được mấy ngày là kiếm được việc làm, làm thêm ở trong một quán ăn Trung Quốc, hơn nữa dưới sự giúp đỡ của ông chủ, xin được học đại học. Tiểu Ái, em nói so với em, anh có may mắn không?"

"Thì ra vận may của ăn thật sự tốt!" Cô sờ sờ mũi, nghe xong không khỏi cảm thán, đây cơ hồ là chuyện không thể nào, anh ấy trước hết là làm thêm phi pháp, rồi sau đó dưới tình huống không có người bảo lãnh và sự chứng minh của tài khoản ngân hàng, thuận lợi mà vào đại học, tự đóng tiền cho mình đi học, cô phục rồi.....

"Anh cũng nghĩ rằng anh rất may mắn!" Anh quay đầu lại nhìn cô một cái, đáy mắt sâu thẳm: "Cho đến một lần không cẩn thận nghe được cuộc điện thoại vào buổi tối của ông chủ, đầu bên kia điện thoại là mẹ anh, là mẹ anh vẫn luôn len lén giúp anh, nếu không, anh đã sớm vì tính ngang bướng mà đói chết ở nơi xứ người rồi. Cho nên Tiểu Ái, vận may anh tốt, là vì có một người mẹ thương anh." Cô không nghĩ rằng anh sẽ nói những chuyện cảm tính như vậy với cô, giọng điệu của anh vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng lại giống như có thêm chút gì.

"Anh cũng chưa quay về gặp mẹ sao?"

Anh lắc đầu, dừng xe lại.

"Gần đây anh cứ cảm thấy không ổn, lần trước cùng em nói chuyện xong, gọi cho ông chủ, ông ta nói với anh là mẹ anh đã rất lâu rồi không liên lạc với ông ta. Anh gọi về nhà, người làm cũng nói là phu nhân không ở đây. Tiểu Ái, nói thật, anh rất lo lắng." Anh nói, ánh mắt tối đi vài phần. "Cho nên Tiểu Ái, anh muốn về nhà xem sao. Bao nhiêu năm qua, anh chưa từng nghĩ tới là sẽ quay về, nhưng anh nhìn thấy em và An An, nhớ về lúc anh còn nhỏ, mẹ anh cũng giống như em vậy, luôn luôn mang anh theo bên người, bà có lẽ rất nhớ anh. Anh suy nghĩ rất nhiều, anh nên quay về xem sao."

Mẫu tử liên tâm, minh minh chi trung(3) ,giữa người thân, là thật sự có cảm ứng... Cô nhìn anh, có chút đau lòng cho mẹ anh vì không lâu nữa bà sẽ mất. Nhưng suy cho cùng thì cũng không nên nói nhiều quá, chỉ có thể chớp chớp mắt, cười nói: "Anh Đinh Việt, anh yên tâm, lúc anh nói với John, em sẽ là người đầu tiên gật đầu."

Anh cười cười, vỗ vỗ vai cô "Không phải lấy lòng em để em giúp anh nói, chỉ là muốn dẫn bọn em xem chim cánh cụt, cô nương ngốc."

"Em làm gì có mặt mũi lớn như vậy, em chỉ là biểu thị lập trường a!"

Anh cười, mở cửa xe ôm Cố Tiểu An trên mặt đầy vẻ hưng phấn ra.

Cố Tiểu An lá gan rất lớn, vào Thủy Cung thấy cá mập mặt cũng không đổi sắc. Trái lại là Tiểu Khải đã vào thế phòng ngự, thấy cá mập, lông cũng dựng lên hết, cụp đuôi lại che ở trước người Cố Tiểu An, một mực nhìn vào cá mập trong tấm gương thủy tinh mà điên cuồng sủa.

Phòng Đinh Việt nhếch nhếch mi, ôm lấy Tiểu Khải, giúp nó bình tĩnh lại, nói với cô: "Không nghĩ tới, tính tình chú chó của nhà Phó Quân Nhan quả thật không vừa." Sau đó, Tiểu Khải lại nhìn chằm chằm vào con cá mặt trong thủy tinh ở phía đối diện, sủa ầm ỹ lên, lại xù lông lần nữa, giống như chạm vào tĩnh điện vậy.

"Nó đây là chung tâm hộ chủ." Cô thuận miệng mà tiếp lời, nghĩ nghĩ lại cảm thấy không đúng, mới nói: "Em cảm thấy Tiểu Khải hoàn toàn xem An An là tiểu chủ nhân có phải không?"

Sau đó cô khom lưng xuống ôm lấy Cố Tiểu An đang nhìn cá mập suy tư và Phòng Đinh Việt ôm lấy Tiểu Khải chạy trối chết, Tiểu Khải mà còn sủa nữa là bọn họ sẽ bị đuổi khỏi Thủy Cung thật đấy.

Cuối cùng cũng thấy được chim cánh cụt nhưng Cố Tiểu An lại khóc, cô cảm thấy rất mờ mịt, chợt nghe cậu khóc: "Pororo là màu xanh a, cánh cụt màu xanh a. Bọn nó không phải Pororo... không phải cánh cụt...gạt An An...không phải cánh cụt...là con xói sám đội lớp cánh cụt..." được thôi...đây là cái gì với cái gì, cô quay đầu lại nhìn Phòng Đinh Việt cầu cứu, anh cũng một mặt mờ mịt, không biết phải làm gì. Cô suy nghĩ đến đầu cũng lớn luôn rồi, Phòng Đinh Việt cũng đành chịu.

Cuối cùng cô một đường dỗ Cố Tiểu An khóc đến 'sụt xịt sụt xịt' về đoàn phim, bên cạnh còn có một con chó Tiểu Khải vẫn luôn xù lông trong tình trạng cảnh giác. Đáy mắt An An tràn đầy sự tổn thương giống như cô và Phòng Đinh Việt là kẻ lừa gạt vậy, giấu đi Pororo màu xanh của cậu, cứ thế rút vào ghế sau xe ôm lấy Tiểu Khải, trong miệng lẩm bẩm nói: "Gạt An An! Con chó sói màu xám đội lớp con chim cánh cụt màu đen! Gạt An An! Hứ!"

Cô cũng rất tổn thương a, khuyên như thế nào và cùng cậu nói đạo lí như thế nào cậu cũng không nghe, chỉ có thể ngồi trên ghế lái phụ nhìn Cố Tiểu An

khóc không ngừng, trong lòng nghĩ nhóc con này cố chấp lên thật là khó bảo mà. Cuối cùng cậu vừa xuống xe là lao vào lòng Phó Quân Nhan, ánh mắt chất vấn chỉ vào cô và Phòng Đình Việt là kẻ lừa gạt, cả hai đều tập thể đen mặt lại, bỏ lại nhóc con xù lông và con đại bạch cẩu xù lông này cho Phó Quân Nhan, trực tiếp đi tìm lão John.

Về nhà cô đăng tâm trạng mới lên weibo, chỉ có một câu, 'nhóc con xù lông đúng là khó nuôi.....'

(1) lang quang: ánh sáng trong mắt con sói.

(2) tiếng điểu(chim): ý đây là người ta nói ngôn ngữ mà mình không hiểu.

(3) minh minh chi trung: như có số mệnh an bài

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 8

Lão John do dự một chút, nhưng cũng đáp ứng rồi, còn rất sảng khoái hỏi có cần giúp đặt vé máy bay giùm không. Cô cũng trong nháy mắt nhiệt tình ra hẳn, nghĩ là vẫn còn ở Italia mấy tháng nữa, tìm một vị trí ngồi xuống, bắt đầu im lặng không nói gì mà nhìn lão John và Phòng Đình Việt.

"Em đây là làm sao vậy?" Đến cùng là Phòng Đình Việt thấy không tự nhiên trước, cắt ngang đoạn nói chuyện với John, quay qua nhìn cô.

Cô nghĩ nghĩ, bắt đầu hướng anh chớp mắt: "Anh Đình Việt, về Kinh Thành phải không..."

"Cho nên?"

"Đem một ít cái gì thịt bầm rán a, mứt quả a, khoai tím nhỏ vân vân a! Còn có bánh đậu xanh a! Italia mua không được a!" nói xong còn không quên nháy mắt với lão John: "Thật sự là rất ngon, rất ngon nha!" nghĩ nghĩ lại khôi phục vẻ đứng đắn, thêm một câu: "Ừm, An An nói nó muốn ăn."

"Cố Tiểu An không phải sinh tại Italia sao? Làm sao biết được những thứ đó." Cửa phòng bị mở ra, Từ Mân đi vào, kéo ghế ngồi xuống, vẻ mặt tràn đầy sự hồ nghi nhìn cô, nhưng trên mặt vẫn hòa nhã dễ gần. Nhưng mà cô, rất muốn lột xuống bộ mặt đó của cô ta...

Cô hơi cứng đờ, "Chính là em muốn ăn a, anh Đình Việt thương An An, mang theo An An không phải được ăn nhiều hơn sao!" cô làm nũng cười cười, không để ý nói.

Cô ta nhưng lại cứng họng, trầm mặt nhìn cô, lại nhìn về lão John và Phòng Đình Việt bên cạnh, mới nói: Tiểu Ái, em có phải cuộc sống có khó khăn không?" Không đợi cô mở miệng, cô ta đã qua đây kéo tay cô, nắm tay cô nói: "Tiểu Ái, em không có công ty quản lý, cho nên bên cạnh cũng không có người quản lý và trợ lý, em một cô gái nhỏ lại còn phải dẫn theo một đứa trẻ, quả thật không dễ dàng. Nếu không, Tiểu Ái, em tin Từ Mân chị đây một lần, em theo chị, chị đích thân dẫn dắt em, nhất định sẽ làm em nổi tiếng. Chị cũng sẽ cho em hai người trợ lý, như vậy thì có người thời thời khắc khắc chăm sóc Cố An, em suy nghĩ suy nghĩ đi."

"Từ Mân, em ấy chỉ là một nha đầu tham ăn, cô cũng nghĩ quá xa rồi đó." Phòng Đình Việt mặt lạnh nhìn qua đây, đứng dậy liền kéo cô đi: "Đi, Tiểu Ái, muốn ăn gì thì viết ra tờ giấy cho anh Đình Việt, đều mang qua hết cho em."

Ra khỏi phòng anh liền buông cô ra, cực nghiêm túc mà nói với cô: "Tiểu Ái, em nghe rõ, đừng nghe lời cô ta, Từ Mân cô ta không có tốt như vẻ bề ngoài đâu."

Cô gật gật đầu, tận đáy lòng thật sự cảm ơn anh.

Ngày hôm sau, cô vừa đến phim trường, thì thấy Phòng Đình Việt mặt lạnh ngồi trên ghế, lão John lau mồ hôi đang nói gì đó, Từ Mân cũng đứng một bên, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Còn chưa đến gần đã nghe Từ Mân nói: "Mân tỷ đây cũng không phải làm khó cậu, Jay nhà chúng tôi trong tay còn có những bộ phim khác, còn có hai quảng cáo đang đợi quay, theo hợp đồng thì phần diễn của Mộc Thôn Cẩm hết là có thể xong việc rời đoàn phim rồi. Cậu muốn xin nghỉ phép có thể, nhưng phải đem cảnh của Jay nhà chúng tôi quay xong rồi mới đi, nếu không, đợi cậu trở về lại, thời gian lại phải đẩy lùi, mấy ngày đó cũng không phải dễ xếp lịch a."

Cô tức khắc nổi giận, nghĩ cũng không nghĩ mà đi qua đó, những nhẹo yếu ớt kêu một tiếng: "Mân tỷ a, không phải chỉ là vấn đề lịch trình nhỏ bé đó thôi sao?"

"Có cần phải cứng nhắc như vậy không?" Cô quét qua một vòng phim trường, Jay vẫn chưa đến, vẻ mặt hiểu rõ cười cười, "Mân tỷ, chị ở trong giới có vai vế cao, ai mà không biết chị là người quả lý có kinh nghiệm lâu năm, tuổi tác kinh nghiệm để ở đó, chị không nên tức a, hễ tức, lại già thêm vài tuổi không phải sao?"

Từ Mân mới đầu đoán chừng là còn nghe thuận tai, sắc mặt tốt đi không ít, nghe cô nói đến tuổi tác, khuôn mặt lập tức đen lại. Tử huyệt lớn nhất của cô ta chính là tuổi tác, cô ta thích người đàn ông nhỏ hơn cô ta 7 tuổi, ai nói cô ta lớn tuổi cô ta lập tức nhảy dựng lên.

Quả nhiên cô ta đem tính khí tốt mà bình thường giả bộ ra thu về, liếc mắt nhìn cô: "Cô đây là nói chuyện làm sao thế?"

Cô xòe bàn tay ra, nhìn cô ta mà chớp chớp mắt: "Nói sự thật!"

Cô kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống, cũng mặc kệ ánh mặt của người ngoài, nhếch mài mở miệng: "Mân tỷ, ở đây trừ Jay ra đều là người mới, người mới có bao nhiêu không dễ dàng em nghĩ chị đây cũng rõ. Anh Đinh Việt vẫn luôn rất chuyên nghiệp, nhà anh ấy có việc về nhà một chuyến, mọi người châm chước châm chước không phải là được rồi sao? Trước chưa nói bộ phim này có nổi hay không, chỉ nói sau này đều cùng lăn lộn trong giới, cách ba năm ngày là đụng mặt, thêm một người bạn dễ nói chuyện hơn không phải sao? Lại nói, tính khí của Jay người trong đoàn phim ai mà không biết, anh ấy vì muốn Cố Tiểu An nhà tôi yên lòng, bất chấp mà uống hết một bình sửa bò. Nếu như là người khác uống thì không nói gì, nhưng Jay là người lấy sửa bò xem như là thuốc độc, anh ấy có thể làm đến như vậy, không xem An An là đứa trẻ 2 tuổi, làm cho có rồi đem về phòng hóa trang đổ hết, mà là uống hết trước mặt cậu. Không còn gì phải nói, anh ấy là một người hiền hậu. Mân tỷ là một người quản lý, đương nghiên là phải hướng về phía lợi ích mà suy nghĩ, nhưng mà chị hỏi qua Jay chưa, anh ấy là người tốt như vậy, sẽ khó nói chuyện như vậy sao? Lại nói sâu một chút, anh ấy sẽ cho chị chèn ép đồng liêu, ức hiếp người mới?" Những lời này nói vô cùng nặng, mặt Từ Mân lúc trắng lúc xanh. Đến cuối cùng tức đến dậm chân, xoay người bỏ đi.

"Tiểu Ái!" Phòng Đinh Việt nhìn cô, thở dài: "Vì anh mà đắc tội với cô ta đáng không?"

"Ai vì anh?" Cô trừng mắt nhìn anh, lắc đầu, trong lòng sảng khoái: "Các người đều không nhìn ra, em đây là sớm đã xem cô ta không vừa mắt." Lúc này mới vỗ vỗ chân, đứng dậy, quay đầu lại nhìn Phòng Đinh Việt nở nụ cười thần bí: "Kinh Thành a! Anh hiểu mà!"

Anh gật gật đầu, làm động tác móc ngoéo.

Phòng Đinh Việt ngày hôm đó liền đi, cô nhìn chiếc xe đua của anh lái ra khỏi đoàn phim, đáy lòng rất là an ổn, lần này anh rốt cuộc cũng không bỏ lỡ rồi, bỏ lỡ gặp mặt mẹ anh lần cuối, không thể làm gì khác hơn là ngước đầu nhìn sao trên trời, đưa đôi tay ra tự ôm lấy mình, tưởng tượng cái ôm của mami.

Lúc Phó Quân Nhan nghe được chuyện này, cái gì cũng không nói. Cô hỏi, "Sao anh không giống họ mà nói em lỗ mãng a?"

Anh nhìn cô cười, liên tục mấy ngày liền quay phim dưới cường độ cao khiến anh nhìn có chút mệt mỏi, chỉ là nụ cười của anh vẫn ấm áp như cũ, anh nói: "Em vui là được."

Sau đó, đáy lòng cô có cái gì đó tan rã, 'lốp bốp' rung động.

Lúc Jay đến mời cô ăn cơm, cô đã đồng ý. Cũng là Từ Mân mặc nhận, bởi vì anh nói giúp Từ Mân không ít lời tốt, còn nói, có muốn suy nghĩ ký hợp đồng cùng công ty với anh không.

Lần này cô lắc đầu, quả quyết cự tuyệt. Từ Mân rất thông minh, trước là muốn bắt cô vào tay, sau đó tùy ý cô ta ngắt nhéo, cô đâu phải ngốc... nhưng cô biết Jay thật sự cho là Từ Mân sẽ làm một người quản lý có trách nhiệm, bởi vì Từ Mân đối với anh tốt đến móc tim móc phổi.

Anh dẫn cô đến một tiệm nhỏ ở phố Trung Hoa, nói: "Tiệm ăn Trung Hoa này món ăn làm rất là địa đạo(1) , chúng ta hôm nay nếm thử?

Cô gật đầu, mặc anh quen thuộc mà gọi món, kiếp trước anh dẫn qua cô đến đây, quả thật, rất là rất là ngon.

"Em một mình ở bên ngoài dẫn theo An An, buổi trưa ăn cơm như thế nào? cũng là giống bọn anh kêu thức ăn ngoài, ăn món Italia? Tiểu Ái, em không biết, anh bây giờ nhìn thấy mì ống có chút sợ rồi?

"Anh nói gì?"

"Món ăn Mân tỷ làm rất ngoan, em dẫn theo An An một mình ở bên ngoài, tuy là đạo diễn nói Phó Quân Nhan mỗi ngày đến đưa rước bọn em, nhưng, ăn cơm vẫn là không tiện phải không? Thật sự không suy nghĩ cùng anh tạo dựng sự nghiệp?

Chả trách, cô ngày ngày cùng Phó Quân Nhan cùng ra cùng vào, hai người nam nữ độc thân ở chung, trong đoàn tin đồn gì cũng không có. Chẳng lẽ, bọn họ đều nghĩ là cô một mình dẫn theo An An ở bên ngoài, cô nhất thời mơ màng, Phó Quân Nhan làm sao làm được? Che được đôi tai của nhiều người như vậy.

"Tiểu Ái, em đang nghĩ gì vậy?"

"Ồ." Cô hoàn hồn, nhìn anh "Em nghĩ việc ký hợp đồng nên suy nghĩ kỹ hơn, em cần suy nghĩ lại."

"Cũng phải, em nghĩ như vậy cũng đúng."

Đồ ăn lần lượt được đem lên bàn, Jay tỉ mỉ giới thiệu từng món cho cô, cô mỗi món đều nếm thử, nhưng lại không nhớ được mùi vị của kiếp trước. Sau đó Jay nói: "Hương vị quê hương, đi đến đâu, đều rất dễ thích ứng được, riêng chỉ có thức ăn, vừa vào miệng, liền biết được là rời nhà rồi." Lúc anh nói câu này rất cảm tính, nhìn đồ ăn trên bàn, giống như đang nhìn về quê hương. Lại cười đem một dĩa 'ma bà đậu hủ' nhìn có vẻ thơm cay đẩy đến trước mặt cô: "Nào, nếm thử đi, hương vị quê hương, anh dẫn em đến tìm cố hương đây."

Sau đó anh nghiêng đầu đánh giá cô một hồi, thần sắc của ánh mắt đó, khiến tim cô khẽ động, hoàn toàn không che giấu vẻ yêu thích, cô nghe anh nói: "Tiểu Ái, anh vẫn luôn muốn hỏi em, em là con lai của nước nào, mắt em thật sự rất đẹp."

Cô lắc đầu, chỉ nói "Em cũng không biết, daddy không nói chuyện của mami cho em biết."

Cô của kiếp trước, hằng ngày đều ăn thức ăn của đoàn phim đặt, đúng là như Jay nói, nhìn thấy mì ống là sợ. Nhưng, lần này, Phó Quân Nhan cơ hồ nhận làm hết một ngày ba bữa của cô và An An, tài nấu nướng của ăn cực giỏi, mỗi ngày đều là những món ăn Trung Quốc ngon đến chịu không nỗi. Bao tử của cô, ngược lại giải được nỗi nhớ quê nhà.

Cho nên cùng Jay ăn bữa cơm này, cô có hồi tưởng như thế nào, củng là biết được, thật sự không còn nỗi kích động và vui vẻ như kiếp trước.

Buổi tối cô dỗ An An vào giấc ngủ rồi, ôm lấy chăn nhỏ ngồi ở sôpha đợi Phó Quân Nhan kết thúc công việc, cô thật sự rất hiếu kỳ, anh làm thế nào man thiên quá hải(2) , cả lão John cũng cùng anh nói dối, hai giờ sáng anh mới về, phòng khách không mở đèn, đi qua sôpha thấy cô rút ở đó hiển nhiên cũng sững sờ, nhỏ tiếng gọi cô: "Tiểu Ái, Tiểu Ái?"

"Về rồi à?" cô thật sự là mệt rồi, ánh mắt uể oải nhìn anh, che miệng lại ngáp một cái, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, ý bảo anh ngồi xuống...

"Cố ý chờ anh về?" Anh buông xuống áo trên tay, trên mặt cười đến vui vẻ, theo ngồi xuống.

"Ừm!" Cô nghiêng đầu ôm đầu gối ngồi nhìn anh, mới hỏi "Phó Quân Nhan, thì ra đoàn phim không ai biết chúng ta ở chung nhà à?"

Anh chớp chớp mắt, "Em muốn hỏi gì?"

"Anh là làm sao làm được vậy a? Rõ ràng chúng ta ở cùng nhau a! Làm sao lại không ai biết!"

"Chúng ta ở cùng nhau a..." Anh cứ như vậy mà nhìn cô, giống như có thể hút cô vào trong vậy, lập lại lời của cô, ngữ điệu cực êm dịu, làm cho tim cô mềm thành một mảnh, tai hại... người đàn ông này là một yêu nghiệt. Cô cũng gấp rồi, đưa một cánh tay ra kéo ống tay áo của anh, mặc kệ mọi thứ nói: "Anh nói nhanh đi mà, người ta buồn ngủ rồi!"

Anh mặc cho cô kéo, "Hà Đồn ngốc."

"Em lại không có phồng má, chỗ nào giống Hà Đồn?"

"Ngốc!"

"Anh mới ngốc! Phó Quân Nhan! Em không để ý anh nữa! Anh mới giống Hà Đồn, cả nhà anh đều giống Hà Đồn!"

"Được thôi."

Nhụt chí, phát điên...

"Thật ngốc!" Anh cư nhiên đưa tay ra ôm cô vào lòng, đầu chống ở trên vai cô, hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua tai cô, nhột nhột.

"Ừm." Cô bất giác thả nhẹ giọng điệu. Nghĩ nghĩ, nắm lấy bàn tay ôm cô của anh, cảm thấy như vậy có thể cho anh sức mạnh.

Toàn thân anh khẽ run, thật lâu sau mới thở dài nói: "Chúng ta không có ở chung với nhau, Hà Đồn ngốc."

"A!"

"Anh mỗi buổi tối đợi em và An An ngủ, rồi rời đi. Ngày hôm sau lại từ khu trọ qua đây làm cơm cho bọn em, rước em và An An đến phim trường, những việc này, em cũng không biết? Một chút cảm giác cũng không có?" Anh thở dài, đôi tay ôm cô càng chặt hơn. Lòng ngực anh rất ấm áp, dựa vào rất thoải mái. Trái tim của cô đột nhiên cũng rất ấm áp, người đàn ông này, người đàn ông này...

"Tiểu Ái ngốc, em là con gái, lời nói bóng gió không tốt." Anh nắm lại tay cô, khí lực toàn cơ thể của cô như bị hút cạn. Môi của anh dán bên tai cô, hơi thở nhàn nhạt gần cô như vậy, anh nói: "Làm sao lại có Bảo Bối ngốc như vậy..." lại giống như rất vui vẻ mà cười, "Thì ra em một chút cũng không sợ anh a..."

"A?" Cô ngẩn người, bắt đầu điên cuồng mà nghĩ, Phó Quân Nhan, có cái gì đáng sợ?

"Không sao, Tiểu Ái ngoan, đừng nghĩ nữa. Ngủ đi, không phải buồn ngủ rồi sao?" Anh vỗ vào tay cô, nhẹ nhàng chậm rãi, giọng của anh giống như bản nhạc hay nhất mà cô nghe qua, daddy chỉ kéo qua một lần, giống như cái ôm của mami, ngọt nhưng không ngấy.

Cô gật gật đầu, bắt đầu rơi vào mơ hồ, thật sự ngủ trong lòng anh.

Sau đó mấy ngày, cô bắt đầu giả vờ ngủ, mỗi một lần, anh cũng đều đứng một hồi bên mép giường của cô, cô có thể cảm nhận được hơi thở dễ chịu của anh. Sau đó, anh sẽ giúp cô kéo lại chăn, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Rồi sau đó lại đi đến phòng An An. Cuối cùng anh sẽ khóa kĩ cửa biệt thự, không quay đầu lại mà rời đi.

Cô một lần lại một lần núp ở dưới cửa sổ nhìn bóng lưng anh lạc vào màn đêm u tối, cứ như vậy từng chút từng chút đi xa. Lại nhìn lúc mặt trời lên, anh lại một lần nữa bước những bước chân kiên định hướng về phía cô đi tới. Khoảnh khắc đó, viền mắt liền không nhịn được mà cay lên. Có một tiếng nói một lần lại một lần nói với cô, 'Cố Bảo Bối, mày tiêu rồi...'

(1) địa đạo: ở đây có nghĩa là món ăn làm giống như mùi vị của quê nhà.

(2) man thiên quá hải: ý đây là lừa gạt được hết mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 9

Lúc đoàn phim lên đường đi Venezia họ bắt đầu thu dọn hành lý, cô phát hiện hành lý của Cố Tiểu An là nhiều nhất, khi cô đem đồ của cậu thu dọn xong, đã là tình trạng khóc không ra nước mắt, cậu một nhóc con cư nhiên có tận ba gương hành lý, cộng lại cũng có 149kg hơn, còn nặng hơn số kg của cô! Sau khi cô vào đoàn phim rất ít đi ra ngoài, nhưng một khi đi thì sẽ mua cho thỏa thích, sau khi có An An, cô mua cả phần cho cậu, bất chi bất giác tích tụ rất nhiều, Phó Quân Nhan cũng thương cậu, không ít mua thêm đồ cho cậu. Người trong đoàn phim cũng vậy, cho nên thành bộ dạng như bây giờ, cô ngồi trên thảm, nhìn hành lý của Cố Tiểu An là bắt đầu đau đầu.

Lúc Phó Quân Nhan đến Cố Tiểu An đang ở trong phòng kiểm tra lại cái balô nhỏ của cậu. Anh nhìn vào nhiều hành lý ở đó, cười hỏi cô: "Đều thu dọn xong rồi à?"

Cô lắc đầu, chỉ vào phòng của An An: "Toàn là của An An."

Anh cũng bất giác khóe miệng giật một cái, cuối cùng khoát khoát tay nói: "Vẫn là đừng mang theo, đem mấy bộ đồ An An cần mặc được rồi, chờ lúc quay lại rồi lấy!"

"Không được a, John nói ngày mai tập thể trả phòng đồ đạc phải đem đi hết." Cô ngẫm nghĩ có nên đem một gương hành lý của mình đem ném đi.

"Cố Tiểu Ái!"

"A!"

"Em để đây cả đời cũng được, căn nhà này là của anh."

"Anh mới debut, căn nhà này phải đắt bao nhiêu a?" Nếu như là Phó Quân Nhan kiếp trước, nói câu này cô tuyệt đối không chớp mắt, phim anh thù lao cao đến dọa người, đừng nói là một căn biệt thự, anh mua cả một khu biệt thự cũng không là vấn đề. Nhưng mà bây giờ, cô bĩu môi: "Anh không phải là vì muốn em không cần đem theo hành lý mà lén lút trả tiền thuê chứ?"

Anh một mặt biểu tình như 'tú tài gặp phải binh' vậy, đem cô kéo từ dưới đất lên, đẩy cô vào phòng của mình: "Nhanh đem hành lý của em sắp xếp lại, cái gì cần đem thì đem, dùng không được thì để đó, đợi khi kết thúc phim rồi quay về lấy."

"Thật là của anh?"

Anh bất khả tri phủ mà nhìn cô. Cô liền biết căn biệt thự này thật sự là của anh. Phó Quân Nhan mới debut đã có được căn biệt thự mấy nghìn vạn này. Được thôi, lão John không biết gặp vận may cất chó gì mà tuyển chúng diễn viên người nào người nấy không phải là 'quan nhị đại' thì là 'phú nhị đại'...

Cô vừa nghe liền an lòng, "Vậy em cần đem hành lý gì nữa, đem mấy bộ quần áo là được rồi, không đủ thì mua thêm là được." Đời người điều thú vị nhất là trọc daddy, đem thẻ tín vụng của cô liên kết với điện thoại của daddy, mỗi một lần tính tiền thì điện thoại của ông sẽ nhận được một tin nhắn, sau đó lúc cô điên cuồng mua sắm, điện thoại của daddy thành công nổ máy, daddy lông rùa cũng sẽ thành công biến thành xù lông. Cô rất lâu rồi không cảm nhận được loại vui sướng này...

Lúc cô xách theo balô một quai ra khỏi phòng, lại phát hiện Cố Tiểu An vẫn chưa từ phòng cậu đi ra.

Lúc cô và Phó Quân Nhan vào phòng đồ chơi của Cố Tiểu An, cậu đang vểnh cái mông của cậu, cái đầu dùi vào dưới thảm, tay nhỏ từng chút một vớt ra những viên kẹo mà cậu giấu đem bỏ vào bên trong cái balo nhỏ tùy thân của cậu. Tiểu Khải rất phối hợp mà đứng trông cửa, lúc mún sủa khi nhìn thấy cô, vừa thấy Phó Quân Nhan đi đến liền lập tức vùi đầu xuống, bắt đầu phe phẩy cái đuôi giả vờ ngoan ngoãn. Giờ khắc này cô mới phát hiện, Tiểu Khải vẫn còn biết được đến cùng chủ nhân thực sự của nó là ai.

Chỉ là lúc cô cười xoay đầu qua, lại không nghĩ rằng biểu tình của Phó Quân Nhan sẽ nghiêm túc như vậy, anh đi qua đó, ngồi chồm xuống ở đầu bên kia

của tấm thảm nhẹ giọng gọi: "An An."

Cố Tiểu An bị dọa giật mình, thân thể rõ ràng nhẹ run, mới dè dặt mà ló đầu ra, đầu tóc rối bời, đôi mắt to màu đen lấp lánh xoay tròn, bàn tay nhỏ bé hoảng sợ giấu về phía sau, cả người cứ thế nằm rạp trên mặt đất che ở một góc tấm thảm, sững sờ mà nhìn Phó Quân Nhan.

Anh rất có kiên nhẫn đem An An đặt lên trên đùi, để An An ngồi vững, tay của An An vẫn còn giấu ở phía sau lưng, Phó Quân Nhan cũng không kéo, chỉ là để An An nhìn vào mắt anh.

"An An, tại sao lại đem kẹo giấu đi?"

An An cúi gục đầu xuống, rút cổ lại.

"An An, không thích kẹo có phải không?" Phó Quân Nhan hỏi, đưa tay ra xoa tóc An An: "Không thích tại sao còn giấu đi?"

Cố Tiểu An ngước mặt lên, vụng trộm nhìn Phó Quân Nhan một cái, lại cực nhanh mà cúi xuống, hai tay nhỏ không giấu phía sau nữa, kẹo trong tay cũng tùy tiện mà vứt xuống đất, chỉ là rũ mắt xuống xoắn lấy ngón tay. Nhỏ tiếng nói: "An An không thích."

"Vậy tại sao đem giấu đi? An An có thể không lấy a..." Cô chưa từng nghĩ qua là Cố Tiểu An sẽ không thích kẹo, rõ ràng là cậu rất thích kẹo a. Nhịn không được, cô đi qua mở miệng hỏi.

"Chị..." Cố Tiểu An yếu ớt gọi cô một tiếng.

Cô còn muốn hỏi, Phó Quân Nhan lại nhìn cô lắc lắc đầu. Cô chỉ có thể nhịn xuống, cùng anh nhẫn nại mà nhìn An An.

"Việt Việt, anh Jay, ông John thích An An, cho nên cho An An kẹo." Cố Tiểu An ngước mắt lên, xoay đầu giống như cầu cứu vậy nhìn Tiểu Khải đang quỳ ở một bên, mới nói: "An An không nhận, Việt Việt sẽ đau lòng... đều sẽ đau lòng."

Đứa trẻ này...

"Ngoan." Phó Quân Nhan khen ngợi đụng đụng trán cậu, lại hỏi: "An An, tại sao không thích kẹo?"

Cố Tiểu An xoay đầu nhìn cô, bĩu môi, cư nhiên có mấy phần ủy khuất, mặt nhỏ kìm nén đến đỏ bừng "Kẹo làm chị đau, An An không thích! Không thích! Chị đau! An An không thích." Giờ khắc này, cô thật là không biết phải nói gì, chỉ đi qua đó đón cậu vào lòng "Đứa trẻ ngốc, chị không đau, tại sao em lại còn nhớ đến chuyện đó, đó là đóng phim, An An thông minh như vậy, không phải biết rồi sao?"

"An An không thích chị đau!" Cậu cố chấp la lên, mặt nhỏ vùi ở cổ cô, mặt đầy ủy khuất. Cô vỗ vào vai An An, nhìn Phó Quân Nhan xốc lên thảm lông, giúp An An từng chút đem kẹo đựng vào trong balo nhỏ, thật sự không biết nên nói gì nữa.

Cuối cùng cũng dỗ An An ngủ, cô nhìn vào đứa trẻ trong lòng, mới xoay đầu nhìn Phó Quân Nhan: "Lão John nói, mún dùng những đoạn phim hậu trường làm tuyên truyền, hỏi em, An AN có thể không vào ống kính? Phó Quân Nhan, An An nhỏ như vậy, em phải làm sao?"

"Vì không muốn để An An bị phóng viên chụp được, em sẽ đem An An đưa đi không? Tiểu Ái." Anh hỏi, đơn giản mà dễ hiểu.

"Nếu như không muốn An An bị lộ diện, thì nó không thể đi theo em. Phó Quân Nhan, anh biết,《Tiếc Tinh》một khi phát sóng, dù có như thế nào đi nữa, chúng ta sẽ thật sự phải sống dưới ánh hào quang."

Anh im lặng, không nhìn cô nữa, chỉ cuối đầu kéo lại balo của An An, đeo vào trên lưng Tiểu Khải, Tiểu Khải vui sướng thè đầu lưỡi ra, ngoắc ngoắc cái đuôi.

"Tiểu Ái, Cố Tiểu An rất thông minh. Nó mới 2 tuổi, nhưng nó đã biết làm sai thì phải xin lỗi, nó sẽ nhận sai, đem sữa bò mà nó bảo bối nhất tặng cho người ta. Nó biết đau lòng cho em, vì nó nhận định kẹo sẽ làm chị đau, từ đó không thích kẹo nữa. Nó sẽ vì không muốn người khác đau lòng, nhận lấy kẹo mà nó không còn thích nữa. Nhưng nó rất ngoan, nó không có xoay lưng là vứt đi, mà là cẩn thận đem giấu đi, biết là phải rời khỏi, lại đem giấu rồi mang theo đi, không có vứt bỏ. Em chịu được sau này chỉ có thể cách rất lâu, mới lén lén lút lút gặp nó một lần? Tiểu Ái?"

"Em làm sao chịu được, nó ngoan như vậy..."

"Tiểu Ái, so với phải mất đi người mình yêu, ánh hào quang một chút cũng không đáng sợ."

Về sau cô nói với John, nếu như ống kính có quay chúng An An, không cần thiết cố ý né tránh, tùy duyên thôi.

Khi cô chỉ đeo một cái balo một quai trên vai, lúc cầm một cây đàn violon nhỏ cùng đoàn phim hội hợp, biểu tình dưới đáy mắt Từ Mân rõ ràng là mang theo vẻ khinh thường, Jay đau lòng nhìn cô, cô nghĩ là chắc anh cho rằng Từ Mân nói chúng rồi, thật sự cho rằng cuộc sống của cô rất khó khăn. Tuy rằng kiếp kiếp trước anh cũng cho là như vậy, cho nên càng chiếu cố cô hơn.

Khi Phó Quân Nhan đậu xe xong, lúc anh một tay dắt An An một tay cầm đàn violon đi qua đây, ánh mắt của lão John rõ ràng toát ra ánh sáng, "Cảnh quay đấu đàn nhất định rất đặc sắc, nhất định rất đặc sắc!" Rồi lại một mặt hưng phấn nói sẽ nổi! Sẽ nổi! Bộ râu cũng vui mừng đến vểnh lên. Cô trợn mắt trắng, ngẫm nghĩ hai tháng mấy không có kéo đàn, ở sau phòng quay kiếm chỗ ngồi xuống, mở hộp đàn ra bắt đầu chỉnh âm cho cây đàn. Từ Mân rõ ràng không biết nhìn hàng, khi cô cầm trên tay cây đàn 700 mấy vạn gác trên vai, biểu tình của cô ta vẫn như cũ khinh thường đến vô biên. Đáy lòng

cô không nhịn được cười lạnh.

"Âm này cao rồi, cần phải hạ xuống f."Giọng nói dịu dàng của Phó Quân Nhan truyền tới, cô xoay đầu qua. Anh nghiêng đầu đùa với An An.

"Thính giác của anh thật tốt, không ít luyện tập phải không." Cô thử rồi thử, ban nãy thất thần, quả nhiên là chỉnh cao rồi.

Anh cười cười, bất khả phủ nhận.

"Muốn như vậy thật sự không dễ, lúc nhỏ daddy của em trời chưa sáng là kéo em dậy, bắt đầu nhìn vào đàn piano hát luyện thính giác, A A A Ô Ô Ô hát không ngừng, thật giống gà trống hót."

"Gà trống không cách nào du dương như vậy."

"Há há." cô cười, phát hiện Cố Tiểu An nhìn chằm chằm vào cây đàn violon của cô. "An An muốn học?"

An An chớp chớp đôi mắt, hỏi: "Đây là cái gì?" Tay nhỏ, cẩn thận đụng đụng vào cây đàn.

Cô nhìn nhìn sau phòng quay, có chút ồn có chút loạn, chỉ có thể bỏ cuộc, nhỏ tiếng nói với An An: "Chị đến Venezia rồi mới nói cho An An biết được không?"

Cố Tiểu An gật đầu, nhìn cây đàn violon bắt đầu ngắn người.

Cô cười cười, cũng mặc cho cậu, vùi đầu tiếp tục chỉnh âm.

Bởi vì là tuyến đường quốc nội, 50 phút là đến Venezia, lúc đến cảng khẩu, cô chỉ muốn ôm lấy thành phố dưới nước này, tâm trạng trở nên rất vui vẻ.

Trong câu truyện, Tiếu Mạt Tiếu dẫn Cố Tâm Dao đến Venezia, bọn họ từ trong nơi ồn ào náo nhiệt chuồn ra ngoài, ngồi trên hàng ghế dài trong sân khấu kịch giống như tán gẫu uống bia vậy không có một chút hình tượng nào mà uống cạn những bình rượu nho xa xỉ. Bọn họ đánh cuộc với nhau, khi cả hai rời khỏi, có hay không gặp lại được. Thế là, Tiếu Mạt Tiếu đứng ở đầu bên kia cầu, nhìn Cố Tâm Dao đang ờ chiếc thuyền Gondola điên cuồng hét lớn, "Em nhìn, tôi ở đây!" Họ ở Hồ Cầu Nguyện thi đấu, âm nhạc của ai có thể làm cho nhiều người dừng lại bước chân hơn, họ thi đàn, làm mê đắm tất cả những người đi ngang qua họ. Bọn họ ở trên cầu Ponte dei Sospiri(cầu Than Thở), nhìn thiên đường địa ngục chỉ cách một đường, Tiếu Mạt Tiếu cuối cùng hôn Cố Tâm Dao, anh nói, "Tâm Dao, em nhìn anh một lần đi." Sau cùng, ở đấu trường Rô-ma, người đàn ông kiêu ngạo này, rốt cuộc cũng thừa nhận tình yêu của chính mình, anh diễn tấu một bản《Devil's Trill Sonata'》(1) , anh nói, "Anh nguyện đem linh hồn trao đổi với Satan, chỉ cầu em yêu anh. Tâm Dao, xin em gả cho anh!"

Lão John nói, nếu đây là kết cục, có lẽ là một câu chuyện tình yêu đẹp. Cô cười, nhưng lại lắc đầu.

Kiểu tóc của Cố Tâm Dao trong phim lúc nào cũng bù xù, giống mỹ nhân ngư vậy mái tóc quăn phiêu dật, thỉnh thoảng có một vài biến động nhỏ, nhưng đến cùng cũng là tóc dài tung bay. Cuối cùng đến cảnh quay thi đấu đàn, thợ tạo mẫu đem tóc cô vén lên, cô vừa bước ra, phó đạo diễn liền bắt đầu kinh hô "Oh my god, Tiểu Ái, cô thật sự đẹp mê người! Không cần tóc dài tân trang cũng đẹp như vậy, đường nét khuôn mặt thật đẹp!" Trong lòng cô hơi 囧, không biết phải trả lời anh ta như thế nào mới tốt, chỉ có thể cười gật gật đầu. Bọn cô ở quảng trường 'Piazza San Marco' quay cảnh thi đấu đàn, bởi vì Phó Quân Nhan bản thân vốn biết kéo đàn violon, hơn nữa cầm nghệ rất cao. Lão John không hàm hồ, trực tiếp quay thật, không kiếm thế thân.

Bồ câu trắng ở quảng trường 'Piazza San Marco' như gió bay lên cao, như một tấm màn màu trắng, tường cẩm thạch màu hồng phấn bên ngoài của Tổng Đốc Cung, cổng hình vồm đầu nhọn liên tiếp nhau và cửa sổ bốn phiến hoa hình tròn, phong cách Gothic điển hình khiến người trầm luân, bên giáo đường lớn 'Piazza San Marco' có nhiều tiệm Coffe mang chất thơ lại lãng mạn. Phó Quân Nhan mời khách, mời mọi người trong đoàn phim uống coffe, anh đi sau về phía trong, vào tiệm coffe Florian, nghe nói rằng Ernest Miller Hemingwa và Lord Byron(2) đã từng quyến luyến nơi đây, tiệm coffe này, là mắc nhất toàn Italia, người trong đoàn 180 người, mỗi người một ly coffe cũng đúng là choáng rồi.

Nhưng cô nhớ đến căn biệt thự uy vũ đó, liền ăn đến an tâm thoải mái, cô nhìn mấy loại điểm tâm mà trong tiệm cung ứng, đẩy đẩy Phó Quân Nhan, nói: "Tiramisu."

Anh nghiêng đầu nhìn xong, mắt hàm chứa ý cười, nói: "Được thôi."

Thế là cô cầm coffe và Tiramisu, dẫn đầu ngồi ở chiếc xích đu bên ngoài bắt đầu huơ chân, ăn đến vô cùng vui vẻ. Từ Mân từ bên cạnh cô đi qua, một bộ mặt 'tôi biết là cô khó mà ăn được những thứ này', khiến cô xém chút không phun ra ngoài.

Cố Tiểu An trước sau vẫn rất oán hận mà nhìn bọn cô một người một cốc coffe, trong mắt dần dần xuất hiện ủy khuất, cho đến khi Phó Quân Nhan đi ra từ trong tiệm điểm tâm đưa cho cậu cây kem vani, và còn chiếc bánh donut lớn. Cậu lập tức bán manh mà cười giống như chú chó Pug, chỉ còn thiếu không phe phẩy cái đuôi. Tiểu Khải sủa mấy tiếng 'gâu gâu', Phó Quân Nhan cũng đút vào miệng cho nó một chiếc bánh donut.

Cô nhìn Tiểu Khải, lại nhìn chính mình. Cô hỏi Phó Quân Nhan: "Tại sao mọi người đều có bánh donut, em không có?" cả con chó còn có, cô không có...

Anh nói: "Em có Tiramisu rồi."

Cô không đáp lại được câu nào...

Mọi người đều ăn uống no đủ bắt đầu làm việc, một nhân viên phụ trách ánh sáng nói: "Cả đời ở nơi này quay phim thì tốt rồi!" Lão John lém cây kem whisky ở trong tay, trịnh trọng gật dầu, nói rồi lại lập tức vỗ vào đầu vị nhân viên đó, tức giận nói: "Nghiêm túc chút cho ta..."

Bầu không khí của cả đoàn phim rất tốt, có mùi hương coffe nhàn nhạt bay quanh, tâm tình của cô cũng rất tốt, cho nên khoan khoái mà ngồi trên kệ chụp ảnh, một bên mặc cho thợ trang điểm giúp cô trang điểm lại, một bên nói: "Quán ăn ở đầu phố có trăm năm lịch sử đó! Mì ý ở tiệm đó ngon đến khiến người ta chịu không nổi! Còn có cho thêm một thìa coffe nấu tại chỗ, đúng là khiêu chiến nhũ đầu mà(3) . Tiệm đó còn thêm tương trắng và trái cây miếng, thật sự thật sự ngon đến mê chết người. Chúng ta cố gắng nhanh chóng kết thúc công việc! Em đãi khách!"

Cô nói xong, cả trường quay ồ lên.

Từ Mân đột nhiên toát ra một câu: "Tiểu Ái, biết là em tính cách hoạt bát, nhưng em có khó khăn mọi người đều biết, không nên cậy mạnh."

Bầu không khí nhất thời cứng lại, cô xoay đầu qua, đích đích thực thực cảm thấy buồn cười: "Mân tỷ, con mắt nào của chị thấy em có khó khăn?"

"Em xem toàn bộ tài sản của em cũng chỉ có một cái balo nhỏ, chúng tôi đều biết cả. Em là một cô gái, không dễ dàng gì kiếm được chút tiền, lại phải mang theo An An, em cũng nên mua thêm một chút đồ cho bản thân, dầu gì cũng là minh tinh rồi, phải không? Tiểu Ái, đừng cậy mạnh, a!"

Cô nổi giận rồi...

"Con mắt nào của chị thấy tôi đang cậy mạnh!"

"Tiểu Ái." Phó Quân Nhan đi qua kéo cô lại, đưa khăn giấy trong tay qua, nói với cô: "Tiểu Ái, lau lau khóe miệng."

Cô nháy mắt mất hết ý chí chiến đấu, đột nhiên hy vọng tất cả mọi người đều không có mắt. Nhanh chóng cúi đầu xuống sờ khóe miệng. Ngước mắt lên nhìn thợ trang điểm lúc nãy trang điểm lại cho cô, cô ta đang giật khóe mi mà cười, cô liền nghĩ, 'cô chỉ biết trang điểm lại chứ không biết lau miệng giùm à...'

Chỉ nghe Phó Quân Nhan nói: "Tiểu Ái tuổi còn nhỏ, chăm chỉ. Chúng tôi đều biết vì chuyện xin nghỉ phép của Đinh Việt, Tiểu Ái và chị xảy ra chút mâu thuẫn. Chỉ là Mân tỷ, chị vào giới giải trí bao nhiêu năm nay, nhưng lại không có chút nhẫn lực gì, chỉ là cây đàn violon của Tiểu Ái cầm trên tay hôm nay, cũng đủ mua được mấy cửa tiệm trên con đường này rồi. em ấy thật không cần chị tội nghiệp."

Nói rồi quay qua nhìn cô, hỏi: "Lau sạch rồi?"

Cô gật đầu, anh xoa xoa tóc cô nói: "Vậy em cố lên một lần qua, dẫn mọi người đi ăn đồ ngon."

Cô cười, trịnh trọng gật đầu. Kéo kéo ống tay áo của Phó Quân Nhan đem ăn kéo qua một góc, từ bên cạnh anh len lén thò đầu ra, vụng trộm liếc nhìn vẻ mặt trắng toét của Từ Mân. Không đợi cô hỏi, anh liền nói với cô: "Đối với tiểu nhân, cách tốt nhất là ỷ thế đè người."

Cô hiểu ý của anh, tiểu nhân thôi, bạn có quyền có thế, lợi hại hơn cô ta, cô ta bị bạn làm tức chết, cũng không dám tùy tiện động vào bạn.

Cô nhìn ánh mắt quan tâm của anh, ngửa đầu lên nhìn anh cười khúc khích.

(1) Devil's Trill Sonata': Bản giao hưởng của Quỷ

(2) Ernest Miller Hemingwa và Lord Byron: đều là những nhà thơ lãng mạn nổi tiếng, các bạn có thể search trên google để biết thêm thông tin của họ :3 ~~

(3) nhũ đầu: khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 10

Mặc dù có chút không vui vẻ, nhưng mọi người vẫn chọn cách quên lãng.

Violon của Phó Quân Nhan quả thật kéo rất hay, cô mới phát hiện cảnh mà Cố Tâm Dao và Tiếu Mạt Tiếu lần đầu tiên gặp mặt, anh là thế nào vì nghệ thuật hiến thân hung hăng chèn ép cầm nghệ của chính mình. Nhớ lại bản thân hồi nhỏ bị daddy phạt đứng ở góc tường kéo đàn, mỗi khi cô kéo không tốt, daddy sẽ nóng ruột, chỉ có lúc này ông mới nhắc đến mami với cô, ông sẽ nói, "Mami của con đàn violon kéo rất hay, piano cũng đàn cực tốt, con là con gái của bà, không thể làm mất thể diện của bà được." Sau đó cô sẽ một bên khóc một bên nghe máy đánh phách, không giám sai bước nào nữa. Từ từng nốt nhạc đơn giản của ban đầu, đến thật sự kéo ra được một bản nhạc, thật sự là cần phải dưới sân khấu mười năm, công lực mấy chục năm. Vì thế cô thật sự có nghĩ qua, Phó Quân Nhan này, rốt cuộc có cái gì là không là biết?

Kiếp trước cô đã kéo đàn hết hai mươi mấy năm rồi, nhưng lúc John hô bắt đầu, tiếng đàn của Phó Quân Nhan vang lên, cô không bỏ sót vẻ mặt kinh diễm của mỗi một người trong trường quay. Kể cả Cố Tiểu An đang dắt Tiểu Khải ở đầu bên kia quảng trường bắt bồ câu cũng ngơ ngác mà chạy trở về, cậu nhóc này đã sớm biết vào lúc đang quay phim thì không thể ồn ào, không thể náo loạn. Vì thế ngây ngô mà chạy đến đứng bên cạnh của lão John, vừa vỗ tay vừa nhỏ tiếng "Wa! Wa! Wa!" Cái miệng nhỏ mở ra vẫn chưa khép lại, thậm chí còn chảy cả nước miếng, ánh mắt đó, hoàn toàn là sự sùng bái cực độ đối với Phó Quân Nhan.

Nói thật, cô có chút ghen tị. Trong đoàn chừ John ra, cô chưa từng công khai kéo đàn, cầm nghệ của Phó Quân Nhan cư nhiên lại khiến cô có chút khẩn trương. Cô lại nhớ đến lời daddy nói "Cao thủ so chiêu là so nội công." Trong lòng trái lại kỳ tích an ổn lên một chút.

Trên quảng trường dần dần bu lại nhiều người, tiếp đó lại càng nhiều hơn, mỗi khi cô và Phó Quân Nhan tấu xong một bản, đều sẽ vang liên những tiếng vỗ tay kịch liệt.

Rất nhanh, John hô cut "Ok." Nhưng mà đoàn người vẫn chưa rời khỏi. Phản ứng trước hết là Cố Tiểu An, cậu nghe được chỉ lệnh của lão John, mặt mày hớn hở mà kéo theo Tiểu Khải liền từ hai đùi cô chui qua. Cơn nghiện đàn của cô đã lên, nhìn Cố Tiểu An bên cạnh đang nhìn cô với ánh mắt sùng bái, trong lòng nhất thời vô cùng kiêu ngạo, vô cùng dâng trào. Nghĩ cũng không nghĩ bắt đầu kéo bản《Greensleeves 》.Cảnh đấu cầm đã kết thúc, cô mới bắt đầu kéo âm đầu, Phó Quân Nhan cũng tấu theo. Họ hợp tấu một bản lại một bản, cư nhiên lại ngoài ý muốn mà ăn ý. Cô nghiêng đầu nhìn anh mỉm cười, thuận theo ánh mắt ôn nhu của anh, nhìn Cố Tiểu An đang vui vẻ nhảy múa vây xung quanh bọn cô và Tiểu Khải đang phe phẩy cái đuôi xoay vòng, vô cùng vui vẻ. Đến cuối cùng, đoàn người xung quanh cũng dần dần nhảy múa theo, cô mới phát hiện máy quay vẫn luôn sáng đèn, Ánh mắt tinh quang của lão John nhìn hết thảy mọi việc, biểu tình phi thường vui thích.

Lúc mời đoàn phim ăn cơm cô không có tập thể gọi món, cô nói: "Mọi người từng người từng người gọi, muốn ăn gì tự mình gọi! Mọi người gọi món em phụ trách cà thẻ a!" Cả một nhà hàng cơ hồ như bị đoàn phim của cô chiếm hết. Cô khoan khoái cà thẻ, nhìn từng hóa đơn một được in ra, đáy mắt càng ngày càng sáng.

Jay đi qua đây, nhìn biểu tình của cô rồi nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, mới hỏi cô: "Tiểu Ái, sao em lại giống như con mèo trộm được cá vậy?" Cô cảm thấy anh đã nói rất văn nhã rồi, đó rã ràng là trộm quang(1).

Cô nhìn anh cười, chớp chớp mắt.

Quả nhiên, không tới nữa tiếng, điện thoại của cô reo lên, đầu bên kia truyền tời tiếng thét cắn răng nghiến lợi của daddy: "Cố Bảo Bối, con thử cà thêm một khoản nữa thử xem!" Sau đó, cô gật đầu với nhân viên vừa mới ghi món ăn xong ở bên cạnh, lại cà thêm một lần, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng tin nhắn 'tít tít', và tiếng hét rõ ràng bùng nỗ của daddy: "Cố Bảo Bối, quay xong phim thì con lập tức cút về đây cho ta! Nhanh chóng cút về đây! Xem ta thu thập con như thế nào! Cánh cứng rồi có phải không! Con không biết đổi tấm thẻ khác cà à! Điện thoại của ta vang nữa tiếng rồi! Trực tiếp làm ta mất đi một miếng ngọc tỉ Càn Long!"

Cô le lưỡi, vẫn như cũ mặt dày nói: "Ngọc tỉ Càn Long còn nhiều...daddy, con còn tưởng người không thầu được Hòa Thị Bích chứ! Người muốn xem thì tự mình đi viện bảo tàng mà xem a." Tiếu gia làm nghề buôn bán đồ cổ, đại giang nam bắc, mở đầy viện bảo tàng. Lúc còn nhỏ, ở nhà tùy tiện cầm một ống đựng bút củng là đồ có niên đại, cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế cao của thời Minh luyện viết bút long, nhìn vào tủ kính chứa đầy các loại gương đồng, đồ cổ đầy nhà, làm người ta quả là đau đầu.

"Hừ!" Cô nghe khí tức của daddy đã giảm rồi, nhanh chóng thuận sườn núi xuống lừa. "Daddy, là ngươi kêu con cút về đó nha! Vậy con quay xong phim, thật sự dẫn theo con trai người cút về đó!"

"Nhớ cút về đây!" Đầu bên kia ngừng một chút mới nói: "Cố An là quốc tịch Italya, con về đây nhớ làm tốt visa cho nó. Con một mình dẫn theo nó xác thật là không có vấn đề, nếu không, ta phái một vài trợ lý qua đó?"

"Daddy, người đừng nghĩ đến kiếm người giám sát con 24 giờ, con mới không ngốc có được không! Mặc kệ! Con dẫn An An rất tốt." Cô nghiêng đầu nhìn Phó Quân Nhan đang ôm An An ở trong lòng "Tốt vô cùng..."

"Vậy thì tốt, nhớ về nhà."

"Ừm." Cô cúp máy, từ trong túi đổi tấm thẻ khác ra, vẫy tay gọi đến nhiếp ảnh gia Tiểu Trần, "anh Tiểu Trần, phiền anh chọn món giùm cho những người còn lại luôn đi! Còn muốn gì nữa thì gọi thêm, từng người gọi như vậy, quả thật hơi chậm, anh xem có được không?"

Anh ta rất sảng khoái mà gật đầu, cô đem thẻ tín dụng đưa cho anh, nói câu 'không có mật mã'. Liền xoay người gọi hai phần mì ý và coffe đi đến bên cạnh Phó Quân Nhan, kéo ghế trống ngồi xuống. Nhìn An An đang ở trong lòng anh ôm bình sữa hai má phồng lên, rất dễ thương. Ngoài cửa sổ thủy tinh, Tiểu Khải phe phẩy cái đuôi đuổi bắt bồ câu thành nghiện, khoan khoái chạy lung tung. Cô nhìn cái hộp đàn để ở bên cạnh ghế của anh, mới nói: "Phó Quân Nhan, violon của anh kéo thật là tốt a!"

Anh lắc lắc đầu, bưng cốc coffe lên, nhấp một ngụm, nói: "Còn chưa đủ tốt."

Cô cuộn lấy mì ý ăn một ngụm, thực sự không dám hỏi, vậy thì thế nào mới gọi là tốt, anh như vậy, cô cùng anh đấu cầm cũng tốn nhiều sức lực.

Cầu Ponte dei Sospiri(cầu Than Thở) là một cây cầu có mái hiên, xây trên con sông nhỏ ở chính giữa Tổng Đốc Cung và ngục giam, trọng phạm bị đưa đến nhà giam dưới lòng đất, những tội phạm sắp bị án tử đi đến pháp trường đều phải đi ngang qua cây cầu mật kín không có miếng gió nào này. Tận cùng của sinh mệnh, ánh mắt cuối cùng trước khi chết, quá nhiều quá nhiều người từ nơi đây đi qua, đối với sự phồn hoa trên thế giới này, để lại tiếng than thở cuối cùng.

Khi một Tiếu Mạt Tiếu không hiểu yêu là gì rốt cuộc cũng phát giác ra tình yêu của mình, người đàn ông quật cường và kiên cường này, cuối cùng đưa tay ra vòng lấy người con gái xinh đẹp bị tình yêu làm tổn thương đến thương tích đầy người, anh nói: "Tâm Dao, hãy nhìn anh một lần đi..."

Phó Quân Nhan kéo cô đến trước cửa sổ dừng lại, máy quay bắt đầu chuyển động.

Song cửa của cầu Ponte dei Sospiri(cầu Than Thở) điêu khắc rất tinh tế, là do rất nhiều hoa cúc tám cánh tổ hộp lại. Người con trai vịn vào song cửa nhìn xuống, người con gái thuận theo ánh nhìn của anh mà nhìn sang, một con thuyền Gondola dài hẹp đang chạy qua dưới cầu, trên thuyền ngồi một nam một nữ, thân mật ôm hôn. Ánh chiều tà chậm rãi chiếu vào ngọc lưu ly trên cửa sổ, người con trai từ đằng sau ôm lấy cô, vừa cẩn thận vừa thương tiếc, như đối xử với chân bảo đẹp nhất trên thế gian này. Cô đột nhiên nhớ đến đêm hôm đó, anh ôm lấy cô, phía sau là mùi vị quen thuộc như vậy, không khỏi giật mình một cái, đầu óc trống rỗng.

Anh của lúc này, như một đứa trẻ quật cường, anh vẫn luôn thẳng lưng mà đi trên thế gian này, từ trước đến giờ luôn kiên trì không chịu cuối đầu. Nhưng cuối cùng, anh nhận thua rồi, với người con gái nhu nhược yếu ớt vết thương đầy mình, anh cuối xuống cái đầu luôn ngẩng cao của mình. Anh đưa tay ôm lấy người con gái phía trước, mặc chó ánh chiều tà chói mắt chiếu vào trên người anh, anh kéo tay cô, đối diện với cô, chuyên chú như vậy mà nhìn vào mắt cô. Đáy mắt không còn quật cường và mâu thuẫn, thuần khiết như đứa trẻ mới trào đời. Anh gần như thành kính mà hôn lên trán của cô, nói: "Tâm Dao, hãy nhìn anh một lần..." xin em, hãy nhìn anh một lần...

Cô khóc, nước mắt vô thanh vô thức rơi xuống, nóng đến rát bàn tay cô.

Lúc John hô: "ok!" Phó Quân Nhan buông tay ra, cô đột nhiên có chút mất mát, tim rơi một nhịp. Đến khi anh nhẹ giọng thở dài, bàn tay thon dài của anh xoa lên mắt cô, nói: "Hà Đồn ngốc, khóc cái gì?"

Cô giống như tìm lại cảm giác an toàn, trái tim cô, mới một lần nữa bắt đầu nhảy động lại.

Khi bọn cô đến quảng trường Rô-ma quay cảnh ngoại cảnh cuối của cô và Phó Quân Nhan, cô cuối cùng cũng biết, tại sao anh nói, vẫn chưa đủ tốt, đàn của anh, vẫn kéo chưa đủ tốt...

Trong phim, Tiết Mạt Tiếu rốt cuộc cũng nhìn thẳng vào tình yêu của mình, anh chỉ vì một người, chỉ vì người con gái tên Cố Tâm Dao, phẳng phất như dùng hết toàn bộ sức lực, mở một buổi diễn xuất, anh tấu bản《Devil's Trill Sonata'Devil's》,người sáng tác ra bản nhạc là Giuseppe Tartini trong truyền thuyết, vì muốn học được kỹ xảo thần kỳ nhất của đàn violon trên thế giới. Có một lần, ở trong mơ, ông hướng ma quỷ bán đi linh hồn, sau đó, ông có được bản nhạc ưu mỹ mà có mức độ vô cùng khó khăn này.

Cô chưa bao giờ nghe daddy kéo qua bản nhạc này, chưa bao giờ nghe qua, ông từng nói, 'đó là ông vì một mình mami diễn tấu, cả đời chỉ tấu một lần.' Rất nhiều năm sau, trong vô số nhạc phổ trong nhà, cô kiếm được nhạc phổ của bản nhạc này, mặt sau của nó, dùng bút máy khắc sâu một đoạn, "Vì yêu dũng cảm một lần, vì em dũng cảm yêu một lần, thật tốt mà yêu em một lần, chỉ duy nhất một lần..."

Quảng trường Rô-ma giống như kiến trúc ở Rô-ma vậy, kết cấu cơ bản là kết cấu vòng cuốn, một hệ liệt uốn công, vòm cuốn và bộ phận cấu thành kiến trúc hình trứng thỏa đáng khiến cho cả toàn kiến trúc vô cùng kiên cố. Đây là một tòa được dựng trên chỗ lồm trên mặt đất, một kiến trúc hùng vĩ.

Phó Quân Nhan đứng ở ngay chính giữa, giống như người tiêu điều và là một anh hùng cô độc.

Cô chậm rãi đến gần, anh nhìn cô, đôi mài ưu nhã tinh tế chuyên chú và động lòng người. Cuối cùng anh nhắm mắt lại, tiếng đàn chậm rãi vang lên, mạnh mẽ mà thương cảm, không còn giống dòng nước xiết, dâng trào và cuộn trảo mãnh liệt nữa, phẳng phất xua đi hết thảy nhiệt tình, không giống lần đầu gặp nhau ở quán bar, không giống với lần đấu cầm hăng hái ở quảng trường Piazza San Marco. Anh của lúc này, chỉ là một ngừo con trai đợi chờ tình yêu. Âm nhạc của anh, sâu sắc rung động đến linh hồn sâu thẳm của từng người, khiến người ta vô phương thoát khỏi...

Sau đó anh mở mắt ra, âm nhạc dần dần hạ xuống, cô nghe anh nói: "Anh nguyện đem linh hồn trao đổi với Satan, chỉ cầu em yêu anh. Xin em, gã cho anh..."

Cô nhìn anh, nước mắt tràn đầy, chậm rãi đưa tay ra, hướng về người con trai yếu đuối mà kiên cường này, nghiêng đầu nói: "Được thôi..."

Cô nghĩ, mami lúc đó đồng ý gả cho daddy, có lẽ cũng có yêu. Có lẽ tình yêu đó là xuất phát từ thương tiếc từ đồng bệnh tương liên, trên thế gian này có mấy kẻ ngốc, đốt cháy cả đời, chỉ vì một tình yêu cầu không được. Lại có thể là cảm tạ, cánh buồm trãi qua mọi sóng gió, lúc lục bình phiêu bạt, vẫn còn có một người như vậy, nguyện ý yêu một người thương tích đầy mình như bản thân...

Sau đó, anh cười, nụ cười diễm lệ chưa bao giờ thấy qua, làm cả thế giới chói mắt.

Rất lâu về sau, khi cô rút ở một góc ổn định lại tâm tình, cuối cùng cũng cầm được những giọt nước mắt không ngừng rơi. Cô mới xoay đầu qua nhìn Phó Quân Nhan vẫn luôn đứng ở bên cạnh cô nói: "Em rốt cuộc biết được tại sao lúc Cố Tâm Dao lần đầu gặp Tiếu Mạt Tiếu, cô nói âm nhạc của anh ta không hay. Hóa ra là bởi vì, âm nhạc của Tiếu Mạt Tiếu lúc đó không có tình yêu a..." Tiếu Mạt Tiếu của lúc đó, không hiểu tình yêu...

Sau đó cô nói: "Phó Quân Nhan, đàn của anh, kéo thật hay..." Cô không biết, anh làm sao có thể kéo đến hay như vậy, mỗi một người tại đây đều bị âm nhạc của anh làm chấn động, thật lâu sau cũng không hồi thần được. Cái tình cảm sâu sắc đó, giống như anh thật sự đã rất tuyệt vọng mà yêu qua một người, trái tim cô, cho đến bây giờ vẫn còn nhói đau không ngừng. Không đi ra từ trong phim được...

Lần này, anh ôn nhu gật đầu, nói với cô: "Cảm ơn."

Tại vì Phó Quân Nhan, cô cuối cùng đưa ra một quyết định, cảnh quay của buổi ca nhạc, cô phải đích thân hát. Cô cứ ngỡ rằng khi cô nói với lão John

xong, ông sẽ thận trọng suy xét lại, ai ngờ được trồm gâu của ông run run, đập mạnh vào ghế liền nhảy dựng lên nói: "Tốt! Tốt! Cứ làm như vậy! Cứ làm như vậy!"

Phòng Đinh Việt trì hoãn một tuần mới quay về đoàn phim, sắc mặt của anh rất tiều tụy, cô nhìn thấy ống tay áo của anh có cài một đóa hoa trắng nho nhỏ. Liền biết rằng, mẹ anh qua đời rồi.

Lúc anh vào đoàn phim, không có nói chuyện với bất cứ người nào, chỉ bước bước lớn đi về phía cô, đưa đôi tay ra ôm chặt lấy cô, sau đó nói: "Tiểu Ái, cảm ơn em." Thời khắc đó, cô cảm nhận được sự yếu ớt của anh, Cô từ trong lòng anh đưa ra tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh. Sau đó, cô cảm giác được người đàn ông lạnh lùng lương bạc này nhẹ run lên.

Sau đó anh trở nên dị thường trầm lặng, lúc quay phim thỉnh thoảng phạm sai, sẽ áy náy nhìn về hướng cô, cô mỗi lần đều sẽ lắc đầu, học cách hồi trước an ủi của anh, vỗ vỗ vào vai anh. Có một lần, cô sơ ý thấy được, anh trốn ở dưới gốc cây phía sau núi, nhìn về phương hướng của tổ quốc, yên lặng rơi lệ. Sau đó cô lặng lẽ rời khỏi, ở phía sau anh, để lại một nụ hoa cúc.

Anh mang rất nhiều đặc sản về đây, chia cho mỗi người trong đoàn phim. Lại đặc biệt để lại một bao lớn cho cô. Còn mang cho An An một con gấu bông Pororo, Cố Tiểu An vui mừng đến nhảy dựng lên, ôm lấy Pororo làm thế nào cũng không chịu buông tay, nằm trên người Tiểu Khải hôn anh một cái, lúc đó, anh mới khó được mà mỉm cười.

Trãi qua 4 tháng rưỡi quay phim, bộ phim《Tiếc Tình》này cuối cùng cũng đóng máy.

Cảnh phim cuối cùng, là màn cuối của cả bộ phim.

Một Mạt Khiêm mất đi ánh sáng và một Cố Tâm Dao mất đi ký ức, và còn đứa con mới ra đời của họ.

Tại một buổi trưa có ánh mặt trời ấm áp, cơ thể cực độ hư nhược của Cố Tâm Dao, người con gái vì yêu mà cả đời si luyến, cuối cùng cũng ở bên cạnh người mà cô yêu, dùng hết khí lực cuối cùng của mình, tay cô chậm rãi rũ xuống, chiếu vào giọt nước ở khóe mắt. Sau đó người đàn ông ẩn nhẫn đó, mỉm cười cắt đứt mạch máu của chính mình, nụ cười của anh như vậy yên bình mà thản nhiên, phảng phất sẽ không còn đau đớn nữa, anh cứ như vậy đi theo người con gái theo đuổi anh cả một đời, yên lặng mà rời khỏi thế gian này.

Trong nôi, đứa trẻ đang ngủ ngon, phảng phất như có cảm giác vậy tỉnh lại, tiếng khóc non nớt vang lên, thúc giục người rơi lệ.

Quay xong cảnh cuối cùng cô khóc rất lâu, mỗi một người đều đến an ủi cô, họ đều nghĩ rằng cô nhập vai quá sâu, khen cô là một diễn viên tốt. Nhưng chỉ có cô biết được bản thân, kiếp trước, biên kịch của bộ phim này, chú Ân Hạo nói cho cô biết, năm đó, ông là người đầu tiên đến đó, người đầu tiên ôm lấy đứa trẻ là cô đang khóc không ngừng trong nôi. Bản thân nhỏ như vậy, thật là cứ như vậy, trơ mắt nhìn daddy và mami của mình yên lặng mà chết đi, không còn có độ ấm nữa.

(1) trộm quang: ánh sáng trong ánh mắt của tên trộm

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 11

Bởi vì《Tiếc Tình》một tuần chỉ phát sóng hai tập, cho nên tuy rằng chế tác hậu kì chưa hoàn thành xong, nhưng đã bắt đầu chính thức tuyên truyền. Đài truyền hình cũng bắt đầu luân phiên nhau phát trailer, xác định ngày công chiếu.

John vung tay lên, tập thể thêu cả chiếc máy bay về nước.

Ngày hôm nay, cô gặp được chú Ân Hạo, giống kiếp trước vậy, ông gặp được cô tay cũng có chút run lên, ông nói: "Bảo Bối, con và mẹ con thật giống."

Cô gật đầu, nhìn người trưởng bối hiền hòa này.

Sau đó ông nói: "Bảo Bối, con diễn rất tốt, thật sự rất tốt, họ tự hào về con." Câu này, kiếp trước chú Ân Hạo không có nói, khi cô nghe được, không biết vì sao, cư nhiên tự hào đến cánh mũi có chút chua sót.

Cô chỉ là không nghĩ đến, là Phòng Đinh Việt đến rước cô và An An, cô bất giác mà nhìn về hướng phía sau anh, hỏi: "Phó Quân Nhan đâu?"

"Anh ta hình như có việc gấp, đêm hôm qua đã đi rồi, không trở về cùng chúng ta."

Cô gật gật đầu, không nói gì cả.

Sau đó anh nói: "Tiểu Ái, cảm ơn hoa cúc của em."

Cô nghĩ nghĩ, nói với anh: "Anh Đinh Việt, anh đừng có đau lòng. Phải nhanh chống khá lên."

Lần trước đến Venezia, Tiểu Khải là theo máy bay vận chuyển đến. Lần này, Cố Tiểu An vẫn luôn mở cặp mắt ra đợi chờ, nhưng lại không đợi được Tiểu Khải, rất là sốt ruột. Khi cô kéo cậu cùng đoàn phim một đường rời khỏi cửa khẩu, Cố Tiểu An đã nghẹn đến cả viền mắt đều đỏ bừng muốn khóc ra rồi, đôi mắt to tròn vô tội nhìn cô nói: "Tiểu Khải! Khải Khải! Chị! Đón Tiểu Khải." Cô vuốt tóc cậu, cuối người xuống nghiêm túc mà nói với cậu: "An An, Tiểu Khải không phải là chú chó của chị, cũng không phải chú chó của em, là của Phó Quân Nhan. Vì thế chủ nhân không ở đây, Tiểu Khải không thể ở cùng chúng ta, có biết không."

Cố Tiểu An chớp mắt nhìn cô rất lâu, môi mím lại, nhào vào lòng cô.

Phòng Đinh Việt đi qua đây hỏi: "Làm sao vậy?"

Cô lắc lắc đầu, sờ sờ cái đầu nhỏ đang vui trên vai cô chu mỏ: "Đứa nhỏ này không thấy được Tiểu Khải nên cấu kỉnh rồi."

Họ đều không nghĩ là sẽ có fan đến sân bay đón chuyến bay, hơn nữa còn là một quy mô rất lớn. Cố Tiểu An không sợ người lạ, nhưng nhìn thấy nhiều người chen lấn về phía họ, vẫn là bị dọa đến rút vào trong lòng cô, gương mặt gắt gao vùi vào trước ngực cô. Phòng Đinh Việt đeo kính mát mặt lạnh lại đem nón tháo xuống khoát lên đầu An An, che cậu lại, đưa tay ra một đường bảo vệ cô đi về phía trước, nhưng đi đến nữa đường thì không đi qua được nữa. Người hình như ngày càng đông, một đường hướng phía này ùa tới, cô ôm An An ngày càng cực lực, dưới chân cũng bị chen đến đứng không vững. Fan bắt đầu la hét , có máy ảnh trực tiếp đưa đến trước mặt cô. Phòng Đnh Việt mím chặt môi, đưa tay qua đó đỡ lại, dứt khoát đem cô và An An kéo vào trong lòng anh, không vui mở miệng: "Nhường một chút, đừng có dọa đến đứa trẻ."

"A! Là Phòng Đinh Việt! Phòng Đinh Việt!"

"Ya! Cố Bảo Bối ở bên này! Mạt Khiêm và Tâm Dao đứng chung một chỗ với nhau a!"

Cô 囧, cảm thấy anh còn không bằng đừng mở miệng, chỉ cảm thấy có nhiều người ùa về phía này hơn, khí lạnh trên người Phòng Đinh Việt ngày càng mạnh, cô một tay vỗ lên lưng Cố Tiểu An, bất đắc dĩ từ trong lòng Phòng Đinh Việt thò đầu ra, kéo kéo ống tay áo của Phòng Đinh Việt: "Anh Đinh Việt, đừng có mà không vui, bọn họ là vì thích anh."

Mắt anh hơi động, cuối cùng hướng cô gật gật đầu. Jay thấy bên bọn cô bị ép đến dữ dội, cố từ trong đám đông chen vào, đứng ở một bên muốn thay cô và An An đở một chút.

Cô vẻ mặt đau khổ nhìn anh, chỉ cảm thấy đám fan dồn qua đây ngày càng nhiều...

Lão John vừa bị dọa vừa hạnh phúc, nhưng cũng may là cuối cùng ông cũng tìm lại lý trí, kéo cao cổ họng lên kêu bảo an. Cuối cùng bọn cô nhờ sự giúp đỡ của bảo an mới lên được xe bão mẫu. Tuy rằng xe bão mẫu cũng bị fan chặn lại khoảng ba tiếng đồng hồ mới chạy được.

Thẳng cho đến khi cô hoàn thành xong ghi âm hậu kì cũng không gặp được Phó Quân Nhan. Cố Tiểu An mỗi ngày đều ở trong phòng xoay vòng vòng, không có Tiểu Khải, cậu luôn cả Pororo cũng không nguyện ý xem nữa. Cô thực sự hết cách, ngẫm nghĩ là mua con chó cho cậu. Nhưng ai biết được cậu đến chợ chó tỏ ra rất kiêu ngạo. Cái gì cũng nìn không vừa ý. Mặt không vui nói: "Khải Khải tốt nhất!" Vậy còn chưa đủ, cũng không biết học từ đâu, còn ngẩng mặt lên nói với cô: "An An và Tiểu Khải là trời sinh một đôi!" Cô rất sầu muộn mà chở cậu về nhà, cảm thấy bản thân nuôi một đứa trẻ cổ quái... cậu và chó là trời sinh một đôi...

Có một ngày cô mở máy tính lên, không cẩn thận mà bấm vào một đoạn hậu trường ngắn của《Tiếc Tình》, trong đoạn phim cô quấn một tấm chăn nhỏ đang nhìn những con thuyền Gondola trên sông, Phó Quân Nhan từ phía sau đi qua, đưa cho cô ly sữa ấm áp, cô bưng trên tay, thoải mái đến híp mắt lại, anh ngồi bên cạnh cô, nhàn nhạt mà cùng cô nói vài câu. Cô thấy được trong ống kính cô hồn nhiên nghiêng đầu nhìn anh, cười đến hai mắt cong lên. Đột nhiên cảm thấy trái tim bị khoét một góc, không đau, nhưng là trống rỗng đến hoảng sợ.

Cô thật không biết John từ lúc nào quay lại những cảnh này, mới nhớ đến cái câu ' dạ dày nhớ cố hương'. Về nước dạ dày cô trái lại có chút nhớ cố hương. Ở Italia vẫn luôn là Phó Quân Nhan đích thân chăm sóc ba bữa của cô và Cố Tiểu An. Anh đột nhiên rời khỏi, cô trở nên chân tay luống cuống, tất cả những thứ phản ứng tiếp sau khi không có anh ở bên cứ theo nhau mà tới, tuy rằng Cố Tiểu An vẫn rất ngoan. Nhưng cô lại vẫn phát hiện Phó Quân Nhan quả thật rất có cách, chí ít khi anh còn ở bên cạnh, dẫn theo An An sẽ không mệt như vậy. Khi anh còn ở đây trong nhà bất cứ lúc nào cũng có nước ấm. An An sẽ không cầm lấy hộp bánh trống rỗng mà nhìn cô, bụm cái bụng nhỏ nói đói, sau đó cô lật tung nhà lên cũng không có một chút đồ để ăn. Anh sẽ kể chuyện cho An An, trả lời hàng ngàn câu hỏi 'tại sao' của An An. Cô đột nhiên cảm thấy, cô luôn luôn đầy tự tin cảm thấy là bản thân chăm sóc An An rất tốt, kì thật đều là bởi vì bên cạnh có một Phó Quân Nhan, sớm đem mọi chuyện làm thỏa thỏa đáng đáng.

Cô cũng không biết nấu cơm, váo lúc ban đầu, cô miễn cưỡng làm món cơm cuộn trứng, trứng chiên, trứng chưng, trứng luộc. Càng về sau An An hễ thấy trứng liền trốn, cô cũng bắt đầu buồn nôn. Chỉ có thể khẩn cấp cầu giúp đỡ, để khách sạn Shakira mỗi ngày đúng giờ giao cơm đến.

Cô mới phát hiện, cô liên lạc không được Phó Quân Nhan. Bốn tháng, anh vô thanh vô thức mà dung nhập vào cuộc sống của cô, khi anh rời đi, cô thế nhưng không biết làm cách nào tìm được anh.

Thuận theo phát sóng của《Tiếc Tình》, số lượng fan trên weibo của cô theo xu thế không thể đỡ được mà tăng lên không ngừng. Weibo của cô cũng đã thăng lên thành V.

Cô mở weibo của Phó Quân Nhan ra, phim của anh vẫn chưa bắt đầu chiếu, nhưng độ nổi tiếng đã bùng nổ, người đàn ông này tựa hồ như trời sinh có ma lực. Rất thần kỳ, fan của anh vẫn như cũ gọi anh là 'Công tử', Quân Nhan công tử. Rõ ràng là quay phim hiện đại, fan của anh thế nhưng khen anh

'mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song.' Có thể thấy được ngoại mạo khí chất của người đàn ông này, là như thế nào rung động lòng người.

Trang chủ của anh trống không, cái gì cũng không có, ảnh biểu tượng là một cái cây, lẳng lặng đứng ở đó. Như người của anh, rõ ràng rất ấm áp, rất chân thật, nhưng lại chọt như khiến người nắm bắt không được. Cô đóng lại trang chủ của anh, bất giác mà thở dài một tiếng.

Khi cô đem tấm hình Cố Tiểu An ôm Pororo đăng lên weibo, lại là một hệ liệt chấn động.

"Tiếu Ái, đứa trẻ này là ai! Tiểu chính thái a!"

"Ỷ! Tiểu Ái, đây không phải là đứa trẻ bị ôm trong lòng ở sân bay ư?"

"Dễ thương quá dễ thương quá, chị hôn hôn..."

Cái tên đã từng chỉ thuộc về hai người cô và Jay, không biết là bắt đầu từ lúc nào, đã không còn là bí mật. Trái lại, không có ai gọi cô là Bảo Bối nữa.

Cô nhìn đủ loại bình luận, 3 giờ sáng, rốt cuộc không nhịn được mà đăng một dòng tâm trạng lên weibo: "An An từ Venezia trở về thì buồn bực không vui, chê sửa tôi pha không ngon, ngày ngày bỉu môi hướng tôi đòi Tiểu Khải, cậu nói cậu và Tiểu Khải là trời sinh một đôi, nói cậu nhớ Tiểu Khải rồi... vậy, Tiểu Khải có nhớ An An không?"

Vậy, Phó Quân Nhan có nhớ Cố Bảo Bối không. Cô mở to mắt, cả đêm cũng không ngủ được.

Kiếp trước cô rất sảng khoái ở trong quá trình quay phim đã ký hợp đồng với Từ Mân, cho nên, ngày tháng trôi qua cũng khá ổn định. Nhưng hiện tại, theo kịch tình của phim ngày càng nóng, điện thoại của cô cũng bị gọi không ngừng, người quản lý của các công ty mơ hồ có xu thế cướp người. Một số phim truyền hình, quảng cáo cũng theo nhau mà tới, cô có chút ứng phó không nỗi.

Cô tìm cho Cố Tiểu An một nhà trẻ quý tộc. Daddy cũng rất thích cậu, mỗi ngày tan học sẽ phái người đi rước An An, dạy cầu 2 tiếng đàn violon. Daddy lấy ra cây đàn violon làm cho cô lúc nhỏ ra, đáy mắt là 200% nhiệt tình. An An tựa hồ cũng

đối với nhạc khí khá say mê, cậu ngoan hơn cô, kéo không tốt sẽ không than phiền mà tiếp túc kéo, chưa bao giống cô hồi nhỏ mà phát cáu. Hai người bọn họ giống như tìm được thứ vui mới vậy. Lại chỉ có cô, chẳng biết làm gì.

Đoạn thời gian này, Phòng Đinh Việt đã ký được công ty quản lý, giá tiền trên trời của bản ký tiếp hợp đồng của Jay cũng rất chấn động. Lão John sẽ đem rating gửi cho bọn cô, sau đó chèn thêm vài câu, 'nỗi rồi! nỗi rồi!' Khiến cô cảm thấy ông mới là giống 'cậu nhóc không não' vừa vào nghề.

Thẳng đến ngày cô đưa An An đi nhà trẻ, trong khi chờ đèn đỏ qua thì thấy tiệm bán báo treo bán mấy tờ báo, gương mặt của Phó Quân Nhan chiếm hết cả mặt báo. Đưa xong Cố Tiểu An, cô đeo kính râm xuống xe, mua mấy phần báo.

Trên báo nói anh ký hợp đồng với quốc tế Huy Đằng với giá trên trời, cô lãnh hội cười cười, lâu như vậy rốt cuộc cũng có tin tức của anh. Kiếp trước anh cũng là ký công ty này, đường sự nghiệp ngôi sao của anh vẫn luôn tốt, cuối cùng cũng đến được vị trí khiến người ta có thể nhìn nhưng không thể đạt được. Lòng cô có chút an ổn, lại nghĩ đến chính mình, cảm thấy mình cũng không thể lại một mình nữa, cô đôi khi cảm thấy mình là người có hai nhân cách, đôi khi cô tịch đôi khi nhộn nhịp, giao thiệp cùng với mọi người xung quanh đến cùng cũng không phải là một việc dễ dàng, đặc biệt là lúc cần bộ phận quan hệ giao tiếp, cô một mình, liền có vẻ vô lực. Cũng không thể nói với Cố thị tìm bộ phận quan hệ giao tiếp đến, vậy cũng quá làm quá rồi. Thế là gọi điện cho anh Nặc, anh Nặc, anh họ của cô, Tổng giám đốc Mạt thị. Ngày hôm sau, tin tức liền đưa tin, "diễn viên chính Cố Bảo Bối trong《Tiếc Tình》, ký hợp đồng với công ty giải trí Tinh Quang, công ty cực lực nâng đỡ." Công ty giải trí Tinh quang, là một trong những công ty con của Mạt thị, công ty của nhà mình.

Anh họ đem người quản lý tốt nhất của công ty an bài cho cô, cô ấy tên Vạn Thanh, là cựu nhân viên của công ty, người quản lý có danh tiếng trong giới, tác phong sạch sẽ nhanh nhẹn. Cô phỏng đoán anh họ để cô ấy bỏ xuống những nghệ sĩ trong tay, chuyên tâm chỉ dẫn một mình cô, cô ấy là không vui, nhưng chung quy cũng vẫn luôn tươi cười. Cô cũng không muốn nói thẳng những lời như 'Tôi là người chủ thứ hai của cô a!' Ỷ thế đè người là cách thức dùng cho lúc đánh rắn giập đầu, đối với bạn bè đồng liêu, không cần cao hơn ai một bậc. Cô hy vọng người quản lý của cô là một lòng vì cô, cùng cô đứng một chiến tuyến. Tuy rằng khi cô ấy quay người cầm lấy một đống kịch bản quảng cáo cho cô, cô huơ tay từ chối, nụ cười cứng lại trên mặt cô ấy, biểu tình nghiến răng trên gương mặt khiến cô khắc sâu vào ký ức.

Thời gian hai tháng,《Tiếc Tình》chiếu được một nữa, nhưng Phó Quân Nhan một lần hoạt động tuyên truyền cũng không có tham dự. Cô có lén hỏi John, John rất ký quái quay đầu nhìn cô nói, "Lúc cậu ấy ký hợp đồng không có bao gồm tuyên truyền sau này." Cô nghĩ nghĩ, đây quả thật phù hợp với phong cách làm việc của anh ở kiếp trước.

Buổi bắt tay lần này, Phó Quân Nhiên hiển nhiên cũng không đến.

"Tiểu Ái, chúc mừng em ký được công ty." Phòng Đinh Việt ở hậu đài nói với cô.

"Anh cũng không kém a, công ty của anh cũng cực lực nâng đỡ anh làm 'Nhất Ca' mà!" (1)

Anh khoát khoát tay, thần thần bí bí nói với cô: "Chúng ta phải dựa vào thực lực!" Cô cười, cuối đầu nhìn vào văn kiện trong tay anh, người quản lý mới của anh thấy vậy liền ngăn lại, anh khoát khoát tay, không vui mà trừng mắt nhìn qua đó. Cô sờ sờ mũi, cảm thấy anh Đinh Việt thật uy vũ.

"Nhìn đi, không sao." Anh đưa văn kiện qua cho cô xem. Cô trái lại hơi ngại ngừng, lắc đầu cười cười.

Anh không hề gì mà dật dật mi mắt, mới nói: "Anh đang lựa kịch bản, còn em? Công ty có an bài gì?"

Cô lắc lắc đầu, cũng không cầm kịch bản "Làm gì nhanh như vậy, ngược lại thì có mấy cái quảng cáo, em muốn xem trước đã."

Anh gật gật đầu, lúc này Jay mới từ phòng hóa trang đi ra, anh tháo kính râm xuống chào hỏi với bọn cô, Phòng Đình Việt ngẩng đầu nhìn anh một cái, đem văn kiện đóng lại, đưa cho trợ lý ở bên.

"Tiểu Ái, anh nghe nói em ký được công ty rồi, sao lại một người trợ lý cũng không có?" Anh dật mi nhìn cô, kéo cái ghế ngồi qua đây.

"Em vẫn không muốn có người đi theo, mới ký hợp đồng vối công ty Tinh Quang a..." đang nói, cô phát hiện người đi theo phía sau anh không phải là Từ Mân.

"Mân tỷ đâu?"

"Chị ấy sức khỏe không tốt, công ty cho chị ấy nghỉ ngơi một tháng."

Thật hay giả, Từ Mân sẽ tha cho anh? "Mân tỷ chuyên nghiệp như vậy, sao có thể vì bệnh mà bỏ anh không lo." Từ Mân xem anh như vật trong lòng bàn tay, sao có thể không hung ác mà nhìn kỹ, còn thả anh ra?

Sắc mặt của Jay biến đổi, nhìn nhìn bốn phía, lại nhìn Phòng Đình Việt một cái, mới tới gần cô một chút nói với cô: "Tiểu Ái, anh không gạt em, Mân tỷ xảy ra tai nạn giao thông, bây giờ đang ở bệnh viện." Cô gật gật đầu, kinh ngạc mà nhìn anh, Jay con người này, đến cùng là tâm địa thuần khiết, đối với bạn bè, hơn phân nữa là sẽ nói thật. Cô suy nghĩ thì trong lòng rối lên một mảng, Từ Mân kiếp trước lúc nào thì xảy ra tai nạn giao thông a! Cô ta giả bệnh giả tự sát giả chết, chỉ có điều là không có điều gì là thật qua..."Chị ấy vẫn tốt chứ?"

Jay vẻ mặt đau khổ, biểu tình không phải tốt, qua hồi lâu mới nói: "Bác sĩ nói, có thể sẽ bị liệt."

"Nghiêm trọng như vậy!" Cô hô lớn, mới cảm thấy không thích hợp, vỗ vỗ anh, không còn nói gì nữa. Trong lòng dời sông lấp biển, cô chưa từng nghĩ qua, người phụ nữ kiếp trước lừa gạt cô suốt mười năm trời, cư nhiên lại vì tai nạn xe mà bị liệt? Nếu như cô ta bị liệt, cô ta còn lấy gì đến quấn lấy Jay? Đột nhiên, cô cảm thấy mọi thứ hết thảy trào phúng.

Trong buổi bắt tay, bọn cô ngồi chung một hàng, rất nhiều fan âm nhạc kích động đến rơi nước mắt. Thấy được tình cảnh như vậy, bọn cô cũng rất cảm động. Sau đó bên phía người phụ trách có dư ra thời gian để cho phóng viên, tiến hành phát trực tiếp thời gian phỏng vấn ngắn. Vốn là mọi chuyện vẫn rất tốt, một phóng viên đột nhiên hỏi: "Cố tiểu thư, hôm nay tuần báo Apple có đăng ảnh chị cùng Phòng Đình Việt dẫn theo một đứa trẻ đi dạo chơi, hơn nữa ở sân bay anh ấy cũng bảo vệ chị và đứa trẻ, đứa trẻ đó thật sự là con riêng của hai người sao?"

Cô trúng đạn rồi...quay đầu nhìn nhìn Jay lại nhìn nhìn Phòng Đình Việt, trong miệng không tự giác mà nhảy ra một câu "Con mắt nào của cô thấy tôi có con riêng?" Lời nói ra mới phát hiện là lỡ lời, phép câu như vậy là câu theo quán tính, daddy của cô có một bộ hàm sắt răng đồng, lúc cô không đấu lại ông, trong miệng chỉ đè nén mà nói một câu, kết quả, hậu hoạn vô tận...

Cô chỉ chó thể ngượng ngùng mà né đầu qua, cầu cứu mà nhìn Phòng Đình Việt và Jay, kết quả hai người họ đều giật khóe miệng len lén cười.

"Các bạn lầm rồi, đó là em trai của Tiểu Ái." Jay cười mở miệng, tiếp nói: "Tiểu Ái rất thương em trai, lúc chúng tôi quay phim An An cũng thường đến đoàn phim, mọi người đều biết An An, cũng rất thích cậu. Vì thế thường mua đồ ăn đồ chơi cho cậu, có thời gian nghỉ ngơi cũng sẽ giành nhau mà đưa An An đi chơi. Đối với chuyện này thì mọi người cũng đừng có nghe theo lời đồn vô căn cứ."

Về sau cô mua phần báo đó, ảnh chụp hòa hài, hòa hài đến cô rất rầu rĩ. Phòng Đình Việt cơ hồ cũng nghĩ như vậy, chuyển phát nội dung của bào bái lên weibo, chèn thêm một câu: "Cảm tạ tuần báo Apple đã cho tôi một 'đứa con' dễ thương như vậy, nhưng Tiểu Ái là chị của cậu, bối phận như vậy phải tính làm sao?"

Dân mạng bắt đầu OOXX. Có người bình luận, "Mạt Khiêm Mạt Khiêm, hai người là ngụy huynh muội a! Tình yêu của ngụy huynh muội a! phụ thân - nữ nhi! Ngụy phụ - nữ luyến! Ô! Thật hòa hài! Thật mãnh liệt..." Cô đỡ trán trả lời một câu: "Anh Đình Việt, anh nghĩ nhiều rồi..."Jay cũng trả lời nói: "Đình Việt, anh thật sự nghĩ nhiều rồi..."

Lão John cũng rất ra sức, ngày hôm sau cho ra một đoạn phim hậu trường, An An nhận sai cho Jay uống sữa bò cư nhiên cũng bị ông quay lại để vào trong. Cô đột nhiên hoài nghi có phải là lão già này gắn camera nhỏ trong đoàn phim không. Sau đó là đoạn đấu cầm của cô và Phó Quân Nhan, An An và Tiểu Khải vây quanh bọn cô vui vẻ mà nhảy múa.

Độ nổi tiếng của Cố Tiểu An tăng vụt, viên gạo nếp nhỏ của nhà được mọi người yêu thích, cô đương nhiên cũng rất vui. Chỉ là trễ một chút Vạn Thanh đến tìm cô, lần này cư nhiên là lời mời quảng cáo của một số công ty dành cho An An. An An còn quá nhỏ, cô kiên quyết phản đối. Cô là người của công chúng, lại thời thời khắc khắc dẫn theo An An, đem An An giấu đi trái lại sẽ dẫn tới nhiều chuyện thị phi hơn. Cho nên, dứt khoát cho mọi người đều biết đến An An. Nhưng để An An đi kiếm tiền thì lại không cần thiết. Cô nghĩ nghĩ nói: "An An còn nhỏ, không cần kiếm tiền nuôi nhà a, Thanh tỷ, đợi em ấy lớn thêm chút, hiểu chuyện rồi, nếu như em ấy còn muốn đi con đường này, em sẽ không phải đối." Quả nhiên, người quản lý đại nhân của cô lập tức đen mặt lại.

Cô lại lần nữa mở trang chủ weibo của Phó Quân Nhan lên, thấy anh cư nhiên đăng tin mới. Anh chèn ảnh chụp của Tiểu Khải, nói: "Tiểu Khải rất nhớ An An..." Viền mắt cô nóng lên, không biết là vì sao, rất muốn khóc.

(1) Nhất Ca: đồng nghĩa với nhất tỷ, anh lớn trong giới giải trí.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 12

Một bộ phim trở nên nổi tiếng, trước hết là phải có nhiều người xem. Nhưng muốn trở thành một bộ phim hay thì phải có sự công nhận của chuyên gia.

《Tiếc Tình》đã nổi tiếng hết cả nữa bầu trời, thỉnh thoảng cô đưa An An đi học, bên đường đều đang phát nhạc trong phim《Tiếc Tình》, bao gồm cả bài mà cô hát. Đi trên đường thỉnh thoảng sẽ bị nhận ra, thậm chí có cả người già kéo tay cô nói: "Đứa trẻ tốt, đừng có chờ đợi nữa, Mộc Thôn Cẩm tuy rằng có chút kiêu căng, nhưng vẫn không tệ..." Cô không biết biểu tình lúc ấy của cô thế nào, nhưng diễn đến như giả như thật cô cũng cảm thấy rất an ủi. Fan cũng bắt đầu tự ghép các cặp CP, bọn họ cắt những đoạn phim làm thành một câu chuyện, Jay Bảo Bối, cặp đôi Việt Bảo, yêu Quân Nhan. Cô thường lén lên Tieba ẩn nấp nhìn, đối với những việc đó cảm thấy dở khóc dở cười. Nhưng thỉnh thoảng cũng tự YY, núp trong chăn cười trộm. Cô không biết có phải những nghệ sĩ khác có hay không cũng giống cô vậy, không có tiền đồ...

Những hợp đồng phim của cô cũng ngày càng nhiều, giá cát-sê cũng không ngừng mà tăng lên, Vạn Thanh rất là vui. Ngày hôm nay cô ấy nhận được một cú điện thoái, khuôn mặt vẫn luôn nghiêm túc trở nên đỏ bừng, An An đang ở một bên xem sách dành cho trẻ em, thấy cô ấy như vậy lập tức lon ton chạy đến kéo ống tay áo của cô, nói: "Chị! Chị nhìn dì xem! Mặt đỏ đỏ!" Cô cười sờ sờ đầu cậu, đem cậu ôm vào lòng, mới hỏi: "Thanh tỷ, sao vậy?"

"Tiểu Ái, 《Tiếc Tình》phá doanh thu được lọt vào lễ bình chọn của giải Kim Long, em được đề cử giải thưởng 'diễn viên mới xuất sắc nhất' và giải 'nữ diên viên chính xuất sắc nhất!' Tiểu Ái, em phải tin chị! Không đầy ba tháng, em nhất định sẽ là con gà rán nổi nhất trong giới giải trí!"

Cố Tiểu An nghe xong ngẩng mặt lên, tròng mắt không ngừng đảo quanh, đem sách đặt xuống chân nhỏ, vỗ tay hô: "An An ăn gà rán!"

Cậu nói xong, đôi mắt to không ngừng chớp chớp mà nhìn về Vạn Thanh, một câu nói lại lần nữa làm cho mặt Vạn Thanh đỏ bừng lên. Cô nhìn khuôn mặt của Vạn Thanh, cặp mắt đó cực kỳ sáng, đây là lần vui nhất của cô ấy từ khi dẫn dắt cô. Cô nghĩ, con người quả nhiên cần đến sự tương tác.

"Em đương nhiên tin chị." Cô gật gật đầu, cúi đầu nhéo nhéo mặt Cố Tiểu An: "Em gần đây sao thích ăn thịt thế hửm! Cố Tiểu An!"

"Thịt thịt! Muốn!" An An rất vui mừng nhảy nhót như chim sẻ, đáy mắt lấp lánh. Cô ngửi ngửi cậu, điểm vào cái mũi của cậu nói: "Được!"

Chỉ là sau này, cậu đem toàn bộ xương cột lại đựng vào cái hộp, ngoáy đầu nói với cô, cậu nói: "Chị a, để dành cho Tiểu Khải! Khải Khải ăn!" Trong lòng cô lần đầu tiên chửi Phó Quân Nhan, anh là người xấu, nhất định là người xấu... người đi rồi còn mang theo chú chó đi! Người xấu!

Cô nhận quảng cáo cho một nhãn hàng nước hoa, là một bộ bình. 'Nước mắt của biển, tình yêu của ánh dương'. Bởi vì cô thích kịch bản của nó, nó phá vỡ sự nhận biết của cô về nàng tiên cá. Ngửi hương thơm để nhận ra người con gái, trong câu truyện này, hoàng tử nhận ra nàng tiên cá, bởi vì anh nhớ được mùi hương của người mình yêu.

Cô đột nhiên nhớ đến, không biết từ lúc nào, cô đã yêu loại mùi hương có hương thơm của biển rồi, cái hương vị triền miên đó, đã lấp đầy từng ngõ ngách trong phòng cô.

Vạn Thanh rất vui, lúc chị ấy cầm trên tay mấy hợp đồng quảng cáo đến tìm cô, đoán chừng cô là lại tính không nhận lời lần nữa, nhưng không ngờ rằng cô lại gật đầu.

Tuyên truyền của《Tiếc Tình》đã kết thúc, chỉ còn đợi thuận lợi mà thu quan. Đến nay, cô một lần cũng không thấy được Phó Quân Nhan, cũng không có tin tức của anh. Phó Quân Nhan, cái tốt của người đàn ông này, đột ngột như vậy lại tự nhiên như vậy, cô luôn nghĩ cô nhất định là mắc phải hội chứng hoang tưởng, mới một lần lại một lần ở trong giấc mộng đêm khuya mơ thấy cặp mắt thâm thúy mà sáng ngời đó, thậm chí còn có ảo giác mình bị vứt bỏ...

Lúc đi thử tạo hình, khó khăn nhất là bộ trang phục của nàng tiên cá, trang phục chế tác hoa lệ phức tạp, nhìn từ phía xa cũng đẹp đến khiến người kinh hô. Phần trên là kiểu bó sát người toàn thân, trước ngực cũng kéo rất thấp, toàn bộ đều được thêu bằng thủ công và còn có thủy tinh của nhãn SWAROVSKI và kim cương bảy màu với giá trị xa xỉ, đuôi cá làm cũng cực kì đẹp sử dụng thủy tinh và kim cương màu lam được may bằng thủ công. Nhà tạo mẫu cũng đem mái tóc dài của cô tẩy nhuộm thành màu lam, mí mắt vẽ lên màu vàng kim lọt cực kỳ quyến rũ. Vạn Thanh ở một bên không ngừng gật đầu, trong mắt là ánh sáng rực rỡ mà cô thường xuyên thấy được trên mặt John. Khi thợ trang điểm hoàn thành xong kiểu tóc và trang điểm xong cho cô, cô chỉ có thể nhờ sự dìu đỡ của hai người bên cạnh mới có thể mặc được bộ trang phục đó. Đương nhiên, cái đuôi cá đó thật sự rất đẹp, cả bộ trang phục làm lộ ra hết thảy đường cong trên người, cô tự nhìn mình cũng muốn chảy cả máu mũi. Nhưng mà, có đuôi là không có cách nào đi được, cô ngồi trên ghế, rất khó chịu. Đạo diễn quảng cáo cũng biết được sự khó xử của cô, cố ý ở trước cửa phòng hóa trang chờ đợi tạo hình.

Khi đạo diễn dẫn đoàn nhân viên công tác đi vào, cô nghe được vài tiếng kinh hô: "Trời ạ! Ưu vật!"

"Đây quả thực giống như nàng tiên cá dưới ngòi bút của Andersen"

"Trời ạ, Tiểu Ái, em đẹp chết đi được!"

"Quảng cáo này quay ra, em nhất định sẽ trở thành nữ thần trong tim của tất cả đàn ông!"

Trong lòng cô khẽ trợn mắt trắng, vai nhân vật Cố Tâm Dao này chính là phiên bản nữ thần đau khổ vì tình, từ khi cô bắt đầu ra mắt, hai chữ nữ thần giống như là tùy thời xoay quanh cô, thật là khó xử... Vì thế cô ở trường hợp cố định luôn đoan trang, nhưng trên thật tế diễn lâu quá cũng sẽ cảm thấy mỏi mệt, thỉnh thoảng còn phải bày ra vẻ sắc bén và kiêu ngạo. Cho nên kiếp trước cô luôn ngưỡng mộ Phó Quân Nhan, sự thành danh của anh không xem là lạ, sự thuận lợi của anh cũng không lạ. Lạ là ở chỗ, anh là một người, nhưng lại có thể diễn thành bất cứ một ai. Định vị của anh rộng đến không có giới hạn." Anh là một diễn viên thật thụ, chứ không phải chỉ là một nghệ sĩ." Đây là kiếp trước sau khi anh tiến công màn ảnh rộng, lời đánh giá vào lúc anh lấy được giải Oscar nam diễn viên xuất sắc nhất., ngắn gọn, nhưng không thể vượt qua được. Cô nghĩ, cô cũng muốn lĩnh hội cái loại niềm vui chân chính đó, cái niềm vui khi làm một diễn viên.

Cô lúc này mới mới nhớ đến chính mình không nên nghĩ ngợi lung tung, lúc hồi thần mới phát hiện tiếng bàn tán 'rì rào' cư nhiên đã ngừng rồi, ngược lại lại là những tiếng thở dài và tiếng hít thở cực nặng. Cô ngẩng đầu lên, không hiểu mà nhìn bọn họ, sau đó, đầu của bên kia cánh cửa, cô thấy anh chầm chậm bước đến, cái khí chất cao quý nói không ra lời, ánh sáng chói mắt đó, chói đến khiến người ta không mở mắt ra được! Tóc của anh dài ra một chút, đôi mắt vẫn đẹp như vậy, gương mặt đẹp đẽ cứ thế chăm chú nhìn cô, khiến cô một trận ngẩn người...

Sau đó đạo diễn nói: "Tiểu Ái, Quân Nhan cô cũng biết, cậu ta chính là hoàng tử của cô."

Cô đương nhiên biết được ý của đạo diễn là nói trong quảng cáo, Phó Quân Nhan là người hợp tác cùng cô. Nhưng cô không biết vì sao chính là một bụng đầy lửa, nghĩ đến con người kỳ lạ đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời cô, lại đột nhiên biến mất, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện, cô buồn bực, rất buồn bực! Cô thẳng tắp ngoáy đầu trừng mắt với Phó Quân Nhan, cực không khách khí mà mở miệng: "Con mắt nào của ông thấy anh ta là hoàng tử của tôi!"

Đạo diễn nghe vậy, cười phá lên. Ông là 'quỷ tài' trong giới, nổi tiếng là không theo lẽ thường ra bài, mọi người đều gọi ông là "Quỷ đạo", hoàn toàn ý là khen ông là người có tài giỏi như một con quỷ. Những quảng cáo ông quay, hiệu quả đều rất tốt. Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô ký hợp đồng quảng cáo cho loại nước hoa này làm quảng cáo đầu tiên của cô.

Ông xoay người vỗ vỗ vào vai Phó Quân Nhan: "Quân Nhan à, còn tưởng rằng hai người hợp tác qua, quan hệ sẽ không tồi, không ngờ rằng cậu và Tiểu Ái quan hệ không tốt đến như vậy a!" Nói xong còn dật dật mi, cư nhiên lại mang chút ý khiêu khích đùa giỡn.

Phó Quân Nhan nghe xong cũng chỉ cười cười, không cho ý kiến, chỉ là lại quay đầu qua nhàn nhạt nhìn cô một cái.

Cô lại càng thêm giận né đầu qua, không muốn để ý đến anh.

Đạo diễn lại nhìn một chút, gận gật đầu với nhân viên công tác phía sau, mới quay đầu qua nói với cô: "Tiểu Ái, chỉ đùa chút thôi mà! Cái quảng cáo mà hai người hợp tác này nhất định phải quay thật tốt!" Nói rồi cầm lấy bản hợp đồng, mời Vạn Thanh đi ra ngoài. Chỉ chốc lát, phòng hóa trang chỉ còn cô và Phó Quân Nhan hai người.

Anh nhìn nhìn cô, xoay người hướng về phía cửa bước đi, cô tưởng là anh muốn đi ra ngoài, càng thêm tức đến chết. Nhưng một thân này của cô căn bản bước không được, cũng không giám cử đông mạnh, lại nghĩ bản thân lấy thân phận gì mà giữ anh lại? Trái phải đều không phải, chỉ có thể gấp đến hướng về phía anh hét: "Phó Quân Nhan! Anh rời đi gần ba tháng lại đột nhiên xuất hiện, có lầm hay không!"

"Là ba tháng lẻ bảy ngày..." Giọng của anh nhàn nhạt truyền tới, giống như là mang theo mùi hương của thủy mặc, không làm người ta chán ngán, nhưng động lòng người. Cô nghe vào trong tai, cư nhiên lại không phát ra khí tức được nữa, chỉ không rõ vì sao lại cảm thấy ủy khuất, mím môi nhìn anh nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Anh đưa lưng về phía cô, hồi lâu mới xoay người qua nhìn cô, một thân tây trang màu trắng như châu như ngọc, phảng phất như là sự tốt đẹp mà thượng đế sủng ái nhất. Ánh mắt của anh hời hợt, có vài phần xuất thần mà nhìn cô, cô cứ ngơ ngác mà nhìn anh, cảm giác như muốn bị anh hút vào trong vậy, anh lại đột nhiên cúi đầu xuống, lông mi dài chiếu lên sườn mặt ưu mỹ tinh tế của anh. Anh nói, chậm rãi mà ngước mắt lên: "Phó Quân Nhan rất nhớ Cố Bảo Bối..."

Cô liền cứng đờ, nhớ đến câu nói mà kiếp trước nghe qua vô số lần đó: "Phó Quân Nhan a, chỉ cần một ánh nhìn của anh, chỉ là một ánh nhìn đó. Nếu bạn nhìn lại, cả cuộc đời này xem như đã giao ra rồi..." Anh không biết, ánh mắt như vậy si mê nhìn cô không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi một lần, cô cũng đều không thể thoát ra được, cứ như vậy ngây ngốc mà nhìn lại anh, không bao giờ có thể dời mắt được nữa...

"Em ghét anh!" Cô né đầu qua, nhỏ giọng nói. Trong lòng bắt đầu nhịn không được mà ủy khuất, ánh mắt chuyên chú của anh khiến toàn thân cô nóng lên, cô nhịn không được quở trách: "An An cũng sẽ ghét anh! Ai bảo anh vô thanh vô thức mà mang Tiểu Khải đi, khiến cho An An mất đi người bạn. Anh mang Tiểu Khải đi, cho nên Cố Tiểu An mỗi lần đều đem xương mà nó ăn dư đựng vào trong hộp mang giấu đi, nói là phải để dành cho Tiểu Khải. Chính là tại vì anh, chính là tại vì anh! Phòng của em khắp nơi đều giấu đầy xương cho chó! Chỉnh là tại anh!" Cô cúi đầu ngửi ngửi tóc mình: "Chính là tại anh, phòng của em đốt đầy sáp hương của biển, em chỉ cần ngửi mùi vị của bạch đàn hương liền sẽ nhớ đến anh. Chính là tại anh, em không còn ăn quen những món ăn loạn thất bát tao mà chính mình làm nữa. Đêm đến sẽ chờ anh đến kéo chăn cho em, buổi sáng sẽ nhớ đến ly sữa nóng mà anh pha cho em, hễ An An khóc liền cứ nghĩ rằng xoay người qua là sẽ có anh thay em dỗ nó. Nhưng là, em căn bản là tìm không được anh..."Cô nói đến không biết là mình đang nói gì, nhỏ giọng mà khóc lên. "Cái tên cường đạo đột nhiên xông vào cuộc sống của người ta!"

"Làm sao lại thích khóc như vậy, lẽ nào mắt xanh là làm từ nước à?" Anh đi về phía trước nâng mặt cô lên, cư nhiên cúi đầu xuống, nhè nhẹ hôn lên mắt cô, cô vô lực mà bị anh ôm vào lòng, bàn tay ấm áp của anh chạm lên lưng cô, cô hơi run lên.

"Bảo Bối ngốc, không khóc, anh không phải về rồi sao?" Anh ở bên tai cô thở dài nói, từng chút từng chút nhè nhẹ vỗ lên lưng cô, giống như là dỗ An

An vậy. Cô dính vào trong lòng anh, len lén mà nhìn anh.

"Ai cho anh hôn em!"

Anh nhìn cô cười cười, cúi người xuống lại hôn lên trán cô một cái.

"Anh còn hôn nữa, em sẽ cắn anh!"

"Được thôi!"

Cô vô lực rồi, sợ nhất là loại tính cách cứng mềm không ăn này. Anh giống như nước, bạn một quyền đánh vào, anh vẫn như cũ hình dạng không thay đổi, bạn thế nhưng bị anh hút đi, ôn nhu và bao dung. Nhưng anh lại có thể, từng chút, từng chút, từng giọt nước xuyên qua đá đem bạn đánh tan, khiến bạn không chừa mảnh giáp. Phó Quân Nhan, người đàn ông thật đáng sợ... cô đem mặt dựa vào trong lòng anh, nhắm mắt lại thật chặt.

Sau đó, cô nghe anh nói "Tiểu Ái, anh nhận quay một bộ điện ảnh, hôm qua mới từ Nhật Bản quay về."

Cô len lén nhìn anh một cái, phồng má lên, điện ảnh gì? Điện ảnh gì! Oán niệm trong lòng OOXX, cô rút vào trong lòng anh ngẩng đầu hỏi: "Điện ảnh gì?"

"《Ám Ảnh》thể loại cảnh sát và kẻ cướp."

Cư nhiên lại là bộ phim kiếp trước khiến anh trở nên nổi tiếng. Cô mơ hồ có chút hưng phấn, nhưng lại nhịn xuống, như cũ buồn bực hỏi anh: "Khi nào thì công chiếu a?"

"Chắc là cuối năm...làm sao vậy?"

Đúng rồi, bộ phim này công chiếu vào cuối năm. Đầu năm của năm thứ hai, anh chính là nhờ vào vai diễn này, một thể nhận được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất và nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của Bách Hoa điện ảnh. Đây cơ hồ là chuyện chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử điện ảnh.Từ đó, anh đi lên màn ảnh rộng, một đường thuận lợi không có trở ngại. Cô đột nhiên rất muốn cùng anh chia sẽ niềm vui đó, nghĩ nghĩ nói: "Anh nếu mời em đi xem buổi công chiếu thì em sẽ tha thứ cho anh." "Được." Anh gật đầu, móc lấy ngón tay cô, sau đó nói: "Chúng ta ngoéo tay."

"Còn nữa, cho dù anh quay phim có hiệp nghị bảo mật đi nữa, anh cũng không thể không nói một tiếng liền rời khỏi, An An sẽ nhớ Tiểu Khải lắm, anh như vậy rất vô sỉ!"

"Được."

"Vậy anh đem toàn bộ xương trong nhà em nhặt đi hết! Bẩn chết được! An An giấu ở khắp nơi đều có!"

"Được."

"Này! Phó Quân Nhan! Có phải là em nói gì thì anh cũng nói 'được' phải không! Vậy anh tự mình đánh chính mình một quyền thử xem."

Cánh tay anh ôm cô thêm chặt, đưa tay ra xoa xoa tóc cô, ngón tay thon dài ở phía sau lưng cô chạy loạn, anh nói: "Anh sợ anh còn không nhanh chóng trở về, em và An An liền đem anh quên mất." Anh cúi đầu, dán vào mặt cô, lại nói: "Bảo Bối ngốc, anh rất mệt, em ngoan một chút, để anh ôm ôm em..."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13

Khi cô và Phó Quân Nhan cùng nhau đi đến trường mẫu giáo đón An An, cô ngạc nhiên phát hiện bên cạnh nhóc con lại đi theo Tiểu Khải. Công tác bảo mật của cô làm tốt như vậy, chỉ có một bộ phận ít người biết được An An học tại trường này, nhưng mà Phó Quân Nhan... đây cũng quá thần tốc rồi...

Phó Quân Nhan quay đầu nhìn sắc mặt cô trở nên quỷ dị khó lường, đưa tay ra gõ gõ vào đầu cô "Nghĩ lung tung gì đó?"

"Tiểu Khải sao lại ở bên cạnh An An? Tốc độ này cũng quá..." Quá quỷ dị rồi...

"Có chút giống với cái quảng cáo mà chúng ta quay, Tiểu Khải ngửi hương nhận chủ nhân." Cô vừa nghe liền cảm thấy 囧... Anh phải diễn hoàng tử, hoàng tử ngửi hương thơm nhận ra nàng tiên cá. Anh đem hoàng tử so sánh với chó, chính là đem bản thân so sánh với chó, Phó Quân Nhan và chó... Quân Nhan công tử và chó... sóng điện não của cô bắt đầu kịch liệt vận động.

Phó Quân Nhan nghiêng đầu qua nhìn cô một cái, cười cười, chỉ nói tiếp: "Buổi sáng lúc đi ngang qua đây, Tiểu Khải liền không ngừng sủa, trợ lý của anh không có cách nào kéo nó lại, thì thấy một vài đứa trẻ trong trường mẫu giáo đang chơi trốn tìm trên bãi cỏ, An An đang ở trong đó." Được thôi, đây

chính là duyên phận...

Tiểu Khải lại cùng bọn cô sống chung với nhau, còn có Phó Quân Nhan nữa. Anh cơ hồ như biết được cô một mình chăm sóc Cố Tiểu An rất không dễ dàng, lại thêm một Tiểu Khải nữa, cô sẽ điên mất thôi. Đặc biệt là vào một buổi chiều nọ, chụp xong poster quảng cáo anh đưa cô về nhà, vừa mở cửa Tiểu Khải liền nhào tới, nếu không phải có Phó Quân Nhan ở phía sau ôm cô lại, cô sẽ lại té thê thảm lần nữa. Sau đó cô thở hổn hển đứng dậy, nhìn Phó Quân Nhan bắt lấy Tiểu Khải đang liếm loạn trên người cô, kéo nó đi về phía góc tường, Tiểu Khải liền thực sự đứng ở góc tường le lưỡi không dám động đậy. Cô là lần đầu tiên phát hiện, Phó Quân Nhan cũng có mặt trẻ con, bởi vì cô thấy anh quay người đưa ngón tay thon dài chọc chọc vào đầu Tiểu Khải, chữi một câu: "Nhìn xem ngươi chỉ có chút tiền đồ này, sắc cầu!" Tiểu Khải còn rất phối hợp mà "gâu" một tiếng. Anh tức đến trừng mắt nó một cái, mới quay đầu lại nhìn cô.

Cô ngồi trên sô pha che bụng lại 'ha ha' cười lớn, thuận tay cầm lấy miếng bánh trên bàn trà, ăn một cách khoan khoái.

Sau đó cô thấy Phó Quân Nhan ở đầu bên kia nhìn cô với ánh mắt hàm chứa ý cười, sau đó anh nói: "Bảo Bối ngốc, đừng ăn thức ăn cho chó..."

Cô đờ người ra, cuối đầu xuống nhìn miếng bánh có hình dạng khúc xương của chó, nhảy dựng người lên, quát lớn: "Cố Tiểu An! Ai cho em đem bánh dành cho Tiểu Khải để ở trên bàn!"

Ngày hôm sau, cô bị một loạt tiếng động ở bên ngoài đánh thức, vừa ngáp vừa đi ra mở cửa để xem. Đầu bên kia, Phó Quân Nhan hướng cô gật gật đầu, rất lịch sự và lễ phép, anh nói: "Tiểu Ái, chúng ta là hàng xóm rồi." Quân Nhan công tử độc nhất vô nhị trong lòng của mọi người ở đối diện nhà cô. Khi đó trong đầu cô vang lên một ý niệm, cô sẽ không bao giờ tìm không được anh nữa, bạn xem, anh đang ở bên cạnh cô...

Sau đó cô viết trên weibo: "Sáng nay, có hàng xóm mới."

Rất nhanh có đủ loại trả lời, Phó Quân Nhan cư nhiên cũng trả lời cô, anh nói hai chữ: "Chúc mừng." Cô nhất thời cảm thấy, đây là cái gì với cái gì a... người này da mặt thật dày... Khi quảng cáo quay, lúc cô mặc bộ trang phục có cái đuôi của người cá, Phó Quân Nhan rất quả quyết mà ôm cô lên từ trên xe bảo mẫu, ôm cô đến ngồi trên tảng đá ngầm ở ngoài biển. "Quỷ đạo" ở bên huýt sáo một tiếng, cô tức giận mà trừng mắt với Phó Quân Nhan một cái.

Nàng tiên cá cứu hoàng tử lên, nàng và phù thủy làm một cuộc trao đổi, nàng sẽ không còn có thể nói được nữa, nàng có được đôi chân dài, nàng hàng ngày đều vây quanh hoàng tử, trừ phi hoàng tử nhận ra nàng, bằng không nàng sẽ hóa thành bọt biển, đời đời kiếp kiếp, không thể luân hồi.

Cuối cùng, buổi tối đó cũng đã đến, dưới ánh trăng, nàng quyến luyến mà nhìn hoàng tử, nàng cúi người xuống khẽ hôn chàng hoàng tử đang ngủ say, giọt lệ trong suốt rơi trên khuôn mặt chàng.

Nước mắt của biển, dùng hết sức lực để yêu anh.....

Nàng tiên cá ngồi trên tảng đá ngầm, nhìn về phía biển rộng lớn, đôi chân của nàng từ từ biến lại thành hình dáng của đuôi cá, lúc tia sáng đầu tiên vào buổi sáng sớm chiếu lên người nàng, nàng sẽ hóa thành bọt biển, sẽ không còn thấy được ánh mặt trời và sóng biếc trên biển nữa, và còn có, hoàng tử mà nàng yêu nhất.

Mặt trời chậm rãi dâng lên, nàng quay đầu nhìn về phía hoàng cung, thản nhiên mỉm cười.

Cuối cùng, nàng quay đầu lại, chậm rãi nhắm lại mắt ngâm nga câu hát, những điều không kịp cũng không có cách nào hát cho hoàng tử nghe, tình yêu của nàng.

Sau đó nàng nghe thấy một giọng nói, chàng nói: "Nàng phải rời khỏi ta rồi sao? Công chúa xinh đẹp. Nàng nguyện ý, vì ta mà ở lại không?"

Hoàng tử của nàng nhận ra được hương thơm của nàng, trong hàng ngàn hàng vạn người, nhận ra được nàng...

Tình yêu của ánh dương, tình yêu không bao giờ lạc lối.....

Trên quảng trường trung ương lập tức hiện lên một tấm poster cực lớn. Trong nắng sớm, hoàng tử hạ thân xuống hôn lên đôi môi của nàng tiên cá, thời gian tĩnh hảo, giống như là đã ngưng động trong ánh nắng màu hoàng kim này, rất ấm áp, đều là thứ tình yêu ấm áp ngọt ngào. Bởi vì ngược sáng và cộng thêm hiệu quả của chế tác hậu kì, ảnh poster không thể thấy rõ được gương mặt của hai người, hết thảy mọi thứ đều đẹp đến không gì tả được. Bên dưới có viết một dòng chữ: "Ai là Hoàng Tử và Nàng Tiên Cá trong lòng bạn?"

Cô trốn trong xe bảo mẫu nhìn vào tấm ảnh poster sáng đến khiến người ta chói mắt này, thực sự cảm thấy kỹ thuật của "Quỷ đạo" tốt đến không gì để nói, nhịn không được đẩy đẩy Phó Quân Nhan bên cạnh: "Phó Quân Nhan! Này cũng quá thần kì đi, rõ ràng là mắt em có cát bay vô, anh giúp em thổi đi có được không? Sao lại bị ông ta mượn gốc chụp đến đẹp như vậy? Chụp đến lãng mạn, ưu mỹ như thế? Thật là quá thần kì rồi!"

Anh cười cười, không để ý mà quét mắt qua một cái, nhẹ nói một câu: "Đúng là chụp cũng không tồi." Lại quay qua hỏi cô: "Đói bụng chưa? Buổi sáng vội đưa An An đi, em chưa ăn gì."

Cô sờ sờ cái bụng, quả là có chút đói, nhìn anh chớp chớp đôi mắt, gật đầu cái mạnh.

Anh đưa tay ra phía ghế sau lôi ra một cái bịch giấy, đưa cho cô.

Cô vừa nhìn, là một bánh mì sandwich jăm-bông đã được đóng gói kỹ, và còn có một ly sữa đậu nành ấm nóng, cười đến vô cùng vui sướng.

Trên mạng bắt đầu sôi nổi suy đoán coi hoàng tử và công chúa rốt cuộc là ai, trên trang chủ đã bắt đầu mở hoạt động giải đố, công ty sẽ tặng quà cho 100 người đầu tiên đoán đúng, thêm với bức ảnh ký tên của 'nước mắt của biển và tình yêu của ánh dương.' Cô vẻ mặt đầy đau khổ nằm dài trên đầu bên kia bàn bắt đầu ký tên, nhìn Phó Quân Nhan ký hơn bảy mươi mấy tấm mà tay cũng không run một cái. Nét chữ của anh vô cùng đẹp, phóng khoán tuấn dật, ba chữ Phó Quân Nhan, được sinh động viết ra mang theo vài phần cương nghị. Cô bỏ bút xuống, nâng mặt lên hỏi: "Phó Quân Nhan, anh có phải biết viết chữ bằng bút lông không?"

Anh gật đầu, ngừng bút lại hỏi cô: "Mệt rồi?"

Cô vẻ mặt đáng thương gật đầu, anh nhìn cô, đưa tay ra cầm tấm ảnh mà cô đã ký tên qua. Nhìn nhìn, thuận tay cầm lấy một tờ giấy 'xoạt xoạt' viết vài nét, đưa cô hỏi: "Tiểu Ái, em xem có giống không?"

Lúc nhỏ daddy dạy cô viết bút lông, vì muốn khiến cô viết tốt chữ nên đã làm cho cô một tấm thẻ nho nhỏ, có thể tùy thân mà nhét vào trong túi, những chữ viết không được tốt liền có thể mang ra xem lại một lần lại một lần, viết lại một lần lại một lần, dần dần thì liền có thể viết tốt lên. Cho nên sau này, những tấm thẻ viết chữ của cô, có thể chất đống đầy cả một căn nhà. Cô vẫn luôn rất kiêu hãnh cảm thấy chữ viết của mình viết cực kỳ đẹp, tối thiểu muốn học được mấy phần như cô, không có công phu luyện mấy năm là không được.

Cô không có đem tên ký đến chính mình xem không hiểu, mà là đem ba chữ 'Cố Bảo Bối' viết một cách gọn gàng sạch sẽ. Mà Phó Quân Nhan lại cơ hồ như mô phỏng theo chữ cô đến nỗi cả nét bút cũng giống y như đúc. "Giống..." Cô đố kị rồi, "Phó Quân Nhan, anh còn có gì là không biết nữa không?"

Anh phảng phất nghiêm túc suy nghĩ, nói với cô: "Sinh con."

Cô phồng hai má lên trừng mắt với anh, anh đưa tay xoa xoa tóc cô, vỗ vỗ đầu cô, sau đó nói: "Được rồi, hà đồn ngốc, anh giúp em ký."

Cô thuận tay đem hết đống hình đẩy qua cho anh, nằm sấp trên bàn nghiêng đầu quan sát anh, người đàn ông tốt như vậy, người đàn ông tốt như vậy...

Những suy đoán ở trên mạng đúng là đa dạng, có mấy lần cô xem được suýt nữa là phun cơm. Phó Quân Nhan thấy cô ôm cái máy tính ngồi cười khúc khích liền nói: "Em vẫn là cùng An An đi xem Pororo thì hơn." Cô khoát khoát tay, nói: "Anh không hiểu được niềm vui 'khi mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh'..."

Nhìn đủ loại cách nói, cô cắn ngón tay một đường nhìn tiếp xuống dưới, người đoán được cô chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhất thời cảm thấy vừa vui vừa thương tâm, cái tâm trạng này thật là rất khó nói a...

Có người bình luận: "Đúng là đạt đến đỉnh điểm rồi, rốt cuộc là ai! Đây cũng quá đẹp rồi! Có ai biết về kỹ thuật ảnh không! Kiếm ảnh gốc a ảnh gốc!"

Cho đến khi cô thấy được có người nói: "Có phải là Lý Khiết Nhi không a! Cô ta không phải luôn đi theo hình tượng ngọc nữ sao? Đoán chừng là cô ta rồi."

"Không đúng không đúng, tóc của cô ta đâu có dài đến vậy! Chiều cao cũng không đúng a!"

"Đoán chừng là mời người mẫu nào đó! Vóc người đó đúng là!"

"Cầu gợi ý a! Đây là ai a!"

"Tôi thấy hình như giống với Cố Báo Bối gì đó mới vừa debut gần đây, hình tượng nữ thần a..."

"Vớ vẩn, đây là con gái của biển!"

"Con gái của biển không phải nữ thần a!"

"Nữ thần nhà bạn vẫy theo đuôi cá chạy khắp phố à?" Được thôi, cô sờ sờ cái mũi, cô vẫy theo đuôi cá chạy khắp phố, còn được treo ở quảng trường trung ương gió thổi cũng không bay...

Nhưng là, Lý Khiết Nhi... sống lại lâu như vậy, cô ngược lại lại quên cô ta rồi... bằng vai diễn trong《Tiếc Tình》cô được lọt vào vòng trong của giải thưởng Kim Long với vai trò 'diễn viên mới xuất sắc nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất,' trong cạnh tranh nữ diên viên chính xuất sắc nhất có cô ta, cuối cùng, lấy được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất cũng là cô ta. Cũng không biết cô ta từ đâu biết được, lúc đầu khi ban giám khảo bình chọn, cô chỉ thua cô ta 2 phiếu. Sau này những bộ phim mà bọn cô quay đều luôn được đem ra so sánh. Mỗi động vật đều có thiên địch của nó, loài người cũng không ngoại lệ, cô cũng không ngoại lệ, cô ta chính là kẻ địch không đội trời chung với cô.

Sau này cô và Từ Mân ầm ỉ tranh cãi về vụ hợp đồng, chia tay với Jay, cô ta không ít lần bỏ đá xuống giếng. Cô ta vẫn luôn đi theo con đường hình tượng ngọc nữ, nhưng những hành động cư xử của cô ở ngoài đời thật sự là một chút cũng không ngọc nữ. Cô ta từng để trợ lý của mình ở mùa đông giá lạnh như vậy chỉ mặc bộ đồ ngủ ở trong nước lạnh chỉ để giặt chiếc quần ngắn cho cô ta, rất là độc ác. Hơn nữa, cô ta thích tỏ ra bộ dạng mảnh mai nhu nhược, thấy nam diễn viên nào đang nổi thì lôi kéo làm quen... Anh này, anh nọ... Người quản lý kiếp trước của cô nói cho cô biết, đã từng thấy cô ta ngồi trên đùi của một đạo diễn nào đó dâng tặng nụ hôn, ông đạo diễn đó cũng năm mươi có sáu rồi... Trong lòng cô buồn nôn, nhất thời có chút khó chịu, nhịn không được nói: "Con mắt nào anh thấy em giống cô ta?" Phó Quân Nhan từ nãy đến giờ vẫn luôn ngồi trước bàn đọc sách buông văn kiện xuống, ngẩng mặt lên nhìn về phía cô, nhìn vẻ mặt cắn răng nghiến lợi của cô cười như không cười.

Anh hỏi: "Sao vậy?"

Cô bĩu môi, ôm lấy gối ôm, đem máy tính để qua bên, ngẩng đầu lên hỏi: "Phó Quân Nhan, em muốn tức chết đi được! Những người trên mạng đều bị mù hết rồi, cư nhiên lại nói nàng tiên cá là Lý Khiết Nhi! Em có chỗ nào giống cô ta?"

"Là không giống." Anh gật gật đầu, lại nói: "Nhưng mà, công ty nhận bộ phim tiếp theo cho anh chính là đóng cùng cô ta."

Cô đờ người ra, hỏi: "Phim gì?"

"Cụ thể tên phim còn chưa định. Câu chuyện về vệ sĩ và thiên kim nhà giàu yêu nhau, nhưng vệ sĩ là một gián điệp."

Cô kinh ngạc nhìn anh, kiếp trước anh là không có quay bộ phim như vậy, nhưng đây hình như là hiệu ứng bươm bướm, kiếp trước, Cố Bảo Bối cũng không quen Phó Quân Nhan không phải sao? Cô nghĩ như vậy liền cảm thấy an lòng một chút, cười nói: "Cô ta lại diễn vai cô gái được chiều chuộng ngây thơ thiện lương khiến người thương xót phải không?"

Phó Quân Nhan gật gật đầu, cô dật dật mí mắt, hỏi anh: "Anh cảm thấy Lý Khiết Nhi đẹp hay em đẹp."

Anh lắc đầu, lại cúi đầu xuống xem văn kiện trong tay, chỉ nói: "Không có tính so sánh."

Cô sờ sờ mũi, cảm thấy bản thân như đụng phải một mũi tro bụi...

Phòng Đình Việt nhìn một cái liền nhận ra cô, anh gọi điện thoại cho cô, mở miệng câu đầu tiên là: "Nàng tiên cá Tiểu Ái." Cô che miệng lại cười khanh khách, nhịn không được khen anh: "Anh Đình Việt! Anh thật là có nhãn lịch a! Em lẳng lặng xem nãy giờ cũng không một ai đoán đúng! Đây là cái tình huống gì a!"

"Anh lái xe đến quảng trường trung ương, vừa nhìn đã thấy em, người con trai đó là Phó Quân Nhan?"

"Anh Đình Việt! Anh thật sự là nhãn lực quá tốt rồi, này cũng nhìn ra được rồi à?"

"Cậu ta trở về rồi?" Cô liếc mắt nhìn Phó Quân Nhan đang ngồi trước bàn đọc sách, nghĩ nghĩ nói: "Hình như là vậy..."

Đầu bên kia điện thoại cũng không nói gì, mới nói: "Tiểu Ái, em biết tại sao lại không đoán là em không?"

"Tại sao?" Cô tập trung tinh thần!

"Anh cũng không biết."

"Anh có lạnh quá không!"

"Lạnh thật!"

Chốc sau Phòng Đình Việt đăng một tin weibo lên mạng: "Cùng nàng tiên cá nói chuyện điện thoại xong, nàng tiên cá rất đau lòng, không ai nhận ra cô ấy cả. Tôi cũng quên nói cho cô ấy biết, poster rất đẹp."

Sau đó điện thoại của Jay gọi đến: "Tiểu Ái, anh liền đoán được là em, lại không chắc chắn! Sớm biết người cộng tác là em anh liền nhận quảng cáo loại nước hoa đó rồi."

"Cái gì?"

"Ban đầu nhà quảng cáo có bàn bạc qua với anh, không biết làm sao lại không còn liên lạc nữa. Nếu biết bạn diễn là em, anh chắc chắn nhận rồi!"

Cô hơi ngẩn người, nghe được trong lòng như bách vị tạp trần, nói: "Không sao, sau này còn có cơ hội..."

Bởi vì gợi ý của Phòng Đình Việt, những người đoán cô là nàng tiên cá dần dần tăng lên. Nguyên nhân rất đơn giản, bọn cô đều là người mới, anh cũng chỉ diễn chung qua với cô, cô rất khó xử a...

Cuối cùng sau một tuần, tấm poster trên quảng trường trung ương được tháo xuống, trước sau treo lên hai ảnh poster cực lớn khác.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, người con gái đôi mắt chứa đầy nhu tình nhìn chăm chú hoàng tử đang say giấc ngủ, một bên khuôn mặt, chảy xuống giọt lệ châu óng ánh trong suốt. Nước mắt của biển, dùng hết sức lực để yêu anh...

Trên bờ cát, hoàng tử mê đắm nhìn vào bóng hình mỹ lệ tinh tế trên tảng đá ngầm, đón lấy tia sáng đầu tiên của buổi sáng sớm, sườn mặt tinh tế của hoàng tử, dưới đáy mắt chiếu lên từng giọt lệ quang. Tình yêu của ánh dương, tình yêu không bao giờ lạc lối...

Cái ngày treo lên tấm poster này, loại nước hoa này cũng bắt đầu nhận được lời đặt hàng của những trung tâm thương mại lớn. Tối ngày hôm đó, ở các trung tâm thương mại đã lần lượt bán hết sạch, một bình khó cầu.

Lúc này đang là lúc phát sóng tập cuối của《Tiếc Tình》, tỷ suất người xem của đêm hôm đó đã đạt được kỷ lục mới, ngay cả đài truyền hình cũng gọi đến báo tin mừng. Vạn Thanh nói: "Tiểu Ái, bất luận lần này em đi lễ trao giải Kim Long có lấy được giải không, em cũng đã không thể ngăn chặn được

chức đương gia hoa đán trong giới giải trí nữa."

Trường đại học nào đó, ký túc xá nữ sinh tập thể không ngủ, cả một đêm dưới ánh đèn khóc đến long trời lở đất. Trên mạng bắt đầu lên tiếng yêu cầu quay tiếp phần sau, thậm chí bởi vì bọn cô cơ bản là tự đàn tự hát, có người còn yêu cầu đoàn làm phim mở luôn buổi nhạc hội. Còn có người yêu cầu đám người bọn cô lập tức quay bản điện ảnh. Trước cửa công ty quản lý của bọn cô đều vây đầy người hâm mộ, cô lúc đó vỗ vỗ ngực mình, cảm thán vì sự sáng suốt khi cô chưa bao giờ đến công ty là đúng. Các đài truyền hình luân phiên nhau phát sóng《Tiếc Tình》, khi mở ti vi lên toàn là thấy khuôn mặt mình, không cảm thấy là lạ là không thể nào. Weibo của cô đầy những lời nhắn bình luận, đặc biệt là lúc chiếu tập kết cục, nhân mã ở khắp nơi bắt đầu tháo phạt, hỏi cô, Cố Tâm Dao tại sao lại không thể cùng Mộc Thôn Cẩm ở bên nhau a? Cố Tâm Dao tại sao lại không thể cùng Tiểu Mạt Tiếu ở bên nhau a? Cố Tâm Dao và Mạt Khiêm tại sao lại phải chết a? Cố Tâm Dao rốt cuộc là có yêu qua 'ai ai ai' không a? Cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đăng lên một câu: "Nếu thật không được, thì một nữ 'n'nam đi..."Vậy là, tất cả fan bắt đầu bùng nổ.....

Phó Quân Nhan có một lần đọc được tin weibo đã được chia sẽ hơn vạn lần của cô, điểm điểm vào trán cô, nói: "Hồ nháo!"

Sau đó các tờ báo lớn bắt đầu ghép đôi cho cô, scandal của cô truyền đến a, ngay cả anh Nặc cũng gọi điện thoại hỏi cô: "Tiểu Ái, em rể chính hiệu rốt cục là ai a?" Ngay cả Phòng Đình Việt ở trong buổi tuyên truyền nào đó nhìn cô cười cũng bị phóng viên viết thành 'liếc mắt đưa tình'... Cô đối với nhật báo Apple đưa bản tin "Cố Bảo Bối hoa rơi nhà ai?" rất là phiền muộn, trong văn miêu tả kỹ về mối quan hệ của cô và Phòng Đình Việt, Jay, Phó Quân Nhan ba người. Cuối cùng tổng kết, Cố Bảo Bối yêu em trai như bảo, thắng được trái tim của em trai thì thắng được ải của Cố Bảo Bối. Lại chèn thêm ảnh lần trước Phòng Đình Việt dẫn cô và An An đi thủy cung, nói, xem tình hình này thì Phòng Đình Việt lợi thế hơn một chút. Phó Quân Nhan đối với giai nhân vô tâm, Jay cần phải cố gắng.

Cô 囧 rồi, nhìn Phó Quân Nhan đang đăng đường nhập thức, lại quay đầu nhìn Cố An đang ôm Tiểu Khải không chịu buông tay lăn tròn trên đất. Cảm thấy được lòng An An nhất chính là Tiểu Khải...

《Tiếc Tình》của kiếp trước nổi nhưng cũng không nổi đến như vậy a...

Quảng cáo còn chưa phát sóng, nhưng thuận theo diện mạo thật được công bố, trên mạng lại bắt đầu đối với việc cô và Phó Quân Nhan hợp tác quay quảng cáo thảo luận kịch liệt. Đặc biệt là phe CP tán thành Tiếu Mạt Tiếu và Cố Tâm Dao, cô nhìn những phản hồi và ngôn luận, cư nhiên lại kích động theo...

Cô ngồi trên sô-pha nhìn đồng hồ, chờ đợi đợt phát sóng đầu tiên của quảng cáo. "Quỷ đạo" thật sự là đủ quỷ, cô và Phó Quân Nhan, từ đầu đến cuối ngay cả cuộn phim của tấm poster cũng chưa thấy qua, lại càng không nói đến cuộn phim quảng cáo.

Phó Qân Nhan mặc chiếc áo sơ mi trắng, ống tay áo được vén lên lộ ra cổ tay đẹp mắt. Rõ ràng là mới từ nơi nhà bếp khói dầu bước ra, nhưng lại sạch sẽ đến không vướn hạt bụi. Anh lau sạch tay, mới cầm lấy bình sữa của An An đi qua đây.

Cố Tiểu An ngồi ở bên cạnh cô, nhận lấy bình sữa, nghiêng người qua nằm trên lưng Tiểu Khải bưng bình uống, nghĩ nghĩ lại dời cái đít nhỏ qua một chút, chỉ chỉ vị trí bên cạnh cô kêu Phó Quân Nhan ngồi, vỗ cánh tay nhỏ nói: "Anh rễ! Nhìn chị! Nhìn chị!"

Anh rễ... Cô bị sét đánh trúng rồi, nhìn Phó Quân Nhan xem đó như lẽ đương nhiên, trong lòng nghĩ sau này lúc Phó Quân Nhan kể chuyện cho An An, cô nhất định phải canh giữ ở bên cạnh, không thể để anh loạn giáo dục ...

Thời gian ngày càng gần, cô có chút lo lắng hỏi Phó Quân Nhan: "Bị quay đến xấu xí thì phải làm sao?"

Anh lắc đầu, rất khẳng định nói: "Sẽ không."

Cô chu mỏ nói một câu: "Có trời mới biết!" Quảng cáo có một bộ phận là quay cận cảnh. Nhưng mà, quỷ đạo có nhiều lần chỉ quay một lần rồi qua, thật sự cảm thấy rất quỷ dị. Nhưng lại nghĩ, ngay cả cảnh thổi cát dùm cô cũng bị ông chụp được, chụp đẹp đến không gì để nói, cũng khó chắc Phó Quân Nhan yên tâm như vậy.

Cuối cùng, quảng cáo được chiếu, tổng cộng là 3 phút 2 giây. Cái miệng nhỏ của Cố Tiểu An mở thành hình chữ O, nhìn nhìn cô lại nhìn nhìn Phó Quân Nhan, cô cũng chăm chú mà nhìn vào màn ảnh trên ti vi không hồi thần được.

Phó Quân Nhan quay đầu qua như có điều suy nghĩ nhìn cô, anh hỏi: "Tiểu Ái, anh có phải là trước giờ chưa khen qua em?"

Cô nghe xong lời của anh, đại não như bị gì chặn lại, đang trong giai đoạn ngẩn người.

Sau đó anh đem cô ôm vào trong lòng, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Bảo Bối ngốc, anh hình như chưa nói qua, em thật sự rất đẹp..."

Oh! My god!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14

Kỳ thực, hai mươi năm trước, daddy và daddy ruột bởi vì nguyên nhân của mami đã từng thu mua mười mấy tòa soạn báo chí, vì thế Mạt gia và Tiếu gia đều có một lực lượng truyền thông nhất định. Lại thêm sự mở rộng của mười mấy năm nay, không thể xem nhẹ. Cái gọi là 'tam nhân thành hổ', tùy tiện vận dụng một ít lực lượng truyền thông liền có thể thay đổi phương hướng của ngôn luận. Bất quá, ngoại trừ những dạng tin tức giả ban đầu nói Cố Tiểu An là con riêng của cô và Phòng Đình Việt ra thì trên phương diện ngôn luận anh Nặc đã làm một ít động tác nhỏ, từ đó về sau, khiến cho những nhà truyền thông khác không đăng tin tức bừa bãi về Cố Tiểu An. Còn về những vụ scandal về cô, mọi người đều duy trì thái độ đạm mạt. Hơn nữa những scandal này cũng không phải bọn cô cố tình làm ra, rất nhiều cái đều là bọn chó săn tự YY, thậm chí còn rất phù hợp nguyện vọng trong lòng của rất nhiều khán giả người hâm mộ. Vì thế phần lớn thời gian, bọn cô đều chọn cách giữ im lặng.

Daddy thậm chí nói: "Có người nói về con vẫn tốt hơn là không ai nói gì về con..." làm cô cảm thấy có một daddy như vậy thật sự là không biết làm thế nào cho phải.

Nhưng Phó Quân Nhan thì căn bản là không có scandal nào, ngoại trừ thỉnh thoảng bị cô dính vào, tin tức về anh cũng cực kỳ ít, cực kỳ sạch sẽ. Cô thậm chí hoài nghi, công ty quản lý của anh từ lúc bắt đầu đã muốn nâng anh lên tầm quốc tế, nâng lên độ cao mà không ai vớ tới được.

Ngày hôm đó anh đi tham gia buổi triển lảm của nhà thiết kế danh tiếng, cô thấy được hình ảnh trong tạp trí giải trí, anh chỉ nghiêng đầu qua nhẹ mỉm cười, theo đó, cả hội trường yên tĩnh đều là tiếng kinh hô và vỗ tay. Người nữ MC đó nói: "Người đàn ông này, sẽ khiến người ta phát điên mất..."

Có một số bộ phim kiếp trước đã diễn qua, kiếp này cô không nguyện ý diễn lại lần nữa, tuy rằng có thể diễn tốt hơn, nhưng không có ý nghĩa. Hơn nữa những cơ hội hợp tác cùng Jay cũng bởi vì quyết định này mà xử lý sạch sẽ. Vạn Thanh có chút không vui, chị ấy nói có một vài bộ phim rất phù hợp với cô, cô tại sao lại không chịu phối hợp?

Cô nói: "Em hy vọng vai diễn của em có thể phong phú đa dạng, chị xem Phó Quân Nhan người ta chọn phim cũng rất thận trọng không phải sao?"

Chị ấy lại hoàn toàn không tán đồng, nghiêm mặt nói: "Tiểu Ái, có câu nói là 'rèn sắt khi còn nóng,' ví như nói em nhân bây giờ, nhận thêm vài bộ phim truyền hình, nhận thêm vài bộ điện ảnh nữa, đánh vào màn ảnh rộng. Có được một lực ảnh hưởng lớn hơn. Năm sau cho dù cả năm không quay bộ phim nào, một tác phẩm cũng không có, em chỉ cần chụp một số tạp trí thời thượng cũng đủ rồi."

Cô lắc lắc đầu, nghĩ đến Phó Quân Nhan: "Đó là minh tinh không phải diễn viên."

Vạn Thanh cơ hồ vẫn còn cái gì đó muốn nói, nhưng chung quy là có chút nản lòng nói: "Em tự mình suy nghĩ kỹ đi."

Cô bắt đầu chú ý đến đại đạo diễn quốc tế Hoài An gần đây có động tĩnh gì, nếu cô không nhớ lầm, rất nhanh ông sẽ bắt đầu mở buổi tuyển chọn diễn viên với quy mô lớn. Kiếp trước bộ phim này gây tranh cãi rất lớn, không phải là bởi vì sau cùng phòng vé rất tốt hay độ nổi tiếng rất lớn, mà là vì nó đột nhiên bị chấm dứt giữa chừng, ông nói: "Diễn viên không lý tưởng, không nguyện ý cô phụ câu chuyện này." Cô gián tiếp biết được đây là một bộ phim cổ trang, nhưng nội dung cụ thể đương nhiên là không biết được. Chỉ là cô đối với bộ phim đột nhiên chấm dứt này có quá nhiều hiếu kỳ.

Cô nói với Vạn Thanh, xin chị ấy mật thiết chú ý đến động tĩnh của đạo diễn Hoài An, chị ấy rất ngạc nhiên hỏi cô: "Tiểu Ái, đạo diễn Hoài An đã nhiều năm rồi không có quay phim a!"

Cô không nói gì thêm nữa, chỉ bảo chị chú ý. Chị như đã hiểu ý, nghiêm túc gật đầu. Qua hồi lâu đột nhiên hỏi cô: "Tin tức đạo diễn Hoài An sẽ tái xuất lại là ông chủ nói cho em biết?"

Cô cười cười, không nói gì.

Phó Quân Nhan lại bắt đầu bận rộn, phim mới của anh bắt đầu vào giai đoạn định trang tiền kỳ, nghĩ đến anh sẽ hợp tác cùng Lý Khiết Nhi cô liền cảm thấy toàn thân không được tự nhiên. Cô có lén xem qua kịch bản của anh, nhân vật mà Lý Khiết Nhi diễn quả đúng là một thiên sứ ngây thơ hồn nhiên trong sáng thiện lương. Trong lòng cô giễu cợt cười mấy tiếng, nghĩ cô ta cứ vậy một đường diễn vai tiểu công chúa ngây thơ, khán giả thế nào lại không thấy chán ngán? Sau đó cô lại nghĩ về mình của kiếp trước, mới bắt đầu vào mấy năm đầu, cũng là diễn những vai bình hoa như vậy, âm thầm tự phỉ nhổ bản thân.

Có lẽ là vì giận dỗi, muốn chứng minh là trên thế giới này không có người ngây thơ hồn nhiên 100%, cũng đích thật là muốn đột phá bản thân. Cô nhận một bộ phim《Nàng lọ lem màu đen》. Trong câu chuyện, nàng lọ lem dũng cảm thiện lương đó không hề giống với vẻ đơn thuần bên ngoài. Trước mặt mọi người cô là một đứa trẻ ngoan, nhưng lại sợ hãi tình yêu của cha sẽ bị mẹ kế và chị cướp đi, một cô gái xấu xa dốc hết tâm cơ. Trong đáy lòng của mỗi con người đều có một đứa trẻ xấu xa, một đứa trẻ ngoan ngoãn. Mà vai diễn lần này cô nhận không thể nghi ngờ là thiện ác giao chiến, một nhân vật vô cùng phức tạp. Phức tạp không phải là ở vai diễn, mà là phải biểu hiện được tâm lý hoạt động của nhân vật qua cử chỉ thân thể và đôi mắt.

Cô cho Phó Quân Nhan xem bản thảo chưa cố định của câu chuyện, anh nói: "Vai diễn này nhìn thì tưởng như rất dễ, nhưng muốn diễn tốt, rất có chiều sâu."

Cô nghĩ nghĩ như có hàm ý nói với anh nói: "Daddy từ nhỏ đã nói với em, trên thế giới này không có 100% thiện lương, thiện lương là không được dung hậu trên đời này. Nếu như một người, sống trên đời hai mươi mấy năm vẫn còn biểu hiện được vẻ hồn nhiên ngây thơ. Hoặc là người đó là một tên ngốc tự bế, hoặc là đạo đức giả, đóng kịch."

"Tiểu Ái, vậy em nói phải làm sao mới là tốt để sống trên đời này?"

"A..." Cô bị anh hỏi một cái liền đờ người ra, cúi đầu hai ngón tay đan vào nhau, nhỏ giọng nói: "Giống anh như vậy là rất tốt a..."

"Đó cũng không quá tốt." Anh lắc đầu, xoa xoa tóc cô, nhìn biểu tình ngây ngẩn của cô, cong khóe môi điểm điểm vào chốt mũi của cô "Em đúng là một con hà đồn ngốc!"

"Hứ! Người ta khen anh anh còn nói người ta ngốc!"

"Vì thế mới nói em ngốc. Bảo Bối ngốc, anh không tốt như em nghĩ... không có ai là tốt như thế..."

Anh đã đủ tốt rồi... Bởi vì anh, tình yêu không có kết quả mà cô chờ đợi trong 10 năm, cuộc tình mang cho cô hàng ngàn đau khổ, cũng đều được sự dịu dàng của anh làm lắng xuống. Cô nhìn thấy Jay sẽ không còn khóc không còn đau khổ, sẽ không oán hận ông trời bất công nữa, cô cư nhiên lại có thể thản nhiên mà đối mặt hết thảy những việc này, không còn u sầu không vui, tự do như vậy là thứ cô chưa từng nghĩ qua. Chỉ có những lời này, cô không thể chính miệng nói với anh.

Cô lần đầu tiên, chủ động ôm lấy thắt lưng của anh, tựa vào lòng anh, nghe tiếng tim đập có lực của anh, nhắm mắt lại, cô nói: "Anh tốt như vậy, khiến em cũng không biết, nên làm gì bây giờ..." không biết tại sao, cô muốn nói những lời này, cô nói: "Từ nhỏ em đã nghĩ, nếu em yêu phải một người, bất luận người đó là ai, chỉ cần người đó nắm lấy tay em. Chỉ cần người đó nguyện ý, chân trời góc bể, em cũng nguyện đi theo. Người đó đối xử tàn ác với cả thế giới cũng không sao, người đó tội ác tày trời cũng không sao, dù cho thế giới này có quay lưng bỏ mặc anh ta. Chỉ cần anh ta nguyện ý, em cũng sẽ ở bên cạnh anh ta, lên trời xuống biển, chỉ cần, anh nguyện ý..."

Cô cảm giác được rõ ràng lòng ngực anh nhẹ rung lên, sau đó, là một tiếng thở dài, anh nói: "Cô bé ngốc..."

Lúc cô đi buổi kí hợp đồng cho bộ phim mới không nghĩ rằng sẽ gặp được Phòng Đinh Việt, anh và đạo diễn một trước một sau đi ra khỏi phòng họp.

Sau đó, anh thấy được cô, con ngươi trước giờ đều mang vẻ lạnh lùng lại mang theo chút ý cười, tiến về trước, đưa tay ra, nói: "Tiểu Ái, rất vui lại lần nữa hợp tác với em."

Cô hơi ngẩn người đưa tay ra, nữa ngày chỉ cất lên được một câu: "Không phải chứ... anh Đinh Việt, anh không phải là nam chính chứ..."

"Anh đương nhiên phải!" Anh dật dật mí mắt, khí lạnh toàn thân tăng lên vài phần, anh nói: "Tiểu Ái, biểu tình như vậy của em thật khiến người ta tổn thương a..."

Cô vẻ mặt đau khổ, nhìn anh nói ra lời trong lòng: "Có lầm hay không, không thể đùa em như thế a, dựa vào cái gì em lại phải khổ luyến anh lần nữa a..."

Anh vừa nghe, cất tiếng cười lớn.

Còn hai tuần nữa là lễ trao giải của giải thưởng Kim Long. Vạn Thanh đối với tạo hình của cô rất dốc hết công phu, mỗi ngày đều suy nghĩ đủ thứ chi tiết. Chị là một người quản lý có danh tiếng, trước khi dẫn dắt cô, nằm trong tay 7, 8 người nghệ sĩ, thu nhập cũng không thấp. Nhưng mà bây giờ chỉ dẫn một mình cô, thu nhập rõ ràng là thấp hơn lúc trước, mà cô cũng không nghe lời chị như những người khác. Hơn nữa, chị lại rất nhiều lần thay cô chăm sóc An An, trong lòng cô có chút áy náy. Muốn để anh Nặc tăng lương cho chị, ai ngờ anh Nặc nói: "Bảo Bối, anh làm sao có thể bạc đãi cô ta. Lương của cô ta chỉ có nhiều hơn chứ không có ít hơn. Tiền thưởng của cuối năm còn là nhân đôi. Việc này thì em không cần bận tâm, anh là anh họ của em có được không!"

Cô ở đầu bên này điện thoại lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: "Anh mới không phải là anh họ của em, anh là anh ruột của em!"

"Vậy em nói cho anh biết tình nhân ca ca chính hiệu của em rốt cuộc là ai đi!"

"Nằm mơ!" cô 'xoạch' một cái tắt điện thoại, trong lòng khinh bỉ, cái tên đó quen bạn gái giấu đến trời không biết đất không biết, cô mới không muốn đếm xỉa đến tên quỷ vô lại đó...

Lúc Phó Quân Nhan nói với cô rằng anh phải đi đến Mexico, cô đang ôm An An kể câu chuyện 'Tiểu Hoàng Tử'. Hồ ly nhìn mái tóc màu vàng lúa mạch của tiểu hoàng tử, nó nói: "Xin người hãy thuần dưỡng ta..."

Cô vẫn dỗ An An ngủ, mới quay đầu qua nhìn anh, dưới ánh đèn lờ mờ, anh cứ thế đứng dựa ở cạnh cửa, bên tay là hành lý đã được chuẩn bị xong, anh nghiêng đầu, yên lặng nhìn cô, đợi lâu như vậy, cũng nhìn không ra vết tích gì, chỉ là như vậy, không vội, không nóng nảy.

Cô hỏi: "Anh phải đi bao lâu?"

Anh không nói gì. Cô đột nhiên cảm thấy giọng điệu của mình giống như là một người vợ đang giận dỗi với chồng mình, trong lòng có chút bực bội. Đợi trong lòng dịu lại một chút mới hỏi: "Lễ trao giải Kim Long anh không tham dự à? Anh có hai mục được đề tên đó."

"Vậy, phim mới của anh đóng cùng Lý Khiết Nhi khi nào thì khai máy?" Lúc đó chung quy thì anh cũng phải quay về rồi phải không...

"Vậy... anh khi nào thì đi, em đi tiễn anh..." Có trời mới biết anh lại đột nhiên chui ra ở nơi nào đó?

Anh cứ như vậy im lặng mà nhìn cô, qua hồi lâu mới nói: "Em phải nhớ mỗi buổi sáng tự pha sữa cho mình. Cho dù An An có ở trường thì em một mình cũng phải ăn uống thật tốt. Nếu như bé An An mệt rồi, thì buông nó xuống, đừng có cố gắng, Tiểu Khải cũng có thể cõng nó. Không nên thô tâm như vậy, lúc nào cũng ăn phải bánh của Tiểu Khải." Sau đó anh đi qua đây, nhẹ nhàng xoa nhẹ lên khuôn mặt của An An, mới lại xoa nhẹ lên mắt cô: "Mệt

rồi, thì gọi điện thoại cho anh. Còn nữa, anh sẽ mau chóng trở về, cùng em đi lễ Kim Long. Em nói, có được không?"

Cô cắm đầu nhào vào lòng anh, nói: "Phó Quân Nhan, anh thật sự là rất đáng ghét, anh có biết không!"

"Ừm" Hàm dưới anh tựa trên đầu cô, anh nói: "Anh biết..."

Sau đó anh lại nói: "Không cần giấu tính tình của em đối với anh, em có thế nào thì cũng đều rất tốt. Chân thật, là tốt nhất." Buổi tối hôm này, cô phảng phất nhớ lại lời của một nữ nghệ sĩ vào kiếp trước khi cùng cô ta tham gia một chương trình talk show: "Người đàn ông nào là tốt nhất? Không phải nói anh ta có bao nhiêu tiền, bao nhiêu đẹp trai, bao nhiêu dũng cảm. Mà là, bạn khóc lóc om xòm, ăn vạ, bạn không trang điểm, mắc bệnh, bị thương cũng được. Dù cho bạn có nổi cơn tam bành đến không có một chút dịu dàng nào của một người con gái, bạn bị thương đến nỗi chính mình cũng không nhìn thấy được mình, toàn thân bị bao lại như một xác ướp. Bộ mặt cười lên cứng ngắc, buổi tối ngủ thì chảy nước dãi ướt hết cả gối, bao nhiêu nhếch nhác dung tục. Anh ta vẫn như cũ mà yêu bạn. Người đàn ông này, anh yêu bạn lúc ở trước sân khấu ánh hào quang khắp nơi, cũng yêu sự sạch sẽ duyên hoa của bạn lúc ở phía sau màn ảnh. Lúc nào bạn cũng đều cảm thấy rất an ổn, vì nghĩ đến, vẫn còn anh ta ở bên." Ngay khắc đó, không biết vì sao, cô tin tưởng rằng Phó Quân Nhan, là người đàn ông như vậy.

Ngày hôm sau cô lái xe đưa Phó Quân Nhan đến sân bay. Anh hỏi: "Tiểu Ái, em muốn quà gì?"

Cô gõ gõ tay lái, nói: "Vậy anh trở về chính tay nhận giải thưởng xuất sắc nhất của Kim Long tặng cho em." Kiếp trước anh không có diễn《Tiếc Tình》, tuy rằng anh diễn cực tốt, ngay cả daddy của cô đối với diễn xuất của anh một chữ cũng không nói đến. Daddy một người tự kiêu như vậy, chỉ khi anh diễn tốt, ông mới tự để trong lòng vui sướng một mình, chứ không phải phóng ra lời nói ác độc. Người diễn viên kiếp trước bị ông mắng đến thúi đầu, bây giờ nghĩ lại cô cũng thấy tóc gáy dựng hết lên. Chỉ là cô lại biết được, sự có mặt của anh, nhật định sẽ có ảnh hưởng đến những điều đã được định trước vào kiếp trước.

Anh nhìn cô một cái, không nói gì. Phó Quân Nhan không phải một người tự cao ngạo mạn, anh làm việc gì cũng vô cùng vững chắc, không giống cô, chọc thũng cả trời, cũng một đầu đâm thẳng về trước. Cô cũng cảm thấy những lời này thật là, kéo khóe miệng cười cười, ngoan ngoãn nghiêm túc lái xe.

Cô bây giờ lái xe chậm hơn so với kiếp trước, có lẽ là bởi vì vụ tai nạn xe đó. Có một lần cô hỏi Phó Quân Nhan: "Em lái chậm như vậy, anh không phiền à?"

Anh nói: "Con gái lái xe chậm một chút thì tốt."

Xuống xe bọn cô đều đeo lên kính mát. Cô đội nón lên, quay đầu nói: "Phó Quân Nhan, anh có thể không đẹp trai như thế có được không! Em cảm thấy anh đeo kính mát lên chỉ trở nên đoạt mục(1) hơn a! Có phải không?"

Anh chỉ chỉ kính chiếu hậu, bảo cô lên phía trước soi thử, anh nói: "Tiểu Ái, em cũng tám lạng nửa cân..."

Cô theo ở phía sau mông anh đi ra khỏi bãi đậu xe, cô hỏi: "Phó Quân Nhan, chúng ta là đang tự khen cho nhau à?"

Anh quay đầu lại, tháo mũ cô xuống, xoa xoa tóc cô, lại đội trở về. Thế là, cô lại phát hiện một mặt vô lại của anh... thật không biết xấu hổ!

(1) đoạt mục: thu hút ánh nhìn

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 15

Nhìn Phó Quân Nhan đi vào khu kiểm soát, lúc anh tháo mắt kính xuống, chị nhân viên kiểm soát đó rõ ràng là hưng phấn ra hẳn, cô nghe chị ta nói: "Chào anh, tôi là fan của anh, có thể kí tên dùm tôi được không?" Cô thấy Phó Quân Nhan dễ thương dễ gần nhận qua cây bút. Cô có ý nghĩ cổ quái, ký tên của cô đi a! Ký tên của cô! Nếu như chị kiểm soát đó qua cơn hưng phấn đó thấy được ba chữ Cố Bảo Bối to đùng đùng thì sẽ kinh ngạc như thế nào...

Cô cứ như vậy trốn trong góc của đám đông, nhìn chiếc máy bay mà Phó Quân Nhan ngồi đến giờ bay mới đứng dậy, anh đi rồi, cô cư nhiên lại có chút mất mát. Thậm chí trong lòng nghĩ "Cô biết , cho nên ở đây không còn gì để lưu luyến, vì vậy, cô chuẩn bị rời khỏi." Cái ý nghĩ như vậy, xuất hiện một cách kỳ lạ.

Chỉ là cô không nghĩ tới, cô chưa bước ra khỏi sân bay thì đã bị một đám phóng viên vây chặn lại, phóng viên không ngừng hỏi: "Cố tiểu thư cô là đến sân bay để đón Jay có phải không?" "Cô đối với chuyện của anh ta và người quản lý Từ Mân có suy nghĩ như thế nào?"... Bởi vì quá đột ngột, hoàn toàn không có tâm lý chuẩn bị, cô bất thình lình bị những luồng sáng đâm vào mắt, che mắt lại lùi về phía sau vài bước.

"Xin lỗi, các bạn nhầm lẫn rồi. Tôi là đến tiễn bạn, tôi không biết các bạn đang hỏi về điều gì?"

"Có người cho biết, cô tại phim trường của《Tiếc Tình》có xảy ra mâu thuẫn qua với người quản lý của Jay là Từ Mân? Có thật là vì cô nên tình cảm của

Jay và Từ Mân mới biến đổi?"

"Thật sự ngại quá, tôi thật là không biết các bạn đang nói gì?" Đầu cô vang lên tiếng 'ong ong', đây là những câu hỏi cô đã nghe qua vô số lần ở kiếp trước, chúng nó như là thuốc độc ăn mòn vào cô. Rõ ràng là Jay và Từ Mân chỉ là quan hệ giữa nghệ sĩ và người quản lý, rõ ràng là Từ Mân yêu đơn phương Jay một cách biến thái. Nhưng sau này, chỉ vì cô ta từ lúc Jay mới ra nghề đã ở bên cạnh anh, Từ Mân đứng ra lên án cô là người thứ ba chen chân vào, hồ ly tinh. Đó là ác mộng của cô, người yêu bị cướp, thế nhưng lại bị sỉ nhục đến trọng thương, cơn ác mộng khiến cô nhận hết thảy mọi ủy khuất.

Cô bị bám đến phiền tới không chịu được, vẫn bị sô đẩy đến bên tường, có máy quay đập qua đây, cô rút về phía sau một cái, mới kinh hiểm mà né được. Cô đưa tay ra phía sau, nắm thành quyền, nhắm thật chặt mắt lại, mới áp xuống được lửa giận. Yên lặng mà nhìn vào máy quay và micrô. Mới từ từ mở miệng: "Tôi lập lại lần nữa, tôi không hiểu là các người đang hỏi cái gì, tôi chỉ là đơn thuần đến sân bay đưa tiễn bạn. Hành vi hiện giờ của các người làm tôi thấy sợ hãi, xin hãy cho tôi về nhà, cảm ơn!"

Cuối cùng, là cái người hồi nãy xém đập máy quay váo cô nhường đường ra trước, cô cảm kích nhìn anh mỉm cười, anh ta một lần lại một lần nói: "Lúc nãy thật xin lỗi."

Cô nói: "Không có gì, cảm ơn."

Nếu như không phải là fan của cô chuyển tải lại thông cáo mà Jay đăng, cô căn bản là sẽ không biết được một màn ở sân bay bị phát lại toàn quá trình. Cô cũng không nghĩ tới là cô tức đến đỏ cả mắt, bị mọi người cho là nước mắt nhịn xuống vì ủy khuất. Cái câu 'tôi rất sợ' đã kích phát dục vọng bảo vệ của đông đảo quần chúng.

Vạn Thanh rất tức giận, lập đi lập lại nhiều lần hỏi cô tại sao lại không báo trước với chị ấy mà tự ý hành động? Cô cảm thấy rất ngạc nhiên, mấy hôm nay cô không có lịch làm việc, người quản lý không có nghĩa là ngay cả sinh hoạt riêng tư cũng có thể quản. Nhưng lại là vì hành vi của cô mà đem lại phiền phức, vì thế, cô duy trì trầm mặc.

Phòng Đinh Việt là người đăng tin lên weibo đầu tiên, anh nói: "Tin đồn về Tiểu Ái và Từ Mân có xích mích, tôi nghĩ tôi có thể trả lời. Tôi vì nhà có việc nên đã từng xin đoàn phim cho nghỉ phép. Từ Mân cố ý làm khó, lúc đó Tiểu Ái thay tôi lên tiếng, mới cùng Từ Mân xảy ra một chút xung đột. Tiểu Ái cũng chỉ là một tiểu cô nương 18 tuổi, cô một mình dẫn theo đứa em trai chỉ mới 2 tuổi, cuộc sống rất khó khăn. Ở trong đoàn phim ngoại trừ việc quay phim ra thì chỉ chuyên tâm chăm sóc đứa em nhỏ, không tồn tại những ác ý làm tổn thương người khác. Còn nữa, một đám người cầm trên tay trường thương đoản pháo* đem một cô gái yếu ớt ép vào góc tường, cơ hồ không quá thấu tình đạt lý.

*đây có nghĩa là so sánh những cái micro và máy ảnh, máy quay

Anh Đinh Việt uy vũ! Trong lòng cô thao thao bất tuyệt, đương nhiên đến cuối cùng cũng chỉ có thể súc tích mà đáp lại hai chữ: "Cảm ơn!"

Nội dung thông cáo của Jay rất đơn giản "Tôi và người quản lý-Từ Mân không có quan hệ yêu đương, bản thân tôi đối với việc cô ấy vì công việc mà bị thương bày tỏ sự thương xót và lòng thăm hỏi, và cũng sẽ chi trả toàn bộ phí điều trị cho ngày sau. Từ lúc debut đến nay đã chịu rất nhiều sự chiếu cố từ cô, đến bây giờ vẫn cảm kích trong lòng, vì thế sẽ không truy cứu trách nhiệm pháp luật những lời phỉ báng danh dự về tôi. Và cũng bày tỏ lời xin lỗi với Cố tiểu thư vì chịu sự liên lụy từ bản thân tôi mà đem lại kinh sợ cho cô."

Sau đó cô lên mạng tra tìm những tin có liên quan, Từ Mân đúng thật là điên rồi. Lúc cô ta biết được chính mình vì tai nạn xe mà bị tàn phế, không thể hồi phục được, không thể trở về bên cạnh Jay đươc nữa. Cư nhiên lại tung tin với phóng viên nói cô ta và Jay là người yêu của nhau, bởi vì có sự chen chân của người phụ nữ khác, Jay có chút động tâm. Sau khi cô ta bị tai nạn xe, Jay có mới nới cũ, bội tình bạc nghĩa.

Jay có chết không chết lại trùng hợp là chuyến bay vào sáng sớm, cô bất hạnh trúng đạn. Cô nghĩ nghĩ rồi nhắn lại dưới thông cáo của anh: "Không có gì, chỉ là, Jay a! Người nổi rồi không phải mệnh, là bệnh a! nằm cũng trúng đạn a..." Rất nhanh anh gọi điện thoại cho cô, anh nói: "Tiểu Ái, xin lỗi, không nghĩ đến là trùng hợp như vậy, đem em kéo vào."

"Không sao, chỉ là anh và Từ Mân là làm sao vậy?"

"Anh cũng không biết, anh đến bệnh viện thăm cô ta, cô ta đột nhiên chất vấn anh 'tại sao lâu như vậy mới đến thăm cô ta, có phải là yêu người khác rồi không?' anh cảm thấy lần đó cô ta đã có chút không ổn, nhưng nghĩ đến cô ta có khả năng là bị kích thích, cũng không để trong lòng. Nhưng sau đó ánh mắt mà cô ta nhìn anh ngày càng kỳ quái, anh cảm thấy không ổn liền tìm bác sĩ kiểm tra cho cô ta. Nhưng bác sĩ nói, cô ta không có vấn đề gì, chỉ là tâm trạng không ổn định. Ngày hôm sau anh đến bệnh viện, cô ta lại kéo tay anh nói 'cô ta yêu anh, từ rất sớm đã yêu anh rồi.' Cô ta thật sự là điên rồi, cô ta lớn hơn anh đến 7 tuổi! Huống chi, huống chi, anh vẫn luôn coi cô ta là trưởng bối. Coi cô ta như người chị mà tôn trọng a!"

Cô nghe hết thảy những điều này, bất giác mà nhấc khóe môi cười lạnh.

"Cô ta thật sự yêu anh, chỉ bất quá phát hiện là kiểm lư kỹ cùng(1), chó gấp quá cũng chỉ biết nhảy tường..." Cô nhẹ nhàng nhỏ giọng nói, Từ Mân của kiếp trước, ngày ngày đều thủ ở bên cạnh Jay, đánh là đánh chiến lược thời gian, chiến lược lâu dài, chiến lược cảm tình. Bây giờ cô ta mới dẫn dắt Jay 3 năm không tới, đương nhiên là chó gấp nhảy tường rồi. Si ái thành quỷ a, cô ta nhìn người mình yêu càng đi càng xa, nhưng cô ta lại không đuổi theo được nữa, hiển nhiên là muốn điên lên rồi... Cô nhớ đến kiếp trước, cô ta làm sản phụ có tuổi, vì Jay mà sinh một cô con gái, đột nhiên cảm thấy, tạo hóa trêu người.

"Tiểu Ái, em nói gì?"

"Không có gì, em nói, anh phải xử lý thật tốt, không cần xin lỗi với em, em không sao cả." Cô đích thật là không sao cả, cô hiện tại, từng ngày đều trôi

qua rất vui vẻ.

Điện thoại của Phó Quân Nhan gọi đến vang lên vào rạng sáng, cô lờ mờ mà bắt máy, đầu bên kia nói: "Tiểu Ái, là anh."

"Anh đến rồi sao?"

"Tiểu Ái, có sợ không?"

"Không sợ, em không có bị dọa đến khóc, em là vì tức nên mắt mới đỏ."

"Anh biết, anh là nói, em quay đầu qua không nhìn thấy anh, có sợ không?" Lúc đó, cô làm một động tác quay đầu, cô là thực sự theo bản năng mà quay đầu lại tìm anh. Ai cũng không thấy rõ động tác nhỏ nhặt ấy, nhưng mà anh nhìn hiểu được...

"Sợ..." Cô nhỏ giọng trả lời, đem mặt vùi vào trong gối.

"Vậy em ngoan, anh rất nhanh sẽ trở về. Ngoan, ngủ đi..."

Cô không có cúp điện thoại, anh cũng không có, cô cầm điện thoại, cứ thế lần nữa ngủ thiếp đi.

"Phòng Đình Việt vì Tiểu Ái lên tiếng, ở thời điểm đầu tiên vì người yêu che chở bảo vệ." Cô nhìn tờ báo trên tay mà phát 囧, Cố Tiểu An chỉ vào hình ảnh gương mặt của Phòng Đình Việt trên tờ báo mà cười khúc khích, hô: "Việt Việt! Chị nhìn! Là Việt Việt!"

"Ừm! Là Việt Việt! An An thật thông minh." Cô một bên thay An An dọn cặp, một bên nhìn tin đầu bảng của tờ báo, trong lòng cảm thán, người nổi rồi đúng là cái bệnh a...

Dần dần, cô thoát ly khỏi trung tâm của thế giới, hết thảy lại quay xung quanh Jay và Từ Mân. Cô giống như đang xem một màn trò khôi hài đã được biết trước, đáng cười lại đáng buồn.

Trẻ con phải tắm nhiều, bởi vì ở trong bụng của mẹ, cục cưng chính là được ngâm mình trong nước, trẻ con là nên gần gũi với nước nhiều hơn. Cô cơ hồ kiên trì mỗi ngày đều tắm cho cậu, tiểu gia hỏa thích ngâm mình trong nước, cầm con vịt biết phát ra tiếng, mỗi lần đều ngâm trong nước không chịu đứng lên. Vốn dĩ Phó Quân Nhan ở đây, anh hình như mỗi lần chỉ nhàn nhạt nói một câu: "An An, đứng lên." Cố Tiểu An liền sẽ 'xẹt' một cái từ trong bồn tắm bò ra ngoài, cầm lấy khăn lông ngẩng mặt lên để Phó Quân Nhan lau người cho cậu. Riêng chỉ có cô gọi cậu, cậu cứ như là không nghe thấy gì hết, nắm bọt bóng trong tay, giơ tay lên đong đưa trước mặt cô, cậu nói: "Chị, chơi bong bóng!" Giống như là nhắm chuẩn cô không nỡ hung dữ với cậu. Cuối cùng có một ngày, cô mới nghe xong cuộc điện thoại, cậu cư nhiên mang Tiểu Khải dẫn vào bồn tắm. Một người một chó ở trong nước phụt tới phụt lui, nguyên cái phòng tắm giống như là bị nạn lụt vậy. Đợi khi cô không dễ dàng đem hai tiểu gia hỏa này túm ra ngoài, toàn thân cũng đã đều ướt đẫm cả rồi. Ngày hôm sau lúc tình trạng này lại một lần nữa diễn ra nữa, cô nổi giận rồi, xách lấy An An đánh hai cái vào cái mông nhỏ của cậu. Cậu 'Oa' một cái liền mở rộng cổ họng khóc lớn, cô rõ ràng biết được chính mình không tốn bao nhiêu khí lực, cũng có chút đau lòng. Nghĩ nghĩ lại thấy tức, nghiêm mặt lại không để ý đến cậu, nắm lấy cậu mặc lại quần áo xong, phạt cậu và Tiểu Khải cùng nhau đứng ở góc tường.

Cô chụp một bức hình 'thảm họa phòng tắm', cần phải thỉnh giáo các bạn fan "An An ngày càng thông minh, cũng ngày càng khiến tôi rầu rĩ. Đã là lần thứ hai lén lút dẫn Tiểu Khải vào phòng tắm rồi, cùng nhau ở trong bồn tắm tắm bong bóng. Tôi nói: 'Cố Tiểu An, em còn như vậy nữa thì chị sẽ giận đấy.' cậu còn ngẩng đầu lên vẻ mặt ngây thơ nói với tôi: 'Bạn tốt thì phải cùng chia sẻ...' lại hình như là biết tôi không nỡ mắng cậu, mới nhè nhẹ đánh hai cái vào cái mông nhỏ của cậu liền òa ra khóc lớn, tôi chỉ có thể mang cậu và Tiểu Khải ra đứng phạt ở góc tường. Ai oán lại phải thức đêm dọn phòng tắm..."

Không biết có phải vì Cố Tiểu An, kiếp này, cấp fan mẹ và bà ngoại của cô siêu nhiều. Cô thỉnh thoảng đăng một vài tin có liên quan đến An An, cũng đều sẽ nhận được phản ứng nhiệt liệt. Giống như việc bị Từ Mân ám chỉ là kẻ thứ ba, có đại đa số người đều nói, đứa trẻ này sẽ không làm chuyện như vậy đâu. Cô liền nhớ đến cái câu, 'trẻ con, có thể khiến tâm hồn trở nên thuần khiết.'

Ngày hôm sau Cố Tiểu An học xong đàn từ chỗ daddy về, 'deng deng deng' chạy vào nhà, thấy cô quay lưng lại không để ý đến cậu, chôn đầu xuống rất lâu. Đột nhiên lại 'deng deng deng' chạy ra ngoài cửa, đứng ở trước khung cửa giơ cái cặp nhỏ lên lớn tiếng hô: "Chị, chị về rồi à! Chị về rồi à!" Cô rất kinh ngạc mà quay đầu qua, không biết là cậu đang diễn trò gì. Cậu thấy cô quay đầu lại rất là mừng rỡ, bắt đầu mở to đôi mắt, cổ quái mà lắc cái eo nhỏ hát: "Voi lớn! Voi lớn! Cái mũi của bạn tại sao lại dài như vậy..." shin cậu bé bút chì... Sau đó cậu hô với Tiểu Khải đang từ sau lưng cô bò ra: "Tiểu Bạch, cậu về rồi à..."

Cô phát điên đem cậu ôm vào trong nhà ngồi lại đàng hoàng, đem điểm tâm nhỏ của cậu đặt trên bàn. Chốn vào trong phòng móc điện thoại ra liền gọi cho daddy: "Daddy, người còn dạy An An cái có cái không nữa, người còn để nó coi cậu bé bút chì shin nữa thử xem!"

"Bảo Bối, có hay không cảm giác được sự vui vẻ của trẻ con không? Ta còn nói cho nó là có đồ tốt thì phải chia sẻ với bạn!"

Cô nghiến răng nghiến lợi, sự thực chứng minh, daddy gần đây khẳng định là cảm thấy nhàm chán. Cô khẩn trương gọi điện cho anh Nặc, xin anh khẩn cấp chi viện, bất kể là buổi đấu giá ở đâu, hay là những thứ đồ cổ được đào ra ở đâu đó, nhanh chóng đem daddy mời đi. Nếu không, Cố Tiểu An nháo đến lật trời mất...

Kịch bản tiền kỳ của《Nàng lọ lem màu đen》đã được đưa đến tay cô, nữ chính Bạch Nhan sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, gia cảnh giàu có, có một cặp ba mẹ yêu nhau thắm thiết, người anh trai yêu thương cô. Bạch Nhan là con gái út trong nhà, mẹ rất thích trang điểm ăn mặc cho cô thành một tiểu công chúa người gặp người thích, cô có một tủ búp bê babi chất đầy cả tủ kính. Cô mỗi ngày đều ôm lấy những con búp bê xinh đẹp đó kể chuyện cho bọn chúng nghe. Nhưng mà mọi thứ đều thay đổi vào năm cô 7 tuổi. Ba mẹ dẫn bọn cô đi dã ngoại, cô thấy trên đảo nhỏ treo vài còn chim lớn, cô

thấy ba ba và anh trai đang nằm ngủ say dưới bóng cây, cô liền quay người đi kiếm mama đang ngồi vá bao tay lại cho cô. Mama nắm tay cô, dẫn cô đến bên bờ hồ, cô bị cục đá lớn được giấu sau đám cỏ làm vấp ngã, té vào trong hồ. Tất cả mọi người mẹ, đều không màng tất cả mà yêu con của họ. Mẹ của Bạch Nhan cũng vậy, bà không chút do dự mà nhảy xuống hồ, cứu được con gái, nhưng bản thân lại bị chết đuối. Thế là, cái gia đình này lòng trời lời đất mà thay đổi, ba ba của cô không ôm cô nữa, anh trai chỉ vào cô nói: "Yêu tinh hại người. Là mày hại chết ma ma! Tao hận mày! Tao hận mày!" Sau đó ba ba của cô cưới người vợ mới, người mẹ mới mang theo một đứa con gái. Lớn hơn cô, nhỏ hơn anh trai. Baba yêu mama mới, búp bê babi của cô đều cho hết người chị mới. Cô len lén giấu đi con búp bê cùng té xuống hồ với cô, phảng phất như chấp niệm, chưa bao giờ rời khỏi người cô. Cảnh xuất hiện lần nữa, cô vào căn biệt thữ nguy nga tráng lệ, nhưng lại đeo theo cái túi xách nhỏ cũ nát, áo sơ mi cũ kỹ, cô là nàng lọ lem trong nhà này, Bạch Nhan, là 'nàng lọ lem màu đen' trưởng thành trong sự oán hận và coi khinh của người thân.

Chính thức xem qua đại khái của câu chuyện, tâm tình của cô rất nặng nề. Đạo diễn có một hôm đặc biệt gọi điện thoại đến hỏi cô: "Tiểu Ái, cô cần phải đeo lên trồng mắt màu đen, con mắt của Bạch Nhan nên là màu đen. Còn nữa, cô có ngại đem tóc nhuộm thành màu đen và duỗi thẳng ra không?" Đây là điều cần thiết cho vai diễn, cô hiển nhiên là gật đầu đồng ý. Chỉ là nhìn mái tóc quăn của mình, hiển nhiên là sẽ có chút không nỡ.

(1)kiểm lư kỹ cùng: nghĩa là người có chỉ một chút bản lĩnh nhưng đã dùng hết.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 16

Trước buổi lễ trao giải Kim Long hai ngày, trang phục mà Vạn Thanh đặc may cho cô đã được đưa đến. Hai bộ phục trang, một cái là chiếc đầm dài mang phong thái nữ thần, đơn giản đoan trang. Lúc chị đưa cái hộp trang sức cho cô rất cẩn thận, cô mở ra, là bộ trang sức kim cương màu hồng phấn, phẩm chất thượng thừa, màu sắc vô cùng tốt, tự nhiên, giá trị xa xỉ. Vì thế chị với ánh mắt ý nghĩ sâu xa nhìn cô nói: "Đây là ông chủ đặc biệt căn dặn." Cô gật đầu, từ chối cho ý kiến.

Còn một cái là chiếc đầm bảo ngọc màu lam kéo dài xuống đất có hình dạng đuôi cá, trước ngực là ba tầng lá sen lớn dựng đứng, hình dạng tinh xảo của bông hoa được thêu bằng lông của khổng tước. Cô nhìn ra phía sau lưng, hở lưng a... đến lúc đó đem tóc vén lên, phối với đôi bông tai dài đơn giản màu đen. Chưa có mặc lên người, chỉ là tưởng tượng thôi cô cũng thấy rất đẹp.

Phía ban tổ chức ban đầu là muốn cô cùng đi thảm đỏ với anh Đinh Việt, nhưng cô đã từ chối. Vì thế đến cùng đi thảm đỏ là cả đoàn làm phim của《Tiếc Tình》cùng đi, bọn cô hẹn nhau vào trước buổi lễ cùng nhau đi ăn bữa cơm. Đến bây giờ, Phó Quân Nhan vẫn chưa trở về, Phòng Đinh Việt rất ngạc nhiên mà hỏi John: "Phó Quân Nhan không tham dự à?" John lắc đầu, biểu thị không biết, tim cô rớt một nhịp, có chút thất vọng. Thừa lúc đi vệ sinh gọi điện cho anh, nhưng lại là khóa máy, trong lòng không khỏi nén giận. Trạng thái của Jay không tốt lắm, Từ Mân vẫn luôn dây dưa không dứt, anh cơ hồ sợ sẽ lại liên lụy đến cô, mỗi lần muốn nói chuyện với cô nhất định sẽ kéo theo Phòng Đinh Việt.

Phòng Đinh Việt nhỏ giọng nói với cô: "Anh sớm đã nói qua người phụ nữ đó không có tốt đẹp gì."

Cô nhìn nhìn anh, cũng không tiện nói thêm gì. Chỉ nhìn thấy Jay thần sắc ảm đạm, chỉ có thể an ủi anh nói: "Tất cả sẽ qua thôi." Tuy rằng cô cũng không biết được, sự tình sẽ phát triển ra sao.

Anh Nặc ngay đêm hôm đó gọi điện cho cô, anh nói: "Bảo Bối, ngày mai anh làm khách trao giải đó, em có muốn đến gặp anh không?"

"Anh là ông chủ lớn của em, em còn phải dựa vào anh để kiếm cơm mà! Gặp gặp gặp, đương nhiên gặp!"

"Em cứ như vậy mà dỗ ngọt anh đi, anh Mạt Nặc Vân cả đời này chỉ có thể làm công cho em thôi."

"Ha ha ha, anh họ anh đây là nói lời gì vậy..." Tên này lại bắt đầu làm nũng nữa rồi...

Lúc đi thảm đỏ, Phó Quân Nhan không có đến, lúc cô và Phòng Đinh Việt cùng nhau tiếp nhận phỏng vấn, người chủ trì ở trên thảm đỏ là chị Coco, chị nổi danh là người chủ trì sắc bén, chị mở miệng liền hỏi: "Phòng Đinh việt, anh có cảm thấy Tiểu Ái hôm nay rất xinh đẹp không?"

Phòng Đinh Việt cư nhiên phối hợp nghiêng đầu qua nhìn cô, nghiêm túc lắc đầu nói: "Không có phát hiện." Toàn trường ồ lên. Anh lại nói, vẻ mặt lần này chân thành tha thiết, thậm chí chứa chang tình cảm: "Tiểu Ái lúc nào cũng rất đẹp a..." anh Đinh Việt anh thật sự là không cần phải vì tuyên truyền cho phim mới mà gây chú ý như vậy a, theo hướng như vậy làm khổ bản thân... thuận tiện làm khổ luôn cô a...

Khóe mắt cô dật dật, đứng ở một bên duy trì nụ cười.

"Hôm nay hai vị đều có hai mục được đề tên, có nghĩ qua là nếu như được giải thì sẽ chúc mừng như thế nào không?"

"Đều này thì không cần phải lo, đạo diễn John người rất tốt, bất luận là có nhận được giải hay không, đoàn phim cũng sẽ có buổi tiệc chúc mừng. Huống chi đối với những người mới như chúng tôi mà nói, có thể lọt vào danh sách đề tên cũng đã may mắn lắm rồi." 'Cô trả lời, chị Coco chị đừng tưởng là em không biết chị là muốn hỏi hai người tụi em có định làm gì riêng với nhau không chứ gì? Tụi em thì có thể làm gì a... thật là!'

"Hai vị là cặp đôi màn ảnh lúc《Tiếc Tình》phát sóng kết cục, mọi người đều rất đau lòng, rất nhiều người hy vọng hai người có thể ở bên nhau. Có suy nghĩ qua không là thử quen nhau ở ngoài đời thật để bù đắp sự tiếc nuối của mọi người!" Fan bắt đầu hét lớn: "Quen nhau! Quen nhau!" Cô thật là hết cách, Phòng Đinh Việt gật gật đầu: "Không lâu nữa sẽ cho mọi người một bất ngờ." Sau đó lại là một trận chấn động. Cô sâu sắc cảm thấy, lấy tư cách là một nghệ sĩ, nói chuyện cũng là một nghệ thuật.....

Chỗ ngồi mà ban tổ chức an bài không có phân ra chỗ nam và nữ nghệ sĩ, mà là mỗi đoàn phim ngồi chung với nhau. Lúc cô làm xong tạo hình tiến vào trong, thuận theo bảng tên tìm được vị trí của mình, Phòng Đinh Việt ngồi ở phía bên trái cô, Jay ngồi ở hàng ghế phía trước cô, thấy cô qua đây, quay qua gật gật đầu với cô. Phía bên tay phải cô bất ngờ là dán tên của Phó Quân Nhan, chỉ là vẫn còn trống không. Cô nhìn, đáy mắt tối lại.

Fan hâm mộ lần lượt tiến vào, đài cao trên lầu 2 treo đầy những câu chữ hình ảnh dành cho thần tượng của họ, cô nhìn thấy tấm áp-phích đặc biệt lớn của Phó Quân Nhan được treo ở giữa, hận không được muốn lên cắn một miếng! Gạt người! Kẻ xấu xa! Trong lòng lại nghĩ anh nhất định là có chuyện gì nên làm trễ nãi, anh vẫn luôn là người chân thành và giữ chữ tín. Chỉ là ít nhiều vẫn là có chút không vui, giống như là thiếu đi thứ gì đó. Bất giác mà phồng má lên, Jay đúng lúc xoay qua nói chuyện với Phòng Đinh Việt, thấy được biểu tình của cô, nghiêng đầu qua cười, cô phát giác có gì đó không đúng, gấp rút điều chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt.

Jay nói: "Tiểu Ái, em là đang bán manh à?"(1)

"Trang điểm thành một bộ dáng nữ thần, bán manh à?" Phòng Đinh Việt nhìn chằm chằm cô, như có điều suy nghĩ lại nói: "Giống!"

"A! Cái gì?"

"Không có gì."

Fan đông nhất chính là fan của đoàn phim《Tiếc Tình》, cô quay đầu lại, fan hâm mộ ở lầu 2 liền bắt đầu thét gào lên, giơ cao quả bóng màu xanh biếc tượng chân cho hải bảo bắt đầu đều nhịp cùng nhau hô cao giọng: "Thiên hạ đệ nhất, Cố Bảo Bối!" có lẽ là bởi vì mắt cô là màu xanh biếc, có lẽ là bởi vì bộ phim truyền hình đầu tiên cô đóng và quảng cáo đầu tiên của cô quay đều có biển, có lẽ là fan của cô biết cô thích hương thơm vị của biển. Vì thế, fan gọi cô là 'hải bảo', màu tượng chưng là màu xanh của biển. Chỉ là, khẩu hiệu của họ cũng quá bá khí đi... Phòng Đinh Việt và Jay cũng quay đầu qua, nhìn lên lầu 2, fan của họ cũng bắt đầu náo động, sau đó cô thấy từng cái bong bóng màu xanh được giơ lên cao hơn. Jay cuối đầu xuống nở nụ cười, quay đầu lại nói: "Em bảo fan em đổi khẩu hiệu đi... nghe thế nào cũng giống, thiên hạ đệ nhất, đông phương bất bại a..." cô sờ sờ mũi, trừng mắt nhìn anh một cái...

Đèn trong hội trường bắt đầu tối đi, đèn trên sân khấu cũng tối lại. Toàn hội trường yên tĩnh, một giọng nói du dương vang lên: "Lễ trao giải Kim Long lần thứ 26, chính thức khai mạc." Theo đó, ánh đèn trên sân khấu sáng lên lần nữa, cô nhìn người MC anh miệng rộng và chị Coco sau khi đã thay xong trang phục từ từ bước lên đài. Trong lúc còn mơ hồ, bỗng toàn fan trong hội trường cư nhiên bắt đầu điên cuồng hét lên, nhiệt tình của fan, trong nháy mắt giống như đốt cháy lên một nữa hội trường. Trong lòng cô cảm thấy kinh ngạc, hai người MC này nổi tiếng như vậy à? Cho đến khi cô cảm giác được bên cạnh cô vang lên một giọng nói rất nhỏ mới quay đầu qua, cô thấy được một đôi mắt ưu thâm, anh nhìn cô, dịu dàng nói: "Tiểu Ái, anh đến rồi..." Anh không đi thảm đá, nhưng anh đã đến. Toàn hội trường fan đang không ngừng hô to, đảo mắt, bay đầy những bong bóng màu trắng, màu sắc thuộc về anh.

Cô buồn bực nữa ngày không lên tiếng, không hồi thần lại được, trong đầu không ngừng vang lên giọng nói giống như nỉ nan của anh: "Tiểu Ái anh đến rồi... Tiểu Ái, anh đến rồi..." Cô cư nhiên vì thế mà cảm động đến mũi cũng cay lên. Hồi lâu mới nhỏ giọng nói với anh: "Phó Quân Nhan, anh tốt nhất là đến rồi, anh nhìn xem fan của anh đến đông nhất, khẩu hiệu cũng la to nhất, anh không đến thì thật sự là có lỗi với một đại dương màu trắng đó!" Fan của anh, tượng chưng là màu trắng. Quân Nhan công tử, hiển nhiên là nên sở hữu màu sắc thuần bạch nhất sạch sẽ nhất trên thế gian này.

Phòng Đinh Việt từ phía trước cô giơ ngang một cánh tay ra, anh nói: "Quân Nhan, đã lâu không gặp." Cô hơi ngửa ra sau, nhìn hai tay họ đang nắm lấy nhau.

Nam diễn viên được đề cử cho giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, đoàn phim《Tiếc Tình》chiếm hết 3 vị trí. Jay tuy là debut sớm nhất, nhưng vẫn luôn quay phim điện ảnh, phim truyền hình là lần đầu tiên thử nghiệm. Vì thế, anh cũng là người mới. Màn hình lớn mới phát ra ba cái tên, cô liền trực tiếp dính đạn.

Chị Coco trực tiếp đi xuống để đặt câu hỏi: "Tiểu Ái, đoàn phim tụi em xuất hiện ba người được đề danh cho giải diễn viên mới xuất sắc, em nói xem, ai sẽ là người nhận được giải a?"

Cô nhớ rất rõ là kiếp trước giải thưởng diên viên mới xuất sắc nhất này người đạt giải là Jay... nhưng việc này làm sao có thể nói, huống chi, mọi thứ cũng không lại như lúc trước nữa, chỉ có thể nhìn chị Coco nhàn nhạt cười một cái. Giả thâm trầm...

Anh miệng rộng ở trên đài mở miệng: "Coco em hỏi như vậy không tốt." Cô mới thở phào liền nghe anh lại nói: "Tiểu Ái, em hy vọng ai đạt được giải diễn viên xuất sắc nhất a?"

Cô nghẹn đến đỏ mặt, 囧, thấy Jay cư nhiên dương dương tay làm động tác trúng đạn, Phòng Đinh Việt ranh mãnh nhìn cô cười cười, Phó Quân Nhan hơi nghiêng đầu qua, thản nhiên nhìn cô. Được thôi! Cuối cùng cô nói: "Bản thân em."

"Tiểu Ái à! Chị là hỏi em nam diễn viên đạt giải a, em không được đâu nha..." Chị Coco dật dật mi, dẫn đến một trận cười. Nửa ngày mới vỗ vỗ vai cô nói: "Tiểu Ái, chị nhìn tốt em đấy, tiểu cô nương này thật là... nói cho chúng ta biết dã tâm cuồng nhiệt muốn đạt được giải của cô a!" Cô xấu hổ đến toát mồ hôi, hết sức xấu hổ đến toát mồ hôi...

Phía sau lại bắt đầu hét lên: "Thiên hạ đệ nhất, Cố Bảo Bối!" Cô khóc không ra nước mắt, 'hải bảo yêu dấu của chị, chúng ta không thể hung hãn như

vậy a....'

Người đạt giải diễn viên mới xuất sắc nhất là Phó Quân Nhan, anh lên đài nhận thưởng, nhanh gọn lưu loát nói hai chữ: "Cảm ơn." Chỉ mỉm cười một cái liền làm bùng nổ toàn hội trường, Chị Coco hiếm thấy mà không làm khó anh, cứ ngơ ra đó, trơ mắt ra nhình anh phong độ tao nhã bước xuống đài. Sau đó mới chậm chạp cảm thán nói: "Quân Nhan công tử đúng là cử thế vô song a..." Đáy mắt hồi lâu vẫn còn chút đăm đăm nhìn anh. Anh chỉ nhàn nhạt cười một cái đích thật có thể mị hoặc chúng sinh, toàn hội trường đều có mấy giây chìm trong yên lặng, đúng là phong nhã tài hoa vạn chủng.

Cô nhớ đến chị Coco bộ dạng nắm lấy cô không chịu buông tay, còn bây giờ thì cứ như vậy bị Phó Quân Nhan làm cho mơ màng. Cúi đầu xuống cười trộm mấy tiếng. Cô lén lút nhìn khuôn mặt tỏ ra bình thản lạnh nhạt này của anh, chỉ chỉ cái cúp, lại chỉ chỉ chính mình.

Anh không lộ dấu vết nhìn cô cười cười, lắc lắc đầu. Cô bĩu môi, không để ý đến anh.

Jay có chút thất vọng, Phòng Đinh Việt trái lại không có biểu hiện gì, cô lén lút lấy tay chọt chọt anh nói: "Anh Đinh Việt, nam chính xuất sắc nhắc nha!"

Lúc đến phiên nữ diễn viên lên đài nhận giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, Coco ở một bên trêu đùa: "Tiểu Ái, cảm giác mong muốn thành sự thật thế nào a!" Cô nhớ lại lúc nãy Phó Quân Nhan bằng một nụ cười đã giải quyết xong chị ấy, cũng hơi nghiêng đầu qua, nhìn chị cong khóe môi mỉm cười, sau đó nói: "Cảm ơn!" Nhìn xuống dưới đài khom lưng cảm ơn, cư nhiên cũng thuận thuận lợi lợi mà đi xuống đài.

Mới vừa quay lại chỗ ngồi, Phòng Đinh Việt giơ ngón tay cái lên với cô, nhìn nhìn Phó Quân Nhan nói: 'Tiểu Ái, em học hỏi nhanh thật."

Trên sân khấu chị Coco bắt đầu hô lớn: "Mọi người có thấy không, có thấy không? Tôi là phụ nữ mà cũng bị làm rung đông đến quên cả hô hấp. Đạo diễn John con mắt tuyển chọn diễn viên của ông quả là lợi hại!" John vuốt vuốt hàm râu, cười như lẻ đương nhiên. Chị ấy lại chỉ chỉ cô nói: "Tiểu Ái, em còn một mục đề tên nữa đó! Nếu như còn lên đài lần nữa chị sẽ không tha cho em đâu đó." Trong lòng cô điềm tĩnh, yên tâm không có phần của cô...

Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, Jay lại lần nữa đụng phải Phó Quân Nhan, không ngoài ý muốn, Phó Quân Nhan đạt giải. Tuy nhiên vào kiếp trước người được giải vẫn là Jay.

Lần này Phó Quân Nhan không có xoay người đi xuống đài, anh cầm lấy chiếc cúp, nhìn về hướng bên này, sau đó nói: "Đem chiếc cúp này, tặng cho người tôi yêu." Cô cách xa như vậy, nhìn đôi mài tinh tế đẹp mắt của anh, trong lòng bỗng chọt thấy ấm áp. Cô biết, anh là nói, tặng cho cô... Anh nói cô yêu anh, không biết tại sao cô không muốn phủ nhận. Giống như anh dạy An An gọi anh là anh rễ vậy, cô không có một chút khí lực nào đi phủ nhận, đi cự tuyệt...

Lúc Phòng Đinh Việt lên sân khấu nhận giải thưởng nam chính xuất sắc nhất anh kinh ngạc mà nhìn cô, cô đứng lên cho anh một cái ôm thật lớn, khe khẽ nói bên tai anh: "Anh Đinh Việt, em nói rồi mà..."

Sau đó cô ngồi xuống lại vị trí của mình, bắt đầu quay đầu nhìn Phó Quân Nhan cằn nhằn lải nhải, kiếp trước người đạt giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất là đối thủ của cô Lý Khiết Nhi, kiếp trước, cô nhờ vào thân phận người mới mà chen vào được bảng đề cử của nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cô ta thì chưa ngừng nghỉ qua. Cho nên cô biết được, ở phía sau không còn cảnh của cô nữa, cô chẳng qua ở bảng để cử lộ mặt một cái là được rồi, cũng thấy nhàm chán. Sau đó cô bắt đầu nhỏ giọng cáo trạng An An, ví dụ như Cố Tiểu An cái cục thịt nhỏ đó vẫn kiên trì là sửa cô pha không ngon bằng sửa anh pha, cô nói: "Phó Quân Nhan, rõ ràng cách chúng ta dùng là giống nhau mà! Tại sao An An lại thiên vị như vậy? Hơn nữa nó một chút cũng không sợ em a! Mỗi ngày bò qua bò lại bò lên bò xuống trên người em. Nhưng mà anh nói cái gì, nó cũng ngoan ngoãn mà nghe theo. Tại sao a? Tại sao a?" Phó Quân Nhan nghiêng đầu nghiêm túc nghe, đột nhiên anh đưa tay ra, nhẹ nhàng đẩy đẩy cô, anh nói: "Tiểu Ái, là em."

"A?" Cô ngẩn ngơ mà nhìn ánh mắt ấm áp của anh. Cô... cô làm sao?

Anh vỗ vỗ đầu cô, chỉ chỉ phía sân khấu.

Ở giữa sân khấu đang phát đoạn phim trong《Tiếc Tình》, từng cảnh một, đều là gương mặt của cô, có khóc, có vui vẻ, có ngây thơ, có trầm tĩnh 'Cố Tâm Dao'.

Cô không thể tin được quay đầu nhìn Phó Quân Nhan, đưa tay ra chỉ chỉ cô: "Em?"

Anh gật đầu, bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng, anh nói: "Hà đồn ngốc." Đưa tay ra kéo cô từ trên ghế đứng dậy, ôm ôm cô, nhẹ vỗ lưng cô nói: "Tiểu Ái, đi đi. Anh sẽ yên lặng nhìn thời khắc hào hoa đẹp đẽ trong cuộc đời em."

Cô sãi bước hướng về phía sân khấu, nghe lời bình của bình ủy viên, từng tiếng một vang vọng ở bên tai: "Cố Bảo Bối, một diễn viên chính, ở trong phim biểu diễn sinh động tự nhiên, diễn xuất rất tốt. Sự xuất diễn của cô, linh động chân thành, đánh vào tim người xem, khiến người yêu mến, ấm áp đến khiến người rơi lệ. Phảng phất như chính cô đang ở trong câu chuyện đó vậy, chính là Cố Tâm Dao, thuật lại mọi đau xót vui vẻ trong câu chuyện đó." Cô đích thật ở trong câu chuyện đó, cô chính là đứa trẻ bị để lại trên thế gian, đứa trẻ được ông trời để lại trong đoạn tình yêu bất hạnh đó, sự tồn tại duy nhất...

Cô nước mắt mông lung nhận lấy giải thưởng, nhìn xuống dưới đài hồi lâu mới mở miệng: "Tôi chưa từng nghĩ qua... sẽ đạt được giải..." Cuối cùng che miệng lại, không còn nhịn được mà khóc ra tiếng, cô biết cô khóc như vậy rất mất mặt, nhưng mà, không ai biết được, cô là như thế nào muốn đem nhân vật này diễn tốt. Không ai biết được, kiếp trước lúc cô xác thật được là đây là câu chuyện của mami, cô là có bao nhiêu hối hận, không có đem nhân vật này diễn một cách tốt hơn... Càng không ai biết được, nếu như không phải là sự thương xót của ông trời, cô sao có thể đứng tại nơi đây? Sao có thể là bộ dáng của hiện nay? Cô nhịn không được nước mắt đầy mặt, cô nói: "Tôi muốn nói, tôi phải cảm ơn vận mệnh. Cảm ơn sự hậu đãi của ông trời khiến tôi có thể đứng ở đây, có thể gặp được mọi người. Tôi đã từng một đêm lại một đêm không ngủ được, sợ chính mình làm chưa đủ tốt. Tôi quá yêu vai diễn này, quá yêu Cố Tâm Dao." Cô rốt cuộc cũng nhịn được nước mắt, mới tiếp tục nói: "Cảm ơn mọi người, cảm ơn, còn có, daddy một mình nuôi

dưỡng tôi khôn lớn. Daddy, con rất yêu người, con sẽ đem phần yêu thương mà mami chưa kịp cho người, toàn bộ cho người."

Chị Coco cư nhiên chỉ là vỗ vỗ vai cô đưa cô về chỗ ngồi, thế nhưng lại không có như lúc đầu nói mà làm khó cô. Rất lâu về sau khi bọn cô một lần nữa gặp mặt nhau, chị từng than oán với cô : "Nhìn thấy một tiểu mỹ nhân khóc thành ra như thế, em nói chị làm sao mà ra tay được?"

Sau khi ăn mừng xong, cô như đã hẹn đến gặp anh Nặc, anh đi qua ôm lấy cô, nói: "Ba anh nói, em diễn vai dì rất tốt, rất nhiều lúc, ông cứ lầm tưởng là dì thật sự đã quay trở về."

Cô nghe xong, nhịn không được, thao thao khóc lớn.

Về đến nhà, cô nhìn Phó Quân Nhan đang ngồi trên ghế sô-pha xuất thần, anh chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, ánh đèn mờ nhạt chiếu trên lông mi dài của anh, tốt đẹp và sạch sẽ.

Cô một cái nhào vào lòng anh, anh đưa tay ra đón lấy cô vào lòng. Cô dùng cái mũi ngửi ngửi, nắm lấy ống tay áo của anh hỏi: "Anh sao lại một thân đầy mùi rượu." Cô mới hậu tri hậu giác, một thân đầy mùi rượu là cô. Ngược lại anh không ngại, kéo cô nằm trên đùi anh, cô nhắm mắt lại ôm lấy thắt lưng anh, cảm nhận anh một lần một lần vuốt lấy tóc cô, ôn nhu mà từ bi. Và trái tim cô, cấp thiết, cấp thiết muốn nói cho anh biết một số chuyện, cấp thiết muốn tìm một lối ra, cô nói: "Phó Quân Nhan, bọn họ đều biết là câu chuyện《Tiếc Tình》này là câu chuyện có thật. Nhưng lại không ai biết được, ngay cả đạo diễn John cũng không biết, Cố Tâm Dao là mami của em, mẹ ruột của em..."

"Vậy sao?" Anh nhàn nhạt thở dài, khom lưng xuống ôm cô. Bàn tay ấm áp xoa nhẹ lên mắt cô, đáy mắt không có một chút gợn sóng kinh ngạc, nhưng lại đầy từ bi và thanh minh. Sau đó anh hỏi, giọng nói thân thiết êm tai: "Bảo Bối ngốc nhớ mami rồi phải không?"

Cô gật đầu, nhịn không được cuộn trào nước mắt, từng giọt một, thuận theo khe hở ngón tay anh, chảy đầy mặt, cô nói: "Em chưa bao giờ biết, mami rốt cuộc là bộ dạng gì, mùi vị của mami là như thế nào, em không biết..." Xem càng nhiều ảnh, càng nhiều hình chiếu cô cũng là không biết được, hơi thở ấm áp đó ngăn lại nước mắt của cô, cô nói: "Hôm nay anh họ nói với em, chú nói, ông rất nhiều lần nhìn em biểu diễn cảm thấy như mami thật sự trở về... Phó Quân Nhan, anh không biết là em có bao nhiêu vui sướng, bao nhiêu khổ sở... 18 năm sau, con gái của Cố Tâm Dao Cố Bảo Bối, ở trước mặt người đời, diễn ra câu chuyện của bà, chuyện tình yêu bi ai nhưng nhưng đẹp đẽ của bà."

"Anh không biết là em có bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu vui sướng... Tiểu Ái, có rất nhiều chuyện, bình sinh cũng không có cách nào khiến người khác hiểu được, nhưng mà, anh hiểu em..." Anh nói, sau đó anh hôn lên tóc cô, "Đồng thời anh biết, Bảo Bối ngốc của anh thật sự rất giỏi, bà sẽ vì em mà tự hào, bởi vì, con gái của bà, cô gái như em..."

"Sẽ sao?"

"Bà sẽ..."

(1)manh: ở đây có nghĩa như từ moe của nhật, dễ thương đáng yêu...

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 17

Ngày hôm sau, Cố Tiểu An được đưa về từ chỗ daddy. Tiểu gia hỏa gần đây có 3 thứ thích, thứ nhất thích nhất là Tiểu Khải, thứ hai thích đàn violon, thứ ba mới tới người chị là cô. Nhưng mà An An vừa bước vào nhà, thấy được Phó Quân Nhan liền toét miệng cười, vui mừng đến mức đem cây đàn violon mà cậu yêu quý nhất ném sang một bên, cùng Tiểu Khải một trước một sau hướng về phía Phó Quân Nhan nhào tới. Hình ảnh đó không biết có bao nhiêu điên cuồng.

Cố Tiểu An ôm lấy chân của Phó Quân Nhan, giọng nói trẻ con nhuyễn nhuyễn nhu nhu không ngừng hô: "Anh rể! Anh rể! Anh về rồi! Anh về rồi!" Cái đầu nhỏ cứ dụi vào ống quần của anh. Lại đột nhiên ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn nhìn cô, cặp mắt lớn sáng ngời, mới ngước đầu lên, tay nhỏ dang rộng ra, tràn đầy vui vẻ nói: "Anh rể! Ôm ôm! Anh rể! Ôm An An! Anh rể pha sữa sữa! An An muốn sữa sữa!" Tiểu Khải cũng vui sướng mà vây xung quanh Phó Quân Nhan, cái lưỡi thè ra 'hắc hắc', cái đuôi nhỏ dựng lên, không ngừng vẫy. Anh sờ sờ đầu Cố Tiểu An, một tay ẩm cậu lên. Lại khom người xuống xoa xoa đầu của Tiểu Khải, Tiểu Khải càng vui mừng hơn 'gâu gâu' kêu không ngừng.

Phó Quân Nhan ẩm Cố Tiểu An đi vào nhà bếp, cô nghe thấy anh hỏi: "An An em ăn cái gì? Lại mập ra rồi!"

Cố Tiểu An rất là hưng phấn, cậu nói lớn: "Thịt! An An ăn thịt thịt! Tiểu Khải ăn xương! Cùng nhau ăn!"

Cô đã sớm nói với Phó Quân Nhan rồi, An An tên nhóc này gần đây thật sự là thật sự là ăn quá nhiều thịt! Nếu như không cho cậu ăn thịt, cái mỏ của cậu liền chu ra đến nỗi có thể treo nước tương, vẻ mặt đáng thương nhìn cô, thật khó sử. Lại thêm Tiểu Khải ở một bên trợ uy, lớn tiếng sủa. Thật là thua cho bọn nó. Hơn nữa daddy lại rất thích An An, luôn nói An An ngoan, đặc biệt là An An mới nhỏ như vậy, có những đứa trẻ nhỏ như An An mỗi lần ăn cơm thật sự là một chuyện khó khăn, người lớn nhẫn nại từng muỗng từng muỗng đúc cũng không ăn. An An thế nhưng rất tự giác, ăn cơm vừa ngoan

vừa ăn nhiều, còn kiên trì muốn tự mình ăn, cái lưng nhỏ ngồi trên ghế thẳng tắp, từng muỗng từng muỗng an an tĩnh tĩnh mà ăn. Vì thế daddy dường như là sủng cậu còn hơn sủng cô, sủng đến vô biên.

"An An, thịt ăn quá nhiều sẽ rất mập. Hơn nữa không thể chỉ ăn thịt không, chỉ ăn một thứ thì thân thể sẽ không tốt, thân thể không tốt thì sẽ sinh bệnh, sẽ phải đi bệnh viện, An An có hiểu không?" Phó Quân Nhan cúi đầu xuống nghiêm túc nói với cậu, cô phát hiện anh đối với trẻ con không giống với những phụ huynh khác, anh tôn trọng ý kiến của bọn trẻ, lúc nào cũng nhìn thẳng vào An An, sẽ rất tỉ mỉ cùng An An nói chuyện, nói đạo lý. Mà không phải là đem trẻ con xem như một thứ đồ vật mà mệnh lệnh.

An An chớp chớp mắt, vẫn là một mặt biểu tình mơ hồ, ngu ngơ gật gật đầu, Lại thét lên: "An An không sợ!"

"Không sợ đi bệnh viện, An An rất dũng cảm." Phó Quân Nhan xoa xoa đầu cậu, lại nói "Nhưng mà An An, nếu em trở nên rất mập, khí lực của chị nhỏ như vậy, sẽ không ẩm được An An, phải làm sao?"

"Chị?" Tiểu gia hỏa cơ hồ có chút hiểu được, một đôi mắt to chớp chớp, bĩu môi lên hô lớn: "An An muốn chỉ ẩm! Chị ẩm!"

"Vậy An An từ hôm nay trở đi phải ăn thật nhiều rau, ít ăn thịt."

"Chị ẩm An An?"

"Ừm."

"Chị có thể ẩm An An?"

"Ừm." Phó Quân Nhan đem An An thả xuống bên chân, kéo ghế ra để cậu ngồi vững, mới nói: "Hơn nữa chị sẽ rất vui."

"Được! An An ăn rau! Ít ăn thịt thịt!" Cố Tiểu An nghiêm túc gật gật cái đầu nhỏ.

"An An thật ngoan! Anh rể pha sữa bò cho em uống."

"Anh rể! Thật tốt!"

Vấn đề mà cô giải quyết không được, Phó Quân Nhan giống như rất đơn giản mà đem vấn đề giải quyết rồi, hơn nữa đứa trẻ cũng không có phản ứng kháng cự, không soi gương cũng biết được, cô của bây giờ nhất định là khóe mắt đều là ý cười... Tiểu Khải không biết lúc nào vây bên chân cô, liên tục dùng đầu cọ vào chân cô. Cô cúi đầu nhìn nó, biểu tình đó giống như có chút ưu oán. Dùng lực cắn mấy miếng bánh, giống như muốn trút căm phẫn, nghĩ đến người sợ chó như cô, bây giờ vô điều kiện tiếp nhận mày, yêu mày, mày còn muốn gì nữa! Sau đó Tiểu Khải gâu một tiếng nhảy lên bàn, thân hình tuyết trắng ngăn lại bàn tay đang lấy bánh của cô.

Phó Quân Nhan đã ẩm An An đi ra đây, nhìn cô như cười mà không cười, anh nói: "Hà đồn ngốc, em sao lại giành bánh với Tiểu Khải nữa rồi!"

Cô nhảy dựng lên! "Cố Tiểu An, em mới quay về, em sao lại đem bánh của Tiểu Khải để trên bàn trà nữa!" Cậu bị ôm trong lòng của Phó Quân Nhan, ngậm nắm vú, phồng má lên, uống đến vô cùng vui vẻ, nữa ngày mới hí mắt lại nhìn qua hướng cô, sau đó lại không đếm xỉa đến cô, ôm lấy bình sữa quay đầu đi.

Cố Tiểu An hôm nay không đến trường, Cô phải đi đoàn phim《Nàng lọ lem màu đen》định trang, buổi tối có một tiết mục talk show《Tối nay có hẹn》được phát trực tiếp. Thẳng đến lúc cô thay xong đồ chuẩn bị ra cửa, một người con trai, một cậu nhóc, một chó. Ba người họ ngồi vây quanh nhau ở trên thảm chơi ghép hình, tập thể không thèm chú ý đến cô. Cô vô cùng cạn lời mà đi quanh họ mấy vòng, cuối cùng chỉ có thể vào lúc đi ra đem cửa đóng một cái thật mạnh, bước trên đôi giày cao gót vang lên âm thanh 'lọt cọt', vẫn như cũ không nhận được một phản ứng nào. Cố Tiểu An, nụ hôn trước khi đi của em đâu rồi! Cái ôm của em đâu rồi! Tiểu Khải sao mày lại không thè lưỡi nhìn ta vẫy đuôi. Phó Quân Nhan! Anh có đứa nhỏ có chó liền không cần bảo bối ngốc nữa! Cô thật là đáng thương a...

Bởi vì《Nàng lọ lem màu đen》là vừa quay vừa phát sóng, hơn nữa sắp tới sẽ lên sóng, tạo hình không cần thiết bảo mật. Vì thế tuy rằng buổi tối có chương trình trực tiếp, tạo hình vẫn có thể làm như thường, trực tiếp lên chương trình là được. Vạn Thanh nói hối hận vì đã ký hợp đồng cho bộ phim này quá sớm, nếu như biết cô lấy được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thì đánh chết cũng không ký hợp đồng sớm như vậy.

Cô cười cười nói: "Anh Đinh Việt cũng không phải ký rồi sao?"

Vạn Thanh nghĩ như vậy ngược lại thấy cân bằng lại một chút, mới nói "Đạo diễn sẽ cười đến điên mất, vốn dĩ là khán giả chính là hy vọng bọn em nối tiếp tiền duyên. Bây giờ lại lấy được giải nam nữ chính xuất sắc nhất, chỉ bằng hai người bọn em, bộ phim này chưa phát sóng cũng muốn nổi rồi."

Đem tóc đi kéo thẳng và nhuộm đen cần chút thời gian. Vạn Thanh đem một đống hợp đồng quảng cáo qua, chị nói bóng nói gió nói là cô bây giờ có thể tăng cường tỷ suất xuất hiện một cách thích đáng.

Nhưng cô không đồng ý, tỷ suất xuất hiện là cần thiết, nhưng không cần quá nhiều, khán giả sẽ cảm thấy thị giác mệt mỏi. Cho nên gần đây cô nguyện ý nhận một quảng cáo, chỉ một cái. Hiển nhiên, biểu tình của Vạn Thanh ít nhiều không tốt lắm.

Cô thấy tóc mình bị óng cuốn cuốn đến kỳ lạ trên đầu mình. Đột nhiên lại nghĩ đến A Tam của Ấn Độ, cảm thấy thật mắc cười. Cầm điện thoại lên chụp một tấm hình, gửi cho Phó Quân Nhan, lại nhớ đến anh dẫn theo An An và Tiểu Khải lơ là cô, nghĩ nghĩ đăng lên weibo. Thêm lời: "Người thấy có phần."

Đương nhiên cuối cùng Vạn Thanh vẫn là đem một đống quảng cáo có ý muốn nhận đến cùng cô chọn ra. Cuối cùng cô và Vạn Thanh đồng thời quyết định chọn một mẫu quảng cáo về sữa bò tinh khiết. Lý do của Vạn Thanh là mẫu quảng cáo này phù hợp với hình tượng trong sáng sạch sẽ của cô. Cô rất muốn nói với chị là rõ ràng cô là hình tượng đau khổ vì tình a... Hai bộ phim này gồm cả cái quảng cáo trước, cũng rất bi kịch. Đương nhiên cô không có nói, cô là nghĩ đến Phó Quân Nhan nên mới cảm thấy quảng cáo này tốt nhất. Bởi vì, Phó Quân Nhan là một ánh sáng ấm áp trên thế gian này của cô, sau khi cô trùng sinh, đưa cho cô một cốc sữa ấm nóng.

Nói thật, Vạn Thanh là một người quản lý xuất sắc, chị ở trong giới quan hệ cũng rất rộng rãi, ở một số nơi cũng khá được yêu thích, nhãn lực rất độc đáo. Chỉ là có thể bây giờ chỉ dẫn dắt một người nghệ sĩ là cô, lượng công việc của cô nhận ít, cũng gián tiếp ảnh hưởng đến thu nhập của chị ấy, cho nên ở một vấn đề nào đó, tương đối cấp tiến, sẽ có ý kiến bất đồng với cô. Nhưng mọi người đều là người thông minh, rất nhiều chuyện qua được thì cho qua, suy cho cùng cũng ở chung một con thuyền.

MC của talk show là chị Đào Tử, phong cách chủ trì tiết mục của chị thiên về tỉ mỉ, lên được chương trình của chị giống như là trò chuyện cùng bạn bè vậy, sẽ rất tự tại. Tổ chương trình cũng hẹn trước là không nói về An An, vì thế cô rất an lòng. Trường quay cũng rất mới mẻ, một ghế sô-pha đơn giản, có rất nhiều gối để ôm, gối ôm là điều yêu thích của cô, cô không hề cố kỵ chút nào cầm một cái lên ôm vào lòng.

"Chào mừng quý vị khán giả, hoan nghênh đến với chương trình《Tối nay có hẹn》, tôi là MC Đào Tử. Hôm nay khách mời mà chúng tôi mời đến là người mà các bạn mong chờ đã lâu. Cô ta không xuất thân từ khoa diễn, nhưng lại bằng diễn xuất vượt trội của mình, lần đầu bước vào giới giải trí liền một lúc đoạt được hai giải Kim Long, là giải người mới xuất sắc nhất và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, có thể nói là tiền đồ vô hạn, để chúng ta cùng hoan nghênh, nữ thần trong tim chúng ta, Cố Bảo Bối."

Cô cười nhẹ gật đầu, có chút xấu hổ, khách khí nói: "Chào chị Đào Tử, rất vui có cơ hội lên chương trình này."

"Tiểu Ái, em đổi tạo hình mới rồi à? Tuy là chỉ đem tóc nhuộm thành màu đen, nhưng mà cho người ta cảm giác thay đổi rất nhiều, chị xém chút nữa không nhận ra em đấy. Giới truyền thông hôm nay mới khen em là người đẹp nhất trên thảm đỏ của buổi lễ trao giải Kim Long đó. Chị là khách mời của buổi lễ trao giải cũng có mặt ở đó! Hai bộ lễ phục của em đều quá tuyệt. Không nghĩ rằng hôm nay gặp lại em lại đổi màu tóc rồi, lại là một loại phong tình khác a!"

"Vậy sao? Vậy em phải cảm ơn các bạn giới truyền thông đã cho em niềm vinh dự đó." Cô vuốt vuốt tóc mới nói: "Đem tóc nhuộm thành màu đen, đây cũng là sự thay đổi và thử nghiệm đầu tiên của em. Nói thật lúc đầu tự bản thân mình nhìn cũng thấy không quen cho lắm."

Kiếp trước, cô rất chú trọng vào việc bảo dưỡng tóc, bất luận như thế nào chính là không nhuộm tóc không uốn tóc. Cũng không chấp nhận đeo kính sát tròng. Vì thế tuy rằng vẫn luôn nổi tiếng, nhưng con đường đóng phim vẫn là rất hẹp, người trong giới nói Cố Bảo Bối rất khó hợp tác. Lúc có những lời bình về tính chuyên nghiệp trong diễn xuất cũng căn bản là không nhắc đến cô. Chỉ là bây giờ, cô đã nhìn rộng hơn rất nhiều, cứ giống như Phó Quân Nhan, làm tốt mỗi công việc.

Chị Đào Tử nghiêng đầu nhìn cô, "Tại sao lại không quen? Con gái không phải là trời sinh đối với cái đẹp luôn dễ quen sao? Ưm, để chị nhất xét một chút. Nói làm sao đây, mái tóc màu vàng của em chính là tạo hình trong《Tiếc Tình》và quảng cáo nàng tiên cá, cho người ta cảm giác rất tươi đẹp , rất lung linh, rất mê người." Chị cười đưa nước trái cây cho cô, sau đó nói: "Tiểu Ái, mái tóc đen của em cho người ta một cảm giác thần bí, ưu nhã linh động, như tinh linh vậy."

Nói rồi chị đưa cho cô một ly nước ép trái cây, cô hai tay đón lấy. "Chị Đào Tử chị nói không sai, con gái đối với cái đẹp là vô điều kiện tiếp nhận. Thân là con gái thì phải nên lựa chọn cái đẹp, bởi vì đó là ân huệ của Chúa sáng thế(1) không phải sao?"

"Lời này nói rất đúng." Chị Đào Tử gật gật đầu.

Cô cầm ly nước lên, khẽ nhấp một ngụm, nói "Rất ngon."

"Tiểu Ái bình thường thích uống loại nước nào?"

"Ưm, sữa bò."

"Chỉ có đứa trẻ thuần khiết mới thích uống sữa bò a!" Chị lại hỏi: "Chị vẫn luôn rất hiếu kỳ, tại sao mọi người lại gọi em là Tiểu Ái?"

"Tại vì tên em quá dễ chiếm tiện nghi rồi, ai ai cũng đều gọi em là bảo bối bảo bối! Thật sự là có chút tiếp thu không nỗi. Lúc mới vào đoàn phim, mọi người đều gọi cái tên này, từ từ gọi như vậy rồi cũng trở nên quen, như vậy mọi người cũng đều cảm thấy dễ chịu một chút a! Em cũng âm thầm mà thở phào một hơi."

Chị Đào Tử đột nhiên cười nhạo một tiếng "Em rất quỷ nha! Vậy bảo bối bảo bối gọi như vậy, chỉ để dành cho người yêu gọi à?"

Cô hơi sửng người ra, mới nói "Ưm,... đại khái là như vậy."

"Tiểu Ái, chính là hôm qua, lấy được hai giải của Kim Long. Tuy là có hơi trễ nhưng chị Đào Tử cũng phải nói chúc mừng em! Có rất nhiều nghễ sĩ phấn đấu nhiều năm cũng chưa đạt được độ cao như em, em mới ra nghề liền đạt được rồi, chị hôm qua không phải là cũng ở hiện trường sao? Mẹ chồng chị là fan hải bảo cứng của em, em có biết không, bà thấy em khóc thành lệ nhân, đau lòng hết sức. Tối hôm qua không ngừng gọi điện cho chị, muốn nói bảo chị đi an ủi em. Kết quả điện thoại của chị bật chế độ im lặng, căn bản không có nhận được. Sau khi chị về nhà trái xin tha thứ phải xin tha thứ, mẹ chồng chị mới tha cho chị, hôm nay còn nói với chồng chị, 'bảo vợ con đừng có làm khó Tiểu Ái.' em không biết đây là lần đầu tiên chị cụp lại cái đuôi dẫn chương trình đó. Chỉ là, chị vẫn phải hỏi, em có cảm tưởng như thế nào? Đạt được hai giải thưởng lớn như vậy."

"A, trước tiên là cảm ơn sự hậu ái của dì, hôm qua em khóc thành ra như thế, rất nhiều hải bảo lo lắng vì em, nói thật, rất có lỗi, xin lỗ để mọi người lo lắng rồi. Nhưng mà bởi vì sự lo lắng vào yêu quý của mọi người, em cảm thấy rất hạnh phúc." Cô nghĩ nghĩ rồi mới tiếp tục nói "Nói thật, em không nghĩ là em sẽ lấy được giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cái ý niệm đó một lần cũng không có. Lúc đó, thấy anh Đinh Việt nhận được giải em rất vui mừng, chỉ cảm thấy nhiệm vụ đến lễ trao giải của em đến đây là xong rồi. Mọi người cũng thấy rồi đó, đồng dạng những người được lọt vào đề cử đều là những diễn viên rất có thực lực, đều là tiền bối của em, em vẫn luôn nghĩ là giải nữ diên viên chính xuất sắc này em sẽ không có phần. Em và Phó Quân Nhan cũng rất lâu rồi không gặp, vì thế lúc đó em và Phó Quân Nhan đang nói về một vài việc vặt, kết quả, lúc anh ấy nhắc em là người đạt được giải, em căn bản là không kịp phản ứng gì hết."

"Điều này nói rõ là diễn xuất của em nhận được sự khẳng định của mọi người. Chỉ là không ai ngờ được đều đầu tiên em nói là cảm ơn vận mệnh, nhưng về sau mọi người lại nghĩ quả là không có câu nào hay hơn câu này. Bởi chị được biết, em nhận bộ phim này thật là một sự lựa chọn của vận mệnh. Nghe nói bộ phim này cũng là đạo diễn John tình cờ tìm được em, quả thật hoàn toàn là sự gặp gỡ của vận mệnh. Có đúng hay không thật là như vậy?"

"Đúng thế, tuy rằng người phải cảm ơn thật sự rất nhiều, nhưng mà điều lúc đó em trước tiên nghĩ đến chính là cảm ơn sự hậu đãi của ông trời. Bởi vì là sự khoan dung và nhân từ của ông, mới để em gặp được mọi người." Cô nghĩ nghĩ, chớp chớp mắt mới nói: "Hoặc là có thể nói như vậy, bộ phim《Tiếc Tình》này, cơ hồ tất cả nam diễn viên đều quay xung quanh em. Có thể nói, sự nghiệp diễn xuất sau này của em, những bộ phim như vậy cũng rất ít. Chị Đào tử, chị nói em có phải rất may mắn hay không?"

"May mắn là một bộ phận, nỗ lực của bản thân em cũng không thể thiếu được, không nên tự coi nhẹ mình Tiểu Ái, nhãn lực của John vẫn luôn là nhanh và chuẩn, mỗi diễn viên trong bộ phim này độ nổi tiếng đều không thể chê được, bọn em quả thật nổi trong một tối, khán giả rất dễ dàng đón nhận mà yêu các em. Chị đây không phải là làm khó em nha, cảnh diễn đôi trong phim nhiều nhất với em chính là Phòng Đinh Việt, Phó Quân Nhan và Jay, em và các cậu đó cũng rất tah6n, bởi vì mọi người đều là người mới lại một đường đi thẳng tới đây, quan hệ tình cảm với nhau hẳn là có khác, vậy đối với các cậu ấy, em có đánh giá gì?"

"Chị Đào Tử nói rất đúng, chính là lúc tụi em quen biết nhau, ngoại trừ Jay ra, trong giới nghệ sĩ tụi em đều là vô danh tiểu tốt. Hợp tác với nhau, đồng cam cộng khổ. Sau đó lại có một gặt hái bất ngờ như vậy, đích thật là có một tình nghĩa cách mạng rất sâu đậm. Anh Đinh Việt chính là dạng người mới nhìn vào đã biết là người đàn ông lạnh như băng sơn, bạn sẽ rất sợ anh, lo lắng anh là người không dễ chung sống."

"Vậy trên thực tế?" Chị Đào tử rất có hứng thú hỏi.

"Nhưng trên thực tế, bạn sẽ phát hiện anh Đinh Việt kỳ thật rất công chính, sau đó là một người rất dễ chung sống. Anh chỉ là khí chất hơi lạnh mà thôi!"

"Vậy còn Jay?"

"Anh ấy thật sự là thuộc loại nghệ sĩ có nhân phẩm rất tốt, rất dễ gần, cũng rất dễ nói chuyện."

"Vậy, Phó Quân Nhan? Mẹ chồng chị rất thích cậu ấy, em không biết đâu, chỉ cần có cậu ấy, mẹ chồng chị liền có thể ngồi trên ghế sô-pha một chút cũng không động đậy, hơn nữa xem xong rồi còn nhớ mãi không quên."

"Vậy sao? Phó Quân Nhan a, chỉ cần dùng hai từ để nói về anh ấy là đủ rồi." Cô dừng một chút, nhìn vẻ hiếu kỳ của chị Đào Tử và khán giả ở trường quay, chỉ phun ra hai chữ: "Yêu nghiệt." Lại nhìn vào ánh mắt kinh ngạc của chị Đào Tử, cô mới từng từ từng chữ mà giải thích nói: "Chị Đào Tử, chị phải nghĩ như vậy, một người đàn ông, có một gương mặt thanh tú tinh tế, lại không mang một chút hơi nữ tính nào, nhìn anh ta một lần, lại một lần, trong đầu liền chỉ còn lại từ này thôi."

Chị Đào Tử nghĩ nghĩ, cư nhiên lại tán đồng mà gật đầu. Lại như trộm vậy nhỏ giọng nói: "Hèn gì ở lễ trao giải cậu ta chỉ cười một cái liền khiến tất cả mọi người đờ cả ra. Quả thật quả thật." Khán giả dưới đài nghe xong liền ha ha cười lớn.

"Nghe nói《Tiếc Tình》quay đến cảnh cuối cùng, Tiểu Ái, em thật sự là thao thao khóc lớn?"

"Đúng, lúc ấy quá nhập vai rồi, căn bản không thoát khỏi nhân vật được, chỉ cảm thấy rất đau buồn rất đau buồn, giống như nếu không khóc ra sẽ khó chịu đến chết mất. Kỳ thật, em cũng thật sự rất hay khóc, hẳn có thể tính là một người rất dễ cảm động. Vì thế, cảnh khóc trong phim《Tiếc Tình》tuy rằng rất nhiều nhưng cũng không làm khó được em, chỉ cần nghĩ đến những tình cảnh đó, không thể khống chế liền cảm thấy đau lòng, nước mắt liền từng giọt từng giọt mà rơi xuống."

Chị tán đồng gật gật đầu, xoay đầu qua bảo cô xem lên màn hình ti vi trong phòng quay, có rất nhiều cảnh khóc của cô trong phim, có chính diện trắc diện, ẫn nhẫn, rơi lệ...

"Tiểu Ái em có biết không, bọn họ nói em là cô gái khóc đẹp nhất."

"Vậy sao? Cảm ơn."

"Chương trình của bọn chị đặc biệt lấy một ít tư liệu, muốn chính bản thân em đến xem thử xem. Trước tiên là cái này, Tiểu Ái, đây là không lâu trước em mới đăng lên weibo phải không? Bức ảnh như vậy, em cũng đăng?" Cô nhìn chị Đào Tử rất đắn đo mà dùng từ, cũng nhịn không được phì cười: "Thời gian đổi kiểu tóc quá dài, nhàm chán thấy hình ảnh mình trong gương, cảm thấy rất giống A Tam Ấn Độ, khôi hài thế kia, không lưu lại thì quá đáng tiếc rồi."

"Ok!" Chị cho cô một biểu cảm 'phục em rồi.' "Chị lần đầu tiên thấy nữ thần tự hủy hình tượng."

Chị Đào Tử lại lựa ra hai tấm ảnh, một tấm là được chụp ở buổi lễ trao giải, cô đang nhìn về ghế trống của Phó Quân Nhan phồng má lên. Còn một tấm

là cô đã đăng lên weibo vào không lâu trước đó, tấm hình tự sướng làm kiểu phồng má. Sau đó chị Đào Tử nhấp vào màn hình, phóng to chữ ở phía dưới "Hà đồn! Chỗ nào giống hà đồn? Con mắt nào của anh thấy giống hà đồn! Con nào?" Tự cô đăng lên a.... cô đột nhiên có chút đau đầu, sau đó thấy chị quay đầu qua nói với cô: "Tiểu Ái, thật sự là rất dễ thương, rất giống hà đồn a."

"Chị Đào Tử, con mắt nào của chị thấy em giống hà đồn!" Cô cố chấp không thừa nhận.

"Nhưng mà thật sự là rất giống mà! Tiểu Ái, chị phát hiện lúc em không có cách nào nữa liền trở nên rất giống con nít, em một chữ cũng chữi không ra, chỉ biết tực giận nói 'con mắt nào của bạn thấy được?' Ưm, giống như là, con mắt nào của chị thấy em giống hà đồn? Vậy đó!"

Lần đầu tiên cô cảm thấy ngượng ngùng... Ngơ ngác nhìn chị ấy nữa ngày, quả đoán đem mặt vùi vào trong chiếc gói trong tay.

Sau đó cô nghe thấy tiếng cười của chị Đào Tử, đưa tay ra chọt chọt khủy tay cô, "Mắc cỡ rồi?" Cô vùi đầu gật một cái, rầu rĩ nói: "Chị Đào Tử tỷ suất người xem chương trình của chị vẫn luôn rất cao... em thảm rồi! Hải bảo đều gọi em là hải bảo bối, nữ thần a, tiểu nhân ngư a, con gái của biển a. Nhưng mà, ngày mài nhất định là biến thành hà đồn..."

Chị Đào tử bật cười, mới nói: "Tiểu Ái em xem, bọn họ đã bắt đầu gọi em là công chúa hà đồn rồi." Cô ngẩng đầu lên, hình ảnh đã chuyển sang trang chủ của cô, tốc độ của fan rất nhanh, hình ảnh mới chụp ra đã được đăng tải lên, trong vô số bình luận, chị Đào Tử đọc ra một bình luận được đập vào mắt trước: "Hải bảo bối a, nữ thần a, tiểu nhân ngư a, con gái của biển a, cũng không chuẩn xác a không chuẩn xác a, Tiểu Ái bách biến a! Thì ra mọi thứ đều là may bay a! Tiểu Ái a, thì ra chị chính là một con hà đồn manh chết người a, ô! Công chúa hà đồn trong tim em, chị ơi nhéo một cái!"

"À úa..." Phó Quân Nhan sẽ cười chết mất...

"Tiểu Ái, đó là tiếng sói hú."

"À úa..." Cô chết đây...

(*À úa: ở đây là chỉ tiếng khóc của chị đấy, haha -_-)

"Được rồi được rồi, không chọc em nữa. Nói đến công chúa nàng tiên cá, quảng cáo mà em hợp tác cùng Phó Quân Nhan, thật sự là rất đẹp, rất mộng ảo. Nước mắt của biển và tình yêu của ánh dương, chị là phải xếp hàng rất lâu, mới đặt được hàng về tay. Cùng Quân Nhan công tử hợp tác lần nữa có phải càng thêm ăn ý?"

Chị Đào tử buông tha cô, cô đương nhiên là phải thuận sườn xuống lừa rồi. "Em chỉ có thể nói là Quỷ đạo thật sự là một thiên tài, ví như là tấm poster mà mọi người lần đầu tiên nhìn thấy, có phải là hoàng tử đang hôn nàng tiên cá? Em chưa từng tung tin này qua nha! Kỳ thật là quỷ đạo bắt góc mà chụp lén đấy."

"Tiểu Ái, em muốn công khai chuyện tình à?"

"Đương nhiên không phải, cái hình ảnh ưu mỹ đến muốn chết đó, kỳ thật là mắt em vô cát, chỉ là Phó Quân Nhan giúp em thổi thôi."

"Không phải chứ..." Chị Đào Tử cảm thán, sau đó nói: "Muốn chết, em làm tổn thương trái tim của mọi người rồi... em không biết là trên diễn đàn vẫn luôn thảo luận cảnh đó là hôn thật hay mượn gốc à? Tiểu Ái." Cô im lặng.

"Tiểu Ái, lúc nãy cũng có nói qua về mấy vị cùng hợp tác qua với em, vậy em có muốn biết mọi người nhìn thế nào về em không?"

Cô gật đầu, "Đương nhiên."

"Bọn chị đã phỏng vấn qua ba người họ, bây giờ đáp án đang ở lá bài trong tay chị, xé đi cái tên trên bảng, chính là ấn tượng mà bọn họ đối với em đó, em muốn xem cái nào trước?"

"Thật ra thì cái nào cũng được."

"Vậy chúng ta xem của Phòng Đình Việt trước, xem cậu ấy có ấn tượng gì với em, có được không?"

Cô mới gật đầu liền nghe chị Đào Tử đọc lên "Tiểu nãi oa." Nói xong chị cười cười rồi đọc tiếp: "Lý do mà cậu ta cho là, lần đầu tiên gặp Tiểu Ái, cô đang ẩm Cố Tiểu An, trông rất nhỏ nhắn, trong mắt hai người đều có mê mang, giống như là thấy được hai tiểu nãi oa, rất yếu ớt."

Đáy lòng cô có chút hơi cảm động, cắn cắn môi, không nói gì. Chị Đào Tử nhìn cô một cái, tiếp theo xé cái của Jay, trên bảng của Jay chỉ có hai chữ "Tiểu Ái." Đào Tử rất nghi hoặc mà đọc lên: "Lý do của Jay là, cô ấy là Tiểu Ái..." Chị dật dật mi, "Jay quả là một người thành thật. Em đích thực là Tiểu Ái a."

Cô hơi đờ ra, miễn cưỡng cười cười. Ai cũng nghe không hiểu, nhưng cô biết anh là nói cô là tình yêu của anh. Nhưng đáng tiếc, cô của bây giờ, cô của bây giờ, không muốn hiểu nữa.

Chị Đào Tử nhún nhún vai, cuối cùng lấy của Phó Quân Nhan ra, nhìn nhìn, lật tấm bài ra che miệng lại cười. Sau đó chị nói: "Hà đồn." Cơ hồ là sợ cô giật tấm bài trong tay chị, lùi lại phía sau một chút mới đọc lên: "Tiểu Ái cô ấy phồng hai má lên, lấy cặp mắt xanh thẳm mà nhìn bạn, bất luận là từ con mắt nào nhìn, cũng giống như một con hà đồn ngây ngô, chân thật không giả tạo, một ánh mắt thôi cũng đủ cho người ta nhìn thấu."

Cô khụt khịt mũi, Phó Quân Nhan anh đợi đấy! Nói em ngây ngô lại nói em ngốc! Trong lòng mặc mặc đem anh đánh một trăm tám chục lần. Nhưng nói đến cùng, cũng có một chút xíu ngọt ngào. Chương trình được quay rất thành công, cuối chương trình cô hát một bản nhạc trong phim《Tiếc Tình》, lúc ra trường quay chị Đào Tử gọi cô qua, nói: "Tiểu Ái, để lại số điện thoại cho chị, tiện liên lạc." Cô gật đầu, từ trong túi vội vàng lấy di động ra.

Sau đó chị một bên lưu số lại một bên nói: "Phó Quân Nhan đúng là không dễ dàng chịu nhận phỏng vấn, nhưng mà, người bên chương trình chị đến cậu ta không có cự tuyệt đó nha! Tiểu Ái." Chị ngước mắt lên nhìn nhìn cô, "Nghe cách xưng hô của em, hình như em và Phòng Đình Việt thân nhau nhất, nhưng nhìn kỹ lại, lại cảm giác cơ hồ cảm tình của em và Phó Quân Nhan lại sâu đậm nhất. Đến đây len lén nói chị nghe, hoàng tử của em rốt cuộc là ai a?"

Tim cổ nhảy một nhịp, buồn bực rồi.

Lại nghe chị nói: "Chọc em đấy, Tiểu Ái. Chị thật sự khá thích em đấy. Em rất sạch sẽ, chị lần đầu tiên phỏng vấn một khách mời nữ đem đầu mình vùi vào trong gối. Ban nãy đạo diễn đã nói, tỷ suất người xem đã phá kỹ lục rồi. Hy vọng em lần sau lại đem tin tốt đến, đến chỗ chị Đào Tử ngồi làm khách có được không nào?"

Cô gật đầu, chị cư nhiên lại xoa xoa tóc cô nói: "Quả thật là nãi oa oa."

Cô giơ tay lên ngửi ngửi tay áo, vô cùng nghiêm túc nói: "Chị Đào Tử, em rõ ràng là xịt nước hoa mùi hải dương a." Sau đó, chị sảng khoái mà cười lớn.

Cô phồng má quay về nhà, hễ một lúc lại soi vào kính chiếu hậu, thủy chung không muốn tiếp nhận sự thật tàn nhẫn này, công chúa hà đồn...

Mở cửa nhà ra, cô nghĩ rằng Phó Quân Nhan sẽ ngồi trên sô-pha đợi cô, nhưng mà không có, trong phòng yên thinh thích, cửa phòng của An An đóng chặt. Vừa mệt vừa uể oải, cô mở đèn lên, rầu rĩ mà kéo cái túi đi về hướng phòng mình. Không biết tại sao tâm trạng cảm thấy thật mất mát, thật mất mát. Có một cảm giác thê lương như bị toàn thế giới bỏ rơi. Cô thảm rồi, không thể quen với thế giới không có bọn họ, đem mình vùi vào trong chăn, nhịn không được che đầu lại điên cuồng gào thét: "Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét! Phó Quân Nhan gì đó thật đáng ghét! Anh mới là hà đồn, cả nhà anh đều là hà đồn! Anh mới ngây ngô! Anh mới ngốc! Hứ!"

Sau đó cô cảm thấy mơ hồ có ánh sáng, bỉu môi ngẩng đầu lên, Phó Quân Nhan đứng ở trước cửa, trong tay đang cầm một đóm sáng, là một cái bánh kem nhỏ tinh xảo.

Cố Tiểu An không biết từ đâu có được bộ lễ phục nhỏ, đoan chính bước vào kéo theo một bản nhạc đơn giản mà hạnh phúc trên cây đàn nhỏ của cậu, happy birthday.

Sau đó Tiểu Khải từ dưới giường cô chui ra, trên cổ có đeo một cái nơ nhỏ, trên lưng máng theo ba hộp quà, nằm bên chân cô thè lưỡi vẫy đuôi.

Phó Quân Nhan nói: "Bào bối ngốc nhà anh, bây giờ là 12 giờ 01 phút, sinh nhật vui vẻ."

"Sinh nhật em?" Cô chỉ chỉ mình, ngơ ra.

"Cô bé ngốc, sinh nhật của mình mà cũng quên." Anh thở dài một tiếng, sủng nịch mà nhìn cô.

Cô cúi đầu xuống lục tung đồ trong túi của mình, nhìn thoáng qua lịch, oa một tiếng mang theo tiếng khóc nữa ngày mới phát ra một câu: "Không thể như thế a...." Hôm nay, đích thật là sinh nhật của cô. Cô... sinh nhật của cô qua không lâu là tới ngày giỗ của mami. Sau khi mami sinh cô ra, sức khỏe vẫn luôn rất yếu, không bao lâu liền qua đời. Vì thế từ nhỏ cô không có ăn mừng sinh nhật, bởi vì đó đại biểu ngày mami mất, sắp đến gần...

Nhưng mà hôm nay, nhìn gương mặt nhỏ phấn nộn của An An đang nghiêm túc kéo violon, Tiểu Khải ngoan ngoãn mang theo hộp quà nằm ở một bên, còn có, một Phó Quân Nhan đang bưng chiếc bánh kem chuyên chú nhìn cô, khóe mắt của cô liền trở nên ửng đỏ.

"Được rồi, thổi nến đi." Phó Quân Nhan bưng lấy bánh kem tiến lên một bước, khi cô nhìn thấy hình vẽ trên bánh kem là một con hà đồn, lập tức nghiêng đầu qua chỗ khác vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. "Không thổi!" Người đàn ông hết sức gán ép loại sinh vật hà đồn này lên người cô!

"Đây là của anh và An An cùng làm, An An đứng trên ghế nhồi nặn bột hết cả buổi trưa, rất cực khổ, em không thổi, thì để nó cứ thế mà kéo violon đi." Cô mượn ánh đèn của cây nến len lén mà nhìn trộm Cố Tiểu An. Cậu mở đôi mắt to tròn nhìn cô, động tác trên tay thế nhưng không hề ngừng nghỉ một tia nào, bàn tay kéo đàn rất tiêu chuẩn và tự nhiên. Nhất thời mềm lòng, thổi thì thổi... hà đồn thì hà đồn, hà đồn cũng rất dễ thương mà. Nghĩ như vậy, lặng lẽ mà liếc nhìn con hà đồn trên chiếc bánh kem một cái.

Cố Tiểu An rốt cuộc cũng thu lại đàn, đôi chân nhỏ 'xẹt' một cái chạy qua đây, nghiêng đầu nói với cô: "Chị! An An buổi tối ăn rất nhiều rau, chỉ ăn một ít ít thịt thịt. An An rất ngoan!" Sau đó đưa tay nhỏ ra, toét miệng cười mong chờ mà nhìn cô. Cô đưa tay ra đem cậu ôm vào lòng, cậu dính lấy cổ cô cọ cò vài cái, giọng nói mềm nhuyễn: "An An mệt chết được, hôm qua chị cũng không có ẩm An An! An An thật đau buồn! Anh rể không được mềm như chị, không thoải mái."

Trong thế giới của An An, lần đầu tiên cô đánh bại được Phó Quân Nhan trong cuộc đời cô...lý do vì cô mềm hơn anh... cái gì với cái gì a, cậu nhóc thối... cô mãnh liệt cảm thấy thắng không anh hùng gì cả.

Cô lấy xuống quà được máng trên lưng Tiểu Khải, nó ngoan ngoãn dụi dụi đầu vào cô, cô cười cười, khom người xuống ôm ôm nó.

Dắt theo An An về phòng, dỗ An An ngủ, Phó Quân Nhan vẫn còn đang dựa ở phía bên giường của cô nhàn nhạt mà nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng động mới mở mắt ra nhìn về hướng cô.

Không có những lời phiến tình, ngược lại là cô rất phá hoại bầu không khí mà hỏi Phó Quân Nhan: "Bây giờ em biến thành công chúa hà đồn rồi, trong lòng anh có phải hay không rất vui mừng?"

Anh gật đầu, sau đó nói: "Nhưng em chỉ là hà đồn ngốc của anh."

"Em thế là em đi Nhật sẽ không bao giờ ăn cá nóc(hà đồn) nữa, cứ như vậy thì em sẽ có cảm giác là tương xác đồng loại."

"Không sao, chúng ta ăn cái khác....."

"Kỳ thật hà đồn vẫn là rất xinh có phải không?"

"Ừm."

"Phó Quân Nhan, anh mệt rồi à! Ai! Anh thế nào đang ngồi mà cũng ngủ được!"

"Phó Quân Nhan!" Cô đẩy đẩy anh, anh nhắm mắt lại nhàn nhàn mà hô hấp, cái đầu hơi nghiêng qua. Cô nghĩ nghĩ, thu tay về, đỡ anh nằm xuống, giúp anh đắp lại chăn. Cô cứ vậy mà nằm bên mép giường chống cái đầu lên nhìn gương mặt ngủ say của anh, sạch sẽ trong suốt như một thiên sứ, một thiên sứ tuyệt mỹ. Thẳng cho đến bây giờ, anh cứ như vậy mà ngủ trước mặt cô, cô cũng không biết phải làm sao mà hình dung người đàn ông này, cơ hồ như thế nào cũng không thích hợp.....

"Phó Quân Nhan, anh là vì em mà trở về gấp phải không? An An nhóc con phá phách đó, muốn giúp anh thu dọn hành lý, kết quả đem vé máy bay của anh lục ra ngoài, anh có phải là mấy ngày rồi không có nghỉ ngơi phải không? Lần này anh thật sự là mắt xanh thâm quầng nặng trĩu, anh có biết không? Hôm nay em còn đang nghĩ, nếu như anh đột nhiên không đếm xỉa đến em nữa, em thật sự là không biết phải làm sao? Anh có biết không? Cái gì anh cũng làm tốt như vậy, cái gì cũng nghĩ ra trước em, làm trước em. Em cũng không biết có thể vì anh mà làm những gì, cái mà em cực khổ mười mấy năm mới học thành được, kết quả anh giống như kết gì cũng biết, anh không biết em có bao nhiêu xoắn xuýt. Vậy thì em ngoan ngoãn mà làm bảo bối ngốc của anh có được không? Chỉ làm hà đồn ngốc của riêng anh, ai cũng không nhìn, anh nói như vậy có được không?" Cô dè dặt mà xoa lên lông mày của anh, thanh ảnh nhàn nhạt đó, khiến cô đau lòng.

"Phó Quân Nhan, em nghĩ em mãi mãi sẽ không nói cho anh biết, em cảm ơn thượng đế, còn nữa, khiến em tỉnh dậy có thể gặp được anh, gặp được một người tốt như anh..."

Lần đầu tiên, cô thận trọng, hôn trộn lên trán anh.

(1)Chúa sáng thế: đạo Cơ Đốc cho rằng Thượng đế tạo ra vạn vật, cho nên gọi Thượng đế là Chúa sáng thế.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 18

Quay quảng cáo sữa bò chỉ dùng thời gian một ngày của cô, quá trình rất thuận lợi. Chỉ là sau khi quay xong cô rất xoắn xuýt, cứ nghĩ đến Phó Quân Nhan sau khi xem xong sẽ có biểu tình gì, bởi vì câu độc thoại duy nhất trong quảng cáo thật là quá nhạy cảm đi, ai...

Bộ phim điện ảnh《Ám Ảnh》mà Phó Quân Nhan nhận quay bắt đầu tuyên truyền dưới quy mô lớn, những rạp chiếu phim lớn đều dán đầy poster của phim. Thỉnh thoảng lúc đợi đèn đỏ, liền có thể thấy được trên một tòa lầu cao lớn nào đó đang phát đi phát lại trailer phim, đương nhiên là không thiếu hình ảnh của tấm poster cực lớn. Chỉ là Phó Quân Nhan vẫn xem như không có chuyện gì, đối với tấm poster chỉ có một bên mặt của anh một chút cũng không quan tâm, từ trước đến nay anh cũng chưa tham dự qua một buổi họp báo nào. So với những người chỉ vì một lần được ra ống kính mà giành giật lẫn nhau, không biết đạm mạt biết bao nhiêu.

Có một lần cô nhịn không được hỏi anh: "Bộ phim điện ảnh này của anh cũng một buổi tuyên truyền nào cũng không đi à?"

Anh lắc đầu, bình thản đáp: "Anh chỉ là vai phụ." Lời đó nói đến đơn thuần tự nhiên, không mang bất kì một màu sắc nào, lại có cảm giác phảng phất như vạn vật như may bay, cao nhã đoan chính. Cô đột nhiên có cảm giác cô chỉ là người phàm tục, mà còn là loại rất rất tục. Ít nhất cô không thể bình thản như anh vậy... ít nhất cô sẽ hy vọng mọi người đàm luận về cô, hy vọng trong poster mặt cô sẽ rõ ràng một chút, nhưng mà, anh thật sự là không có.

Cô đối vối bộ phim này của anh tràn đầy nhiệt tình. Trong trailer Phó Quân Nhan cũng chỉ xuất hiện có 2 giây, một bóng lưng, một bóng lưng cứng rắn cao ngất, ở dưới vòm câu ưu tối, cái bóng được kéo thật dài, tố lên những xót xa đạm mạt đến vô tận.

Có thể là dựa vào ký ức của kiếp trước, cô một ánh nhìn liền phát hiện ra anh, gấp rút bấm nút ngừng, ôm lấy máy tính lon ton lon ton chạy đến trước mặt anh, giống như muốn được khen vậy nghiêng đầu hỏi: "Phó Quân Nhan đây là anh có phải không?"

Anh quét mắt qua màn hình một cái, khen thưởng mà xoa xoa tóc cô. Khi đó, cô rất thỏa mãn...

Daddy quay về từ buổi đấu giá, sau khi kiểm tra cầm nghệ của Cố Tiểu An, rất là hài lòng. Sau đó ghét bỏ mà nói với cô: "Nếu như con và An An đồng thời học đàn, con có cưỡi trên chổi cũng không đuổi kịp An An." Cô trong nháy mắt liền cảm thấy uất ức, cô thật sự là không nhẫn tâm nói cho ông biết, bởi vì An An còn có người thầy có lòng kiên nhẫn như Phó Quân Nhan, lúc Phó Quân Nhan bồi An An luyện đàn, hoàn toàn không chỉ có lắng tai nghe đàn, chính mình còn đi làm việc khác. Anh thậm chí có thể mất mấy tiếng đồng hồ chỉ để nhìn dáng đứng và tư thế kéo đàn của An An, nghiêm cẩn mà lại chuyên nghiệp, còn có người chị xứng chức như cô, cũng cùng An An một lần lại một lần học thuộc nhạc phổ... đương nhiên những điều này đều không thể nói, cô còn rất vuốt mông ngựa mà nói, ai bảo daddy người dạy quá tốt a... khiến cho lão nhân gia ông rất là vui vẻ.

Violon của An An kéo rất tốt, daddy đối với Tiểu Khải cũng hiền hậu hơn rất nhiều, đóng gói lại hai tiểu gia hỏa, một người một chó mang đến Wean, nói là muốn cảm thụ linh hồn của âm nhạc. Cô có chút lo âu mà nhìn Tiểu Khải, thật lo là nó trở về vừa mở miệng liền hát ra tiếng...

An An không ở đây, Phó Quân Nhan đã làm một việc, anh ở một ngày nào đó mời người đến đập vỡ tường, hai nhà thông thành một nhà.

Lúc cô về nhà đối với sự mất tích đột ngột của bức tường rất là kinh ngạc, run ngón tay hỏi người đàn ông đang nấu cơm trong bếp: "Phó Quân Nhan, anh có thể nói cho em biết đây là chuyện gì không?"

Anh rất ung dung nói: "Đập tường nhìu khói bụi, trẻ em hít nhiều khí bụi không tốt cho thân thể, vừa lúc An An đi Wean, liền dứt khoát mời người đến thi công." Sau đó anh kéo lấy tay cô, chỉ chỉ tấm thảm dài ở phòng khách mà anh mới thay, hỏi cô có thích không.

Cô đáp một câu: "Đúng a." Lại nhìn tấm thảm dài đó, màu sắc quả là rất đẹp mắt, ngồi ở trên đó trái sờ sờ phải sờ sờ, mơ mơ hồ hồ liền cái gì cũng quên hết.

《Nàng lọ lem màu đen》 bắt đầu khai máy, bộ phim này theo dạng vừa quay vừa phát sóng, cho nên kịch bản chưa có hoàn thiện, biên kịch cũng phải quan sát theo dõi khán giả để tùy thời mà sửa một số tình tiết, nhưng nội dung của câu chuyện thì sẽ không có biến đổi. Đồng thời, 《Nàng lọ lem màu đen》 cũng được chiếu trên khung giờ vàng của đài CBS.

Một bên khác Phó Quân Nhan cũng đã vào đoàn phim, tên bộ phim đó của anh tên là 《Lông vũ nơi thiên đường》, đồng dạng đều là vừa quay vừa phát sóng, là phia truyền hình được chiếu trên khung giờ vàng của đài MBS. CBS và MBS vẫn luôn trong quan hệ cạnh tranh, phim của bọn cô lại là cùng phát sóng trên một khung giờ, vì vậy đơn giản mà nói, phim của cô và Phó Quân Nhan cư nhiên lại phải đánh lôi đài với nhau...

Cô vào vào đoàn phim tương đối muộn, đến nơi rồi mới biết. Phim trường của hai bộ phim này cư nhiên chỉ cách nhau một con đường, mọi người đều dùng chung bãi đậu xe. Hơn nữa còn ở chung một khách sạn tại Ảnh thành, đoàn phim của họ bao 2 tầng, đoàn phim của bọn cô bao 3 tầng. Nhân viên công tác đều rất cảnh giác, canh phòng nghiêm ngặt không để tiết lộ nội tình. Hai bên giống như đấu ra lửa vậy. Một khí thế đến cả nước cũng không dập tắt được. Giới truyền thông cũng rất cố chấp vì chuyện này, những tin tức đầu bảng đều là "Phòng Đinh Việt cặp tay Cố Bảo Bối tranh luận với Phó Quân Nhan và Lý Khiết Nhi!" Cô nhất thời cảm thấy như nước lũ cuốn trôi đi miếu Long Vương vậy, vụ việc này khá nghiêm trọng a... hơn nữa tên của Phó Quân Nhan và Lý Khiết Nhi để cùng nhau, rất không thoải mái, không thoải mái...

Cô nhân lúc thời gian rãnh rỗi khi quay phim nhắn tin cho Phó Quân Nhan, cô nói: "Phó Quân Nhan, em vào đoàn phim rồi đấy! Chính là ở bên cạnh anh đấy nha, có biết không!"

Không lâu sau anh liền trả lời cô, chỉ có hai chữ: "Biết." Đơn giản dễ hiểu. *

*Vì chữ 'biết' trong tiếng trung là 知道 nên là hai chữ.

Xuất diễn vài chị của Bạch Nhan là nữ diễn viên đã debut được mấy năm, tên Từ Nhược Phàm. diễn xuất không chê vào đâu, con người cũng không tồi. Cô ở trong phòng hóa trang bởi vì phải đeo kính áp tròng màu đen nên lâm vào cục diện bế tắc, làm rất lâu mà vẫn chưa đeo vào được, ngược lại đôi mắt bị dày vò đến đỏ bừng đến muốn khóc rồi. Chị ấy đi vào, rất tự nhiên mà kéo ghế ra ngồi xuống nói: "Tiểu Ái, em đeo như vậy là không đúng!" Sau đó cư nhiên lại lấy ra kính áp tròng của mình, ngay trước mặt cô gỡ ra kính áp tròng của mình, lại một lần nữa đeo lại vào, làm mẫu cho cô xem.

Cô nhất thời cảm thấy, Từ Nhược Phàm này cũng nhiệt tình quá đi, nhịn không được mở miệng nói: "Chị Nhược Phàm, chị thật tốt bụng a."

Chị rất tự nhiên mà gật đầu nói: "Đào Tử không có nói với em à? Chị ấy là chị dâu của chị. Mẹ chị thích em. Chị có thể không đối tốt với em được sao?"

Trong đầu cô lập tức xuất hiện một khuôn mặt của lão nhân gia có nụ cười hiền từ, chị thân thiết mà nắm lấy tay cô, trái xoa phải xoa. Cô rất do dự, sau đó nói: "Chị Nhược Phàm, dì thật sự thích em à? Vậy... hay là em kí tên tặng cho dì..."

Từ Nhược Phàm hơi đờ ra, sau đó nói: "Vậy thì tốt quá rồi, mẹ chị hôm nay nhất định sẽ rất vui mừng."

Lúc này, trước cửa phòng hóa trang truyền vào một trận tiếng cười, Phòng Đinh Việt cùng một người con trai xinh đẹp đi tới, hai người cười như không cười mà nhìn cô, cô nhìn người con trai đó khá quen mắt nhưng lại không nhớ ra là ai. Ai ngờ rằng cậu ta một bước lên một bước đưa tay ra, nhìn cô rất thẳng thắng mà nói: "Xin chào, Cố Bảo Bối, tôi là Thư Sảng." Chỉ là giọng nói đó...

Cô đưa tay ra bắt đầu nhìn chằm chặm vào cậu ta, người con trai này, ưm... hầu kết thật nhỏ... cô nghĩ là biểu cảm trên mặt cô không thể hiện ra rõ vậy, Phòng Đinh Việt cơ hồ như thấy được sự ngờ vực của cô, vỗ vai cô cười nói: "Tiểu Ái, đừng nghĩ nữa, Thư Sảng là con gái."

Cô 囧, mím môi nói: "Thư Sảng, bạn thật soái a..."

Chị Nhược Phàm lúc này đã xách túi đứng lên, xoay đầu nhìn Phòng Đình Việt chớp chớp mắt nói: "Đình Việt cậu nói quả không sai, em ấy chỉ là một nãi oa oa."

Cô...

Thư Sảng diễn vai bạn thân của cô A Mạc, trong phim Thư Sảng là một cô gái rất trọng tình nghĩa, sau khi mẹ của Bạch Nhan chết, bị ba và anh trai xem nhẹ lạnh nhạt. Lúc đó, người duy nhất ở bên cạnh cô chính là người bạn này. Hơn nữa trải qua mấy ngày làm việc chung cô phát hiện, bản thân Thư Sảng cũng là người sảng khoái, rất giống với vai diễn trong phim. Tuy rằng chị Nhược Phàm tốt bụng làm thử cho cô coi nhưng vẫn là không có hiệu quả. Cô vẫn như cũ không đeo được kính áp tròng, nhìn nhìn bảng lịch trình cô liền muốn phát điên. Cuối cùng là Thư Sảng một tay kéo cô, đem cô vỗ một cái ngồi thẳng, nói: "Quên đi, Cố Bảo Bối, mình rửa tay giúp cậu đeo vậy."

Sau đó, không nói hai lời liền hành động, dọa đến nỗi cô mắt cũng không dám chớp một cái, kết quả, cư nhiên lại đeo vào rồi...

Lúc cô bước vào trường quay, mọi người đều ngơ ra hồi lâu, chị Nhược Phàm qua chọt chọt cô nói: "Tiểu Ái, fan của em nói quả không sai a, bất minh chính thể a..." Cô vuốt vuốt tóc, mẹ của chị quả là fan cứng của cô, những gì được truyền trên mạng, bà quả là cái gì cũng biết, cô chỉ cười cười, vẫy vẫy tay với chị.

Bạch Nhan của lúc này đã trưởng thành rồi, cô dọc theo sườn núi mà đi bộ xuống, cái quần bò cũ nát, đôi giày vải đen như than, tóc đuôi ngựa đơn giản, trên vai đeo một cái cặp cũ kĩ. Cuối cùng, một biệt thự hoa lệ xuất hiện ở trước mặt cô, rõ ràng là về nhà nhưng cô một chút cũng không cảm thấy nhẹ nhõm, cô chỉ cúi đầu xuống, theo đó là ánh mắt u tối, nửa ngày mới ngước mắt lên lúc này đáy mắt đã không còn rợn sóng. Cô từ từ bước lên bậc thang, từng bước từng bước, trước mặt là cánh cửa hoa lệ lớn, cô nghe thấy tiếng nhạc ưu mỹ, tiếng cười khoan khoái của các khách khứa. Sau đó là tiếng vỗ tay. Cô thấy ba cô nắm tay của mẹ kế, theo sau là anh trai và chị kế của cô. Nghe thấy ba của cô nói: "Tại Tuấn, cháu rốt cuộc cũng từ Mỹ trở về rồi à, đến đây xem, đây là con gái của bác Bạch Tiêu."

'Đây là con gái của bác Bạch Tiêu...' Trong đầu cô 'ong ong' toàn là câu nói đó, cơn đau nhất thời lướt qua nhưng lại bị che giấu dưới đôi long mi dài, không còn tìm thấy dấu vết gì được nữa. Sau đó, cô thấy chàng trai anh tuấn đi lên phía trước, một thân tây trang đẹp mắt, chỉ là một cái ngẩng đầu nhẹ, khí chất tuấn dật mà băng lãnh đã triển lộ ra. Cô thấy anh cong môi khẽ cười, nắm lấy tay của chị kế. Hoàng tử vẫn luôn ở bên cô khi còn nhỏ, cô ôm lấy búp bê, ngoan ngoãn mà ngồi bên cạnh anh, nhìn người thân sĩ nhỏ này, ngón tay trên phím đàn trắng đen ngao du, tấu ra một khúc nhạc hay như âm thanh của thiên nhiên.

Búp bê vải của cô... bàn tay của Bạch Nhan nắm cặp chặt lại, cứ như vậy mở to mắt, nhìn anh nắm lấy tay của chị kế chậm rãi bước vào sân múa, đẹp đôi như vậy, hài hòa như vậy. Mỗi người trong ngôi nhà này đều tốt đẹp hoa lệ như vậy, chỉ có cô, nàng công chúa thật thụ thế nhưng lại bị cự tuyệt ở cánh cửa đó, hoàn toàn xa lạ với nơi này. Cô nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, yên lặng lâu như vậy, nhưng là lúc nhìn thấy sự xuất hiện của anh, nhìn ngay cả anh cũng muốn bị cướp đi, thời khắc này. Cô rốt cuộc cũng không nguyện như mọi thường im lặng mà quay lưng rời khỏi nữa. Tuy nhiên, ngay cả chính cô cũng không biết là tại vì sao.

Cuối cùng, cô đánh tan sự yên lặng, đứng thẳng người lên, đẩy cửa đi vào. Tiếng động ở phía cửa làm kinh động đến mọi người, có người kinh ngạc quay đầu lại, nhìn cô gái không hợp thời này xuất hiện ở nơi đây, nhìn một thân nghèo túng của cô cũng không khỏi nhếch mài lên. Những tiếng nghị luận về cô dần dần lớn lên khiến mọi người đều chú ý đến cô. Cô gái nghèo túng này, thiếu nữ đứng với sống lưng thẳng tắp này. Cuối cùng, khi cô đứng trước cánh cửa lớn này một chút cũng không động đậy, dẫn đến những người đang nhảy múa và âm nhạc trong sảnh cũng theo đó mà ngừng lại.

Cô như một kẻ xâm nhập, phá hoại sự tốt đẹp và hài hào ở đây. Không nghi ngờ gì, điều đó đã chọc giận đến ba của cô, quả nhiên ba của cô không vui mà quay người qua, ánh mắt căm tức nhìn thẳng cô. Mọi người cũng bắt đầu không che đậy mà một lần nữa xì xầm về chuyện đang xảy ra, 'Sao lại để kẻ hầu vào đây?' 'Đây là kẻ nghèo túng ở đâu?' Cô ngẩng mặt lên, nắm lấy đôi tay đang run lên của cô, ánh mắt nhìn về hướng nụ cười chế nhạo của anh trai cô, còn cả khuôn mặt đang đầy căm tức cúa ba cô. Cô biết, cô đã sớm biết, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, nhưng cái nhà này, sớm đã không có cô, sớm đã không có Bạch Nhan. Từ sau khi mẹ qua đời, bất luận mọi người ức hiếp cô lăng nhục cô như thế nào, bọn họ chưa từng giúp qua cô. Cô ngẩng đầu nhìn chàng hoàng tử đang nắm lấy tay của công chúa, người chị kế cao quý xinh đẹp của cô, còn có người mẹ kế cao quý sang trọng của cô, Bạch gia này, cứ thế suy nghĩ, cô tự giễu mà nở nụ cười, nụ cười vô lực như vậy.

Sau đó, cô lại chậm rãi mà xoay mặt lại, lần này lại rất kiên định chỉ hướng về phía giữa của sân múa mà đi tới, cô nhìn vào chàng trai lạnh nhạt đạm mạt đó, nở một nụ cười xinh đẹp, cô nói, thậm chí quên cả giọng nói của mình: " Anh Tại Tuấn, em là Nhan Nhan."

Sau đó, cô thấy tiếng thô bạo của ba cắt ngang lời nói của cô, thậm chí còn hung hăng đẩy cô một cái, ông nói: "Đủ rồi!"

Cô lảo đảo lùi về sau vài bước, nhưng vẫn ổn vì không bị ngã, cứ như vậy chậm rãi mà ngước đầu lên, nghiêng đầu quan sát người trước mặt.

Anh trai ruột của cô giễu cợt mà mở miệng: "Nhan Nhan? Cô không có nghe ba nói à? Bạch Tiêu mới là con gái của ông? Cô là cái thứ gì? Bạch Nhan, nơi nào có mặt cô liền chướng khí mù mịt, Bạch gia không muốn nhất là thấy được cô, cút về nhà sau của cô ngay!" Sau đó anh xoay người qua, kéo lấy tay của Bạch Tiêu, trong mắt chỉ có yêu thích và thương tiếc, anh nói: "Tiêu Tiêu, điệu múa bị gián đoạn rồi, lát hồi kêu Tại Tuấn nhảy lại với em. Không sợ!" Khiêu khích mà nhìn Bạch Nhan một cái, nhếch nhếch cằm, mới lớn tiếng nói: "Nhân tiện bây giờ, tôi tuyên bố một tin vui, một tháng sau là tiệc đính hôn của em gái tôi Bạch Tiêu và Hàn Tại Tuấn, hoan nghênh mọi người đến tham dự." Sau đó, ánh mắt băng lãnh của anh quét qua đây, anh nói: "Bạch Nhan cô muốn tôi đến đuổi cô đi sao?" Ánh mắt đó, như kim đâm vậy, phảng phất như cô là thứ gì đó rất dơ bẩn. Cô không cẩn thận nhìn thấy cái nhíu mài không dễ nhận ra của Tại Tuấn, không biết tại sao, cô sợ hãi mà rút về một bước. Phảng phất như chính cô cũng tự chán ghét bản thân.

Cô lắc lắc đầu, nhàn nhạt mỉm cười, nụ cười này mang vẻ mị hoặc đến cực, đến cả ánh hào hoa nhật nguyệt cũng không bằng nụ cười mị hoặc động lòng người này của cô. Cô nói: "Biết rồi, anh trai."

Sau đó không hề do dự quay người rời khỏi.

Cô gái này, cái quần bò cũ nát, đôi giày vải đen như than, tóc đuôi ngựa đơn giản, trên vai đeo một cái cặp cũ kĩ. Cô như một đứa trẻ bị vứt bỏ, cô đơn mà đi ra khỏi cái thế giới hoa lệ thấy như ấm áp này, chỉ là tay của cô, siết chặt lấy quai cặp, chặt như vậy, chặt như vậy, giống như là sự cố chấp và lưu luyến của cô đến chết cũng không nguyện từ bỏ. Cô đi qua cánh cửa hoa lệ đó, một giọt máu, chậm rãi rơi xuống, vô thanh vô thức.

Cô cũng biết được, trên thế giới này, sẽ không có ai lại lần nữa đau lòng vì cô, giống như một kẻ ngốc vậy, véo ngắt làm chính mình bị thương, nhưng lại không rơi được một giọt lệ nào.

"Ok! Kết thúc!"

Nghe thấy chỉ lệnh của đạo diễn, cô thở phào một cái, vẫy vẫy cánh tay, mới thả cái cặp xuống, đưa cho phục trang sư ở bên, mới ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh, uống trà nóng, che miệng lại ngáp nhỏ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 19

Đổi trở về trang phục của mình, tôi ngồi trên ghế, đợi đến khi anh Đinh Việt diễn xong. Chị Vạn Thanh còn có việc nên đã lấy xe bảo mẫu của tôi đi dùng, tôi chỉ có thể chờ anh Đinh Việt để đi nhờ xe. Cuối cùng cũng qua một canh giờ, tôi đi theo lên xe của Phòng Đinh Việt, đi cùng còn có thêm cả Thư Sảng, ba người chúng tôi đều mệt mỏi quá chừng, khi chúng tôi ngồi vào trên ghế ấm, mệt mỏi đến nỗi mà một câu cũng không muốn nói. Vẫn là cuối cùng khi đi đến khách sạn, Thư Sảng đột nhiên lại mở miệng trước, lôi kéo tôi nhắc nhở tôi: "Nhìn cậu cũng biết cậu là người không biết dùng kính áp tròng, Cố Bảo Bối trước khi đi ngủ cậu nhớ phải tháo kính áp tròng xinh đẹp ra nhé, nếu cậu không nhớ tháo ra, nói không chừng một ngày nào đó ánh mắt xinh đẹp của cậu sẽ bị mù đấy." Tôi nghe cả người run lên, sau đó lại nghe cô ấy hỏi: "Cậu có tháo xuống hay không?"

Tôi đã bị dọa sợ không nhẹ, liều mạng gật đầu "Tháo xuống, mình nhất định sẽ tháo xuống."

Thư Sảng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi một cái, duỗi bàn tay ra hỏi: "Điện thoại di động của cậu đâu?"

Tôi nào dám qua loa, cô ấy đang diễn tư thế thổ phỉ thế kia rất là đạt rồi. Tôi vội vàng ngoan ngoãn lấy điện thoại di động của mình đưa tới, cô quả nhiên nhanh nhẹn chặn ngang nhận lấy, động tác kia rất giống như đang cướp giật vậy, động tác nhanh chóng ấn xuống một dãy mã số, tôi thấy lúc điện thoại trong túi sách của cô ấy kêu vang lên thì gương mặt kia mới nở một nụ cười phấn khởi, sau đó lại rất nghiêm chỉnh nói với tôi: "Nếu không tháo xuống được thì gọi điện tìm tớ." Lúc này mới đem điện thoại trả về cho tôi, động tác rất mạnh mẽ vỗ vỗ lên vai tôi.

Tôi hốt hoảng gật đầu, bị cô ấy làm cho sửng sốt, cảm thấy cô gái này lớn lên mang vẻ đẹp của con trai nhưng tại sao ngay cả tính cách cũng giống con trai như vậy chứ? A…..

Sau đó, tôi thấy cô ấy rất vui vẻ cười lên khoe hàm răng trắng, nụ cười kia cũng tràn đầy khí phách, cô ấy đưa tay chọc chọc vào đầu tôi và nói: "Cố Bảo Bối, cậu biết không, tớ thích ăn nhất là hà đồn đó…"

…

Khi chúng tôi mới vừa vào đến đại sảnh của khách sạn,diễnnnnđànnnnlêeeee quýyyyđônnn liền gặp gỡ đám nhân viên của đoàn 'Thiên đường Bạch Vũ' đang tụ tập ở một chỗ, đạo diễn của bọn họ đang cùng thảo luận chuyện gì đó với Phó Quân Nhan, thỉnh thoảng anh có gật đầu một cái, nhưng lại không thấy anh nói gì cả. Sau đó điện thoại di động của anh vang lên, tôi thấy anh ấy lên tiếng chào hỏi, nhận điện thoại liền đi qua một bên nghe điện, đứng ở bên cạnh một gốc cây nhỏ, che lại một nửa thân thể của anh. Không biết tại sao khi Quý Khiết Nhi nhìn thấy chúng tôi đi về phía khách sạn lại rất mừng rỡ chạy lại chào hỏi với chúng tôi, tôi nói thầm ở trong lòng, tôi và cô ta không quen nhau a…

Lại nghe thấy cô ta vô cùng thân thiết nói: "Anh Đinh Việt." Âm thanh kia rất mềm mại nũng nịu.

Nhất thời tôi đã hiểu rõ, qua nhiên là không có quen biết gì với tôi cả….

Nhưng khi nhìn cô ta đến gần, khóe mắt tôi hơi co rút lên, bên này Thư Sảng lại lấy cùi trỏ đẩy đẩy tôi một cái, hỏi: "Cô ta rất quen thân với Phòng Đinh Việt hay sao?"

Tôi lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Hình như không phải đâu….." Không có dấu hiệu gì mà….

Bên này, đầu tiên Thư Sảng đi ra ngoài nhìn một cái, sau đó mới đứng đắn đẩy đẩy tôi, nhỏ giọng nói: "Cậu kẻ ngu ngốc này cẩn thận một chút, cô ta lai giả bất thiện, nếu như không giành người đàn ông của cậu cũng sẽ giành người phụ nữ của cậu, cậu đứng cho vững vào."

"A, cậu nói cái gì mà người đàn ông của mình với người phụ nữ của mình cơ?"

"Đã nói nhầm ra, đã nói nhầm ra, giành người đàn ông bên cạnh hoặc người phụ nữ bên cạnh…"

Tôi còn chưa kịp mạnh miệng lại nghe thấy Quý Khiết Nhi mở miệng: "Anh Đinh Việt, vừa kết thúc công việc hôm nay à?" Còn không thèm nhìn thẳng vào tôi và Thư Sảng lấy một cái….

Phòng Đinh Việt liếc nhìn cô ta một cái, lại khách khí lui lại mấy bước, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: "Ngại quá, cô là…" Âm thanh kia cũng không nhỏ, sau khi tôi cùng Thư Sảng nghe thấy, ánh mắt kì lạ liếc nhìn nhau, cười đến khóe mắt phát run.

"Anh Đinh Việt, anh không nhớ sao? Tại lễ trao thưởng Kim Long thiếu chút nữa em đã ngã xuống, anh còn đỡ em một cái nha, em là Quý Khiết Nhi." Nói một chút lại hơi vuốt mái tóc của mình, cười nói: "Anh Đinh Việt là người tốt, làm việc thiện không cần báo đáp. Ngày đó nếu không phải anh Đinh Việt kịp thời đưa tay ra đỡ, thì có lẽ em đã phải xấu hổ rồi, tình huống lúc đó cũng không có cách nào cảm ơn anh cẩn thận, trong lòng em vẫn luôn cảm thấy áy náy. Nếu chúng ta có duyên như vậy lại có thể gặp lại nhau, em có thể mời anh ăn một bữa cơm được không?"

"Không cần. Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi." Phòng Đinh Việt khoát khoát tay, bỏ qua việc kéo khoảng cách, hỏi ngược lại: "Vậy cô còn việc gì nữa không?"

Đoán chừng Quý Khiết Nhi cũng không nghĩ tới Phòng Đinh Việt lại là người dầu muối không ưa như vậy, ngược lại nói không ra lời. Ngẩn người giống như mới nhìn thấy tôi, đi tới kéo tay tôi nói: "Tiểu Ái, ai da, ngại quá, bây giờ mới để ý đến em."

Cái ánh mắt gì vậy a… Tôi oán thầm trong lòng, mà bên kia Thư Sảng cũng đã cướp lời mở miệng trước: "Cô Quý thì ra ánh mắt cô không được tốt." Giọng nói kia mang theo mười phần khó chịu, hẳn là không có một chút khách khí nào. Thẳng tắp đem gương mặt Quý Khiết Nhi trắng bệch không còn giọt máu.

Sau khi vào thang máy, thấy không còn người ngoài nữa, lúc này tôi mới hỏi Thư Sảng: "Cậu và Quý Khiết Nhi từng có quen biết à?"

Cô lắc đầu một cái, nói "Không tính là như vậy." Sau đó nhìn Phòng Đinh Việt, lại nhìn tôi một chút. Lúc này mới chậm rãi nói: "Có một lần tôi cùng Quý Khiết Nhi hợp tác quay một quảng cáo, vừa mới bắt đầu tôi bị cô ấy nghĩ nhầm thành một người đàn ông, anh ơi, anh à gọi vô cùng thân thiết, thiếu chút nữa bò lên bắp đùi của tôi."

Tôi ngẩng đầu nhìn Thư Sảng, lại nhìn một chút giống như cô ấy không có ngực, rất công bằng nói: "Thư Sảng, đặc thù của phái nữ ở trên người cậu cũng không rõ ràng mà…." Sau khi cô ấy nghe xong, giả vờ như muốn nâng quyền lên nói: "Cố Bảo Bối, cẩn thận tớ đánh cậu." Tôi lại co rụt lại, quả quyết trốn sau lưng anh Đinh Việt, nháy mắt mấy cái, hướng về phía cô cười nói: "Tôi cũng sợ nhà yên ổn mới vậy…"

Trở lại phòng, tôi lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm, lấy tính tình của Quý Khiết Nhi nếu không phải là cái ô to, không có lợi ích, cô ta sẽ không đi làm nóng quan hệ. Nhưng Thư Sảng ….rất to sao?

Có chuyện gì, tự mình bắt tay vào làm thì sẽ cơm no áo ấm. Vì vậy, tôi không nói hai lời, bắt đầu lên mạng tra thông tin của Thư Sảng, sau đó bắt đầu tra thông tin. Thư Sảng đúng thật là rất nổi tiếng, cha cô ấy có quốc tịch của nước Thái, vậy nên cô luôn phát triển tại nước Thái, ở đó cũng phát triển rất tốt, một đường phát triển thành một đại minh tinh. Cô ấy năm ngoái mới đến Trung Quốc phát triển, lần lượt nhận một số quảng cáo và MV. Năm ngoái cô ấy rất to gan, nhận một bộ phim điện ảnh ở nước Thái, tên là 'Yêu Thơ', trên mạng khen ngợi rất mạnh mẽ. Mặc dù là Quảng Điện Tổng Cục không có tiến cử. Nhưng mà thông qua internet đã mang đến những thành công ở trong nước,di*ễ*nđà*n*lê,q,ú*y*đ*ô*n những người thích cô diễn lại đi tìm cô chụp các tiết mục quảng cáo, hay đoạn phim, cứ như vậy qua hai năm, có rất nhiều người hâm mộ cô ấy. Sau khi xem xong nội dung giới thiệu vắn tắt của cô ấy tôi mới hiểu được tại sao tôi không nhớ cô ấy, bởi vì mặc dù điện ảnh trong trẻo tinh khiết, nhưng mà diễn viên và những bức ảnh…. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, tôi cũng chưa từng sẽ nghĩ tới loại hình phim cuộn này…..

Sau đó tôi lại lướt xuống dưới, lật qua từng tờ bình luận của người ái mộ của cô ấy, sau khi càng xem càng thấy tốt, càng xem càng cảm thấy bộ phim này rất hay. Sau đó tôi thấy mình rất không có nguyên tắc, không có đạo đức xem các bình luận đáng yêu…

Nhìn không nổi nhất, quả nhiên chính là sự thân mật nhất. Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao người hâm mộ của Thư Sảng lại nhiều như vậy. Bởi vì rõ ràng là một bộ phim tình yêu đồng tính tinh khiết. Bây giờ thực sự cô ấy diễn quá tốt. Sau khi xem xong cho ta có cảm giác như cô ấy chính là một người đàn ông… hơn nữa còn là một người đàn ông rất biết cách quan tâm chăm sóc. Người 'đàn ông' thực sự sẽ đem đến sự rung động trong lòng người hâm mộ.

Vì vậy ta có mấy phần là hậu di chứng của người hâm mộ, mở điện thoại di động ra, nhìn thấy mã số mà cô ấy tự nhập vào kia, trong nháy mắt không có chút oán trách nào. Trên mặt còn mang theo sự nóng bức, hồng hồng.

Cũng vừa lúc đó, chuông điện thoại vang lên, đầu tiên tôi liền nhận điện thoại. Chỉ nghe thấy Phó Quân Nhan ở đầu dây bên kia hỏi: " Tiểu Ái, phòng của em là phòng số bao nhiêu?" Cả người tôi run lên, không biết tại sao như đang có tật giật mình vội vàng khép máy tính lại, nhưng vẫn không rời liếc nhìn người đàn ông Thư Sảng, đối với đáy lòng méo mó vừa rồi của mình không khỏi cảm thấy có cảm giác như mình đang phạm tội. Sau đó nói: "Anh ở phòng nào, em đi tìm anh cho tiện." Quả quyết thoát đi hiện trường phạm tội của mình, có được hay không.

Phòng của Phó Quân Nhan là một căn phòng ở cuối hành lang, tôi nói: "Em bảo này, anh thật là không biết chọn, gian phòng kia ở phía trong cùng như vậy, phải đi qua bao nhiêu đường chứ."

Anh nói: "Như vậy yên tĩnh hơn." Tôi hơi bĩu môi một cái, đi về phía ghế sa lon ngồi xuống.

Anh để bản thảo trên tay xuống, đi tới ngồi bên cạnh tôi, khẽ cau mày một cái nói: "diễn xong rồi tại sao không tháo kính áp tròng ra?"

Mải xem phim điện ảnh của Thư Sảng mà quên mất,… trong lòng tôi trống không…. Đi tới ôm chặt lấy hông anh, cọ cọ vào lồng ngực của anh, nói: "Anh tháo ra giúp em đi."

Sau đó anh nghiêng mặt nhìn tôi một lúc lâu, nói: "Tiểu Ái, có phải em không dám tự mình tháo ra đúng không?"

Tôi lắc đầu, rời khỏi trong ngực anh, tôi nói: "Đây là em cố ý đeo để cho anh nhìn có được không? Dáng vẻ của em thay đổi, anh cũng không khen được một câu. Câu nói đẹp mắt rất khó nói hay sao?"

Anh vỗ vỗ lưng tôi, đỡ tôi ngồi xuống, sau đó đứng lên, cúi đầu, ngón tay hơi chạm vào mắt tôi, giống như lông chim nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt, sau đó anh nói: "Dáng vẻ của em đâu có thay đổi, Cố Bảo Bối từ trước đến giờ luôn là một dáng vẻ như vậy…." Rõ ràng anh không hề khen tôi, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Ngược lại, anh không có giúp tôi tháo kính áp tròng xuống, mà là đứng một bên nhìn tôi lấy xuống, Lúc này anh rất nghiêm túc, anh nhìn tôi sau nhiều lần thất bại mà vẫn không lấy được kính áp tròng ra, lúc này mới nói: "Em càng sợ lại càng làm không tốt, vậy nên mắt của em sẽ không tự chủ được mà nháy nhiều hơn, đó là sự sợ hãi theo bản năng. Cho nên không cần phủ nhận là em lấy không tốt, nguyên nhân chính là trong lòng em có mâu thuẫn, em không dám làm." Sau đó anh lại ngồi chồm hổm xuống trước mặt tôi, nhìn thẳng vào hai mắt của tôi, nói: " Nào, tiểu Ái, thử lại lần nữa đi, lần này em hãy coi đó là một chuyện rất bình thường, không cần sợ hãi, làm một lần là tốt rồi."

Lời nói của anh, giống như có tác dụng chấn an, đôi mắt của tôi không còn nháy loạn xạ lên nữa, lần này tôi không sợ hãi gì cả, rất nhanh kính áp tròng đã được lấy xuống.

Lúc này Phó Quân Nhan mới đau lòng kéo tôi qua, cầm khăn lông phủ lên mắt tôi, từng hỏi một lần: "Có đau không?"

Thời điểm tập 1 của 'Cô bé lọ lem màu đen' chiếu tập một, tôi đang nắm gối đầu trên đùi Phó Quân Nhan ăn bỏng,diễnd9đàn(lê)-Quý+đôn từ khi cuộc chiến tuyên truyền hai bên bắt đầu, hai bộ phim đã có sự cạnh tranh lẫn nhau, cạnh tranh đến nỗi nước sôi lửa bỏng. Hai bên tổ diễn đề phòng nghiêm ngặt đối thủ, ngay cả tổ trợ lí trang điểm mà gặp nhau cũng vòng đi đường khác, hai bên khi gặp nhau đều là tươi cười chào hỏi bên ngoài mặt, còn nếu như không quen biết thì lập tức làm mặt lạnh đi qua.

Nhưng mà tôi cùng Phó Quân Nhan lại cùng nhau vừa xem ti vi vừa thảo luận kịch bản. Anh nhìn tôi đọc kịch bản, tôi lại nhìn anh đọc kịch bản, tôi nghĩ bất cứ người nào mà nhìn thấy tình huống này của chúng tôi cũng sẽ bị tức chết. Lúc tôi muốn xem chương trình đặc biệt đã đem ti vi đổi sang đài MBC, nhìn anh và Quý Khiết Nhi diễn. Cứ như vậy nhìn Phó Quân Nhan trong ti vi, lại nhìn sang phó Quân nhan đang ngồi cạnh tôi, như vậy sẽ cảm thấy tự nhiên vui vẻ, ngẩng mặt lên, hôn bẹp một cái lên mặt anh. Khi đó anh sẽ sờ đầu tôi, giống như một loại động viên vậy. Sau đó anh lại nghiêm túc nhìn tài liệu trên tay, thỉnh thoảng lại viết viết vẽ vẽ gì đó. Tôi chưa bao giờ hỏi anh đang bận rộn cái gì, hoặc là hỏi anh thời gian rảnh rỗi anh đang làm đầu tư cái gì, thời điểm biết ngôi biệt thự ở Itali là của anh, tôi cũng đã biết Phó Quân Nhan không phải người nghèo. Giống như anh biết tôi là thiên kim tiểu thư nhà họ Mạc, nhưng chưa bao giờ đặt ra câu hỏi gì với tôi.

'Thiên Quốc Bạch Vũ' cũng là một câu chuyện xưa kể về thiên kim nhà giàu, Phó Quân Nhan đóng vai hộ vệ, nhưng thực ra lại là cảnh sát nằm vùng, với mục đích là điều tra vụ công ty Khóa Quốc trốn thuế và nhiều vấn đề phạm pháp khác, nằm vùng đến trong nhà của tổng giám đốc công ty. Sau đó anh ta làm quen với con gái của tổng giám đốc, đó là một cô gái ngây thơ hồn nhiên. Sau đó trải qua hàng loạt chuyện xưa, hai người từ từ tiếp xúc với nhau, cuối cùng dẫn đến yêu nhau, cô gái có lòng tin với anh ta là họ sẽ không rời xa nhau. Mà anh ta lại bị dao động, nhưng cuối cùng trước tình thế khó xử đó, anh ta đã chọn chính nghĩa, theo luật lệ bắt đi cha của cô gái. Sau khi cha cô bị bắt, tình yêu của họ cũng xuất hiện nguy cơ. Sau đó lại là một loạt tình trạng gương vỡ rồi lành…

Phó Quân Nhan anh có thể có chút phản ứng được hay không?

"Sao em bảo anh hợp tác anh cũng không có chút phản ứng thế."

Anh để tài liệu trong tay xuống, nhìn màn hình ti vi một chút, sau đó nói: "Anh không quen cô ấy." Tôi bật cười, Lại nghĩ đến chuyện hôm nay trước mặt mọi người anh Đinh Việt cũng nói "Tôi không biết cô." Tôi cười đến đau bụng. Phó Quân Nhan tức giận phát một cái lên lưng tôi, hỏi: "Hà đồn ngốc nghếch, cười ngốc cái gì vậy?"

Tôi vừa mới bình ổn hô hấp, của phòng của anh lại vang lên tiếng chuông, tôi liếc nhìn xuống thời gian trên ti vi, nhỏ giọng nói thầm: "Muộn như thế này rồi ai còn đến vậy?" Vừa nói thì tôi vừa dựa vào người Phó Quân Nhan chớp chớp đôi mắt.

Phó Quân Nhan lắc đầu một cái, đem tôi kéo ra khỏi trong lòng, đứng dậy đi tới cạnh cửa mới hỏi: "Ai vậy?"

Cách cánh cửa rõ ràng tôi nghe thấy giọng nói kia: "Anh Quân Nhan, em là Khiết Nhi, em muốn hỏi anh vài vấn đề." Giọng nói kia đúng là mềm mại như nước nha.

Tôi nghe thấy ba chữ anh Quân Nhan kia đã giật cả mình, lại nghe thấy câu 'muốn hỏi vài vấn đề' lửa giận trong lòng liền bốc lên. Hỏi thăm? Đêm hôm khuya khoắt còn có vấn đề gì để hỏi cơ chứ? Người phụ nữ này. A!

Tôi cũng không cố cởi giầy, ba bước thành hai bước chạy đến phía sau của Phó Quân Nhan, bàn chân nhỏ hoàn toàn ở phía sau Phó Quân Nhan, cắn lỗ tai anh, hướng về tai anh nhỏ giọng thổi khí: "Anh Quân Nhan, anh Quân Nhan, có phải hay không em cũng chưa từng gọi anh như vậy?" Thân thể anh hơi cứng lại, bàn tay anh ôm lấy hông tôi, ngăn chặn bàn tay đang quấy rối của tôi, phản ứng nhanh nhẹn liền mạch đem tôi kéo vào trong ngực. Nửa mặt của anh cúi xuống, hô hấp của anh cũng nhả lên mặt tôi, anh tươi cười mang theo nét quyến rũ chết người, không giống như mọi ngày mang theo nét ấm áp, mà nụ cười này mang theo sự không đứng đắn, trên mặt anh là sự tinh nghịch, đôi mắt trong suốt. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh cười như vậy, đôi mắt như mê cung huyền ảo rất dễ làm cho lòng người ta cảm thấy say mê. Chỉ thấy anh nghênh ngang cười một tiếng, mà tiếng cười này giống như đã rút

hết sức lực của tôi, sau đó tôi có cảm giác như môi anh đang dính vào tai tôi, hơi ngứa một chút, lại mang theo chút lửa nóng. Tôi muốn lui lại, nhưng lại dễ dàng bị anh giữ lại, anh nói, giọng nói của anh mang theo sự triền miên nồng đậm khiến cho người ta bị đầu độc: "Ngoan, lát nữa gọi lại nhé…"

Tôi như đang suy yếu nhìn anh, giọng nói của anh kết hợp với khóe môi hơi nhếch lên kia, hấp dẫn đến không chịu được, tôi ngơ ngác không rời khỏi được ánh mắt của anh, giống như bị trúng một loại tà nào đó, chậm rãi kêu lên: "Anh Quân Nhan."

Sau đó anh cúi đầu, đáy mắt anh mang theo sự dịu dàng đẹp không kể hết, hơi thở ấm áp của anh phả nên mặt tôi, nói: "Bảo Bối ngốc nghếch, mở miệng ra." Chưa bao giờ xảy ra, đầu lưỡi của anh trượt vào, linh hoạt và uyển chuyển, môi lưỡi giao nhau, mềm mại không chịu được. Cả người tôi dựa vào người anh để thở không có chút sức lực nào. Cho đến một lúc lâu, tôi mềm mại bị anh ôm trong ngực, bên tai không còn âm thanh đạp cửa đứt quãng, lúc này tôi mới nhớ ra hỏi: "Cô ta đâu rồi?"

Ánh mắt anh mang theo sự lạnh lẽo, khom người ôm lấy tôi đi vào, bình tĩnh nói: "Đã đi từ lâu rồi."

Giờ phút này tôi mới phát hiện ra, Phó Quân Nhan không phải là người dễ nói chuyện như vậy…

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20

Sau đó, tôi ngồi trên ghế sa lon nhìn một chút rồi lại quay ra ngủ mất. Hôm sau khi tỉnh lại tôi thấy mình đang ngủ trên giường của Phó Quân Nhan, thân hình anh to lớn như vậy mà lại đáng thương ngủ vùi trên ghế sa lon. Tôi hít hít cái mũi, tôi có cảm giác mình sinh ra để hành hạ anh…

Sau khi có tỉ số người xem, chúng tôi không thắng được 'Thiên quốc Bạch Vũ'. Nhưng trên internet ngược lại tỉ số ủng hộ hai bên lại sàn sàn nhau. Đạo diễn hết sức giữ vững bình tĩnh, còn rất kiên nhẫn bảo chúng tôi tiếp tục tập chung diễn như cũ, để cho chúng tôi không được nản chí, nói truyền bá đều là diễn viên nhỏ chưa có nhiều kinh nghiệm đi diễn, cho dù tỉ số người xem không sánh bằng 'thiên quốc Bạch Vũ ' cũng là chuyện bình thường, chúng tôi không cần phải lo lắng. Thực ra lần trước chúng ta quay mới là bắt đầu thực sự. Lời nói này làm cho tôi vốn là không có tí áp lực nào lại cảm thấy áp lực rất lớn… Ý tứ trong đó chính là khi chúng ta ra sân truyền bá không sánh bằng chính là không thể tha thứ đúng không? Đạo diễn nói thật hay! Đây không phải chọc tức, đây chính là áp lực…

Kỹ thuật diễn của Phó Quân Nhan tự nhiên được rất nhiều người khen ngợi, tờ báo hằng ngày Bình Quả cũng có một bài tên là 'Phó Quân Nhan người có khí thế như Thiên Vương, nhưng cũng lại dịu dàng như những người đàn ông khác'… Còn có một mục đưa tin ngay bên cạnh, tên là 'Công chúa hà đồn Cố Bảo Bối hóa thân thành cô bé lọ lem thần bí, kịch bản vẫn là yêu Phòng Đinh Việt như cũ' … Tôi buồn bã nhìn anh Đinh Việt một cái, tại sao…

Những diễn viên trong đoàn diễn của tôi quan hệ với nhau rất tốt, là một bầu không khí dễ đàng hòa thuận. Lúc nghỉ ngơi, chị Nhược Phàm mang cái máy chụp hình đi tới, vừa nói là do đứa cháu trong nhà tìm kiếm cái lạ đưa đến, vừa la hét mọi người cùng chụp ảnh. Từng tấm hình xuất hiện, mọi người đều rất vui vẻ.

Chẳng qua là, Phòng Đinh Việt không chịu hợp tác, có đánh chết cũng không chịu hợp tác một lần. Cứ như vậy kiên trì kiên quyết, không có chút nào nể mặt, khiến cho chị Phàm và Thư Sảng nổi giận đùng đùng. Chỉ biết là hai người bọn họ ở cùng một chỗ huyên thuyên cả nửa ngày, lúc này mới vỗ tay một cái rồi nhìn nhau cười. Tôi cảm thấy có gì đó rất mờ ám trong chuyện này,dĩễn đ'à'n l'ê q'u'ý đ'ô'n, nhưng mà lại không thấy bọn họ có bất kỳ động tác nào tiếp theo. Trong lòng tôi cảm thấy, mình đã đánh giá quá cao bọn họ, làm sao có thể chiến thắng người đàn ông như núi băng kia.

Một lát sau, chị Phàm đi tới, len lén lôi kéo tôi, nói: "Tiểu Ái, chị đang đánh cuộc với Thư Sảng xem người nào có thể chạy đến phòng của Phòng Đinh Việt chụp một cái, người nào thắng có thể lấy được một chuỗi thịt dê. Mà nó là cái loại vừa to vừa có hương cay ấy." Tôi vừa nghe thấy lập tức vui vẻ: "Có thật không vậy?"

"Đương nhiên là thật."

Gần đây tôi bị nóng trong rất nghiêm trọng, cho nên Phó Quân Nhan cũng thấy tôi khó chịu, mấy ngày nay đồ ăn của tôi đều rất nhẹ, chỉ cần là một chút đồ ăn không thích hợp cũng không cho tôi đụng vào, nhưng mà tức nhất là càng bị nóng trong tôi lại càng thèm ăn những thứ đồ ăn cay kia. Nhưng mà tôi lại không có can đảm tự mình chạy ra ngoài ăn lung tung, nhưng mà…nếu như…. Tổ diễn viên mời khách thì sao đây…. Trong lòng tôi cười hắc hắc không ngừng…

"Cái này không phải chuyện rất dễ dàng hay sao?" Tôi ra dấu ok bằng tay, thuận tay nhận lấy máy ảnh đứng trong tay chị Phàm, tiến lên mấy bước, nghiêng đầu, lên tiếng gọi: "Anh Đinh Việt." Phòng Đinh Việt quả nhiên là nghe thấy tiếng liền quay đầu lại, tôi cười hì hì, nắm chắc thời gian ấn xuống nút chụp.

Sau đó cầm lấy hình vừa mới ra ngoài, quả nhiên hình rất tốt, hướng về phía vẻ mặt kinh ngạc của anh, giơ cao tấm hình trong tay: "Anh Đinh Việt, quay đầu cười một cái nha."

Bên này tôi đang đắc ý, ai ngờ núi cao còn có núi cao hơn. Thư Sảng đang đứng phía sau cầm máy ảnh chụp rắc rắc một tiếng, rồi nói: "Chị Nhược Phàm, chúng ta đánh cuộc là người nào chụp được hình của hai người Cố Bảo Bối và Phòng Đinh Việt nha."

“Nhưng mà cũng không nói là phải chụp chung, tôi đang định đợi lát nữa ghép thêm Tiểu Ái vào là được rồi.” Chị Nhược Phàm có mấy phần nhụt chí cãi lại.

“Chị mời khách đi.” Thư Sảng giơ cao máy chụp hình trong tay, nháy mắt mấy cái đối với tôi. Tôi nhìn thấy trên mặt chị Phàm là sự hối hận, lại nhìn Phòng Đinh Việt một chút, tôi nói: “Bọ ngựa bắt ve, chim hoàng tước ở phía sau nha…”

Phòng Đinh Việt đi nhanh về phía tôi, cướp lấy tấm hình trên tay tôi, nhẹ nhàng gõ một cái lên đầu tôi, mắng: “Ngốc.” Tôi buồn bã nhìn hai người đã lôi tôi vào trò chơi kia, rồi rất nín nhịn ngẩng cao đầu hừ một tiếng.

Có một hôm chị Nhược Phàm lôi kéo tôi hỏi: “Tiểu Ái sao em không dẫn Cố tiểu An tới đây, nghe nói lúc quay ‘Tiếc tình’ em ngày nào cũng mang theo tiểu bảo bối đó của nhà em đi mà. Tại sao đến đoàn diễn của chúng ta em lại không nể mặt mũi như vậy, cũng không mang tiểu bảo bối của nhà em đến cho mọi người xem một chút. Chúng tôi đều rất hoan nghênh đó biết không.”

Tôi gật đầu nói cám ơn, chỉ bảo khi nào có cơ hội nhất định sẽ đưa An An đến, vừa nhắc tới, trong ngực đều tràn ngập nhớ nhung daiễcn đ4a2n l0ê qaueý đ1ô7n với thằng nhóc kia. Dĩ nhiên cũng có nhớ tới cha và tiểu Khải. Sẽ không phải là ngay cả tiểu Khải sau khi quay về cũng rống lên một tràng ca kịch chứ…

Có một hôm tôi mang theo máy tính đến trường quay, lúc không phải tới lượt tôi lên diễn, tôi lập tức ôm máy tính đi ẩn náu. Sau đó Thư Sảng đi tới, chỉ chỉ vào tôi nói: “Cố Bảo Bối đi sang bên kia ngồi một chút, ừ, thuận tiện lấy máy tính của cậu cho mình mượn một chút.” Tôi gật đầu một cái, xê dịch chỗ ngồi, lại đem máy tính đưa cho cô ấy. Cô mở màn hình lên, lại mở thêm micro. Cô nói: “Cố Bảo Bối, cậu chơi cùng tớ đi.” Giọng nói của cô mang theo sự mạnh mẽ không cho phép từ chối, tôi đành ngoan ngoãn nghe lời làm theo.

Sau đó hai người chúng tôi cứ ngồi chơi như vậy tăng thêm sự chú ý. Tôi nhìn vào màn hình, số lượng người theo dõi của Thư Sảng chỉ ở đầu ba, so với tôi còn kém. Không cần phải so sánh với Phó Quân Nhan.

Cô ấy cũng không ngại ngùng mà chơi Microblogging của tôi, khi nhìn vào mục những người đang theo dõi, cô ấy rất ngạc nhiên mà dừng lại, sau đó quay sang hỏi tôi: “Phó Quân Nhan có theo dõi cậu à?”

Tôi gật đầu một cái: “Sao vậy?”

Cô ấy dùng ánh mắt đen tối quan sát tôi từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, đột nhiên đứng lên ha ha cười to, vỗ mạnh vào lưng tôi một cái: “Cố Bảo Bối tớ tưởng cậu lên internet ghi chép, hóa ra là lên mạng xem thông tin về tớ. Làm sao thế? Say đắm tớ rồi à.”

Tôi hết chỗ nói, nghiêm trang kinh bỉ cô ấy một cái, hất mặt.

Chỉ thấy Thư Sảng dung vẻ mặt kì lạ nhìn về phía tôi cười, cầm máy ảnh lên, nhân lúc tôi không chú ý, chụp mấy tính hình về tôi. Tôi thấy từ ngày bắt đầu vào đoàn làm phim, cô ấy luôn mang máy ảnh theo bên người, hoàn toàn là một người yêu thích chụp ảnh.Anh Đinh Việt từng căm giận đến tận xương tủy bảo Thư Sảng là chó săn ẩn hình, lúc nào cũng lẳng lẽ cho người ta một kích. Tôi nhớ lúc ấy tôi còn vỗ vai anh nói: “Anh Đinh Việt chúng ta chính là những người bán gương mặt này, nhịn đi.” Hôm nay nghĩ lại, tôi đối với câu nói của mình mà có phần không biết phải làm sao…

Chỉ trong chốc lát, tôi trơ mắt nhìn thấy cô ấy tải hình vào máy tính, hơn nữa còn lấy khí thế sét đánh không kịp che tai đăng hình lên trang cá nhân của cô ấy. Hơn nữa bên dưới còn ghi chú: “Mấy ngày nay, chỉ cần là lúc rảnh rỗi không phải quay phim, Cố Bảo Bối sẽ ôm máy tính trốn vào một góc, làm cho người ta muốn đi nhìn trộm cô ấy.”

Tôi rối rắm, nhìn về phía bức hình có gò má sáng loáng của mình, cuối cùng mất hết sức lực giật lại máy tính của mình, sau một lúc lâu suy nghĩ, tôi nhìn chăm chú vào cô ấy, trong mắt lóe lên ánh sáng, gọi thật to: “Anh Thư Sảng …” Quả nhiên cuối cùng tôi cũng làm cho cô ấy tức giận đến nổ tung….

Trong phim Bạch Nhan vẫn dịu dàng như cũ, vẫn ngoan ngoãn đợi ở kho hàng phía sau biệt thự, vẫn tiếp tục nhận quần áo cũ từ bạn tốt đưa cho, mỗi ngày làm ba công việc để có tiền trang trải học phí của mình, vì muốn tiết kiệm 2 đồng tiền mà cô sẵn sàng đi bộ về nhà, cô nói dù sao cũng phải đi. Bởi vì đây là khu nhà giàu, không ai cần dùng xe bus, xe bus sẽ không lên đến đỉnh núi.

Chẳng qua là, mỗi khi đêm xuống, thời điểm ánh trăng sáng lên, cô sẽ lặng lẽ chạy đến dưới gốc cây đa trong vườn hoa, khi còn bé , đây chính là nơi mẹ hay mang cô đi phơi nắng. Kể từ ngày cô bảy tuổi đó trở đi, anh và cha của cô liền không bao giờ…. cho phép cô bước một bước nào vào vườn hoa nữa. Vì vậy cô giống như một tên trộm, ban đêm thường trốn đi vào đây. Lúc mới đầu, cô đã khóc thút thít, đây chính là chỗ cô từng có mẹ ở bên cạnh, một lần lại một lần khóc thút thít. Giống như khi còn bé, lúc không có kẹo cô cũng khóc thút thít. Cô nhớ khi đó mẹ sẽ dỗ cô, cha sẽ ôm lấy cô, anh trai sẽ đem kẹo dâu tây tới đút cho cô ăn. Chẳng qua là, vào một ngày nào đó trong quá khứ, đột nhiên cô phát hiện ra, nước mắt của cô đã không còn chảy được nữa. Cũng như cô sẽ mãi mãi không thấy được ánh mặt trời ấm áp khi đứng dưới gốc cây, xuyên qua các tán lá cây xuống đất. Qua bao nhiêu đêm dài, một mình cô trong bóng tối, xung quanh chỉ có im lặng và cô đơn. Vì vậy, cô sẽ không bao giờ…. khóc nữa. Vì vậy, cây đa là nơi bầu bạn duy nhất với cô, mặc dù cô vẫn sợ bóng tối như cũ, cô sẽ trốn dưới gốc cây run lẩy bẩy, khi cô tủi thân, cô bất bình, tất cả của cô ngoại trừ A Mạc, chỉ có nó biết. hơn nữa không ai biết, cô có bao nhiêu có bao nhiêu nhớ nhung những ngày được cây đa nguy nga ôm trong ngực, nắng ấm chiếu xung quanh.

Bạch Nhan hôm nay rất vui vẻ, A Mạc nói cho cô biết, cô có tên trong tờ thông báo Đích Bảng, thành tích cuối kì của cô luôn rất tốt. Cô thậm chí còn vui vẻ tới nỗi tay giống như hơi run rẩy. Bởi vì cô biết, người đứng đầu trong cuộc thi lần này sẽ được nhà trường cử sang nước Anh làm học sinh trao đổi trong một năm. Vì có ngày này, mỗi ngày cô đều cố gắng nghiêm túc học tập, chịu dựng công việc cực khổ, tiêu dùng tiết kiệm, mọi việc đều tốt đẹp, cuối cùng cũng có ngày này. Cô rất vui vẻ, nhiều năm như vậy cuối cùng cô cũng nhận thấy một chút ánh sáng hi vọng.

Chẳng qua là khi suy nghĩ đến vấn đề tiền bạc, chính cô cũng có một chút lo lắng. A Mạc nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô, khẽ đẩy cô một cái, nói:

“Không sao, Bạch Nhan, tớ sẽ giúp cậu. Chúng ta mỗi ngày cố gắng làm nhiều thêm một công việc, mấy năm nay tớ cũng có chút tiền. Hơn nữa khi cậu đến nước Anh cũng tự mình đi làm thêm. Chỉ có một năm mà thôi, chúng ta dù thế nào cũng phải chống đỡ cho bằng được.” Sau đó cô lại thoải mái vỗ ngực nói: “Bạch Tiểu Nhan, có tớ nữa mà, sợ gì chứ.” Khó có khi Bạch Nhan có một vẻ mặt vui vẻ, mừng rỡ như một đứa bé,d,iễ.n đà.n l9ê q7u.ý đ7ô6n, nhào vào trong ngực A Mạc. A Mạc cũng cười thật to, đáp lại cô bằng cái ôm vững chắc. Chẳng qua khi nhìn đến bên này đang cười đến ngây ngốc, có người lặng lẽ bỏ đi…, đáy mắt tràn đầy đau lòng.

Bọn họ vui vẻ vài ngày, làm việc cũng càng thêm chăm chỉ hơn, gần đây bọn họ mỗi ngày chỉ ngủ khoảng hai canh giờ. Có một nhà tang lễ, tiền lương và đãi ngộ đều tốt hơn những chỗ khác nhiều lần, nhưng mà công việc này thì những người trẻ tuổi đều không muốn nhận, hơn nữa là con gái thì càng không dám nhận. Các cô đều khẽ cắn chặt răng, nhận công việc này. Chẳng qua là đến khi ở trong thang máy vận chuyển thi thể các cô vẫn sợ đến cả người đều phát run, sau đó lại nắm lấy cánh tay của nhau, vừa cắn môi an ủi nhau, vừa cười.

Chẳng qua đến ngày có danh sách được thông báo, phần sinh viên trao đổi lại không có tên của Bạch Nhan mà lại là Từ Quân. Từ Quân là em họ của Bạch Tiêu, thật ra thì phải gọi là Từ Tiêu. Cái chuyện ngoài ý muốn này để trong trường nổi lên rất nhiều nghị luận ầm ĩ, rất nhiều người mắt kính đều thất vọng tế ngã. Bạch Nhan thấy lại ngẩn người tại đó lúc lâu cũng không biểu lộ gì.

Sau đó bạch Nhan lại bị gọi đến phòng làm việc của hiệu trưởng, hiệu trưởng tuổi đã năm mươi, nói: “Bạch Nhan thành tích của em mọi người đều biết. Tốt. Thực sự rất tốt. Nhưng mà tình huống của em mọi người cũng biết.” Ông nhìn một cái lên ống tay áo đã giặt đến bạc màu mà không đổi của cô chậm rãi nói tiếp: “Bạch Nhan, chúng tôi đã suy nghĩ thật lâu, cũng là thông cảm cho tình huống của em, em sẽ không gánh nổi kinh tế khi sang đó. Cho nên chúng tôi quyết định đem cơ hội này giao Từ Quân, chị của cậu ấy hằng năm đều tài trợ cho trường học, mọi mặt cậu ấy đều có ưu thế, những thứ này, em có hiểu không…”

Bạch Nhan yên lặng lắng nghe, cô vẫn cúi đầu thật thấp, yên lặng không có một tiếng động, đột nhiên lại ngẩng đầu lên, cứ nhìn thẳng tắp vào hiệu trưởng. Dáng dấp của cô vô cùng đẹp, cho dù quần áo có kém như vậy, nhưng chỉ một cái nhìn qua, cũng chỉ giống như là búp bê, giống như chỉ cần hơi bấm một chút là sẽ ra nước. Đột nhiên hiệu trưởng như bị ma xui quỷ ám, không tự chủ được mà đưa tay đặt lên đùi cô, ông nói: “Bạch Nhan, em biết không, nếu như em nguyện ý, tôi có thể cho em học bổng kì sau.” Ngôn ngữ cùng hành động kia đã nói lên tất cả.

Đang lúc này cửa phòng làm việc bị mở ra, Bạch Tiêu mang theo Từ Quân cầm tài liệu đi vào, đi ở phía sau là anh trai của cô và Hàn Tại Tuấn. Hai bên đều sửng sốt một chút, tay hiệu trưởng còn cứng lại trên bắp đùi cô. Cô nhìn thấy bọn họ đều là nhíu lại chân mày, xem ra đều đã nghe rõ ràng hết.

Cô đè xuống tất cả tâm tình vào đáy lòng, lúc này mới lần nữa ngẩng lên, châm chọc nhìn theo Từ Quân đang ở phía sau Bạch Tiêu, lại quay sang, đôi mắt của anh trai không hề nhúc nhích khi gặp lại cô, không nhúc nhích, cô giống như một tượng đá, đáy mắt tràn đầy tố cáo cùng tức giận. Chậm rãi, cả người cô run lên, lúc này mới rũ mắt xuống, nhẹ nhàng hất bàn tay già nua kia ra, cô nói, chỉ hai chữ, âm thanh không thể nhẹ nhàng hơn nữa, cô nói: “Buồn cười….” Sau đó cô đứng dậy, khóe miệng mang theo cười nhạo, và sự xa lánh lạnh như băng. Cứ như vậy đi qua bọn họ.

Ban đêm hôm đó, cô cùng A Mạc vận chuyển xong cỗ thi thể cuối cùng, các cô nhận tiền xong, núp ở chỗ tối hành lang, A Mạc vui vẻ vừa đếm tiền vừa nói: “Bạch Tiểu Nhan, lại thêm thu nhập, tiền kiếm được cũng không sai biệt lắm, đầu tiên chúng ta đi mua cho cậu một ít quần áo tốt, ra nước ngoài sao có thể vất đi bộ mặt của nhân dân ta được, có nghe hay không hả?” Các cô đang đứng ở đầu phố này, là khu dân cư cũ kĩ, nghèo khó, vách tường bong chóc, cống thoát nước bế tắc, mùi hôi thối khắp nơi. Mà đầu kia con phố là nơi phồn hoa buôn bán say lòng người. Bạch Nhan nhìn thấy một chiếc xe Bentley chậm rãi dừng ở chỗ quẹo. Đó là một chàng trai khi còn bé đã vô số lần cô nhìn thấy anh chơi đàn, cách xa, anh đã trở thành một người đàn ông cao lớn anh tuấn. Mà anh trai cô Bạch Tử Mặc lại giống như đang che chở bảo bối đi sau lưng Bạch Tiêu, giống như thân sĩ giúp cô ta mở cửa xe, một bộ mặt cưng chiều che chở.

Đột nhiên cô nhớ lại khi còn bé, cô thích làm cái đuôi của Hàn Tại Tuấn, chỉ cần Hàn Tại Tuấn tới chơi, cô liền bắt mẹ cho mình mặc một bộ quần áo xinh đẹp nhất. Sau đó cô sẽ cầm theo búp bê vải mà cô thích nhất, chờ anh Tại Tuấn cùng chơi đùa. Khi đó Bạch Tử Mặc liền nói với cô: “Nhan Nhan, nhìn anh trai một chút đi, không muốn em chỉ nhìn Tại Tuấn đâu. Hai nhà Bạch Hàn từ nhỏ đã muốn làm đám hỏi, anh ta chính là chồng em rồi. Em cuốn anh ta làm gì. Nhưng anh trai thì khác, sau này anh còn cưới vợ nha, em phải nhân dịp anh trai chưa có vợ mà nhìn anh thật lâu biết không? Đầu tiên phải đem anh trai cướp vào tay biết không? Nhan Nhan là tiểu ngu ngốc.” Con trai nhà họ Hàn muốn kết hôn với con gái nhà Họ Bạch. Còn có anh trai vây quanh cô, chạy xung quanh cô, chỉ vì để cho cô nhìn lâu hơn một chút, gọi cô là Nhan Nhan tiểu ngu ngốc. Không biết từ lúc nào, hai vành mắt của cô đã tràn ngập nước mắt….

“Bạch Nhan sao cậu lại khóc, cậu khóc về cái gì?” A Mạc hoàn hồn, gọi to Bạch Nhan. Vừa không tim không phổi nói: “Cậu là một đứa bé đáng thương. Không phải chỉ là muốn mua cho cậu mấy bộ quần áo hay sao? Có chuyện tốt gì mà phải khóc? Không khóc không khóc, cậu là đứa bé đáng thương. Cậu đã phải chịu bao nhiêu đâu khổ cơ chứ.” Vừa nói xong, chính A Mạc cũng sửng sốt, thở dài nói: “Đừng khóc nữa, tớ biết cậu khổ…” A Mạc tính tình thẳng thắn, giống với bé trai vậy, cho nên nói chuyện cũng lớn giọng, hơn nữa khi cậu ấy quýnh lên, nói chuyện cũng to thêm mấy phần. Như vậy cũng làm kinh động đến những người ở đầu phố bên kia, bọn họ cứ nhìn chằm chằm nhau như vậy, lại rõ ràng phân chia bọn họ là người ở hai thế giới khác nhau

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 21

Tôi diễn mấy cảnh này mệt muốn chết, diễn xong liền nằm thành một khối co quắp lại một chỗ. Thật ra thì chủ yếu là mệt mỏi trong lòng. Lời diễn của

Bạch Nhan không nhiều lắm, cô ấy luôn nhẫn nhịn, trừ lúc giống như trẻ con ôm lấy gốc cây đa lẩm bẩm cũng chỉ còn lúc cô ấy nói chuyện với A Mạc, cô ấy chủ yếu là trầm mặc nhớ lại chuyện xưa. Cho nên nhân vật này, tứ chi của cô, ánh mắt, quan trọng nhất là cái miệng. Càng đi sâu vào tình tiết trong chuyện, trách nghiệm trên vai tôi càng nặng, càng ngày càng nặng. Làm một diễn viện tốt, thực sự không dễ tí nào…

Trở về khách sạn, thừa lúc mọi người không chú ý, tôi trực tiếp đi tới cửa phòng của Phó Quân Nhan, ấn mật mã đi vào. Tháo giầy một cái liền chạy chân trần suy nghĩ đem cả người nằm trên ghế sa lon. Chờ đến khi anh diễn xong, quả nhiên khi anh mở cửa thấy tôi đang ngồi trong góc, chỉ ngây ngốc ngẩn người ôm máy tính, anh nhìn tôi mấy lần. Sau đó xoay người đi đến tủ lạnh cầm bình nước, rồi mới đi đến đây hỏi: "Không vui sao?"

Tôi gật đầu một cái, tự nhiên gấp máy tính lại, nhìn về bên cạnh anh mới nói: "Thật là buồn bực kinh khủng, sớm biết đã không nhận cái loại kịch bản thần tượng ngốc nghếch đó…. Nhân vật Bạch Nhan này, sau khi diễn xong đứng lên trong lòng cảm thấy thật mệt mỏi. Nếu không bộc phát được thật lòng cảm thấy rất khó chịu…"

Anh mở nắp bình ra, đưa cho tôi, tôi nhận lấy uống vài hớp, nghe anh nói: "Càng trầm mặc bộc phát càng mạnh mẽ, bây giờ em nhẫn nhịn, thời điểm bộc phát càng có sức lôi kéo đúng không? Vậy cuối cùng em muốn quay loại kịch bản thần tượng ngốc nghếch như thế nào?"

"Có một người đàn ông siêu cấp tốt nhị thập tứ hiếu." Tôi híp mắt cười. Quan trọng nhất là tôi còn đưa tay bấm bấm anh, thế nhưng anh lại giống như chẳng có chút đau nào, nhẹ nhàng hỏi: "Còn gì nữa không?"

Tôi suy nghĩ một chút nói: "Trọng điểm là không cần có người phụ nữ ra ngoài lộn xộn gì đó."

Anh nghiêm túc gật đầu một cái, như đang suy nghĩ gì đó. Chọc khiến chotôi cười khanh khách.

Anh ấn một cái lên mũi tôi: "Tiểu Ái, bây giờ em giống như hà đồn trộm thịt…"

"Đúng vậy." Tôi gật đầu, còn nói: "May mắn, Bạch Nhan lập tức sẽ phản kích…" Diễn người phụ nữ có suy nghĩ, toan tính vẫn là vui sướng nhất. tại sao vẫn cứ bị áp bách cơ chứ… thật là…

"Ám ảnh" cuối cùng cũng đến lúc chiếu lần đầu, Phó Quân Nhan nói cho tôi biết thời gian chiếu lần đầu, tôi vội vàng lật thời gian biểu để xem, sau đó như hiến vật quý, nằm úp sấp trên vai anh, lật nhanh cho anh nhìn, tôi nói: "Ngày đó vừa đúng lúc em không có lịch nha."

Sau đó tôi nói: "Phó Quân Nhan em đang rất xúc động nha." Anh đang giúp tôi pha sữa tươi, tay anh nhất thời dừng lại một chút, quay đầu lại bảo tôi ngốc nghếch, chẳng qua là khóe miệng anh cũng tràn đầy tươi cười phát ra từ nội tâm nha.

Nghĩ đến chuyện muốn đi xem anh diễn lần đầu, mấy ngày liên tiếp tôi đều rất phấn khởi. Tôi càng thêm sâu sắc cảm thấy, tôi tuyệt đối không thể mất Phó Quân Nhan, anh đưa tôi đi xem buổi chiếu đầu tiên, là có bao nhiêu mặt mũi nha. Kiếp trước anh hoàn toàn hành động đơn độc, là một nhận vật độc lập. Vì vậy tôi càng thêm quyết tâm muốn cho anh đầy đủ mặt mũi, vì vậy tôi nhờ Vạn Thanh đến đặt một bộ lễ phục của Dior, lại giành thời gian đi ngân hàng Hưng Nghiệp, lấy ra một bộ trang sức quý báu màu xanh từ tủ sắt ra ngoài. Vạn Thanh rất ngạc nhiên, lại nói lại lần nữa: "Tiểu Ái, gần đây không có hoạt động thương nghiệp nào mà." Tôi vỗ vai chị nói: "Không sao, không sao. Em không đi được, chị quyết định thay em là tốt rồi." Mặc dù gần đây vị đại diện của tôi luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, luôn không nhìn thấy người đâu, hơn nữa còn mang theo xe bảo mẫu của tôi chạy mất tích. Làm cho Thư Sảng rất ấn tượng nói với tôi: "Tiểu Ái, thì ra công ty cậu chẳng có tí nào coi trọng cậu cả…" Tôi gãi gãi đầu bày tỏ bình tĩnh… Vạn Thanh không quản tôi, tôi đi tìm Phó Quân Nhan càng an toàn hơn không đúng sao?Kết quả thời điểm khi anh lên lầu hai gõ cửa phòng tôi, tôi đang mặc dạ phục, đeo bộ trang sức màu xanh đắt giá. Anh lại mặc quần áo thể thao màu đen, đội mũ lưỡi trai kéo xuống thật thấp, còn đeo cả kính để trang bị, chẳng qua là một thanh niên nhẹ nhàng mát mẻ. Tôi hết ý kiến, tôi cảm thấy tôi ăn mặc hoa lệ giống như mẹ ghẻ chỉ cho Phó Quân Nhan vậy… Anh nhìn tôi một cái, khóe mắt hơi giật giật, đưa tay sờ đầu tôi một cái: "Em là đứa nhỏ ngốc nghếch." Vươn tay ra dắt tôi quay vào trong nhà, đỡ tôi ngồi xuống trước bàn trang điểm, bắt đầu động tác cẩn thận giúp tôi tháo đồ trang sức xuống. Lại đưa tay qua vai tôi lấy lược trải tóc cho tôi từng phát một, nói: "Anh chỉ muốn yên lặng cùng em xem chiếu bóng, Bảo Bối ngốc, em đã rất đẹp rồi. Anh là người đàn ông, chỉ cần anh làm tất cả vì em, mà em, thoải mái vui vẻ là tốt rồi. Không cần khổ cực như vậy, thêm hoa trên gấm làm gì."

Thời điểm tôi xoay người vào phòng rửa tay tháo trang sức ra, nhìn từ trong khe cửa thấy anh đang vô cùng nghiêm túc giúp tôi chọn quần áo thể thao và kính mát, mũ, đặt xuống đầu giường. Sau đó mới xoay người đi ra ngoài, đóng cửa phòng ngủ lại. Tôi nghe thấy anh nói với tôi: "Anh ở bên ngoài đợi em." Nhìn về trong gương, dùng nước lạnh vỗ lên mặt, trong lòng lại vô cùng ấm áp…

Thời điểm chúng tôi vào trong rạp chiếu bóng, bên trong vừa mới tắt đèn, đạo diễn, diễn viên, nhân viên của "Ám ảnh" ngồi ở hàng đầu tiên. Sau khi toàn trường tắt đèn Phó Quân Nhan mới kéo tôi đi vào thính phòng từ phía sau, vành mũ của anh kéo xuống rất thấp, cầm trong tay là bỏng và hai bình nước. Bước chân trầm ổn nhẹ nhàng, kèm theo đó là một thanh nhiên ăn mặc hoàn toàn là nhẹ nhàng thoải mái. Cùng hàng trước mặt là những diễn viên khác lễ phục nghiêm chỉnh giống như là hai thế giới vậy. Lại một lần nữa tôi cảm nhận được sâu sắc rằng, anh là một người không màng danh lợi…. Nhiều nghệ sĩ như vậy, ở bên trong màn danh lợi như vậy, gặp phải biết bao nhiêu diễn viên hàng đầu, tranh giành nhau đến mẻ đầu vì được đứng trước ống kính, anh lại… Tôi cảm thấy tự hào nhưng cũng tự ti… Tôi thấy mỗi lần người hâm mộ khen tôi, tôi cũng hạnh phúc như muốn điên lên, còn khi nhìn lại Phó Quân Nhan, anh cũng không hề có chút thái độ nào với truyền thông cũng như với người hâm mộ anh, bình tĩnh như vậy, tôi càng khắc sâu rằng tôi chỉ là một người bình thường… là một loại đặc biệt tầm thường…

Theo thường lệ điện ảnh trước sẽ chiếu mấy đoạn quảng cáo, nhưng khi tôi nhìn thấy hình ảnh quảng cáo kia liền đơ người… Cả hình ảnh, là một thế giới tinh khiết, cái chăn trắng như tuyết, màn cửa sổ màu trắng bằng lụa mỏng bị gió thổi lên, lụa trắng bay lên, cô gái nhợt nhạt ngủ, tóc dài đen nhánh xinh đẹp như tảo biển bị phân tán ở trên gối. Cuối cùng, hàng lông mi dài đậm hơi lay động, cô tỉnh táo mở mắt ra, đáy mắt mông lung giống như một đứa trẻ, mang một loại mê man thuần chất. Lâu sau, cô ngáp một cái rất xinh đẹp, vô tội xoa xoa mắt, một đôi mắt to trong chớp chớp. Trên mặt đột nhiên ngẩn ngơ, tiếp theo đó là đôi mắt giảo hoạt chuyển động vòng vo, lặng lẽ cắn môi nhìn hướng về bên cạnh một cái. Cuối cùng cô nhợt nhạt nở nụ cười, an tâm mà vừa vui mừng. Bước nhanh xuống nền nhà, đi chân không chạy đến bên bàn, bê lên cốc sữa tươi, nhún vai một cái giống như một đứa bé, hài lòng nghiêng đầu uống đầy một miệng sữa tươi, đôi mắt vui vẻ híp lại, khóe miệng còn dính một vòng sữa trắng, ngây thơ mê người nghiêng đầu ngọt ngào nói:

“Mỗi sáng sớm, một mùi vị yêu thích …”

Trời ơi, diệt tôi đi… tôi… thời điểm tôi quay quảng cáo này đã cảm thấy quảng cáo này có cảm giác kì lạ, cảm giác kì lạ đó quả nhiên là ngấm ngầm hại người… Quả nhiên, người bên cạnh cười cười, nghiên đầu thổi khí vào tai tôi, giọng anh thật thấp nhắc lại: “Mỗi sáng sớm, một mùi vị yêu thích…” Ngữ điệu tràn đầy triền miên, sau đó anh nhẹ nhàng ngậm lấy tai tôi, nói: “Bảo Bối ngốc, thật ngoan…”

Tôi thực sự là ngây người…

Kiếp trước lúc xem bộ phim này diễn, là tôi tải từ trên mạng về xem, khí chất không rõ ràng, nhưng đã khiến cho tôi cảm động đến nỗi lệ rơi đầy mặt. Kiếp trước lúc bộ phim này phát sóng lần đầu liền được đông đảo mọi người ủng hộ, sau lần đầu phát sóng, đạt được bao nhiêu là khen tặng, vai chính cũng nhận được lời khen, đánh giá rất cao. Nhưng mấy ngày sau, mọi người bắt đầu bàn tán gọi đó là Phó Quân Nhan phối hợp diễn, sau nữa lời đồn đại càng mạnh mẽ như Hồng thủy mãnh thú, không thể thu thập. Anh nổi đến trình độ làm cho người ta sợ hãi, nhưng chính bản thân anh, lại khiêm tốn đến hết mức có thể. Kiếp trước, tôi chính là luôn nhìn về hướng Phó Quân Nhan. Bởi vì tôi thủy chung chỉ là tò mò, tại sao danh tiếng của anh lại cao như vậy. Năm đó “hám tình” mặc dù cũng nổi, danh tiếng của tôi cũng là từ từ giành được. Hơn nữa có không biết bao nhiêu bình luận tiêu cực. Nhưng Phó Quân Nhan lại không có, không có ai nói anh không tốt, anh không tham gia các loại tuyên truyền tạo hình ảnh, thậm chí còn không đồng ý phỏng vấn cũng không có ai nói anh đùa giỡn nhãn hiệu to lớn, anh chính là nổi danh nghiêng về một bên, giống như là nếu Phó Quân Nhan tới đó là phúc khí của bạn, nếu anh ấy không đến cũng là chuyện bình thường.

Tôi khóc, khi ống kính buông xuống, cảnh tượng bóng tối như vậy, tử vong, tuyệt vọng, anh mạo hiểm bại lộ thân mình, bất chấp nguy hiểm lao ra cứu một đứa bé vô tội bị bắt làm con tin, tiếng súng vang lên, vì bảo vệ đứa trẻ đang ngủ mê man trong thùng đựng hàng, anh gần như không chút do dự mang theo chiếc súng lục chỉ còn lại một viên đạn lao vào trong mưa bom bão đạn. Ống kính cuối cùng, là anh đang vươn tay ra, xa đến không thể với được đúng là xa đến không thể với được về phương hướng hư vô, nhẹ nhàng vuốt ve, trong cặp mắt kia có tình cảm được chất sâu vào bên trong, ngày tận thế như vậy, bi ai như thế mà lại vừa vui mừng. Nơi đó theo chiếc thuyền đi xa, là thùng đựng hàng anh đặt rất nhiều hi vọng, trong thùng đựng hàng, là đứa trẻ anh phải trả một cái giá cao mới có thể cứu được.

Ở nơi này, bên trong chuyện xưa, anh là màu đen, ở trong góc xám xịt, anh không nói câu nào, anh chưa bao giờ có một vẻ mặt khác. Là một người nằm vùng, vì để không bị bại lộ, vì để hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao cho, anh trơ mắt nhìn vợ mình chết đi, không thể cứu được. Khi vợ anh chết đi còn nắm chặt trong tay tờ xét nghiệm chứng minh cô mang thai, không khóc được. Cuối cùng, anh dùng tính mạng mình để cứu một đứa trẻ vô tội.

Cuối cùng, cuối cùng, mọi người chúng ta đều nhận thức một người đàn ông khôi ngô không tiếng động, ở bối cảnh âm u, cuối cũng cũng cười, ánh mắt của anh lại tràn đầy bi thương, nhưng khóe miệng lại cười đến chân thành tha thiết động lòng người. Chỉ một lúc kia, nụ cười đó giống như vạn hoa nở rộ, dịu dàng ấm áp trong trái tim mọi người, giọng anh nói dịu dàng nhất thế giới, hướng về phía đứa trẻ đang ngủ mê man, anh nói: “Mong có mọi chuyện dịu dàng đang chờ đợi cháu trên cõi đời này…”

Sau đó, tôi cảm thấy anh run rẩy, rất nhỏ như vậy, chân thật… Tôi muốn, tôi là hạnh phúc dữ dội….

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 22

Không giống như kiếp trước nữa, hiện tại Phó Quân Nhan đã rất nổi tiếng, cho nên cũng không thể gọi ‘Ám Ảnh’ là bàn đạp của anh được. Nhưng hình như lần này mới là lần mà anh đi sâu vào lòng khán giả nhất. Lần này, cũng giống như trong kiếp trước, tốc độ của anh đang trên đà khiến cho người ta không theo kịp, chậm rãi đứng lên đỉnh hào quang cao nhất, đứng trong màn danh lợi, không ai có thể sánh bằng. Bốn chữ ‘Công Tử Quân Nhan’ không khiến cho người khác phải lo lắng, ở ngay trong mắt, bên trong tai, ở ngay bên người.

Phải biết rằng, một nhân vật như vậy khiến người rất yêu thích, sẽ khiến cho người ta nhớ mãi không quên, quyến luyến không quên, thậm chí còn than thở tại sao lại không thể bỏ được. Làm cho đầu óc của tôi nóng lên, tôi đã nói trên Microblogging rằng: “Phó Quân Nhan, em nguyện chờ đợi vì sự dịu dàng của anh trên cõi đời này…” Chẳng kiêng nể gì ngôn luận mập mờ gì cả, cho nên cũng không gây ra bất kì sóng gió nào, chỉ giống như viên đá bị ném xuống biển, lập tức chìm ngay. Sau đó tôi phát hiện ra rằng, có đến mấy trăm ngàn người đã phát biểu câu này trước tôi.’’

Tôi quyệt miệng quay sang nhìn Phó Quân Nhan, không nói phải trái đã cho anh một quyền, đợi anh quay sang nhìn tôi mới nói: “Người ta tỏ tình với anh, anh đã xem chưa?” Lại nhìn một chút những bình luận giống bình luận của tôi như đúc, ai oán nói: “Hoàn toàn bị che mất bởi bình luận của những người yêu anh rồi…”

Anh cười mà như không cười nhìn tôi, lấy máy tính sách tay đang đặt trên đùi tôi đi, kéo tôi ngồi lên đùi anh, sau đó nắm chặt mũi tôi cười trêu: “Thật là muốn cạy đầu em ra xem bên trong có những gì?” Lúc này anh đang mặc một bộ đồ ở nhà màu trắng, cảm thấy cả người đều sạch sẽ thoải mái, không có chút lo lắng nào.

Tôi bĩu môi, anh đang dùng đá chuồm cho mắt tôi bớt sưng vì khóc. Cảm giác lạnh như băng khiến cho tôi phải oa oa kêu to, khiến cho tôi xoay loạn xạ trong ngực anh. Anh dùng một tay giữ chặt tôi lại,di!ễ!n đ$à$n lllê quuuý đ~ô~n, nhỏ giọng mắng tôi không cho phép lộn xộn, một tay khác đang vuốt trên mặt tôi, tôi nghe thấy anh nói: “Em, đứa nhỏ ngốc này sao lại ngốc vậy chứ,sao lại đi so đo với họ? Làm gì có ai giống như em có thể xứng đôi với anh. Em không biết sao?”

Tôi bị giữ chặt, yên tĩnh lại trong nháy mắt, tôi dám thề, so với việc anh gọi tôi, tôi thích anh gọi tôi là đứa nhỏ ngốc, anh khiến cho tôi cảm thấy, tôi là bảo bối của anh, bảo bối chân chính. Mà cho dù tôi có ngu ngốc thế nào nữa, anh cũng sẽ không ngại. Trong đầu tôi là một đoàn rối rắm ngọt ngào, dừng lại suy nghĩ một chút, trong miệng lại lẩm bẩm: "Anh không biết đâu, em biết em suy nghĩ nhiều, nói với anh câu nói kia, vậy là đơn giản trở thành động lực của hai chúng ta. Nhưng mà những fan hâm mộ quá mạnh mẽ, từng cái một đến cả một tổ chức đoàn thể giành đứng lên trước em. Thật là quá thất bại…" Hai tay tôi đặt trong ngực anh giật nhẹ vạt áo anh, anh nhẹ nhàng giữ lại bàn tay tôi bảo tôi đừng động. Lòng bàn tay anh lành lạnh, lại vừa lớn vừa có lực. Cho dù bây giờ tôi không nhìn thấy tôi cũng biết rõ các ngón tay của anh thon dài, sạch sẽ, trắng nõn đẹp mắt. Sau đó tôi nghe thấy anh hỏi: "Hà đồn ngốc, cũng chỉ có em cầm tay anh, ở trong lòng anh khóc như một đứa trẻ, từng chữ một nói rõ ràng, hi vọng sự dịu dàng của anh nên chờ đợi." Sau đó anh điểm một cái lên chóp mũi của tôi, nói: "Tiểu Ái, không cần bất cứ thứ gì hơn nữa, anh đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi."

'Cô bé lọ lem màu đen' và 'Thiên đường Bạch Vũ' càng gần đến kì khảo sát, giống như nhiều lần ngang cơ, sàn sàn như nhau chẳng thể phân biệt. Nhưng là theo sự nổi của phim 'Ám ảnh' đoàn diễn của chúng tôi đã thất bại hai trận trên tỉ số người xem.

Đạo diễn nhìn những số liệu này, dùng cây bút gõ gõ xuống, nói vài câu: "Phó Quân Nhan a…" Ngữ điệu kia thâm trầm đến nỗi dọa cho tôi sợ đến không cẩn thận phát run bần bật…. trong đầu xuất hiện rất nhiều những hình ảnh không được hài hòa cho lắm. Khi quay đầu lại tôi nói với Phó Quân Nhan, anh quả quyết không nhìn tôi lấy một cái, chỉ nói một câu: "Đoán mò…"

Nhóm người chúng tôi gần như đều đi xem 'Ám ảnh'. Thỉnh thoảng lúc dừng lại nghỉ ngơi sẽ vang lên những tiếng thảo luận: "Công tử Quân Nhan a…, Phó Quân Nhan a…"

"Người đàn ông như vậy thật là…"

"Mê chết người mất…"

Sau đó giống như chuyện tất nhiên, tất cả mọi người đều có suy nghĩ đối diện với tổ diễn nhìn ra xa lúc lâu. Thậm chí còn nhớ tới tôi và anh Đinh Việt từng hợp tác cùng với Phó Quân Nhan, bắt đầu từng người một đều đi qua thăm dò chút tin tức. Đơn giản chỉ là muốn nghe một chút chuyện về những dự đoán mạnh mẽ về Phó Quân Nhan, buôn chuyện chứ còn gì nữa. Anh Đinh Việt dựa vào sự lạnh lùng của bản thân mà đánh đuổi được rất nhiều người. Còn tôi thì tương đối thảm, đánh một chút má hồng cũng bị sáu bảy thợ trang điểm vây quanh. Trong lòng tôi vẫn còn sợ hãi, vì vậy mỗi ngày thấy đúng thời điểm lập tức đi bên cạnh anh Đinh Việt và Thư Sảng để cầu xin yên ổn. Càng về sau đạo diễn ra lệnh ngậm miệng không nói, thời gian trong công việc cũng không cho phép thảo luận về Phó Quân Nhan. Tôi càng khắc sâu cảm nhận về sức quyến rũ siêu cường của công tử Quân Nhan. Anh làm ảnh hưởng đến công việc nha, anh…

Có một hôm, Thư Sảng đang nghỉ ngơi trong phòng, khoanh chân ngồi trên ghế chơi PSP, thấy tôi đi tới, đột nhiên cô ấy hỏi: "Cố Bảo Bối, cậu có hiểu mấy thành ngữ linh tinh đó không?"

Tôi gật đầu một cái, bị cô ấy hỏi một câu không hiểu gì hết.

Lại thấy cô ấy ghét bỏ nhìn tôi một cái, tràn đầy chất vấn nói: "Cho dù hiện nay cậu rất là giống trẻ con Trung Quốc, tóc đen mắt đen, nhưng tớ cũng không quên sự thực là cậu là người tóc vàng mắt xanh đâu."

Tôi bùng nổ trong nháy mắt: "Anh Thư Sảng à, lại còn tóc vàng mắt xanh nữa chứ, anh tưởng tớ là mèo Ba Tư đấy à." Thư Sảng cái gì cũng tốt, thoải mái, phóng khoáng. Điều duy nhất không tốt đó chính là, cô lại lấy việc trêu chọc người khác làm thú vui… Mặc dù sau mỗi lần bị chọc tức, khi bình tĩnh lại cũng cho người ta cảm giác giống như: "Đấy là cách mỗi lần làm tăng tình cảm của tôi với bạn."

Cô lắc đầu một cái giống như đáng tiếc than thở: "Tiểu Ái, sao cậu có thể là mèo Ba Tư được? Không được đâu nhá. Cậu tất nhiên là không phải, cậu là hà đồn cơ. Hà đồn đấy."

Tôi… "Mèo cái gì mà mèo. Cậu nhìn thấy con hà đồn nào có tóc vàng mắt xanh chưa hả? Con mắt nào của cậu thấy tớ giống hà đồn hả? Hà đồn hả? Con mắt nào của cậu thấy hà đồn tóc vàng mắt xanh hả?"

"Không phải là chính cậu sao? Thật tốt, cậu còn có thể kêu được tiếng mèo nữa." Sau đó, cô ấy còn nói: "Cố Bảo Bối, cậu có thể có thêm chút tiền đồ được không? Sao cậu nói đi nói lại cũng chỉ có câu 'Con mắt nào của cậu nhìn thấy…' thế, hai con mắt của tớ đều nhìn thấy nhé. A ha ha ha ha ha." Đáng ghét. Tôi nhìn chằm chằm vào cô ấy, cô ấy nhún nhún vai, cũng trợn to mắt nhìn lại tôi, hai người chúng tôi bắt đầu thi đấu mắt.

Đang vào thời điểm hai người chúng tôi đấu mắt không ai chịu thua, bên cạnh truyền đến một tiếng cười ẩn nhẫn. Chị Nhược Phàm chống nạnh nhô đầu ra từ cửa, cười đến nghiêng trước ngả sau, nói: "Trời ạ, hai người các em là hai kẻ dở hơi. Lại ầm ĩ? Thư Sảng em đừng bắt nạt Tiểu Ái mãi thế chứ, mỗi lần em ấy bị em chọc tức thì tác phong cũng chỉ giống như xe lửa cũ mà thôi, vụt vụt vụt, là lại hết tức liền." Tôi nhìn thấy hai người họ nhìn nhau cười cũng biết là họ cùng một phe, kẻ địch mạnh mẽ ở phía trước, nhận tội chính là cách tốt nhất. Tôi che mặt bắt đầu tỏ vẻ bán manh (dễ thương ấy, nhưng tớ nghĩ là để vậy hay hơn): "Mọi người sao lại có thể lấy bắt nạt người khác làm thú vui chứ…"

Chị Nhược Phàm thổi phồng tâm trạng lên, xoay người đi về phía tôi: "Thư Sảng à. Chị cũng không thể bắt nạt Tiểu Ái nha. Trong người chị có chỉ thị của mẹ chị nha. Tiểu Ái chỉ cần nói ra là bị chị bắt nạt, về nhà chị liền gặp bi kịch nha…" Trong lòng tôi cười trộm, xoay mặt lại làm ra vẻ thông minh, nghiêm trang nói: "Tớ biết dùng thành ngữ là thật đấy."

Thư Sảng không thể phủ nhận nhíu nhíu mày, diiiễnnn đ.à,n l/ê quý đ(ô)n, cùng với ánh mắt của chị Nhược Phàm như là chuyện tất nhiên vậy, hai người càng phát ra sự kì lạ sau đó lại cười ầm lên.

Chị Nhược Phàm lại phát ra một từ khóa khác, chị ấy ném cho tôi một ánh mắt nói: "Tiểu Ái, em xem qua 'Ám Ảnh' chưa? Hiện tại công tử Quân Nhan

nổi đến thế nào không cần nói em cũng biết phải không?"

Tôi đề cao cảnh giác, nghiêng đầu nhìn hai người, cảnh giác âm mưu nồng đậm bên trong: "Đạo diện nói, trong thời gian làm việc không được nhắc đến Phó Quân Nhan."

"Cậu ngốc à, Cố Bảo Bối, hiện tại đâu có tính là thời gian trong công việc đâu, bây giờ đâu có phải diễn đâu." Trong lòng tôi điên cuồng cho Thư Sảng hai quyền, nghẹn ngào.

Chỉ nghe thấy chị Nhược Phàm thuận tiện can ngăn nói: "Tiểu Ái, gần đây mẹ chị đang si mê Phó Quân Nhan a. Tiểu Ái em không cần bày ra vẻ mặt như vậy đâu, hiện tại nam diễn viên mẹ chị yêu thích nhất là Phó Quân Nhan, nữ diễn viên yêu thích nhất là Cố Bảo Bối đó. Những thông tin về Phó Quân Nhan rất khó tìm, chị tìm ở tổ ảnh hình anh ấy muốn anh ấy kí tên cho, bọn họ lại nói là không thể cho được. Em có điện thoại của anh ta không? Chị muốn xin anh ta kí cho cái tên nha."

"Chị Nhược Phàm, em cảm thấy chị nên đi tìm anh Đinh Việt mới đúng chứ, quan hệ của hai người bọn họ tốt hơn em." Tôi bắt đầu giả nhân giả nghĩa.

"Loại công việc này mà tìm một người đàn ông rất khó nói chuyện, chính là muốn tìm em là một mỹ nữ, lại có quen biết với công tử Quân Nhan mới dễ dàng hơn…"

Thư Sảng đón nhận ánh mắt của chị Nhược Phàm, ở một bên nói phụ họa vào: "Mỹ nhân ngư muốn vương tử kí hai chữ có là gì đâu? Các cậu còn ôm hôn trên cầu Thán Tức. Cố Bảo Bối, nhớ thêm phần của tớ nữa nhé. Cậu đừng nhìn tớ như vậy. Tớ đối với người đàn ông có dung mạo xinh đẹp hơn phụ nữ không có hứng thú. Ánh mắt kia của cậu là có ý gì vậy hả? Cố Bảo Bối, là mẹ tớ. Là mẹ tớ muốn có. Mẹ tớ cũng say mê đến điên cuồng, còn ước gì mình trẻ lại chục tuổi." Cái gì mà ôm hôn, đây chẳng qua chỉ là hôn nhẹ.. hôn nhẹ mà thôi. Đơn giản chỉ là hôn nhẹ có được hay không vậy…

"Thư Sảng, mười tuổi làm sao mà đủ được?" Chị Nhược Phàm đứng ở một bên nhướng mày.

"Chỉ là một bà lão đang nằm mộng ban ngày mà thôi, đừng nói mười tuổi, cho dù trở về một ngày cũng không thể được mà." Thư Sảng rất thoải mái lấy mẹ mình ra mà châm chọc.

"Đúng vậy. Tiểu Ái cậu nói gì đi chứ…"

Tôi nói: "Lần đầu tiên mọi người khen em a…. Ha hả …lại vì một người đàn ông… Người đàn ông đó lại là kẻ địch của cả đoàn diễn."

"Nhưng anh ấy không giống với những người đàn ông khác nha…" Tôi vừa nghe thấy thế, cảm thấy có sự tạo phản về ý chí chiến đấu nha….

Kết quả vào thời điểm kết thúc công việc trở về khách sạn, chết tử tế cũng không xong, chúng tôi mới từ xe bảo mẫu đi xuống, vẫn còn đang đứng ở bãi đậu xe cũng không thể buông tha, lại gặp Phó Quân Nhan, khi đó anh đang lái xe ra cửa, một nửa thân thể đem một tay đặt trên ghế lái phụ, động tác lưu loát tự nhiên. Phía sau chúng tôi có mấy người thợ trang điểm giống như là có phản xạ, móc điện thoại ra chụp hình liên tục. Đẩy chúng tôi ra, xông lên phía trước rắc rắc chụp liên hồi. Từng người một giống như bộc lộ bản chất của cẩu tử (nhà báo). Trong lòng tôi cảm thấy khó chịu, tôi nghĩ, ba người chúng tôi ra đường cũng không đến nỗi bị lạnh nhạt như vậy đi… Lại còn bị đẩy sang một bên, chê chúng tôi cản đường nữa chứ…

Thư Sảng giống như đọc được suy nghĩ của tôi, vỗ vai tôi nói: "Ai bảo chúng ta là phụ nữ chứ, ai…." Phụ nữ, cậu cần gì làm tổn thương phụ nữ như vậy chứ….

Chị Nhược Phàm lúc này lại bày ra vẻ mặt tràn ngập sự không muốn xa rời nhìn tôi, nhẹ nhàng lôi kéo tay tôi, vẻ mặt như đang sáng lên, nói: "Tiểu Ái, trông cậy vào em, vì mẹ chị, hành động của mẹ chị giống như hâm mộ đến điên rồi. Tất cả đều trông cậy vào em."

Thư Sảng đang đứng phía sau đẩy tôi lên mấy bước nói: "Cũng vì mẹ tớ nữa…" Còn bổ sung thêm một câu: "Bán nhan sắc cũng phải biết nắm bắt thời cơ vào trong tay biết không?"

Tôi choáng, thiếu chút nữa là trượt chân…

Chẳng qua trong lúc bất chợt, tôi ngẩng đầu lên lần nữa, đứng xa xa nhìn Phó Quân Nhan. Gần như theo thói quen nhìn anh, anh giống như là một kiểu hô hấp bên trong cơ thể tôi, tôi khen ngược lâu lâu rồi không có nhìn anh từ phía xa, xa như vậy không thể hình thành cảm giác… đột nhiên tôi nghĩ, nếu mẹ còn sống, có phải hay không cũng sẽ thích anh… Mọi người đều nói, cha mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng vui mừng. Con rể như Phó Quân Nhan có thể xem là đủ tiêu chuẩn chứ. Suy nghĩ, suy nghĩ, trong lòng cảm thấy có chút thẫn thờ, có chút cảm giác tạm chia xa… Có quá nhiều người thương anh đây…

Thời điểm mấy thợ trang điểm điên cuồng chụp ảnh, Phó Quân Nhan cũng đã biết, tôi không ý kiến thấy đáy mắt anh có ánh sáng nhàn nhạt lướt qua, trong nháy mắt kia không có chút cảm tình nào, nhưng nó lại mang theo mấy phần im nặng cao quý. Ánh mắt kia, làm cho lòng tôi cảm thấy mạnh mẽ run rẩy một trận. Lúc tôi phát hiện anh đang đến gần, ánh mắt của anh dần dần mang theo độ ấm, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng lại không phải là cười. Tùy ý đóng của xe lại, đứng thẳng người dậy, cứ đứng như vậy nhìn về hướng tôi từ phía xa, dùng tay lấy mắt kính đeo trên mặt xuống, thoải mái nhìn sang, một tay đút trong túi quần, thảnh thơi đứng bên cạnh xe. Tôi vừa suy nghĩ vừa đi về phía anh, dừng lại trước mặt anh khoảng mấy bước chân, anh hơi nghiêng người nhìn tôi hỏi: "Sao thế?"

Tôi nhìn chằm chằm vào anh một lúc lâu, sao đó lại không đầu không đuôi hỏi: "Phó Quân Nhan, anh có mang theo giấy ở đây không? Loại dùng để viết chữ ấy."

Anh nghi ngờ nhìn tôi một cái, mở cửa xe lấy ra một sấp giấy trắng, dịu dàng hỏi tôi: "Đủ chưa?" Đồng thời một tay đưa sấp giấy cho tôi.

Tôi không nhận lấy, nhưng cũng không kìm chế được khóe miệng co rúm lại, gọn gàng dứt khoát nói: "Kí tên." Ánh mắt ánh quét một lần về phía sau lưng tôi, sau đó nở nụ cười giống như đã hiểu ra vấn đề, đưa tay lên xoa xoa đầu tôi. Xoay người lấy cây bút từ trong xe ra, dùng một tư thế rất đẹp mắt một tay nâng giấy lên, một tay bắt đầu kí tên.

Tôi nhìn tập giấy trắng kia, tôi dám cá cược rằng nếu tôi không lên tiếng, anh nhất định sẽ kí xong toàn bộ tại nơi này. Nghĩ như vậy xong tôi liền kéo áo anh, thấy anh quay lại nhìn tôi, tôi quay đầu lại nhìn tổng cộng có bốn thợ trang điểm, quả quyết nói: "Sáu tờ là đủ rồi."

Anh gật dầu một cái, vừa cúi kí tên, vừa dùng giọng nói chỉ đủ hai chúng ta nghe được: "Sao em lại tức giận, có nhớ món quà sinh nhật anh tặng em không?"

Hôm sinh nhật tôi, anh đưa cho tôi một chiếc chìa khóa bằng vàng. Tôi bĩu môi một cái, nhỏ giọng nói: "Nói đến chuyện này, anh thật là tầm thường, An An đưa cho em bình sữa mà em ấy quý hơn sinh mạng, Tiểu Khải đưa cho em gần như một nửa số thức ăn cho chó của nó cho em. Anh thì sao? Tầm thường không chịu được, vậy mà lại đưa vàng cho em." Tôi thấy Phó Quân Nhan không có phản ứng gì, chẳng qua chỉ là nhìn chằm chằm vào tôi, cảm giác như tôi có phần hơi quá, có chút lúng túng giải thích: "Không phải là em không thích, lúc nào em cũng mang bên mình, chẳng qua là dù thế nào em cũng không nghĩ là anh lại đưa vàng cho em… Mặc dù nó được chế tác rất đẹp, rất tinh sảo…"

Sau đó anh cười mà như không cười nhìn tôi, cũng không giống như đang tức giận, chỉ nghe thấy anh nhẹ giọng nói: "Tiểu Ái, anh đi ra ngoài một chuyến. Buổi chiều có làm cho em cốc nước hoa quả, anh đặt trong tủ lạnh nhỏ. Khi về tự em lấy ra uống đi. Nhớ phải ăn cơm tối đấy." Đậy nắp bút lên, đem phần đã kí tên xong đưa cho tôi, gật đầu một cái, đeo mắt kính lên, lái xe rời đi.

Xe của anh vừa rời khỏi nhà xe, d/iễ/n đ?à?n l*ê qu-ý đ,ôn, mấy người phụ nữ mê trai lập tức chạy như điên về phía tôi. Giống như một dạng cướp giật, cướp đi mấy tờ giấy trắng có chữ kí của anh trên tay tôi.

Thư Sảng rất thoải mái cầm tờ giấy đã kí tên nhét vào trong túi sách, đến nhìn cũng không nhìn một cái, sau đó lại quay lại xem xét kĩ càng nói với tôi: "Cố Bảo Bối à. Thật thiệt thòi cho gương mặt này của cậu. Cậu nhìn Quý Khiết Nhi một chút kia kìa, chỉ gặp gỡ với Phòng Đình Việt có mấy lần mà thôi. Nhưng mỗi lần gặp Phòng Đình Việt người ta sẽ bày ra dáng vẻ như thế nào chứ? Cậu thì sao? Cậu với người ta cũng đã cùng nhau diễn chung rồi, cùng nhau chụp quảng cáo rồi, vậy mà cậu vẫn còn đang ở giai đoạn gọi tên cũng không có bước tiến gì khác cả. Còn gọi gì mà Phó Quân Nhan cơ. Ngay cả tiếng 'anh' cũng không gọi, thật là lãng phí gương mặt đẹp này của cậu a…"

Chị Nhược Phàm cất xong chữ kí giống như cất bảo bối, từ một bên thò đầu ra gật đầu phụ họa.

Tôi không nói gì, quay đầu lại gọi: "Anh Thư Sảng ơi…"

Tôi tự mình ấn mật mã trong phòng Phó Quân Nhan để đi vào, uống nước ép trái cây anh làm, còn bỏ thêm mấy viên đá vào trong cốc nước. Chỉ trong chốc lát sau tôi liền nghe thấy tiếng gõ cửa, đang nghĩ tại sao anh lại trở lại. Chạy mấy bước đi mở cửa đồng thời tôi nói: "Sao anh lại trở lại vậy?"

Người còn không thấy rõ, đã thấy một chiếc váy liền áo màu vàng nhạt, Quý Khiết Nhi giọng nói eo éo: "Cố Bảo Bối sao ngươi lại ở đây?"

Tôi đóng cửa lại cái rầm, xoắn xuýt … Giọng nói của cô ấy giống như đang bắt tiểu tam vậy… sao mà lại u oán uyển chuyển thế… Khi tiếng gõ cửa kéo đến ầm ầm, mẹ kiếp, đến cánh cửa cũng phải chấn động, cuối cùng, trong lòng tôi tự điều chỉnh một lúc lâu, cảm thấy nói làm con rùa đen rút đầu thì mọi chuyện sẽ còn phiền toái hơn, diễn đàn,n l/ê quý đoôn, nhắm mắt, tôi sửa lại cảm xúc, mở cửa ra lần nữa, nhìn thấy cô ta với bộ mặt vặn vẹo đang đứng ở cửa, vẻ mặt giống như oán phụ này khiến cho tôi cảm thấy vô cùng rối rắm trong lòng, tôi dịu dàng cười một cái hướng về phía cô ấy nói: "A, thì ra là chị Khiết Nhi ạ. Chị làm em sợ hết hồn. Em còn tưởng mọi người trong tổ diễn đến giục tôi nhanh lấy chữ kí trở về chứ. Không phải chị không biết. Hiện tại Phó Quân Nhan nổi tiếng giống như lửa vậy, gần như mọi người trong tổ diễn bên em đều thích Phó Quân Nhan, em thực sự hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là thay mặt mọi người đến đây xin chữ kí, nhưng mới kí được một nửa Phó Quân Nhan có điện thoại, sau khi nghe điện thoại đã ra ngoài rồi, để cho em chờ anh ấy trong phòng. Sao vậy? Chị Khiết Nhi cũng tìm Phó Quân Nhan có việc gì sao? Vậy thì cùng nhau vào bên trong ngồi chờ đi. Một mình em ở bên trong cũng cảm thấy không thoải mái."

Quý Khiết Nhi nghi ngờ nhìn tôi, mấy lần ghé đầu vào trong nhà nhìn. Tôi cũng tránh ra, kéo cửa rộng ra cho cô ấy nhìn. Động tác này lại rất thuận theo ý nghĩ của cô ta, cô ta ngẩng đầu lên chậm rãi lặp lại giọng nói của tôi "Phó Quân Nhan", sau một lát mới ngẩng đầu, nhìn tôi từ trên cao xuống. "Không có chuyện gì. Vậy em chờ kí tên đi, chị ngày nào cũng có thể gặp Quân Nhan, không vội, còn rất nhiều thời gian…..'

Tôi đóng cửa lại, tiễn ôn thần đi, âm thầm thở phào một hơi. Thật là, ai có nhiều thời gian với cô chứ. Lại còn còn nhiều thời gian nữa chứ…

Sau đó tôi bắt đầu tự kiểm điểm bản thân, tôi cảm thấy mình không nên ghen lung tung, dựa vào sự cưng chiều của Phó Quân Nhan dành cho tôi mà lấn áp anh ấy. Vì thế tôi tự cảm thấy xấu hổ nên gửi đi một tin nhắn thật dài để xin lỗi, nội dung đại khái chính là, Phó Quân Nhan, em biết sai rồi……

Anh trả lời lại tin nhắn rất nhanh, anh nói: "Hà đồn ngốc nghếch của anh, anh chỉ muốn cưng chiều em đến vô pháp vô thiên, làm cho những người đàn ông khác đều không thể chịu nổi tính tình xấu xa của em."

Tôi nhẫn nhịn không được cầm điện thoại nên gọi cho anh, nửa ngày sau cũng không nói lên lời, chúng tôi giống như hai kẻ ngu ngốc chỉ nghe tiếng hít thở của nhau, sau đó tôi phải rất vất vả mới lên tiếng hỏi: "Sao anh lại đối tốt với em như thế?"

Tôi nghe thấy tiếng thở dài ở đầu bên kia, nhẹ như vậy nhưng giọng anh vẫn mang theo sự cố chấp và tang thương, anh nói: "Gặp được em, không phải là chuyện dễ dàng…"

Gặp nhau, không phải dễ dàng như vậy…

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 23

Nằm vùi trên ghế sa lon, tôi lấy điện thoại ra gọi cho cha, là An An nghe điện thoại. Cậu bé rất vui vẻ, rất có tinh thần nói vào điện thoại: "Chị ơi, chị ơi, chị ơi." Âm thanh vui vẻ mang theo sự làm nũng khiến cho khóe miệng tôi hơi nhếch lên. Cha đưa cậu bé đi qua nhiều địa phương, khiến cho cậu nhóc kia rất vui vẻ, kết hợp với tiểu Khải ở bên cạnh một xướng một họa, thỉnh thoảng tiểu Khải lại kêu lên đôi câu, An An ở bên cạnh làm phiên dịch, cha cũng thỉnh thoảng ở bên cạnh lành lạnh nói chen vào một câu, tình cảnh vô cùng ấm áp.

Đối thủ vẫn là bạn bè? 'Cô bé lọ lem màu đen' và 'Thiên đường Bạch Vũ' sẽ cùng nhau tham gia vào 'Sách tình yêu'.

'Sách tình yêu' là chương trình giải trí năm gần đây nói về sức nóng của các minh tinh hợp tác tạo nên, sự tham gia của khách mời nam nữ sẽ ghép thành từng đôi tham gia vào mỗi tiết mục. Sau đó cùng nhau thi đấu trong các trò chơi, cuối cùng chọn ra cặp tình nhân tốt nhất. Thời điểm thấy báo cáo này, tôi gọi điện cho chị Vạn Thanh mới biết được thông báo từ đó.

Thời điểm chị Nhược Phàm nhận được thông báo vẻ mặt rất buồn rầu, tôi hỏi sao vậy, chị chỉ lắc đầu một cái, thở dài nói: "Tiểu Ái, em không hiểu đâu…" Sau đó quay sang Thư Sảng bên cạnh đang cầm máy ảnh nói: "Thư Sảng à, chân chị rất to sao?" Tôi vừa nghe liền phun ra, Phòng Đình Việt đang ngồi bên cạnh cầm bánh bích quy liếc mắt nhìn nhau. Tầm mắt hai người chúng tôi vừa chạm vào nhau, anh móc móc tay đối với tôi, hai người chúng tôi chuẩn bị bỏ chạy.

Ai ngờ Thư Sảng vừa nghe xong, quả quyết vỗ tay nói: "Chị Nhược Phàm thảm rồi. Trong 'Sách tình yêu' các cặp đôi nam nữ khách mời đều thống nhất phải mặc quần áo thể thao nha. Vóc dáng hơi xấu một chút liền bị khoe ra nha. Ha ha, chị Nhược Phàm, chị là người con gái chân to nha." Tôi cũng biết Thư Sảng chuyên lấy việc chọc ghẹo người khác làm thú vui nha…

Chị Nhược Phàm buồn bã nhìn sang tôi và Phòng Đình Việt đang định chạy trốn, lại nhìn chằm chằm vào Thư Sảng nói: "Biết vậy thì không hỏi em nữa cho xong. Như nhau thôi, em là một kẻ không có ngực. Cẩn thận không lại bị đưa vào trong đống khách mời nam đó. Ai muốn ghép đôi cùng em chứ?"

Thư Sảng không thèm để ý khoát tay, đáy mắt mang theo sự bất chấp nói: "Chị Nhược Phàm chân to cũng không có chuyện gì, ngực phẳng cũng chẳng làm sao. Quan trọng nhất chính là chiều cao là cao hay thấp nha, tỉ lệ mất cân bằng nha, hai chúng ta đâu có là gì đâu? Quý Khiết Nhi từ trước đến nay ra ngoài đều là mặc váy, tại sao vậy, tại chân ngắn đó, ha ha ha."

Chị Nhược Phàm sắc mặt nghiêm túc nói: "Đúng, đúng luôn.Chị rất mong đợi đấy, hắc hắc." Trên mặt lập tức hiện lên sự vui vẻ, nụ cười kia rất là quyến rũ.

Tôi và Phòng Đình Việt hai mặt nhìn nhau, câu đầu tiên lưu lại khi Phòng Đình Việt qua cửa đó chính là: "người phụ nữ hung dữ."

Tôi gật đầu,gật đầu vô cùng nghiêm túc. Sau đó lại vỗ vai Phòng Đình Việt, nói: "Tri kỉ nha, anh Đình Việt."

Tôi nghĩ Thư Sảng cực kì không thích Quý Khiết Nhi. Từ lúc này về sau cô ấy luôn biểu hiện ra rất là kích động, nghĩ đi nghĩ lại lại không hiểu cười to, sự hăng hái lên cao vô cùng. Chị Nhược Phàm cũng thế, vì vậy tôi cảm thấy rất ngạc nhiên, nhịn không được đi hỏi chị ấy, chị Nhược Phàm lôi kéo tay nhỏ bé của tôi, vừa xoa nắn vừa nói: "Tiểu Ái, số em rất đỏ, vừa mới ra mắt đã nổi tiếng, tất nhiên rất ít người bắt nạt em. Năm đó chị phải đấu tranh một thời gian dài, bây giờ chỉ có thể gật đầu. Cũng chính là người phụ nữ đáng chết đó đã chèn ép chị lúc chị chưa có tên tuổi, sĩ diện ngôi sao lớn còn chưa tính. Khi vỗ tay diễn còn cố ý lỡ tay, đánh chị tất cả là hai mươi sáu cái bàn tay, làm hại mặt chị sưng phù giống như mặt heo vậy…" Nhất thời tôi cảm thấy nồng nặc oán giận, rất thần kinh nói một câu: "Chị Nhược Phàm, chị yên tâm, Bạch Nhan không thể đánh thắng Bạch Tiêu dù chỉ là một cái tát…"

Vào lúc nhàn hạ đột nhiên chị Nhược Phàm lại nhớ ra lần trước vẫn còn nợ chuỗi thịt bò cay ở sự kiện chụp ảnh kia, kết quả chị để cho phụ tá kéo đến năm thùng thịt bò cay, mời toàn bộ tổ diễn cùng ăn. Bên này thịt bò cay còn chưa có lên bếp lửa, thì phụ tá của Phòng Đình Việt lại kéo hai xe dưa hấu đến nói: "Ăn dưa hấu đi, ăn dưa hấu nào. Phòng Đình Việt mời mọi người cùng ăn dưa hấu."

Thư Sảng ở một bên đẩy đẩy tôi nói: "Chúng ta không thể chỉ ăn mà không mời lại nha."

Tôi nói: "Mời gì cơ?"

Cô ấy rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, còn cầm theo máy ảnh vỗ vỗ mấy cái, lúc này mới nói: "Chao đi…" Tôi không nhìn thẳng vào cô ấy, mà tham gia vào đại quân thịt bò xỏ thành từng sâu rồi đem nướng. Anh Đình Việt tìm người chia ra làm nửa xe dưa hấu, tìm người đưa sang tổ diễn đối diện. Nhân viên trong tổ nghĩ đến Phó Quân Nhan lập tức trong mắt hiện lên ánh sáng kinh người, tranh nhau mang dưa đi. Cuối cùng vẫn là chị lớn dũng cảm chiến thắng quần chúng. Thật ra thì chúng tôi cũng muốn nói, để cho bác tài xế đưa qua là được mà…Có người ở bên tổ diễn của mình đưa sang là được rồi mà…

Chị Nhược Phàm đem nướng tốt mấy chuỗi thịt bò đưa cho tôi, sau đó lầm bầm lầu bầu nói thầm: "Dù sao chị cùng Phó Quân Nhan không quen biết, Đình Việt đưa dưa hấu sang chị không cần phải đưa thịt bò sang. Chị cũng không muốn để người phụ nữ họ Quý kia chiếm một phần tiện nghi của chị."

Tôi sờ sờ lỗ mũi nói: "Chị Nhược Phàm, chuỗi thịt bò này ăn ngon quá đi."

Sau đó chị ấy lại hỏi tôi: "Em nói xem, chúng ta diễn có thể nổi sao? Có thể so sánh với độ nổi tiếng của cô ta sao? Cố Bảo Bối em phải thay chị tranh giành, em đánh gục cô ta đi, có lẽ sau này chị sẽ được thơm lây từ chỗ em, có thể làm chủ diễn tát cho cô ta mấy cái bàn tay. Cho nên lúc này, chị sẽ ngày ngày đều xỏ xâu thịt bò nướng cho em ăn."

Tôi nói: "Em đã nổi trong diễn rồi."

Chị lắc đầu một cái: "Không đủ. Tổ diễn của bọn họ chỉ cần có Phó Quân Nhan, chị lập tức treo…" Chị Nhược Phàm, tại sao chị lại không nhìn đến em và anh Đinh Việt chứ…. Còn có tại sao không nhìn chính mình nữa…

Kết quả người đi đưa dưa hấu trở về với một vẻ mặt rất đặc sắc, tôi nghe các cô ấy nói: "Mặc dù chỉ cách có mấy mét đường thôi nhưng chính là không giống nhau nha." Lại nhìn một chút mấy người chúng tôi đang đứng vây quanh bếp lò, nói: "Đối diện đang rất ầm ĩ. Nữ chính và nữ phụ đang tranh giành cãi vã."

"Ở đâu giành diễn chứ, chính là đang cướp làm quen với Phó Quân Nhan mà thôi, nữ chính và nữ phụ đều sửa bậy bạ lời kịch, cuối cùng quay đen một nửa, tranh thủ tình cảm nâng lên thành cãi vã rồi."

"Vậy thời điểm các cậu đến thì thế nào?" Chị Nhược Phàm tiến tới nhô ra cái đầu hỏi.

"Còn có thể thế nào, hai người phụ nữ đó chết sặc, đó là đẩy thật sự, trong mắt đều là bốc lửa. Phụ nữ đanh đá thật khó nhìn…"

"Phó Quân Nhan đâu?" Tôi nhịn không được tiến lên hỏi.

"Tính tình Phó Quân Nhan cũng rất tốt, hai người phụ nữ kia sửa bậy lời kịch náo loạn nhưng anh ấy vẫn kiên trì diễn tới cùng, trên mặt cũng không hiện ra sự không vui." Người nọ liếc mắt nhìn tôi một cái, đáy mắt hiện ra vẻ: "Em đoán cuối cùng là thế nào, đạo diễn bên họ, chụp ảnh, phụ tá bên đó đều khuyên thế nào cũng không được. Hai người phụ nữ này đều giống nhau là điên rồi, vào chỗ chết để náo loạn nha. Nhưng công tử Quân Nhan của chúng ta cũng rất có trình độ. Phó Quân Nhan từ đầu đến đuôi chẳng qua là tránh ở một bên xem kịch bản, hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng. Khi chúng tôi đưa dưa hấu vào tổ, lúc này mới bay ra một câu nói vào không trung, hai người phụ nữ kia lập tức yên lặng."

"Nói cái gì thế. Nói cái gì thế."

"Anh nói 'Ầm ĩ mệt chưa? Nghỉ ngơi một chút ăn miếng dưa hấu' ". Tôi vừa nghe xong liền bật cười. Cái này là do Phó Quân Nhan, nếu anh thật lòng muốn ngăn cản, thì sẽ không đợi đến lúc mấy người phụ nữ này nháo đến nửa ngay rồi mới lên tiếng, nghĩa là trong lòng anh cũng không phải là muốn mở miệng…

Hôm nay, nhân viên ở hai tổ diễn đều đình công tập thể, quan trọng là diễn viên hai tổ đi tham gia quay "Sách tình yêu". Thời gian ghi hình lại là từ 4 giờ sáng. Tôi rất oán giận, dừa vào đang nằm trên giường cảm thấy không dậy nổi. Khi đồng hồ báo thức vang lên tôi lại tiếp tục che chăn vào ngủ tiếp. Cuối cùng vẫn là Thư Sảng nhờ nhân viên khách sạn mở cửa, kéo tôi từ trên giường dậy bò xuống tầng.

Lúc đó nhân viên hai tổ đều ngồi đầy đủ trong xe ô tô mà đài truyền hình phái tới. Lúc tôi mơ hồ bị Thư Sảng kéo vào trong xe thì đã là tới muộn rồi. Thư Sảng quét mắt nhìn xung quanh xe phát hiện ra còn một chỗ trống bên cạnh chị Nhược Phàm, lại nhìn qua chỗ bên cạnh Phòng Đinh Việt là Quý Khiết Nhi đang ngồi. Cô ấy chọc chọc vào đầu tôi nói: "Cố Bảo Bối, không có chỗ ngồi rồi, bảo cậu nhanh một chút rời giường đi thì cậu lại không chịu nghe. Tốt lắm, với tình hình này thì cậu đứng đi." Vừa nói vừa đặt mông ngồi lên chỗ trống, một tay không ngưng xoa bả vai phải của mình.

Phòng Đinh Việt đi qua Quý Khiết Nhi, vừa muốn đứng lên thì bị Thư Sảng kéo lại, cô ấy nghiêm mặt nói: "Anh đừng nhường cho cô ấy. Người này mắc chứng tức giận khi rời giường, cô ấy đã đập cái đồng hồ báo thức khi nó kêu, may mắn là em tránh mau, nếu không cô ấy mà bị cô ấy đập vào mặt, thì hôm nay em đừng nghĩ đến chuyện ghi hình. Anh cứ để cho cô ấy đứng cho tỉnh cái đã, nếu không tí nữa vào ghi hình có trời mới biết cô ấy sẽ gây ra chuyện gì." Vừa nói tay vẫn không quên tự xoa bả vai mình, trong mắt tràn đầy oán giận với tôi.

Tôi mơ mơ hồ hồ nhìn cô ấy, lại nhìn chiếc xe đã hết chỗ ngồi, mọi người nhất trí đều nhìn tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy rất bứt rứt, ủy khuất mím môi nhìn về phía Thư Sảng, mong cô ấy nhanh quên đi chuyện trong quá khứ.

Cô ấy hơi nhếch khóe miệng nhìn tôi, lại nhìn một chút đằng trước chỗ ngồi của Quý Khiết Nhi, sau đó lại nhìn vai phải của mình, quay đầu đi chỗ khác.

Lúc này một người đàn ông từ cuối xe đi tới, nghiêng đầu nhìn tôi một cái, quay đầu nói với Thư Sảng: "Cô ấy đây là còn chưa tỉnh ngủ mà." Sau đó đưa tay muốn kéo tay tôi, tôi phòng bị rụt lại ngay, nhíu lại chân mày, lại thấy anh ta đưa tay ra hướng về phía tôi mời. Tôi lui lại từng bước ngẩng đầu nhìn anh ta một lúc lâu, lúc thấy rõ là Phó Quân Nhan tôi mới cho anh dắt tay, anh vừa dắt tay tôi đi vừa nói: "Tiểu Ái, đến ngồi bên cạnh anh đi." Tôi gật đầu một cái, quay đầu lại vểnh miệng lên oán giận nhìn chằm chằm vào Thư Sảng, hít hít mũi. Lúc này tôi lại được Phó Quân Nhan đỡ ngồi xuống xong, xe ô tô nghiêng ngả một cái, tôi nhìn chằm chằm vào Thư Sảng có chút mệt mỏi. Suy nghĩ một chút liền kéo cánh tay của Phó Quân Nhan qua, đồng thời ngả đầu vào vai anh, lầm bầm mấy câu, lập tức ngủ.

Tôi vẫn còn mơ hồ nghe thấy Thư Sảng kêu lên: "Cố Bảo Bối, cậu yếu ớt như thế. Cẩn thận không mọi người đem cậu đi bán đấy."

"Hừ." Cái đầu của tôi lại tiếp tục hường vào phía trong vai của Phó Quân Nhan sâu hơn nữa, hơi nhíu lỗ mũi.

Lúc đến đài truyền hình, Phó Quân Nhan nhẹ nhàng đẩy đẩy tôi dậy, lôi kéo tôi xuống xe. Lúc này gió có chút lạnh, anh để tôi đứng ngoài xe một lúc, ngược lại tôi tỉnh táo lại không ít. Lúc này tôi mới phát hiện không khí xung quanh có chút kì lạ, quay đầu lại hỏi: "Phó Quân Nhan, làm sao vậy?"

Anh lắc dầu một cái, nhận điện thoại mới vừa vang lên, nhìn xung quanh một chút, xoay người đem tôi giao cho chị Nhược Phàm và Thư Sảng mới vừa xuống xe, sau đó mới rời đi,

Chờ khi Phó Quân Nhan đã đi xa, Thư Sảng bắt đầu phát tác, dùng sức lắc mạnh người tôi, hỏi: "Cố Bảo Bối, mau thành thật khai báo đi, có phải cậu cố ý hay không? A! A" Thậm chí cô ấy còn đưa ra một ngón tay, chọc chọc vào người tôi để tìm tòi nghiên cứu.

"Mình đâu có cố ý cái gì đâu?" Đen mặt…

"Lúc Phó Quân Nhan kéo cậu đi câu tỉnh hay không tỉnh vậy hả? Cậu có biết cậu vừa ôm chặt lấy cánh tay của người ta không chịu thả, vừa gối đầu lên vai người ta ngủ say hơn chết."

Ặc… Hình như là…..

Vừa nói, Thư Sảng lại ngó giọng nói: "Mình gọi cậu rời giường. Mình chịu bị cậu ném đồng hồ vào người, cũng không hề thấy cậu dính tớ như thế đâu."

Khóe mắt của tôi co giật, quay đầu lại nghiêm túc hỏi cô ấy: "mình dùng đồng hồ ném cậu sao?" Suy nghĩ một chút lại nói: "Nhưng mà mình mơ thấy cậu bắt nạt mình, lại còn phạt mình đứng nữa."

Ngay lập tức ánh mắt của Thư Sảng như đang phun lửa, chị Nhược Phàm thì bật cười, dùng cùi trỏ đẩy cô ấy một cái: "Em hù dọa em ấy làm gì, bây giờ em ấy vẫn còn dáng vẻ chưa tỉnh ngủ, hiểu được cái gì chứ?" Sau đó lại ôm chặt lấy mặt tôi nói: "Tiểu Ái, chị Nhược Phàm yêu chết em mất. Bên này Quý Khiết Nhi ngồi cạnh bên Phòng Đinh Việt làm cho chị tức muốn chết. Kết quả, em lại đoạt lấy Phó Quân Nhan của tổ bên họ, hòa nhau một lần. Không tệ, ai, đứa trẻ mơ hồ như em thật là tốt."

Vừa nói chị ấy vừa nhận một cốc cafe Phòng Đinh Việt vừa mua xong, mở cẩn thận cho tôi một cốc, cười âm u đến kinh khủng nói: "Mặc dù biết em và Phó Quân Nhan là chuyện không thể nào nữa… Nhưng mà nếu như hai người bọn em là một đôi thì thật là tốt. Mẹ chị sẽ cười suốt." Nói xong lại quay sang Thư Sảng thì thầm với cô ấy.

Phòng Đinh Việt đứng một bên lắc đầu một cái, đi đến bên cạnh tôi nói: "Có tỉnh ngủ không?" Tôi uống một hớp cafe thật to, lúc này mới đau khổ phát hiện ra đây là cafe đen, tôi đau khổ nhắm chặt mắt lại, lắc đầu một cái sau đó từ từ nói: "Chờ thêm chút nữa đã." Suy nghĩ một chút lại bày ra vẻ mặt đau khổ nói: "Anh Đinh Việt, thật ra thì, em vẫn còn buồn ngủ quá." ANh nhẹ nhàng vỗ vỗ vai tôi, bày ra vẻ mặt không biết làm gì hơn.

Tôi liền cứ như vậy uống vài ngụm cafe, yên lặng ở trong lòng cảm thấy có chút nhớ nhung sữa tươi…. Suy nghĩ dần dần rõ ràng, tôi nghe thấy Thư Sảng nói: "Nhìn thấy không, Cố Bảo Bối đứng cạnh Phòng Đinh Việt cũng rất là có không khí đó."

"Ai! Biết chính là không giống nhau nha. Chị cũng muốn công tử Quân Nhan kéo tay chị, chăm sóc chị. Như vậy mẹ chị sẽ ghen tị chết mất a…."

"Đó là bởi vì phong độn thân sĩ có được không? Hơn nữa ai bảo cô ấy có dáng dấp như hà đồn bé nhỏ chứ, ai. Chị nói xem, lúc bình thường làm sao cô ấy có thể chăm sóc cho một đứa trẻ chứ?"

Hà đồn. Tôi ngất, trong đầu tôi cơn buồn ngủ bị bay sạch….

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 24

Mới vừa rồi khi tôi rơi vào mơ hồ, bi kịch ở trước mặt mọi người trên xe dính vào người Phó Quân Nhan… Quả nhiên khi vào trong phòng hóa trang tôi bị bài xích bởi các nữ diễn viên. Đặc biệt là Quý Khiết Nhi, ánh mắt kia rất gian xảo. Tôi rụt cổ một cái trốn đằng sau lưng của Phòng Đinh Việt, quả nhiên nhìn thấy cô ta cười một cái đến rực rỡ động lòng người đứng lên. Trong lòng tôi thầm nói, thật là lợi hại. Anh Đinh Việt quay đầu lại nhàn nhạt liếc tôi một cái, sau đó tôi rất chân chó (nịnh bợ) cười khúc khích với anh, anh lắc đầu một cái, quay đi chỗ khác.

Vốn là màn khiêu vũ sau này là do các khách mời tự do quyết định, kết quả người dẫn chương trình lại nói là rút thăm để quyết định.

Tôi nhìn Thư Sảng bị người Nhị Hào, diễn viên nam của 'Thiên đường Bạch Vũ' đưa đi, hai người bọn họ đứng cùng một chỗ, giống như là hai người đàn ông đứng cạnh nhau vậy, tôi cảm thấy rất là phiền muộn…. Chị Nhược Phàm nháy mắt ra dấu với tôi, vẻ mặt kia nói rõ ràng là Thư Sảng không hề có ngực… Tôi rất bình tĩnh nhìn qua chân chị ấy, chị ấy bày ra vẻ mặt như muốn cắn tôi vậy. Phòng Đinh Việt rút trúng Quý Khiết Nhi, lúc tôi cười nhìn anh ấy vẻ mặt của anh vẫn là nhàn nhạt như cũ. Tôi không khỏi cảm thấy gió bên tai thật uy lực, chị Nhược Phàm và Thư Sảng ngày ngày nói huyên thuyên, quả nhiên là cũng có chút ảnh hưởng đến anh Đinh Việt. Thật thần kì là tôi lại bị Phó Quân Nhan bốc vào. Tôi nhìn anh đang đi về phía tôi, tôi nghiêng đầu một lúc lâu ngắm anh sau đó mới vươn tay. Trong lòng tôi cảm thấy thất thần, đây đúng là nghiệt duyện mà. Anh nắm chặt lấy tay tôi, thấp giọng hỏi: "Tỉnh chưa?"

Tôi bĩu môi, trong miệng vẫn còn vị đắng của cafe, nói: "Sáng sớm hôm nay không được uống sữa tươi."

Anh nghe vậy hơi cúi đầu cười cười, hàng lông mi vểnh lên hơi rung rung, rất là đẹp mắt, nói: "Một lúc nữa sẽ bù lại cho em."

Tôi vừa nghe thấy, hai mắt đã sáng rực lên.

Trò chơi thứ nhất cho nóng người có tên là 'Đương nhiên'. Hai bên có thể nói bất cứ cái gì, ví dụ như Giáp nói Ất là bất kể cái gì, làm người khác bị thương, tỏ tình gì đó, chỉ cần Ất có thể tiếp chiêu, trả lời là 'Đương nhiên', khi đó trò chơi sẽ được tiếp tục. Sau đó đổi ngược lại, Ất lại bắt đầu nhằm vào Giáp như là kích thích nha, phỉ báng nha, công kích nha, thật thật giả giả đều có thể. Nếu như Giáp không có cách nào tiếp chiêu, thì sẽ không trả lời 'đương nhiên', vậy chính là thua. Ví dụ, A nói: 'Hôm qua tôi thấy bạn cởi truồng chạy.' B tiếp chiêu trả lời 'Dĩ nhiên' bày tỏ chuyện này tôi nhận. Sau đó đến lượt B công kích lại A 'tôi nhìn thấy bạn dắt theo chó cùng nhau cởi truồng chạy.' Nếu B không thể trả lời được 'dĩ nhiên', đó chính là thua. Trả lời, tiếp chiêu, cứ như vậy tiếp tục công kích lẫn nhau.

Tiến vào trò chơi đầu, nam nữ khách mời đều thống nhất phải mặc quần áo thể thao ra sân, tôi rất hài lòng khi thấy bộ quần áo màu hồng, chất liệu vải cũng rất đẹp, tôi rất muốn tiến lên cọ cọ vài cái, giống như tiểu Khải vậy… Khách mời nam là quần áo thể thao màu xanh, lúc Phó Quân Nhan đi ra, mầu sắc này làm cho khí chất của anh trở lên ấm áo rực rỡ, để cho ánh mắt của mọi người cũng sáng lên… Lúc Phòng Đình Việt đi ra quả nhiên là một khối băng di động, màu sắc rực rỡ như vậy mà vẫn không thể che đi khí chất lạnh như băng trên người anh.

Tôi không giải thích được, đối thủ đầu tiên ra sân lại là Thư Sảng.

Ánh mắt của cô ấy lóe sáng nhìn tôi, rồi nói: "Cố Bảo Bối, cậu chính là hà đồn…."

Tôi trúng đạn, hoa hoa lệ lệ ngã xuống, ai oán mím môi nhìn cô ấy, im lặng đi đến lối ra… Xoay người cực kì oán giận nhìn về Phó Quân Nhan, anh xoa xoa tóc tôi, thay tôi tiếp tục ra sân. Vẻ trầm tĩnh trên mặt đột nhiên hiện lên nụ cười nhẹ, nhưng chỉ là trong nháy mắt, giống như ngàn cây, vạn cây Lê Hoa mở ra, khoảnh khắc tươi đẹp đó, khóe môi anh hơi nhếch lên, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Thư Sảng, đáy mắt chứa sự sạch sẽ đến long lanh, giống như là đang trần thuật lại nói: "Cậu là nam sao.." Thư Sảng trúng đạn, vẫn còn đang thẫn thờ trong nụ cười của Phó Quân Nhan, cuối cùng cũng hốt hoảng đi ra.

Hình tượng của Phó Quân Nhan nháy mắt trong cảm nhận của tôi trở lên đặc biệt cao lớn, lần đầu tiên tôi thấy Thư Sảng bị nói là nam, lại còn sau khi bị xử hồi lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cuối cùng ủ xìu đi ra. Trong lòng tôi không khỏi hô to, công tử Quân Nhan thật là uy vũ.

Khi Phó Quân Nhan chống lại Quý Khiết Nhi tôi bĩu môi, lui về phía sau mấy bước. Nhớ tới câu nói 'còn nhiều thời gian' kia của cô ta, thật là đáng đánh đòn…

Quý Khiết Nhi do dự một lúc lâu mới nói: "Anh Quân Nhan, thật vui vẻ vì lần này được hợp tác với anh." Tôi tránh thoát máy quay, âm thầm liếc mắt, nhìn thấy ở bên kia chị Nhược Phàm đang rất không thục nữ trừng mắt nhìn Quý Khiết Nhi, sâu kín trong lòng nhớ đến hai mươi sáu bàn tay, nhất thời cảm thấy rét lạnh.

Phó Quân Nhan thản nhiên nhìn cô ta nhưng mà lại không nói: "Đương Nhiên." Sau đó trong lúc chúng tôi đứng một bên chờ anh nói tiếp. Người dẫn chương trình rất kích động ở một bên quạt gió thổi lửa. "Quân Nhan và Khiết Nhi tình cảm thật là tốt. Công tử Quân Nhan như vậy là quá rõ ràng nha. Không sợ người cùng hợp tác tức giận sao?"

Phó Quân Nhan quay mặt sang đưa mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt đó ấm áp như ánh mặt trời vậy.

Tôi than thở trong lòng, nhìn ống kính chiếu về chỗ tôi, tôi chỉ có thể hơi nhếch môi lên cười một chút, không nói gì cả. Trong lòng không nghĩ ra được là Phó Quân Nhan đang có ý gì, nhưng mà anh ít giao tiếp với Quý Khiết Nhi cũng làm cho tôi cảm thấy vui vẻ. Cũng lười so đo với anh.

Ánh mắt chị Nhược Phàm lúc này đang sáng lên, đã đi lên đài nói nhỏ gì đó với Phó Quân Nhan, chống lại ánh mắt đối diện đầy kinh ngạc của Quý Khiết Nhi, nhe ra một hàm răng trắng chỉnh tề. Trò chơi lại bắt đầu một vòng mới.

"Chị Khiết Nhi, đã lâu không gặp."

Vẻ mặt của Quý Khiết Nhi hơi giật giật, trên mặt lại vẫn hiện ra nụ cười ngọt ngào như cũ, cô ta nói: "Đương nhiên. Nhược Phàm tác phẩm mới của em ở đây đang biểu diễn rất tốt nha."

"Dĩ nhiên, chị Khiết Nhi, chị cũng thể hiện rất tốt, mỗi tập là một vẻ mặt." Tôi xoay mặt đi, biết chị Nhược Phàm đang kích động.

Không khí như cứng đờ lại, Quý Khiết Nhi vẫn cười như cũ nói: "Dĩ nhiên.' Sau đó quay đầu nhìn tôi một cái nói: "Nhược Phàm nghe nói trong bộ phim mới này cô muốn làm nữ nhân vật chính hả?"

"Dĩ nhiên." Chị Nhược Phàm không có một chút nào là chần chờ, gật đầu ngay lập tức, chị liếc nhìn cô ta một cái từ trên xuống dưới, sau đó nói: "Chị Khiết Nhi, từ khi vào nghề đến giờ chị vẫn luôn mặc váy nha, chị rất thích mặc váy hả?"

"Dĩ nhiên." Quý Khiết Nhi nói tiếp: "Nhược Phàm, có phải cô muốn đá nữ diễn viên chính Tiểu Ái xuống hay không?" Là khích bác li gián à…. Khóe mắt của tôi hơi co rút……..

"Dĩ nhiên." Chị Nhược Phàm cười sằng sặc lên, sau đó nói: "Hôm nay em mới hiểu được chị vẫn luôn mặc váy vì che đi dáng người thiếu sót nha." Tôi nhịn không được, thiếu chút nữa là đã phì ra cười, vì vội vàng ngừng cười tôi lại bị sặc một cái. Phó Quân Nhan nhìn tôi với ánh mắt trách cứ, vươn tay vỗ vỗ lưng cho tôi. Tôi hơi le le lưỡi, nghe Quý Khiết Nhi đã dừng lúc lâu nói tiếp: "Dĩ nhiên." Tiếp theo đó khóe miệng hơi nâng lên nhìn về phía tôi nói:

"Cô không vừa lòng với Tiểu Ái hay sao?"

Chị Nhược Phàm cười cười, không chút do dự đáp: "Dĩ nhiên." Sau đó nhìn chằm chằm vào cô ta nói: "Chị Khiết Nhi, nghe nói có một nữ diễn viên vừa bắt đầu đi diễn, bị diễn viên cũ bắt nạt, tát 26 bàn tay vào mặt diễn viên mới nha."

Quý Khiết Nhi dừng một chút, đanh mặt nói: "Dĩ nhiên." Sau đó nói: "Nhược Phàm, không được diễn nhân vật chính người không phục có phải không?"

Chị Nhược Phàm cười cười nói: "Dĩ nhiên. Chị Khiết Nhi mặc quần áo thể thao vào tôi lập tức nhìn ra được, mới vừa rồi tôi nói còn chưa đủ dễ hiểu, thật ra chị thích mặc váy, là bởi vì chân chị rất ngắn, nhưng phía trên lại dài như vậy. Chị Khiết Nhi không nhìn ra à, thì ra chị chính là chị gái chân ngắn không thể không trang điểm nha."

Cuối cùng, vẻ mặt Quý Khiết Nhi cứng đờ, không thể mở miệng trả lời được nữa.

Chị Nhược Phàm cười vỗ tay một cái nói: "Tôi tất nhiên không vừa lòng với Tiểu Ái nha, cô ấy giống như một đứa bé vậy, khiến cho người lớn như tôi cảm thấy đau lòng." Vừa nói vừa vỗ vỗ vào vai Quý Khiết Nhi, sau đó đi xuống. hai cái vỗ kia rất là nặng, tôi thấy Quý Khiết Nhi giống như bị cong người xuống vậy.

Thư Sảng từ đầu kia đi tới, một loại ánh mắt xem cuộc vui quét qua chị Nhược Phàm và Quý Khiết Nhi, đứng ở cạnh tôi, lành lạnh nói: "Chị Nhược Phàm hận đến điên rồi, khi đó chị ấy vừa mới xuất đạo, Quý Khiết Nhi bắt nạt chị ấy không ít. Nhưng mà chị ấy làm như vậy có ích lợi gì chứ? Chương trình này cũng không phải truyền hình trực tiếp, sau khi quay xong người đại diện của Quý Khiết Nhi cũng sẽ cắt hết đi thôi." Tôi nghĩ nghĩ, còn chưa kịp trả lời, Phó Quân Nhan ở một bên nhàn nhạt nói: "Chưa chắc."

Thư Sảng hơi chau mày, thế mà lại không phát tác một tiếng, đi trở lại vị trí của mình.

Trong đầu hiện lên một ánh sáng, tôi nhân lúc mọi người không chú ý len lén lôi kéo tay áo Phó Quân Nhan, khi anh hơi nghiêng người sang, tôi nhỏ giọng hỏi: "Có phải anh biết chị Nhược Phàm ở phía sau anh nên mới đi ra hả?" anh hơi giương môi lên nhưng không nói gì, ánh mắt vẫn như cũ tập chung nhìn lên đài.

Sau trò chơi văn hóa không khí rất nồng đậm này, chúng tôi bị đưa đến một phòng quay khác, ở giữa phòng có hai cái bàn, trên đó có bút, mực giấy, nghiêng. Nam khách mời nghĩ ra một câu thơ hoặc câu văn trong đầu, sau đó dùng bút lông viết rõ xuất xứ trên giấy tuyên thành, hoặc là dung bút lông viết khái quát đáp án lên giấy tuyên thành. Cùng hợp tác với các khách mời nữ, để trả lời được câu thơ hoặc câu văn chính xác.

Người dẫn chương trình vừa được chứng kiến màn vừa rồi, thời điểm làm tiếp trò chơi đã đem Quý Khiết Nhi và chị Nhược Phàm tách ra. Thành ra chúng tôi, Quý Khiết Nhi, và Phòng Đinh Việt là một tổ để thi đấu.

Như vậy trò chơi rõ ràng chính là muốn thi bản lĩnh. Tôi nhao nhao muốn thử sức. chị Nhược Phàm đứng một bên bày ra tư thế cổ vũ cho tôi cố gắng lên. Bên kia Thư Sảng lại quay về phía chị Nhược Phàm nói: "Hôm nay Cố Bảo Bối không đeo kính áp tròng, mặc dù tóc đã bị nhuộm tối. Nhưng mà chị đừng quên, cô ấy thực sự là người tóc vàng mắt xanh đó. Đừng hi vọng cô ấy sẽ giải hận giúp chị."

Tôi đau khổ ngửa đầu hỏi Phó Quân Nhan: "Em có tóc vàng mắt xanh thì sao chứ?"

Anh cười, nhìn thẳng vào mắt tôi nói: "Đẹp mắt." Vì vậy, tôi đã cảm thấy an lòng…

Tôi suy nghĩ một chút, lại lôi kéo ống tay áo của Phó Quân Nhan nhỏ giọng nói: "Phó Quân Nhan, nếu như thua em sẽ bị cha em mắng đến thối đầu." Anh có thể cũng bị cha em coi thường.

Anh giương mắt nhìn một cái vào Phòng Đinh Việt và Quý Khiết Nhi ở đối diện, nhẹ nhàng nói: "Không đâu." Tôi suy nghĩ một chút, lần trước trong xe bảo mẫu, có thấy quyển Tư Trì Thông Giám của Phòng Đinh Việt, bên trong anh còn chú thích vô cùng cặn kẽ. Tôi không đồng ý với Phó Quân Nhan khẽ lắc đầu một cái. Gia thế của Phòng Đinh Việt rất hiển hách, nhất định có được tiếp nhận truyền thống giáo dục tốt nhất. Phó Quân Nhan hơi nâng môi lên, ánh mắt hơi giương lên, như muốn nói, tôi cứ xem sẽ rõ.

Lên trước mở màn là Phòng Đinh Việt và Quý Khiết Nhi. Anh Đinh Việt liếc mắt nhìn đề, trên mặt hiện lên một chút khó khăn, chúng tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, rất nhanh anh đã cầm bút lên, tư thế cầm bút lông của anh rất tiêu chuẩn mà đẹp mắt, khiến cho tôi cảm thấy có chút mong đợi với chữ viết của anh. Chẳng qua khi tôi nhìn tờ giấy được đưa lên, thì ngay lập tức miệng tôi biến thành chữ O. Không nhịn được nói: "Phó Quân Nhan, đây là cuồng thảo a. Có đúng là cuồng thảo hay không? Anh Đinh Việt rõ ràng là…. Người nào không có chút bản lĩnh thì làm sao mà hiểu được nha. Chữ viết của anh ấy tốt như vậy, không thể nào không biết, lối viết cuồng thảo có giá trị rất cao nha, vượt qua giá trị thực dụng rất nhiều.

Phó Quân Nhan chỉ bày ra nụ cười thấu hiểu, giống như không hề có chút kinh ngạc nào, dịu dàng tiến lên, trong khi tôi đang chìm vào mảnh ngốc lăng, nhẹ nhàng vỗ tay nói: "Kết cấu tiết kiệm, bút pháp liên miên. Tung mặc cho chạy trốn, phó nhanh chóng gấp liền, không câu nệ chương pháp, thế bút lưu loát. Chữ tốt." Lúc này dáng vẻ của anh để cho tôi nghĩ đến cha, mỗi khi cha thấy tác phẩm tốt, trong đáy mắt như có một luồng sáng ấm lòng.

Một đề lại một đề, 'Sách tình yêu' lần đầu tiên xuất hiện, nữ khác mời xem không hiểu chữ viết của khách mời nam. Vì vậy tình huống bỏ cuộc là đương nhiên. Lúc Phó Quân Nhan lên đài, xoay người nhỏ giọng nói vào tai tôi: "Ha hả, cuồng thảo, hình như là anh ta cố tình không cho cô ta hiểu?" Người bình thường nhìn sẽ không hiểu được kiểu cuồng thảo, chính là muốn cô ta nhìn không hiểu, không muốn cùng đội với Quý Khiết Nhi…. Nhưng mà lại không mất đi phong độ, vẫn là thái độ hợp tác như cũ, đồng thời cũng làm cho người xem thấy được đây là một tay chữ tốt. Hóa ra là như vậy…. Đinh. Thật là đỉnh… Anh Đinh Việt chính là không muốn chơi cùng cô ta hay sao.

Vừa rồi, thì ra Phó Quân Nhan đã sớm nhìn ra, không trách được anh lại tràn đầy lòng tin như vậy… Chẳng nhẽ, vừa rồi anh cũng là thực sự không

muốn chơi cùng cô ta, cố ý để cho chị Nhược Phàm ra sân? Hắc Hắc. Tôi cười trộm trong lòng…

Phó Quân Nhan viết rất nhanh, đảo mắt, chẳng mấy chốc đã có bốn chữ rõ ràng trên giấy: "Tuế hàn tam hữu." (Ba người bạn trong ngày lạnh – Mình nghĩ để nguyên gốc hay hơn) Phải nói chữ viết kia cực kì đẹp, tràn đầy hơi thở mạnh mẽ, thật sự là mềm mại giống mây trôi, lại rực rỡ đến kinh động.

Vừa rồi Phòng Đình Việt cũng nghe thấy Phó Quân Nhan đánh giá anh, khi anh thấy chữ của Phó Quân Nhan thì hai mắt cũng sáng lên, trên mặt mang theo mấy phần hiểu rõ và ấm áp nói: "Bút pháp mạnh mẽ, có thể phối hợp chặt chẽ giữa sự mạnh mẽ và mềm mại, nét chữ uyển chuyển, độ đậm nhạt thích hợp. Chữ tốt." Chỉ hai câu ngắn gọn nhưng hình như giữa hai người bọn họ có sự tương thông trong tư tưởng.

"Tùng, trúc, mai." Tôi cười cười, vấn đề này quả thực là quá đơn giản, nhịn không được lại ném cho Thư Sảng một ánh mắt đắc ý.

Đầu bút lông của Phó Quân Nhan lại tiếp tục hoạt động, hiện lên ba chữ: "Tư thượng giới."(Nhớ thiên đình) Tôi nhìn thấy ánh mắt anh nâng lên tựa tiếu phi tiếu, nước mực trên giấy tuyên thành cũng còn chưa khô, chữ viết của anh cũng giống như con người của anh vậy, vừa sâu xa lại vừa dịu dàng đến vô tận. Mà phong cách quanh người anh cũng nói không ra được, không rõ được có bao nhiêu tốt đẹp, anh cứ nhìn tôi như vậy, dung mạo như vậy, tao nhã như vậy, đứng ở nơi đó, không có chút nào liên quan tới dung mạo tốt như vậy của anh, mà người này, rửa sạch vòng sáng rực rỡ, rơi xuống nhân gian cũng không thể xóa đi phong cách xung quanh người đó, cùng so sánh với anh, nhìn anh một cái, cũng chỉ có thể cam tâm tình nguyện như vậy, không oán trách không hối hận, giống như trong hạt bụi thấp kém vậy.

Nghe âm thanh đếm ngược của người dẫn chương trình, tôi nghiêng mặt sang một bên, tức giận lườm Phó Quân Nhan một cái, chậm rãi nói:

"Ngày du xuân, hoa hạnh thổi đầy đầu.

Ai là người trẻ, chân phong lưu.

Em muốn đem thân gả cùng, cả đời bị bỏ.

Dọc đường dù cho có bị bỏ rơi cũng không hề xấu hổ."

Sau đó tôi nhìn thấy, trong ánh mắt của anh từ từ ánh lên độ ấm, dịu dàng đến động lòng người.

Đề tiếp theo, tôi thấy sau khi anh nhìn qua đề cực kì nghiêm túc nhìn tôi một cái, sau đó mới viết xuống hai chữ: "Cây đu đủ." (Dạ, nguyên văn trong tiếng trung là hai chữ ạ. '木瓜')

Nhất thời tôi cũng không nhịn được mà nheo mắt lại, cứ như vậy mà cười nhợt nhạt, chậm rãi đọc lên câu thơ cổ xưa tràn đầy chân thành:

"Cây đu đủ người tặng ném sang, quỳnh cư ngọc đẹp tôi mang đáp người.

Cần đâu báo đáp ai ơi, để mà giao hảo đời đời cùng nhau.

Tặng cho tôi quả đào, dùng ngọc quỳnh đáp lại.

Cần đâu báo đáp ai ơi, để mà giao hảo đời đời cùng nhau.

Tặng cho tôi quả mận, đáp lại chính ngọc quỳnh.

Cần đâu báo đáp ai ơi, để mà giao hảo đời đời bên nhau."

Anh đứng ở đầu bên kia mỉm cười nhẹ nhàng với tôi, trong đáy mắt mang theo mấy phần triền miên, tôi nhìn anh giống như sẽ bị mạnh mẽ hút vào trong đó. Nếu không phải Thư Sảng ở một bên lẩm bẩm câu 'Bộ ngực lớn', tôi nghĩ tôi sẽ thực sự bị cuốn vào. Liều mạng chạy vào trong ngực anh.

Cô gái nói, em yêu anh, muốn đi theo anh. Coi như có phải trả giá bằng cả cuộc đời, em cũng không hề cảm thấy hối hận hay phải oán trách. Sau đó chàng trai nói, tặng em quả đào, tặng em quả mận. Nhận của khanh một mảnh tương tư, không chịu ý tứ của khanh. (Khanh ở đây là chỉ cách gọi vợ chồng nha.)

Không biết người nào ra đề, mà lại sinh ra một trận buồn triền miên. Khi Phó Quân Nhan đi xuống đài, không tránh đi chút nào dư luận thoải mái xoa đầu tôi nói: "Tiểu Ái thật giỏi." không biết tại sao tự nhiên tôi lại cảm thấy xấu hổ, khẽ rũ mắt xuống, hai bên tai đỏ bừng.

Thư Sảng ý vị than: "Tiểu Ái à. Cậu đã chứng minh cho mình thấy thực sự là lúc trước đã quá coi thường cậu rồi. Cậu có vẻ mặt của đứa trẻ lại giống như hà đồn, hơn nữa lại còn có tóc vàng mắt xanh a." Nói thật, tôi muốn cắn cô ấy…

Buồn cười nhất chính là người hợp tác với chị Nhược Phàm, anh ta biết chữ so với hai vị phía trước không tốt bằng, anh ta liền vẽ vẽ. đáng tiếc chính là cho dù có vẽ cũng không được tốt lắm, đem một bàn vẽ hình bát giác thành một cái vương bát lớn.(mình cũng chịu) tiếng cười lan tràn khắp nơi.

Lúc chơi trò chơi đánh ngã, đáng buồn thay tôi lại thật đáng thương gặp phải Quý Khiết Nhi. Tôi suy tính một chút ở trong lòng, cảm thấy thi nhanh một chút có kết quả thì tốt hơn.

Vì vậy, tôi rất nghiêm túc ra sân, còn lấy được Phó Quân Nhan cố gắng lên ôm. Rõ ràng trong lòng Quý Khiết Nhi có tức giận. Tôi vừa giận lại vừa buồn cười nói: "Đến đây đi, em sẽ thắng mọi người."

Kết quả lại là một trận tiếng cười vang lên, sau một hồi chúng tôi lôi kéo nhau, lúc cô ta ra sức, tôi đột nhiên thu lực lại, thành công làm cho mình vấp chân té ngã. Té ngã một cái thì té ngã một cái đi, cuối cùng so với bị chết dập đầu mạnh, tôi muốn như vậy hơn. Hình như Phó Quân Nhan cũng rất đồng ý, lôi kéo tôi, nhéo nhéo lòng bàn tay tôi.

Không nhìn ra được thực sự Quý Khiết Nhi là một người có sức lực rất mạnh mẽ, một mình cô ta vấp ngã kéo theo vài vị khách mời nữ cũng bị ngã theo, cuối cùng là Thư Sảng ra sân. Tôi nhìn Thư Sảng thu hồi vẻ mặt bất cần đời bình thường, tôi nghĩ trong lòng, Quý Khiết Nhi chết chắc. Quả nhiên các cô ấy giằng co thật lâu, Thư Sảng lôi kéo sợi dây bên hông của cô ta, vừa xông lại đụng. Quý Khiết Nhi ngạc nhiên nhiều lần đụng vào trên hàng rào, đến muốn chết tử tế cũng không được, không đau là chuyện không thể nào, nhưng chính là cô ta lại không có ngã. Nhìn tình cảnh bên này không có bất kì cái gì là không đúng, thế nhưng tôi lại vẫn cảm thấy có chút gì đó là không đúng. Quả nhiên lại nhìn thấy Thư Sảng vấp ở chính chân của mình, sau đó ngược lại là bị Quý Khiết Nhi áp đảo, thấy lại thấy người ra sân tiếp theo là chị Nhược Phàm, tôi cảm thấy đây là lực lượng phụ nữ đi báo thù a. Sau đó tôi quay đầu lại nhìn Phòng Đình Việt, trong mắt anh quả nhiên cũng hiện lên sắc thái hiểu rõ, chúng tôi nhìn nhau, cũng nhau gật đầu một cái.

Đắc tội cái gì chứ chớ đắc tội với phụ nữ, chân lí đó.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 25

Ngày hôm sau chúng tôi đi quay phim, Thư Sảng vẫn giữ vẻ mặt không vui nói với chị Nhược Phàm: "Chị bây giờ vẫn còn sức ở đây mà vui vẻ hay sao, sẽ bị cắt đó! Sẽ bị cắt! Chị không phát hiện sau đó người đại diện của Quý Khiết Nhi đi theo phía sau của đạo diễn hay sao? Không cần nghĩ cũng biết họ muốn làm gì rồi, những đoạn nào theo họ thấy không tốt sẽ đều bị cắt sạch cho xem." Cuối cùng vẫn là một tiếng thở dài đầy tiếc nuối.

Chị Nhược Phàm thờ dài một cái liếc mắt nhìn Thư Sảng, rất chính trực nói: "Tại vì bản thân em quá tích cực thôi." Sau đó lại làm như không có chuyện gì xua tay nói: "Có được truyền ra truyền thông hay không cũng chẳng có liên quan gì với chị, chỉ cần tự bản thân chị biết là được rồi. Quan trọng là ngày hôm qua chị cảm thấy sảng khoái nhất là khi nhìn thấy mặt cô ta giống như mặt người chết vậy, giống như đang nuốt vào một cục tức không nhỏ." Sau đó chị lại quay đầu lại nhìn tôi chân thành tha thiết nói: "Tiểu Ái, ban đầu đúng là chị muốn đóng nhân vật chính, không nghĩ tới lại bị em cướp được. Lúc trước chỉ nghĩ là do em có số may mắn, bề ngoài đẹp mắt, có duyên với nhiều khán giả, cho nên mới chiếm được việc tốt này. Nhưng mà sau khi chứng kiến em vào vai nhân vật Bạch Nhan, chị tâm phục khẩu phục rồi."

Tôi cũng không nói ra lời, ngẩng đầu lên nhìn chị ấy: "Chị Nhược Phàm."

Chị ấy cười cười, vỗ vỗ vai tôi.

Đã rất lâu rồi tôi không có liên hệ với Jay, tin tức về anh ta cũng trở nên rất ít, đối với một người nghệ sĩ thì người đại diện có vai trò rất quan trọng, trong lúc đó anh ta và Từ Hồng có khúc mắc nên ít nhiều gì cũng sẽ bị ảnh hưởng. Cho nên tôi không hề nghĩ đến anh ta sẽ đột nhiên gọi cho tôi, giọng nói của anh có vài phần nóng vội, anh nói: "Tiểu Ái, em đang ở đâu vậy?"

"Em đang ở tổ kịch, Jay, có chuyện gì vậy?"

Anh ta dừng lại một chút nói: "Tiểu Ái, hiện tại anh đang ở dưới bãi đậu xe của tổ kịch bọn em, em có thể đi xuống đây một lúc được không?"

Tôi cảm thấy rất kinh ngạc, hỏi lại anh ta: "Jay, có chuyện gì vậy?"

Trong giọng nói của anh ta giống như không còn một chút sức lực nào, anh ta nói: "Tiểu Ái, chỉ đi ra một chút thôi, không được hay sao?" Không biết vì sao, âm thanh của anh ta khiến cho tôi nhớ đến kiếp trước, một ngày nào đó của kiếp trước anh ta cũng đã từng như vậy, sau đó anh ta nói, anh ta đã kết hôn với Từ Hồng rồi. Giọng điệu kia vừa mang theo sự mờ mịt vừa mang theo sự lúng túng. Tôi cất điện thoại, không hiểu sao lòng bàn tay lại toát mồ hôi lạnh.

Lúc tôi gặp Jay, anh ta đang rất hoảng sợ, anh ta đứng ở một góc sáng trong bãi đỗ xe, mệt mỏi tựa vào cây cột bên cạnh, mang theo sự suy sút, hoàn toàn không giống như con người anh ta một chút nào. Anh ta đội mũ và đeo kính mắt, rất cố gắng để che giấu bản thân. Nhưng tôi không hề nhìn sai khi thấy ánh mắt tiều tụy, râu chưa cạo, dáng vẻ kia không ngăn được một sự chật vật nghèo túng.

Tôi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đi qua hỏi : "jay, anh làm sao vậy?"

Anh ta nhìn về phía tôi, sau một hồi định thần lại mới nói: "Tiểu Ái…" Miễn cưỡng gợi nên khóe môi tươi cười với tôi.

Tôi thực sự không nhìn được, kéo anh ta ra một chỗ kín, giọng điệu có chút khẩn trương: "Jay, xảy ra chuyện gì vậy? Sao anh lại trở nên như thế này?"

Anh ta thế mà lại cười rộ nên, bây giờ thì nụ cười rất thực, nhưng mà trong nụ cười ấy lại mang theo một sự khác thường. Anh ta nói: "TIểu Ái, anh tới đây chỉ muốn nói với em, xin em, xin em tin anh. Dù có chuyện gì xảy ra em cũng đều phải tin anh."

Tôi gật đầu không chút do dự nói: "Em tin anh, đây là anh bị làm sao vậy?"

Anh ta nhìn về phía tôi, chậm rãi tháo kính mắt xuống, trong ánh mắt kia tràn đầy sự nặng nề, luôn lộ ra sự mệt mỏi. Anh ta hơi rũ mắt xuống, có chút run rẩy mở miệng: "Tiểu Ái, có thể em không biết, lần đầu tiên nhìn thấy em anh có bao nhiêu là vui vẻ. Lúc biết được em tên là Tiểu Ái, nhiều may mắn. Từ nhỏ anh có một giấc mộng, có một cô bé luôn ở trước mặt anh, ôn nhu quyến luyến vươn tay về phía anh, nghe anh gọi cô ấy là Tiểu Ái. Khi anh mới gặp em lập tức có thể khẳng định, là em, chính là em, là em đã đến bên anh rồi. Tiểu Ái! Tình yêu của anh tên là Tiểu Ái. Em không biết anh yêu em ngay từ ánh mắt đầu tiên trong lần gặp gỡ đầu tiên ấy. Anh không thể thoát khỏi em được…" Trái tim của tôi như run lên, hoảng sợ nhìn anh ta.

Anh ta rơi nước mắt, giữ chặt lấy tay tôi, anh ta nói: "Tiểu Ái, anh cho rằng chúng ta có thời gian, nhưng mà hiện tại anh sợ không kịp, không kịp nói với em, anh yêu em, anh thực sự yêu em. Mời em, nhất định phải tin anh. Anh không cần em phải làm cái gì cho anh, anh cũng không biết bây giờ anh còn có thể làm gì cho em. Nhưng mà, cho dù bọn họ có nói cái gì, xin em, nhất định phải tin anh." Sau đó anh ta nhìn tôi một cái rồi mạnh mẽ kéo tôi vào trong ngực, lần va chạm này khiến cho tôi cảm thấy rất đau, nhưng quanh thân anh ta lại tản ra một sự sợ hãi khó nói. Anh ta chậm rãi buông tôi ra, vội vàng mang kính mắt lên, khẽ cắn môi, tôi thấy anh ta nắm chặt thành quyền, không chút do dự quay người rời đi.

Tôi nhìn theo chiếc xe của anh ta rất nhanh đã lại đi xa, không biết do bụi đất bay vào mắt tôi, hay là do nhìn thấy bóng lưng tuyệt vọng của anh ta mà mắt tôi đã mơ hồ một mảnh. Tôi quay người lại, phía sau tôi có rất nhiều người đang đứng, Phó Quân Nhan, Phòng Đình Việt, Thư Sảng, còn có Quý Khiết Nhi. Tôi hơi mím môi, chẳng quan tâm đến biểu tình của mọi người, vội vàng che đi nước mắt, nhưng lúc này, nước mắt lại lau như thế nào cũng không hết, từng giọt từng giọt rơi xuống. Cuối cùng, tôi bỏ cuộc, nhìn về phía mọi người, rất ngốc nghếch hỏi một câu: "Ai có thể nói cho em biết, chuyện gì đang xảy ra được không?"

Ngày hôm sau, Jay lên trang đầu của báo, "Mối tình đẹp của Jay và người đại diện Từ Hồng cuối cùng cũng sáng tỏ", "Khẩu vị của Jay là tình chị em, video clip mạnh mẽ lan ra". Thư Sảng muốn nói lại thôi đưa báo cho tôi xem, tôi đọc báo, không biết nên bày ra biểu tình như thế nào. Chỉ là hoảng hốt nghĩ đến người đàn ông kia, lôi kéo tay tôi nói: "Xin em tin tưởng anh, xin em tin tưởng anh." Không biết tại sao không đáy lòng lại có cảm giác bất đắc dĩ và thất bại. Điều này thậm chí làm cho tôi nghĩ đến, có lẽ đây chính là số mệnh đi… Cho dù có trùng sinh, có biết bao nhiêu chuyện thay đổi, nhưng mà cuối cùng Jay vẫn không thể trốn thoát được Từ Hồng, ta đột nhiên có cảm giác thâm sâu.

Phó Quân Nhan không nói bất kể cái gì cả, anh vẫn pha sữa, chăm sóc, cưng chiều tôi như cũ, thấy đáy mắt tôi có sự mỏi mệt, lại kéo tôi nằm gối đầu lên chân anh, một lần rồi lại một lần giúp tôi mát xa huyệt thái dương, ngón tay của anh mềm nhẹ nhưng cũng rất có lực, khiến cho tôi rất nhanh đã cảm thấy buồn ngủ.

Tôi hỏi: "Phó Quân Nhan anh không có gì muốn hỏi em hay sao?"

Anh hơi cúi đầu xuống chống lại ánh mắt của tôi, tôi thấy khóe môi anh hơi kéo lên, anh thủy chung vẫn chỉ dừng một từ bình tĩnh để hình dung, không nóng vội nhưng lại tạo ra một sự tự tin, anh nói: "Em vẫn luôn trong lòng anh thì anh có gì phải sợ chứ?" Chỉ mấy chữ ngắn ngủi, nhưng lại khiến trái tim tôi cảm thấy ấm áp. Tôi biết anh nói anh tin tôi. Chỉ như thế đã đủ xác định…

Anh hôn một cái lên mắt tôi, ánh mắt thâm thúy, tôi nghe anh nói, mỗi chữ đều mang theo một sự chân thật: "Bảo Bối ngốc, em đi anh sẽ không tiễn em, em tới thì cho dù có bao nhiêu mưa gió anh cũng sẽ đi đón em."

"Em đi với người khác, anh không tiễn em, trong lòng cũng không giữ em hay sao?" Tôi trả lại cho anh một nụ hôn, bĩu môi hỏi.

"Không tiễn cũng không giữ," Anh lắc đầu trả lời rất chắc chắn: "Trái với ý nguyện của em, em sẽ không vui vẻ…" Anh thở dài, khiến cho trái tim tôi run lên, trên đời này sao lại có người yêu tôi đến vậy… hốc mắt tôi nóng lên, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của anh, quyến luyến mùi thơm tươi mát trên người anh, tôi hỏi: "Phó Quân Nhan, em… em có được xem như bạn gái của anh không?" Anh hôn cũng đã hôn qua nhưng lại chưa từng cho tôi một danh phận….

Anh lắc đầu, dán trán lên trán tôi, nhìn vào ánh mắt vội vàng của tôi, anh nói rất chậm, từng chữ, từng chữ rõ ràng: "Không, em là vợ của anh."

Không biết tại sao mũi tôi lại có chút chua sót, tôi gọi : "Phó Quân Nhan …"

"Anh ở đây."

"Phó Quân Nhan…"

"Anh ở đây."

"Phó Quân Nhan …" tôi sống chết ôm chặt lấy anh không chịu buông tay, lần lượt gọi tên anh.

"Ừ." Tính tình anh vẫn rất tốt, từng tiếng từng tiếng đáp lại tôi.

"Hình như em chưa từng nói, Phó Quân Nhan, anh thực sự đã đến rồi, thật tốt… thực sự…"

"Ừ." Anh lại gần tôi, thâm tình hôn tôi.

Anh không biết tôi muốn nói, anh đã đi vào thế giới của tôi, là anh đã vươn tay với tôi vào lúc tôi hoảng sợ nhất, bất lực nhất, anh giống như là người dẫn đường vậy, từng bước một nắm chặt lấy tay tôi, che chở tôi, mang đến cho tôi sự yên ổn, mang đến cho An An sự yên bình. Nếu như không có anh, nếu như không phải anh giúp tôi mang theo những điều tích lũy từ trước rời xa. Thì hiện giờ tôi gặp chuyện như vậy, gặp chuyện của Từ Hồng và Jay, không biết sẽ bi thương thành dáng vẻ gì nữa. Sẽ lúng túng thành hình dáng gì nữa? Sẽ gặp lại như thế nào, thậm chí càng thêm ác liệt ra sao?

Qua thật lâu đột nhiên anh nói: "Đúng, anh không thích anh ta."

"A." Tôi ngơ ngác sửng sốt.

"Anh không thích anh ta nói em là người tình trong mộng của anh ta. Em là người tình trong mộng của anh mới đúng." Giọng nói của anh mang theo sự bướng bỉnh, tôi nhìn thấy ánh mắt ảo não của anh, thế mà lại tràn đầy tính khí trẻ con.

Tôi hỏi lại, thế mà anh lại không để ý tới tôi nữa rồi. Lại lần nữa biến thành công tử Quân Nhan cao quý đoan trang tao nhã, khiến cho tôi xoắn xuýt ảo não. Đúng ra tôi thực sự rất muốn hỏi, sao tôi là thành người tình trong mộng của anh rồi? Sao lại thế này? Oa oa oa….

Thần kì ở chỗ mấy ngày nay Thư Sảng không có tìm tôi để trêu chọc, đến một hôm, cô ấy đột nhiên lách người qua ngồi xuống cạnh tôi, hỏi: "Cậu thực sự tin anh ta à?"

Tôi kinh ngạc quay đầu nhìn cô ấy, không biết cô ấy đang nói đến người nào, chỉ thấy cô ấy vùi mặt ở trên đầu gối, dùng giọng nói cực nhỏ chỉ có hai người chúng tôi nghe thấy, chậm rãi nói: "Cố Bảo Bối mình biết cậu và Jay không có gì. Nhưng mà hiện nay chẳng biết tại sao anh ta tới tìm cậu … Có lẽ anh ta thực sự thích cậu hoặc yêu cậu, nhưng hiện tại vào thời điểm như vậy lại chạy tới xin cậu tin tưởng, đây chẳng phải là tự mình nhận lấy cực khổ lại còn làm liên lụy đến cậu hay sao?"

Cô hơi xê dịch chỗ ngồi tiếp tục nói: "Nếu hiện tại hai người đang có quan hệ tình yêu, biểu hiện và lời nói như vậy của anh có còn có chút hợp lí. Nhưng mà hiện tại hai người không hề có chút dính líu gì tới mối quan hệ như vậy, Jay tại thời điểm như vậy lại lấy lí do là yêu cậu ra để bao vây cậu, như vậy chỉ có thể nó anh ta quá ích kỉ và không biết xấu hổ rồi. Tình yêu chân chính tuy là có cùng nhau sát cánh chia sẻ niềm vui, buồn phiền, nhưng mà là người đàn ông thường sẽ gánh vác hết những chuyện đó mà không phải là lôi kéo người phụ nữ vào. Cậu xem, đàn ông thực sự không phải thứ tốt đẹp gì…" Cô ấy quay mặt nhìn về nơi xa, hơi nhếch môi cười cười. Sau đó mới nói: "Cố Bảo Bối cậu vừa ngốc, lại thích khóc, vừa mềm lòng, lại rất dễ bị bắt nạt."

Tôi khó chịu, tôi không có một chút ưu điểm gì hay sao… oa oa …hu hu…

Cô ấy coi như không nhìn thấy ánh mắt ai oán của tôi, nhìn chằm chằm vào tôi, đột nhiên nghiêm túc nói: "Cố Bảo Bối, nếu cậu coi mình là bạn bè hãy tin mình một lần. Một người đàn ông phát sinh quan hệ với một người phụ nữ, cho dù vì bất kì lí do gì thì trong đó có nguyên nhân nhất định là xuất phát từ người đàn ông kia. Sự việc của Jay, cậu không cần phải thương cảm cho anh ta, cũng không cần phải đi làm gì, việc này vốn đã không có chút liên quan nào với cậu. Cho nên, đối với việc này, cậu không cần tỏ thái độ gì cả, không cần nói gì cả, không cần làm bất cứ chuyện gì. Con đường diễn viên của Jay qua sự việc lần này sẽ coi như một dấu chấm hết," Sau khi nói xong cô ấy còn lôi ra mấy tờ báo bày ra trước mặt tôi, cười cười, nhưng vẻ mặt kia lại mang theo sự lạnh lẽo.

Sau đó lại thoải mái vẫy vẫy tay nhảy dựng lên, vỗ vỗ vai tôi, ôm lấy máy ảnh kĩ thuật số của cô ấy rồi chạy mất, giống như là chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra vậy.

Ngay cả cơ hội để tôi mở miệng giải thích cho Jay cũng không có. Tôi muốn nói, bày tỏ tình yêu với một người là không sai, muốn làm được việc này cần rất nhiều năng lực và sự can đảm, bất cứ lúc nào cũng không thể khinh thường vì đều có thể trúng tên. Với cả cuối cùng anh ta cũng không có xin cái gì từ tôi. Jay vẫn giống như trong kí ức của tôi, rất lương thiện, chỉ là tuổi của anh ta còn trẻ, không hiểu được cách giải quyết vấn đề mà thôi.

Đến như những chuyện tươi đẹp gì đó, kiếp trước không hề có… Chẳng lẽ thực sự có hay sao? Không phải truyền thông bịa đặt chứ? Có người cố ý tung lời đồn đại ra ngoài?

Tôi hít một hơi thật sâu, lúc này mới mở tờ báo ra, trang đầu tiên là mấy tấm hình khó nhìn, người đàn ông và người phụ nữ đang điên long đảo phượng. (Chỉ việc … đó) Tôi chỉ cần nhìn qua một cái có thể khẳng định người đàn ông kia là Jay. Mấy ngày trước trên báo chí chỉ có nhưng tiêu đề nóng hổi. Tôi còn nghĩ rằng chỉ là những bài báo viết lung tung hấp dẫn người xem, nhưng hiện gì, ngay cả ảnh chụp cũng có, chỉ có thể nói là sự thực rồi. Tôi nhớ Jay từng nói, Từ Hồng lớn hơn anh ta bảy tuổi. Anh ta làm sao có thể yêu cô ấy. Thậm chí trong lúc hỗn loạn, nhớ tới những hình ảnh lẻ tẻ trong kiếp trước, đây thực sự là một mối nghiệt duyên nha.

Đúng là trong lòng tôi rõ ràng một điều, cho dù là vì lí do gì mà những bức ảnh này được tung ra, nhưng tuyệt đối không phải là Jay muốn lộ ra ngoài sáng, đoán đi đoán lại có lẽ nguyên nhân bắt đầu ở phía của Từ Hồng. Cô ta thế mà lại có thể điên cuồng đến mức không tiếc hủy diệt cả con đường sự nghiệp của Jay. Tôi nhìn toàn bộ sự việc vào trong mắt chỉ cảm thấy dơ bẩn đến không chịu nổi. Tôi nhìn thoáng qua hình ảnh bỉ ổi trên báo, buông mi mắt xuống, từ từ nhắm mắt lại, chán ghét ném tờ báo sang một bên.

Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, sự việc của Từ Hồng và Jay đều quá khó hiểu, quá phức tạp, tôi chỉ cần hơi nghĩ đến đã cảm thấy sợ…

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 26

Lúc này, tôi rất nhớ Phó Quân Nhan, tuy tôi biết anh cách tôi rất gần, khoảng cách của chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ là một con phố. Đối với tôi lúc này,

giọng nói của anh là hi vọng duy nhất để cứu vớt tôi. Tôi cũng không suy nghĩ nhiều, móc điện thoại ra gọi cho anh, tôi gọi: "Phó Quân Nhan, Phó Quân Nhan."

"Anh ở đây." Rất nhanh anh đã nghe điện thoại, ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng thở dài, sau đó nói: "Tiểu Ái, không cần phải sợ." Anh vẫn luôn luôn như vậy, vẫn luôn luôn rất dễ dàng đánh vào chỗ sâu nhất, mềm mại nhất trong lòng tôi.

Ngay cả chính bản thân tôi cũng không biết, khi nhìn thấy những ảnh chụp như vậy, nhìn thấy báo chí, tôi sợ hãi, rất sợ hãi. Tôi thậm chí còn nghĩ đến kiếp trước, cả ngày tôi đều bị người khác đuổi theo hỏi, vì sao cô lại làm người thứ ba? Vì sao cô lại đi cướp người đàn ông của người khác? Tất cả, tất cả, tôi đều không có làm gì mà, tôi thực sự không có làm cái gì cả, khi mà tôi và Jay ở bên nhau, thật sự anh ta vẫn còn độc thân, thật sự vẫn còn một mình… Đúng là không có đường chối cãi…

Tôi nói năng lộn xộn, tôi nói: "Phó Quân Nhan, không phải em khổ sở. Em, không biết vì sao, em xem báo xong chỉ cảm thấy thật bẩn, thật bẩn… Rất đáng sợ, thật sự rất đáng sợ… Em biết em không thể nghĩ như vậy, đúng là nếu có một người phụ nữ, một người phụ nữ vì muốn chiếm đoạt một người đàn ông mà không từ một chuyện gì. Thậm chí còn không tiếc phá hủy người đàn ông kia, mà còn phá hủy cả chính bản thân mình, tình yêu như vậy, thực sự rất khủng khiếp… Như vậy chỉ có thể là kẻ điên, hoàn toàn chính thức là kẻ điên…"

Tôi nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Phó Quân Nhan, anh nói: "Tình yêu, vẫn luôn là một thứ có thể khiến cho con người trở thành một kẻ điên. Bảo Bối ngốc, với kẻ điên mà nói cũng không phải là không tốt. Bởi vì điên cuồng cho nên mới bị rơi vào đau khổ, đó chính là cực hạn của tình yêu." Giọng nói của anh rất chậm rãi bình tĩnh, nhưng cũng rất khách quan.

Tôi sửng sốt, đột nhiên tôi lại nhớ đến cha, vì chứng minh tình yêu với mẹ, trong lòng vì giữ trọn vẹn tình cảm giành cho mẹ, mà cả cuộc đời của ông cũng không thể chấp nhận thêm bất cứ người phụ nữ nào nữa, cứ ngốc nghếch như vậy, cứ điên cuồng như vậy…

Tôi nói: "Đúng vậy, tình yêu chính là kẻ điên, chắc là muốn làm tổn thương toàn thế giới, tổn thương chính mình, cũng sẽ bảo vệ vợ của mình…" Làm sao có thể giống Jay và Từ Hồng chứ, huyên náo đến không chịu nổi, trần trụi để lộ chính mình.

"Tiểu Ái, em có thích uống rượu nho không?"

Tôi ngẩn ngơ, chó chút không theo kịp khi anh chuyển đề tài, nhưng tôi vẫn đáp lại: "Vâng, cũng được…" Tôi thích uống sữa tươi…

"Tình yêu cũng giống như rượu nho vậy, cũng là một ly rượu, nếu trong miệng có chứa pho mát mùi vị sẽ trở nên mềm mại, dịu dàng. Nếu trong miệng có chứa mùi vị của quả táo, sẽ khiến cho mùi vị của nó chua sót đến kinh người. Tất cả tình yêu đều là một dạng, chỉ nhìn em cất chứa bên trong là loại tấm lòng như thế nào. Tiểu Ái, tình yêu có trăm nghìn loại bởi vì cũng có trăm nghìn loại lòng người."

Tôi yên lặng nghe, đột nhiên có chút hiểu rõ: "Ý anh nói là, cho dù tình yêu có bao nhiêu loại đi nữa nhưng cũng đều giống như rượu nho, lay động, luôn mang theo rất nhiều hương vị, chỉ xem người ta vui vẻ chọn loại nào mà thôi."

"Tiểu Ái thật thông minh." Ở đầu kia điện thoại, anh nhẹ nhàng cười rộ lên, tôi có thể tưởng tượng ra gương mặt đẹp trai của anh lúc này mê người đến nhường nào.

Tôi dừng lại một chút, cuối cùng vẫn hỏi ra: "Vậy Phó Quân Nhan, Jay phải làm thế nào bây giờ?"

Giọng nói của anh sạch sẽ mà lưu loát vang lên: "Đều đã là người trưởng thành, nên chịu trách nghiệm vì hành vi của mình." Gánh vác chính là vấn đề, cũng chính là con đường giải quyết duy nhất…

Tôi tiếp tục duy trì trầm mặc, mãi cho đến một hôm đột nhiên tôi lại bị kéo vào. Hôm đó trước cửa khách sạn mà tổ kịch chúng tôi ở không giống như mọi hôm, đột nhiên lại chật ních, có rất nhiều phóng viên. Tôi còn đang kinh ngạc, mang theo túi sách của mình chuẩn bị rời đi bắt đầu công việc, mới đi được vài bước đã bị anh Đinh Việt túm lấy bả vai, không hề báo trước kéo vào trong phòng của anh, anh đóng cửa rầm một cái, nói: "Trước tiên đừng ra ngoài."

Tôi sợ tới mức nhảy dựng, bị nhốt vào trong phòng lập tức quay đầu lại nhíu mày lườm anh, nghe xong câu nói của anh thì lại càng kinh ngạc hơn nữa. Nhìn từ trong mắt mèo an ninh ra, kinh ngạc nhìn tư thế của những phóng viên kia, chỉ trong chốc lát lại bị tách ra, tiếp theo đó là những phóng viên mang theo máy quay đi về hướng phòng tôi. Tôi lờ mờ, chỉ chỉ vào mình sau đó mới hỏi: "Anh Đinh Việt, xảy ra chuyện gì vậy, sao phóng viên lại nhằm về phía em thế?"

Anh thở dài, xoay người đưa máy tính bảng của mình cho tôi xem, trên trang web đều là hình ảnh Jay tiều tụy đang lôi kéo tay tôi. Tiêu đề rõ ràng viết: "Cố Bảo Bối, Jay, Từ Hồng. Một tình yêu tam giác, đoán một chút thử xem ai là người thứ ba?", "Jay vừa thể hiện tình yêu với cô gái trẻ vừa thể hiện tình yêu với người phụ nữ trưởng thành, tam giác tình cảm lưu luyến khó mà phân biệt." Bàn tay đang cầm máy tính của tôi không tránh được run rẩy, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, lúc này mới để máy tính bảng sang một bên, ôm đầu gục xuống bàn, đột nhiên cảm thấy như mất hết sức lực, chỉ có một chút cảm giác như muốn thoát khỏi trong cơ thể tôi. Mệt chết đi được, trên đời là thế này, không tránh được nước đục, bạn không bẩn cũng bị ô uế, quá mệt mỏi rồi…Tôi chọn nghiêm mặt, buồn rầu nói: "anh Đinh Việt, anh biết không? Bọn họ giống như cả đám sói đói vậy, cùng nhau nhào lên, người nào cũng không bỏ qua cho em. Mặc kệ em có như thế hay không, có ở trong vòng luẩn quẩn này hay không…"

Phòng Đinh Việt vẫn không mở miệng, gặp phản ứng thâm sâu của tôi như vậy cũng nhíu mày, rất lâu sau cũng không nói chuyện. Lại đột nhiên mạnh mẽ vỗ bàn, sau đó anh nói: "Nói bậy, sự việc bẩn thỉu như vậy đâu có quan hệ gì với em." Sắc mặt kia rất lạnh lùng, giống như đang hạ quyết tâm gì đó. Sau khi nói xong anh lại nắm tay tôi kéo ra cửa, đi về hướng đám phóng viên kia. Tôi nghe thấy giọng nói rõ ràng của Phòng Đinh Việt: "Để tôi đến giải thích, Cố Bảo Bối và Jay chỉ có quan hệ bạn bè bình thường." Đèn flash sáng lên, cả đám phóng viên đều chạy về phía chúng tôi. Có lẽ là do e ngại trong trí nhớ từ kiếp trước, theo bản năng tôi muốn chạy trốn, nhưng lại bị Phòng Đinh Việt giữ chặt lại.

Lúc này, tôi hơi nghiêng đầu, thấy đầu bên kia hành lang, Phó Quân Nhan đang đứng sau đám phóng viên, một người, lẻ loi đứng tại chỗ đó, thân hình thon dài, mang theo mấy phần cô độc. Không biết tại sao tôi lại có cảm giác như hơi có lỗi với anh, sử dụng tất cả sức mạnh muốn rút tay khỏi tay của Phòng Đinh Việt nhưng lại là tốn công vô ích.

Tôi nghe thấy phóng viên hỏi tiếp: "Phòng Đinh Việt, anh lấy thân phận gì để đứng lên giải thích thay cho Cố Bảo Bối."

"Tôi là…"

Anh chưa nói hết lại thấy Phó Quân Nhan ở đầu kia nói: "Đương nhiên là lấy tư cách là người làm chứng thân phận, Tiểu Ái bị các bạn làm cho sợ hãi, nên gọi điện thoại cho hai người chúng tôi nhanh chóng đến cứu cô ấy." Nói xong anh lại đi về hướng này, những phóng viên thấy sự xuất hiện của anh vẻ mặt đều rất đặc sắc, họ rất tự giác tạo ra một lối đi để cho anh đi vào, anh đi đến bên cạnh tôi, nắm lấy cái tay còn lại của tôi. Hai người bọn anh mỗi người nắm một tay của tôi làm cho tôi cảm thấy có chút lúng túng.

Chỉ nghe thấy Phó Quân Nhan mang theo nghi ngờ hỏi: " Tôi xem báo thấy rất kinh ngạc, rõ ràng chúng tôi đều ở đó, nhưng vì sao mọi người lại chỉ chụp Tiểu Ái? Hôm đó là ngày ăn mừng mấy người chúng tôi đã lâu rồi không gặp lại nhau, cho nên chúng tôi cùng nhau chụp một tấm." Nói xong anh lại lấy điện thoại ra, mở ảnh chụp ra, rõ ràng là cả bốn người chúng tôi cùng nhau đứng trong góc gara ô tô âm u kia, bốn người chúng tôi cùng nhau đứng tụ lại một chỗ, giống như đang cùng nhau bàn luận về vấn đề gì đó, tôi ngơ ngác… Ảnh này ở đâu ra vậy… Anh cứ giơ như vậy để cho đám phóng viên nhìn một hồi. Sau đó rất nhanh lại thu máy lại, khóe môi hơi nhếch lên tạo ra một nụ cười nhợt nhạt.

Sau đó tôi nghe anh nói tiếp: " Cái gì mà vụng trộm cơ chứ, căn bản đó chỉ là giả dối bịa đặt mà thôi. Hôm đó chẳng qua là bạn bè lâu ngày không gặp bớt chút thời gian gặp gỡ mà thôi, ảnh chụp vừa rồi các bạn cũng đã xem qua, các bạn còn muốn hỏi gì nữa không? Tôi rất tò mò, không biết tòa soạn báo nào lại không biết rõ thực hư đã đưa tin nói lung tung như vậy?" Nói xong, Phó Quân Nhan quay sang nhìn Phòng Đinh Việt.

Phòng Đinh Việt hơi dừng lại một chút, tôi nhìn không hiểu được sự thay đổi trong mắt anh có nghĩa là gì, chỉ nghe thấy anh nói: "Tôi cũng muốn nói như vậy, tôi lúc đó cũng có mặt nên có thể làm nhân chứng, cho nên đương nhiên tôi cũng có thể trả lời mọi vấn đề của các bạn. Có người chụp hình lung tung, ác ý đưa tin, làm sao các bạn lại có thể hoàn toàn tin vào những lời bịa đặt như vậy cơ chứ?"

"Tại sao Jay lại tới tổ kịch tìm các bạn?"

"Đã là bạn bè, không có chuyện gì mà phải giấu nhau hết, gặp phải chuyện buồn, tìm kiếm bạn bè để được chia sẻ mà thôi." Phó Quân Nhan nhàn nhạt nói, quay đầu liếc mắt nhìn Phòng Đinh Việt, anh Đinh Việt hơi dừng lại một chút rồi buông bàn tay tôi ra. Lại thấy Phó Quân Nhan hơi nghiêng mặt qua, hơi nhếch miệng cười với các phóng viên. "Các bạn, mọi người trong tổ diễn còn đang chờ chúng tôi, mong mọi người giúp đỡ." Tiện tay kéo tôi đi ra khỏi vòng vây toàn súng và pháo.

Mãi khi chúng tôi đã đi xa, ngồi trên xe bảo mẫu của Phó Quân Nhan, lúc này mới nghe thấy từng đợt giọng nói chạy theo phía sau: "Mẹ nó, người đần độn nào nhường lối đi vậy, hai người bọn họ đâu có cùng một tổ diễn đâu. Nụ cười của Phó Quân Nhan đúng là khiến người khác choáng váng."

Tôi nhanh chóng đóng của xe bảo mẫu, nhìn xe đang vù vù chạy đi, che miệng cười phá lên. Nhưng mà, cũng chỉ có mình tôi cười. Không khí trong xe rất lạnh, Phó Quân Nhan và Phòng Đinh Việt đều không nói lời nào, tôi nhìn bên trái một chút lại nhìn bên phải một chút, bên trái không chút buồn cười ánh mắt như muốn xé thịt tôi, bên phải lạnh như băng lườm tôi một cái. Tôi ngậm miệng cố gắng duy trì im lặng.

Tôi nghĩ đến nát cả óc cũng không nghĩ ra, làm sao Phó Quân Nhan lại biến được ra bức ảnh kia, bởi vì căn bản không có tấm ảnh đó mà. Chúng tôi có thể giải thích như thế nào người khác cũng không tin, nhưng khi có ảnh chụp cũng có nghĩa là có vật chứng, những chuyện như thể tam giác tình yêu đều trở thành vớ vẩn… Tôi nhịn không được nhảy nhót trong lòng, tôi kéo Phó Quân Nhan hỏi: "Phó Quân Nhan, ảnh chụp kia anh lấy ở đâu ra vậy?"

Mắt anh không hề nháy lấy một cái nói: "Ghép ảnh." Chiêu này độc… trong lòng tôi đã sớm quỳ bái công tử Quân Nhan… quá uy vũ…

Tôi không nghĩ tới, khi chúng tôi vừa đến cửa của tổ kịch, trước cửa tổ kịch có một chiếc xe Bentley màu trắng, khóe mắt tôi co rút, hai tay che mặt, trong đầu có ý muốn chạy trốn, trong lòng vang lên một hồi chuông cảnh báo kêu không ổn. Tôi muốn làm như không có chuyện gì chạy trốn vào trong phòng diễn. Cửa xe Bentley phía bên kia bị đẩy ra một góc, từ từ xuất hiện một cái đầu nhỏ, trên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu là đôi mắt to trong suốt. Sau một hồi, bên cạnh cậu bé lại xuất hiện một đám lông màu trắng, run lẩy bẩy, lộ ra một đôi mắt đen rưng rưng kêu lên. Toàn thân tôi đều run lên, sau đó cứng lại…

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 26.2

Sau đó tôi nghe thấy giọng nói mềm mại đáng yêu của Cố Tiểu An: "Chị ơi, chị ơi." Cậu bé hình như lại cao thêm rồi, gương mặt nhỏ nhắn hớn hở chạy vào trong lòng tôi. Tiểu Khải chạy bên cạnh cậu bé nhưng lại chạy đến đứng bên cạnh Phó Quân Nhan đang đứng phía sau tôi, phe phẩy cái đuôi.

Tiếp theo cửa xe Bentley lại mở ra, và lần này đi xuống là một người đàn ông phong độ, mặc áo sơ mi Armani màu hồng nhạt, toàn thân toát ra một khí

chất anh tuấn. Chỉ là vẻ mặt của anh ta lại mang theo vẻ cợt nhả, đôi mặt đào hoa cười như không cười nhìn tôi, buồn nôn gọi: "Bảo Bối…" Trong lòng tôi run lên, trên người mang theo đầy khí lạnh. Đây chính là anh họ Mạc Nặc Vân của tôi, bên ngoài chính là chủ tịch của công ty tôi đang kí hợp đồng. Tôi nhìn anh thở dài trong lòng, anh họ à, hôm nay anh lên sân khấu có phải có phần quá bảnh bao không vậy…

Quả nhiên anh đi tới, xách Tiểu An đang ôm chân tôi ra, kéo tôi vào trong ngực, cực kì triền miên nói: "Bảo Bối, sợ hãi không? Không có chuyện gì? Có anh ở đây rồi." Tôi rất vội vàng, nhìn thấy bên kia là đám phóng viên đang chạy tới và những ánh đèn flash đang nháy không ngừng, cảm thấy thế giới này đúng thật là vô cùng loạn… Hơn nữa là loạn xảy ra không ngừng…

Tôi đương nhiên biết chuyện này rồi sẽ xảy ra, nhưng tôi vẫn luôn cho rằng anh họ tôi sẽ biết lúc nào nên xuất hiện chứ không phải bây giờ… Nhưng mà anh họ giống như vẫn có những suy nghĩ riêng… Kiếp trước là do tôi cảm thấy đuối lí nên vẫn mặc kệ cho truyền thông muốn nói gì thì nói, tôi không có một chút đáp trả nào cả, và tôi cũng không cho người nhà ra mặt giúp tôi. Mãi cho tới khi Jay nói cho tôi biết anh ta muốn kết hôn với Từ Hồng thế giới của tôi lúc này mới vỡ tan, thời điểm đó anh họ luôn đồng ý giúp tôi cũng mặc kệ tôi, bởi vì anh cũng mặc kệ con đường tôi đã chọn. Hiện tại bây giờ có ý chính là, Cố Bảo Bối đã có một tổng giám đốc đẹp trai giàu có rồi làm sao lại có thể dây dưa không rõ mới Jay được cơ chứ? Chỉ là, mới vừa rồi Phó Quân Nhan và Phòng Đình Việt đồng thời thay tôi bác bỏ tin đồn, bây giờ anh họ lại đi thêm một nước cờ này nữa, việc này chỉ có thể hình dung là đã hỗn loạn còn hỗn loạn hơn mà thôi….

Cố Tiểu An bị sách ra khỏi người tôi, gương mặt nhỏ nhắn chảy dài ra, hơi hơi bĩu môi tủi thân nhìn anh họ tôi, ngửa đầu, vươn đôi tay nhỏ ra ghét bỏ kéo ống quần của anh họ, mím môi mềm mại gọi: "Anh ơi."

Mặc Nạc Vân cúi đầu nhìn Cố Tiểu An một cái, nhíu nhíu mày, ghét bỏ nói: "Em đứng tránh qua một bên đi." Cũng không để ý đến những ngón tay nhỏ vẫn đang nắm ống quần anh của An An, quay đầu nói với tôi: "Bảo Bối, em nhặt thằng nhóc ghê gớm này ở đâu vậy, một tiểu hồ li." Tôi không đồng ý, trừng mắt nhìn anh, lấy tay đẩy đẩy bả vai anh ra: "Anh Nặc, ngoài miệng tích đức một chút đi."

Anh họ nghe xong cũng không tức giận, cười đến hớn hở, ấn ấn lên chóp mũi tôi nói: "Tiểu nha đầu, chuyện gì cũng không dứt khoát được." Tôi nhân cơ hội này lui về sau một bước, nhìn anh bằng một ánh mắt như muốn làm thịt anh.

Cố Tiểu An gặp trường hợp như này cho rằng chính mình bị bỏ rơi, cái miệng nhỏ bĩu ra, quay đầu chạy về hướng Phó Quân Nhan, ôm chân anh, liều chết che lấy gương mặt nhỏ nhắn, bả vai nhỏ run lên, gương mặt làm nũng cọ ở chân của anh một lúc sau đó lập tức ấp úng bất động rồi. Tiểu Khải giống như cũng cảm nhận được tâm trạng của Tiểu An, đột nhiên lại chuyển đổi mục tiêu không vòng quanh bên cạnh chân Phó Quân Nhan nữa, dùng đôi mắt vốn đã ác độc dữ tợn nhìn về phía Mạc Nặc Vân, bị anh họ lườm một cái, đôi tai to lại cụp xuống. Sau đó lại chuyển hướng nhìn tôi chằm chằm, nhìn tôi kêu gâu gâu vài tiếng. Trong lòng tôi giận dữ, mới vài ngày không gặp mà gan to lên không ít nhỉ, cũng biết chọn quả hồng mềm để bóp đấy. (Ý là chọn người dễ tính để bắt nạt ý.)

Tôi nhìn Cố Tiểu An đang đau lòng ôm chân Phó Quân Nhan lại cảm thấy buồn cười, tức giận lườm Mạc Nặc Vân: "Cái con người này anh nhìn xem anh là kiểu đạo đức gì vậy, ngay cả một đứa trẻ mà cũng bắt nạt là sao?"

"Cái cô ngốc này, đạo đức cái gì chứ, ngay cả một con chó cũng có thể bắt nạt được em..."

Sau đó anh họ lại dương môi cười, cũng không để ý hai người phía sau, cúi người nói nhỏ vào tai tôi: "Bảo Bối, anh đã đưa An An trở lại, ngày mai nhớ rõ phải xem chuyện xấu của chúng ta đấy." Tôi còn đang giật mình lại được anh họ lại tặng thêm một nụ hôn lên trán, nhìn anh xoay người rời đi. Tôi trợn mắt há mồm, đưa tay lên lau trán, mất hết sức lực thở dài, lẩm bẩm nói: "Coi như bị chó cắn một cái là được rồi…" Tiếp theo lại thấy Tiểu Khải gầm lên giận dữ, và cái nhìn chằm chằm của anh họ… Tôi ủ rũ trong nháy mắt…

Hồi lâu sau tôi mới nhìn hai người đàn ông ở phía sau, cũng không biết phải mở miệng như thế nào, và cũng không có chuyện gì phải giải thích cả, càng nói thì càng rối hơn mà thôi. Thở dài một tiếng, cuối cùng tôi đi qua ôm lấy Tiểu An vẫn còn đang đau khổ kia, tức giận lườm Tiểu Khải một cái, xoay người đi lên tầng.

Chị Nhược Phàm thấy Cố Tiểu An thì vô cùng vui vẻ, luôn lôi kéo cậu bé chụp ảnh, Thư Sảng cũng giống chị ấy. An An nhìn tôi hỏi ý kiến, tôi gật đầu cười cười với cậu, cậu lập tức nhếch môi cười, ngoan ngoan chào chị Nhược Phàm: "Em chào chị." Khiến cho chị Nhược Phàm bày ra dáng vẻ tươi cười, nói: "Ngày mai mẹ chị đến, mẹ chị sẽ mang đồ ăn ngon cho em."

Tiếp theo tôi lại chỉ chỉ vào Thư Sảng đang đứng một bên, Cố Tiểu An nghiêm đầu đánh giá cô ấy một chút, cậu bé lại mang theo nụ cười ấm áp nói với Thư Sảng: "Em chào anh." Giọng nói kia ngọt ngào mềm mại rất đáng yêu, trên gương mặt nhỏ nhắn là hai núm đồng tiền được mặt trời chiếu vào đến sáng trưng. Thư Sảng đen mặt, nụ cười trên mặt cứng lại trong nháy mắt, giậm chân dận dữ: "Tiểu quỷ, nhìn cho rõ ràng vào. Tôi là chị. Là chị đấy." Cố Tiểu An mở to mắt nhìn cô ấy, sau đó cực kì xác định gọi lại: "Em chào anh."

Vì vậy, Thư Sảng vì giới tính của mình mà tiến hành một trận cãi cọ mới. Tiếp sau đó, Cố Tiểu An chán nản xoay người coi như không có Thư Sảng. Mặc cho Thư Sảng gọi như thế nào thì cậu bé cũng chỉ ghé vào người Tiểu Khải chơi đùa, ánh mắt kinh ngạc lại lần lượt nhìn qua Thư Sảng đang xù lông (tức giận ý), sau đó lại mang theo một chút không xác định gọi: "Anh ơi." Nhất thời trong lòng tôi được an ủi vô cùng, cực kì vui vẻ,….. An An nhà tôi thật tốt…. biết xả giận giúp chị…

Sau đó tôi lại thấy Cố Tiểu An đang dùng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói với Thư Sảng vẫn đang kiên trì giới tính của mình, nói: "Anh trai, lừa gạt một đứa nhỏ, thật là xấu xa…" Tôi và chị Nhược Phàm đều không thể nhịn được, hai người cùng cười với nhau đến đau cả bụng…

Phòng Đình Việt cũng không hỏi tôi chuyện gì cả, chỉ nói với tôi: "Tiểu Ái, có việc gì có thể đi tìm anh." Tôi gật đầu, nở nụ cười với anh.

Phó Quân Nhan đúng là tinh thông khắp nơi. Nhưng mà, tại sao anh lại không ghen nhỉ? Trong khi tôi bị người ta ôm như vậy, đã thế lại còn hôn nữa chứ.

Kết quả cuối cùng vẫn là tôi không thể nhịn được gửi một tin nhắn đi: "Người hôm nay anh nhìn thấy là anh họ của em…"

Thế mà anh chỉ trả lại có hai chữ: "Biết." (Trong tiếng Trung họ viết là hai chữ nhá cả nhà: 知道)

Tôi nhìn xong cảm thấy vô cùng vướng mắc, cũng không biết có phải bản thân tôi bị thần kinh không nữa, cảm thấy con người này quá bình tĩnh đi, trong lòng tôi cảm thấy ẩn ẩn khó chịu. Qua thật lâu, di động của tôi lại rung lên, là tin nhắn của Phó Quân Nhan gửi đến, chỉ có bốn chữ, nhưng lại khiến tôi che miệng cười lên. Anh nói: "Buổi tối trừ độc." Không biết tại sao tôi lại cảm thấy được thật ra anh cũng có mấy phần trẻ con.

Cố Tiểu An không biết học được ở đâu, thấy tôi che miệng cười, đột nhiên chạy tới thơm bẹp một cái lên má tôi. Sau đó cả gương mặt nhỏ nhắn cũng thẹn thùng, phồng má nói: "Ái, hôn nhẹ…" Tôi đột nhiên muốn phát điên, tại sao cha lại để cho anh họ mang An An về, tại sao anh họ lại tới cùng An An cơ chứ? Cuối cùng là anh họ đã khiến cho An An thành cái gì rồi cơ chứ? Điều này đều là học ở đâu ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 27

Theo thời gian trôi qua, nội dung phim "Cô bé lọ lêm màu đen" cũng chầm chậm có tiến triển.

Bạch Nhan vẫn lặng lẽ như cũ, nhưng mà, cô dần dần xuất hiện nhiều hơn trong cuộc sống của Bạch Tiêu, cô làm công trong nhà hàng mà Bạch Tiêu và Hàn Tại Tuấn hay đến, cũng xuất hiện tại tầng cao nhất của Hàn thị, mặc dù chỉ là với tư cách là một lao công quét dọn vệ sinh, sẽ trong bất kì thời điểm nào, cứ không để ý như vậy xuất hiện trước mặt bọn hắn.

Tuy nhiên toàn bộ đều là ngẫu nhiên, hoặc là, Bạch Nhan muốn nhìn anh Tại Tuấn của cô thêm một chút. Nhưng mà toàn bộ những việc này lại khiến cho Bạch Tiêu như đang đứng trên đống lửa, như ngồi đống than, Bạch Nhan lần lượt xuất hiện giống như đang dần chỉ ra, người nào mới thực sự là công chúa, khiến cho Bạch Tiêu nôn nóng không yên, cuối cùng nhịn không được, ngăn cản Bạch Nhan ở góc cầu thang, lớn tiếng hỏi: "Bạch Nhan, cuối cùng là cô đang muốn làm cái gì thế hả?"

Bạch Nhan nghe từng tiếng bước chân, hơi hơi liếc nhìn cô ta, chậm rãi hạ mi mắt xuống, khóe miệng như có như không gợi lên nụ cười trào phúng yếu ớt, rất nhạt, vô cùng nhạt, nếu không phải đứng trong khoảng cách gần thì căn bản là không thể nhìn ra được.

Trong lòng Bạch Tiêu phát lạnh, chỉ cảm thấy giờ phút này Bạch Nhan đã không còn như trước nữa, ngay cả vẻ ngoài ngày càng đẹp đẽ của cô(Bạch Nhan) cũng khiến cho cô (Bạch Tiêu) phải kiêng dè không thôi. Vì thế cô ta lại không kiên nhẫn mở miệng nói: "Tôi nói cho cô biết, Bạch Nhan, cô là đứa trẻ Bạch gia bỏ rơi. Cha và anh đều không cần cô, cô là một kẻ đen đủi chuyên gây tai họa. Cô tưởng rằng cô thay đổi thì có thể dọa đến người nào cơ chứ? Mặc kệ cô muốn làm gì. Cô nghe rõ cho tôi, tôi mới là công chúa chính thức của Bạch gia, anh Hàn Tại Tuấn là của tôi. Cô đừng nghĩ có thể bày ra trò quỷ gì nữa." Rõ ràng Bạch tiêu đang rất kích động, thậm chí cô ta còn túm lấy cánh tay của Bạch Nhan muốn cô nghe cho rõ ràng.

"Là sao?" Bạch Nhan nhàn nhạt hỏi, trên khóe miệng hơi thoáng qua nụ cười xinh đẹp, hạ mi mắt xuống, nhìn thấy bên cạnh cánh cửa dưới ánh mặt trời có một bóng đen. Thay đổi vẻ mặt, đột nhiên rút tay ra khỏi tay của Bạch Tiêu, mặc cho cơ thể của mình mạnh mẽ ngã nhào xuống cầu thang, nhẹ nhàng như thế, đột nhiên sau khi ngã cô lại chậm rãi gọi: "Chị." Không phải tiếng kêu sợ hãi, cũng không phải trách móc, mà là tiếng thở dài, thình lình xảy ra như vậy, đánh mạnh vào trong lòng mọi người.

Bạch Nhan rất đau, thực sự rất đau, tuy nhiên là do cô cố ý ngã xuống cầu thang, nhưng lần này lại do mất trọng lượng ngã xuống làm cho cô cũng sợ hãi. Cô chỉ là muốn biết, nếu lần này biết rõ người kia rõ ràng tổn thương cô trắng trợn như thế, bọn hắn có liếc nhìn cô một cái hay không?

Cuối cùng khi rơi xuống đất, cô cảm thấy toàn thân đều đau đớn, Bạch Nhan cố gắng tựa vào lan can cầu thang để bản thân ngã nhẹ nhàng nhất, cô ngã nhào xuống ba bậc cầu thang cuối cùng, cô giống như một con búp bê, mất đi tất cả sức lực cuối cùng. Cô dùng chút sức lực cuối cùng cố gắng chống đỡ để bản thân không bị ngất đi. Sau đó đúng như cô dự đoán, Bạch Tử Mặc và Hàn Tại Tuấn đi từ cửa vào. Nhưng mà, Bạch Tử Mặc từ đầu đến cuối cũng không liếc nhìn cô lấy một cái, hoảng hốt vượt qua cô, thậm chí thiếu chút nữa là giẫm vào tay cô, anh ta hoàn toàn coi thường cô, người đang bị thương nằm ở đây, mà lại lo lắng chạy lên trên ôm lấy người phụ nữ không có chút thương tổn nào kia, hỏi: "Tiêu Tiêu, em không bị làm sao chứ?"

Sau đó chính là giọng nói đầy kích động của Bạch Tiêu: "Chính là do cô ta, chính là do cô ta… Anh ơi, không phải em đâu."

"Anh…" Bạch Nhan há miệng nhưng không phát ra âm thanh gì, cô cảm thấy chút sức lực còn lại cuối cùng của mình đã mất hết, cô không biết tại sao bản thân mình lại muốn khóc, không biết tại sao thời điểm khi anh trai ruột của cô bước qua cô lại muốn khóc đến vậy, thực sự là cô đã khóc ra. Lúc này đột nhiên cô lại có suy nghĩ muốn chết, nếu là cô chết thì có phải anh ta cũng chỉ nói câu "Tiêu Tiêu đừng sợ." có phải hay không? Cô. Thực sự hận. Hận vô cùng.Sau đó cô thấy một đôi giầy da màu đen sáng bóng đang tiến về phía cô, đôi tay kia ôm lấy cô, cô đau quá, thực sự rất đau, nhưng cô cố gắng ôm chặt lấy balo của mình không hề buông tay. Môi cô chậm rãi nhếch lên, đúng là ánh mắt đó, nhưng trong ánh mắt đó trống rỗng, tràn đầy sự bất đắc dĩ, đau thương và châm chọc…

Sau chuyện này Bạch Nhan bị gãy tay phải. A Mạc luôn luôn tùy tiện khi chạy tới bệnh viện cũng chỉ biết ôm cô khóc rống, lập tức mắng Hàn Tại Tuấn là người duy nhất còn ở lại trong bệnh viện: "Các người có còn là con người nữa hay không vậy? Cuối cùng là các người muốn cậu ấy phải như thế nào?

Chuyện không may năm đó xảy ra thì cô ấy cũng mới chỉ là một đứa trẻ con không hiểu chuyện gì mà thôi. Chèn ép cô ấy hai bàn tay trắng còn chưa đủ? Bao nhiêu năm qua không hề quan tâm tới cô ấy, chừa lại cho cô ấy một chỗ trú đến chó cũng không thèm, như vậy vẫn là cô ấy đang mang ơn hay sao? Hiện tại lại chạy đến hành hạ cô ấy? Các người có biết mỗi ngày cô ấy đều cố gắng học tập và làm việc vất vả như thế nào không? Hiện tại cánh tay của cô ấy bị gẫy cũng chính là đại biểu cho việc cô ấy không thể làm việc, không có tiền, cho dù là ăn cơm hay đến trường đều là công việc vô cùng khó khăn với cô ấy. Các người có biết hay không vậy hả?"

Bạch Nhan bị tiếng hét làm tỉnh dậy, nhìn tình hình trong phòng, A Mạc đang tức giận hò hét, mà Hàn Tại Tuấn vẫn đứng bất động ở phía chân giường. Cô nhìn xung quanh một lượt không còn ai khác cả. Đáy mắt cô mang theo sự âm u lạnh lẽo, thấp giọng nói: "A Mạc." A Mạc cũng dừng lại, cô chạy thẳng đến bệnh viện nên bây giờ vẫn còn đang thở hổn hển. A Mạc quay đây lại nhìn Bạch Nhan, Bạch Nhan lắc đầu nói với cô ấy: "Không phải anh ta đâu, anh ta đã cứu mình đó." Giọng nói của cô rất nhỏ, sạch sẽ mà trong suốt.

Là bạn bè của Bạch Nhan A Mạc rất nhanh đã hiểu được ý của Bạch Nhan, cũng biết chính mình đã trách nhầm người tốt. Nhưng trong lòng cô vẫn luôn xem Hàn Tại Tuấn, Bạch Tử Mặc, và Bạch Tiêu là như nhau, cho nên cho dù như thế nào thì anh ta cũng chính là đồng phạm. Vì thế cô hừ hừ mũi, liếc mắt lườm Hàn Tại Tuấn, tuy không còn địch ý như lúc đầu nhưng cũng không phải là thân mật, hất mặt quay đi.

Bạch Nhan bất đắc dĩ cười cười, cô nhìn xung quanh đánh giá phòng bệnh mình đang nằm, im lặng ngồi dậy, không thể hiểu bản thân bị ma quỷ ám như thế nào mà lại làm vậy, kết quả cuối cùng vẫn là chính bản thân mình xui xẻo mà thôi. Cô cười khổ, làm động tác muốn rút cây kim đang truyền dịch trên tay mình ra. Động tác này khiến cho Hàn Tại Tuấn vẫn im lặng đứng đó bước mấy bước lên phía trước túm chặt tay cô, trầm giọng hỏi: "Cô muốn làm gì?"

Bạch Nhan ngẩn người, ngẩng đầu mệt mỏi cười cười: "Anh Tại Tuấn, tình hình hiện tại của Nhan Nhan không thể chi trả cho phòng bệnh đắt như vậy được. Nếu không đi, em sẽ mất luôn khoản học phí vừa mới khó khăn kiếm được. Em có thể về nhà nghỉ ngơi." Nói xong nhân lúc Hàn Tại Tuấn mất tập chung cô rút luôn chiếc kim ra khỏi tay mình, động tác quá nhanh khiến cho máu tươi bắn tung tóe ra ngoài, cô kêu lên một tiếng, lặng lẽ nhìn quần áo của Hàn Tại Tuấn bị dính đầy máu bắn vào, rụt dè nói: "Rất xin lỗi, em…"

"Được." Hàn Tại Tuấn cũng không xắn tay áo lên, cúi đầu nhìn máu đang chảy trên cổ tay cô, nhanh chóng ấn lại. một tay khác nhanh chóng ấn vào nút chuông ở đầu giường. Quay đầu lại nhìn Bạch Nhan: "Cô ngoan ngoãn nghe lời cho tôi."

Bạch Nhan nghe xong vốn ngạc nhiên, tiếp theo gương mặt trắng bệch lại sáng bừng lên, nụ cười đẹp mặt từ từ hiện lên, một cái chớp mắt thôi cũng động lòng người đến không tả được, đến trời đất cũng bị mờ nhạt. Bạch Nhan cho tới bây giờ cũng luôn tự biết bản thân cô đẹp. Tại bậc cầu thang, chính cô cũng không biết tại sao lại muốn mặc cho bản thân ngã xuống như vậy, chỉ là cô đột nhiên rất tức giận, vô cùng tức giận. Khi đó đột nhiên cô lại nhớ tới những năm trước trong trí nhớ, năm đó Bạch Tiêu nắm tay mẹ cô ta công khai xuất hiện ngoài cổng, sau đó, bản thân cô bị đuổi ra khỏi nhà họ Bạch, nhìn cô ta từng bước dẫm đạp cô xuống dưới, cao cao tại thượng làm công chúa trong nhà họ Bạch, mọi việc, mọi việc giống như đang ăn mòn cô từng chút một…

Thật lâu sau Bạch Nhan mới nói, lúc này hai mắt cô đã mông lung đẫm nước mắt, cô nói: "Anh Tại Tuấn, đã từ rất lâu rồi đã không có ai nói chuyện với em như vậy nữa…" Cô chậm rãi nhìn người đàn ông trước mặt, từ từ nhắm mắt lại nói: "Anh đã trở lại, thực tốt quá…" Cô cảm giác được lòng bàn tay lạnh lẽo đang nắm lấy tay cô kia run lên nhè nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Chương 27.2

Bởi vì chuyện lần này là Bạch Tiêu đẩy ngã Bạch Nhan, cho nên toàn bộ nhà họ Bạch cũng không nói gì về việc này, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Chỉ là cánh tay của Bạch Nhan phải bó bột treo lên khiến cho người ta cảm thấy có chút đau mắt.

Tai nạn này đối với Bạch Nhan mà nói cũng không có gì đáng sợ cả. Không phải vì cô không sợ, mà vì cô gần như đã không còn cảm xúc gì nữa rồi. Nhưng mà cũng có chút may mắn, im hơi lặng tiếng lại khiến cho cuộc sống của cô chậm rãi có dấu vết tươi mới.

Có Hàn Tại Tuấn ở trước mặt, Bạch Nhan cực kì nghe lời, nhưng mà quả thực cô cũng luôn là một cô gái ngoan ngoãn. Nếu không có những chuyện xảy ra sau này, thì trên đời này cô chính là một cô công chúa dịu dàng ngoan ngoãn. Hàn Tại Tuấn đối tốt với cô, bỏ công việc của bản thân xuống, tự mình giúp cô chép báo cáo. Cho dù có vội vàng như nào đi nữa cũng kiên trì mỗi lần đều đưa cô đi tái khám, giám sát xem cô có uống thuốc hay không. Cũng sẽ vào lúc cô đang trốn trong góc phòng nghe anh đánh đàn dương cầm mà kéo cô đi ra ngoài, giống như trước đây vậy, để cho cô quang minh chính đại ngồi ở một bên lắng nghe. Bạch Nhan giống như đang chịu một dạng mê hoặc, lần đầu tiên trước mắt người khác có dũng khí ở trước mắt người khác lấy ra con búp bê trong ba lô tùy thân nhỏ của mình, cô giống như một đứa bé ôm chặt lấy con búp bê, nghiêng đầu say mê nhìn vương tử đang đánh đàn trước mặt, vui vẻ hạnh phúc, nước mặt đột nhiên lại chảy ra.

Lúc này hình ảnh mà Hàn Tại Tuấn nhìn thấy là một cô gái ngốc nghếch ngồi cạnh cửa sổ, một cánh tay bó bột to sụ, một tay ôm chặt lấy một con búp bê, im lặng chảy nước mắt, hay vai run rẩy. Hàn Tại Tuấn cảm thấy đau buốt trong ngực như chưa từng có. Gặp lại lâu như vậy lần đầu tiên anh gọi: "Nhan Nhan."

Bạch Nhan hoảng hốt lấy lại tinh thần, ngẩn người, nghiêng đầu cười với anh, cô nói: "Anh Tại Tuấn, thời điểm không có anh bên cạnh, Nhan Nhan vẫn

luôn đánh đàn, vẫn đều đánh…"

Thời điểm tôi diễn xong thì trời cũng tối rồi, vội vàng đi tới bên cạnh Cố Tiểu An, Cố Tiểu An vẫn luôn nghiêm túc ngồi chơi trên ghế không chạy đi lung tung, Tiểu Khải nằm bên cạnh chân cậu lười biếng híp mắt vẫy đuôi, nghe thấy tiếng động mới mở mắt nhìn, thấy là tôi đang đi đến lại miễn cưỡng nằm úp sấp trở về. Tôi cong cong khóe môi nhẹ nhàng gọi: "An An." Cố Tiểu An nghe tiếng khe nhíu mày, đôi mắt đen bóng đột nhiên rất nghiêm túc nhìn tôi. Biểu cảm người lớn chững chạc kia ở trên gương mặt đáng yêu của An An trông rất buồn cười. Tôi phải vô cùng kìm nén mới khiến cho bản thân mình không bị cười thành tiếng, đi tới vươn ngón tay chọc chọc gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé. Hàng lông mày nhỏ của cậu bé nhíu chặt lại, vẫn ngồi tại chỗ như cũ không hề nhúc nhích.

Mãi đến khĩ tôi ôm cậu nhóc vào lòng, cái đầu nhỏ cọ cọ trên người tôi, giống như một chú chó nhỏ đang ngửi ngửi, lúc này cậu bé mới dụi dụi mắt, híp mắt nhìn tôi một cái, đột nhiên biểu cảm trở nên rất đáng thương, kéo dài giọng nói: "Chị ơi, em ngủ một lúc nhé, An An mệt." Nói xong liền dựa đầu vào vai tôi, sau một lát đã ngủ thiếp đi. Tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Tiểu An, suy nghĩ xem ngày mai có khi phải gọi chị Vạn Thanh trở về, trong tổ diễn cho dù có trợ lí cũng không thể trông Tiểu An giúp được.

Chị Vạn Thanh làm người đại diện của tôi thực sự là quá nhàn nhã thoải mái mà, tuy nhiên tôi cũng có trách nghiệm, tôi không muốn để cho chị ấy thân thiết quá mà biết quan hệ của tôi và Phó Quân Nhan, không muốn để chị ấy tham gia quá nhiều vào sinh hoạt cá nhân của tôi. Nhưng mà chị ấy cũng càng ngày càng không thấy người, khoảng ba bốn ngày mới có thể có một chuyến hiếm hoi đi đến tổ diễn, xe bảo mẫu của tôi cũng cả ngày không thấy bóng dáng ở đâu cả. Có một hôm Thư Sảng lại lôi kéo tôi nói, người đại diện của cô ấy nhìn thấy người đại diện của tôi mang một nghệ sĩ mới đi diễn. Tôi nâng nâng mi không nói chuyện, trong lòng đã sớm đoán được chị Vạn Thanh vụng trộm dẫn theo mấy nghệ sĩ mới. Vốn tôi cũng muốn mặc kệ chị ấy, nhưng hiện tại công việc trong tổ diễn rất vội vàng, không ai có thời gian chơi với một đứa trẻ được, nhà trẻ lại chưa khai giảng, tôi lại không muốn để An An ở nhà một mình. Phó Quân Nhan ở bên kia cũng đang trong thời điểm vội vàng. Mặc kệ như thế nào thì mang theo đứa trẻ bên người vẫn là tốt nhất, tuy nhiên mang theo An An bên người vẫn luôn có chút bất tiện, nhưng mà ngoại trừ thời gian tôi diễn, thời gian khác đều có thể trông cậu bé, như vậy tôi cũng yên tâm hơn. Tôi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định gọi chị Vạn Thanh về, chị ấy cũng nên làm vài chuyện, kiềm chế tính tình lại.

Ngày đó bác bỏ tin đồn vô cùng náo nhiệt, tin tức mới tung ra cũng vô cùng mạnh mẽ. Chuyện xấu của tôi và Jay đã không còn là trọng điểm nữa, có tin tức mạnh mẽ như vậy để so sánh cho nên những chuyện cũ đều trở thành hư không. Phó Quân Nhan và Phòng Đinh Việt cùng nhau xuất hiện nên phóng viên miêu tả thành một câu chuyện tình bạn bè vô cùng đẹp đẽ. Vì vậy, chỉ còn chuyện xấu của tôi và tổng giám đốc xí nghiệm Khóa Quốc. Tôi vô cùng xoắn xuýt, nhìn hình ảnh anh họ hôn tôi được phóng viên đưa lên trang đầu, tôi hận không thể tát một cái lên cái miệng hoa đào của anh họ tôi.

Thư Sảng thấy tôi đọc báo rất lâu mà vẫn không nói gì liền thò đầu sang nhìn ké, lại nhếch lên mấy tờ báo đọc đi đọc lại, cực kì cảm xúc nói: "Quả nhiên là chó săn, kĩ thuật chụp ảnh không tốt chút nào." Tôi nhìn thấy trong tay cô ấy chính là bài báo kia, đây cũng là tòa soạn báo đưa tin khoa trương nhất, ảnh chụp cũng là toàn diện nhất. Vừa nhìn thấy tên của tòa soạn báo tôi lập tức cảm thấy không biết nói gì, tòa soạn báo này rõ ràng là nhà chúng tôi mới thu mua mà. Tôi không biết nói gì, lại đọc tên bài báo: "Tổng giám đốc Mạc Thị yêu nữ thần Cố Bảo Bối, chạy băng băng từ xa nghìn cây số về bảo vệ người đẹp." Có phải gần đây anh họ ăn no rửng mỡ không có chuyện gì … Đây chính là bán chuyện xấu của chính mình đó…

Thư Sảng ngồi một bên tiếp tục mở một quyển tạp chí khác, lật xem những tấm ảnh với những góc độ khác nhau bình luận từ đầu đến chân. Cuối cùng còn thở dài than thở một hơi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đảo mắt một cái trên microblogging của cô ấy đã xuất hiện một bức ảnh, rõ ràng là bộ dáng Mặc Nặc Vân đang hôn tôi, ánh mắt cực kì quỷ dị của anh họ vậy mà bị cô ấy chụp thành một ánh mắt đám đuối đưa tình. Mà biểu cảm của tôi lúc đó là trợn tròn mắt ngạc nhiên có dáng vẻ như rất thẹn thùng. Phía dưới lại còn kèm thêm một câu bình luận: "Kĩ thuật chụp ảnh của đám nhà báo ngày càng kém rồi." Trong nháy mắt tôi có cảm giác như bị kích thích đến nỗi nước mắt rơi đầy mặt… Tôi rất muốn đem Thư Sảng ném vào trong thùng rác, cái kẻ chuyên môn đi thêm dầu vào lửa này.

May mắn duy nhất chính là chuyện xấu của tôi rời đi sự chú ý của mọi người, tin tức về Jay cũng càng ngày càng ít đi. Trong lòng tôi cảm thấy chuyện này coi như là trong cái rủi có cái may đi.

Ngày hôm sau chị Vạn Thanh cũng tới tổ diễn rồi, mọi người đều là nhìn mặt mũi nhau để làm việc nên cũng không có khó khăn gì cả, hơn nữa vì còn phải nhờ chị ấy trông đứa nhỏ giúp nên tôi cũng không muốn trở mặt với chị ấy. Vậy nên cuối cùng vẫn phải khách sáo cảm ơn chị ấy nhiều lần, đồng thời cũng đưa cho chị ấy một phong bì dày. Những lúc tôi phải đi diễn đều là chị ấy trông An An, mà Cố Tiểu An cũng rất nghe lời, khi cậu nhóc biết tôi phải làm việc cậu nhóc sẽ ngoan ngoãn ngồi chơi cùng Tiểu Khải ở một chỗ, cậu vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời. Điều này khiến cho tôi cảm thấy mọi việc vẫn hài hòa.

Mẹ của chị Nhược Phàm thực sự có đến tổ diễn. Bác gái làm rất nhiều món ăn ngon mang đến cho mọi người, mọi người đều phải khen ngợi tay nghề của bác ấy quả thực là tốt đến vô cùng. Khi bác gái nhìn thấy tôi đã nắm tay tôi không buông, dáng điệu rất vui vẻ, rất hiền lành, nhưng khi bác nói câu đầu tiên đã làm cho tôi bị đơ luôn rồi, bác nói: "Tiểu Ái, nghe lời bác này, muốn tìm đàn ông phải tìm người như Phó Quân Nhan ấy, cậu ấy gọi là cái gì ấy, đúng. Đúng. Đúng. Người đàn ông tinh tế, từ trong ra ngoài đều lộ ra khí chất đó, bao nhiêu năm cũng không phai nhạt được." Nói xong lại giống như đang ghét bỏ nhìn về hướng phòng hóa trang của Phòng Đinh Việt, chỉ chỉ vào Phòng Đinh Việt nói: "Trăm nghìn lần đừng chọn những người giống cậu ta, thâm trầm giống như cục nước đá vậy. Thời điểm khi mà yêu nhau, có thể cháu sẽ cảm thấy người đàn ông như vậy mới có hương vị, nhưng khi đã kết hôn rồi thì cháu mới nếm đủ mùi vị đau khổ. Ông chồng nhà bác, chính là kiểu người như vậy. Cực kì đáng giận luôn." Sau đó lại nói: "Còn có cái tổng giám đốc gì gì đó nữa, vừa nhìn qua đã thấy hoa đào đầy người. Tiểu Ái, trăm nghìn lần đừng chọn người như cậu ta, vừa nhìn qua đã biết là một người không đáng tin, phô trương cực kì. Phô trương cực kì."

Tôi vừa nghe xong đã cảm thấy vui vẻ, khóe môi run rẩy cảm thấy bác gái đúng là một nhân tài. Anh họ quả thực chính là phô trương cực kì. Phô trương cực kì nha.

Bác gái tốt vô cùng, cũng rất thích An An, ôm chặt lấy An An hết hôn lại hôn, về sau còn gạt Vạn Thanh sang một bên tự mình ôm lấy An An chơi đùa với Tiểu Khải, sau khi nghe nói Tiểu Khải là chú chó của Phó Quân Nhan da lông của nó giống như đang vuốt ve một đại thần vậy, dáng vẻ kia giống như sùng bái, giống như rất vui mừng. Tôi nhìn cảm thấy rất buồn cười, thực sự là gặp phải Phó Quân Nhan gà chó đều thăng thiên rồi.

Từ đó về sau giống như mỗi ngày bác gái lại chạy tới tổ diễn một lần, thật ra tôi biết bác nghĩ tôi khó khăn, khi đến luôn giúp tôi trông An An. Trong lòng tôi rất cảm ơn bác ấy, thật sự là không biết lấy gì báo đáp được… Bởi vì tôi biết, thói đời hiện nay nếu không phải đứa trẻ của người đó thì làm sao mà tự nhiên ai lại muốn nhiệt tình giúp đỡ trông đứa trẻ cho người khác chứ… Quả thực là tôi may mắn vô cùng…

Tôi chính thức lên trang Microblogging làm rõ mối quan hệ của tôi và anh họ, tôi viết: "Tôi và anh Nặc Vân chỉ là bạn bè bình thường, là đồng nghiệp, chứ không phải là quan hệ người yêu, đồng thời cũng không có khả năng để trở thành người yêu, mong mọi người đừng bàn tán lung tung." Cho dù có là bị phóng viên ngăn lại tôi cũng chỉ nói một câu như vậy không đổi, lâu dần cũng không ai đi hỏi lại vấn đề này nữa

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 27.3

Đến lúc này có một nhóm người ban đầu căm tức, khó chịu bây giờ cũng vui vẻ trở lại, bắt đầu tiếp tục ghép tôi với Phó Quân Nhan là một đôi. Rồi lại có nhóm người khác ghép tôi với Phòng Đình Việt là một đôi. Chuyện này rất khó phân biệt khiến cho tôi cảm thấy rất buồn phiền, buồn phiền qua đi tôi lại bắt đầu lên tinh thần, giật mình tỉnh lại tôi thấy được đây là mọi người say mê tỉnh lại. Kết quả khi ở cùng Phó Quân Nhan, anh quay lại hỏi tôi: "Em, cái đồ ngốc này tại sao lại ngốc như vậy chứ?" Giọng điệu kia vô cùng nghiêm túc… khiến cho tôi sợ hãi anh muốn trả hàng…

Tin nhắn của anh Nặc cũng tới rất nhanh, anh nói: "Bảo Bối, em khiến cho trái tim anh bị tổn thương rồi."

Tôi cười nhắn trả cho anh hai từ: "Làm trò." Nhìn gương mặt giả vờ đau khổ khóc lóc trong màn hình khiến tôi cười lạc cả giọng.

Nhắn trả lời câu: "Anh họ à, em yêu anh. Thật đó."

Sau đó anh lại nhắn đến một gương mặt làm nũng nói: "Em yêu anh thì cũng đâu có ích lợi gì đâu cơ chứ… Cũng đâu kết hôn được đâu…" Toàn thân tôi đều run lẩy bẩy, nhớ tới câu nói kia của bác gái, đúng là không đáng tin, rất phô trương, phô trương vô cùng…

"Sách tình yêu" cuối cùng cũng được phát sóng, quả thực là vô cùng ngạc nhiên là những đoạn bất lợi cho Quý Khiết Nhi đều không bị cắt mất bất kì đoạn nào cả. Chị Nhược Phàm vui đến mức khóe miệng lúc nào cũng cong cong, vẻ mặt giống như gian kế được thực hiện, có chút hương vị của tiểu nhân đắc chí, cũng khiến cho Thư Sảng ở một bên kêu to không ngừng. Cố Tiểu An đã đổi giọng gọi cô ấy là "chị quái dị". Sau đó lại giống như có người trong tối hành động, video nhiều năm trước Quý Khiết Nhi cố ý đánh chị Nhược Phàm lại được tung lên, công bố trước dân chúng, ngôn luận lại một lần nữa được làm ầm ĩ lên. Lại thêm vào đó là chị Nhược Phàm có nhiều người đồng tình, hai kiểu fan cũng nháo quấn lấy nhau. Chúng tôi lặng lẽ hỏi chị Nhược Phàm đoạn video kia là có liên quan gì với chị ấy không? Chị Nhược Phàm ôm mặt nói: "Không liên quan gì với chị hết. Người nào thích hại người khác mà lại có liên quan đến xấu mặt cả mình đâu, các em xem, chị có bao nhiêu là đáng thương a." Cho nên tôi chỉ có thể nghĩ là Quý Khiết Nhi gây thù oán quá nhiều, cho nên kết quả chính là bị người ta âm thầm trả đũa…

Đương nhiên tiếp sau đó mới là khôi hài thực sự, có một phần trong đoàn fan trung thành của Phó Quân Nhan bắt đầu công kích Quý Khiết Nhi, các loại ngôn luận đều cho rằng bọn họ không thể chấp nhận được công tử Quân Nhan cao quý lịch sự, tao nhã, hạt bụi nhỏ cũng không dính của họ lại kết hợn cùng nghệ sĩ có phẩm hạnh không tốt như vậy. Tôi ôm máy tính nhìn các loại bình luận của fan, nhịn không được cảm thán ra tiếng: "Phó Quân Nhan là một đóa hoa nha." Người người đều yêu thích, đây là..

Kết quả khi tôi quay đầu lại chỉ thấy Phó Quân Nhan đang nghiêng mặt nhìn tôi, An An trong lòng anh thì đang nghiêng đầu từ chỗ khác sang, Cố Tiểu An chớp chớp đôi mắt to, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Phó Quân Nhan, đôi tay mập mạp sờ sờ gương mặt của Phó Quân Nhan nhếch miệng nói: "Anh rể, hoa." Tôi nhịn không được ôm bụng cười đến nghiêng ngả trên ghế sofa. Phó Quân Nhan bất đắc dĩ nhìn tôi một cái rồi lại cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Cố Tiểu An, đáy mắt đều mang theo ý cười.

Bạn học Cố Tiểu An mỗi ngày đều cười hì hì, vẫn luôn ôm chặt bình sữa của cậu bé, trên người cậu đều là mùi sữa, khi gửi vào cảm thấy đáng yêu vô cùng. Cậu bé còn nhỏ như vậy nhưng đã có nhận biết quen thuộc với âm nhạc, khi tôi phải diễn thì cậu bé thường xuyên ngồi trên lưng Tiểu Khải ngoan ngoãn cầm đàn Vi-ô-lông luyện tập, lúc cậu bé luyện tập cũng thường xuyên dùng đôi tay nhỏ bé của mình vỗ vỗ vào người Tiểu Khải, Tiểu Khải cũng nghe theo cậu bé vẫy đuôi từng phát một. Cả hai đều trêu chọc người xem khiến cho mọi người cười đến vui vẻ, mọi người đều gọi cậu bé là một tiểu thần đồng. Bản thân tôi lại cảm thấy sự thông minh của Tiểu An cũng không phải rất rõ ràng, cũng không phải sự thông minh đến sáng chói…

Đôi khi sau khi diễn xong Phó Quân Nhan cũng sẽ đến ôm Tiểu An về khách sạn trước. Khiến cho mọi người đều tấm tắc khen phẩm hạnh nghiêm chỉnh, là một người đàn ông tốt điển hình. Tôi cảm thấy rất ảo não, tại sao mọi người lại không hề nghi ngờ anh là người đàn ông của tôi cơ chứ… Mọi người chỉ cho rằng là do Tiểu An thông minh sáng chói hấp dẫn mọi người mà thôi…

Thường thường khi tôi kiệt sức trở về đến khách sạn, mở cửa vào phòng sẽ thấy hai người bọn họ làm tổ trong chăn. Cẩn thận nghe kĩ sẽ thấy là Phó Quân Nhan đang sử dụng vốn tiếng anh lưu loát để kể chuyện cổ tích cho An An, anh kể bằng chất giọng anh ngữ tiêu chuẩn, thanh lịch, thật thà, rất dễ nghe. Anh không chỉ là đơn giản kể chuyện cho An An mà còn kiên nhẫn giảng giải cho cậu bé, bảo An An phải làm như thế nào, làm làm sao cho đúng, có lẽ chính là như vậy. Mãi cho tới khi An An ngủ say trong lòng anh, anh mới nhẹ nhàng xuống giường, giúp An An đắp chăn thật tốt. Những lúc như vậy cả cơ thể mệt mỏi của tôi giống như có phép màu cảm thấy được thư giãn vô cùng, càng nhịn không được đi lên phía trước ôm lấy anh từ phía sau, dùng mặt cọ cọ vào lưng anh.

Đầu tiên anh luôn dùng tay vỗ vỗ vào đầu tôi, động tác rất dịu dàng, từ từ, nhẹ nhàng. Sau đó anh hỏi: "Đứng ở phía sau lâu như vậy có mệt không?"

Lúc đó tôi bị kinh ngạc một hồi: "Phó Quân Nhan, anh có mắt phía sau lưng hay sao vậy?"

"Anh ngửi thấy mùi của em, là mùi Hải Dương (đây dịch ra là mùi của biển, nhưng mình nghĩ để mùi hải dương nghe hay hơn)." Anh cười, nghiêng mặt sờ sờ mặt tôi.

Về sau tôi càng cọ mạnh hơn, anh biết đã dỗ được An AN ngủ ngon rồi, vươn tay kéo tôi vào trong ngực nói: "Lần sau không cần ngây ngốc đứng sau lâu như vậy."

Nói đi nói lại đều không hiệu quả, hiện tại khi nghe thấy tiếng động của tôi, đầu tiên sẽ dừng lại sau đó quay đầu lại vẫy tay với tôi nói: "Qua đây, ngồi bên này."

Tôi lập tức bẹp một tiếng hôn lên miệng anh, miệng nở một nụ cười ngốc nghếch, nói: "Con dấu." Sau đó lại dùng tay thật cẩn thận vuốt ve Tiểu An đang nằm trong lòng anh mơ màng buồn ngủ. Toàn bộ đều cảm thấy vô cùng yên tâm. Đôi khi tôi cũng có một loại ảo giác, An An là con của tôi và anh. Mà thậm chí tôi còn cảm thấy được như vậy cũng khá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 28

Tôi vốn tưởng rằng , cuộc sống đã có thể trở lại bình thường hoặc ít nhất cũng là phát triển theo hướng tốt lên. Nhưng mà, sáng sớm hôm nay, điện thoại của tôi vang lên, ở đầu dây bên kia vang lên giọng nói đầy lo lắng của Thư Sảng: "Cố Bảo Bối, mở máy tính lên rồi vào trang wed của Jay nhanh lên." Từ lần trước khi tôi bị kéo vào xì căng đan của Jay và Từ Hồng, Thư Sảng trở nên nhiệt tình vô cùng, lúc đó miệng lưỡi sắc bén của cô ấy luôn quay ra bên ngoài, gặp quỷ diệt quỷ, gặp thần đánh thần, rất nhiều lần cô ấy công khai đứng lên giải thích cho tôi. Tôi rất cảm động, đồng thời tôi càng cảm thấy An An gọi cô ấy là "anh" cũng rất chính xác.

Tôi mơ mơ màng màng vào wedsites, sau đó hoàn toàn là bị dọa sợ mà tỉnh lại.

Trên trang đầu trong wedsites của Jay hiện bài thông báo chỉ có sáu chữ rất hoành tráng: "Cố Bảo Bối, anh yêu em." Tôi nhìn thấy, im lặng trong lòng, tôi cũng không biết nên khóc hay nên cười bây giờ.

Trên một trang wed khác lại sáng lên tin tức: "Người đại diện Từ Hồng khởi tố Jay tội cưỡng gian." Cưỡng gian? Có lẽ phải là Từ Hồng cưỡng gian anh ta thì mới đúng đi. Nhìn lại một loạt sự lên án của Từ Hồng tôi nhịn không được mắng thành tiếng: "Mẹ nó. Kẻ điên này." Người phụ nữ này yêu ai thì chính là hại kẻ đó nha. Vì tức giận mà thiếu chút nữa tôi đập máy tính của mình ra. Sau đó suy nghĩ lại, nếu đập ra thì vẫn là chính mình phải tự bỏ tiền ra mua thôi, vì vậy lại đáng khinh thu tay lại. Được rồi, là do bản thân tôi không có tiền đồ…

Từ Hồng lăn lộn trong làng giải trí nhiều năm như vậy chỉ có thể nói là càng già càng lão luyện. Cái khác không nói đến chứ riêng thủ đoạn thì có thừa. Lần trước Jay đến tìm tôi mặc dù đột ngột một chút, nhưng chỉ có thể nói là do Từ Hồng ép gấp quá, tình cảm của hắn đến điểm cuối vì thế mới bạo phát. Nhưng mà, tôi không tin ngay lúc đầu sóng ngọn gió này anh ta sẽ viết thông báo ngay đầu trang wed chính thức của bản thân như vậy. Như vậy thì bất kể là fan của anh ta hay nhóm Hải Bảo nhà tôi cũng đều sẽ bắn ngược lại anh ta. Huống chi là trong thời điểm bất kể là thiên thời, địa lợi hay nhân hòa đều không có như này mà còn đi tìm tình yêu thì quả thực là quá không thông minh rồi.

Nghĩ tới đủ loại tin tức ở kiếp trước, tôi đều tin anh ta, cũng tin chắc chắn rằng tin tức lần này không phải anh ta tung lên. Anh ta cũng có lỗi khổ tâm trong lòng, khi một người phụ nữ đã điên lên thì chuyện gì họ cũng giám làm. Tính tình của Jay luôn rất dịu dàng, ngoan ngoãn, anh ta luôn luôn nhường nhịn người khác. Nhưng những chuyện làm ảnh hưởng đến người khác anh ta không biết làm. Lần trước sau khi hình và xi căng đan được tung ra, anh ta cũng vì danh dự của tôi mà đứng lên giải thích công khai với báo chí, đồng thời cũng gửi cho tôi một tin nhắn chỉ có ba chữ ngắn ngọn: "Rất xin lỗi." Ba chữ kia rất nặng nề, khiến cho đến bây giờ vẫn cảm thấy nặng trĩu.

Sau đó anh ta không hề liên lạc với tôi nữa, làm sao có thể ngay lúc đầu sóng ngọn gió như thế này kéo tôi vào cơ chứ? Đây chính là tự đánh vào miệng mình đây? Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, tôi đều không thể gạt bỏ tình yêu của anh ta với tôi, thực sự anh ta rất yêu tôi. Cho dù hiện tại anh ta còn rất trẻ, tình yêu của anh ta cũng không sâu đậm bằng kiếp trước, anh ta cũng không đủ trưởng thành già dặn, nhưng tính cách của anh ta thì vẫn như vậy không hề thay đổi. Tôi không thể bác bỏ anh ta, bởi vì nếu vậy thì giống như không thừa nhận mắt tôi bị mù, nhận một mối tình không thuộc về mình.

Nghĩ nghĩ, tôi lại nghĩ đến Từ Hồng, rồi lại nhịn không được muốn trách Jay có phải đời trước thiếu nợ Từ Hồng rất nhiều hay không? Làm sao lại có thể dây dưa không rõ như vậy cơ chứ? Không nghĩ ra được câu thổ lộ kia là ai làm ra, Thư Sảng ở đầu kia lại gửi đến một tin nhắn: "Cố Bảo Bối, mình giúp cậu đưa anh ta vào trang wed đen nhé." Trong nháy mắt tôi thấy hình ảnh Thư Sảng với đôi mắt sáng rực rỡ, xung quanh người phát ra hơi thở nhân tài ẩn dật, rồng núp hổ nằm, rồng cuốn hổ phục.

Lúc lâu sau, tôi vẫn cảm thấy tức giận, do dự mãi, cuối cũng cũng quyết tâm, nhanh chóng thay đồ xong. Xoay người dùng chăn gói kĩ Cố Tiểu An đang ngủ say, đồng thời gọi Tiểu Khải đang ngủ say cạnh chân giường dậy, nó nức nở một tiếng nhưng rất ngoan ngoãn không hề kêu to, chỉ đi sau lưng tôi. Tôi ôm An An xuống tầng, gõ cửa phòng Phó Quân Nhan, đêm nay tôi muốn nhờ Phó Quân Nhan trông An An. Tuy tôi cũng rất tức giận, từ khi trùng

sinh đến nay tôi luôn trốn tránh không muốn dính việc này, nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần luôn dính cả tôi vào trong đó. Tôi biết tôi nên nghe theo Thư Sảng, chẳng thèm quan tâm, tôi biết như vậy mới là tốt nhất, nhưng…….. Nhưng tôi không muốn nhìn thấy Jay bị phá hủy như thế….. Kiếp trước tiền đồ của anh ta thành công như vậy, mà lúc này, làm sao lại có thể vừa mới xuất phát đã không thấy con đường phía trước được cơ chứ?

Cho dù như thế nào đi nữa, tôi nên đi gặp Từ Hồng, muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông, trên con đường này của Jay tình yêu của cô ta là viên đá lớn chắn đường, vậy nếu như không phải tôi? Có phải tất cả sẽ tốt hay không? Mặc dù trong lòng tôi biết tôi không đánh thức được cô ta, nhưng giống như Phó Quân Nhan đã nói, tình yêu có trăm nghìn loại, nhưng cô ta lại chọn loại ích kỉ nhất. Nhưng mà, mặc kệ có hiệu quả hay không, ít nhất tôi cũng phải nói cho rõ ràng với người phụ nữ điên kia, ít nhất cũng phải để cho cô ta biết tôi không phải là mối đe dọa của cô ta, tôi không phải chướng ngại của cô ta và Jay, cô ta không cần phải ép mình và Jay vào con đường cùng như vậy. Hơn nữa…. nói tôi ích kỷ cũng được, vô tình cũng được. Tôi rất nóng lòng muốn gạt tôi sang một bên, bây giờ tôi không phải chỉ có một mình…. Tôi cúi đầu nhìn An An đang ngủ say, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cậu bé.

Tôi ấn chuông một lúc lâu nhưng không ai mở cửa, tôi khó khăn chống một tay lên để ấn mật mã vào phòng, nhưng mà Phó Quân Nhan không có trong phòng, trong phòng giống như không có ai trở lại. Hôm nay anh diễn đêm sao… Tôi không thể hiểu được…. Tôi quan tâm anh quá ít… Trong lòng tôi vang lên một tiếng rầm rất lớn, nhìn An An mềm nhũn như không có xương nằm trong lòng tôi, tôi kéo chăn lên cho cậu bé, lại quay đầu lên tầng muốn đi tìm Thư Sảng. Tôi nhanh chóng suy nghĩ một chút lại đổi hướng, xoay người đi tìm chị Nhược Phàm. Nếu để cho Thư Sảng trông An An, thì có trời mới biết liệu có thể chỉ vì một tiếng "anh" mà nháo đến trời sáng hay không. Cái người thiếu hụt giới tính đó, cô ấy thực sự thiếu hụt tình mẫu tử, tính kiên nhẫn, và dịu dàng chỉ có nhiệt tình mạnh mẽ, đặc biệt vào lúc đầu võ mồm….

Sau một lúc gõ cửa thì cửa cũng mở. Chị Nhược Phàm đang vuốt tóc dựa vào cửa, nhìn thấy tôi lập tức hoảng sợ, vốn chị ấy đang ngẩn người, thấy tôi đang ôm Tiểu An, vội vàng dùng tay sờ trán Tiểu An, miệng lo lắng hỏi: "Làm sao vậy? Làm sao vậy? An An bị bệnh sao? Chị gọi điện thoại cho xe cấp cứu nhé." Chị ấy vội vàng hỏi, dọa cho tôi vội vàng nhờ chị nhỏ giọng, sau đó lại chỉ chỉ vào lòng nói: "An An chỉ đang ngủ thiếp đi thôi."

"Làm chị sợ muốn chết, cháu đích tôn nhà chị bị bệnh vào lúc nửa đêm, chị dâu chị cũng có dáng vẻ này, em thật là chỉ biết đi dọa người khác thôi." Chị thở dài một tiếng, nhỏ giọng oán trách tôi.

Tôi xấu hổ cười với chị ấy, nói với chị ấy tôi có chút việc gấp, đem An An sang nhờ chị trông giúp. Chị cũng không hỏi nhiều, chỉ gật gật đầu, rất nhẹ nhàng đón lấy An An trong lòng tôi, ngẩng đầu cười với tôi: "Cậu nhóc này ngủ trầm thật đấy." Tôi gật đầu dẫn Tiểu Khải đi theo sau lưng chị vào phòng. Nhìn Cố Tiểu An được chị ấy đặt yên ổn ngủ trên giường, lại nhìn Tiểu Khải dính lấy An An nằm xuống chân giường, sờ sờ cái đầu mượt mà của nó, nói cảm ơn với chị Nhược Phàm rồi mới rời đi.

Không nghĩ tới chỉ mới đi mấy bước đã thấy Phòng Đình Việt đứng ở đầu kia hành lang, trên đầu ngón tay anh là điếu thuốc đang tỏa khói, ánh lửa nho nhỏ nhưng trong bóng đêm rất sáng ngời. Anh mở cửa phòng tạo ra chút tiếng vang.

Xoay đầu nhìn thấy tôi, mở miệng hỏi: "Một người?"

Tôi gật đầu một cái, chỉ đứng tại chỗ chứ không đi qua.

Anh lại hỏi: "Đi đâu à?" Vẫn là giọng nói lạnh lùng trầm tĩnh như cũ. Nhưng nghe kĩ thì trong âm thanh đó vẫn mang theo một chút ấm áp.

Tôi tiến lên trước mấy bước, suy nghĩ một chút rồi nói thật: "Em đi tìm Từ Hồng."

Anh hất mặt nhìn tôi một cái, muốn nói gì đó, nhưng cũng không mở miệng nói chuyện, cúi đầu hít một hơi thuốc, vòng khói nhàn nhạt quấn quanh, sau đó tôi nghe anh nói: "Anh đi với em." Tôi nghĩ nghĩ một chút, tôi là người của công chúng, nửa đêm canh ba một mình thuê xe ra ngoài cũng không tốt, hơn nữa Từ Hồng vẫn có chút kiêng dè anh Đình Việt, anh ấy đi theo cũng tốt. Tôi lập tức gật đầu một cái. Anh dập tắt điếu thuốc trong tay, ngoắc ngoắc tay với tôi. Tôi ngoan ngoãn đi tới trước mặt anh, anh dừng lại ở cửa phòng của mình nói với tôi: "Em đợi ở đây một chút, anh vào thay bộ đồ và lấy chìa khóa xe đã." Nói xong lập tức mở cửa đi vào.

Nhưng anh Đình Việt mới đi được hai bước lại quay lại: "Em cũng vào luôn đi, muộn như này rồi bị người khác nhìn thấy cũng không tốt." Vừa nói lại ho nhẹ hai cái nói tiếp: "Bên trong có mấy người, em không cần để ý đâu."

Tôi cảm thấy kinh ngạc trong lòng, nghĩ muốn vào bên trong nhìn một chút nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống, nhưng vẫn "vâng" một tiếng, theo sau lưng anh đi vào phòng, đi vào mới nghe thấy trong phòng anh có âm thanh, hóa ra là tiếng mọi người đang chơi mạt trượt, nghe rất tốt. Nhịn không được tò mò tôi nhìn vào bên trong, chỉ thấy bốn người đàn ông với bốn phong cách khác xa nhau đang chơi đùa trong phòng anh, một bên là mấy chai rượu tây cao cấp đã uống hơn nửa. Chúng tôi vừa mới vào cửa, một người đàn ông mặc áo sơ mi màu xanh lam nghe tiếng động, đến lông mày cũng không ngẩng lên đã nói: "Lão tam, mau lên nha, lão tử đây bị bọn họ liên kết bắt nạt, ba chọi một đấy." Lão tử…. tôi liếc trộm người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam kia đang bày ra gương mặt đau khổ, đây là người đàn ông nhỏ nhất, nhìn không ra một chút nào giống lão tử cả…

Ngồi đối diện là một người đàn ông mặc quân trang, khóe miệng nhếch lên, người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam còn chưa nói xong, anh ta đã đem bài đặt xuống: "Hồ rồi." Phong cách nghiêm trang, lạnh lẽo.

Lúc này người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam bùng nổ: "Mẹ nó. Lại hồ lão tử." Tay đẩy một cái lập tức lộ ra mặt bài trong tay. Giọng điệu lỗ mãng, nhưng anh ta lại có một gương mặt trẻ con rất đáng yêu, khi nói như vậy lại hiện lên một bộ dáng ngây thơ đáng yêu, tôi nhịn không được cảm thấy buồn cười trong lòng.

Hai bên cười rộ lên, một người đàn ông mặc quần áo màu đen mỉa mai: "Ai bảo hôm qua cậu đùa giỡn em gái anh ta, hồ cậu đã tính là gì, không đánh cho cậu một trận là may lắm rồi."

Tôi nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam kia bày ra dáng vẻ tức giận, thậm chí có chút giống như bộ mặt bánh bao mà ngày thường tôi thấy yêu thích nhất, cuối cùng nhịn không được, phì cười thành tiếng. Một tiếng cười này đều khiến cho mọi người đều quay lại. Người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam mắt sáng bừng lên ngay lập tức, vươn đầu ngón tay ra, run rẩy nói: "Mẹ nó. Đây không phải chính là Mỹ nhân ngư trong tấm hình treo ở tòa nhà cao chọc trời ở trung tâm sao? Vậy, vậy. Tại sao tóc lại màu đen?" Tôi vừa nghe xưng hô của anh ta lại nhịn không được nở nụ cười. Thật là một người đàn ông đáng yêu… Có thể là bạn bè với An An nhà tôi nha…

"Không có tiền đồ." Người đàn ông mặc quần áo màu đen vươn tay dài ra, vỗ vỗ vào đầu người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam kia. Quay đầu dùng ánh mắt thâm ý nhìn tôi một chút, nói: "Cô ấy tên là Cố Bảo Bối, cũng không phải cái gì mà mỹ nhân ngư kia." Giọng nói mang theo vài phần lành lạnh, lại mang theo một chút áp chế. Khiến cho toàn thân tôi đều không thoải mái.

Người đàn ông mặc áo trắng vẫn lười biếng dựa vào tường, không nói chuyện nhưng khóe miệng lại hơi cong cong, toàn thân anh ta mang theo một chút hơi thở lỗ mãng, nhưng mặt mày anh ta lại rất lịch sự. Tôi chuẩn bị tinh thần nghe anh ta mở miệng phun ngà voi, ai ngờ được anh ta lại nói: "Lão tam không tồi nha, nửa đêm lại gọi được nữ minh tinh về phòng thế này… dáng vẻ xinh đẹp như thế này một cái làm sao đủ nha?" Vừa nói vừa cợt nhả ngoắc ngoắc ngón tay với tôi. "Em gái à, mau mau đến đây, đầu tiên tiếp đón anh đi đã, để cho anh đây xem xét thật tốt đã nào." Tôi thở dài trong lòng, xem tình hình này thì không thể phun ra ngà voi được rồi…

Tôi đã hiểu rõ, xem ra đây là một nhị thiếu bình hoa điển hình rồi. Nhiều đàn ông thế này, nhìn đi nhìn lại tôi tự kết luận trong lòng vẫn là người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam kia là đáng yêu nhất.

Bởi vì kiếp trước nên tôi biết được vợ của Phòng Đinh Việt có gia thế rất hiển hách, hình như là gia đình làm trong giới chính trị, mấy người kia đều là người từ trong đại viện nhảy nhót ra ngoài. Mấy người này không cần nghĩ cũng biết không phải người dễ trêu chọc. Có thể nhìn ra được người đàn ông mặc quân trang kia cũng mang quân hàm Thượng úy, mấy người còn lại làm sao có thể là những nhân vật không tiếng nói được cơ chứ?

Từ nhỏ tôi đã luôn nhát gan, sợ phiền phức, về điểm này cũng không biết là giống ai nữa? Vậy nên thường xuyên khiến cho cha tôi tức đến sùi bọt mép nói tại sao lại sinh ra người con không có tí tiền đồ nào như tôi cơ chứ? Kiếp trước tôi đã phải chịu đủ loại phiền phức lộn xộn, chua xót không tả được, cho nên hiện tại tôi càng sợ phiền phức hơn nhiều so với trước kia. Tuy nhiên như vậy cũng không thể giải thích được nguyên nhân vì sao kiếp trước lá gan của tôi cũng không lớn hơn được chút nào…

Tôi kiên quyết chỉ chờ anh Đinh Việt mà không thèm để ý đến câu nói kia, tôi cực kì thản nhiên nhìn chằm chằm cửa phòng anh Đinh Việt vẫn đang đóng đến ngẩn người.

Sau đó lại có âm thanh truyền vào tai tôi: "Ôi, đây là trực tiếp hướng về phía lão tam hay sao cơ chứ…" Theo sau đó là một trận cười đùa.

Khóe miệng tôi giật giật, nhóm những người phú nhị đại này đúng là quá nhàm chán… Tôi cũng là một phú nhị đại, tại sao tôi lại lớn lên khỏe mạnh mà không giống họ vậy?

Lúc này anh Đinh Việt cũng đã thay xong quần áo, cầm chìa khóa xe ra khỏi phòng. Anh cũng không nhìn tôi, quay đầu quét mắt nhìn những người đang ngồi không ngừng cười đùa ầm ĩ trên bàn, đồng thời cũng vẫn chơi bài. Tiện tay xáo trộn bài trên bàn. Hướng về phía người đàn ông mặc áo trắng hừ lạnh một tiếng: "Bốn người các ngươi ngứa da đúng không? Cô ấy là người để cho các người trêu chọc à?" Lại quét mắt nhìn những người khác. "Trở về tính sổ với các ngươi sau." Nói xong quay người vẫy tay với tôi vẫn đang trong trạng thái sững sờ: "Được rồi, Tiểu Ái, đi nhanh lên."

Sau người truyền đến âm thanh hò hét: "Mẹ nó. Cô ấy chính là Tiểu Ái kia sao." Vừa nghe chính là giọng nói của người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam kia.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 29.1

Trên đường đi anh Đinh Việt cũng nói với tôi: "Tiểu Ái, mấy người bọn họ đều là những bá vương, hằng ngày hoành hành ngang ngược quen rồi, em đừng coi là thật. Người mặc áo trắng có cái miệng thối tha kia là Lạc Hà, là cháu trai duy nhất của tư lệnh quân khu ở phía nam, năm trước anh ta có bao nuôi một nữ minh tinh em cũng biết, có gia thế như vậy nên có chuyện lộn xộn gì mà chưa thấy qua đâu, cho nên anh ta mới trêu chọc em như vậy. Em đừng để ý." Tôi nghĩ rằng anh ấy chỉ nói xin lỗi đơn giản với tôi thôi, không nghĩ tới rằng anh ấy lại nói trắng ra như thế. Cảm nhận được sự tin tưởng của anh, tôi cảm thấy anh Đinh Việt là người bề ngoài thì tỏ ra lạnh lùng nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác tin cậy giống như anh trai, tôi càng cảm thấy hối hận vì tại sao kiếp trước vì cảm thấy anh lạnh lùng mà luôn kiếm chuyện với anh.

Lúc này phóng viên đã vây lại rất đông ở xung quanh bệnh viện, tôi và anh Đinh Việt phải chờ rất lâu, trong lúc chờ đợi tôi cũng nói cho anh Đinh Việt biết chuyện đã xảy ra. Anh trầm ngâm nhìn tôi một lúc, nhưng lại không nói gì. Qua một lúc lâu, chúng tôi mới tìm thấy một khoảng trống, đi theo phía sau của một chiếc xe trở thiết bị vào bãi đỗ xe. Hai người chúng tôi đều đội mũ lên, cúi đầu, yên lặng bước nhanh vào thang máy trong bãi đỗ xe. Vào thang máy, hai người chúng tôi cùng quay lại nhìn nhau phì cười, những ăn ý được tạo thành trong quá trình hợp tác khi cùng quay phim vào giờ phút này ngược lại được vận dụng không ít. Nhưng mà, phòng bệnh của Từ Hồng cũng không dễ tìm, tôi cũng không thể hỏi Jay được, nói ra lại sợ anh ta đoán mò lung tung. Nếu hỏi các y tá sẽ ảnh hưởng đến những nhà báo đang vây xem ngoài kia. Trong lòng tôi âm thầm tự mắng bản thân làm việc không chu đáo. Đang lúc tôi suy nghĩ để giải quyết, anh Đinh Việt giống như đã nhìn ra sự khó khăn của tôi, anh bất đắc dĩ (Không biết làm sao, bó tay ấy, mình nghĩ để

nguyên sẽ hay hơn.) nhìn tôi lắc đầu một cái, vẻ mặt của anh giống như biết trước tôi sẽ gặp phải chuyện như vậy, anh lấy điện thoại ra gọi điện.

Tôi nhìn xung quanh một chút, im lặng ngẩng đầu mấp mấy môi hỏi: "Anh gọi điện cho Jay à?"

Anh lắc đầu một cái, mấp máy môi nói hai từ bạn bè. Tôi cũng không hỏi nhiều vì tôi biết gia thế của anh rất hiển hách.

Quả nhiên khi anh tắt điện thoại, tay trực tiếp ấn thang máy lên tầng mười, quay đầu lại nói với tôi: "Từ Hồng nằm ở phòng bệnh số 1107." Tôi gật đầu một cái, lại nhìn vào bảng hiển thị số tầng trong thang máy, nói: "Anh Đinh Việt, anh ấn sai số tầng rồi, phải ấn tầng 11 chứ." Anh lắc đầu một cái, nói: "Cửa tầng 11 nhất định sẽ có phóng viên đứng, chúng ta đến tầng 10 thay quần áo đã, xong quay lại tầng 11 sau. Thật sự không hiểu nổi em luôn ngốc nghếch thế này làm sao có thể lăn lộn trong làng giải trí được cơ chứ."

Tôi không biết làm sao, đành cười trừ làm lành vậy. Khi tôi thay xong đồng phục y tá đi ra ngoài đã thấy anh Đinh Việt mặc một áo blu trắng đeo kính mắt, đột nhiên tôi rất muốn hỏi: "Anh Đinh Việt, anh là thần tiên hay sao? Sao anh biết buổi tối em sẽ đến đây mà giấu cả trang phục thế này?"

Anh lại bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ để nhìn tôi, trên gương mặt lạnh như băng vạn năm không đổi cũng xuất hiện dấu hiệu nứt vỡ, anh lạnh giọng nói: "Tiểu Ái, em nhìn cho rõ ràng vào, đây là phòng để thay quần áo."

"À…. À…" Tôi rất thật thà chất phác mà gật gật đầu, chọc khiến cho anh Đinh Việt thiếu chút nữa là nâng tay gõ đầu tôi.

"Vậy làm sao anh biết được chỗ này vậy?"

"Hôm nay em đã nhìn thấy người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam ngồi cạnh cửa sổ đúng không?" Không đợi tôi trả lời, anh lại nói tiếp: "Anh ta là bác sĩ chủ nhiệm khoa ngoại trong bệnh viện này, đừng thấy anh ta luôn ăn nói tùy tiện mà nhầm, trong giới y học anh ta rất có tiếng tăm, một năm có bốn mùa anh ta đều là ngồi máy bay đi khắp nơi tiến hành phẫu thuật. Anh có tới chỗ này gặp anh ta vài lần nên cũng quen thuộc vị trí."

"Mặt như búp bê?" Tôi kinh ngạc: "Ai dám để cho anh ta dùng dao mổ chứ? Anh ta rất giống An An nhà em, cầm dao nhỏ cắt dưa hấu cũng đã có dáng vẻ không an toàn rồi…" Huống chi, bác sĩ thì không phải thái độ luôn luôn nghiêm túc hay sao? Lại nghĩ đến câu nói kia, lão tử, lão tử, trong lòng tôi bi thương rồi…

Phòng Đinh Việt không nói chuyện nhiều, chỉ bày ra vẻ mặt buồn cười lướt qua tôi, tôi sờ sờ mũi, nhìn anh mặc áo blu trắng có cảm giác như trong trắng thuần khiết, tôi chuyển đề tài nói: "Anh Đinh Việt, lần tới chúng ta chụp cái bàn tay nhân ái gì gì đó đi."

Anh bày ra vẻ mặt đăm chiêu nói: "Phải là siêu trộm kidd có vẻ đúng hơn." Sau đo anh đưa cho tôi một cái kính. Khiến cho tôi đột nhiên cảm thấy anh Đinh Việt biến hình quá thành thục, đúng là nhập gia tùy tục a… Vừa quần áo lại thêm kính mắt nữa.

Dọc đường đi kính mắt trên sống mũi khiến tôi cảm thấy khó chịu, tôi dùng tay đẩy đẩy lại bị anh Đinh Việt giữ chặt lấy, anh nhìn tôi lắc đầu rồi lại tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.

Chúng tôi leo cầu thang lên tầng mười một, trên hành lang có rất ít người, thấp thoáng có bóng dáng của mấy người phóng viên đang ẩn nấp trong những góc khuất thò đầu ra nhìn. Cũng có những người ôm máy quay buồn chán ngồi một bên. Khi bọn họ nhìn thấy chúng tôi lại bày ra vẻ mặt không có hứng thú quay mặt đi. Bỗng nhiên có một người mặt áo blu trắng lướt qua chúng tôi, dáng người thon dài đẹp mắt, tuy không nhìn rõ được vẻ mặt nhưng chỉ cần nhìn từ xa cũng biết là cực phẩm, phù hợp với tất cả những liên tưởng tốt đẹp về áo blu trắng. Anh ta đeo kính gọng vàng, cúi đầu nhìn bệnh án trong tay, chỉ nhìn lướt qua hai người chúng tôi. Hiện tại đang trong thời gian đặc biệt, tôi không thể nhìn chằm chằm vào người ta được, tôi cảm thấy người đàn ông như vậy cho dù có đi làm nghệ sĩ cũng không thua kém ai. Anh ta làm thầy thuốc có khi lại là chưa tận dụng được hết tài nguyên vốn có.

Càng suy nghĩ càng cảm thấy bó tay với bản thân, không hiểu tại sao lại này sinh ra nhiều suy nghĩ như thế với một người bac sĩ không biết rõ chỉ mới gặp thoáng qua. Có lẽ do tâm trạng không ổn định khi nhớ đến người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam với gương mặt trẻ con lại là bác sĩ nổi tiếng, đây là đang tìm lại hi vọng. Bỗng nhiên tôi lại cảm thấy có gì đó không đúng, nghi ngờ muốn quay đầu lại nhìn thì bị Phòng Đinh Việt ngăn lại, anh nhỏ giọng nói: "Sao tự nhiên lại bày ra vẻ mặt háo sắc thế? Hay là, em thích những người đàn ông mặc áo blu trắng?" Nói xong anh còn cúi đầu nhìn lại bản thân mình.

Tôi hơi nhếch môi, bị anh trêu chọc khiến cho những suy nghĩ lung ting kia cũng bay sạch, tôi tiếp tục cúi đầu đi tiếp, cuối cùng cũng không nghĩ ra vừa rồi có điểm gì đó không đúng. Chỉ nhỏ giọng nói: "Anh Đinh Việt, anh đang muốn nói là bản thân anh mặc đồng phục rất hấp dẫn sao? À…"

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, anh bày ra vẻ mặt vừa bực mình vừa buồn cười, trợn to mắt lườm tôi một cái.

Phòng bệnh của Từ Hồng rất yên tĩnh, cô ta cũng chưa ngủ, thấy tôi và Phòng Đinh Việt mở cửa vào, tháo lớp ngụy trang xuống cô ta cũng không có chút ngạc nhiên nào. Cô ta chỉ hơi nhíu nhíu mày, không biết vì sao tôi có cảm giác nụ cười của cô ta rất kỳ lạ. Tôi trong lòng tôi nghĩ có lẽ là do đó là nụ cười mỉa mai.

"Nói đi." Cô ta khoanh hai tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn tôi. Thái độ bình thản ung dung như vậy khiến cho tôi có cảm giác như mình đang mất hết sức chiến đấu, tôi cảm thấy mình rất hấp tấp, rất không đủ bình tĩnh.

Ngược lại là Phòng Đinh Việt tiến lên mấy bước, nhìn chằm chằm vào cô ta mở miệng trước: "Từ Hồng, tội gì cô phải làm như vậy, những chuyện anh tình tôi nguyện thế này. Cô tố cáo Jay, kéo anh ta xuống thì chính bản thân cô cũng ngã vào, như vậy cô sẽ cảm thấy vui vẻ hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 29.2

Vậy mà cô ta lại gật đầu, nhàn nhạt nói: "Anh nói đúng, tôi không vui vẻ." Cô ta quay sang nhìn tôi, cảm xúc trong ánh mắt đó không nhìn ra được, chỉ là đột nhiên khiến người ta có cảm giác như u ám đến đáng sợ, thậm chí trên mặt cô ta còn mang theo cả oán hận, cô ta nói: "Cố Bảo Bối, ngay từ lần đầu tiên khi gặp cô tôi đã rất ghét cô." Nói xong chính cô ta lại tự cười rộ lên, giống như đang thở dài nói: "Nhưng như vậy thì sao chứ, vẫn có rất nhiều người che chở cho cô…" Tôi không biết nên nói gì, cũng không hiểu được tức giận và chán ghét của cô ta từ đâu mà đến. Có lẽ giữa người và người luôn tồn tại mối quan hệ này, có những người vừa sinh ra đã không hợp nhau, chỉ cần nhìn một cái đã cảm thấy chán ghét. Giống như tôi và Từ Hồng, nhưng phản ứng của tôi không rõ ràng như của cô ta, tôi ngốc nghếch lại chậm chạp hơn so với cô ta nhưng tôi cũng biết rằng tôi và cô ta không hợp với nhau.

"Tôi cũng rất ghét cô." Tôi trợn to mắt nói, ngăn Phòng Đình Việt đang muốn nói chuyện lại, tôi tiến lên mấy bước, tức giận nói: "Cô thích Jay là việc của cô, nếu trong tình yêu mà tôi thích bạn thì bạn nhất định phải thích tôi, như vậy trên thế giới này cuộc sống không phải là quá hoàn hảo rồi sao. Đời này tôi không làm chuyện gì không tốt cho cô, cũng không gây ra chuyện gì không tốt cho Jay. Ngược lại là cô, chó cùng rứt giậu. Cô cảm thấy cô hủy cuộc đời của anh ta thì cô sẽ được cái lợi gì hay sao? Khiến cho anh ta hận cô? Cô tính muốn anh ta cả đời đều nhớ đến cô như vậy hay sao? Cần gì phải làm vậy? Một người phụ nữ thông minh là người biết buông bỏ, như thế cô sẽ được điều gì? Huống chi, Jay là nghệ sĩ do một tay cô dẫn dắt, cũng là nghệ sĩ mà cô bỏ ra nhiều tâm huyết nhất, chính bản thân cô cũng nhìn thấy anh ta đã vượt qua bao nhiêu gian nan, hiện tại cô lại dùng chính bàn tay đó để hủy anh ta, cô thật độc ác…" Tôi nhìn cái chân vẫn còn đang bó bột của cô ta nói: "Dựa vào mối quan hệ và kinh nghiệm của cô trong làng giải trí, cho dù cô có trở thành một người què cũng có thể tiếp tục bước đi. Nhưng nếu tự tay cô hủy Jay, mất đi điểm mấu chốt của người đại diện. Chính cô tự suy nghĩ xem cô còn chỗ đặt chân trong làng giải trí hay không, liệu còn ai dám kí hợp đồng với cô?"

Cô ta giống như cũng bị chấn động một chút, ánh mắt ngoan độc nhìn tôi: "Chân tôi không cần cô để ý." Cô ta kích động hét lên, hai tay nắm chặt vào chiếc chăn, tức giận nói: "Cô thì biết cái gì? Cố Bảo Bối, tôi rất ghét tên cô, Tiểu Ái, Tiểu Ái. Tôi hận cái tên này. Hận lúc Jay gọi cái tên này luôn mang theo ánh mắt say đắm. Anh ta chưa bao giờ dùng loại ánh mắt này nhìn tôi lấy một chút. Cho dù chỉ là một cái liếc mắt cũng không. Anh ta nói cho dù có bị hai bàn tay trắng cũng không bao giờ yêu tôi. Anh ta nói cô là tình yêu mà anh ta chờ đợi cả đời. Anh ta nói cho dù anh ta có bị người trên toàn thế giới vứt bỏ thì anh ta cũng muốn nói cho cô biết anh ta yêu cô. Anh ta không cần cô nhìn anh ta, không cần cô yêu anh ta, không cần cô ở bên anh ta, anh ta nói anh ta yêu cô là việc của anh ta, anh ta sẽ dùng hết khả năng của anh ta để bảo vệ cô. Cho dù cả cuộc đời này anh ta phải lưu lạc đầu đường anh ta cũng muốn yêu cô. Vậy àm cô còn nói cô không làm bất kỳ chuyện không tốt gì với tôi hay sao? Cô vẫn không biết xấu hổ mà nói như vậy hay sao?"

Tôi lảo đảo, có chút thẫn thờ, Phòng Đình Việt đúng lúc đỡ lấy tôi, nhéo nhéo cánh tay tôi. Tôi tỉnh táo lại, nghiêng đầu đánh giá người phụ nữ liều lĩnh trên giường, cười châm biếm với cô ta, nhẹ nhàng nói hai chữ: "Kẻ điên."

Toàn cơ thể cô ta đều run lên, đột nhiên thấp giọng hỏi tôi: "Cô không tò mò hay sao? Đoạn video clip kia? Video clip của tôi với anh ta?"

Cô cảm thấy dáng người của cô có gì đẹp à? Tôi lạnh lùng lườm cô ta một cái. Đè nén những cảm xúc không rõ ràng trong lồng ngực, cố gắng bình tĩnh nhìn cô ta, nói giống như đang gằn từng chữ: "Vì sao tôi phải tò mò? Anh ta cũng không phải chồng tôi?" Đời này, anh ta thực sự không phải là chồng tôi, kể từ khi xảy ra vụ tai nạn, tôi gọi điện cho anh ta mà Phó Quân Nhan nghe điện thoại thì tất cả, tất cả đã sớm thay đổi khỏi quỹ đạo ban đầu của nó rồi…

"Ha ha, vậy mà cô lại không hề thích anh ta sao? Khi cô xảy ra tai nạn xe cộ ở Italy, người đầu tiên cô nghĩ đến chắc chắn là anh ta, cô khóc chỉ gọi tên anh ta." Cô ta nói, trong đáy mắt chỉ tràn đầy chất vấn, thậm chí chỉ là tức giận khi bị cướp mất tình yêu.

Tôi hạ mi mắt, trong đầu rõ ràng hiện lên dãy số kia, số điện thoại của Jay, tôi đã từng gọi qua không ít lần, làm sao có thể không nhớ được… Chỉ là từ khi trùng sinh đến nay, dãy số kia đã trở nên mờ nhạt đối với tôi… Tôi nghe thấy giọng nói thản nhiên của mình: "Chỉ là trước đó tôi vừa mới gọi cho anh ta, trong lúc hoảng sợ vừa lúc gọi bừa một số mà thôi. Khi đó, trong lòng tôi ôm một đứa trẻ, trước mắt thì có người chết. Chẳng qua là do tôi bị sợ đến hồ đồ, những lúc như vậy chỉ là theo bản năng muốn sống của con người mà thôi, lấy đâu ra mà lắm tâm tư như vậy?" Tôi nói, những lời thanh minh như vậy tôi đã từng nói qua nhiều lần rồi, nghe lâu như vậy đến chính bản thân tôi cũng tin đó là thật rồi…

Cô ta nhìn tôi, vẻ mặt trở nên rất kì lạ, ánh mắt mang theo mấy phần hoang mang, bỗng nhiên hỏi: "Cô không thích Jay sao?" Sâu nặng như vậy, giống như chỉ đang bướng bỉnh tìm một đáp án, cho dù không có một chút quan hệ gì với cô ta.

"Anh ta là một người tốt…" Tôi nói, nghĩ lại những chuyện đã xảy ra trong cả kiếp trước và kiếp này, mới nói tiếp: "Cô tổn thương anh ta như vậy, anh ta cũng không hề nói một câu khó nghe với cô. Đương nhiên vì tình yêu mạnh mẽ, anh ta cũng sẽ không cãi lại. Từ đầu đến cuối anh ta chỉ mở một cuộc họp báo cũng chỉ để thanh minh chuyện xấu với tôi. Cô nghĩ mà xem, anh ta có bao nhiêu tốt bụng…" Tôi nhìn phòng bệnh sạch sẽ xa hoa, chỉ chỉ nói: "Hiện tại anh ta không có một thông báo nào, rất nhiều công việc cũng bị tạm dừng, sau lưng anh ta đang phải gánh cả đống hợp đồng vi phạm điều khoản, cũng không nhận thêm bất kì hợp đồng nào. Nhưng mà anh ta vẫn phục vụ cô trong phòng bệnh tốt như vậy. Jay quả thực là một người tốt."

"Anh ấy tất nhiên là tốt." Lúc này có vẻ như Từ Hồng đang rất kích động, thậm chí là hét chói tai với tôi khiến cho trái tim bé nhỏ của tôi run rẩy, lại nghe thấy cô ta nói: "Tất nhiên anh ấy là người tốt? Anh ấy sao lại không tốt được cơ chứ. Anh ấy đối xử với ai cũng rất tốt. Ngay cả với dì quét rác trong tổ diễn, mỗi ngày anh ấy cũng luôn tươi cười. Khi trợ lí mới tới gây khó dễ về vấn đề trang phục với anh ấy, anh ấy cũng vẫn luôn cười cười nói không sao cả. Anh ấy lập nghiệp từ hai bàn tay trắng cho nên chưa bao giờ tỏ ra dáng vẻ ta đây. Đúng vậy, tôi hận chính bản tính lương thiện của anh ấy, tôi hận anh luôn luôn đối xử với bất cứ ai cũng rất tốt." Trong giọng nói tràn đầy oán giận và tủi thân.

Lời nói này cũng khiến cho tôi nhớ lại những khổ sở trong kiếp trước mà cảm thấy buồn phiền. Nhưng khi mở miệng nói chuyện tôi cũng không nể mặt

một chút nào: "Nếu con người anh ta không tốt như vậy thì sao có thể luôn bao dung cho mọi việc làm của cô?"

Câu nói này của tôi đến ngay cả bản thân tôi cũng không biết tại sao lại mang theo sự sắc bén, nói xong đến chính bản thân tôi cũng thấy hoảng sợ, trong phòng bệnh lại càng yên tĩnh hơn. Vẻ mặt của Từ Hồng rất đau khổ, mang theo vài phần bất lực. Cô ta gục đầu xuống, khàn giọng khóc, nước mắt càng tôn lên vẻ mặt thê lương của cô ta, tôi nghe cô ta nói: "Làm sao tôi có thể không biết anh ấy tốt với tôi cơ chứ? Lúc anh ấy đi theo tôi là lúc mà tôi đang rất nghèo túng, tôi xúc phạm một người có tiếng trong làng giải trí. Rất nhiều nghệ sĩ trong tay tôi đều sợ liên lụy mà bỏ đi. Chỉ có anh ấy, vẫn luôn đi bên cạnh tôi, khi tôi gặp phải rất nhiều khó khăn cũng chưa từng trách móc. Diễn viên bắt đầu diễn xuất từ sớm như anh ấy thực ra nên nổi tiếng từ lâu rồi, nhưng tất cả đều vì tôi mà sự nghiệp của anh mới vất vả như vậy. Tôi nhiều tuổi hơn so với anh ấy, nhưng nhiều khi toàn là anh ấy chăm sóc cho tôi. Anh ấy vẫn luôn đối xử với tôi rất tốt, lúc mới đầu khi chúng tôi đến Nhật Bản quay phim, tiền công của chúng tôi còn không đủ để ăn no, người khác giúp đỡ tìm con đường khác đều là anh ấy cố gắng làm việc đem tiền về cho tôi. Có một lần chúng tôi đói muốn chết, ven đường lại có một người phụ nữ lấy một miếng chân giò hun khói cho chó ăn, lúc đó anh ấy nói với tôi: "Chị Hồng, tin em đi, hai người chúng ta nhất định sẽ có cuộc sống tốt đẹp." Tôi có chứng uất ức, khi nổi giận lên là vừa đánh vừa mắng nhưng anh ấy cũng chưa bao giờ trách tôi. Những người khác luôn thấy tôi là người phụ nữ mạnh mẽ không có gì là không làm được. Nhưng anh lại nói: "Chị mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi, không cần luôn cố gắng hơn người như vậy." Chưa bao giờ anh nhắc đến việc tôi lớn tuổi hơn anh, anh chưa bao giờ chê tôi già. Cô nói xem, một người đàn ông như vậy thì tôi sao có thể không thích anh ta được cơ chứ?" Câu nói cuối cùng hoàn toàn là hét lên. Từ Hồng có chứng uất ức? Tôi vừa ngạc nhiên xong lại thở dài trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 29.3

"Nhưng mà, từ khi có cô…" Giọng nói của cô ta bỗng nhiên biến đổi: "Anh ấy lại không nghe lời tôi nói nữa. Tôi nhìn thấy cô là không vừa mắt, tôi muốn bất ngờ loan tin tức nói xấu cô, vô tình bị anh ấy nghe thấy, anh trực tiếp cướp điện thoại của tôi, hơn nữa còn nói với tôi không cần phải khinh người quá đáng như vậy. Cố Tiểu An nhà cô không uống được nước lạnh, có một lần suýt chút nữa thì anh ấy đã cho Cố Tiểu An uống nước lạnh. Về nhà anh ấy buồn phiền tự trách đến mấy ngày, sau đó lại thức mấy đêm liên tục để đọc những sách nuôi dưỡng trẻ con. Cô và Phó Quân Nhan cùng chụp quảng cáo cho nhãn hiệu nước hoa kia, vốn bảng giá của Phó Quân Nhan rất cao, ban đầu quảng cáo kia sẽ do Jay diễn. Tôi nghe nói vai nữ có khả năng là do cô diễn, tôi lập tức đè ép thông tin này xuống. Nhưng sau này khi quảng cáo truyền ra, vẻ mặt của anh luôn hiện lên sự tiếc nuối, nửa đùa nửa thật nói với tôi: 'Chị Hồng, chị đừng so đo với Tiểu Ái, lần sau nếu có hợp tác với cô ấy, cho dù là hợp đồng như thế nào chị cũng nhận đi.' Tôi muốn anh cùng hợp tác với những người khác nhưng anh không đồng ý, tôi nghe được tin có thể anh sẽ không đoạt được giải thưởng gì cả nên tôi không muốn anh đến buổi lễ trao giải nhưng anh lại không nghe. Anh luôn cố gắng tiếp xúc với cô và Cố Tiểu An, nhưng hai người là hai con bạch nhãn lang (ý chỉ người vô ơn á) không cho anh chút mặt mũi nào cả. Đã nghĩ cho anh ấy cơ hội lạ vờ như không biết. Nhất định cô biết anh ấy là vật trong tay rồi nên mới cố ý tạo nên cái giá như vậy đúng không? Tuổi của cô còn nhỏ nhưng lại rất thông minh, biết được cảm giác muốn nhưng lại không có được sẽ khiến cho người ta cảm thấy ngứa ngáy trong lòng đúng không?"

Lời nói của cô ta, từng chữ, từng câu đánh thẳng vào ngực tôi. Trí nhớ kiếp trước và kiếp này giống như thủy triều đang kéo đến, đời này tôi và Jay rất ít gặp mặt. Tôi luôn luôn trốn tránh anh ta, đề phòng anh ta. Tôi sợ hãi, không phải sợ anh ta, thậm chí cũng không phải sợ những lời đồn đại phiền phức, mà là sợ cảm giác đau khổ khi muốn mà không có được. Tôi yêu anh ta mà lại không chiếm được anh ta, tôi nhìn anh ta cưới vợ sinh con, chính bản thân mình lại là cô đơn, không còn cảm giác gì nữa. Cuộc sống của anh ta không vui vẻ tôi sẽ thấy đau lòng, anh ta sống vui vẻ tôi cũng thấy đau lòng. Tôi vẫn luôn luôn rất mâu thuẫn như vậy, không thể nào mà vui vẻ thoải mái được. Mà chính là bởi vì những lời đồn đại như vậy nên không có người nào dám yêu tôi, bởi vì điều kiện gia đình nên cũng có rất nhiều người đàn ông không dám yêu tôi. Vào lúc đau khổ tiến không được lùi cũng không xong đó, tôi như một cây lục bình trôi nổi giữa dòng sông không nơi nương tựa, tôi chịu đủ rồi. Thật sự là quá đáng sợ, cho nên tôi chỉ còn biết trốn tránh anh ta. Đời này, lúc mà tôi phục hồi được ý trí, đầu óc thanh tỉnh, tôi xảy ra sự cố lúc đầu, từ giây phút đó tôi đã đẩy anh ta đi rất xa, rất xa rồi…

Lâu không thấy tôi trả lời lại, chỉ hiện lên vẻ mặt mê man, bỗng nhiên Từ Hồng cũng không có lên tiếng, vẻ mặt cô ta cũng yên tĩnh trở lại, nhìn chăm chú vào tôi để tìm tòi rất lâu, sau đó nói: "Như vậy là chính bản thân cô không hề yêu anh ấy hay sao?" Cô ta hỏi, giống như cái đáp án kia chính là sự cố chấp mà cô ta nhớ mãi.

"Yêu sao?" Tôi lặp lại hai chữ này, đột nhiên tôi lại nhớ đến Phó Quân Nhan Trong thế giới phồn hoa này anh luôn luôn giữ cho mình sự trong sạch, nhìn qua thái độ của anh sẽ thấy anh là một người khiêm tốn nhưng thực ra lại là một con người rất lì lợm, mọi chuyện vinh nhục đều không thể khiến anh sợ hãi, chắc chắn và rõ ràng, nhưng cũng có khi anh lại giống như một đứa bé. Anh không hề nói yêu tôi, cũng không an ủi tôi, nhưng anh lại nói, 'em là vợ anh.' Anh luôn dung chính những việc làm của mình khiến cho tôi cảm thấy ấm áp. Mà những điều anh cho tôi đều là những điều tôi muốn… Nghĩ vậy, trái tim tôi giống như đang được ấp ủ, ấp áp, dễ chịu, thoải mái, đột nhiên giống như thêm sức mạnh cho tôi.

Cuối cùng, tôi mở to mắt nhìn Từ Hồng, nhớ tới mới vừa rồi cô ta vẫn con kêu gào Jay quá tốt, rất tốt… đủ loại sự kiện trong kiếp trước đều hiện lên, hiện giờ nghĩ lại, tôi đắm chìm trong vui vẻ và cả đau khổ mười năm trời, tất cả chỉ vì Jay là người tốt, anh ta là một người rất tốt, nhưng mà, đối với bất kỳ ai cũng đều quá tốt…Cho nên khiến cho rất nhiều người sinh ra hi vọng, hi vọng như vậy đủ để hủy diệt bất kì kẻ nào…. Bao gồm cả bản thân tôi…

Giây phút này, mọi u oán trong hai kiếp đều trở thành lời nói, tôi nói, bình tĩnh mà vui vẻ: "Nếu lương thiện mà mất đi tình yêu thì thà rằng tôi chịu rơi vào địa ngục. Về điểm này thì tôi và cô rất giống nhau. Nhưng mà cho dù tôi có bỏ đi hay đi tìm chết tôi cũng không kéo người tôi yêu xuống, nếu người đó không yêu tôi, trong trái tim tôi sẽ rất khó chịu, nhưng cũng không đến mức làm những chuyện hại mình hại người. Tuy nhiên, nếu người đó yêu tôi, người đó đồng ý, chỉ cần chúng tôi có thể ở cùng một chỗ thì cho dù là thiên đường hay địa ngục cũng đâu có gì khác biệt?"

Tôi dừng lại một chút mới nói tiếp, cười thất vọng: "Mà Jay lại không làm được, anh ta sai chính là sai ở chỗ anh ta quá tốt, quá lương thiện, người đàn

ông quá ôn hòa, sẽ không quả quyết, không có chính kiến. Chính vì vậy nên anh ta để cho những người khác quá nhiều thời cơ lợi dụng, cuối cùng thậm chí còn khiêm tốn, nhường nhịn đến nỗi điểm mấu chốt của bản thân cũng không còn. Cô yêu anh ta chắc không phải chỉ là chuyện một sớm một chiều đúng không? Anh ta làm sao có thể không cảm nhận được tình cảm yêu mến của cô? Nếu như ngay từ khi mới phát hiện anh ta đã nói rõ ràng phân biệt rõ ranh giới với cô, nếu anh ta không vì quen biết một ai khác liền đối xử tốt với họ thì mọi chuyện đã không thành như vậy, sẽ không đi đến bước đường như hôm nay... Cô đối với anh ta luôn say mê cũng là do lỗi của anh ta. Là chính anh ta lần lượt cho cô cơ hội, anh ta không dám từ chối cô, anh ta cảm thấy anh ta là người đàn ông dịu dàng, là người tốt, như vậy mới khiến cho cô càng ngày càng lún sâu hơn, khăng khăng cố chấp như vậy. Từ Hồng, tôi không yêu anh ta, tôi không thích người đàn ông như vậy, người đàn ông không đủ lí trí và quyết đoán."

Tôi nhìn Từ Hồng nói: "Không cần luôn coi tôi là kẻ địch, cô chính là sợ hãi, cô chưa bao giờ bắt lấy, lại cứ khẳng định đó là tình yêu." Giống như trong kiếp trước tôi luôn hi vọng anh ta tuyệt tình, anh ta có thể hư hỏng, chẳng cần anh ta phải khoan dung, chẳng cần anh ta mềm lòng, liệu có người phụ nữ nào có thể chịu được chồng mình đối với người phụ nữ khác cũng luôn dịu dàng, quan tâm như vậy?

Cho nên, lúc đầu, tôi luôn dựa vào Phó Quân Nhan, không phải vì anh luôn đối tốt với tôi, đối tốt với An An. Mà bởi vì dựa vào kiếp trước nên tôi biết anh là một người đàn ông có tiếng tốt, anh không có liên quan gì với những chuyện xấu về phụ nữ, anh dịu dàng nhưng cũng thanh cao. Cho nên trong lúc tôi sợ hãi, kiệt sức, khi anh duỗi tay về phía tôi, tôi cũng lần mò mà đi về phía anh, thậm chí còn quên đi sự kính trọng thần tượng như trong kiếp trước để dựa vào anh. Theo thời gian trôi qua, anh luôn đứng ở phía sau thấu hiểu tôi, ủng hộ tôi, anh khiến cho trái tim tôi ấm áp dần lên, đây chính là điều mà tôi luôn mong muốn có được trong tình yêu. Rồi khi anh lạnh lùng từ chối Quý Khiết Nhi, cảm giác của tôi với anh không còn dừng lại ở sự dựa vào nữa mà nó chuyển thành không muốn xa rời. Anh khiến cho tôi hiểu rằng tôi rất ích kỉ, tôi muốn người đàn ông của tôi chỉ đối tốt với một mình tôi, trong lòng luôn luôn chỉ có một mình tôi.

Tôi nhìn thấy trong đáy mắt của Từ Hồng ánh mắt mang theo sự ảm đạm, tinh thần hoàn toàn suy sụp, giống như không còn một chút sức lực nào cả, cô ta nói: "Cố Bảo Bối, tôi đang mang thai con của anh ấy."

Trong lòng tôi kêu lộp bộp một tiếng, cảm thấy quá buồn cười. Nhìn xem, trái đất đâu có gì thay đổi, vẫn là cái vòng tuần hoàn như vậy mà thôi. Tôi cố gắng khiến cho vẻ mặt mình không thay đổi chút nào, nói: "Vậy chúc mừng cô." Lại gật gật đầu, tôi không còn lời nói tốt đẹp nào để nói cả nên quay đầu nhìn về phía Phòng Đình Việt, anh nhìn tôi một cái, nói: "Chúng ta đi thôi."

Lúc tôi xoay người nghe thấy giọng nói của Từ Hồng vang lên ở phía sau lưng: "Thật ra tôi biết anh ấy yêu nhất là chính bản thân anh ấy. Cô xem, anh ấy nói thích cô, yêu cô, nhưng vào lúc hỗn loạn như vậy vẫn kéo theo cô đi vào, xem cô như tấm gỗ đúng không? Vậy mà anh ấy còn nói yêu cô? Cố Bảo Bối, tôi thật sự rất ghen tị với cô… ghen tị vì cô không yêu anh ấy…" Cả lòng bàn chân của tôi cũng run lên, Từ Hồng ơi là Từ Hồng, thông báo trên trang wed chính thức kia là cô thay đổi đúng không? Có mấy người được quyền làm như vậy chứ? Sao cô lại ép buộc anh ta như vậy chứ? Vậy mà chỉ vì níu kéo người đàn ông này mà cô lại nói xấu anh ta trước mặt tôi, nói anh ta không chịu trách nghiệm.

Tôi quay đầu lại nhìn cô ta một cái, chỉ lưu lại một nụ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 30.1

Lúc trở về đến khách sạn đã là hơn bốn giờ sáng, trời vẫn còn âm u tối. Tôi kéo lê bước chân mệt mỏi nói tạm biệt với Phòng Đình Việt, và cũng nói cảm ơn anh. Nhớ đến sáng nay chúng tôi còn phải đi diễn sớm, hai người chúng tôi nhìn nhau một cái, cùng nói một lúc: "Trở về ngủ thêm mấy tiếng nữa." Sau đó lại cùng nhau bật cười.

Thật ra, lúc tôi trở về đến khách sạn tôi đã nghĩ đến có lẽ tôi đã quá hấp tấp vội vàng. Lòng người, ham muốn của con người là những thứ vô cùng rộng lớn, lẽm sao có thể khuyên giải được cơ chứ. Nhưng mà dù sao thì bản thân tôi cũng đã từng cố gắng…

Tôi nhìn thời gian, đi đến của phòng chị Nhược Phàm lại quay trở về. Lúc này là thời gian người ta đi sâu vào giấc ngủ nhất, tôi định đợi trời sáng mới đi đón An An rồi cùng chị Nhược Phàm đến tổ diễn luôn thì tốt hơn. Nghĩ như vậy nên tôi quay trở lại phòng mình, trong lòng tôi muốn rửa mặt mũi một cái rồi đi ngủ tiếp, nhưng khi ngã xuống giường dù có mơ mơ màng màng ngủ lại không đi sâu được vào giấc ngủ, trong đầu tôi vẫn tỉnh táo, nhưng cả cơ thể đều rất mệt mỏi, chỉ muốn nhắm mắt lại.

Tôi vừa nằm trên giường không bao lâu sau thì di động vang lên không ngừng. Lúc đầu tôi vùi chặt đầu vào gối không muốn nghe điện thoại. Không nghe. Tôi không nghe. Tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng, tôi vốn đang mất ngủ, bị trận âm thanh kia làm ồn khiến cho tôi rất khó chịu, cuối cùng tôi cũng đầu hàng, giơ tay lấy điện thoại, tôi vẫn mơ màng không tỉnh táo thiếu chút nữa làm rơi điện thoại xuống đất. Khi nhận điện thoại ở đầu bên kia, ngay cả mắt tôi cũng không mở ra được.

"Alo, ai vậy?"

Người ở đầu kia im lặng một lúc mới nói: "Tiểu Ái, anh là Jay."

Tôi nghe rõ âm thanh nhưng cũng không trả lời anh ta ngay. Cổ họng tôi hơi khàn khàn, càu nhàu lẩm bẩm một tiếng mới ngồi dậy, dùng tay không cầm điện thoại dụi mạnh vào hai mắt của mình cho tỉnh táo. Rất lâu sau tôi mới nói: "A… Xin chào…" Tôi cố ý khiến cho giọng nói của mình mang theo tính

chất giải quyết công việc chung, không quen biết, khách sáo trả lời.

"Tiểu Ái, hiện tại chúng ta có thể ra ngoài gặp nhau một chút không? Anh muốn gặp em một chút." Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng hít thở trầm trầm, giọng nói của anh ta bình tĩnh mang theo sự kiềm nén, làm hiện lên rất nhiều cảm xúc so với lần gặp trước.

Tôi nhắm mắt lại, quay đầu nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, có chút bất đắc dĩ (không biết làm sao đó, nhưng mình nghĩ để thế này thì mới bộc lộ được cảm xúc như bó tay bất lực của Cố Bảo Bối.), cố gắng bình tĩnh nói: "Jay, hiện tại đã là rạng sáng rồi. Hơn nữa, với tình hình hiện tại, không gặp nhau sẽ tốt cho cả hai chúng ta."

"Anh biết…. là do anh suy nghĩ không hoàn hảo…" Anh ta giật nói, đầu kia đột nhiên truyền đến tiếng cười nhẹ nhàng "Tiểu Ái…." Anh ta gọi tôi một tiếng mà giống như đang thở dài. Âm thanh kia rất giống kiếp trước, lại khiến cho tôi phát run rẩy cả hai tay. Đối mặt với Từ Hồng tôi có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng khi đối mặt với anh ta, nghe thấy anh ta gọi tên tôi như vậy, khiến cho tôi có chút không khống chế được bản thân. Có người, bạn và anh ta đã từng rất thân mật, làm sao có thể coi như không quen biết? Khi quay "Hám Tình" tôi luôn lấy An An để tránh anh ta, lúc trao giải thưởng tôi nhìn thấy Phó Quân Nhan nhận giải thưởng mà kiếp trước anh ta được nhận thậm chí tôi còn có chút hả giận. Tôi nhỏ mọn như vậy, keo kiệt như thế, thậm chí tránh toàn bộ cơ hội có khả năng hợp tác với anh ta. Bởi vì tôi biết suy nghĩ từ trong đáy lòng tôi giống như một khối u ác tính vậy, hoặc là biến đi, hoặc là điên cuồng. Nhưng mà bây giờ, có một phút cái tôi nghĩ muốn không thèm mặc thêm quần áo đi ra ngoài, không thèm để ý lời đồn đại, dù sao không làm diễn viên tôi cũng không bị đói chết, kiếp trước tôi đã từng chịu đủ mọi lời đồn đại chẳng lẽ kiếp này còn sợ một chút đó hay sao?

Đúng là tôi biết tôi không nên gặp mặt anh ta, ít nhất là hiện tại không nên làm vậy. Cho dù là đối với bản thân tôi hay là đối với Phó Quân Nhan thì tôi cũng đều không nên có bất kì liên quan gì với anh ta. Bởi vì nó thể hiện cho việc kéo theo hàng loạt những việc chưa biết trước sẽ kéo theo, thậm chí có thể bản thân tôi sẽ không thể tự điều khiển được mà lún sâu vào trong đó. Tôi biết, tôi thật sự hiểu, nhưng tôi lại ác liệt nghĩ, nếu bây giờ tôi giống như tất cả những người phụ nữ dịu dàng khác, đi an ủi một người đàn ông đang chật vật đến không chịu được, dù là gió, sương, hay mưa tuyết đều làm bạn với anh ta, như vậy thì những nỗi khổ giống như kiếp trước đều sẽ trở lại, Từ Hồng sẽ đau khổ, tôi sẽ nhờ vậy mà vui vẻ hơn, mà anh ta, Jay sẽ là của tôi, anh ta sẽ vừa yêu tôi vừa biết ơn tôi, nếu có được tình cảm sâu đậm phức tạp như thế, cộng thêm anh ta vẫn luôn là người lương thiện, thì cả đời này anh ta cũng sẽ không buông tay. Mà đời này anh ta sẽ là của tôi…

Khi tôi ngẩng đầu nhìn bình Huân hương màu tím, mùi hương của hải dương nhàn nhạt khắp phòng, khiến cho căn phòng khách sạn vốn lạnh lẽo cũng được bao phủ trong một tầng ấm áp thoải mái. Trên bình sứ cắm mấy cây hoa hồng bằng lụa, còn có những cây nhỏ màu vàng. Những thứ này đều là Phó Quân Nhan chuẩn bị cho tôi. Những thứ này đều là sự mong muốn chờ đợi của tôi trong thời điểm như này ở kiếp trước, ngày ngày đều mong muốn cả người được thư giãn, ấm áp, ung dung, yên tĩnh. Trên tủ giường bên kia đặt một quyển tranh nho nhỏ, là "Tiểu Vương Tử" bản anh văn.

Tôi còn nhớ đêm đó tôi nằm dựa vào vai của Phó Quân Nhan, trong lòng anh thì ôm An An, giọng nói rõ ràng mà ấm áp thì thầm: "Tiểu vương tử thở dài nói, khi đó tuổi của tôi còn quá trẻ, không hiểu được tình yêu. Bạn nhìn xem, đường về nhà xa thế, cơ thể tôi quá nặng, tôi chỉ muốn nghỉ một chút…" Sau khi An An ngủ anh vẫn tiếp tục nói, tiếp tục kể cho bảo bối ngốc là tôi nghe, mãi đến khi tôi cũng từ từ ngủ, trong lúc mơ màng tôi vẫn nghe thấy anh nói: "Vương tử bỏ hoa hồng xuống, anh ta quay đầu lại trong ánh hoàng hôn, đường xá nguy hiểm, cuối cùng cũng không thể trở về được… Đời người có rất nhiều việc ngoài ý muốn, nhưng cơ hội luôn luôn chỉ có một lần…"

Tôi vươn tay lấy quyển tranh kia, nhìn chằm chằm tiểu vương tử đang ngồi trên gò núi, khi đó anh ta còn quá nhỏ không hiểu tình yêu là gì. Vì thế bỏ hoa hông xuống đi một mình, anh ta cho rằng thế giới bên ngoài rực rỡ mà tốt đẹp, cuối cùng mới biết được, đẹp nhất phải là nhà mình, trong nhà còn có hoa hồng. Khi anh ta phải trở về nhà, anh ta đã dùng hết tất cả sức lực của mình, nhưng nhà lại ở xa, cuối cùng anh ta cũng không về được. Trong lòng có âm thanh nói cho tôi biết, nếu hiện tại tôi buông tay anh ra đi tìm Jay, tôi cũng sẽ băn khoăn do dự, tôi cũng sẽ giống như tiểu vương tử cuối cũng không thể quay về được nữa… Phó Quân Nhan luôn luôn là người đàn ông thanh cao, kiên cường, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi…

Nhưng nếu mất đi anh,Phó Quân Nhan… Phó Quân Nhan …Tôi sẽ đi đâu tìm một Phó Quân Nhan tốt với tôi như vậy?

Tôi tỉnh táo lại trong nháy mắt giống như cả người bị tạt nước lạnh vậy, toàn thân tôi đều run rẩy. Nhắm chặt hai mắt lại, mới mở miệng nói chuyện: "Jay, nếu anh có chuyện gì muốn nói, chúng ta có thể nói trong điện thoại đi…."

Đầu bên kia điện thoại giống như hô hấp ngắn ra, anh ta cất lên âm thanh khô khốc nói: "Tiểu Ái, em tới bệnh viện gặp Từ Hồng, lúc đó điện thoại của cô ấy đang gọi cho anh, những lời mọi người nói anh đều nghe thấy."

Tôi sững sờ, mở miệng nhưng lại không phát ra bất kì âm thanh gì, chỉ khàn khàn: "Ừ" . Nhớ tới câu nói kia 'Tôi không thích anh ta, không thích người đàn ông không đủ quyết đoán như vậy.' Trong lòng tôi không hiểu sao lại cảm thấy co rút đau đớn, nói vậy tất cả anh ta đều nghe thấy. Tôi biết, đây là tôi đang làm cho trái tim anh ta bị thương rồi.

Cha tôi đã từng nói qua: "Một người yêu con là một chuyện không hề dễ dàng. Anh ta yêu con, nên anh ta luôn dùng tất cả trái tim và sức lực để đối tốt với con hơn so với bất cứ ai.Có lẽ anh ta không cần con phải đáp trả nhưng ít ra con không thể dựa vào tình yêu của anh ta dành cho con mà tổn thương anh ta. Dùng dao, đâm bị thương trái tim anh ta. Bảo Bối, người nào mà con không dám làm tổn thương nhất chính là người con yêu…" Trong lòng tôi hiện lên cảm xúc áy náy, khiến cho trái tim tôi cũng bị ép đến không chịu nổi. Kiếp trước cho dù anh ta có kết hôn sinh con thì anh ta cũng luôn quan tâm yêu mến tôi, nhưng tôi…. Tôi không chấp nhận anh ta như vậy, hơn nữa lại bị anh ta nghe thấy. Ngay cả tôi cũng có thể tự nói với mình, Từ Hồng kích động như bây giờ, có những hành động phá hoại như vậy cũng có một phần nguyên nhân là do tôi.cho nên tôi làm như vậy, nói như vậy để cho Từ Hồng yên lòng, không có bất cứ ai có thể đe dọa đến tình yêu của cô ta, có lẽ cô ta đối với Jay cũng không điên cuồng như vậy. Nhưng cuối cùng, những lời nói đó, tôi nói đúng rồi. Thậm chí trong tiềm thức, đối với anh ta tôi còn có chút oán giận…

"Rất xin lỗi…" Tôi từ từ mở miệng, cũng không có bất cứ lời giải thích nào.

"Em không cần phải giải thích, em cũng không làm gì sai cả. Anh tìm em cũng không phải để nghe em giải thích." Giọng nói của anh ta rất nhạt, giống như đang rơi vào kỉ niệm: "Tiểu Ái, khi anh mới vào nghề, còn nhỏ hơn so với em bây giờ. Khi đó anh rất liều lĩnh, cũng không có văn hóa, đâu biết rằng phải

phân rõ phải trái, chỉ biết nếu không được sẽ sử dụng quả đấm, không biết cách đưa đẩy nên đắc tội với rất nhiều người, ăn phải rất nhiều thiệt thòi. Lúc anh gặp Từ Hồng, so với anh thì chị ấy còn liều lĩnh hơn, ở Ảnh Thị Thành nổi tiếng là một người mạnh mẽ, lần đầu tiên anh nhìn thấy chị ấy, chị ấy đang bị một đám đàn ông vây đánh, chị ấy cầm một cái bình rượu thủy tinh đấm đá xung quanh, không may đập một cái vào đầu anh. Khi anh ngửa gương mặt đầy máu lên nhìn thấy ánh mắt của chị ấy, đáy mắt của cô ấy vừa ngoan lại mang theo sự phòng bị. Đột nhiên anh lại nghĩ đến bản thân mình, ánh mắt đó rất giống anh. Chị ấy cũng lo lắng nhìn anh, đột nhiên vươn tay giữ chặt lấy chặt lấy tay anh nói: "Đừng học tôi, sẽ gặp phải thiệt thòi." Ấn một ít tiền vào trong tay anh sau đó chạy đi. Lúc đó anh mới bắt đầu nghĩ, làm người không thể sống như vậy được, phải biết kiềm chế chính mình, kết giao với nhiều bạn bè hơn nữa, nếu không tiếp tục cuộc sống như vậy thật sự sẽ không biết chết như thế nào. Những chuyện như vậy, Từ Hồng đều không nhớ nhưng anh vẫn luôn nhớ trong lòng."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 30.2

Anh ta dừng một chút lại nói tiếp: "Anh thường nói chị ấy có ơn giúp anh tỉnh ngộ, anh đi theo chị ấy khắp nơi, che chở chị ấy, không phải bởi vì sau này chị ấy chính thức dẫn anh vào nghề, cũng không phải bởi vì sau này chị ấy đối tốt với anh. Quan trọng nhất là ban đầu chị ấy còn nhếch nhác, nhưng một câu nói ngắn ngủi của chị ấy lại làm cho anh tỉnh táo lại. Vậy nên sau này anh biết kiềm chế hơn rất nhiều, đối đãi với mọi người đều cố gắng hiền hòa, mọi việc đều dùng tình người để giữ lại đường đi cho sau này. Quả nhiên kết quả thu được rất tốt, thậm chí nó còn làm thay đổi cả cuộc đời của anh. Nhưng Tiểu Ái, em nói đúng, người tốt chân chính không phải như thế. Người tốt thực sự là khi biết không thể giúp đỡ sẽ không giúp, dứt khoát từ chối, tuyệt đối không vì ánh mắt của đối phương hay nước mắt mà nương tay, càng không thể nào vì một chút áy náy mà nhẫn nhịn. Những việc này anh vẫn biết, chỉ là một người giả bộ đã lâu nên thành thói quen. Anh muốn làm người thật tốt, khiến cho mọi người đều yêu thích anh, tuy nhiên việc đó lại khiến cho bản thân thực sự trở thành chuyện xấu……"

Những lời nói này, kiếp trước tôi cũng không được nghe qua, không thể nào có thể nghĩ ra được, anh ta nói Từ Hồng đối với anh ta có ơn tri ngộ, anh ta nói Từ Hồng có ơn với anh ta lại là ân tình như vậy, chuyện tình xảy ra sớm như thế. Kiếp trước anh ta từng nói cho tôi biết, anh ta kí hợp đồng với công ty bởi vì quanh năm anh ta đóng vai phụ trong Ảnh Thị Thành, công tác chăm chỉ, thái độ đúng mực, thái độ với mọi người mọi việc đều tốt, sau đó được ông chủ nhìn trúng mới kí hợp đồng. Nói như vậy, Từ Hồng cũng không phải người nâng đỡ anh ta lên, đối với Từ Hồng, anh ta chỉ là muốn gặp, nhẫn nhịn rộng lượng, né tránh khắp nơi. Lại nghĩ đến lần đầu tiên Từ Hồng gặp anh ta đã dùng chai thủy tinh đập chảy máu đầu anh ta, nghĩ thế nào cũng thấy đây là một đoạn nợ nần. Tôi cảm thấy bất đắc dĩ (không biết làm sao ý), khoa trương lại giả tạo……

Tôi nghĩ nhất định đêm nay tôi sẽ không ngủ được, tôi vỗ vỗ đầu mình, âm thầm oán giận chính mình, đầu óc luôn luôn không phát triển được. Lần này tôi dứt khoát bò dậy từ trên giường, chạy chân trần tới cửa sổ. Sau khi tôi vào tổ diễn vài ngày Phó Quân Nhan đã mua giúp tôi một cái ghế thư giãn. Anh đặt đó để khi không có việc gì tôi có thể ngồi trên ghế phơi nắng hóng gió một chút, không nên khi vừa về phòng đã đóng chặt cửa sổ, chỉ biết vùi người vào trong chăn ngủ. Cố Tiểu An cũng biết suy một ra ba, sau này khi về nhà cũng làm cho Tiểu Khải một cái để chơi….

Ai biết, sau khi diễn xong tôi thích chui vào phòng anh, sofa trong phòng anh đã trở thành lãnh địa của tôi, cái ghế thư giãn đặc biệt mua về này tôi ngồi cũng không nhiều lắm. Ngược lại sau khi bạn nhỏ Cố Tiểu An đến đây rất thích cùng Tiểu Khải ngồi lên trên đong đưa đong đưa, phía trên luôn phát ra tiếng kêu kẽo kẹt vang dội, trên ghế luôn luôn lưu lại mấy cái lông chó, An An lại luôn cãi cọ với tôi, đó là bàn đu dây chứ không phải ghế thư giãn, nói không lại được với một đôi mắt sáng như ngọc lưu ly đang tỏ ra vẻ đáng thương,tôi lập tức chịu thua nhưng tâm tình rất buồn bực.

Sau khi ghế thư giãn được đưa đến tôi vẫn luôn đặt cạnh cửa sổ, ngẫu nhiên sẽ ngồi lười biếng trên ghế nhắm mắt dưỡng thân, phơi nắng, thật là một chuyện rất thoải mái vui vẻ. Tôi ngồi trên ghế thư giãn, thở dài một hơi mới nói: "Jay, anh đã tốt, thật sự rất tốt rồi…."

"Tiểu Ái, nếu, ngay từ đầu anh đã nói với em, em là tình nhân trong mộng của anh. Nếu ngay từ đầu anh không mặc cho Từ Hồng sắp sếp, có phải hiện tại em sẽ ở bên cạnh anh hay không? Đột nhiên anh ta lại nhẹ giọng cười, dịu dàng hỏi tôi.

"Em không biết." Tôi trả lời, mềm nhũn không còn chút sức lực.

"Thật ra Từ Hồng cũng không lừa em, thật ra từ sớm anh đã có tâm tư với em. Khi quay 'Hám tình', mỗi lần anh lôi kéo em muốn làm quen, em không vội vàng chăm sóc An An thì cũng là ở bên cạnh Phó Quân Nhan, Phòng Đình Việt. Về sau anh lại hi vọng em có thể kí hợp đồng với công ty anh, tốt nhất để Từ Hồng làm người đại diện cho em, là sư muội của anh, như vậy anh có thể gần quan được ban lộc rồi." Anh ta cười cười, lần này giọng nói mang theo vài phần nhẹ nhàng. "Nhưng mà hai người bọn em giống như trời sinh đã không hợp nhau, anh cũng không có cách nào. Anh lại nghĩ em vẫn còn ít tuổi, anh vẫn có cơ hội. Anh có thể làm một người anh tốt, chăm sóc tốt cho em, hình thành lên tình cảnh lâu ngày sinh tình cũng được." Tôi nghe xong cũng muốn cười, kiếp trước không phải cũng là lâu ngày sinh tình hay sao? Buồn cười quá, nhưng mà lại là tức cười.

Lại nghe thấy anh ta nói tiếp: "Khi đó anh cảm thấy Từ Hồng có gì đó không thích hợp, rất không thích hợp. Khiến cho anh có chút sợ hãi trong lòng. Lúc đó anh chỉ nghĩ muốn gặp em, liền khiến cho em bị kéo vào trận rối loạn. Anh thật sự không muốn tới em lại có cảm giác thất vọng với anh. Cho nên anh đi tìm em, đi không hợp thời điểm.Nhưng mà anh không hối hận, cho dù em có nghĩ như thế nào, người khác có nghĩ như thế nào thì anh cũng không hối hận. Anh chỉ dựa theo sự mong muốn của trái tim nên mới đi tìm em. Bởi vì anh yêu em nên lúc bản thân anh cảm thấy mất mát, khó chịu, mệt mỏi thì người anh muốn nhìn thấy nhất chính là em." Tôi ngẩn ra, nhìn chiếc roi treo ngược bên cạnh chiếc ghế thư giãn. Có chút giật mình, lại ngược lại có một chút thông suốt.

Hôm nay Jay nói rất nhiều, anh ta giống như nhịn lâu năm, nóng lòng muốn tìm một đối tượng để nói hết. Khả năng giống như đang muốn nói chuyện. Tôi

không khỏi nghi ngờ hỏi: "Jay, anh làm sao vậy?"

"Anh chỉ muốn nói cho em biết một vài chuyện mà thôi, Tiểu Ái." Anh ta mở miệng an ủi, nói: "Anh biết em đi tìm Từ Hồng là vì anh, đúng là trong lòng cô ấy đã nhận định mọi chuyện, cho dù em có giải thích cũng đâu có ích lợi gì đâu, còn nữa, quả thực anh thích em, trong lòng yêu em. Anh muốn nói cho em, thậm chí anh còn muốn nói cho cả thế giới biết người anh yêu là em. Đúng là trên trang web câu nói đó không phải anh viết. Anh cũng như em, sẽ không kéo người mình yêu bị liên lụy. Em yên tâm, anh sẽ làm rõ, tất cả mọi việc, anh sẽ làm sáng tỏ. Nên giống một người đàn ông đúng không?" Anh ta tự giễu, không đợi tôi mở miệng đã nói: "Tiểu Ái, anh đuổi không kịp bước chân của em, anh đã không đuổi kịp em rồi… Vậy nên, anh cũng không thể giống như trước đây giúp em ra mặt, thay em cãi nhau với người khác. Em nhất định phải sống thật tốt biết không?"

"Jay…" Giọng nói của anh ta khiến cho tôi kích động, khiến cho tôi cảm thấy khó chịu.

"Tiểu Ái ngốc, không cần cảm thấy khó chịu, không cần cảm thấy phải chịu trách nghiệm, cho dù có vì tình yêu mà không dậy nổi thì anh vẫn yêu em. Cùng Đinh Việt bước đi thật tốt biết không?"

"Jay, em và anh Đinh Việt không phải….." Lời còn chưa nói hết, điện thoại ở đầu kia đã cắt đứt.

Tôi ngồi trên ghế ngẩn người, lại nghĩ cho dù tôi có giải thích cũng không có chút tác dụng nào, không phải Phòng Đinh Việt thì cũng là Phó Quân Nhan. Ngay lúc mới bắt đầu, giữa bọn họ tôi đã chọn Phó Quân Nhan, từng bước một cùng anh đi xa, mỗi người đi một ngả.

Nửa giờ sau tôi mở máy tính lên, tin tức tràn đầy ngập là tên tuổi của Jay. Anh ta công bố tin tức, đăng một đoạn video. Ống kính có chút mờ, một mình anh ta ngồi trên ghế sa lon màu đen. Cơ thể gầy hơn nhiều so với trước kia, nhưng mặt mày càng thêm thanh thản, đáy mắt không còn sự buồn bã như lần gặp trước đây, giống như là trong một đêm có rất nhiều biến đổi. Kết quả là anh ta vẫn bảo vệ Từ Hồng, anh ta thừa nhận bản thân mình và Từ Hồng có quan hệ tình cảm không rõ ràng, mắc phải tội lỗi mà rất nhiều người đàn ông đều mắc phải, anh ta không giải thích, cũng không phủ nhận điều gì. Anh ta nói chính mình sẽ gánh trách nghiệm, cùng Từ Hồng lập gia đình. Hơn nữa phủ nhận chuyện trang web mới sáng nay thông báo tin tức yêu Tiểu Ái, giống như đang xin lỗi, nói rõ ràng, Cố Bảo Bối và anh ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp, là một người em khóa dưới.

Dạo qua một vòng lớn, cuối cùng bọn họ cũng vẫn là kết hôn…

Tôi nhớ tới cuộc nói chuyện vừa rồi, từng câu nói như vẫn quanh quẩn bên tai tôi.

"Tiểu Ái, em nói đúng. Một người đàn ông tốt chân chính không phải như vậy. Người tốt thực sự phải là, biết giúp không nổi sẽ không giúp, sẽ kiên quyết từ chối, tuyệt đối không vì ánh mắt của đối phương hay những giọt nước mắt mà nương tay, càng không thể vì một chút áy náy mà nhường nhịn."

"Những chuyện này anh đều biết, nhưng một người giả tạo lâu cũng thành một thói quen, anh đã thành một thói quen rồi."

"Anh cũng giống em, không muốn kéo người mình yêu bị liên lụy."

"Tiểu Ái, anh không theo kịp bước chân của em, anh không đuổi kịp em…"

"Em yên tâm, anh sẽ làm sáng tỏ, tất cả mọi chuyện anh sẽ làm sáng tỏ hết. Như vậy mới giống một người đàn ông đúng không?"

"Tiểu Ái ngốc, không cần cảm thấy khó chịu, cũng không cần cảm thấy phải chịu trách nghiệm, cho dù có vì tình yêu mà không dậy nổi thì anh vẫn yêu em."

Tôi nhìn anh ta trong màn hình đang vẫy vẫy tay, hai hàng nước mắt của tôi chảy dài: "Hẹn gặp lại, tình yêu đã qua…" Anh xem, anh buông tay em, em cũng vậy, em lại buông tay anh….

Nhưng mà, Jay, em hi vọng anh có thể chịu trách nghiệm nhưng cũng không thể làm cho chính bản thân mình uất ức.

Kết quả là anh vẫn không rõ ràng. Không rõ ràng….

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 31

Cứ khóc như vậy rất lâu, cả cơ thể tôi đều rất mệt mỏi nhưng cũng không bù lại được nội tâm trống không mê man. Cuối cùng mọi việc cũng triệt để kết thúc, trái tim của tôi giống như vừa trải qua một cuộc đánh lớn, vậy mà sau khi khóc xong một trận lòng bàn tay tôi lại đổ đầy mồ hôi.

Tôi rất muốn, tôi chỉ nghĩ muốn ngay lập tức gặp Phó Quân Nhan...

Tôi khoác lên một cái áo khoác mỏng, đội mũ, đeo khẩu trang, không mang theo bất cứ thứ gì chạy ra khỏi nhà. Cẩn thận tránh đám người kia đi xuống tầng. Trong phòng anh vẫn không có ai như cũ, tôi đi tới trước bàn làm việc của anh lật lên lật xuống, rất nhanh tôi đã tìm được lịch làm việc của anh.

Quả nhiên ngày hôm qua Phó Quân Nhan có cảnh quay ban đêm, dạng sáng hôm nay cũng có mấy cảnh cần diễn trong phim trường. Tôi cũng không suy nghĩ quá nhiều, đi ra khỏi khách sạn, đi về hướng phim trường của bọn họ.

Lúc tôi trà trộn vào đám nhân viên trong tổ diễn của họ, mọi người đang rất vội vàng, tôi trốn ở sau mấy người nhân viên phụ trách bối cảnh, bên cạnh tôi có mấy hòm chứa đạo cụ diễn che chắn nên tôi chỉ bị lộ ra nửa cái mũ, ngược lại không khiến cho ai phát hiện ra một người lạ lén đi vào đoàn diễn như tôi. Buồn cười nhất chính là, cách phía sau lưng tôi không xa có mấy người nhân viên nam đang phê bình nữ diễn viên ở hai bộ phim. Cái gì mà vóc người, diện mạo, phong cách, nhân khí, lời nói lớn mật, khiến cho tôi nghẹn họng nhìn chằm chằm, tôi có ngạc nhiên một chút khi nghe thấy một nhân viên nam nói: "Này, Cố Tiểu Ái có cái mông thật vểnh nha…". Lúc đó tôi chỉ muốn xông ra cho anh ta một cái tát đánh ngất anh ta luôn, sau đó tôi lại nghĩ lại đưa tay sờ sờ mông mình xem có phải nó rất vểnh không… Sau đó tôi lại nghĩ nếu tôi tháo mũ và khẩu trang ra, đột nhiên đứng trước mặt bọn họ cứ đứng như vậy im lặng khinh bỉ anh ta, có thể khiến cho cả đám bọn họ bị dọa ngất đi hay không.

Bọn họ đang quay cảnh nữ chính đang khổ sở đuổi theo nam chính trên đường. Ánh đèn mờ mờ, trên con đường rất ít người đi lại, xa xa có một dáng người cao gầy đang đi tới, anh ta đi rất nhanh, những bước đi trầm ổn nhưng cũng rất kiên định. Sau đó có một người cô gái mặc một chiếc váy dài màu trắng chạy phía sau, đôi mắt của cô gái ấy mang theo sự đau thương, gọi to một tiếng đuổi theo chàng trai kia. Chàng trai nghe thấy tiếng gọi ở phía sau, con ngươi đen nhánh giống như có ánh sáng lóe lên, nhưng vẻ mặt lại vẫn không thay đổi chút nào như cũ, bước chân cũng bước nhanh hơn rất nhiều, nhưng hai bàn tay lại nắm chặt lại. "Bịch" một tiếng, cô gái đang chạy phía sau bị ngã xuống đất, chàng trai hơi dừng lại một chút, cuối cùng giống như không đành lòng nên chậm rãi quay người lại. Động tác quay mặt kia khiến người ta có cảm giác khuynh thành tuyệt thế.

"Khiết Nhi, biểu cảm của cô không đúng, lúc kêu lên lông mày của cô không cần phải nâng lên nhiều như vậy." Lần đầu tiên bị nhắc nhở.

diễ!n đàn lê qus=y đôn

"Khiết Nhi, cô chạy nhanh quá rồi." Lần thứ hai bị nhắc nhở."Khiết Nhi, cô ngã không đúng, chú ý ống kính máy quay một chút." Lần thứ ba bị nhắc nhở.

Tuy trong lòng tôi rất thích cái vẻ đẹp khi quay người lại của Phó Quân Nhan, nhưng mà, trong cảnh diễn, chuẩn bị diễn không chu đáo như vậy cũng là một chuyện….

Tôi nghe thấy âm thanh nho nhỏ đang thảo luận phía sau, gần đây Quý Khiết Nhi luôn trong tình trạng không tập trung, rất hay bị nhắc nhở. Tôi suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được nguyên nhân trong đó. Gần đây cô ta luôn bị dư luận công kích, những chuyện trước kia như bắt nạt người mới cũng bị đưa ra. Gia đình fan của Phó Quân Nhan không muốn nhìn thấy cô ta một chút nào, họ nói cô ta không có kĩ thuật diễn xuất. Chị Nhược Phàm mấy năm nay cũng thu được rất nhiều fan, qua tiết mục lần trước mọi người đều có thể hiểu do hai bên không hợp nhau, cứ như thế, fan hai bên lại bắt đầu đấu đá lẫn nhau. Hình tượng dịu dàng trong sạch của cô ta gây dựng từ trước đến giờ dù cho có to lớn đến đâu thì cũng bị đả kích, mọi việc cũng không được thuận buồm xuôi gió như trước nữa. Bởi vậy cô ta luôn không thể tập trung trong lúc diễn mới bị nhắc nhở liên tục, vậy nên không tập trung cũng là chuyện bình thường. Chẳng qua là tính tình của đạo diễn bên họ cũng tốt, nhắc nhở liên tục như vậy nhưng mỗi lần cũng đều nhẹ nhàng… Tính cách của Phó Quân Nhan cũng rất tốt, vậy mà cũng có thể phối hợp diễn vô điều kiện… Tôi than thở trong lòng.

Cũng không nghĩ đến, vậy mà lúc này Phó Quân Nhan lại giơ tay lên, lắc đầu ngăn cản nhà tạo mẫu tóc đang muốn giúp anh trải đầu, anh quay đầu nhìn thoáng qua cho Quý Khiết Nhi đang ngồi trang điểm lại, vẻ mặt mang theo sự lạnh lùng xa cách. Anh xoay người đi đến nói vài câu với đạo diễn, sau đó đi ra khỏi sân diễn. Trong lòng tôi nóng lên, tôi nghĩ anh muốn đi về phía tôi, nhưng tôi lại thấy anh đi đến chỗ đối diện ngồi xuống, cả người đều ngồi yên lặng ở đó giống như nổi bật vẽ nên một vẻ đẹp khác của thế giới. Anh lấy ra một bình nước phía sau chiếc ghế dựa, ngẩng cái cằm đẹp đẽ vô cùng tao nhã uống một ngụm nước, đường cong tinh xảo kia gợi cảm lại hoàn mỹ, đây chính là sự khảo sát khả năng kiềm chế về thưởng thức cái đẹp, động tác kia khiến cho người ta không nhịn được muốn dùng tay mà cảm nhận. Vọt một cái mặt tôi đỏ bừng. Tôi đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy…

Đã bao lâu rồi tôi chưa được nhìn dáng vẻ lúc Phó Quân Nhan đang làm việc? Trong lòng tôi nhớ đến sau đó lại nhìn không được quay lại nhìn trộm anh. Lúc mà anh làm việc luôn mang theo một dáng vẻ rất nghiêm túc. Vừa rồi Quý Khiết Nhi bị nhắc nhở ba lần, ba lần phải diễn lại. Ba lần diễn lại mặc dù anh dùng kịch bản giống với kịch bản gốc nhưng lại sử dụng ba cách diễn khác nhau. Mỗi lần anh diễn, nhìn qua sẽ thấy giống nhau, nhưng mỗi một lần đều có những sáng tạo và khác biệt, mỗi một lần đều đi sâu vào trong lòng người xem, mỗi một lần diễn đều mang những nét đặc sắc, biết tròn biết méo riêng.

Tôi không khỏi lại nhớ tới, có người từng nói, Phó Quân Nhan, là người có khả năng diễn số một, luôn không tiếng động nhưng lại tạo nên hiệu quả không ngờ của giới điện ảnh, không phải vì vẻ bề ngoài đẹp đẽ của anh ta, cũng không phải bởi khí chất cao ngạo của anh. Mà vì mỗi tế bào trên người anh giống như đều có thể diễn,(voicoi08-) không nói lời nào nhưng bạn cũng có thể thấy anh, chân thật nhìn thấy. Không thể đoán bắt được nhưng lại đi sâu vào lòng người để lại những dấu ấn riêng biệt, khiến người ta say mê vô cùng.

Tôi cứ đứng trong góc nhìn trộm anh như vậy, khóe miệng không tự giác được đã nâng lên thành một nụ cười. Nghĩ lại, nếu đứng ngốc lâu tại một chỗ bị người ta phát hiện ra cũng không tốt. Tôi mặc như vậy, lại đứng đây thăm dò, càng giống như đến đây để thám thính quân tình. Bản thân tôi nhớ đến chuyện này cũng không nhịn được mà cười ra tiếng. Tôi thấy Phó Quân Nhan liếc mắt nhìn một cái, xoay người lại, tôi lặng lẽ vượt qua đám người chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 31 Het

Một mình tôi mờ mịt đứng trên đường phố, phía đối diện với tôi có một cụ già đang đi tới, dáng đi của cụ hình như không được tốt cho lắm, lúc đi đường bị run run rẩy rẩy, nhưng mỗi bước đi trên đất lại rất chắc chắn. Cụ sách trên tay một túi bánh tiêu và sữa đậu lành, bước đi có vẻ hơi vội vàng, nhưng trong đáy mắt lại là sự bình thản và thỏa mãn. Tôi ngẩng đầu nhìn sắc trời, giống như những hỗn độn kia đã rời đi, ánh mặt trời chậm rãi lan tỏa trên mặt đất. Mặc dù đèn đường rất sáng nhưng trong ánh mặt trời đang dần sáng rõ thì có vẻ như ánh đèn đã không còn quan trọng nữa. Tôi thở dài một hơi, trái tim, cũng dần dần mở rộng sáng rõ.

Lúc này đột nhiên tôi cảm thấy trong lòng bàn tay rất ấm áp, tôi sợ hết hồn, vội vàng muốn rút tay lại, nhưng lại bị một lực kéo từ phía sau lưng giữ lại, tôi sợ tới mức quên cả hô hấp, cướp? Sắc ma? Chú quái thú? Trong đầu tôi hiện lên rất nhiều suy nghĩ, cố gắng lấy thêm dũng khí quay đầu lại, nhưng đối diện lại là ánh mắt dịu dàng của Phó Quân Nhan. Lúc đó, mọi sự sợ hãi đều tan thành mây khói, cánh tay cũng không có gắng dùng sức nữa. Tôi chậm chạp cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của chúng tôi, thậm chí trong lòng còn có sự thỏa mãn nhàn nhạt, cũng không thể che dấu hết sự vui sướng trong lòng.

Anh phát hiện ra tôi… Anh đuổi theo tôi…

"A! Sao anh lại đến đây?" Tôi nghi ngờ nói, đôi mắt không tự chủ được mà trừng lớn.

Khóe môi của anh hơi giơ lên, cũng hỏi tôi: "Ai, sao em lại đến đây?" Giọng điệu kia giống như chúng tôi chỉ là khéo mà gặp nhau rồi thân thiết chào một tiếng mà thôi.

Tôi bị ánh mắt sáng ngời của anh nhìn thẳng khiến cho tôi cảm thấy hơi chột dạ, lại nhớ tới hình ảnh mới lúc nãy, cảnh anh ngửa cổ uống nước khiến cho sắc tâm trong người tôi cũng phình to ra. Trên mặt tôi cảm thấy có chút lúng túng, bản thân mình thế mà lại không biết thẹn thùng như vậy, hai mắt tôi không ngừng trốn tránh ánh mắt của anh.

Tay của anh bao bọc tay tôi, rất ấm. Voicoi08 dienanlequydon. Anh nắm tay tôi, đi đến bên cạnh tôi, hơi nghiêng đầu nhìn theo dáng vẻ tôi đội mũ đeo khẩu trang, sau đó lại nhỏ giọng cười ra tiếng. Hình như tâm trạng của anh đang rất vui vẻ, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt vẻ mu bàn tay của tôi, ngứa ngứa, giống như đang nhẹ nhàng cào vào ngực tôi vậy. Sống mũi cao, khóe môi khéo léo, anh nhẹ nhàng nói, mang theo một chút cưng chiều, thương yêu: "Sao mắt lại hồng thế này? Không ngủ được sao? Là ai dám bặt nạt hà đồn (Cá nóc ý a) ngốc nghếch nhà chúng ta rồi hay sao?" Giọng điệu của anh cứ như thật vậy, rất chuyên tâm.

Tôi nhìn thấy ánh mắt trong suốt của anh, giống như đang bị anh nhìn thấu hết mọi tâm sự vậy, tôi nhẹ nhàng lắc đầu, một cánh tay còn lại cũng nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay anh làm nũng: "Người ta mới không bị bắt nạt đâu?" Nói xong, tôi lại cảm thấy chột dạ, ngẩng đầu giận dỗi liếc anh một cái.

"Đói không?" Anh cũng không hỏi đến cùng, chỉ dùng tay vuốt vẻ mặt tôi qua một lớp khẩu trang.

Tôi sờ sờ bụng mình, vội vàng gật đầu.

"Đi, chúng ta đi ăn cái gì đi." Anh cười cười, sau đó lại hỏi tôi: "Vừa nãy sao lại nhìn chằm chằm vào bà cụ kia thế?""Em đang suy nghĩ, bà cụ dậy sớm như vậy là muốn ra ngoài mua đồ ăn sáng cho bạn già của mình hay sao? Đó là đang đau lòng cho con mình phải chuẩn bị bữa sáng đúng không?"

Nói xong tôi lại kéo khẩu trang xuống, chu môi cảm thán với Phó Quân Nhan: "Thật ra đã lâu rồi em chưa được ăn bánh tiêu với sữa đậu lành rồi, ai…"

Bước chân của anh hơi dừng lại một chút, anh quay lại nhìn tôi một cái thật sâu sau đó đưa tay lên vò loạn mái tóc của tôi rồi mới tiếp tục nắm tay tôi đi về phía trước.

Anh kéo tôi đi qua những ngõ hẻm dài, chúng tôi không trở về khách sạn, cũng không đi trên con đường thường ngày hay đi, mà chúng tôi đi quanh co qua rất nhiều con đường nhỏ, vào lúc tôi đang dần cảm thấy nghi ngờ trong lòng thì thấy phía trước có một dãy các cửa hàng, nhưng các cửa hàng này vẫn chưa mở cửa. Lại đi tiếp một lúc nữa, tôi thấy ở góc đường có một cửa hàng nhỏ với ánh đèn mờ nhạt, bên ngoài cửa hàng có kê rải rác những bàn ghế gỗ. Trên xe đẩy bày rất nhiều gia vị và nồi chảo, đứng trước xe đẩy là một người đàn ông đang nấu và một người phụ nữ đang nhào bột đứng ở bên cạnh. Vừa nhìn qua có thể thấy được đây là một cặp vợ chồng. Tiếng dầu xèo xèo vang lên khiến cho tôi cảm thấy kinh ngạc, tôi mặc cho Phó Quân Nhan kéo tôi đi về phía chiếc bàn gỗ cách xa xe đẩy nhất. Khi anh buông tay tôi ra kéo một băng ghế ra cho tôi ngồi xuống thì tôi vẫn chưa hồi phục được tinh thần….

Sau đó tôi thấy anh ngồi ở phía đối diện với tôi dùng một tư thế tao nhã, giọng điệu ôn hòa nói: "Ông chủ, cho tôi hai cốc sữa đậu lành và bốn cái bánh tiêu nhé." Dây thần kinh trên người giống như đều bị kéo căng ra, ngoại trừ căng thẳng thì vẫn là căng thẳng thôi…

Tôi cứ sững sờ như vậy nhìn về phía anh, trên chân bàn có những vết lồi lõm không đều, chiếc bàn đã cũ, những bụi bẩn lại đọng vào những vết lõm không thể lau sạch được, mặt bàn bị dính dầu mỡ đến bóng nhẫy, bà chủ đi đến lau một lúc lâu cũng không thấy sạch.

Tôi gần như là ngốc nghếch, hết nhìn chiếc bàn rồi lại nhìn Phó Quân Nhan ngồi đối diện đang rất bình thản, trong lòng tôi nhảy lên thình thịch, hai tay cũng không biết phải đặt ở chỗ nào. Chỉ trong chốc lát bà chủ đã mang bánh tiêu và sữa đậu nành lên. Anh ngẩng đầu nhìn tôi một cái, vươn tay đẩy một cốc sữa đậu lành đến trước mặt tôi, sau đó anh lại lấy ra một đôi đũa từ trong ống đũa lau kĩ rồi mới đưa cho tôi, tôi không nhận lấy mà chỉ mải ngẩn người nhìn anh.

Anh lại cười cười, đặt đôi đũa nằm ngang trên bát của tôi, diễn,đàn, lê,quý,đôn,tự mình cúi đầu uống một hơi sữa đậu nành rồi ngẩng đầu lên nói với tôi: "Uống rất ngon, em uống thử xem." Rõ ràng chỉ là một câu nói đến không thể bình thường hơn nhưng lại khiến cho trong lòng tôi cảm thấy một trận đau

sót.

Quán ven đường nhìn qua có chút bẩn, trong tay anh cầm một chiếc bát sứ màu trắng, thậm chí trên miệng bát còn bị mẻ một miếng, một lỗ hổng nho nhỏ cứ in như vậy trên chiếc bát. Tôi nhìn mặt bàn nhớp nhúa bẩn thỉu, chân bàn bị mài mòn đến bấp bênh. Đối lập với thái độ thanh lịch, ôn hòa như được tắm gió xuân của anh. Tôi nhìn thẳng vào anh, dù có thức cả đêm để làm việc thì đôi mắt vẫn sáng ngời trong sạch như cũ, ánh mặt trời lại đang chiếu vào người ánh khiến cho cả cơ thể của anh giống như đang phát sáng rực rỡ.

Tôi nhịn không được đỏ cả hốc mắt, vươn tay nắm chặt lấy tay anh, lúc lâu sau mới nghẹn ngào nói: "Anh không cần phải nhường nhịn em như vậy đâu, em chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi…"

Phó Quân Nhan, người mà mọi người đều tôn sùng trong lòng là công tử Quân Nhan. Anh luôn nghiêm túc chịu trách nghiệm trong công việc, nếu không phải vì tôi thì sao anh lại bỏ ra ngoài lúc đang quay phim? Làm sao phải ngồi ở chỗ này, mặc dù khi quay phim cũng có những lúc phải ngồi một góc ăn cơm hộp nhếch nhác, nhưng ít ra Phó Quân Nhan sẽ ngồi yên tĩnh ở một góc, ngồi trên một chiếc ghế nhựa sạch sẽ, bát đũa sạch sẽ. Có một người đàn ông như vậy chính là bạn đã được tạo hóa ban ân, có anh là một việc tốt nhất…

Huống chi Phó Quân Nhan có tính thích sạch sẽ… Vậy mà, vậy mà anh lại vì tôi… Tôi nhìn lại mặt bàn bóng nhẫy, ngón tay thon dài của anh đang bê chiếc bát sứ không nguyên vẹn khiến cho tôi lại nhịn không được có cảm giác muốn khóc…

Thế nhưng anh lại ung dung như không có vấn đề gì gắp một chiếc bánh tiêu lên cắn một miếng, bình thản và yên tĩnh, không nhìn ra một chút không tự nhiên hay miễn cưỡng nào cả. Anh tức giận cong ngón tay lại gõ gõ vào trán tôi, cười ấm áp nói: "Hà đồn (cá nóc í) ngốc nghếch, lại suy nghĩ lung tung cái gì thế hả? Không mau ăn nhanh lên sẽ bị lạnh đấy." Sau đó lại cười một tiếng nói tiếp: "Mau ăn đi, đi là mùi vị chính tông đó."

Tôi gật đầu một cái, đè xuống tất cả cảm xúc trong lòng, sau đó cũng học anh bê cốc sữa lên uống một hớp, ấp áp, mùi vị đậu nành nồng đậm, thơm phức lôi kéo vị giác, chậm rãi xua tan đi cái không khí ẩm ướt nhàn nhạt của buổi sáng. Ngực tôi được sự dịu dàng bao phủ cảm thấy ấm áp vô cùng.

Ăn xong anh lại đến một bàn khác lấy khăn giấy, sau khi chỉnh gọn gàng mới đưa cho tôi, tôi cười đến cong hết cả khóe mắt, nhận lấy khăn giấy anh đưa tới lau miệng rồi đi tới bên cạnh anh. Hai người chúng tôi cứ sóng vai như vậy đi trong nắng sớm.

"Phó Quân Nhan, vừa rồi anh đi theo em bao nhiêu lâu?"

Anh cười cười, nghiêng đầu nhìn tôi một cái, sau đó lại tiếp tục nhìn con đường phía trước. Khi tôi cảm thấy chán nản định bỏ cuộc không muốn nghe câu trả lời nữa thì anh lại nói: "Khi em vừa vào tổ diễn anh đã nhìn thấy em rồi. Chỉ có em mới núp sau hòm đạo cụ, dùng mũ và khẩu trang bịt mình đến kín mít, giống như một tiểu tặc vậy, anh vừa nhìn qua đã biết là xấu bụng rồi."

"Em có xấu bụng bao giờ đâu?" Tôi chu miệng lên, lại nghĩ tới vừa rồi mình cũng có những ý nghĩ xấu lại cảm thấy có chút chột dạ, nắm chặt tay giơ lên, quả đấm nhỏ cứ giơ lung tung như vậy trong không khí, cãi lại: "Người ta chỉ là muốn đi nhìn anh một chút thôi mà."

"Ồ." Anh nhìn tôi một cái thật sâu, nói: "Thì ra là có ý xấu với anh à."

Tôi dậm chân, phồng mặt bánh bao lên, hất mặt, không nói chuyện."Em đấy." Anh buồn cười kéo chiếc mũ sắp rơi xuống lên cho tôi, sau đó nâng tay nhìn đồng hồ rồi kéo tay tôi nói: "Được rồi, anh đưa em về, An An cũng sắp thức dậy rồi." Tôi gật đầu với anh, hai người chúng tôi cứ nắm tay nhau như vậy yên lặng đi về phía trước.

Lúc trở về, tôi mới cảm thấy được, con đường trở nên ngắn như vậy…

Cuối cùng đến trước cửa khách sạn anh nhẹ nhàng buông tay, gật nhẹ đầu với tôi. Tôi vẫy vẫy tay với anh rồi bước đi, đi được vài bước tới chỗ rẽ thang máy tôi nhìn thấy anh đang đứng dưới anh mặt trời nhìn theo tôi, tôi cố gắng đứng thẳng lưng, lông mi dài hơi chớp chớp nhìn rõ ảnh ngược của anh, khóe môi tôi hơi nhếch lên, vẻ mặt yên tĩnh cũng trở nên mềm mại hơn.

Trong ngực tôi như có gì đó đang phun trào, bước chân tôi dừng lại, xoay người chạy thật nhanh vào trong lòng anh, tôi giống như không suy nghĩ gì, cũng không quan tâm đến cái gì cả, cứ nhào vào lòng anh như vậy. Anh phản ứng rất nhanh, nhanh chóng mở rộng hai tay, lồng ngực anh bị tôi đụng mạnh đến rung lên, nhưng anh cũng không di chuyển chút nào, anh chỉ khẽ thở dài một hơi, ôm chặt tôi vào trong lòng. Mặt tôi cảm nhận được hơi ấm của anh qua lớp quần áo, tôi còn cảm nhận được nhịp tim đập trầm ổn có lực của anh. Tay anh giống như đang dỗ dành một đứa bé, vỗ nhẹ từng cái một lên lưng tôi. Chiếc cằm thon gọn đẹp đẽ của anh đặt lên đầu tôi, tôi nghe thấy anh chậm rãi nói: "Tiểu Ái, anh rất vui, lúc em không vui vẻ em sẽ chạy đi tìm anh…" Giống như đối với tôi anh vẫn luôn sáng đến rõ ràng, trái tim tôi cũng run lên, vui vẻ nhưng lại mang theo mấy phần áy náy.

Hơi thở ấm áp của anh phun lên vai tôi, tôi cảm thấy có chút ngứa ngứa nên không tự chủ được mà co rụt lại, khiến cho cả người tôi giống như bị co lại thành một khối trong ngực anh, anh lại nói: "Cố Bảo Bối, lần này anh chỉ liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra em rồi." Tôi ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt phức tạp của anh, khóe môi anh hơi giơ lên, lại vỗ vỗ vai tôi, chỉ vào cửa thang máy nói: "Ngoan, trở về đi, An An đang đợi em đấy."

Nhất thời nước mắt vẫn kìm nén từ nãy tới giờ cuối cùng cũng bị phun trào ra. Tôi muốn, tôi làm sao có thể không thích người đàn ông của tôi bao dung, bảo vệ tôi cơ chứ? Anh là sự ấm áp của tôi, đôi tay của anh giống như cả bầu trời của tôi, không tự giác được nhưng tôi có thể hiểu anh thật lòng yêu tôi, thật sự quý mến An An. Khi anh vươn tay, ở trước mặt chúng tôi giống như có thể ngăn cản tất cả mọi sự đau khổ và tai nạn, để cho tôi có thể cam tâm cùng anh sống chết có nhau.

Tôi nhớ tới một người bạn ở kiếp trước đã từng hỏi tôi: "Cố Bảo Bối, bạn muốn tìm một người đàn ông như thế nào?" Khi đó tôi đã mất đi tình yêu, một mình chịu mọi sự đau khổ, tôi chỉ nhàn nhạt buồn rầu trả lời: "Trong cuộc đời nên tìm một người mà khi bạn vừa xuất hiện anh ấy đã biết, khi cậu vừa nhìn thấy anh ấy đã cảm thấy yên ổn và có hi vọng. Người đàn ông bạn yêu nên có một nền móng bên trong. Khi ở bên cạnh anh ấy bạn sẽ không cảm

thấy sợ hãi nữa, chỉ cảm thấy cuộc sống con người tràn đầy những sức sống mạnh mẽ, tràn đầy hi vọng trời xanh." Đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ, những lời nói tôi đã nói khi đó, trong lòng không tránh khỏi một trận mất mác. Nhưng hôm nay, tôi lại muốn, tôi đã gặp, gặp một người cho tôi những hi vọng, sự yên ổn, một người đàn ông ưu tú tốt đẹp…

Tôi gợi gợi khóe môi, hai tay giữ chặt lấy đôi tay anh vẫn chưa kịp thu lại, một đôi tay thon dài đẹp đẽ. Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh dáng vẻ như đang cầu nguyện, nói giống như gằn từng tiếng một vậy: "Phó Quân Nhan, em đã từng đi qua sự từ biệt rồi. Em, thật ra em chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch. Nếu cứ như vậy thật sự sẽ sinh bệnh. Thật ra, em nguyện ý sinh bệnh vì anh, em yêu anh, rất yêu anh, yêu anh vô cùng. Chỉ xin anh không cần phụ em."

Sau đó tay anh cũng nắm chặt lại tay tôi. Tôi gật gật đầu với anh, không đợi anh nói gì đã quay đầu bỏ đi với gương mặt đỏ bừng, nhưng cũng hiện lên vẻ hạnh phúc vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 32

Lúc tôi đến phòng chị Nhược Phàm, Cố Tiểu An vẫn còn đang ngủ, cái bụng nhỏ bị phơi ra ngoài chiếc chăn chuyên dụng của bé, theo mỗi nhịp thở cái bụng cũng lên lên xuống xuống, hai cánh tay trắng mập mạp để ngoài chăn, gương mặt tinh tế rất đáng yêu. Tiểu Khải đã thức dậy từ sớm nhưng vẫn híp mắt nằm bên cạnh giường của Tiểu An đợi cậu nhóc thức dậy, nghe thấy âm thanh mới hơi hé mở đôi mắt, nhìn thấy tôi đến mới thấp giọng kêu một tiếng.

Tôi đi đến sờ sờ vào đầu Tiểu Khải rồi mới ngồi xuống bên giường nhìn Tiểu An ngủ.

Chị Nhược Phàm cũng đã thay xong quần áo, đang ngồi trước bàn trang điểm cầm một chiếc lược chải tóc, quan tâm hỏi tôi: "Việc gấp của em đã giải quyết xong chưa?"

Tôi gật gật đầu nói: "Cũng tạm ổn rồi ạ." Sau đó tôi lại hỏi thêm: "Đêm hôm qua An An không quấy chị chứ?"

"Không hề, đứa nhỏ này rất ngoan." Chị hơi quay người sang nhìn An An vẫn đang ngủ say, trong đáy mắt của chị mang theo mấy phần thân thiết và yêu thương, ánh mắt của chị giống như ánh mắt của bác gái (mẹ Nhược Phàm), chị nói: "Hôm qua lúc em vừa đi, An An cũng thức dậy. Một lúc sau chị muốn đi vệ sinh mới mơ mơ màng màng dậy thì thấy bé đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh chị, cũng không gọi chị dậy, cứ nghiêm túc mở to mắt ngồi đó, không khóc cũng không nháo. Chị hỏi 'Sao An An lại dậy thế? Nào nằm xuống đi ngủ tiếp nào.' Em đoán xem bé nói gì? Vậy mà bé lại nói với chị: 'Không thấy chị em đâu cả, em nhớ chị em.' Bé mới có ba tuổi mà. Sao lại có đứa bé ngoan như vậy cơ chứ? Cũng may nhờ tuổi nhỏ nên chỉ một lúc bé đã buồn ngủ, không bao lâu sau lại ngủ thiếp đi."

"Còn kém một tháng nữa mới được ba tuổi." Tôi lắc đầu nói, cúi người nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của An An. Đây cũng là nguyên nhân mà tôi luôn kiên trì dẫn An An bên mình. Tuy còn nhỏ nhưng lần tai nạn xe cộ đó vẫn để lại một bóng ma nho nhỏ trong lòng bé, và cũng khiến cho bé luôn có cảm giác thiếu sự an toàn. Những việc này tuy bé không nói được ra nhưng trong tâm trí của bé vẫn bị ảnh hưởng, dù như thế nào thì nó cũng đã có. Bé là một đứa nhỏ thông minh, vì biết tôi, Phó Quân Nhan, và cha tôi thật lòng yêu thương nên bé mới có thể nhanh chóng vui vẻ trở lại như vậy. Nhưng ít nhiều vẫn chỉ là một đứa bé, so với những đứa trẻ khác càng thêm thiếu cảm giác an toàn hơn.

Chị Nhược Phàm ngồi một bên quay đầu nhìn An An đang ngủ say thở dài nói: "Chị vừa đau lòng nhưng cũng rất hâm mộ em, đứa bé như vậy chị cũng muốn có một đứa."

Tôi nghe chị nói xong chỉ cảm thấy có chút buồn cười: "Vậy chị mau sinh một đứa đi là được mà."

"Tìm ai sinh?" Chị tức giận lườm tôi một cái, đáy mắt chị mang theo một chút buồn phiền: "Thời buổi hiện nay muốn tìm một người có thể cùng chia sẻ mọi vui buồn sướng khổ với em đâu phải chuyện dễ dàng như vậy đâu?" Chị thở dài nói tiếp: "Em nhìn chị mà xem, chị đi quay phim đến thời điểm hiện tại cũng luôn diễn một nhân vật phụ, có thể những vai phụ trước kia chị đóng không thể so được với hiện tại, trong khi diễn chị cũng coi như là một nữ chính thứ hai. Những nhân vật trước kia chị từng diễn nói khó nghe một chút chính là những kẻ chạy cờ mà thôi. Chị bò lên từ vòng thấp nhất. Khi mới bắt đầu, chị cũng chỉ dùng mĩ phẩm trang điểm rẻ tiền, mỗi ngày đều chen chen lấn lấn trên xe bus để đi lại, cũng có lúc bị những đàn em phía dưới gọi đến hét đi, có vai diễn nào chị cũng đều nhận vì chỉ muốn xuất hiện trên ống kính thêm mấy lần nữa, làm cho có thêm nhiều người biết đến chị hơn. Có một lần đoàn làm phim cho chị đi đóng vai một người chết, chị nghĩ như vậy cũng tốt, chỉ cần có thể lóe mặt thì vai gì chị cũng nhận. Kết quả là đạo diễn để cho chị quay đi quay lại cảnh ngã nhào trên đất, một lần nằm như vậy là mười sáu giờ, có lúc còn bị người đi lại dẫm lên, khi về đến nhà cả người chị có không biết bao nhiêu vết bầm tím. Sau đó lúc bộ phim đó được công chiếu, mặt chị không hề xuất hiện trên màn hình, trong cả đám thi thể nằm đó chị không thể tìm thấy mình đang nằm ở chỗ nào? Khi đó, em biết không, chị hối hận vô cùng."Mặc dù không biết tại sao tự nhiên chị Nhược Phàm lại nói với tôi nhiều như vậy, nhưng mà khi nghe xong tôi vẫn thấy đau lòng, tôi muốn nói, chị đã lắc đầu với tôi, tiếp tục nói: "Nhưng mà bây giờ chị cảm thấy tất cả đều đáng giá, em xem, chị dâu chị là do chị giới thiệu cho anh trai chị đó, công ty của anh chị cũng càng ngày càng phát triển nhờ vào đó mà chị cũng có chút núi dựa, từ từ cũng được coi trọng hơn. Lúc chị nhận kịch bản bộ này cũng không có xem qua, chị chỉ nhìn thấy nhân vật chính là em và Phòng Đình Việt chị đã đồng ý luôn, chỉ dựa vào sự thu hút của hai người, chỉ cần hai người nhìn vào màn hình cười khúc khích thôi cũng đã đủ thu hút rất nhiều người rồi. Quả nhiên hiện tại khi chúng ta cùng nhau diễn mặc dù phải đấu tranh với tổ diễn đối diện đến một mất một còn, nhưng cuối cùng vẫn coi như là may mắn, chị cũng được hưởng ké tiếng thơm của hai người. Nhân vật Bạch Tiêu này, nói tốt cũng không được, nói là xấu cùng không xong, trên đời này có ai là không ích kỉ đâu? Có một hôm chị đi ra cửa còn bị một cụ già kéo lại dạy bảo một trận. Dạy chị là một người phụ nữ không thể hư như vậy,

chị nghe xong rất vui mừng vì chuyện này đại biểu cho mọi người đều biết đến chị.Giống như chúng ta vậy, nhìn rất nhiều hình ảnh những người trong giới giải trí đi tiếp rượu, được bao nuôi… hoặc là lợi dụng những chuyện tình yêu vớ vẩn để lăng xê tiếng tăm của mình… có lẽ chính những người đó cũng không thể biết được tình cảm của mình là giả… Chúng ta đi trên con đường này thì gương mặt gì cũng sẽ gặp qua, khi diễn lại nhìn thấy những tình yêu chết, những tình yêu không có chút trong sáng nào. Những sự đối lập kinh khủng này có thể dọa chết người…."

Chị thở dài một tiếng, chậm rãi nói: " Trong chuyện xưa tin tưởng vào tình yêu, trong hiện thực lại phỉ nhổ vào tình yêu, đây chính là cuộc sống." Hình như chị lại sực nhớ ra chuyện gì đó, chị cười khổ một tiếng mới nói tiếp: "Tiểu Ái, đừng nhìn bình thường chị luôn tỏ vẻ không sao cả, thật ra chị cũng luôn muốn tìm một người mà có thể để chị dựa vào, cho chị cảm nhận thấy sự ấm áp, cho chị sự bình yên. Người đàn ông đó không cần phải giúp chị chịu khổ, chỉ cần người đó không rời bỏ chị, luôn luôn ủng hộ chị đến cùng. Chị đã rất thỏa mãn, nhưng em xem? Chị không có…." Nét mặt chị ấy mang theo sự buồn khổ mờ mịt…

Tôi vừa nghe xong cũng chỉ biết im lặng, mỗi người phụ nữ cuối cũng cũng chỉ cầu mong một điều đơn giản đó thôi…

Lúc này sau lưng lại có chút tiếng động, tôi vội vàng quay người lại, Cố Tiểu An đang di chuyển cơ thể nhỏ bé, mờ mắt ra, thấy tôi xoay người lại cúi đầu nhìn bé, đôi mắt đen lúng liếng xoay chuyển liên tục, bàn tay nhỏ bé mập mạp trắng nõn đưa lên dụi dụi mắt mấy cái rồi nhìn về phía tôi, vươn đôi tay nhỏ bé ra lắc lắc. Vẻ vui sướng trên mặt không thể che dấu được, lộ cả chiếc răng nhỏ ra, má lúm đồng tiền đáng yêu, ngọt ngào ngây thơ gọi tôi: "Chị ơi, ôm ôm."

Tiểu Khải cũng nghe thấy âm thanh của bé, vọt cái đã bò dậy không thấy một chút lười biếng nào cả, cả thân hình khỏe mạnh run run rẩy rẩy, nhanh chóng kêu gâu gâu hai tiếng, đứng cạnh giường vui vẻ vẫy vẫy cái đuôi của chính mình giống như bị điên vậy. Tôi buồn cười ôm cả cơ thể nhỏ bé vẫn đang buồn ngủ của Tiểu An vào ngực, nhẹ nhàng chọc chọc vào gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của bé, cười mắng: "Đứa nhỏ yếu ớt." Lại dùng chân đẩy đẩy Tiểu Khải vẫn còn đang hưng phấn.

Chị Nhược Phàm ngồi bên kia cũng phốc một tiếng bật cười. Chị đến gần vuốt vuốt đầu Cố Tiểu An đang ngồi trong lòng tôi, Cố Tiểu An chu cu miệng lên, ngẩng đầu nhìn nhìn tôi rồi lại nhìn chị Nhược Phàm, ngọt ngào nói với với Nhược Phàm: "Cảm ơn chị quái dị đã chăm sóc cho An An."

"Thật ngoan." Chị Nhược Phàm không nhịn được khom người hôn một cái lên má của bé. Tôi ghét bỏ liếc nhìn chị một cái, đưa tay cho An An xoa xoa mặt. Chị đã hoàn toàn tiếp nhận An An gọi chị là chị quái dị bởi vì gần đây Quý Khiết Nhi luôn không được thuận lợi khiến cho tâm trạng của chị rất tốt.

"Nhìn dáng vẻ hẹp hòi của em kìa. Sau này khi tìm được người đàn ông nào đó không phải là luôn luôn nhốt trong lồng đó chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 32.2

"Nhìn dáng vẻ keo kiệt của em kìa, sau này tìm được người đàn ông của mình chắc là em đem nhốt anh ta trong nhà mất." Chị nhìn tôi ôm chặt An An vào lòng, tức giận lườm tôi một cái, tiện tay ném cái lược sang một bên, thở dài một hơi, chị nói: "Được rồi, chị nói với em những chuyện này cũng không phải là moi móc những điều không vui trong cuộc sống. Đây chỉ là những cảm xúc của bản thân chị muốn được biểu đạt ra ngoài mà thôi. Hơn nữa bộ phim này hai người chúng ta cùng nhau đóng cũng sắp xong rồi, thực sự mà nói thì chị không nỡ rời xa em." Nói xong chị lại nhìn An An trong lòng tôi, hai tay muốn ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé, tôi thấy vậy nhanh chân lùi lại một bước, Tiểu Khải cũng tiến lên chắn trước mặt tôi nhe hàm răng ra, gầm gừ kêu lên một tiếng như muốn bảo vệ chủ của mình. Tình trạng này khiến cho tay của chị Nhược Phàm bị dừng lại giữa không trung giống như đang ôm một vật gì đó, chị bật cười thành tiếng. Lại tức giận mắng tôi keo kiệt, sau đó mới nói: "Em trở về thì mở hòm thư nhìn kịch bản biên kịch mới gửi tới đi, kết cục đã viết ra rồi đó… hài… biên kịch cũng vì tỉ lệ người xem thôi, cũng chỉ là lừa bịp mà thôi…" Chị nháy mắt với tôi mấy cái, vẻ mặt của chị giống như đang đứng ngoài xem kịch vui vậy. Tôi không nói gì nhưng có cảm giác như mọi việc không được bình thường lắm.

Mấy ngày tiếp theo tôi đều ở trong tổ diễn cả ngày lẫn đêm, tổ diễn mọi người đều vội vàng hơ khô thẻ tre (hình như là vội vàng quay xong phim á), mỗi ngày khi tôi trở về đến khách sạn ngay cả sức để nghe An An kéo đàn cũng không có, thường thường sau khi sắp xếp cho cậu bé xong thì tôi cũng không còn chút sức lực nào nữa, đặt người xuống giường là ngủ được luôn. Cho nên càng không nói đến chuyện kể chuyện cho An An nghe trước khi cậu bé ngủ, tôi đành phải nói với cậu bé cho chị nợ… Cậu nhóc ngoan ngoãn lắc đầu, bàn tay nhỏ bé sờ lên mặt tôi nói: "Chị mệt mỏi… nằm xuống ngủ một giấc." Tôi ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cậu cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Đã mấy ngày nay tôi không gặp Phó Quân Nhan. Một là mấy ngày nay tổ diễn của họ cũng vội vàng diễn để hoàn thành hơ khô thẻ tre. Còn lí do nữa là do tôi càng nghĩ càng cảm thấy thẹn thùng, thật sự cảm thấy rất xấu hổ khi gặp anh, tôi sợ khi vừa mới gặp anh thì mặt tôi sẽ đỏ như mông khỉ. Trong lòng tôi cảm thấy vừa giận vừa xấu hổ lại thêm cả kích động, tất cả cảm xúc giống như trở thành một dòng xoáy khiến cho tôi cảm thấy bồn chồn không yên.

Mấy ngày nay mỗi ngày tôi chỉ được ngủ mấy tiếng đồng hồ, sáng sớm hôm sau lại thức dậy sớm làm việc, mấy ngày liên tục bận đến nỗi ngay cả thời gian gội đầu cũng không có. Nhìn trong màn hình máy quay thì vẫn tốt không có cảm giác gì cả, nhưng chính bản thân tôi cũng cảm thấy chán ghét không muốn sờ vào, may mắn mấy ngày hôm này Phó Quân Nhan cũng bận rộn, nếu không liệu có thể bị dọa sợ đến mức muốn trả hàng không. Trong đầu tôi ngoài trừ công việc thì chỉ có một suy nghĩ muốn xong việc nhanh nhanh để trở về khách sạn gội đầu. Đáng thương, khi chỉ còn một cảnh là Hàn Tại Tuấn ôm Bạch Nhan trêu đùa, cánh tay của anh Đinh Việt mới đưa ra một nửa đã chê mà giật lại, không một chút nào là không rõ ràng hỏi: "Tóc em mấy ngày rồi chưa gội thế?"

Tôi gào thét trong lòng, trải qua một trận rối rắm, vào thời điểm này tôi vô cùng hi vọng anh sẽ khách sáo với tôi một chút, cuối cùng tôi vẫn cong môi nhỏ giọng trả lời: "Ba ngày rồi."

Anh đưa đầu ngón tay chọc chọ vào đầu tôi, lại sờ sờ mái tóc của mình nói: "Vậy còn được, tóc anh còn bốn ngày rồi chưa gội này." Tôi ngạc nhiên, tự nhiên trong đầu tôi hiện lên suy nghĩ muốn ném cuốn sách rồi vỗ lên vai anh. Đây là tình huống gì vậy, sao lại có một đám người nguyên thủy ở đây thế này? A!

Ngày Phó Quân Nhan hơ khô thẻ tre, sau khi tôi nhận được tin thì lập tức chuẩn bị cẩn thận cho An An và Tiểu Khải. Sau anh hết bận tôi dắt tay Cố Tiểu An đi qua, theo phía sau còn có Tiểu Khải. Tôi rất bình tĩnh đứng trước cửa phòng của anh, hít một hơi thật sau, tay còn chưa kịp gõ cửa phòng thì anh đã mở cửa ra. Anh đứng cạnh cửa nhíu mày nhìn tôi, trong ánh mắt kia hiện rõ sự kinh ngạc.

Tôi nhìn qua cũng có thể hiểu được ý anh muốn nói, em biết mật mã tại sao lại còn phải gõ cửa làm gì? Tôi yên lặng nhìn anh một lúc, sau đó lại tự khúc khích cười, nhún vai, đẩy Cố Tiểu An lên trước mặt. Tiểu Khải đứng phía sau cũng rất vui mừng, nó vừa muốn nhảy lên phía trước đã bị tôi giữ chặt dây xích, tôi nghiêm cấm nó bổ nhào vào người Phó Quân Nhan mò mẫm gào thét. Tôi cúi đầu nhìn về phía nó cười gian một cái, nó nức nở một tiếng dùng ánh mắt lên án tôi. Tôi quay đầu đi chỗ khác coi như không nhìn thấy.

Cố Tiểu An vẫn còn đang đeo đàn vi-ô-lông trên lưng, dùng đôi mắt bồ câu lấp lánh nhìn Phó Quân Nhan cười, mang theo vẻ mặt quấn quýt giơ cánh tay nhỏ của mình hướng về phía Phó Quân Nhan muốn anh bế, miệng nhỏ hồng hồng đáng yêu nói ra câu nói tôi đã dạy tốt: "Anh rể, An An đến chơi với anh rể này."

Phó Quân Nhan cúi đầu nhìn Cố Tiểu An, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu cậu bé, sau đó ngồi xuống một tay đỡ lấy cây đàn trên lưng bé tay còn lại ôm cậu bé vào lòng. Lúc này mới nhìn tôi một cái, ngược lại anh cũng không vạch trần màn diễn nhỏ của tôi, nhưng mà nụ cười ở đáy mắt của anh cũng không dấu được, anh gật gật đầu mới tôi, nói: "Vào đi!"

Tôi cố gắng giả bộ bình tĩnh mang theo túi sách nhỏ và bình sữa của An An đi vào, tiện tay đóng luôn cửa lại, chút nữa thì cũng nhốt luôn Tiểu Khải ở ngoài không cho nó vào nhà… Tôi thấy trong phòng Phó Quân Nhan đã sắp xếp xong được một nửa hành lí, tự nhiên tôi cũng thấy ghen tỵ, tôi cũng muốn về nhà.

Anh ôm Cố Tiểu An vào nhà, lại cúi đầu nhỏ giọng nói chuyện với cậu bé một lúc. Tôi không nghe rõ hai người bọn họ nói gì cả, tôi chỉ nhìn thấy An An ngoan ngoãn gật đầu, trên gương mặt nhỏ nhắn nụ cười luôn hiện, luôn lộ ra lúm đồng tiền. một lúc sau Tiểu Khải cũng nhảy lên giường, một người một chó chơi đùa vui vẻ, Cố Tiểu An còn luôn miệng hô: "Tôi là chó nhỏ. Tôi là chó nhỏ." Tôi cũng không còn lời nào để nói nữa, An An một lúc thì là lạc lạc (mình cũng không biết con gì?), một lúc lại xưng là chó nhỏ…. Nhà tôi mở vườn bách thú hay sao…

Lúc này tôi thấy Phó Quân Nhan đang đóng cửa phòng đi ra. Hai tay khoanh lại trước ngực, cả người tựa vào cạnh cửa nhìn tôi, anh mắt thâm thúy mang theo ý cười, khóe miệng cũng hơi cong lên nói: "Không tránh anh nữa à?" Giọng điệu nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy như đang tính toán chuyện gì đó.

Ách… Mấy ngày nay quả thực là tôi đang trốn anh… nhưng tôi vẫn mạnh miệng cãi: "Không phải em đang tránh anh đâu, là do gần đây tổ diễn đang bận rộn thôi…."

"Nếu không phải là đang bận rộn đóng phim, không có thời gian chăm sóc An An, muốn đem An An đến chỗ anh thì bao giờ em mới có thể đến tìm anh?" Anh cười như không cười hỏi tôi, giọng điệu kia mang theo sự buồn bã, thậm chí còn mang theo cả sự làm nũng…..

Ách…… Làm nũng? Tôi tò mò ngẩng đầu nhìn lén anh, anh lại nháy mắt mấy cái với tôi, đáy mắt mang theo một luồng ánh sáng, hấp dẫn động lòng người. Tôi xấu hổ cúi đầu, oa oa…, không chịu nổi mà…… Phó Quân Nhan thỉnh thoảng làm nũng thực sự khiến người ta không thể chịu nổi mà……

Sau đó, tôi cảm thấy anh đang đến gần, tôi không động đậy. Anh ôm chặt lấy tôi, tôi….. cũng không có chút phản đối nào. Trong đầu toàn là giọng điệu vừa rồi của anh, âm thanh đó như đi sâu vào trong lòng tôi khiến trái tim tôi cũng cảm thấy ngứa ngứa.

Sau đó tôi lại nghe thấy anh nói: "Cá nóc ngốc nghếch, thẹn thùng rồi à?" Trong giọng nói mang đậm ý cười. Tôi bối rối, tôi tự khinh thường chính bản thân mình. Tại sao tôi muốn đùa giỡn anh nhưng cuối cùng luôn bị anh đùa giỡn lại vậy?

Tôi cứng đơ cả người trong lòng anh, anh lại nhẹ giọng cười cười, tôi cảm thấy cả lồng ngực của anh cũng rung động. Đột nhiên tôi cảm thấy rất bực mình, nắm chặt tay đấm anh mấy cái: "Cười cái gì? Có cái gì buồn cười đâu mà cười? Người ta thẹn thùng thì làm sao? A! Con mắt nào của anh nhìn thấy em thẹn thùng? Anh mới thẹn thùng, cả nhà anh đều thẹn thùng…"

"Ừ, cá nóc ngốc thẹn thùng rồi." Vậy mà anh còn lên tiếng phụ họa thêm, anh cười càng nhiều thêm, cũng đã bật cười thành tiếng rồi. Tôi tức giận muốn thoát khỏi ngực anh, lườm anh, chu miệng đang muốn cãi lại thì thấy cảm xúc trên gương mặt của anh. Hai người chúng tôi đều sửng sốt, đột nhiên anh lại dừng cười, cúi đầu chăm chú nhìn tôi, ánh mắt sâu như không thấy đáy, hơi cúi đầu hôn lên môi tôi, cánh tay đang ôm ở thắt lưng của tôi cũng di động qua lại, một cánh tay đang tiến sâu vào trong quần áo của tôi. Cảm giác tê ngứa khi trực tiếp tiếp xúc khiến cho tôi thấy kinh ngạc, tôi hơi mở môi, nhìn anh, đáy mắt anh như có một luồng ánh sáng dao động qua lại, khiến cho tôi có cảm giác như vừa được nhìn qua một cái gì đó rất tươi đẹp. Đầu lưỡi trơn mịn của anh cứ như vậy mà tiến thẳng vào trong, giây phút này tôi đã cảm nhận được sự gắn bó như môi với răng là như thế nào.

Tôi cảm giác như cả cơ thể không còn chút sức lực nào cả, cái lưỡi ấm áp cứ quấn quanh trong miệng tôi như vậy, giống như một kiểu chơi đùa, ấm áp, triền miên, ái muội. Một cánh tay của anh đột nhiên vuốt ve trước ngực tôi, nhẹ nhàng xoa nắn, nhiệt độ ở bàn tay anh như đánh thẳng vào ngực tôi, khiến cho nhiệt đọ cơ thể tôi cũng tăng cao, say mê, tôi chỉ còn cảm giác như đang bị chìm đắm trong nụ hôn. Tôi run lên, cả người như mất hết sức lực

muốn ngã về phía sau, cánh tay mạnh mẽ của anh lại ôm chặt lấy tôi. Anh nhẹ nhàng cười, cả hô hấp của anh cũng như đang phun lên mặt tôi. Hai đôi môi hơi rời nhau, nụ hôn cũng ngừng lại. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, mắt tôi, chóp mũi của tôi. Nhẹ nhàng cắn tai tôi, thổi khí bên tai tôi, giọng nói của anh rất mê người, tôi thấy anh nói: "Bảo bối ngốc, ôm anh." Tôi cũng chỉ biết ngây ngốc đáp lại anh, tôi không biết nên đặt tay vào đâu, cuối cùng tôi vẫn ôm lấy vòng eo bền chắc của anh.

Ánh mắt thâm sâu của anh dừng lại trên xương quai xanh (Xương đòn ý, mình để nguyên bản cho sệch xy), đột nhiên anh lại cúi đầu hôn lên cổ tôi, tinh tế gặm cắn, không biết vì sao anh lại mạnh mẽ dừng lại, tôi cảm thấy cả cơ thể của anh đều căng cứng, hơi run run. Anh cũng không tiếp tục hôn tôi nữa, chỉ duỗi tay ôm chặt tôi vào lòng không có thêm bất kì động tác nào nữa, anh dán tại lỗ tai tôi, giống như đang thề hẹn, nói: "Cố Bảo Bối, thật sự anh rất muốn, như vậy sẽ sinh bệnh, Nhưng mà, vì em, anh chấp nhận mắc bệnh. Anh yêu em, rất yêu, rất yêu em. Chỉ xin em đừng phụ lòng anh." Anh như đang gằn từng tiếng một, thì thào như đang mang theo mùi hương của thuốc phiện. Vậy mà anh lại nói với tôi rõ ràng như vậy….. Đây là anh đang hứa hẹn với tôi đúng không?

Trong lòng tôi cảm thấy rất xúc động, hít hít cái mũi. Lúc lâu sau tôi mới nhẹ nhàng "ừm", nhẹ nhàng gật đầu một cái. Không nghĩ tới âm thanh của tôi cũng giống như mang theo sự nũng nịu triền miên. Vội vàng che miệng lại, ngao ngao thành tiếng…

Anh có chút bất đắc dĩ cười cười, dùng đầu cọ cọ vào cổ tôi, nhẹ nhàng nói bên tai tôi, ngưa ngứa: "Cá nóc ngốc, đó là sói hoang đó…."

Cái gì vậy? Tôi ngạo mạn cắn vào lỗ tai của anh.

Sau đó tôi nghe thấy anh giống như đang dỗ trẻ con nói: "Sói cũng được, loại sói này, cả đời cũng chỉ cần có một đôi, mỗi kiếp sống, cả đời chỉ yêu một lần."

Tôi cảm thấy rất ấm áp trong lòng, hai tay ôm anh thật chặt, anh như đang kiêng kị chuyện gì đó, nghiêng người nhìn về phía của phòng, bất đắc dĩ nhẹ giọng quát: "Bảo bối ngốc, đừng chọc cho anh bốc hỏa nữa." Anh ôm chặt lấy cơ thể tôi, không để cho tôi tiếp tục lộn xộn nữa, lại thở dài một tiếng: "Ai, có đứa nhỏ sớm như vậy cũng không phải là một chuyện tốt…"

Ách…. An An có phải do anh sinh ra đâu….

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 33

Phó Quân Nhan mang theo hai tiểu bảo bối đi, tổ diễn vẫn là tổ diễn đó, nhưng mà mỗi khi trở về tầng hai khách sạn nhìn căn phòng ở cuối hành lang kia tôi lại có cảm giác nói không nên lời. Cũng may, sau khi kết thúc công việc tôi cũng có thể về nhà rồi. Tôi muốn nghỉ ngơi cho khỏe lại, chăm sóc Cố Tiểu An nhiều hơn, còn cả Phó Quân Nhan nữa. À, còn Tiểu Khải nữa…..

Mấy ngày nay Bạch Nhan bị thương cũng là những ngày hạnh phúc, vui sướng nhất của cô trong mấy năm nay. Hàn Tại Tuấn bảo vệ, anh không nhìn cô bằng ánh mắt thương hại, chán ghét, không có khúc mắc gì, khiến cho cô cảm thấy đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy cô cảm nhận được sự ấm áp, thứ mà cô tưởng như đã cách cô rất xa rồi.

Nhưng mà cô cũng chỉ được vui vẻ trong mấy ngày mà thôi. Rất nhanh đã đến ngày đính hôn của Hàn Tại Tuấn và Bạch Tiêu. Bạch Nhan cũng hiểu tại sao cô lại đau khổ như vậy, cô chỉ biết trơ mắt nhìn những hi vọng, sự vui vẻ của mình bị cướp đi, cô lại bị vứt bỏ, cuối cùng cô cũng sẽ lại trở thành một phần dư thừa không đáng một đồng.

Lúc này, A Mạc đứng dậy lay tỉnh Bạch Nhan đang ngồi trong một góc ôm búp bê mờ mịt luống cuống, A Mạc hét lên với đứa trẻ đáng thương, cô đơn này: "Chiến đấu a! Cướp về chứ! Bạn cho rằng hoàng tử có thể dễ dàng tìm đến với công chúa như vậy hay sao? Nếu công chúa roi xuống một cái giếng cạn và ngồi mãi ở dưới đáy giếng không ai nhìn thấy thì làm sao hoàng tử có thể tìm được công chúa? Công việc quan trong đầu tiên là chính bản thân công chúa không được buông tay, cô sẵn sàng trèo lên trên qua miệng giếng thì hoàng tử mới có thể nhìn thấy cô mà vươn tay ra giúp đỡ chứ? Bạn ngồi góc này yên lặng khổ sở thì có ích lợi gì cơ chứ? Bạn cho rằng chỉ cần bạn chờ đợi, bạn yên lặng sẽ mang đến hi vọng hay sao? Cho dù có cơ hội đi nữa, nhưng mà, bạn nghĩ xem, một người khi mười lăm tuổi có nhớ đến con búp bê vải lúc năm tuổi hay không, khi người ta sáu mươi năm tuổi còn nhớ đến cái váy yêu thích khi còn ở tuổi hai mươi năm hay không? Nó còn ý nghĩa gì nữa đâu? Nhan Nhan đi gặp người trong lòng cậu đi, đi làm những chuyện cậu muốn làm đi, những chuyện này cứ cho là đó là những chuyện điên rồ lúc tuổi trẻ đi. Bạn nhìn lại xem, bạn đã trưởng thành, cái đầu cũng đã cao như vậy rồi. Nhìn lại cả một thời thiếu niên ngây thơ bạn cũng chưa từng làm chuyện gì theo ý thích của bản thân mà,đi đi…… Hãy làm một việc mà bản thân cảm thấy yêu thích đi……. Bạn luôn là công chúa trong lòng mình…."

Bạch Nhan rất nhanh đã chạy đến cửa hàng mà Hàn Tại Tuấn và Bạch Tiêu làm lễ đính hôn. Lúc cô chạy đến người điều khiển chương trình đang cho hai người trao đổi nhẫn đính hôn. Ánh mắt của cô bỏ qua mọi người chỉ tập trung vào người đàn ông đang mặc âu phục phẳng phiu, người đàn ông rất anh tuấn, Hàn Tại Tuấn. Trên tay anh đang cầm hộp nhung đỏ thẫm cứ nghiêng mặt qua nhìn cô như vậy, không giống với mọi người đang ngồi đây khi thấy cô xuất hiện đều thấy kinh ngạc và sợ hãi, nhưng anh lại dùng ánh mắt trong veo mà lạnh lùng để nhìn cô, không nhìn thấy một chút cảm xúc nào trong ánh mắt kia. Trái tim của Bạch Nhan như đang run lên, cô nhớ tới lúc anh mới trở về, giây phút sau bao nhiêu ngày cách xa cô cũng đột nhiên xuất hiện trước mặt anh như thế này, chỉ để nhìn anh một cái.

Cô cứ như đang làm việc nghĩa không chùn bước mà chạy về phía anh, cố chấp ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt của anh, chậm rãi vươn tay ra, cô nói, trong âm thanh có thể thấy được sự run rẩy nhẹ nhàng: "Xin anh đi cùng em, xin anh dẫn em đi khỏi chỗ này, xin anh dẫn em về nhà…."

Trên gương mặt của Hàn Tại Tuấn không mang theo một chút cảm xúc hay biểu tình gì cả, ánh mắt thâm sâu khó lường của anh nhìn chăm chăm về phía cô, ngay lúc cô cảm thấy tuyệt vọng thì nghe thấy giọng nói trong trẻo, trầm ổn của anh: "Được." Sau đó cô nghe thấy một âm thanh thanh thúy của vật gì đó rơi xuống đất, tay cô bị cầm chặt, người kia mang theo hơi thở lạnh lẽo nhưng bản thân Bạch Nhan lại cảm thấy ấm áp. Cô nhìn xuống đất thấy cái hộp nhung đỏ thẫm kia rơi ngay bên chân hai người, chiếc nhẫn bên trong cái hộp cũng bị rơi ra ngoài. Cô nhìn theo cái tay được anh cầm chặt, rồi lại nhìn lên gương mặt anh tuấn của anh, cô có chút không tin vào mắt mình, anh đang cười với cô, cô nghe thấy tiếng anh thở dài, âm thanh mang theo một chút lo lắng: "Cuối cùng thì em cũng đến đây…."

Một màn này khiến mọi người đều sợ ngây người, người phản ứng lại đầu tiên là Bạch Tử Mặc, anh ta ôm hai vai của Bạch Tiêu đang khóc đến hai mắt đẫm lệ, từng câu từng chữ trách mắng nói: "Tại Tuấn cậu điên rồi à, vị hôn thê của cậu ở đây, sao cậu lại nắm tay sao chổi kia. Cậu tỉnh táo lại đi xem bản thân mình đang làm gì vậy hả? Sao còn không mau đem nhặt nhẫn đính hôn lên. Cậu điên rồi sao?"

Khóe miệng Hàn Tại Tuấn đang hơi giương lên, lập tức hạ xuống, vẻ mặt trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết. Anh nhìn vào đáy mắt mang theo sự đau khổ của Bạch Nhan, an ủi cô, kéo cô đứng bên cạnh anh, nắm chặt tay cô không hề buông ra, lạnh lùng nói: "Tử Mặc, phải là cậu và bác trai mới là người điên rồi, con trai nhà họ Hàn muốn kết hôn với con gái nhà họ Bạch. Nhan Nhan mới là con gái nhà họ Bạch, cậu bảo vệ mười mấy năm nay là em gái của người khác. Mà người bị cậu nhục nhã mười mấy năm này chính là em gái ruột của cậu. Tử Mặc, cậu mới là người cần tỉnh táo lại." Nói xong anh lại quay lại phía khách mời, cao giọng nói: "Các vị, Tại Tuấn lần này trở về vì để cưới con gái nhà họ Bạch, Bạch Nhan làm vợ. Từ trước đến bây giờ cô ấy mới là người mà người nhà họ Hàn muốn cưới, là vợ của Hàn Tại Tuấn tôi."

Bạch Nhan đứng sững sờ, lại nghe thấy Hàn Tại Tuấn chậm rãi nói tiếp: " Nhiều năm như vậy, tôi luôn có một suy nghĩ không biết con gái nhà họ Bạch sẽ trở thành dáng vẻ như thế nào? Có phải luôn có một người anh trai cô chấp nuông chiều, cha mẹ yêu thương hết mực hay không? Có phải cô ấy sẽ trở thành một cô gái kiêu căng ngạo mạn? Có phải càng lớn cô sẽ càng thêm xinh đẹp động lòng người? Có phải vẫn thích búp bê như trước hay không? Có phải lá gan của cô sẽ lớn thêm một chút nữa hay không? Hay vẫn chỉ giống như trước đây, vẫn ngoan ngoãn lén lút ngồi trốn phía sau nghe tôi đánh đàn. Tôi luôn luôn tưởng tượng ra những cảnh như vậy đến hàng nghìn hàng vạn lần, nhưng không nghĩ tới khi tôi gặp lại cô ấy lại không phải là cảnh tượng như vậy. Lúc tôi gặp lại Bạch Nhan, cô tự khép kín bản thân lại, nhút nhát, sợ hãi mà còn mang theo sự hoảng sợ, hơn nữa còn mang theo cả sự kiên cường, cứng nhắc. Nhưng, những điều đó lại khiến trái tim tôi đau đớn, tôi yêu. Bạch Nhan từ nhỏ tôi biết đến, muốn kết hôn trở thành vợ chồng. Nhan Nhan, anh vẫn luôn chờ em tự phá vỡ vỏ bọc chính mình rồi đến bên anh, cũng may, Nhan Nhan, em không làm cho anh phải thất vọng, em đã tới giữ anh lại rồi. Nhan Nhan, vận mệnh luôn ở trong tay mình. Em nhìn xem, anh cũng luôn ở trong tay em mà."

Bạch Nhan nhìn vào mắt anh, lại có chút ngây thơ nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau. Một tay khác vẫn luôn giữ chặt lấy balo của mình cũng thả lỏng, balo rơi xuống đất, lần đầu tiên cô không để ý đến búp bê của mình, chỉ là thật cẩn thận nhẹ nhàng chạm vào chỗ hai người đang nắm chặt, đôi mắt sạch sẽ kia nhẹ nhàng nhìn lướt qua, trong miệng nhỏ giọng thì thào lặp lại: "Anh, ở trong tay em…" Nói xong nước mắt cũng tự động chảy xuống, nhưng nụ cười kia, nụ cười đó trong trắng thánh thiện như hoa tuyết liên giữa mùa đông ở địa cực, không có gì có thể sánh bằng.

Cũng trong nháy mắt, Bạch Tiêu đột nhiên đẩy Bạch Tử Mặc đang ôm mình ra, mạnh mẽ chạy tiến về phía trước nhặt lấy balo của Bạch Nhan đang rơi trên mặt đất điên cuồng chạy về phía cửa nhà hàng. Tốc độ của Bạch Tiêu quá nhanh đụng phải mắt cá chân của Bạch Nhan,, Bạch Nhan kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống vị trí trống không bên chân mình, lại nâng mặt lên không để ý tất cả buông tay Hàn Tại Tuấn ra đuổi theo Bạch Tiêu.

Phía sau của hàng có một hoa viên, trong hoa viên có xây hồ nước rất sâu, dưới nước đều là bùn. Bạch Tiêu vừa chạy vừa mở balo cũ nát kia ra, cuối cùng vứt balo trên mặt đất. Một tay cầm lấy con búp bê đã cũ nát nở nụ cười châm chọc, lúc này cô ta đã đứng cạnh hồ, trên mặt hồ không có người chỉ có cái thuyền nhỏ, cô ta giơ cao con búp bê trong tay hướng về phía hồ nước, quay sang nhìn Bạch Nhan, anh mắt kia mang theo sự khiêu khích. Bạch Nhan đứng cách cô ta không xa, thở hổn hển nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào con búp bê cũ trên tay Bạch Tiêu. Tóc dài màu vàng, lông mi đen nhánh, ánh mắt xanh thăm thẳm cùng với bộ váy màu hồng nhạt đã tẩy đến trắng bệch. Sắc mặt Bạch Nhan rất lạnh, vẻ mặt cô nghiêm trang mà cũng như bướng bỉnh nhìn thẳng vào mặt Bạch Tiêu, gằn từng chữ một: "Trả lại cho tôi." Chỉ là ba chữ nhưng lại lạnh đến thấu xương. (Chữ Trung Quốc là ba chữ nhé cả nhà: 还给我)

"Trả lại cho cô cũng được, cô lên thuyền đi, chúng ta đơn độc nói chuyện." Bạch Tiêu cười, đáy mắt xẹt qua tia hận ý.

Lòng bàn tay Bạch Nhan khẽ run lên, nhưng vẫn đi đến thuyền nhỏ, hai người ngồi đối diện, đều là vẻ mặt không liên quan đến nhau. Bạch Tiêu đứng ở đầu thuyền, Bạch Nhan ở đuôi thuyền, Bạch Tiêu mỉm cười, khom người khởi động thuyền nhỏ, chỉ lát sau thuyền đã ở giữa hồ.

Mọi người chạy theo ở phía sau cũng bị kinh hãi, ngạc nhiên, gặp sự việc hai nhân vật chính đều đứng song song trên chiếc thuyền nhỏ ở giữa hồ nước.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 33.2

Hàn Tại Tuấn hơi nhíu mi, nhìn thấy bóng lưng căng thẳng của Bạch Nhan biết được cô đang che dấu kích động. Sau đó nhìn về con búp bê cũ đang nằm lơ lửng trong tay Bạch Tiêu thì nhíu mày càng sâu, quay đầu lại nhìn cha con nhà họ Bạch chạy theo ở phía sau. Trong tay vội vàng ấn xuống một cuộc điện thoại, quay đầu lại nhìn chăm chú không nhúc nhích vào Bạch Nhan đang đứng ở đuôi thuyền.

Mọi người chưa kịp phản ứng lại thấy Bạch Nhan liều lĩnh nhào về phía Bạch Tiêu, muốn cướp lại con búp bê. Nhanh chóng cả hai người đều ngã vào trong hồ nước. Bạch Tiêu hét lên một tiếng, nhẹ buông tay. Búp bê cứ như vậy rơi vào trong hồ, nhẹ nhàng, đong đưa, đong đưa, vẻ mặt vẫn hồn nhiên ngây thơ như cũ giống như không hề biết chuyện gì vừa xảy ra. Bạch Tiêu ho khan dữ dội, giãy đạp trong nước, nổi nổi chìm chìm. Bạch Tử Mặc bước nhanh lên phía trước, nhảy vào trong nước, cực nhanh bơi về phía Bạch Tiêu, lúc bơi vượt qua Bạch Nhan anh ta theo bản năng hơi dừng lại một chút nhìn cô, khi nghe thấy tiếng kêu cứu của Bạch Tiêu cũng không nghĩ nhiều lại vội vã bơi về phía Bạch Tiêu.

Khi Bạch Nhan rơi xuống nước, toàn thân bắt đầu run rẩy mạnh mẽ. Từ năm 6 tuổi đến bây giờ, nước vẫn là thứ khiến cho cô sợ hãi nhất, mọi người đều nói nước ôn hòa, nhưng từ trước đến nay cô chưa hề cảm thấy điều đó. Cô chỉ cảm thấy bất kể nó thể hiện bao nhiêu dịu dàng nhưng chỉ cần sau một cái chớp mắt có thể trở thành nước lũ ngập trời nhấn chìm cô, nhấn chìm tất cả của cô…. Ngay lúc cô nhiều lần chìm nổi lại thấy con búp bê của cô, chỉ là quần áo đã cũ nhưng những cái khác vẫn giống y như năm đó. Nó giống như không biết nhưng tai nạn đang xảy ra, mãi mãi bình thản, mãi mãi là vẻ mặt vui vẻ kia.

Sau đó, Bạch Tử Mặc lại như không nhìn thấy sự vùng vẫy của cô trực tiếp bơi qua cô, bơi đến chỗ khác. Cô nhìn thấy cha cô đang đứng trên bờ ngăn không cho Hàn Tại Tuấn đang muốn nhảy xuống nước cứu cô. Hai người họ có vướng mắc, giống như ngăn trở, giống như kháng cự, cô không nghe thấy họ cãi nhau cái gì, cô cũng không muốn biết thêm, thật sự từ lâu cô đã không còn hi vọng xa vời rồi. Tới cùng là cô đã mắc phải tội lỗi gì khiến cho những người thân nhất của cô đều hi vọng cô biến mất? Đã không biết bao nhiêu lần cô hi vọng cha và anh hết giận, cô cảm thấy sẽ có ngày bọn họ tha thứ cho cô, hơn nữa sẽ trở về giống trước kia yêu thương cô. Nhưng hiện tại cuối cùng cô cũng chân chính biết, cô thật sự, thật sự là đứa trẻ bị nhà họ Bạch bỏ rơi.

Đột nhiên Bạch Nhan cảm thấy mệt mỏi, cô buông tha không vùng vẫy nữa, đôi mắt xinh đẹp mở to, ánh mắt buồn khổ, đau thương vì bị vứt bỏ, ánh mắt vui vẻ được yêu, ánh mắt thâm thúy mà lại phức tạp cứ như vậy hiện lên rõ ràng trong mắt cô gái, cô gái đang chìm dần trong nước cực kì rõ ràng. Cũng trong một khắc cuối cùng, tất cả cảm xúc bị bao phủ nơi đáy mắt chỉ còn lại giống như hồ nước sâu thẳm mà tĩnh mịch, ngại ngùng, tuyệt vọng cũng lưu lại trong trống rỗng. Cô dùng chút sức lực cuối cùng của mình bắt được con búp bê đang trôi nổi, bên môi còn vương lại nụ cười nhẹ, Bạch Nhan cứ mặc cho thân mình từ từ chìm dần xuống, mái tóc dài của cô rối tung ra trong nước giống như rong biển đẹp đẽ màu đen. Thân hình nhỏ bé yểu điệunhư ẩn như hiện trong nước, cô cứ như vậy, chậm rãi, chậm rãi chìm xuống, giống như một tinh linh mở mắt không ngủ lúc đêm khuya, sắp sửa lấy tư thế ngủ say tuyệt mỹ chìm vào trong đáy hồ.

Bạch Tử Mặc hoảng hốt, khi anh ta ôm Bạch Tiêu lên thuyền, quay lại nhìn về trong hồ lại thấy Bạch Nhan buông tha ý chí muốn sống, cứ như vậy chậm rãi chìm xuống. Qua nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ nhìn cô một cái cẩn thận. Trong lòng anh từ lâu trước kia cô đã không phải là em gái, cô chỉ là người đến phá hoại hạnh phúc của anh, là kẻ khiến cho anh phải mất đi người mẹ yêu dấu. Bọn họ không thể nào hiểu được sự thống khổ trong lòng cô, chỉ biết chính cô đã hại chết mẹ. Nếu như khi đó không phải cô bình an, cô cũng hấp hối, thì không biết mọi chuyện sẽ biến thành dáng vẻ gì nữa?

Đang lúc Bạch Tử Mặc nhìn về phía cô, khi thấy rõ vẻ mặt tuyệt vọng của cô, anh mới giật mình cảm giác thấy sao vẻ mặt bọn họ lại giống nhau đến vậy. Mà cô lại cứ như vậy bỏ qua vùng vẫy mặc cho cả cơ thể mình từ từ chìm xuống, anh tận mắt nhìn thấy cô đang chìm vào trong nước, đôi mắt sáng trong đang mở to, một giọt sáng giống như nước mắt rơi xuống mặt cô, rất nhanh đã tan vào hồ nước. Rõ ràng Bạch Nhan đã chìm vào trong nước nhưng anh lại thấy rõ ràng. Giây phút này anh mới phát hiện, huyết dịch toàn thân anh giống như bị đông cứng lại, anh có chút bối rối cúi đầu nhìn Bạch Tiêu trong lòng chỉ thấy cô ta nở nụ cười độc ác quỷ dị. Hoàn toàn không giống với người em gái mà anh yêu thương ngày xưa. Anh ngẩn ra, lại nhìn ra phía kia đã không còn thấy bóng dáng của Bạch Nhan nữa, vậy mà lại khiến anh cảm thấy đau thấu tâm can.

Hàn Tại Tuấn cuối cùng buông tay, lưu lại một câu: "Tôi đi cứu cô ấy." Xoay người nhảy vào trong hồ. Cha Bạch khi thấy Bạch Nhan chìm vào trong nước thì cả gương mặt đều tràn đầy nước mắt, trải qua nhiều năm như vậy ông lại được cảm nhận lại mùi vị đau khổ năm xưa. Thậm chí ông còn nhớ tới vẻ mặt của người vợ đã mất, bà dùng vẻ mặt ai oán yên lặng rơi lệ nhìn ông…. Đó là con gái ông, kia mới là con gái ông…. Một giọng nói điện cuồng gào thét trong đầu ông. Khi Hàn Tại Tuấn bị ông ngăn lại không cho đi cứu cô, ông nghe thấy Hàn Tại Tuấn liên tục hỏi ông: "Bác còn nhớ cô ấy là con gái bác không? Bác còn nhớ không?" Ông cảm thấy như đang nổi điên lên vì đau khổ và áy náy.

Khi Bạch Nhan được Hàn Tại Tuấn cứu lên bờ, cô giống như một tinh linh trong bóng đêm lẳng lặng ngã vào lòng anh, không tiếng động, không nói gì, giống như vĩnh viễn không có ý nghĩ muốn tỉnh lại.

Khi Hàn Tại Tuấn đi qua người cha Bạch, lưu lại cho ông một anh mắt khinh thường. Lại nhìn về hướng chiếc thuyền nhỏ, Bạch Tử Mặc không chăm sóc cho Bạch Tiêu mà ngồi một mình ở đầu thuyền giống như đang lạc vào mê man. Cả người Hàn Tại Tuấn tràn ngập hơi thở lạnh giá, thời điểm anh nhảy vào nước cứu Bạch Nhan anh cảm thấy mình như sắp điên mất, anh thiên tính vạn tính cũng không ngờ rằng Bạch Nhan lại buông tha không vùng vẫy nữa, đến khi anh xác nhận được là cô chỉ đang ngất đi mới dám thở ra một hơi, anh tức giận trong lòng nhưng không muốn nhẫn nhịn nữa, anh mở miệng nói: "Là sự tuyệt vọng đến như thế nào mới khiến cho một con người sợ nước đến vô cùng lại buông tha giãy dụa. Cũng tốt, nhiều năm như vậy, cuối cùng Nhan Nhan cũng có thể hoàn toàn thất vọng vì các người." Sau đó lại cúi đầu nhìn con búp bê bị cô nắm chặt trong tay. Đưa tay lấy con búp bê xuống, lạnh lùng nói: "Sau này tôi mới phát hiện, Nhan Nhan luôn có thói quen tự ôm lấy búp bê nói chuyện, vì muốn biết cô ấy nghĩ cái gì, tôi nhân lúc cô ấy không chú ý lén gắn một chiếc máy ghi âm vào trong, bây giờ rời vào nước một trận, có nghe được nữa hay không con phải xem sự may mắn của các người."

Anh nở một nụ cười châm chọc, khinh thường đem búp bê ném xuống đất, búp bê rơi xuống đất kèm theo một tiếng vang, tỉ mỉ nghe lại là âm thanh của Bạch Nhan. Đáy mắt Hàn Tại Tuấn có một tia dao động, nhưng vẫn không chút do dự ôm Bạch Nhan đang ngất nhanh chóng bước đi.

Từ búp bê truyền ra âm thanh đứt quãng, là giọng nữ nhỏ bé, yếu ớt, dịu dàng ôn nhu dễ nghe nhưng lại mang theo sự buồn khổ nhàn nhạt. Ở đây chỉ nghe thấy giọng nữ kia nói:

"Mẹ ơi, đến khi nào thì cha và anh mới hết tức giận với Nhan Nhan?"

"Mẹ, lần này anh lại giúp Bạch Tiêu….."

“Mẹ, con rất nhớ mẹ….”

“Mẹ, con làm chuyện xấu, cho nên con bị gãy tay. Chỉ có anh Tại Tuấn chăm sóc con, cũng may còn có anh Tại Tuấn chăm sóc con…. Anh Tại Tuấn đã trở lại, có phải anh cũng cho rằng con là sao chổi không mẹ? Mẹ ơi, có phải cha và anh vẫn lén nhìn con, lén quan tâm đến con không mẹ? Có phải không mẹ, có phải chỉ là do Nhan Nhan không biết thôi đúng không, có phải thật ra cha và anh vẫn luôn nhớ đến con đúng không mẹ….”

“Mẹ ơi, anh Tại Tuấn cũng bị Bạch Tiêu cướp đi rồi. Nhan Nhan không có gì cả….”

“Mẹ ơi, mọi người đều không cần con nữa…”

“Mẹ ơi, con đi cướp anh Tại Tuấn trở về có được không mẹ? Nhưng mà như vậy có phải con sẽ thật sự không còn là con gái nhà họ Bạch nữa đúng không mẹ? Mọi người sẽ nổi giận, sẽ hận con….. Nhưng mà, nhiều năm như vậy chỉ còn anh Tại Tuấn gọi con là Nhan Nhan…….. Con thực sự rất nhớ, rất nhớ Nhan Nhan…”

“Mẹ ơi, A Mạc hỏi con, khi con già rồi, khoảng thời gian nào khiến con cảm thấy cuộc sống vui vẻ nhất? Con trả lời là khoảng thời gian từ 6 tuổi trở về trước. Khi đó là khoảng thời gian mỗi ngày đều không buồn không lo, đau khổ nhất cũng chỉ có cuộc thi piano. Khi đó, anh trai thương con, mỗi ngày đều thích vây quanh con. Mỗi ngày sau khi đi làm về cha đều ôm con, yêu thương con. Cả mẹ nữa, mẹ sẽ ôm con ngồi dưới gốc cây đại thụ hóng gió. Thời điểm anh Tại Tuấn đánh đàn con có thể ngồi bên chiếc ghế dựa cạnh anh. Khi đó, con chỉ biết mẹ không cho con ăn kẹo, nên con rất muốn nhanh lớn lên, cảm thấy rất đau khổ. Đúng là hiện tại nhớ lại, cái sự thống khổ kia thật nhỏ bé. Trước ngày sáu tuổi, con là con gái nhà họ Bạch, là công chúa nhỏ của nhà họ Bạch người gặp người thích …...” Sau đó trong búp bê truyền ra một trận tiếng khóc rất thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 33.3

Mọi người đều yên lặng, đột nhiên lại truyền đến âm thanh người đàn ông khóc thất thanh. Cha Bạch giống như mất hết sức lực ngã ngồi xuống đất khóc không thành tiếng. Bạch Tử Mặc ngồi trên bãi cỏ khóc to thành tiếng, một người đàn ông trưởng thành lại khóc như một đứa trẻ.

Trong đám người không ngừng truyền đến từng trận thở dài, cuối cùng có người lớn tuổi mở miệng: “Cuối cùng vẫn là đứa bé kia phải chịu ủy khuất…”

Bạch Nhan được Hàn Tại Tuấn đưa vào bệnh viện,sau khi rơi xuống nước Bạch Nhan sốt cao liên tục vài ngày. Sau khi tỉnh lại ánh mắt của cô sạch sẽ trong trẻo không còn mang theo một chút buồn đau nào nữa. Khiến mọi người cảm thấy kì lạ chính là sau khi tỉnh lại, Bạch Nhan nhớ rõ tất cả mọi việc nhưng lại quên đi toàn bộ về thân thế của mình, cha và anh trai cô đều quên hết, không nhớ tí nào. Hơn nữa cô còn nói: “Tôi là đứa trẻ bị bỏ rơi, không có người thân.” Hàn Tại Tuấn và A Mạc nhìn nhau nhưng không nói gì, cả hai người đều bảo trì trầm mặc. Chân tướng sự thật gì đó đã không còn quan trọng nữa, bọn họ chỉ cần Bạch Nhan vui vẻ là được.Bác sĩ nói, trải qua một lần đau khổ lớn, nên bệnh nhân tự động lựa chọn quên đi…

Mấy tháng sau, Bạch Nhan và Hàn Tại Tuấn kết hôn. Ngày đó cha Bạch và Bạch Tử Mặc cũng đến. Nhưng mà Bạch Nhan đã không còn nhận ra bọn họ nữ. Cô cười trong trẻo, gật đầu với bọn họ giống như với những người khác. Sau hôn lễ, Bạch Nhan và Hàn Tại Tuấn đến nước Mĩ sống, không lâu sau dưới sự trợ giúp của Hàn Tại Tuấn A Mạc cũng đến nước Mĩ. Hai người đàn ông nhà họ Bạch cũng hiểu được chính mình, cuối cùng cái gì cũng không còn, chỉ còn lại cả đời áy náy.

Màn sau cùng, Bạch Tiêu nghèo túng đứng ở đầu phố chờ Bạch Tử Mặc, cuối cũng nhìn thấy bóng dáng của anh, đuổi theo gọi: “Anh ơi.” Bạch Tử Mặc hơi dừng lại bước chân, nhàn nhạt nói: “Tôi không phải anh cô…”

Tác giả nói: Cám ơn mọi người đón đọc. Hôm nay tặng kèm một vở kịch nhỏ.

Một ngày nào đó Cố Bảo Bối tâm huyết dâng trào, hét lớn một tiếng: “Hôm nay em nấu cơm.”

Phó Quân Nhan và Cố Tiểu An nhìn nhau, yên lặng không nói gì. Cố Bảo Bối thấy vậy, phồng má chống hông hét lên: “Hôm nay em nấu cơm.”

Thân thể nho nhỏ của Cố Tiểu An run lên, lắc lắc hai tay nhỏ, toét miệng vội vã gật đầu, chỉ là nụ cười kia cứng nhắc giống như bánh bao nhưng lại có thể khiến cho bạn học Cố cá nóc kích động, hoàn toàn không chú ý đến nữa, quay đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan chờ đợi. Phó Quân Nhan nhìn cô, dùng tay vuốt lại những sợi tóc rối cho cô, nhắc nhở: “Cẩn thận một chút.”

Vì vậy, bạn học Cố cá nóc vui vẻ kèm theo cảm xúc mạnh mẽ chạy vào phòng bếp. Nghe thấy trong phòng bếp truyền ra từng tiếng bùm bùm,, Tiểu Khải đang nằm trong ổ cũng sợ hãi đến run cả người, oan ức tủi thân kêu gâu một tiếng. Cố Tiểu An cúi gương mặt nhỏ nhắn, lôi kéo ống tay áo của Phó Quân Nhan, nhỏ giọng gọi: “Anh rể….. anh rể…..”

Phó Quân Nhan vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé, thở dài một hơi, lấy điện thoại di động ra phát tin tức. Cuối cùng những âm thanh kinh khủng cũng dừng lại, bạn học Cố cá nóc mặt đầy vui vẻ bê bốn món ăn đặt lên bàn. Cô cười đến mức hai mắt đều híp cả lại, nói: “Ăn nào, mọi người mau lại đây ăn cơm.” Nói xong còn ân cần chuyển bát đũa cho mọi người. Phó Quân Nhan tiếp nhận, sau đó lại chuyển bát đũa của Cố Tiểu An đi, đặt trước

mặt cậu bé nửa bình sữa, chống lại ánh mắt nghi ngờ của Cố cá nóc nói: "Trước hết em phải trông chừng để nhóc uống hết bình sữa đã." Sau đó quay đầu lại âm thầm nháy mắt với An An, ngoài miệng nghiêm túc nói: "Không thể lãng phí lương thực, biết chưa?" Nói xong lại nhìn Cố cá nóc cười, đẹp trai gắp một miếng khoai tây xào lên nhai nhai.

"Ăn ngon không?" "Ừm."

"Vậy ăn nhiều một chút.'

"Ừm."

"Cố Tiểu An, em nhanh chóng uống hết sữa đi. CHị làm rất nhiều đồ ăn ngon. Lần trước hai người đều cướp đoạt của nhau, nhưng mà lần này anh rể cũng chưa ăn nhiều đâu. An An, nhanh lên."

Cố cá nóc nắm chặt nắm tay nhỏ đưa đi đưa lại trong không trung, mặt mày hớn hở nói. Cố Tiểu An cúi đầu, ôm chặt bình sữa, cái miệng nhỏ nhắn ngậm chặt núm vú cao su. Leng keng, leng keng. Cố cá nóc vừa muốn hạ đũa thì điện thoại di động kêu lên, bạn học Cố cá nóc thở hắt ra, buông đũa xuống, tìm điện thoại di động trong túi sách, nghi ngờ nhìn màn hình nói: "Oa, sao lại là Thư Sảng." Sau khi nghe điện thoại, bạn cá nóc nào đó khụt khà khụt khịt, bày ra vẻ mặt tiếc hận nói: "Thư Sảng muốn em đi ăn cơm với cô ấy, có một số việc muốn bàn với em. Hôm nay hai người ăn cơm vậy. Thật đáng tiếc, em đích thân vào bếp…"

"Ừm." Phó Quân Nhan mặt mày không chút thay đổi, giống như chưa thoát khỏi sự lôi cuốn của bữa ăn, lại gắp một miếng thịt, ôn nhu nói: "Chú ý an toàn, về sớm chút." Khi cửa phòng đóng lại, Phó Quân Nhan vẫn bày ra vẻ mặt không thay đổi gắp một miếng mướp. Cố Tiểu An cuối cùng cũng nhả núm vú cao su ra, gương mặt nhỏ nhắn đau khổ nhăn lại như quả mướp đắng (khổ qua). Cậu nhìn bàn thức ăn như đang nhìn bàn độc dược, cậu lại nhìn về phía Phó Quân Nhan vẫn đang nhai nhai, lo lắng gọi: "Anh rể." Phó Quân Nhan cười cười, gắp lên miếng tôm muối hấp thịt cuối cùng, cho vao miệng lúc lâu sau mới thở dài, quay sang nói với Cố Tiểu An:

"Lần sau không thể để chị em nấu cơm nữa, ngọt chết mất thôi……" Nói xong để đũa xuống vỗ vỗ đầu nhỏ của An An, thong dong đứng dậy mang bốn món ăn đổ vào sọt rác. Cuối cùng nhìn liếc qua phòng bếp như vừa gặp một con lốc tìm được một chiếc nồi sạch nấu cho An An một bát mì thịt bằm. Chính anh thì bình tĩnh ung dung uống hai chén nước, bắt đầu rửa bát, cọ nồi, dọn bếp ga. Cố Tiểu An ăn mì xong, nằm trên người Tiểu Khải, hai tên nhóc đều ngước đầu nhìn chằm chằm Phó Quân Nhan. Sau đó vì quá nhàm chán cậu cầm lấy điện thoại di động của Phó Quân Nhan chuyển động qua lại để chơi, không cẩn thận mở vào phần hộp thư. Tất nhiên cậu nhóc không biết, nhưng nếu có Cố cá nóc ở đây mà đê cô nhìn thấy sẽ biết trên mục đầu tiên, những tin nhắn vừa gửi đi đều gửi cho Thư Sảng.

Mấy ngày sau, Cố cá nóc lại lần nữa ẩn thân xuống nước, cô phát hiên một topic hot, nội dung nói về vấn đề xuống bếp làm hại nhan sắc. Sau khi đọc xong cô vuốt vuốt ngực, vội vàng chạy đi đắp mặt nạ. Sau đó mấy ngày, bạn học Cố cá nóc lại nhặt được một quyển tạp chí trên ghế sopha, cô buồn chán lật từng tờ một, một bài văn có tên gọi: "Khói dầu nguy hại với da." Sau mấy ngày lo lắng, sau khi suy nghĩ kĩ càng, trên bàn cơm cá nóc vô cùng buồn phiền tiếc hận nói:

"Phó Quân Nhan, anh làm cơm anh thật ngon. Em ăn cả đời cũng không ngán. Sau này em sẽ không nấu cơm nữa. An An, không cần nhớ những món ăn chị làm."

Nói xong lại len lén liếc nhìn túi sách của mình nghĩ ngày mai khi ra ngoài nhớ đem cuốn tạp chí kia đi vứt bỏ, trăm ngàn lần không thể để Phó Quân Nhan nhìn thấy được.

Năm mới vui vẻ, hạnh phúc nha.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 34

Khi diễn cảnh Bạch Nhan rơi xuống nước, tôi phải chịu biết bao nhiêu là đau khổ ở trong nước. Nếu như so sánh với chị Nhược Phàm, sau khi chị rơi xuống nước chỉ vỗ vỗ mấy cái đã có mấy anh đẹp trai nhảy xuống nước làm anh hùng cứu mỹ nhân thì người thảm nhất vẫn là tôi. Lớn như thế này nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói khi chìm vào trong nước còn đẹp được, nhưng đạo diễn lại yêu cầu cần phải như vậy, hơn nữa còn rất nghiêm khắc nhắc nhở tôi điều đó. Trong lòng tôi xoay vòng không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn hành động rất chuyên nghiệp.

Đạo diễn yêu cầu các hình ảnh gần như hà khắc, đầu tiên yêu cầu tôi chậm rãi chìm từ mặt hồ xuống dưới đáy, quan trọng là trong quá trình này mắt tôi vẫn phải mở, hơn nữa còn phải diễn tả được lần lượt những biến hóa nội tâm phức tạp của Bạch Nhan qua ánh mắt. Tư thế cũng cần phải đẹp, trọng điểm ở giọt nước mắt kia, Bạch Nhan đang chìm trong nước, giọt nước mắt cũng chậm rãi chảy xuống, óng ánh trong suốt.

Lúc này Thư Sảng không có cảnh diễn, thật ra cô ấy có thể trở về khách sạn nghỉ ngơi một chút rồi trở lại sau. Nhưng cô ấy cũng rất tình nghĩa không có rời đi, mà ngồi ở một chỗ giúp đỡ mọi người, lúc thì đưa khăn lông, lúc lại đưa nước ấm. Chủ yếu là cô ấy giúp đỡ tôi, bởi vì người đại diện của tôi không ở bên cạnh, hơn nữa tôi cũng không có trợ lí nào cả. Một mình tôi luôn vội vội vàng vàng, có vẻ như gánh nặng tương đối lớn, cộng thêm mấy tiếng đồng hồ đều ngâm trong nước diễn đi diễn lại, hốc mắt cũng đỏ lên, da cũng nhăn lại, mệt lả cả người. Lúc này, Thư Sảng luôn ở bên cạnh giúp đỡ tôi, lần đầu

tiên cô ấy không hét to hét nhỏ với tôi. Cuối cùng khi cảnh quay này thành công, tôi hoàn toàn là nhờ anh Đinh Việt vớt lên bờ, cả người không còn chút sức lực nào cả, nếu ngất xỉu đi thì sẽ không cần diễn nữa rồi.

Nhân viên trong đoàn công tác khi nghe thấy đạo diễn nói: "ok." Thì mọi người đều dừng lại công việc đang làm, cùng nhau vỗ tay chúc mừng.

Sau đó, có hai người đứng đằng sau đạo diễn "thăm dò" trở về, nghe thấy hai người đều chậc chậc khen ngợi, tôi cảm thấy vừa kiêu ngạo, vừa thấy mệt mỏi. Tôi khoác khăn trên người được Thư Sảng đỡ vào phòng thay đồ.

Sau đó khi quay cảnh nằm trên giường bệnh, tôi ngủ luôn tại đó. Khi Thư Sảng và Phòng Đinh Việt diễn xong lại thấy tôi nằm yên tại chỗ không có chút động tĩnh nào cả, mọi người cùng nhìn lại thì còn thấy tôi xoay người phát ra tiếng khò khè…. Về sau đạo diễn nói: "chúng ta sẽ lấy hình ảnh này làm thông tin ngoài lề tung lên mạng xã hội, lấy sự cố gắng của chúng ta công bố rộng khắp để thu hút người xem." Vì thế, tôi cảm thấy có chút hối hận, biết vậy thì cũng không dám ngủ như vậy…...

Tổ diễn hơ khô thẻ tre, sau đó mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm. Tất cả mọi người đều có chút lưu luyến không rời. Thư Sảng không bỏ được sở thích châm chọc tôi, ngồi trên bàn ăn hỏi tôi: "Cố Bảo Bối, cậu theo bộ phim này từ đầu tới cuối, luôn nói muốn làm chuyện xấu, muốn làm chuyện xấu. Nhưng tại sao khi tớ xem cậu diễn vai Bạch Nhan lại thấy không đúng nhỉ, tại sao không thấy vai diễn này xấu chỗ nào vậy? Từ đầu tới cuối cậu luôn là người bị bắt nạt." Tôi đảo tròng mắt, liếc xéo về phía biên kịch đang ngồi đối diện ăn miến. Biên kịch cũng không nói gì, miếng miến trong miệng cũng chưa kịp nuốt xuống, cúi đầu lặng lẽ uống một ngụm rượu, sau đó lại bị sặc đến ho khan đỏ bừng cả mặt.

Đạo diễn lại lôi tôi và Phòng Đinh Việt ra trêu ghẹo: "Tiểu Ái, em và Phòng Đinh Việt hợp tác quay hai bộ phim, bộ phim thứ nhất là yêu nhau, bộ phim thứ hai là kết hôn rồi. Vậy bộ phim tiếp theo có phải là muốn cùng nhau sống chết đúng không?" Tôi vừa nghe xong lại thấy anh Đinh Việt vẻ mặt cười như không cười chế nhạo tôi, khiến cho tôi tự sặc nước miếng của mình, ho khan đến mức ngã dựa vào chị Nhược Phàm, lúc lâu sau cũng không phản bác được câu gì. Vì vậy tôi đành phải hóa đau thương thành sức ăn, bắt đầu cúi đầu chăm chú ăn.

Ông trời có mắt. Bản thân tôi và anh Đinh Việt mà yêu nhau còn không phải cái tội hay sao? Cái gì mà cắt cổ tay, ngã cầu thang, rơi xuống hồ nước, mối tình quá đau khổ rồi. Tôi từ bỏ….

Khi tôi mang theo túi lớn túi bé về nhà, tôi không kìm được sự vui sướng đến mức muốn nhảy nhót trong lòng. Học theo An An, sau khi mở cửa hô to một tiếng vào trong phòng: "Chị về rồi đây." Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng….. Thật là, tại sao tôi kêu nhiều như vậy nhưng không ai trả lời tôi vậy.

Chẳng nhẽ trong phòng không có ai? Trên trán tôi rơi xuống ba đường hắc tuyến.(mình nghĩ chỗ này nên để ở hán việt sẽ hợp hơn.) Tôi không nói gì nữa, thở dài một hơi, khom người đặt hành lí lên chỗ lối đi vào, đóng cửa lại, mất không biết bao nhiêu sức.

Lúc này tôi mới đi từng gian phòng một để tìm Phó Quân Nhan và An An. Kết quả, thật sự không có ai trong nhà. Ngay cả Tiểu Khải cũng không có nhà. Tôi không nói gì ngửa cổ nhìn trời(theo mình phải là nhìn trần nhà chứ???), tôi vốn muốn cho bọn họ một trận ngạc nhiên cho nên mới không nói trước cho Phó Quân Nhan qua điện thoại, cuối cùng, người ngạc nhiên thật sự lại là chính bản thân mình…. Hu hu hu…

Túi lớn túi nhỏ cứ đặt tại hành lang lối ra vào, tôi giống như động vật không xương buồn bã ỉu xìu nằm úp sấp trên giường lớn của mình, ôm gối đầu lại thấy mệt mỏi, rất nhanh tôi đã chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua thời gian bao lâu, hình như tôi nghe thấy tiếng của Phó Quân Nhan, anh nói rất nhỏ, rất nhẹ: "Ngoan, đừng làm ầm ĩ ảnh hưởng đến chị em." Tôi hơi tỉnh, tôi không nhìn rõ nên hơi trợn mắt lên, tôi thấy Phó Quân Nhan bế Cố Tiểu An đang định bò lên người tôi xuống giường. Sau đó tôi lại lật người lại, nhắm mắt ngủ tiếp.

Đầu tiên là cảm thấy hơi buồn buồn ở mũi, sau đó trên mặt cũng cảm thấy ngứa, không ngừng, thật không thoải mái. Cái gì vậy? Tôi khó chịu mở mắt ra, đập vào mắt tôi là một mảnh trắng xóa, rụt một cái lỗ mũi, hơi ngứa, hơi nóng. Giơ tay lên, túm lấy vật thể không rõ kia kéo xuống, tiếp đó truyền đến một tiếng kêu thảm thương: "Gâu…gâu….gâu."

Tôi đưa tay sờ lên mặt, sau đó lấy một sợ lông chó từ trên trán xuống. Cả người tôi cứng ngắc quay đầu lại, nhìn về phía chú chó ngã chổng vó ở chân giường, Tiểu Khải dùng ánh mắt oan ức nhìn tôi, tôi tức giận quát to: "Chó. Ai cho ngươi lá gan to vậy, lại dám leo lên giường chị." Nói xong ngón tay đang cầm mấy sợi lông chó, tôi nhảy chân không xuống dưới đất, bịch bịch bịch đi ra ngoài, cả gương mặt bánh bao phồng hết lên, kẹp chặt "vật chứng" trong tay cầm ra ngoài.

An An nghe thấy tiếng vang, cũng chạy bình bịch tới trước cửa phòng, không bị ảnh hưởng chút nào vì lửa giận của tôi, mặt vui mừng ôm chân tôi ngọt ngào gọi: "Chị ơi, chị ơi. Oa oa. Cuối cùng thì chị cũng tỉnh. Khải Khải thật lợi hại……..."!!!!!

Cái gì mà 'Khải Khải thật lợi hại'? Chẳng lẽ, người khác lại cố ý thả chó gọi tôi rời giường?

Khóe mắt tôi giật giật, nhìn về phía Phó Quân Nhan đang đi từ nhà bếp ra, trên tay anh còn cầm theo bát đũa đặt lên bàn ăn, sau đó mới ra xoa xoa đầu tôi, nhẹ giọng nói: "Dậy rồi à?" tôi gật đầu một cái, phồng mặt bánh bao lên, ghét bỏ chỉ vào Cố Tiểu An đang bám trên chân tôi, anh hiểu, khom người kéo An An ra khỏi chân tôi, bế lên. Cố Tiểu An trong lòng anh cười híp hết mắt lại, nhìn về phía tôi, rồi lại nhìn về Phó Quân Nhan,đột nhiên giống như một tên trộm cười rộ lên, đôi mắt to sáng bừng lên, chỉ về phía tóc tôi: "Lông, chip bông." Sau đó lấy bàn tay nhỏ che miệng, nằm gối đầu trên vai Phó Quân Nhan cười khanh khách.

Tôi bực, đưa tay bôi lung tung trên đầu, Phó Quân Nhan cũng nhỏ giọng cười, kéo tay tôi xuống, sau đó lại nhặt lông chó từ trên đầu tôi xuống. Tôi ai oán nhìn lông chó, lại nhìn về phía anh, vừa giận vừa oan ức nói: "Phó Quân Nhan. Anh nhìn đi, ngay cả Tiểu Khải cũng bắt nạt em…." Nói xong tôi lại làm ra vẻ mặt muốn khóc….

“Anh giúp em phạt nó.” Phó Quân Nhan nhẹ giọng dỗ dành tôi, một tay xoa xoa tóc tôi, nhưng nụ cười ở đáy mắt không thể dấu được, anh nói tiếp: “Em đã ngủ một ngày một đêm rồi, ngủ lâu sẽ bị đau đầu đấy. Nhanh đi rửa mặt đi, anh và An An đợi em ra ăn cơm.”

“Gâu… gâu.” Tiểu Khải đứng sau lưng tôi kêu lên vài tiếng. Lúc tôi xoay người đi về phía nhà vệ sinh, trong lòng vẫn cảm thấy tức giận, quay đầu lại làm mặt quỷ với nó, tôi nghĩ, ta sẽ không cho mi ăn cơm. Hừ!

Nhưng cuối cùng Phó Quân Nhan cũng không phạt Tiểu Khải…… rất lâu về sau tôi hỏi lại anh: “Phó Quân Nhan, lần trước khi Tiểu Khải bò lên đầu em, anh đã nói sẽ phạt nó mà, tại sao lại không phạt?”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, hỏi: “Thật sao?” Sau đó anh lại gật đầu nói: “Vậy bây giờ phạt nhé……”

Khi đó tôi nhìn Tiểu Khải cũng không còn tức giận nữa, nên cuối cùng là không thể làm gì khác là tỏ ra mình là người khoan dung độ lượng, phất phất tay, nói: “Thôi, em rất lương thiện. Một cô gái tốt không đấu với chó.”

Mấy ngày nay sau khi về nhà chúng tôi cũng không đi ra ngoài. Tôi dùng phương thức nuôi heo để nuôi bản thân mình: ăn no thì đi ngủ, ngủ đủ lại dậy ăn. Hình như Phó Quân Nhan cũng rất thích việc này, mỗi ngày anh đều biến đổi đa dạng các loại thức ăn và các cánh chế biến khác nhau để tôi và An An có thể ăn tốt hơn. Tôi không biết nếu người ngoài nhìn thấy hình ảnh công tử Quân Nhan với dáng vẻ hiền dịu rửa tay nấu canh thì sẽ có cảm giác như thế nào, có phải trong lòng cảm thấy như tất cả đều tan vỡ hay không……

Tôi nói với anh: “Nếu anh tiếp tục nuôi em như thế này thì chẳng phải em sẽ biến thành heo à.”

Anh rất bình tĩnh lắc đầu một cái, nói: “Anh không biết.”

Tôi hỏi: “Tại sao?”

Anh trả lời: “Em là cá nóc….” Vì vậy mấy ngày sau, tôi nhăn mặt nhìn gương mặt nhỏ nhắn của An An giống như tròn ra một vòng, sau đó lại dùng tay chọc chọc vào hai má mình, tự nhắc bản thân phải kiềm chế.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 34.2

Chính thức tham gia vào cuộc sống của Phó Quân Nhan sẽ phát hiện ra anh là một người rất bận rộn, hình như lúc nào công việc của anh cũng chất đống không thể giải quyết xong được. Nếu như không nhìn thấy máy fax trên bàn làm việc của anh không ngừng truyền đến những tài liệu, bạn sẽ chỉ cảm thấy, anh là một người nhã nhặn, lịch sự, hàng đêm đều chăm chú đọc sách. Tôi nghĩ, Phó Quân Nhan được gọi là công tử, không chỉ bởi vì vẻ mặt anh tuấn, mà còn vì khi anh làm bất cứ chuyện gì cũng đều rất ung dung, không nhanh cũng không chậm, mãi mãi cũng chỉ dùng một nét mặt ôn hòa, không sợ hãi, không tươi cười.

Có một hôm, tôi nhìn vào máy tính của anh thấy màn hình đang mở đồ thị giao dịch chứng khoán, tôi tò mò hỏi anh: “Anh chơi cổ phiếu nữa à?”

Anh lắc đầu một cái, chỉ vào một đồ thị cổ phiếu đơn độc trên màn hình nói: “Anh chỉ có một cổ phiếu này từ ban đầu thôi.” A…. Tôi bị một trận kinh ngạc, ghé đầu nhìn vào màn hình, nhỏ giọng nói thầm: “Phó Quân Nhan, tất cả đều là đường màu hồng, trúng quả to rồi.”

Anh chỉ nhàn nhạt nhìn qua, nói: “Vậy thì tăng đi……” Tôi sờ sờ cái mũi của mình.

Lại qua mấy hôm nữa tôi lại thấy số cổ phiếu đó bị đánh thành vấn đề ST, sau đó bị hội kiểm soạt cổ phiếu dừng bài lại để kiểm tra.(Em chịu, không hiểu chỗ này, mọi người biết bảo em với ạ.) Tôi buồn bã nghiêng đầu hỏi anh: “Caid cổ phiếu đó nếu kiểm tra ra vấn đề gì thì sẽ bị bỏ đi, vậy lần sau làm sao có thể làm được nữa?”

“Hả?” Anh cười cười, sờ đầu tôi an ủi: “Vậy thì coi như không có thôi…..”

Kết quả là bị miệng quạ đen của tôi nói trúng. Công ty đó bị điều tra ra vấn đề vô cùng nghiêm trọng, công ty đó tuyên bố phá sản, cổ phiếu cũng bị kéo theo giảm over rồi. Tôi vừa nghĩ đến đã cảm thấy rất buồn phiền, đó là tiền đó. Cổ phiếu ban đầu rất đáng giá đó….

Nhưng Phó Quân Nhan chỉ hôn nhẹ tôi, nói: “Cá nóc ngốc nghếch, yên tâm, chúng ta vẫn có cơm ăn…..”

Đôi khi Phó Quân Nhan phải thức đêm, ngồi trong thư phòng mở hội nghị bằng video, thường thường phải đến rạng sáng anh mới đi ngủ. Đôi lúc tôi sẽ được đóng vai ‘hiền thê lương mẫu’, đi vào đắp cho anh cái chăn, hoặc là pha cho anh một cốc trà nóng đặt lên bàn làm việc của anh, sau đó lại nhẹ nhàng đi ra.

Tôi cũng không biết anh đang thảo luận vấn đề gì. Khi anh bàn bạc công việc vẫn là dáng vẻ nhẹ nhàng như cũ, nhưng lại mang theo cả sự cao quý, khiến cho người ta vừa nhìn cũng có thể đoán ra đây là một người bông vải che đấu đao kiếm, không thể lừa dối. Nhưng mà có một lần, tôi cũng chỉ được thấy

một lần, hình như anh tức giận, vẻ mặt anh rất lạnh lùng, giọng nói thì vẫn ôn hòa, nhưng khí thế hoàn toàn không giống như từ trước đến giờ, không biết vì lí do gì, nhưng trong lòng tôi lại giống như không thích dáng vẻ đó của anh.

Trong lòng tôi, Phó Quân Nhan luôn luôn ấm áp, vĩnh viễn đều là dáng vẻ dịu dàng ôn nhu đẹp đẽ….. Ví dụ như, anh luôn có cách rút ra các biện pháp, thời gian chơi với An An, ở bên cạnh tôi, chăm sóc chúng tôi, cẩn thận, tỉ mỉ, chu đáo.

Tôi cảm thấy đau lòng cho anh, hỏi anh: "Anh vội lắm à? Vậy để em đi nấu cơm nhé."

Anh lại lắc đầu nói không vội, xoay người đóng cửa thư phòng, ôm tôi vào trong ngực, bày ra vẻ mặt xấu xa nói: "Không xem nữa thì sẽ không bị vội vàng." Giọng điệu kiêu giống như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Tôi và Phó Quân Nhan luôn ngầm hiểu, cũng không phải hai người chúng tôi cố ý che giấu tình cảm lưu luyến, nhưng chúng tôi cũng không mong chờ mọi người đều biết. Đôi khi chúng tôi gặp gỡ rất tự nhiên, để bảo vệ tình yêu của mình, không thể để mưa gió bên ngoài quấy rầy. Đến cuối cùng muốn công bố như thế nào, tôi tin tưởng người đàn ông của mình, anh luôn nói cho tôi biết, anh sẽ nắm tay tôi đi xuống.

Vì là người của công chúng, nên bình thường tôi và Phó Quân Nhan đều ở trong nhà, mặc dù khu dân cư này an ninh rất tốt, cũng rất đảm bảo bí mật, nhưng bình thường chúng tôi vẫn tự mình dắt Tiểu Khải đi dạo, như vậy có vẻ như thoải mái hơn một chút.

Cho nên khi anh phải thức đêm làm việc, thì tôi sẽ dắt Tiểu Khải ra ngoài đi dạo mấy vòng vào khoảng năm, sáu giờ hằng ngày. Tất nhiên, tôi rất nghiêm túc nói với Tiểu Khải, nếu nó vẫn còn dám bò lên đầu tôi, tôi sẽ nhổ sạch lông của nó. Nhưng mà, nó nghe có hiểu hay không tôi cũng mặc kệ…….

Có một hôm Cố Tiểu An dậy sớm cũng cùng tôi dắt Tiểu Khải đi dạo. Đứa bé hơn hai tuổi luôn tò mò với những chuyện xung quanh, nhìn thấy cái gì cũng hỏi. Cậu bé lắc lư cái đầu nhỏ hỏi tôi: "Chị ơi chúng ta đi đâu thế?" Tôi trả lời: "Dắt chó đi dạo." Nhóc con hình như tự hiểu trong lòng, rất nghiêm túc gật đầu một cái. Khi chúng tôi về đến nhà thì Phó Quân Nhan cũng đã tỉnh dậy, vẻ mặt lười biếng ngồi trên ghế sa lon đọc báo, nhìn An An ở sau lưng tôi đang nhảy nhót không ngừng, vẫy tay với cậu bé, giọng nói giống như đang động viên: "An An hôm nay dậy thực sớm nha, đi đâu về vậy?"

An An cũng cong bộ ngực nhỏ của mình lên, rất kiêu ngạo trả lời: "Giữ chị." …..

Tôi…..

Dù là Phó Quân Nhan luôn dùng một vẻ mặt lạnh nhạt nhìn mọi vật cũng nhịn không được quay đầu về phía khác nhỏ giọng cười. Tôi nhìn tên nhóc kia cũng cảm thấy hết cách, im lặng không nói gì.

Nhếch miệng lên, cúi đầu xông thẳng vào ngực Phó Quân Nhan, anh đưa một tay ôm lấy tôi, buồn cười kéo kéo vành tai tôi. Tôi nũng nịu vặn vẹo uốn éo ở trong lòng anh, lẩm bẩm oán trách: "Phản trời rồi." Nói xong, chính mình cũng cảm thấy buồn cười, lại nhịn không được cười thành tiếng.

Phó Quân Nhan ôm tôi trong lòng, xoa xoa mái tóc của tôi, nhẹ giọng nói: "Cá nóc ngốc, là do em muốn như vậy. Hai tên nhóc kia không chỉ học được trêu chọc em mà còn học được cả cách bảo vệ em rồi." Tôi coi như không nghe thấy lời nói nguỵ biện của anh, tức giận cho anh một cái liếc mắt. Anh cưng chiều ấn nhẹ lên chóp mũi tôi, không nói gì. Anh ngẩng đầu nhìn về phía An An, anh nhẹ nhàng vẫy tay với An An, Cố Tiểu An đánh giá hai người chúng tôi, thấy Phó Quân Nhan duỗi tay ra, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy mong chờ cũng sáng bừng lên, cánh tay mập mạp cũng ôm lên, giống như đang so sánh với một hình ảnh ấm áp mà tươi sáng. Cố Tiểu An cười tươi để lộ hai lúm đồng tiền đáng yêu, ngọt ngào gọi: "Anh rể…" Cũng bổ nhào vào trong lòng anh, ấm ấm áp áp.

Phó Quân Nhan rất khoan dung nhưng lại không hề dung túng. Anh rất bình thản cúi đầu nói chuyện với An An, giống như đối xử với một người đã trưởng thành, dựa theo cách nói chuyện với trẻ con để cậu bé có thể hiểu được, thậm chí còn dùng đến bàn bạc để nói với An An rằng cậu nhóc làm sai rồi, chữ 'giữ' không phải dùng như vậy. Cố Tiểu An vốn là một đứa trẻ thông minh, đôi mắt to đen lúng liếng chuyển động liên tục, rất nhanh cậu bé đã có thể hiểu rõ. Cậu nhóc nhìn Phó Quân Nhan ngoan ngoãn ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, trong ánh mắt tràn đầy lưu luyến và tin cậy. Sau đó quay đầu kéo tay tôi, lớn tiếng nói: "Vừa rồi là chị đưa An An đi giữ Tiểu Khải." Tôi nhịn không được nhếch môi cười, ngồi trong lòng Phó Quân Nhan hôn lên trán cậu nhóc.

Mưa dầm liên tiếp nhiều ngày, cuối cùng mặt trời cũng xuất hiện. Hôm nay, tôi và Phó Quân Nhan lôi tất cả chăn ga gối trông nhà ra giặt. Tôi vừa nhảy lên nhảy xuống trong đống chăn đệm vừa cười, lại giống như một kẻ ngốc nói thầm: "Thật tốt quá, tối nay sẽ được ngủ trong mùi hải dương rồi." Ngoài miệng thì Phó Quân Nhan cười tôi: "Cá nóc ngốc." Nhưng trong đáy mắt cũng là nụ cười ấm áp.

Bạn học Cố Tiểu An ngoan ngoãn mang Tiểu Khải đến một căn phòng khác chăm chỉ luyện đàn, tôi và Phó Quân Nhan bên này vừa cùng nhau lắng tai nghe, lại vừa giúp đỡ người kia cuốn tay áo lên.

Việc tốn sức đều do đàn ông làm. Cho nên, tôi ở trong phòng tắm sau khi pha xong nước ấm, thì đi đi lại lại giống như một bà địa chủ nhìn Phó Quân Nhan đang làm việc, một chuyến đem mấy chiếc chăn nặng ôm lên ném vào bồn tắm.

Sau đó hai người bọn tôi cứ sách quần, cuốn ống tay áo lên nhảy vào trong bồn tắm nhảy lên. Có chút trơn trượt, có chút mềm chơi rất vui cũng rất ấm áp.

Chân đạp đạp, bọt màu trắng trong bồn tắm ngày càng nhiều, lòng bàn chân cũng chân bóng ấm áp, nhiều lần tôi đứng không vững, Phó Quân Nhan luôn kịp thời đưa tay ra đỡ tôi….. tôi ngẩng đầu mặc anh lôi kéo tôi, nhìn anh cười khúc khích.

Sau đó chơi đùa làm tôi nổi hứng thú, tôi cố ý bày ra dáng vẻ như sắp trượt ngã, anh lại duỗi tay đỡ lấy tôi, tôi làm bộ nắm rất nhiều bọt xà phòng bôi lên mặt anh, tôi nhìn thấy gương mặt anh dính rất nhiều bọt giống như biến thành màu trắng. Anh giống như không kịp phản ứng, gương mặt ngạc nhiên,

nhưng trông rất đáng yêu. Tôi chỉ vào mặt anh không có chút kiêng kị nào giơ ngón tay lên chọc chọc, sau đó không còn chút hình tượng nào ôm bụng cười to.

Cái gọi là 'nhạc cực sinh bi' (vui quá hóa buồn), tôi cười đến nghiêng trước ngả sau, trượt chân, lúc này là không đứng vững thật sự, Phó Quân Nhan cũng không sợ bị mắc lừa lần nữa, đưa tay ra kéo tôi, nhưng trọng tâm của anh cũng không vững. Vì vậy, hai người chúng tôi cứ như vậy song song ngã xuống bồn tắm, cứ như vậy chúng tôi bị bọt dính đầy người, giây phút đó trong phòng tắm có hai người tuyết.

Trong nháy mắt khi hai người chúng tôi ngã xuống, Phó Quân Nhan rất nhanh đã đưa tay bảo vệ đầu tôi. Hiện tại sau khi xác định tôi không có vấn đề gì, vẫn cười khúc khích liên tục, lúc này mới thu tay lại, tay đã rút về một nửa lại đưa lên cấu mũi tôi, tôi nhăn mặt, phồng gương mặt bánh bao lên né tránh.

Khóe mắt anh hơi nâng lên, ở đáy mắt có một luồng ánh sáng sáng chói, nhìn đẹp đến nỗi trời đất cũng rực rỡ hẳn lên. Tôi ngây ngốc nhìn anh, chỉ cảm thấy bản thân không nỡ rời mắt đi. Anh hít vào một hơi, sau đó bò dậy khỏi người tôi, hơi hơi ngẩng đầu, vươn đầu ngón tay chọc chọc vào trán tôi, khóe môi tuyệt mĩ giơ lên, vừa bó tay với tôi vừa buồn cười nói: "ngốc nghếch…"

Tôi không lên tiếng, gần như nhìn anh đến si mê, …. Cứ như vậy, hai người chúng tôi vẫn đang trong tư thế ôm nhau, bị vây xung quanh là chăn là bọt xà phòng. Ánh mắt anh nhìn tôi dần dần trở nên chăm chú hơn, biểu cảm như vậy lại mê người đến vô cùng. Tôi nghĩ ràng anh muốn hôn tôi, tôi ngại ngùng sợ hãi nhắm mắt lại. Nhưng tay anh lại đặt lên mặt tôi, xoa xoa hai gò má, vô cùng dịu dàng nói: "Em xem, chúng ta sẽ đi cùng nhau đến bạch đầu giai lão…."

Khi đó vui vẻ đến quá nhanh, cho nên tôi không biết, những lời này của anh, về sau trong những ngày tháng sau đó lại trở thành toàn bộ hi vọng và tín nghiệm trong lòng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 35

Cuối cùng cũng đến ngày phim "Cô bé lọ lem màu đen" phát sóng tập cuối cùng lên truyền hình, tôi và Phó Quân Nhan rất kiên nhẫn cùng nhau ngồi chờ trên ghế salon. Rất nhiều diễn viên từng nói rằng họ không bao giờ xem những tập phim, những cảnh quay mà mình đã diễn, bởi vì như vậy khiến cho họ cảm thấy rất khó chịu. Nhưng tôi và Phó Quân Nhan lại không phải những diễn viên như vậy. Tôi rất vui sướng hỏi Phó Quân Nhan: "Có phải bởi vì khi nhìn mình trên tivi cảm thấy rất tốt đẹp, rất hạnh phúc không nhỉ?" Vẻ mặt rất đáng ghét….

Anh sờ sờ đầu tôi nói: "Là bởi vì chỉ khi xem lại thì mới có thể tự mình đánh giá xem bản thân mình diễn còn sai sót ở chỗ nào." Tôi im nặng, tôi chỉ là người bình thường!

Sau khi xem đến phần cuối của tập phim, Phó Quân Nhan lấy tay vuốt ve mắt tôi, trong mắt anh còn mang theo cả sự đau lòng, xem xong những hình ảnh tuyệt mĩ kia, anh chỉ hỏi tôi: "Diễn như vậy trong bao nhiêu lâu?"

Tôi giơ đầu ngón tay với anh, anh gật đầu một cái, hai hàng lông mày nhíu lại một chỗ, cúi đầu kiểm tra ánh mắt tôi. Tôi cảm thấy sự đau lòng trong mắt anh, tôi đặt tay lên mu bàn tay anh, cảm thấy rất ấm áp trong lòng, bình tĩnh nói: "Khi em mới bắt đầu diễn, tự tưởng tượng ra những hình ảnh sau khi hoàn thành cảm thấy rất hăng hái. Nhưng mấy giờ về sau thì em lại không nhịn được tự nghĩ trong lòng, chết chìm khó nhìn muốn chết, đẹp mắt chỗ nào không biết. Lại sau đó, khi đã phải diễn đi diễn lại đến mười tiếng đồng hồ mà vẫn không giải quyết được vấn đề em cảm thấy bản thân mình sắp phát điên lên rồi, bên cạnh đó em lại cảm thấy không tin bản thân mình không làm được. Hiện tại, khi nhìn thấy những hình ảnh tuyệt vời này, em chỉ có một suy nghĩ, thì ra chết chìm cũng có thể đẹp mắt như vậy. Em chỉ cảm thấy cái giá phải bỏ ra như vậy cũng rất đáng. Phó Quân Nhan, anh xem xong có cảm thấy kiêu ngạo không?"

"Có." Anh đáp lại một tiếng, mãi cho đến khi bộ phim kết thúc cũng không nói thêm điều gì nữa.

Tôi không muốn anh phải đau lòng vì tôi như vậy, mặc dù anh im lặng yêu thương khiến cho tôi cảm thấy rất hạnh phúc, anh chính là chỗ dựa của tôi. Tôi nghĩ nghĩ rồi đẩy đẩy Phó Quân Nhan, nghiêng người đến gần chỗ anh, ôm lấy cánh tay anh hỏi: "Phó Quân Nhan, gọi là 'Cô bé lọ lem màu đen' thì đáng ra nhân vật lọ lem phải tà ác hơn chứ nhỉ? Em vẫn chờ biên kịch cho em một cơ hội đóng vai ác, diễn mấy người xấu cơ. Từ đầu đến giờ em vẫn luôn mong Bạch Nhan có thể hóa sói cơ. Thật là, từ đầu tới cuối em không hề cảm nhận được sự trả thù của Bạch Nhan gì cả. Mà hơn nữa đến cuối cùng hai cha con nhà họ Bạch và Bạch Tiêu cũng đâu có nhận được sự trừng phạt gì đâu cơ chứ? Vậy cuối cùng thì đen ở chỗ nào vậy?" Đây chính là vấn đề khiến tôi rối rắm lâu nay, chị Nhược Phàm hô to gọi là lừa đảo, cuối cùng thì biên kịch vẫn cho chị ấy ngồi trên ghế của nhân vật ác thành tính. Tôi cùng hô to lừa đảo nhưng là do nhà biên kịch không cho tôi cơ hội được diễn vai hung ác một lần…

"Không hiểu?" Phó Quân Nhan khẽ nghiên đầu hỏi tôi, mặt anh và mặt tôi đang kề rất gần nhau, tôi có thể nhìn thấy rõ ràng làn da nhẵn nhụi, sạch sẽ của anh.

Tôi gật đầu, nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi.

"Em không hiểu được là đúng rồi." Ánh mắt của anh mang theo sự ấm áp nhìn về phía tôi, khóe môi hơi nhếch lên. Anh lại nghiêng đầu ra cửa sổ nhìn cảnh sắc ban đêm, trong ánh mắt anh hiện lên ánh sáng, mang theo một sự suy nghĩ sâu xa gì đó mà tôi không hiểu được, anh chậm rãi lên tiếng: "Nếu

như không phải là không chết thì không quên được thù hận, thì trên đời này chỉ có một cách trả thù duy nhất." Anh dừng lại, quay đầu lại nhìn tôi, khóe miệng khẽ nhếch lên, vẻ mặt không hề thay đổi.

Cách gì vậy nha? Tôi do dự đoán: "Khiến cho người đó phải nợ tiền." Làm như vậy thì mình sẽ thành chủ nợ, khi đó có thể chèn ép họ thường xuyên, bắt nạt họ……...

Phó Quân Nhan lắc lắc tay.

"Khiến họ yêu mình sau đó đá họ đi." Anh lại lắc tay, lần này trong ánh mắt của anh có chút phức tạp không nói lên lời.

Tôi cười gượng, vội vàng lắc tay, rất chân chó (nịnh hót) nghiêng đầu làm nũng nói: "Người ta không biết mà…." Trời ạ, tự tôi để lộ bản tính hung ác của mình rồi… Thật là thất sách…. Thất sách mà…. Tôi xấu hổ cúi đầu xuống nhưng vẫn trộm liếc nhìn anh.

"Cô nàng ngốc, oan oan tương báo là rất mệt." (anh nói là cứ thù hận qua lại ấy) Anh than thở một tiếng giống như là cưng chiều, sờ sờ đầu tôi nói: "Cách trả thù tốt nhất là sống một cuộc sống tốt hơn họ, hơn nữa, quên đi tất cả thù hận và bất bình." Anh cầm điều khiển tivi, tắt tivi, sau đó nói tiếp: "Người biên kịch như vậy mới là một người thông minh……..."

Trong chốn giang hồ quên đi nhau, từ nay về sau sống cuộc sống hạnh phúc……

Tôi giật mình có chút hiểu ra, lúc Bạch Nhan quên đi tất cả, hạnh phúc kết hôn với Hàn Tại Tuấn, rời khỏi nơi đau khổ. Để lại hai cha con nhà họ Bạch đắm chìm trong đau đớn, khổ sở, hối hận không cách nào thoát ra được. Mà đối với Bạch Tiêu, Bạch Nhan cũng không cần làm gì cả, chỉ cần tiếp tục sống cuộc sống hạnh phúc của mình, Bạch Tiêu sẽ sống trong hoảng sợ, ghen tị, hâm mộ không ngày nào yên. Như vậy, đúng là cách trả thù tốt nhất. Phó Quân Nhan cuối cùng là anh thông minh bao nhiêu?

Nhưng mà…… Tôi nhớ trước đây có lần cha đã từng dạy tôi: "Bảo Bối, khi có một người bạn của con bắt nạt con thì con sẽ làm gì?"

Tôi lắc đầu không hiểu.

Vì thế cha đã từng nói cho tôi biết: "Mạnh mẽ đánh họ một trận, khi con đánh mệt gọi cha ra đánh giúp con." Như vậy rất vui nha….

Vì thế, tôi phồng mặt bánh bao lên, nhìn Phó Quân Nhan nói: "Anh nói cũng đúng….. Đúng là em cũng cảm thấy như vậy rất chính xác….., nhưng mà so với kiểu im lặng thầm chịu đựng, thì trực tiếp dùng quyền cước đánh cho họ một trận tơi bời vẫn là một chuyện rõ ràng và vui vẻ hơn nhiều mà…."

Phó Quân Nhan cười nhẹ, tóm lấy lỗ tai tôi nói:

"Cá nóc ngốc nghếch, không được dạy An An như vậy đâu đấy."

"Vì sao vậy?"

"Chờ khi chúng ta sinh con gái mới có thể dạy như vậy?"

Oa oa oa. Tôi che mặt chạy trốn về phòng mình.

Tôi chưa từng giao tiếp với người đại diện của Phó Quân Nhan, chỉ biết anh ta họ Từ, là một cao thủ trong nghề, thường gọi là Từ Kinh Kỷ. Trong giới giải trí nếu có bình chọn người đại diện mạnh nhất, thì anh ta sẽ là người đứng thứ nhất thứ hai. Trong kiếp trước anh họ tôi nhiều lần muốn mời anh ta đến làm việc ở công ty giải trí chuyên đào tạo các ngôi sao thuộc tập đoàn Mạc thị, cũng chính là công ty hiện tại mà tôi đang kí hợp đồng. Nhưng bản thân anh ta lại không hề bị dao động. Anh ta còn nói, chỉ cần Phó Quân Nhan còn làm trong công ty quốc tế Huy Đằng một ngày thì anh ta vẫn ở đó một ngày. Khi đó tôi còn cảm thấy thú vị, Phó Quân Nhan làm người luôn khiêm tốn, Phó Quân Nhan luôn không xuất hiện trong các buổi lễ trao giải, toàn là anh ta thay mặt Phó Quân Nhan lên đài lĩnh thưởng.

Không may hôm nay tôi mới tiến vào thang máy thì anh cũng tiến vào. Khi cửa thang máy từ từ đóng lại, tôi nhìn về phía anh ta thì anh ta cũng đang nhìn tôi, hai chúng tôi đều gật đầu chào hỏi đối phương, sau đó trong thang máy lại trở về im lặng. Cả hai người chứng tôi đều biết đối phương là ai, nhưng cũng không nói gì cả, trong thang máy tràn ngập cảm giác lúng túng muốn chết.

Vì thế tôi cảm thấy có chút thấp thỏm không yên, không biết lúc tôi mở cửa thì vị đại diện này sẽ có biểu cảm như thế nào nữa? Nhưng kì lạ ở chỗ, khi tôi đi trước mặt anh ta mở cửa nhà ra, hơn nữa còn dẫn đầu đi vào phòng của Phó Quân Nhan thì anh ta cũng rất bình tĩnh, không hề có chút ngạc nhiên nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 35.2

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng trên đời này người biết mối quan hệ của tôi và Phó Quân Nhan thì ngoài tôi ra chỉ có Phó Quân Nhan mà thôi, tất nhiên còn cả An An không hiểu mọi chuyện nữa. Tôi không nghĩ rằng Phó Quân Nhan lại thông báo cho người đại diện của mình từ trước đó rồi, thì ra người ta đã sớm biết mối quan hệ của chúng tôi. Vừa nghĩ như vậy tôi lại thấy mối quan hệ giữa tôi và người đại diện của mình- chị Vạn Thanh thực sự là quá xa lạ rồi. Nhưng mà chỉ cần nghĩ tôi chị ta lén lút lấy xe bảo mẫu của tôi đi dẫn dắt người mới, tham gia các hoạt động cá nhân khác, lần này khi tôi nghỉ phép thì càng trực tiếp đối xử lạnh nhạt với tôi. Tôi có thể hiểu là người đại diện này của tôi mang một cái đầu không trong sáng, không hướng về phía tôi rồi….

Nhưng Phó Quân Nhan cũng giống tôi mà, đều là những diễn viên có số lượng tác phẩm phim đã diễn xong không thể coi là nhiều được, là một trong số những diễn viên có ít "sản phẩm". Hai người chúng tôi đều không thể tính vào trong những chiến sĩ thi đua bậc trung được. Nhưng tại sao người đại diện của anh lại vừa lợi hại, vừa nhiều tài năng như vậy cũng đồng ý ở bên cạnh anh, hơn nữa còn là người đại diện rất có trách nghiệm trong công việc. Người đại diện của tôi lại như vậy…… Tôi lắc đầu thở dài, coi như mình là một đứa trẻ xui xẻo thôi….. Thật là đau đầu mà…

Tôi mở của ra để Từ Kinh Kỷ thay giầy vào nhà, anh ta lại cảm ơn rồi lắc đầu với tôi. Anh ta đứng trước cửa, lấy tay gõ vào cánh cửa. Phó Quân Nhan đi ra từ thư phòng, nhìn thấy tôi đứng sau người đại diện của anh cũng chỉ gật đầu một cái, anh đưa cho tôi tranh tuyên truyền anh đang cầm trong tay. Lúc này tôi mới thấy Từ Kinh Kỷ khom người thay giầy đi theo anh vào thư phòng. Khi tôi đóng của lại cho hai người họ thì thấy hình như Từ Kinh Kỷ đang khom người lấy từ trong balo ra một tập kịch bản và hợp đồng, khi anh ta đưa cho Phó Quân Nhan thì lại đưa bằng hai tay, hơn nữa còn khom người cúi đầu nữa. Cả người tôi hơi run lên, sao tôi lại có cảm giác như Phó Quân Nhan không phải là một diễn viên dưới tay của Từ Kinh Kỷ mà giống như ông chủ của anh ta hơn nhỉ…. Cuối cùng là tại sao lại có thể kiến cho một người đại diện đầy tài năng và kiêu ngạo có thể ngoan ngoãn phục tùng như vậy cơ chứ?..... Vì sao tôi lại không có loại khả năng này vậy? Trong lòng tôi cảm thấy buồn phiền…

Có thể hiểu ra rằng những hợp đồng trong túi sách của người đại diện cũng có nghĩa là đại diện cho một khối lượng công việc lớn, mặc dù trong lòng tôi biết là những hợp đồng kia mới chỉ đưa ra để chọn lựa thôi, nhưng vẫn không nén được sự sợ hãi trong lòng….. trong lòng tôi cũng biết, có Phó Quân Nhan, chính là một sự đảm bảo, Phó Quân Nhan đến, những nhà tài trợ kia cũng tự nhiên tìm tới cửa, tỉ lệ người xem tivi càng không cần lo lắng, sự hâm mộ của mọi người thì càng không có ai có thể sánh bằng…

Hình như mọi người cũng dần dần phát hiện ra rằng, Phó Quân Nhan, luôn trở thành người đại diện cho những trào lưu đi đầu.

Hôm đó tôi cảm thấy rất buồn chán nên nghĩ các biện pháp để chêu chọc Phó Quân Nhan. Tôi bướng bỉnh lấy chiếc nơ màu vàng của Cố Tiểu An buộc lên cổ Phó Quân Nhan, hơn nữa còn mạnh mẽ yêu cầu anh phải đi ra cửa như vậy. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy yêu thương và cưng chiều, anh cũng đồng ý, không hề có chút phản kháng nào. Vì vậy, hôm đó anh mặc một chiếc áo t-shirt màu xám tro, trên cổ thì lôi thôi lệch thếch đeo chiếc nơ màu vàng của An An, cứ như vậy đi tới tổng công ty quốc tế Huy Đằng. Nhưng tôi không nghĩ rằng, mấy ngày sau tôi lái xe vào nội thành, trên đường có rất nhiều người đàn ông, cậu nhóc…. Quan trọng là ở chỗ hơn nửa số người đó đều đeo những chiếc nơ nho nhỏ trên cổ. Tôi chỉ có thể im lặng, ngửa mặt lên trời thở dài…..

Tôi lo hai đứa nhóc trong nhà nghịch ngợm ảnh hưởng đến hai người bọn họ đang làm việc. Tôi đi đến góc phòng khách nhấc Tiểu Khải đang nằm dài trên tấm đệm và Cố Tiểu An đang ngồi tập chung nghiêm túc chơi xếp hình lên. Cố Tiểu An đang chơi bị tôi cắt đứt nên tỏ ra rất không vui, cúi đầu nhỏ xuống, gương mặt nhỏ nhắn mếu máo muốn khóc. Tôi nháy nháy mắt với cậu nhóc, ngón tay chọc chọc vào hai gò má mềm mại, sau đó khom người cầm hết đồ chơi ghép hình của cậu nhóc lên, nói cho cậu nhóc biết: "Không được làm nũng, chúng ta đến chỗ khác chơi. Lúc này cậu nhóc mới thút tha thút thít nhăn cái mũi nhỏ, trên mắt còn có mấy phần không cam lòng, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào mô hình trong tay tôi, muốn bao nhiêu ngốc nghếch thì có bấy nhiêu ngốc nghếch, giống như sợ tôi sẽ nuốt mất mô hình đồ chơi của cậu nhóc vậy. Đứa nhỏ này cũng rất thông minh, mấy trăm mảnh vụn nhỏ tán loạn như vậy mà cũng có thể tỉ mỉ ghép lại như ban đầu. Tôi cũng đã từng thử chơi, nhưng lại không đủ kiên nhẫn, sắp xếp không nên hình thù gì cả. Ngược lại, Phó Quân Nhan nhìn thấy tôi ngồi giữa đống những mạnh vụn sắp phát điên, thì nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với tôi, tiện tay vơ lại những mảnh vụn bị văng ra xung quanh, nhìn một lần những mảnh vụn này, sau đó anh bình tĩnh ung dung sắp xếp lạo, không đến mười phút đồng hồ anh đã xếp ra một bức tranh hoàn chỉnh, điều này khiến cho tôi vừa sợ hãi than thở, vừa im lặng, miệng mở rộng nửa ngày cũng không khép lại được, rất lâu sau tôi cũng không có cách nào khiến cho lòng mình trở lại bình thường được. Sau đó lại biểu đạt một cách rất thiếu hình tượng, tôi lấy bức tranh kia lên chụp lại, nói: "Người nào siêu vậy cơ chứ…."Vậy mà Phó Quân Nhan lại bày ra vẻ mặt khiêm tốn đáng ghét: "Là sao? Cũng dễ thôi mà." Đây là dạng vô liêm sỉ đến nhường nào cơ chứ….

Tôi ngồi một bên nhìn An An nằm úp trên thảm lông ghép hình, Tiểu Khải ve vẩy cái đuôi đảo quanh người An An, giống như có thể hiểu được, Tiểu Khải lần lượt ngậm những mảnh nhỏ đến cho An An ghép. Hai cậu nhóc này hợp tác rất vui vẻ, hoàn toàn là tự lập ra một thế giới của mình không cho người khác xen vào. Tôi ngồi xếp bằng trên ghế đọc quyển sách tuyên truyền trong tay, đây là quyển sách hôm đó Phó Quân Nhan đưa cho tôi. Anh nói An An luyện đàn vi-ô-lông có tiến bộ, chỉ cần đứa trẻ qua sinh nhật ba tuổi, anh muốn đưa cậu nhóc đi thi đấu một trận, bình thường hai người chúng tôi có thể cùng Cố Tiểu An luyện nhiều thêm một chút. Có thể đạt tới mức phá hỏng âm nhạc hay cũng có thể đạt tới sự vui vẻ trong âm nhạc.

Tôi chêu ghẹo Phó Quân Nhan: "An An là một cậu nhóc. Cha em thương cậu bé học đàn không học cái khác nữa. Là bởi vì âm nhạc ngoài cho cậu nhóc những khảo nghiệm thì âm nhạc còn cho cậu nhóc tình yêu. Vậy còn anh? Tại sao anh cũng đồng ý?"

"Anh cũng yêu thích âm nhạc, nó cũng là một tình yêu tha thiết của anh." Khi đó anh vuốt ve dây đàn, gằn từng chữ một nói. Sau đó mấy giây, âm thanh trầm thấp tiếp tục vang lên: "Nhưng đây cũng không phải tất cả. Mà là bởi vì khi con người bước vào lúc tuyệt vọng nhất, cho dù chỉ cần đánh mấy ấm tiết, nhưng nếu người nghe chú tâm. Thì vẫn có thể khiến người đó nghe đến xúc động chảy nước mắt, hơn nữa còn có thể tìm được hi vọng trở về. Sinh mệnh của con người cũng có giai điệu của con người, là giai điệu khiến cho con người không đến mức tuyệt vọng, không đến mức mất hết sự phấn đấu. Anh hi vọng cho dù An An đứng trên đỉnh hào quanh hay đang đứng trong đáy cốc cũng có thể dùng âm nhạc tìm lại cảm giác sinh mệnh của mình. Hơn nữa anh cũng từng hi vọng xa vời rằng có ngày cậu bé sẽ thành công nhờ âm nhạc, tuy nhiên cậu bé có thiên phú rất cao." Khi đó ánh mắt của anh rất hiền lành mà cũng rất yên tĩnh, khiến cho tôi nhớ đến cha tôi. Lời nói của anh cũng giống với ý của cha tôi.

Tôi hiểu rõ chúng tôi là người của công chúng nên không thể cùng nhau ở một chỗ mãi được. Vài ngày sau tôi cũng đang nghiên cứu một chút phương án hẹn quay quảng cáo mới nhận được. Những lúc này tôi sẽ làm ổ trong phòng làm việc của anh. Anh ngồi trên bàn làm việc, tôi ngồi tập chung nghiên cứu kịch bản trong tay. Có lúc tôi sẽ hỏi thăm cách nhìn nhận của anh về vấn đề nào đó, khi đó thái độ của anh so với lúc tự làm việc của mình còn có phần nghiêm túc hơn.

Công việc khiến tôi cảm thấy hứng thú nhất chính là bộ phim tuyên truyền về thành phố Tô Châu. Mới đầu diễn miêu tả thành cổ Tô Châu lãng mạn đa tình trong một buổi mưa bụi mông lung. Từ nhỏ tôi đã rất thích những bộ phim cổ trang, trong kiếp trước tôi không nỡ nhuộm tóc nên cũng chưa từng diễn thử bộ phim cổ trang nào cả. Mà lúc này, tôi cúi đầu nhìn mái tóc dài của mình, lại nhìn những hình ảnh giới thiệu cảnh quan lâm viên Tô Châu (Khu trồng cây), trong lòng cũng tràn ra một chút mềm mại đa tình. Sau đó tôi lại nhìn bản kịch bản gốc kia lại nhịn không được sự yêu thích từ tận đáy lòng

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 35.3

Tôi mang theo sự say mê cuồng nhiệt đi theo về phía bàn làm việc của Phó Quân Nhan, anh đang ngồi làm việc khẽ ngẩng đầu lên nhìn tôi, gương mặt anh tuấn, đáy mắt mang theo sự dò hỏi.

Tôi đưa tập kịch bản cho anh giống như hiến vật quý, nghiêng đầu cười với anh nói: "Phó Quân Nhan, anh thử đọc kịch bản này xem, em quyết định sẽ chọn bộ này." Anh chỉ mới nhìn qua những hình ảnh của Tô Châu cũng đã khẽ cười, nụ cười này giống như nắng ấm trải dài trên cảnh vật, vạn vật giống như sáng bừng lên, cây cối đâm chồi nảy lộc. Anh nghiêng người kéo ngăn kéo ở bên phải của anh ra, lật đi lật lại, anh tìm được một túi văn kiện ở bên trong đưa cho tôi, ý bảo tôi mở ra, khi tôi mở ra thì thấy bên trong là một bản hợp đồng giống của tôi như đúc.

Anh nhẹ nhàng từ tốn mở miệng, trong đáy mắt còn mang theo ý cười nhè nhẹ, anh nói: "Tiểu Ái, em xem, hai chúng ta đúng là có tâm linh tương thông đó."

Bởi vì phim về thành phố Tô Châu là một bộ phim tuyên truyền, hơn nữa đây là một kịch bản tôi rất thích, cảm thấy rất hưng phấn, và nhiệt tình. Trước đây đều là Vạn Thanh thúc giục tôi nhận công việc. Nhưng lần này tôi gọi điện rất nhiều lần mới gặp được cô ấy. Tôi ngồi trong phòng làm việc nói việc này cho chị ấy biết, lần này sự không vui của chị ấy biểu đạt rõ ràng trên nét mặt. Chị Vạn Thanh cầm bản hợp đồng trong tay đạp mạnh lên mặt bàn, lạnh giọng hỏi tôi: "Cố Bảo Bối, trong nhiều công việc như vậy mà cô lại chỉ nhận một bộ phim tuyên truyền là sao? Hơn nữa cô còn cố tình chọn cái hợp đồng có tiền công thấp nhất nữa chứ?"

Tiền công đóng phim, tôi thực sự là không chú ý đến chuyện này…… Không trách được sắc mặt chị ấy kém như vậy……...Tiền công đóng phim thấp cũng có nghĩa là người đại diện sẽ được chia ít tiền công rồi……. Tôi nghĩ đến, nhưng cũng không tránh ánh mắt của chị ấy, chỉ gật đầu đáp: "Vâng, thì làm sao ạ?"

Chị thấy tôi bày ra vẻ mặt đúng tình hợp lí thì chị càng tức giận hơn nữa, lắc đầu nói: "Cố Bảo Bối! Cô có biết con người cần nhất là sống không? Cuộc sống chính là dựa vào năng lực của bản thân mình để duy trì một cuộc sống bình thường. Nếu như cô nghĩ dựa vào sự trẻ đẹp của mình, quay được hai bộ phim, mỗi bộ phim đều được vào vai nhân vật nữ chính, hơn nữa lại có tổng giám đốc là chỗ dựa sau lưng đã là ngon rồi, như vậy thì cô sai lầm rồi. Thời cơ của diễn viên là nhân lúc rèn sắt khi còn nóng, nói khó nghe một chút chính là nhân lúc còn bán được giá thì phải bán nhiều một chút. Cô không cần phải trông những bộ phim kém chất lượng, những hình ảnh của cô trên màn hình, mỗi ngày tin tức nhắc đến tên cô, đó chính là điều giá trị nhất, đó chính là tiền. Không có tiền, cô có quyền gì, có biện pháp gì để làm thanh cao, để bắt bẻ giống như cô vậy thì một năm có thể có mấy tác phẩm? Nếu như người xem lãng quên cô, nhân khí của cô giảm xuống, bảng giá của cô cũng sẽ rơi xuống, những người tìm cô diễn cũng sẽ càng ngày càng giảm xuống, để xem đến lúc đó cô sẽ làm như thế nào? Có kịch bản cô không quay, có quảng cáo hẹn cô không nhận, vậy cô muốn làm gì đây?"

Tôi ngẩn người, đáp: "Nghỉ ngơi." Chơi cùng An An, ở bên cạnh Phó Quân Nhan....

Chị vừa nghe xong tức đến mức mặt đỏ bừng lên, thở dài một hơi, lắc đầu nói với tôi: "Tiểu Ái, cô còn quá trẻ, không hiểu hết được. Nhưng mà Tiểu Ái, hiện tại cô không nghe công ty chỉ huy, cũng không nghe ý kiến của tôi, cuối cùng người thua thiệt cũng là cô mà thôi, chết đói cũng là cô thôi, tôi là một người phụ nữ phải làm việc để nuôi gia đình sống qua ngày, tôi không muốn chờ một chút tiền công mỏng manh này để sống. Cô không cần phải giải thích với tôi, cô muốn làm hết trách nghiệm của mình, muốn diễn cho thật chuyên nghiệp. Trong cái vòng tròn của giới giải trí này thì làm gì có cái gì gọi là chuyên nghiệp cơ chứ? Làm sao cô còn cần giả vờ ngớ ngẩn như vậy cơ chứ? Nhân lúc điều kiện của cô còn tốt như vậy, thì chuyện quan trọng nhất là nhân dịp này kiếm thêm chút tiền vào trong túi kìa?"

"Cho nên ý của chị là…." Thật ra những gì chị ấy nói không phải không tốt, không phải không thực tế, cũng là những việc tốt nhất với tình hình của tôi bây giờ, nhưng với điều kiện của tôi thì không cần vì tiền bạc mà phải bán sức như vậy, không cần vì tiền mà nóng vội như vậy….

"Phim tuyên truyền này tôi sẽ giúp cô đàm phán lại, mặt khác tôi sẽ giúp cô kí hợp đồng với đài KBS, ký hợp đồng một quý cho chương trình "Băng vũ kì tích", trong mấy tháng diễn ra các cuộc thi trượt băng nghệ thuật, tốt nhất là cô hãy kiếm về cho tôi một cái thứ hạng, tạo ra một cái đề tài trọng tâm đi. Những kịch bản mới kia, nếu cô không chọn tôi sẽ giúp cô chọn một cái." Chị nói rất quyết đoán, rất rõ ràng, giống như đã sớm chuẩn bị từ trước vậy. Đây là đang ra oai phủ đầu sao?

Tôi không nói gì, tôi có thể giải thích được cách nói của chị ấy, hành động của chị ấy. Đứng trên góc độ cổ đông của công ty, chị ấy tuyệt đối là một người đại diện xuất sắc, rất am hiểu vừa đấm vừa xoa, vì công ty và bản thân mình sáng tạo thêm lợi ích. Nhưng mà, chị lại tự ý thay tôi kí hợp đồng, điều này khiến tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi cố gắng kìm nén khó chịu trong lòng xuống, nhìn về phía chị, gằn từng tiếng: "Em nhớ rõ khi đồng ý để chị đến làm người đại diện cho em, em có nói rất rõ ràng một điều, em mời chị đến hỗ trợ em trong công việc chứ không mời chị đến thay em quyết định công việc."

Chị cười, lại lắc đầu nói với tôi: "Tiểu Ái, em còn quá trẻ….." Sau đó, chị cúi đầu lôi một tờ báo trong túi ra, ném trước mặt tôi, tôi mở ra nhìn nhìn qua tưởng là những hình ảnh khiêu dâm của Jay và Từ Hồng, bóng ma trong lòng dần dần nặng nề hơn. Nhưng khi tôi nhắm mắt lại mở ra lần nữa nhìn kĩ lại, tôi thở ra một hơi, hóa ra chỉ là những xì căng đan của anh họ tôi thôi.

Trong cuộc sống của anh họ tôi thì có không biết bao nhiêu là mối tình, hơn nữa còn phải dùng đến những từ có cả đống để hình dung, có bao giờ cố định là ai đâu. Chẳng qua tôi còn tưởng người anh họ tôi 'kim ốc tàng kiều' là tình yêu chân thành của anh ấy cơ…… (Có thể hiểu là người đẹp dấu trong nhà ấy.)

Tôi đang miên mang suy nghĩ, Vạn Thanh đã không đầu không đuôi nói: "Cô cảm thấy bây giờ tổng giám đốc còn để ý, quan tâm đến cô hay sao? Chỉ có những cái chính cô lấy được thì mới là thực sự thuộc về cô. Ví dụ như, danh lợi."

Ngạc nhiên! Tôi không nói nữa, im lặng để kết thúc cuộc nói chuyện này. Sau khi ra khỏi công ty, ngồi vào trong xe tôi cầm điền thoại gọi cho anh họ, nội dung cuộc điện thoại rất đơn giản, tôi và người quản lí không hợp nhau.

Trên nhiều khía cạnh mà nói thì Vạn Thanh có đầy đủ điều kiện trở thành một người đại diện ưu tú, cũng bởi vậy, chị ấy quá cao ngạo, quá tự đại. Nhiều năm trôi qua như vậy chị ấy sớm đã xem nhẹ sự thật, thứ mà chị ấy để ý từ đầu tới cuối chỉ có một, chính là danh lợi. Khi chị ấy biết tôi không có chút động lực nào, hơn nữa lại là một người lười biếng, nhìn qua thì thấy là im lặng nhưng thật ra lại là bùng nổ sau lưng. Tôi có thể hiểu, chị ấy muốn tham gia vào vòng thi đua cạnh tranh của diễn viên và người đại diện. Có lẽ hôm này vận khí tôi đỏ, năm này tôi xuất hiện nhiều lần trên màn hình tivi, sang năm cũng vậy. Nhưng mà, mười năm, hai mươi năm sau, liệu rằng còn ai nhớ tới tôi đã từng diễn cái gì đâu chứ, người nào cũng không nhớ tới những kí ức tôi đã đóng, như vậy bận rộn, vội vàng cũng đâu có ý nghĩa gì đâu? Tôi không cần…..

Vì vậy, ánh sao giải trí có một lần tuyển dụng, cũng cùng ngày đó tôi và Vạn Thanh giải trừ quan hệ công việc. Nhưng mà chị cũng đã kí cái hợp đồng thi đấu tiết mục trượt băng nghệ thuật kia, vậy nên sau khi suy nghĩ kĩ càng tôi chỉ còn nước ngoan ngoãn tham gia mà thôi.

'Băng vũ kì tích' là một cuộc thi trượt băng nghệ thuật chân chính. Nhưng mà trượt băng..... thực sự là tôi không tốt môn này tí nào….. đừng nói là trượt băng nghệ thuật…… Thật sự là khiến người ta đau đầu mà…..

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 36

Đối với một đứa trẻ như An An thì mọi ngóc ngách trong nhà đều là chỗ để cậu nhóc thám hiểm, mỗi dụng cụ trong nhà đều là đồ chơi của cậu nhóc. Lúc thì Cố Tiểu An tò mò với cặp hồ sơ của Phó Quân Nhan, lúc thì cái này lúc lại tò mò cái khác, một lần tôi thấy cậu bé cầm con dao gọt hoa quả lên chơi, khi đó tôi bị dọa sợ gần chết. Tôi vội vàng cướp lại con dao từ trong tay cậu bé, nhanh chóng cất con dao lên cao, ôm chặt An An vào lòng tôi mới nói: "An An ngoan nhé, đó không phải đồ chơi đâu, không thể đụng vào được, nếu bị nó cắt vào tay sẽ rất đau đó." Cậu bé ngây thơ gật đầu, cả cơ thể nhỏ bé rúc sâu vào lòng tôi, ngay cả nhìn lại một lần cậu cũng không hề nhìn.

Lại qua vài hôm, cậu bé lại mở to cặp mắt đen láy, trong mắt tràn đầy sự tò mò, cậu cầm con dao gọt hoa quả lên nhìn đi nhìn lại, giống như đang nghiên cứu một việc gì đó rất tỉ mỉ. Tôi nhìn thấy vội vàng ngăn cản nhưng không được. Vậy nên chỉ cần khi tôi vừa rời khỏi cậu nhóc đã lo lắng không biết cậu có bị thương không nữa? Tôi đành đẩy đẩy Phó Quân Nhan nói: "Em nói mãi mà không được, anh đi xem một chút đi, nhắc nhở bé, không cho phép bé cầm dao chơi đùa như vậy được."

Vậy mà thái độ của anh lại rất bình thản, chỉ liếc mắt nhìn con dao được tôi đặt lên một vị trí cao, sau đó anh cầm lấy dao đặt xuống một vị trí thấp mà An An có thể với tới được. Sau đó anh lại chậm rãi nói: "Lần sau nếu An An còn chơi dao thì em cũng đừng ngăn cản nữa, kệ cho cậu nhóc chơi đi." Tôi ngạc nhiên, tôi muốn hỏi, vậy nếu An An cắt vào tay thì làm sao bây giờ? Tôi lại thấy trong mắt anh hiện lên một sự chắc chắn, tôi hơi nhếch môi, cuối cùng cũng không nói gì cả, ngoan ngoãn đồng ý. Tuy tôi rất tin tưởng anh, tôi biết anh làm gì đều có mục đích, nhưng tôi vẫn nhịn không được nói thầm trong lòng, Vật nguy hiểm như vậy mà lại để cho một đứa trẻ chơi là sao cơ chứ? Vẫn tình huống như vậy, mỗi ngày tôi đều nhìn chằm chằm vào An An, cả trái tim của tôi cũng vì lo lắng mà giống như bị vọt lên tận cổ họng.

Hôm đó, An An khóc rất to, Tiểu Khải cũng kêu rất buồn bã, tôi đang phơi quần áo, vội vàng bỏ lại chạy vào trong nhà, tôi thấy cả cơ thể nhỏ nhắn của Cố Tiểu An nằm trong phòng khách, trên tay có một vết thương đang chảy máu, con dao gọt hoa quả cũng dính máu đang nằm lăn dưới sàn nhà, cả bộ lông rậm rạp màu trắng của Tiểu Khải cũng bị dính máu. Phó Quân Nhan đứng một bên, yên lặng nhìn Cố Tiểu An đang nằm khóc nức nở trên sàn nhà. An An bị đau đến nhắm hết mắt lại, gương mặt nhỏ nhắn cũng nhăn nhúm lại, cả cơ thể nhỏ bé cũng run lên từng trận. Vừa khóc nức nở vừa kêu đau không ngừng, cả giọng nói cũng khàn khàn. Tiểu Khải vây quanh người Phó Quân Nhan, kêu lên mấy tiếng thê thảm mà ẩn chứa cả sự lo lắng, hai mắt đỏ sậm. Vậy mà Phó Quân Nhan vẫn không có phản ứng gì cả, anh vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Tôi đau lòng muốn chết, tôi muốn tiến lên ôm An An vào lòng lại bị Phó Quân Nhan cản lại. Cánh tay anh ngăn cản trước mặt tôi, lắc lắc đầu với tôi, trong ánh mắt của anh có sự đau lòng, cũng có cả sự không đánh lòng, tôi hiểu, không làm gì nữa. Cho đến khi An An khóc đến không thở nổi nữa, anh mới đi lên phía trước, ngồi xổm trước mặt Cố Tiểu An, anh cũng không ôm cậu bé vào lòng, thậm chí còn không thèm nhìn đến vết thương đang chảy máu của An An,chỉ dùng giọng nói trầm thấp hỏi: "An An, có đau không?"

Cố Tiểu An gật đầu, cái mũi nhỏ hít hít, trông rất đáng thương. Đưa cánh tay không bị thương về phía Phó Quân Nhan, cậu bé làm nũng muốn được anh bế. Phó Quân Nhan lại lắc đầu một cái, cũng không đưa tay ôm cậu vào lòng, cũng không cười cậu bé.

Tôi nóng nảy trong lòng, anh không cho An An cầm máu, nói nhiều điều vô dụng như vậy làm gì cơ chứ?

Tôi lại nghe thấy giọng nói của Phó Quân Nhan, tôi chưa bao giờ thấy giọng anh nghiêm túc như vậy: "An An, em chơi dao bị đứt tay, bị đau, em đã nhớ rõ là dao không phải đồ chơi của em chưa?" Cố Tiểu An run lên, hít hít cái mũi, ngoan ngoãn gật đầu, ngay cả khóc cũng không dám. Lúc này, sắc mặt của Phó Quân Nhan mới hơi dịu đi một chút, anh vuốt vuốt đầu cậu bé, nói tiếp: "An An, em nhặt con dao dưới đất lên, để lại đúng chỗ em đã lấy ra, sau đó nhờ chị em băng vết thương lại cho." Lần này trong giọng nói của anh có cả dịu dàng và yêu thương.

Cậu nhóc dùng đôi mắt đẫm lệ mông lung nhìn về phía anh, sau đó lại cúi đầu nhìn con dao rơi trên sàn nhà, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự sợ hãi, cậu bé lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan,, Phó Quân Nhan gật đầu một cái với cậu bé, vẻ mặt giống như đang động viên cậu nhóc. Cố Tiểu An lại nhìn con dao lần nữa, sau đó nhìn lại cánh tay mập mạp đang bị đau của mình, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, đầu nhỏ rũ xuống, nhưng vẫn cúi thân thể nhỏ bé nhặt con dao kia lên, cẩn thận để lại trên bàn nhỏ. Lúc này cậu mới ngẩng đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan nói: "An An cất xong rồi ạ." Âm thanh mềm nhũn.

Phó Quân Nhan vui mừng cười, không hề mất đi sự dịu dàng ban đầu, nhẹ nhàng nói: "An An thật giỏi! Bây giờ em đến chỗ chị em đi, để chị băng bó vết thương cho em nhé." Nghe anh nói như vậy, tôi giống như bừng tỉnh, vội vàng tiến lên ôm cậu bé vào lòng, vuốt ve lưng cậu giống như an ủi, ôm cậu nhóc về phòng xử lí vết thương.

Đêm hôm đó, tôi đi ra ngoài uống nước lại thấy trong phòng An An có ánh đèn vọng ra. Đẩy cửa đi vào, tôi thấy Phó Quân Nhan đang ngồi cạnh giường, bên cạnh anh còn có một chậu nước, trên trán An An đang đắp một chiếc khăn ướt.

"Làm sao vậy? Phát sốt sao?" Tôi vội vàng đi tới, lấy khăn trên trán cậu bé xuống, dùng tay mình thử nhiệt độ.

Phó Quân Nhan vẫn dịu dàng nhìn tôi, hiểu rõ sự lo lắng của tôi lắc đầu an ủi: "Đừng lo lắng, đã hạ sốt rồi." Anh kéo tôi đến ngồi bên cạnh, hơi nhíu mày nói: "Đứa nhỏ bị dọa sợ dễ bị phát sốt, nhưng….. trường qua thì không bị làm sao nữa rồi."

Tôi khẽ cau mày, không chắc chắn lại sờ cổ tay An An, xác định không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới đau lòng nhìn về phía Phó Quân Nhan, bây giờ đang là bốn giờ sáng đấy……..

Vẻ mặt Phó Quân Nhan tràn đầy sự mệt mỏi, trong ánh mắt có cả nặng nề, giữa lông mày có sự ủ rũ, nhưng đôi mắt vẫn trong trẻo như cũ.

Tôi nhịn không được hỏi anh: "Phó Quân Nhan cả đêm qua anh không ngủ sao? " Cứ trông An An như vậy….

Anh ấn ấn thái dương, dịu dàng an ủi tôi:"Không sao đâu." Trên mặt anh vẫn không biểu lộ gì cả, ánh mắt tinh tế kia lại nhìn về phía cánh tay bị thương của An An ở ngoài chăn, đáy mắt cũng không che dấu được sự đau lòng. Tôi nghe thấy anh nói: "Tiểu Ái, em đừng trách anh nhẫn tâm. Em nói với An An là bé không được chơi dao, chơi dao sẽ bị thương. Cậu bé không hề nghe lời, anh biết, khi đó cho dù có nói gì nữa cũng không có tác dụng gì cả. An An còn quá nhỏ, bé quá tò mò với những điều xung quanh, dù bé có nghe lời những không chắc chắn rằng bé sẽ nhớ kĩ. Giống như đứa trẻ nếu không vấp ngã sẽ không thể đứng lên để đi tiếp. Lần này bé bị đau, chính bản thân bé sẽ tự nhớ kĩ, về sau sẽ không mắc phải những sai lầm như vậy nữa. Tiểu Ái, chỉ có đau đớn mới khiến con người ta nhớ khắc sâu……"

Tôi lắc đầu, cầm tay anh, ban đầu là do tôi không hiểu mọi chuyện, mấp máy môi nói: "Làm sao em có thể trách anh nhẫn tâm cơ chứ, từ đầu em chỉ là không hiểu sao anh lại làm như vậy mà thôi. Phó Quân Nhan, hóa ra, so với em thì anh còn yêu An An hơn nhiều…." Không nỡ để bé bị thương, rõ ràng đau lòng muốn chết nhưng mà lại cố gắng chịu đựng, nhìn cậu bé bước từng bước, vấp ngã, lại tự mình đứng lên. Đó mới chính là yêu….

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 36.2

Tôi nghĩ nghĩ, vỗ vỗ vào đùi mình nói: "Anh nằm xuống đây nghỉ tí đi." Anh nhướng mày nhìn tôi, tôi mạnh mẽ kéo anh nằm xuống, gối đầu lên đùi tôi, tôi vuốt ve mái tóc mềm mại của anh, nhẹ nhàng ấn vào hai thái dương để anh có thể thư giãn hơn. Tôi nghĩ nghĩ lại hỏi: "Về sau khi anh để An An tự mình nhặt dao lên, có phải muốn để cho cậu bé vừa phải có tinh thần trách nghiệm, hơn nữa còn phải tự vượt qua sự sợ hãi của bản thân đúng không?"

Anh không nói gì, chỉ tập chung nhìn tôi bằng ánh mắt rất dịu dàng, khẽ gật đầu.

Tôi thở dài, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, người đàn ông này nha, tâm tư sâu xa như vậy, làm việc lại vô cùng quyết đoán, tình yêu lại rất kín đáo…..

"Phó Quân Nhan, anh chính là một người cha tốt…" Nghe thấy tôi cảm thán như vậy, anh cũng không nói gì, chỉ có khóe môi hơi nhếch lên, nhắm hai mắt lại.

Lúc piano được đưa tới thì Phó Quân Nhan lại phải đi công tác, anh đang chuẩn bị hành lí, cầm vé máy bay đến Dubai. Tôi im lặng, không hỏi gì nhiều, nhưng trong lòng lại thắc mắc, vì sao anh lại phải đến Dubai công tác cơ chứ?

Mỗi chiếc piano đều có âm thanh đặc trưng của nó. Chiếc đàn này của chúng tôi là do Phó Quân Nhan chọn đi chọn lại sau đó mới quyết định. Đàn Steinway, được sản xuất ở nước Đức, nó được cả thế giới công nhận là minh chủ piano. Âm sắc của nó rất nhẹ nhàng mà cũng có sức lôi cuốn riêng, quan trọng nhất là nó có một sự cao quý ung dung không nói thành lời. Cá nhân tôi cho rằng, tuy chiếc đàn này là mua cho An An, nhưng nó lại rất xứng với công tử Quân Nhan đi. Chỉ tiếc là An An bị thương ở tay vẫn chưa khỏi mỗi ngày cậu bé đều bày ra vẻ mặt ủ rũ đau xót cho thân phận, nguyên nhân ở đây không phải vì đau đớn ở tay mà là do không thể kéo đàn được. Mà dạo này tôi cũng bắt đầu bận rộn, không còn thời gian yên tĩnh đánh đàn nữa.

Phó Quân Nhan nhìn ra sự tiếc nuối của tôi, bày ra tính tình như một đứa trẻ, giơ ngón tay út ra móc ngón tay với tôi nói: "Sẽ có thời gian, còn nhiều thời gian." Nói xong cúi người hôn lên trán tôi, lại tranh thủ hôn nhẹ lên môi tôi.

Cố Tiểu An cũng dắt theo Tiểu Khải từ trong phòng nhỏ đi ra tiễn Phó Quân Nhan. Phó Quân Nhan ngồi xổm xuống ôm ấp cậu bé vào lòng, lại thơm cậu nhóc mấy cái, bàn tay nhỏ mập mạp nắm chặt vạt áo của anh không chịu buông tay, nói: "Anh rể đừng đi, ở lại với An An đi mà…. An An sẽ ngoan mà…." Tiểu Khải đứng một bên, ánh mắt đen lúng liếng giống như đang nức nở, không khí trở thành buồn bã thương cảm ……

Tôi cũng không muốn, tôi không muốn để anh đi, không muốn để Phó Quân Nhan đi, cứ sống như vậy cả đời cũng rất tốt…..

Giải trí Ánh sao mở cuộc tuyển dụng rất lớn, nhưng số lượng thí sinh lọt vào thi lại không nhiều. Cuộc thi lại do tổng giám đốc Mạc Nặc Vân tự mình làm giám khảo, tất nhiên, có thêm cả tôi nữa. Cố Tiểu An mấy ngày nay rất yếu ớt, Phó Quân Nhan không có nhà, cả ngày cậu nhóc bày ra vẻ mặt ỉu xìu ủ rũ, dắt theo Tiểu Khải cũng mềm nhũn, Tiểu Khải nằm trong góc đến cái đuôi cũng không thèm vẫy một cái. Đứa nhỏ này nghe thấy phải đi ra ngoài cũng không có tí vui vẻ nào như trước. Nhưng vừa nghe thấy tôi muốn đi gặp anh họ, hai mắt mở thật to, bằng mọi cách làm nũng để được đi theo.

Trên hành lang của công ty chúng tôi lại gặp lại chị Vạn Thanh. Chị thấy tôi thì rất ngạc nhiên, tôi cười cười chào chị, An An cũng vẫy vẫy cánh tay mập mạp chào chị, đáng yêu vô cùng. Chị xấu hổ cười cười, gật đầu một cái với tôi, dẫn theo mấy người phía sau vào trong phòng làm việc.

Rất nhanh tôi đã đến khu vực sảnh chính tổ chức cuộc thi, ngoài cửa đã có rất nhiều thí sinh đang đứng. Tôi và An An xuất hiện kéo theo không ít những lời nghị luận to nhỏ. Tôi thản nhiên cười cười, cậu nhóc nằm trong ngực tôi mở to hai mắt đen láy, tràn đầy tò mò nhìn bên phải một chút, lại nhìn bên trái một chút.

Tôi mở cửa phòng thi thấy anh họ tôi đang ngồi ở chính giữa, anh mặc một bộ âu phục màu trắng, trong túi áo còn gấp một chiếc khăn màu hồng. Anh ngồi trên ghế của sếp xoay xoay, lười biếng tùy ý nhìn những tài liệu trong tay. Tôi sờ sờ đầu Cố Tiểu An, thả cậu bé xuống dưới, lại chỉ chỉ về phía anh họ tôi.Cố Tiểu An quay đầu nhìn Mạc Nặc Vân, lại hất mặt, bĩu môi có chút hậm hực, tôi nghiêng đầu nhìn cậu bé, bĩu bĩu môi với bé. Lúc này Cố Tiểu An mới trề trề môi, miễn cưỡng lắc cái mông nhỏ đi về hướng anh họ đang ngồi, vặn vẹo uốn éo hô to: "Anh ơi, anh ơi. An An đến rồi này…." Nhưng mà, vẻ mặt kia rất là…. Rất là không cam lòng….

Tôi nhìn thấy anh họ đưa mắt nhìn nhưng lại đưa lưng về phía Cố Tiểu An đang uốn éo cái mông cười trộm, sau đó quay lại tức giận túm lấy gương mặt bánh bao của Cố Tiểu An: "Đứa nhỏ yếu ớt, anh làm gì em…" Cách cư xử này thật là khác biệt…… nếu là cha tôi hoặc là Phó Quân Nhan thì cậu bé đã sớm nhào lên rồi……..

Cố Tiểu An uỡn ngực nhỏ lên, dùng cánh tay đang băng bó có hình con thỏ nhỏ chống cằm, vẻ mạnh mạnh mẽ khảu khỉnh oán giận: "Anh họ. Anh cướp ông ngoại, bắt nạt chíp bông Tiểu Khải,cướp chị em." Về câu sau cùng rất lớn tiếng, giống như rất tức giận, nói xong vẫn nhếch nhếch cái mông nhỏ ra xa hơn, vừa buồn cười lại đáng yêu đến vô cùng.

"Anh cướp đoạt chị của em đấy, thì làm sao nào?" Mạc Nặc Vân lúc này lại đi tới phía sau của Cố Tiểu An, túm chặt lấy cổ áo của cậu bé, một động tác nhẹ nhàng đã có thể nhấc cậu nhóc vào trong ngực.

Cậu nhóc lại vung tay giơ chân, giãy vài cái nhưng không hề có tác dụng, chỉ là tốn công vô ích, đành phải xị gương mặt bánh bao lên, mở to mắt lườm anh họ tôi. Một lớn một nhỏ cứ giằng co nhau như vậy, cuối cùng vẫn là An An bại trận trước, gương mặt nhỏ nhắn quay ngoắt đi một cái, ngọt ngào ngây thơ "Hừ" một tiếng. Sau đó lại bày ra gương mặt tội nghiệp nhìn về phía tôi, chu chu miệng nhỏ, vươn ra cánh tay mập mạp trắng trẻo giống như hai cái ngó sen mềm mại muốn tôi ôm.

Anh họ tôi tức giận vỗ vỗ đầu An An, miệng than thở: "Em là con tiểu hồ li, suốt ngày đi tranh thủ sự thương cảm của người khác."

Cuối cùng An An vẫn bị chocolate của anh họ tôi mua chuộc, ngoan ngoãn ngồi trong lòng anh, ngẩng gương mặt bánh bao lên, không chút để ý mặc cho anh họ tôi lúc thì sờ sờ, khi lại nắn nắn rồi lại véo véo. Trong lòng cậu nhóc ôm một túi chocolate lớn, cả ánh mắt cũng vui sướng đến lấp lánh. Không khí nghiêm túc của vòng hai, vậy mà lại vì anh họ tôi ôm một cậu nhóc trong lòng, hơn nữa cậu nhóc còn ôm một túi chocolate lớn khiến cho người ta có cảm giác buồn cười.

Tôi tìm cho mình một người đại diện mới, tên là Phương Tình, trước đây chị ấy từng làm việc ở công ty kinh tế của nhà họ Lục, tuy nhiên rồi cũng nghỉ việc đi làm chỗ khác. Tôi hỏi chị ấy, vì sao điều kiện công ty kia tốt như vậy mà vẫn đi làm chỗ khác. Chị nói: "Ở công ty trước kia, tôi không được làm việc mình muốn làm, tôi không muốn nghệ sĩ tôi bồi dưỡng ra lại chỉ biết làm bình hoa, giống như những công cụ kiếm tiền, mà tôi hi vọng nghệ sĩ của tôi có tài thực sự, có thể phấn đấu hết mình vì tác phẩm. Có người làm việc vì lợi ích, có người làm việc vì mơ ước. Quanh năm nằm mơ sẽ bị đói chết. Nhưng tôi nghĩ, điều kiện trước tiên là ấm lo, sau đó phải trung thực với ước mơ của mình."

"Ước mơ của chị là gì?" Tôi hỏi tiếp.

Gương mặt thon gọn của chị hơi cười, yếu ớt trả lời tôi: "Tập chung quay phim thật tốt, hết lòng ca hát. Không sống riêng vì danh lợi mà vì làm thật tốt

những chuyện mình muốn làm."

"Ý nghĩ của cô rất tốt, nếu chúng tôi thuê cô làm người đại diện cho công ty, cô mong muốn điều gì ở những người nghệ sĩ của mình?" Anh họ tôi nhíu nhíu lông mày hỏi.

"Tôi hi vọng mình có thể toàn tâm toàn ý tập chung cho một người nghệ sĩ là được rồi, người nghệ sĩ của tôi không cần phải có năng suất cao, chỉ cần từng có tác phẩm nổi bật là được. Thậm chí,một năm chỉ có một bộ cũng được." Cô trả lời rất thản nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 36.3

Anh họ tôi hơi giương mắt lên, cười cười, bày ra vẻ mặt bất cần hỏi: "Nhưng mà tôi là một thương nhân, tôi mở công ty là để kiếm tiền, tôi không có chút mộng tưởng gì cả, càng không có ý muốn cống hiến vì nghệ thuật. Cô cảm thấy cô có thể mang đến lợi ích gì cho tôi với những ý tưởng như vậy? Chẳng lẽ tiếp tục kiên trì với những ý tưởng của cô, bỏ ra mười mấy năm bồi dưỡng một người nghệ sĩ cũng chỉ để làm nhân vật chạy cờ hay sao?"

"Giới giải trí là một vòng luẩn quẩn, về nghệ sĩ thì hết đợt nghệ sĩ này lại đến đợt nghệ sĩ khác, thực tập sinh trong quý công ty cũng chiếm một số lượng rất lớn, trong làng giải trí này chưa bao giờ có chuyện thiếu người, nhưng lại thiếu hụt những Trường Thanh thần thoại. Những nghệ sĩ, ca sĩ diễn viên ưu tú thực sự thì không thể thay thế được, nhưng mà liệu có mấy người. Mù quáng thheo đuổi lợi ích cũng chỉ là những thành công ngắn ngủi mà thôi." Cô hơi nhướng mày, nhìn về hướng tôi, mở miệng nói: "Tất nhiên, không phải tự nhiên mà mọi chuyện đều có thể tự tồn tại như vậy được. Quý công ty bồi dưỡng Cố tiểu thư cũng rất bình tĩnh, không hề nóng vội, rất có tiềm lực."

Tôi nở nụ cười, bản thân tôi đây không phải là không nóng vội, chẳng qua là vì lười biếng lại luôn miệng hô to mấy câu mơ ước cao cả mà thôi.

Tôi quay người, nhìn thẳng vào mắt của anh họ, tôi thấy trong mắt anh giống như đang có rất nhiều suy nghĩ. Anh cưng chiều nghiêng đầu nhìn tôi, nhún nhún vai với tôi, sau đó lại quay người lại, thay bằng gương mặt nghiêm túc nói: "Nước quá trong thì sẽ không có cá, nếu như đã có quy luật như thế này mà còn đi ngược lại, thì những nguy cơ phải đối đâu cũng không phải là nhỏ. Bất cứ một chuyện gì nếu không tuân thủ quy tắc của trò chơi thì kết quả thu được đều phải chịu thiệt thòi. Những suy nghĩ tích cực này của cô cũng không sai, tất nhiên, nếu nó được sử dụng trong lĩnh vực khác thì sẽ thu lại những hiệu quả cao hơn nhiều, nhưng nếu trong vai trò một người đại diện, là người luôn phải mềm dẻo trong công việc thì sẽ không tránh được việc ăn không ít thiệt thòi đâu." Anh hơi dừng một chút lại nói tiếp: "Nhưng mà, cái suy nghĩ như vậy lại không mưu mà hợp với người lười biếng khác." Anh quay đầu nhìn về phía tôi ý muốn tôi nói chuyện. (Không mưu mà hợp là không bàn mà có ý tưởng giống nhau ấy.)

Tôi cười cười, nhìn về phía Phương Tình hỏi: "Chị có đồng ý làm người đại diện cho em không? Tuy nhiên, còn thường xuyên phải giúp em trông một đứa trẻ con nữa đấy." Tôi lại chỉ đứa nhỏ đang ngồi trong lòng Mạc Nặc Vân, đứa nhỏ đang ôm một túi chocolate cố gắng nhét vào trong miệng.

Chị kinh ngạc đến nỗi mở to miệng, thậm chí còn bày ra vẻ mặt không thể tin được, vội vàng che miệng lại, nhanh chóng gật gật đầu, lần đầu cà lăm nói: "Tôi… tôi…. Tôi đồng ý…. Tôi vô cùng đồng ý….." Tôi thấy trong đáy mắt của chị tràn đầy sự vui sướng, hiểu ý cười cười.

Tìm xong người đại diện lại thấy Cố Tiểu An đang ngủ gà ngủ gật, tôi muốn rời đi trước. Anh họ tôi lại lắc đầu, anh thật tình nói: "Nhưng mà cô ấy vẫn chưa đầy đủ." Tiếp theo lại dùng một dáng vẻ giải quyết việc chung lôi tôi vào văn phòng tổng giám đốc.

Sau đó anh họ tôi lại gọi chị Vạn Thanh tới. Tôi ngồi một bên ôm Cố Tiểu An đang mơ mơ màng màng, yên lặng nhìn hai người bọn họ.

Mạc Nặc Vân thấy chị Vạn Thanh gõ cửa tiến vào, lúc lâu sau cũng không nói gì, hai tay để trên mặt bàn, vẻ mặt cười như không cười nhìn chị ấy một lúc lâu mới vẫy vẫy tay nói: "Ngồi đi."

Sau đó, tôi lại nghe thấy anh họ tôi dùng một giọng điệu không nghiêm túc nói: "Trên đời này, người phụ nữ mà tôi yêu nhất ngoài mẹ tôi thì chính là cô ấy." Nói xong, anh họ tôi còn quay người nhìn về phía tôi, lại nhấy mắt mấy cái với tôi.

Lúc này tôi cũng không thấy tức giận với anh, tôi nghiêng đầu nhìn anh, không tiếng động cười cười.

Ngay lúc chị Vạn Thanh đang ngu ngơ hết sức, anh họ tôi lại hỏi: "Vạn Thanh, cô có biết cổ đông lớn nhất của Mạc thị là ai không?""Là đại tiểu thư của nhà họ Mạc, em họ của tổng giám đốc." Chị Vạn Thanh cũng rất nhanh trả lời lại, sự nghi ngờ trong đáy mắt ngày càng lớn hơn.

"Đó cũng là bà chủ lớn thực sự." Anh họ tôi lại thêm vào một câu, lười biếng ngả lưng vào ghế tựa.

"Ai….." Tôi ngồi một bên than thở một tiếng. Khiến cho Mạc Nặc Vân liếc tôi một cái, chị Vạn Thanh cũng nghi ngờ nhìn về phía tôi.

Khi anh họ tôi nói Phương Tình không đủ, rồi lại gọi chị Vạn Thanh vào văn phòng, anh vừa mở miệng nói chuyện tôi đã có thể hiểu được ý của anh. Tôi và Phương Tình đều có những suy nghĩ lười biếng giống nhau, nhưng lại là con người kiên trì theo đuổi ước mơ, vì ước mơ mà có thể cố chấp đánh nhau. Trong làng giải trí màu sắc sặc sỡ này, không biết công quẹo, không đủ khôn khéo thì người chịu thiệt chính là mình mà thôi. Cho nên cho dù ở vài phương diện thì Phương Tình rất tốt, nhưng có những phương diện khác thì cô ấy lại chưa đủ khéo léo, hơn nữa tôi còn cần một người có kinh nghiệm

già dặn trợ giúp. Mà Vạn Thanh, suy nghĩ, tâm tư của cô ấy nếu thực sự dùng cho tôi, dùng để làm việc cho tôi, vậy thì khi tôi bước đi trên còn đường trong làng giải trí này sẽ thoải mái hơn nhiều. Giống như lần trước trên trang web của Jay thông báo những chuyện xấu xa như vậy nhưng cô ấy lại xử lí rất êm đẹp.

Nếu, để cho hai người này phối hợp với nhau……..

Tôi quay đầu nhìn về phía anh họ, thấy anh gật đầu, sau đó mới mở miệng nói chuyện.

"Chị Vạn Thanh, tôi biết chị hợp tác với tôi là thiệt thòi cho chị, bởi vì những năng lực của chị không được thể hiện, lại lần đầu gặp một diễn viên không nghe lời như tôi. Hơn nữa tôi còn để chị trông An An, thực sự là đại tài tiểu dụng rồi." (Ý là người tài giỏi nhưng lại đi làm những công việc nhỏ bé không đáng ấy.) Tôi cười nhẹ, cúi đầu nhìn An An đang tựa vào người tôi ngủ say nói tiếp: "Đúng là, đối với tôi mà nói, tiền và của cải chỉ cần như vậy là đã đủ để cho cuộc sống sinh hoạt rồi, đối với tôi, tiền chỉ là thêm con số vào sổ tiết kiệm mà thôi. Tôi bước chân vào làng giải trí là do cơ hội và duyên phận. Nhưng mà, dần dần tôi thực sự rất thích cảm giác làm việc này, tôi chỉ nghĩ muốn quay những bộ phim thật tốt, tôi muốn người xem thực sự nhớ đến tôi, thích tôi. Tôi muốn cố gắng vì fan của tôi, tôi muốn mười năm, hai mười năm nữa vẫn còn những người thảo luận về bộ phim của tôi, về nhân vật tôi đã diễn. Đồng thời, tôi cũng có lòng tham, tôi có năng lực đảm bảo chất lượng sinh hoạt của mình, tôi muốn mình đảm bảo không gian nghỉ ngơi và thư giãn nữa." Tôi cười cười, nghiêng đầu nhìn về phía Mạc Nặc Vân: "Còn có, tôi và anh ấy đúng là có quan hệ không đơn giản, nhưng trước kia chị Thanh hiểu sai rồi, anh sẽ dùng cả đời yêu tôi bởi vì từ nhỏ đến lớn anh vẫn luôn yêu tôi, hơn nữa trong người chúng tôi có chúng một dòng máu, mối quan hệ của chúng tôi là anh em họ…..."

Mạc Nặc Vân nở nụ cười, nhìn tôi bằng ánh mắt thâm trầm, quay sang gõ gõ đầu bút nói: "Mọi người đều nghĩ rằng thiên kim tiểu thư nhà họ Mạc thì phải mang họ Mạc, lại không nghĩ rằng cô ấy cũng có thể mang họ của mẹ. Vạn Thanh, chính bản thân cô không biết, trước đây chúng tôi có bao nhiêu tin tưởng cô đâu nhỉ……"

Kết quả sau cùng là tôi có đến hai người đại diện. Vạn Thanh cảm thán nói: "Tôi còn luôn nghĩ rằng, tại sao lại có một người nghệ sĩ mà dầu muối gì cũng không ăn (nói thế nào cũng không nghe ấy), hóa ra……." Tiếp theo, cả hai bên cùng thoải mái. Vạn Thanh vẫn có thể dẫn dắt thêm người mới như cũ, công việc của tôi thì do chị ấy và Phương Tình cùng nhau bàn bạc.

Trên đường đưa tôi về nhà, anh họ tôi lại tỏ ra phong cách nháy mắt với tôi nói: "Thế nào? Lấy ơn báo oán không chê được vào đâu đúng không? Lòng của Vạn Thanh rất cao, nếu không làm như vậy, em sẽ không thể nắm được lòng của cô ấy." Anh vừa nói như vậy khiến tôi nghĩ ngờ, có phải sự việc đi đến như hôm nay anh đã sớm tính toán trước rồi thì phải.

Tôi không nói gì, cũng không có gì để nói, đương nhiên anh họ tôi không phô trương khoe khoang, thực sự anh ấy rất mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Chương 37

Để chuẩn bị cho chương trình 'Băng vũ kì tích', mấy ngày nay tôi rất chăm chỉ học trượt băng, tổ đạo diễn cũng tổ chức cho những người tham gia thi đấu cùng nhau luyện tập, mỗi thí sinh tham gia đều có một nghệ sĩ múa trên băng chỉ đạo, trên thực tế những người đó đều là những huấn luyện viên cho các thí sinh tham gia. Thí sinh dự thi gồm có năm người nam và năm người nữ, trong đó có diễn viên, ca sĩ, thậm chí còn có cả nghệ sĩ hài. Những người này tôi đều không quen biết họ…….. Nhưng mà, tôi có quen một thí sinh nha, chính là anh Thư Sảng đó. Tôi thực sự không thể tưởng tượng được cảnh cô ấy mặc váy múa của những nữ tuyển thủ chuyên nghiệp sẽ như thế nào, cộng thêm dáng vẻ của cô ấy trên sân đấu, không thể hình dung nổi ….

Khi tôi nhìn thấy Thư Sảng là lúc tôi đang nắm chặt tay người hướng dẫn múa trên băng của mình, tay chân luống cuống, tôi đứng cũng không vững. Bên kia Thư Sảng lại đẹp trai đến vô cùng đi giầy trượt băng xuống băng trường, cô ấy trượt một vòng đẹp mắt quanh sân băng, hơn nữa còn trượt một vòng xung quanh người tôi, nhướng nhướng mày gọi tôi: "Hello, Cố Bảo Bối!" Khi cô ấy vui mừng kích động vỗ một cái vào vai tôi, thiếu chút nữa là tôi ngất xỉu luôn. Tôi không thèm để ý đến hình tượng ôm chặt tay người hướng dẫn của mình, dùng ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm về phía cô ấy.

Thư Sảng lại chẳng thèm để ý, nhe hàm răng trắng cười to, cô ấy vươn tay xoa lung tung trên tóc tôi giống như đang dỗ dành trẻ con vậy, bĩu bĩu môi nói: "Cố Bảo Bối, Cố cá nóc, cậu thật là đáng yêu! ồ ồ. Cá nóc ướp lạnh ăn ngon lắm đấy." Tôi vừa vuốt lại mái tóc bị cô ấy làm rối tung vừa có cảm giác như mình bị cố ấy chọc tức đến phát điên.

Tôi là thí sinh kém nhất trong vòng một. Bởi vì, khi mới bước vào vòng đấu đầu tiên vì run quá nên tôi còn không thể đứng vững được. Trong vòng thi đầu tiên, mỗi thí sinh đều tham gia dự thi theo hình thức thi cá nhân và cũng không có sự loại bỏ, nhưng trong vòng này sẽ chọn ra các cặp đôi cùng nhau dự thi trong những vòng sau. Trong những vòng thi sau thì hai thí sinh một cùng nhau hợp tác tham gia thi đấu. Đồng thời khi đó cũng là hai người cùng nhau bị loại, bốn thí sinh còn lại cuối cùng sẽ thi đấu tiếp để dành ra ngôi vị quán quân, á quân.

'Băng vũ kì tích" là một chương trình truyền hình trực tiếp, khi phóng viên phỏng vấn cảm giác thí sinh trước khi thi đang đứng phía sau sân đấu, tôi rất thẳng thắn nhìn vào máy quay, le lưỡi một cái, nói: "Gia đình Hải bảo thân mến, cá nóc ngốc nghếch của mọi người đến đây chỉ đóng vai trò tham gia cho có số lượng mà thôi…."

Ngày quay tiết mục này chúng tôi cùng nhau đến địa điểm ghi hình ở Quốc Nội, ở đây người ta lấy trượt băng là một môn nghệ thuật chủ yếu. Bên đài có

mời đến tuyển thủ trượt băng nghệ thuật nổi tiếng là Kim Vân Khê làm giám khảo đồng thời là người dẫn chương trình, nhà nghệ thuật nổi tiếng thế giới về trượt băng nghệ thuật là ông Quý Phàm Khoa, còn có nhà tân tấn vũ đạo là Tiểu Ân Phan. Các thí sinh khi đến sân thi đấu mới biết ai là giám khảo, trong số những người này tôi có quen biết với Tiểu Ân Phan, mẹ của cô ấy là cô giáo đầu tiên dạy tôi học múa. Khi còn nhỏ chúng tôi cũng từng làm bạn cùng nhau trong phòng vũ đạo, nhưng mà sau đó tôi không học múa nữa và lại theo cha tôi vào Nam ra Bắc nên cũng mất liên lạc……

Trận biểu diễn đầu tiên tôi và người hướng dẫn cùng nhau chọn một giai điệu nhẹ nhàng thoải mái, là bài 'She', để tôi có thể trượt trên băng một cách nhẹ nhàng thoải mái là một chuyện vô cùng khó khăn, hơn nữa đây lại là một chuyện không thể làm được. Vậy nên, người chỉ đạo của tôi không hề để ý đến tình huống gì cả, cho dù là người nghệ sĩ trượt băng nghệ thuật nào cũng phải biết cách xoay tròn trên băng- một điều hiển nhiên, nhưng người hướng dẫn của tôi chọn con đường buông tha sách lược, chỉ mong cho tôi không bị ngã sấp xuống. Bởi vậy cũng giống như là đang góp cho đủ số lượng mà thôi. Nhìn qua thì thấy những vũ điệu kia thật là đẹp, nhưng xin hãy tha thứ cho một người luyện tập dở dang như tôi, đẹp thì đẹp thật, nhưng như này thay vì gọi là băng vũ thì gọi là khiêu vũ trên băng luôn đi. Nếu đánh giá dưới con mắt chuyên nghiệp thì tôi chỉ là tham gia cho đủ số lượng mà thôi…...

Quả nhiên khi tôi hoàn thành xong phần thi của mình, tôi khó khăn vất vả đứng vững lại, đến thời gian nhận xét dành cho giám khảo, cả ba người đều nhìn tôi cười, đặc biệt là Tiểu Ân Phan, nụ cười của cô ấy còn mang theo những ý nghĩa khác nữa.

Kim Vân Khê là người dẫn chương trình đồng thời là một giám khảo nên ông nhận xét trước, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, ông nói với khán giả: "Khi các thí sinh luyện tập tôi có lặng lẽ đến quan sát, lúc ấy người gây chú ý nhất chính là Tiểu Ái, bởi vì chỉ có mình cô ấy là nắm chặt cánh tay của người hướng dẫn, vậy mà khi đó đứng cũng không vững." Tiếp theo ông lại nói với tôi: "Tiểu Ái, đầu tiên cảm ơn tiết mục của cô. Tôi vẫn luôn nghĩ, khi chính thức biểu diễn, đến đứng cũng không vững như vậy thì làm sao cô có thể đem đến một điệu múa hoàn chỉnh cho khán giả được cơ chứ? Tôi rất lo lắng về điểm này. Nhưng cô lại mang đến cho tôi một sự ngạc nhiên không hề nhỏ, tuy không có quá nhiều những động tác chuyên nghiệp, động tác duy nhất là liên tục bước đi về phía trước, hơn nữa động tác bước cũng không ổn định, nhưng mà, quả thực tôi đã thấy được một sự cố gắng không hề nhỏ ở cô. Hôm nay cô không hề bị ngã sấp xuống, đây là một việc không hề dễ dàng."

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng. Trong lòng lại cảm thấy khổ không thể tả được. Tôi sợ đau, sợ ngã. Nếu tôi mà biết thông tin về cuộc thi từ sớm thì chỉ sợ là tôi đã sớm bỏ chạy chứ nói gì đến việc đi thi thế này.

Nhưng có một hôm Phương Tình giúp tôi đi đón An An, sau đó lại đưa cậu bé tới sân băng, cậu nhóc kia mở to đôi mắt đen láy, trong mắt còn có tràn đầy mong đợi nhìn về phía tôi, hai bàn tay nhỏ vỗ mạnh vào nhau, hi vọng tôi có thể lợi hại như những người khác. Cậu nhóc vui sướng học cách chim cánh cụt đi trên mặt băng, hấp ta hấp tấp hô to: "An An là lạc lạc nhé. Lạc lạc nhé." (Mình cũng không hiểu câu này) Không hiểu tại sao tôi lại nhớ tới một câu nói của Phó Quân Nhan: "Nếu không té ngã sẽ không thể biết đi được." Cuối cùng, tôi lấy hết dũng cảm bỏ tay người hướng dẫn ra, tôi ngã lên ngã xuống không biết bao nhiêu lần, sau đó tôi cũng có thể miễn cưỡng bước được mấy bước…….. Lại sau đó khi tôi học xoay vòng trên đất thì chỉ có ngã đến không thể dậy được, và kết quả cuối cùng là tôi không thể nhúc nhích được tí nào cả…….. Cho nên tôi chỉ có thể bước đi thẳng tắp như vậy mà thôi, hơn nữa bước đi của tôi cũng không hề ổn định một chút nào cả…..

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chương 37.2

Đến lượt Tiểu Ân Phan lên tiếng, cô ấy vẫn dùng một ánh mắt có nhiều thâm ý nhìn tôi, nhưng lại vẫn dùng giọng điệu như không quen biết nói chuyện với tôi: "Cố Bảo Bối, cô chọn bài hát này rất hay, rất đi vào lòng người, nhưng bài hát này lại không phù hợp làm nhạc nền để múa trên băng, ca khúc này quá êm đềm, không có những giai điệu lên xuống, chọn bài này để múa thì rất khó có thể xuất sắc được. Nếu như chỉ đánh giá về điệu múa thì nó cũng không tệ lắm. Nhìn qua có thể biết được cô đã từng học múa đúng không?"

Tôi gật đầu, mở to đôi mắt vô tội trả lời: "Đúng vậy, khi còn nhỏ tôi có học qua mấy năm." Nói xong, tôi đưa tay lên vuốt vuốt mấy sợi tóc mai, mỉm cười với cô ấy. Nha đầu thối, biết rồi còn cố hỏi…...

Cô ấy gật đầu, đưa tay vuốt mấy sợi tóc rơi xuống trán, cười cười gật đầu với tôi.

Vũ điệu của tôi không thể tính là một điệu múa trên băng được, ba vị giám khảo khi chấm điểm cũng cho tôi số điểm thấp nhất. Tôi le lưỡi một cái, dùng ánh mắt vô tội nhìn về phía chị Vạn Thanh và Phương Tình đang ngồi ở hàng ghế khán giả. Hai người, một người dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn tôi, một người lại dùng vẻ mặt tràn đầy chờ đợi, mà tôi đã sớm biết được sẽ có kết quả như vậy rồi. Cố Tiểu An ngồi trong lòng Phương Tình lại vui mừng ồn ào, trong mắt cậu nhóc kia tôi vẫn luôn là người tuyệt vời nhất. Thấy giám khảo đánh giá điểm còn vui mừng khua tay múa chân, toét miệng cười ngây ngô.

Sau khi biểu diễn xong tôi ngồi an vị ở một bên khán đài. Mọi người đang tập chung nhìn Thư Sảng biểu diễn, cô ấy không mặc váy múa mà chọn cho mình bộ trang phục trung tính giống kiểu của nam. Ca khúc của cô ấy là một ca khúc mạnh mẽ, nhiều đoạn cao trào, trong trận so tài này cô ấy dùng những động tác thuần thục, vận dụng cách nhảy của Axel, một chân cách mặt đất, hai tay mở rộng, cả cơ thể nhảy lên phía trước, trong không trung hai tay tạo thành hình chữ thập, xoay tròn hai vòng trong không trung sau đó mới nhẹ nhàng đạp xuống đất, cơ thể cũng ổn định rất nhanh. Cố Tiểu An miệng mở thành hình chữ o, nước miếng cũng bị rơi cả ra ngoài, kêu to: "Oa, Oa! Anh bay lên rồi kìa." Tôi xấu hổ quay đầu đi chỗ khác…...

Tổ tiết mục đều mời những tuyển thủ chuyên nghiệp quốc gia đến hợp tác, và cũng là năm nam và năm nữ. Thư Sảng lên đài chọn người hợp tác đầu tiên. Cố Tiểu An ngửa đầu hỏi tôi: "Anh muốn làm gì vậy chị?" Tôi kiên nhẫn giải thích cho cậu nhóc, mỗi thí sinh dự thi đều phải chọn cho mình một người khác phái để cùng nhau dự thi.

Cậu nhóc cái hiểu cái không gật đầu, sau đó lại lôi kéo tay tôi nói: "Chị ơi anh ấy đi nhầm bên rồi." Tôi vừa nhìn lên thấy Thư Sảng đang đứng trước một nam tuyển thủ trông rất cường tráng mời anh ta cùng hợp tác, mái tóc ngắn của cô ấy tung bay, mặt mày đều mang theo ý cười, thật sự là từ đẹp trai dùng để hình dung cho cô ấy còn thích hợp hơn nhiều. Tôi cúi đầu nhìn An An mang một vẻ mặt xoắn xuýt, trong lòng âm thầm gật đầu, cũng nhỏ giọng nói thầm: "Đúng vậy, cô ấy đi nhầm rồi…..." Anh Thư Sảng nha….. hiệu quả thị giác như vậy khiến cho người ta làm sao có thể chịu nổi cơ chứ…..

Tự nhiên, vị nam tuyển thủ cuối cùng sẽ hợp tác với tôi, anh ta tên là Mạnh Đông Nhạc, đầu anh ta cao hơn tôi một chút, nhưng cũng không quá rõ ràng. Làn da trắng trẻo, gương mặt tròn tròn có chút giống với mặt trẻ sơ sinh. Lịch sự hướng nội, không thích nói chuyện, là một thành viên trong đội tuyển quốc gia vừa mới đi lính về. Tôi gật đầu với anh ấy, có cảm giác vô cùng xấu hổ với anh ấy, một hạt giống trong đội tuyển quốc gia, vậy mà gặp phải tôi thì cũng chỉ có thể bỏ đi mà thôi….. Tiết mục thi đấu trong vòng sau chúng tôi cũng hẹn nhau thời gian cùng luyện tập và bàn bạc chọn ca khúc, hơn nữa, Phương Tình và anh ta có trao đổi số điện thoại để về sau có thể thuận tiện liên lạc hơn.

Sau đó tôi tiếp nhận Cố Tiểu An trong tay chị Vạn Thanh, nói tạm biệt với hai người, rồi trực tiếp đi tới phòng hóa trang. Trước đây khi tôi và Tiếu Ân Phan cùng biểu biểu diễn đã bí mật hẹn ước với nhau, dùng khẩu lệnh là vuốt tóc mai, có nghĩa là tới phòng hóa trang gặp mặt. Quả nhiên, tôi gặp Tiếu Ân Phan trong phòng hóa trang, cô ấy thấy tôi đang ôm Cố Tiểu An, thì hơi hơi nhíu mày sau đó mới bắt chéo hai chân, tựa người vào chiếc bàn, khoanh hai tay trước ngực, chân hơi đung đưa nói: "Tớ mới vừa về nước đã đến tổ tiết mục, thấy tên của các tuyển thủ dự thi đã nghĩ ngay liệu có phải nha đầu cậu không, vậy mà là cậu. Cậu không ở nhà làm tốt vai thiên kim đại tiểu thư của cậu mà lại chạy tới làm một nghệ sĩ rồi hả? Chú Mạc sao lại có thể bỏ được để cho cậu ra đây chịu khổ thế này?" "Cậu nói mà? Có chuyện gì mà cha tớ không nghe theo tớ đâu?" Sau đó tôi lại dùng ánh mắt nhìn đi nhìn lại dáng ngồi của cô ấy, nói tiếp: "Tớ còn tưởng cậu đã thu lại tính tình rồi cơ. Ngồi trên đài thì lịch sự ra dáng vậy mà vừa mới xuống đài liền hiện nguyên hình rồi à? Tiếu Ân Phan à, cậu xuất ngoại nhiều năm như vậy mà tính tình vẫn không có chút thay đổi nào sao? Xem ra cô giáo vẫn là hết cách với cậu đúng không?" Tôi cười với cô ấy, ôm An An ngồi xuống một cái ghế gần đấy.

Cô ấy trừng tôi một cái, miễn cưỡng chỉ hướng về phía Cố Tiểu An: "Con riêng? Cậu sinh ra với ai vậy hả?"

Tôi hít vào một hơi, tức giận lườm cô ấy: "Cậu đang nghĩ lung tung cái gì vậy hả?" Cúi đầu chọc chọc vào Cố Tiểu An đang chúi trong lòng tôi, cậu nhóc mở to đôi mắt đen láy chớp chớp, thấy An An nhìn sang tôi nói: "An An đây là bạn tốt của chị đấy…."

Cố Tiểu An hơi chu chu cái miệng nhỏ, dùng ánh mắt như đang đánh giá cô ấy, yếu ớt chào: "Em chào chị ạ."

Tiếu Ân Phan cứng ngắc ngật gật đầu, dưới ánh mắt hung ác của tôi mới miễn cưỡng bỏ gương mặt cứng ngắc xuống, nhỏ giọng nói với tôi: "Cậu quên là tớ không thích trẻ con à?" Còn chưa dứt lời, lại kinh ngạc mở to mắt hỏi: "Chú Mạc không tuân thủ lời hứa rồi à? Đổi tính rồi à?"

"Cậu nghĩ cũng hay thật đấy? Cậu cảm thấy có khả năng đấy sao?" Tôi lườm cô ấy một cái, quay đầu đi, chẳng muốn để ý đến cô ấy nữa.

Tiếu Ân Phan là một nhà vũ đạo, nhìn thế nào cũng thấy là được kế thừa vẻ đẹp của mẹ cô ấy, một dáng vẻ dịu dàng thục nữ. Nhưng trên thực tế, những thứ này chỉ là biểu hiện giả dối bên ngoài mà thôi. Có thể là vì cô giáo mạnh mẽ giáo dục dịu dàng thục nữ, có lẽ là xuất phát từ áp lực lâu dài, hoặc cũng có thể là vì khi cô ấy còn bé cha cô ấy đã bỏ hai mẹ con lại mà đi, rời nhà ra đi để lại sự oán hận trong lòng cô ấy. Cô ấy lớn dần lên trong một danh tiếng và sự phản nghịch của thiếu nữ. So với những biểu hiện bên ngoài, sau lưng cho dù xảy ra chuyện gì cô ấy cũng làm ngược lại với những tính chất thục nữ mà cô giáo tôi đã dạy. Giống như hiện tại, bạn giải thích thế nào khi một thục nữ lại để chân như vậy, dáng đứng như vậy, hơn nữa còn không ngừng đung đưa hai chân…… Nhưng thật ra, cô ấy không nói ra miệng nhưng trong lòng lại rất thương mẹ mình, ngoài mặt lại tỏ vẻ không quan tâm không để ý. Nhưng đối với những người quen thuộc cô ấy như tôi mà nói, cô ấy trước sau có sự tương phản như vậy chẳng qua là đơn thuần vì chịu tội mà thôi…..

Cố Tiểu An thẳng tắp quan sát Tiếu Ân Phan rất lâu, cuối cùng nhịn không được sự hiếu kì trong lòng, những ngón tay mập mạp múp míp xoắn vào nhau, ngước đôi mắt to tròn ngây thơ hỏi cô ấy: "Chị ơi, chân chị bị đau sao ạ?" Tôi vội vàng che miệng cậu nhóc lại, rồi lại nhìn phản ứng của Tiếu Ân Phan, tránh không khỏi được đứa trẻ hiếu động thắc mắc…… Cố Tiểu An nhìn tôi một chút rồi lại nhìn Tiếu Ân Phan, tự mình che miệng nhỏ lại, ngoan ngoãn nằm trong lòng tôi không động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 37.3

Tôi bỏ qua đủ loại hành động phá hoại hình tượng của Tiếu Ân Phan, chỉ nhìn gương mặt xinh đẹp của cô ấy, nhìn không được cảm khái nói: "Tuy bên trong cậu vẫn là dáng vẻ như trước kia nhưng xem ra cô giáo cũng không bị phí công sức, cậu cũng đã trở thành một nhà vũ đạo dịu dàng ưu tú rồi."

"Làm trò!" Tiếu Ân Phan xuy một tiếng, đáy mắt không che dấu được sự phiền chán, lắc đầu nhìn tôi nén giận: "Trời mới biết tớ có bao nhiêu là ghét cái gì mà nhà vũ đạo chứ! Năm đó khi cậu tới làm học trò của mẹ tớ, mẹ tớ chỉ liếc mắt một cái đã nói cậu có thiên phú, thậm chí còn không ít lần có ý định buông tha từ bỏ không tiếp tục bồi dưỡng một con nhóc bướng bỉnh lì lợm như tớ nữa, tập trung tâm huyết để bồi dưỡng cậu. Tớ cứ nghĩ rằng mình có thể được giải thoát rồi, vậy mà cậu lại bỏ dở giữa chừng không học nữa. Cậu là nha đầu chết tiệt, cậu không thể hiểu được khi đó tớ đã từng tức giận thế nào đâu? Cậu có biết ngày mà cậu bị chú Mạc mang đi mẹ tớ đã nói thế nào không hả?"

Tôi lắc đầu, nhớ tới năm đó, đối với tôi mà nói, năm đó đã là những chuyện từ rất lâu rồi. Ngay lúc ngày qua ngày mệt mỏi học múa, không có ý nghĩa gì

nữa tôi mới nói chuyện với cha, tôi nói cho cha tôi biết là tôi không muốn học nữa rồi. Cha tôi gật đầu, ngày hôm sau lập tức dẫn tôi đến lớp học múa xin nghỉ cho tôi. Trừ bỏ với đàn piano và vi-ô-lông cha tôi nhất định muốn tôi học, đối với những cái khác cha tôi luôn chiều theo ý muốn của tôi. Từ nhỏ cha tôi đã nói với tôi, có hứng thú thì hãy đi thử một chút, chủ yếu lấy sự vui vẻ của tôi là chính. Nếu tôi không vui vẻ cha tôi sẽ giúp tôi thu dọn cục diện rối rắm đằng sau. Nhưng mà, đối với sự kì vọng rất cao của cô giáo dành cho tôi, tôi làm như vậy quả thực là không được tốt cho lắm. Nhớ lại thời thanh xuân niên thiếu, nhớ tới sự chờ đợi tha thiết của cô giáo dành cho tôi, trông lòng tôi cũng cảm thấy áy náy……

"Cô giáo nói gì vậy?" Tôi hỏi.

"Mẹ nói, cả đời mẹ, điều mẹ tiếc nuối nhất là mất đi một học trò như cậu. Nếu cậu tiếp tục học thêm về vũ đạo, sau này trên thế giới này cậu sẽ là một vũ giả tốt nhất, không ai có thể vượt qua được cậu."

Tôi cười nhẹ lắc đầu: "Tiểu Ân Phan, tớ làm gì cũng đều bình thường, chuyện gì cũng chóng bỏ. Khi đó cô giáo sẽ còn thấy thất vọng hơn nhiều."

"Quả thực, mình đã nhìn ra, hôm nay những động tác của cậu chỉ có thể lừa gạt người ngoài thôi, chứ đừng hòng lừa gạt được mình. Những động tác này rõ ràng rất cứng nhắc, cho thấy rõ ràng là rất lâu rồi cậu không luyện tập rồi." Cô ấy nói thẳng, tôi nhún nhún vai, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô ấy xuy hai tiếng,thở dài một hơi nói: "Thôi, đã lâu không thấy, tớ tặng cậu một phần lễ vậy. Tớ thấy tính tình nhát gan của cậu không hề thay đổi một chút nào, mỗi bước lướt đi trên mặt băng cậu đều nắm chặt hai tay, cậu đang muốn đánh quyền anh hả? Tớ vừa mới hỏi thăm xong, gia đình hải bảo của cậu có đội ngũ rất đồ sộ đó, thế tới cũng rất hung mãnh. Nhưng mà, nhìn vào tình cảm của tớ với cậu từ nhỏ đến lớn, tớ nguyện ý bất chấp cả thiên hạ làm người xấu một lần, cậu không thực lòng muốn đi tiếp, cậu muốn sớm thối lui để ăn ít một chút khổ, trận tiếp theo tớ sẽ cho cậu số điểm thấp nhất để cậu sớm được giải thoát. Cậu nói xem thế có được không?" Tiểu Ân Phan bày ra vẻ mặt không sao cả nghiêng đầu cười cười.

Tôi thấy cô ấy vừa rút ra một điếu xì gà chuẩn bị đốt lên, tôi vội vàng chỉ chỉ vào Cố Tiểu An đang nấp trong lòng tôi. Khóe mắt cô ấy rút rút, vẻ mặt bất đắc dĩ. Tôi khoát khoát tay nói: "Trận đấu này thực ra tớ không muốn tới. Nhưng mà lễ vật này của cậu coi như không có đi. Nên thế nào thì cứ làm thế đó đi, quá cố ý tớ sẽ thấy không thoải mái. Tớ cũng không nói nhiều cùng cậu nữa, cậu phải làm gì thì làm đi, lần sau gặp lại." Tôi ôm Cố Tiểu An đứng dậy, hướng cô ấy gật gật đầu, nghĩ nghĩ lại nói thêm: "Nếu có thời gian rảnh nhớ dẫn mình đến gặp cô giáo."Tiểu Ân Phan không nói gì, yên lặng ngồi trên ghế, nhưng tôi biết cô ấy sẽ giúp tôi truyền lời."

Sau khi tập đầu tiên của 'Băng vũ kì tích' được công chiếu, tất cả các cổng thông tin đều đưa tin chính diện, nhóm người của gia đình hải bảo cũng tiếp ứng rất mạnh mẽ, tôi vào BBS trong trạng thái ẩn, một hải bảo lên tiếng nói: "Lúc nữ thần của tôi múa trên băng, vẻ mặt kia giống y như con cá nóc đang nằm trên băng chờ làm thịt, thật đáng yêu. Tôi nghĩ muốn đâm đâm vào gương mặt bánh bao của cô ấy có được không nha."

"Là vì cá nóc của tôi trước khi nên sân khấu làm cái hít sâu, một gương mặt bánh bao. Cho nên cuối cùng dẫn tới một gương mặt bánh bao như vậy, đáng yêu vô cùng……..." Tôi sờ sờ mũi, quan sát sát màn hình máy tính.……

Tác giả có lời muốn nói: Một vở kịch nhỏ:

Một hôm bạn học Cố cá nóc ngồi trong nhà, đăng nhập máy tính nhưng lại ở trong thái ẩn danh, nhìn chằm chằm vào những hình ảnh cây cảnh mới nhất của Thư Sảng, đẩy đẩy Phó Quân Nhan nói: "Phó Quân Nhan, cái cây cảnh ở góc bàn của Thư Sảng giống như cái chậu lô hội thật là đáng yêu…." Phó Quân Nhan gật gật đầu, ngày hôm sau bạn học Phó nào đấy lập tức hành động mang theo Cố Tiểu An và Tiểu Khải đi lượn một vòng trong chợ hoa và cây cảnh. Cuối cùng mang về một chậu cây tiên nhân cầu (xương rồng ý) màu đỏ, tròn tròn, có chút gầy, nhìn qua giống như đầu của đứa trẻ con vậy. Bạn học Cố cá nóc vui vẻ đến vô cùng, hôn nhẹ Phó Quân Nhan một cái, rồi lại hôn nhẹ Cố Tiểu An, chẳng thèm kiêng dè tí nào hôn nhẹ tiểu khải một cái. Vì vậy, bạn học cá nóc nào đó tràn ngập tình yêu bắt đầu chăm sóc nuôi dưỡng "Cố Tiểu Hồng". Cô luôn nhớ nguyên tắc tiên nhân cầu không uống nhiều nước, mỗi ngày cô chỉ tưới cho nó chút xíu nước. đến một ngày cô phát hiện ra Tiểu Hồng giống như nghiêng lệch đi, Cố Bảo Bối nhíu mày, tiếp tục tưới nước. một ngày sau, góc bàn truyền ra một chuyện, Cố Bảo Bối áp tay cầm lấy chậu cây, Tiểu Hồng của cô bị biến đổi màu sắc sang màu úa vàng…. Vì vậy mỗ cá nóc ai oán đau lòng nhận ra Cố Tiểu Hồng…… đã chết. Hỏi gia đình hải bảo tại sao lại vậy? Nhóm người hải bảo cho ra kết luận, tiểu hồng bị chết đuối rồi…..Kết quả là ngày hôm sau Phó Quân Nhan lại mang về một cây tiên nhân cầu khác. Lần này là những hình tròn tròn cùng một chỗ, giống như những cái nấm đáng yêu vô cùng. Cố cá nóc càng cố gắng bảo vệ, đặt tên là Cố Ma Cô. (chỗ này mình tìm thấy ma cô có nghĩa là cái nấm.) Ghi nhớ bài học lần trước lần này đánh chết cũng không tưới nước. Mấy ngày sau, Cố Ma Cô lại chết, lần này còn thảm hơn lần trước, cả chậu cây biến thành màu đen xì. Bạn học Cố cá nóc nào đó lại vô cùng đau thương đăng một thông tin: "Cố Ma Cô của tôi lại ra đi rồi." Hỏi mọi người tại sao lại thế, lần này được câu trả lời là Cố Ma Cô bị chết khô….. Vì thế Phó Quân Nhan lại lần nữa đến chợ hoa và cây cảnh lại mang về một cây tiên nhân cầu khác, Cố Bảo Bối lần này mang theo nản chí đặt cho cây một cái tên "Mày đừng chết". Quả nhiên, cây này rất kiên cường, sống mấy tháng sừng sững không ngã. Đúng lúc này Phó Quân Nhan lại phải ra ngoài đi quay phim, nửa tháng sau cây này cũng chết. Thực tế là sau khi Phó Quân Nhan đi rồi, không còn ai chăm sóc cho nó, Cố Tiểu An lại không biết phải chăm sóc cây như thế nào.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, nhóm người hải bảo đưa ra một kết luận, "Nữ thần của họ cũng không phải là người bình thường, không nuôi sống nổi một cây tiên nhân cầu, cây thấy cô ấy nên xấu hổ đến không muốn sống." Nội tâm của Cố cá nóc phình to nên, ngầm yên lặng tiếp thu nhưng trong lòng vẫn luôn cảm thấy buồn bực khó chịu.

Lại một hôm Phó Quân Nhan và nhân viên công tác nói về vấn đề chăm sóc cây cảnh, nói: "Người phụ nữ thông minh thì phải nuôi hoa giả, không cần cố gắng chăm sóc, không cần lo lắng khi cây chết lại đau lòng không chịu nổi."

Sau đó không lâu, lời bình luận đó đã được một nữ diễn viên đăng tải lên mạng. Cố cá nóc nghe thấy, vui vẻ đồng ý, hạnh phúc đi mua cây tiên nhân cầu giả đặt trên góc bàn, về sau cũng không cần lo lắng gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 38

Đối với chuyện Phó Quân Nhan đi Dubai công tác, ban đầu tôi đóng vai hiền lành, không hỏi anh đi làm gì, cũng không hỏi anh sẽ đi trong bao nhiêu lâu. Tôi vẫn luôn nghĩ chỉ cần anh đồng ý nói ra tôi sẽ nguyện ý nghe hết tất cả. Nhưng nếu như anh không nói, cho dù anh làm bất cứ chuyện gì tôi cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện. Anh họ tôi cũng nhiều lần dạy tôi: "Với đàn ông, không phải em cứ nắm giữ họ chặt chẽ nghĩa là có thể bắt được họ." Nhưng mà, hiện tại tôi hối hận rồi. Tại sao ban đầu tôi lại đóng vai hiền lành làm gì cơ chứ……. Oa hu hu…..

Ngày Phó Quân Nhan bay tới Dubai, khi đến nơi anh có gửi cho tôi một tin nhắn báo bình an. Nhưng mấy ngày sau đó điện thoại của anh vẫn luôn trong trạng thái không liên lạc được.

Ngay lúc này cha tôi đi theo đội khảo cổ cũng đã trở về, ông đón An An và Tiểu Khải về biệt thự, thế nên cả căn nhà lớn như vậy chỉ có một mình tôi ở, khiến cho tôi cảm thấy vô cùng trống trải và cô độc. Cho dù kiếp trước tôi từng phải chịu cảnh cô độc và lạnh lẽo trong một thời gian rất dài, nhưng hiện tại, tôi không còn có thể chịu được một chút xíu nào cảm giác như vậy nữa. Bởi vì, Phó Quân Nhan từ sớm đã chiều hư tôi rồi…….

Ngày một ngày qua đi tôi vẫn không thể liên lạc được với Phó Quân Nhan, Gọi điện thoại cho anh thì chỉ nhận được giọng nói êm tai của nhân viên tổng đài: "Rất xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau." Trong lòng tôi dần dần cảm thấy bất an và lo lắng. Tôi bắt đầu không làm được việc gì cả, cả ngày chỉ nhìn điện thoại ngẩn người giống như một loại bản năng, sau đó lại liên tục vào máy tính lên trang web của anh, tìm tin tức của anh. Nhưng đáng tiếc, tôi không thu được bất kì tin tức nào cả. Trên trang Microblogging vẫn chỉ có tấm ảnh chụp Tiểu Khải từ trước cùng với câu nói: "Tiểu Khải cũng nhớ An An." Tôi nhìn xong trong lòng. Thỉnh thoảng tôi cũng thấy trên các trang web mọi người đều suy đoán những loại khả năng có thể xảy ra giữa tôi và Phó Quân Nhan, tôi cũng không thể giống bình thường cười trộm được nữa, cả ngày tôi đều trong trạng thái mất hồn mất vía.

Trong trận đấu thứ hai của 'Băng vũ kì tích' tổ tiết mục yêu cầu mỗi thí sinh tham gia mời một người bạn tốt đến ngồi trên phòng dành cho khán giả để tham gia tiết mục. Tôi gọi điện nhờ Phòng Đình Việt, lúc đầu là tôi gọi điện nhờ chị Nhược Phàm, nhưng chị nói với tôi là chị đã đồng ý giúp Thư Sảng rồi. Từ sau khi bắt đầu trận đấu chính thức, mỗi thí sinh không cần đến sân tập để cùng nhau luyện tập nữa, mà các thí sinh đều tự mình tách ra luyện tập riêng lẻ. Thư Sảng rất quan tâm đến tôi, cô ấy không thèm để ý đến chuyện phải giữ bí mật với không giữ bí mật. Cách mấy hôm cô ấy lại gọi điện hỏi tôi đang ở đâu. Sau đó thường thì cô ấy sẽ vác theo chiếc máy ảnh của mình xuất hiện trước mặt tôi, vẫn là những giọng điệu chế nhạo không ngừng, nhưng thỉnh thoảng cô ấy cũng đưa ra cho tôi những ý kiến bổ ích, hơn nữa còn thường xuyên nhanh hơn cả người hướng dẫn chỉ đạo múa băng của tôi mà hô lên: "Cố Bảo Bối! Cậu lại sai lầm rồi, sai lầm rồi." "Cố Bảo Bối, cậu lấy ra một chút dũng cảm mình xem nào, té ngã một cái thì chết được hay sao." Khi tôi trả lời lại: "Sẽ chết." Cô ấy nhất định sẽ không thèm để ý đến hình tượng mà trợn trắng mắt lên lườm tôi. Đầu tiên khi thấy phương thức chung sống và hợp tác của hai người chúng tôi khiến cho người chỉ đạo băng vũ của tôi kinh ngạc không thôi nhưng sau đó thì cũng thành một thói quen.

Nhưng là, mấy hôm nay Thư Sảng luôn cầm máy ảnh chụp hình của tôi, sau khi cô ấy trầm ngâm nghiên cứu rất lâu mới ngẩng đầu lên hỏi tôi: "Cố Bảo Bối, cậu làm sao thế? Có phải có tâm sự gì hay không?" Sau đó lại cau mày trừng tôi, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu.

Tôi cười, nhưng chỉ biết giữ im lặng. Tô thì có thể có tâm sự gì cơ chứ? Tâm sự của tôi ấy à, đơn giản lắm, chỉ có ba chữ mà thôi, ba chữ Phó Quân Nhan, Phó Quân Nhan ấy.

Từ nhỏ đến lớn tôi rất ít nằm mơ khi ngủ. Cha tôi nói, điều này đại biểu cho việc tôi có một giấc ngủ tốt, không có vấn đề gì áp lực đến trái tim tôi cả. Nhưng mấy đêm nay tôi đều mơ thấy ác mộng, tôi thấy Phó Quân Nhan đang đứng ở rất xa, tôi muốn gọi anh, muốn đến gần anh, nhưng tôi lại không thể làm được điều đó, giống như chúng tôi chỉ cách nhau một tầng lụa mỏng, giống như tôi đang diễn kịch câm vậy, tôi chỉ có thể đứng từ phía xa nhìn về hướng anh đứng. Phó Quân Nhan đứng quay lưng về phía tôi, xung quanh anh là một mảnh chiến trường hoang vu, dưới chân cũng có những thi thể với những vết máu chưa khô, khắp nơi đều là hoang vu lạnh lẽo, có một thân thể cao lớn đứng trước mặt anh, bọn họ đang nói một chuyện gì đó, không khí xung quanh họ nghiêm túc lạnh lẽo đến kinh người. Sau đó, đột nhiên phía sau lưng anh có một viên đạn đang bay tới, "Bùm" một tiếng, máu tươi bắn khắp nơi. "Phó Quân Nhan!" Tôi kinh ngạc che miệng, liên tiếp đều hét lên tên của anh, giống như anh cảm giác được tôi đang gọi anh, anh quay người lại, trong ánh mắt anh là tình cảm phức tạp mà thâm thúy.

Tôi tỉnh lại khỏi giấc mộng sau tiếng hét đó, ngồi trên giường thở hổn hển, cả người phát run lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nước mắt không cách nào kìm chế được, từng giọt từng giọt chảy xuống, thế nào cũng không ngừng được. Tôi vội vàng chạy xuống giường, gần như sắp ngã xuống, lảo đảo đẩy cửa phòng chạy nhanh sang phòng ngủ của Phó Quân Nhan, kéo tủ quần áo của anh ra, gần như lỗ mãng lấy một chiếc áo sơ mi của anh ôm vào ngực, ngửi thấy mùi hương quen thuộc tôi mới cảm thấy bình tĩnh một chút.

Tôi ngồi trong góc, tự nói đi nói lại với bản thân đó chỉ là nằm mơ thôi, nằm mơ thôi mà. Nhưng nước mắt tôi vẫn không ngừng rơi xuống. Trong lòng tôi bắt đầu nhịn không được trách móc, Phó Quân Nhan xấu xa, tại sao lâu như vậy rồi mà không liên lạc với tôi cơ chứ…….. Tôi đang rất lo lắng …. Anh có biết hay không?

Một ngày trước khi vào thi đấu trận thứ hai của 'Băng vũ kì tích', đang lúc nửa đêm, không gian rất yên tĩnh, ngoài cửa sổ gió rất lớn, cây cối bị gió thổi tạo ra tiếng soàn soạt. Di động của tôi đột nhiên vang lên, trên màn hình lại hiện lên một chuỗi dãy số xa lạ. Tôi vội vàng nghe máy, vừa nghe tôi đã thử thăm dò gọi: "Phó Quân Nhan?" "Ơi, anh ở đây."

"Ừm, tôi hít hít cái mũi lên tiếng trả lời.

Tín hiệu chỗ anh không được tốt cho lắm, âm thanh truyền đến là những âm thanh ngắt quãng, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra giọng nói dễ nghe của anh

như trước, nước mắt bắt đầu không kìm chế được tự động rơi xuống.

Anh nghe thấy âm thanh sụt sịt của tôi, giống như thở dài một hơi nói: "Bảo Bối ngốc, khiến cho em phải lo lắng rồi……"

Anh vừa nói như vậy, thậm chí cả câu nói cũng chí còn chưa dứt câu nói, tôi đã không thèm quan tâm gì nữa khóc to hơn, ngoài miệng lại lại mắng không ngừng: "Anh là người không có lương tâm, anh thật đáng ghét, cuối cùng thì anh đang chạy đến chỗ nào vậy hả?" Thật lâu về sau, khi tôi nghĩ lại lúc này, tôi đều có cảm giác như đoạn nói chuyện này của chúng tôi giống như một người vợ oán trách chồng mình đi xa nhà lâu ngày chưa về, thân mật như vậy, không chút kiêng kị nào, không muốn xa rời chút nào….

Tôi nghe thấy anh trả lời: "Anh đang chuyển máy bay từ Dubai, bây giờ anh đến Tác Mã Lý quay phim." Âm thanh đứt quãng, giọng nói của anh giống như một ngọn gió êm dịu xé rách khoảng cách địa lí xa xôi giữa chúng tôi, khiến cho tôi nghe được rõ ràng hơn.

Vừa nghe thấy câu trả lời của anh tôi giống như là nhảy dựng lên: "Tác Mã Lý, rõ ràng anh đến Dubai mà, sao lại chạy đến Tác Mã Lý rồi? Kẻ điên mới có thể đến một quốc gia đang có chiến tranh quay phim đấy." Tôi lại nhớ đến giấc mộng kia, mây mù che kín lòng tôi.

"Ừ, anh cũng nghĩ vậy?" Đầu kia truyền đến âm thanh nhàn nhạt đáp lại của anh, trong đó giống như chứa cả muôn vàn sủng nịnh, sau đó anh lại nói: "Trước đó sợ em lo lắng nên anh mới không nói rõ ràng với em. Sau khi rời nhà mỗi ngày anh đều suy nghĩ, hình như anh sai lầm rồi. So với việc để em lo lắng cho anh thì việc khiến cho em bất an, một mình chịu đựng việc anh biến mất không thấy thông tin gì xấu hơn nhiều."

Tôi ôm điện thoại ngốc nghếch gật đầu, ghét Phó Quân Nhan nhất…… Anh đã nói như vậy thì tôi còn có thể nói gì được nữa? Phó Quân Nhan vẫn luôn là như vậy, tôi nói bậy bạ gì đó, anh đều đáp lại, đều không so đo với tôi. Trong lòng tôi buồn bực nhưng anh lại dễ dàng xoa dịu lại, chỉ còn lại là sự sợ hãi và lo lắng, tôi chỉ có thể cắn môi: "Anh đã biết nó nguy hiểm mà lại vẫn đi? Phó Quân Nhan, anh có khỏe không? Khi nào thì anh trở về? Tác Mã Lý đang đánh nội chiến. Phó Quân Nhan, súng ống đạn không có mắt, chúng ta không diễn nữa có được không?"

"Cá nóc ngốc, nói lung tung cái gì vậy?" Anh vẫn dùng giọng điệu như cũ, nhẹ giọng nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 38.2

Tôi lắc đầu không ngừng, không để ý may mắn hay điềm xấu, mang theo giọng nói hòa cùng với tiếng khóc nói: "Nhưng mấy hôm trước em nằm mơ. Em mơ thấy anh bị đạn bắn trúng, anh bị thương chảy rất nhiều máu. Phó Quân Nhan chúng ta không quay nữa có được không? Em rất lo lắng cho anh, chúng ta không cần diễn nữa."

Đầu kia điện thoại hơi dừng một chút, bên tai là tiếng bão cát rít gào, sau đó tôi nghe rõ từng câu từng chữ anh nói: "Nằm mơ sẽ ngược lại với thực tế, bé ngốc, em lớn như vậy rồi sao lại có thể tin một giấc mơ cơ chứ? Bảo bối ngốc nghếch của anh, đừng khóc. Anh rất khỏe, nơi này cũng rất an toàn, em xem không phải anh vẫn đang nói chuyện với em đây là gì? Hơn nữa, đến đây cũng không phải chỉ có một mình anh mà."

Tôi khụt khà khụt khịt, mím mím miệng nói: "Thật không?"

Đầu bên kia điện thoại khẽ ừ một tiếng, sau đó tôi nghe thấy anh nói tiếp: "Nhưng mà, nơi này các thiết bị thông tin bị phá hủy rất nghiêm trọng, rất khó liên lạc được với người ngoài, anh không có cách nào gọi điện thoại với em được…… Em ở nhà đừng lo lắng linh tinh nữa được không? Em cứ yên tâm, ngoan ngoãn chờ anh về nhà, chúng ta sẽ cùng nhau đến Tô Châu có được không?" Anh nói từng câu từng chữ giống như đang dỗ dành một đứa bé vậy, giọng điệu vững vàng, ôn hòa. Nếu như không phải nước mắt vẫn rơi không ngừng thì có lẽ tôi đã bị anh dẫn dụ bằng sự thuyết phục ngọt ngào này rồi, sẽ không chút nào chú ý đến những vấn đề khác.

" Làm sao em có thể không lo lắng cơ chứ? Này! Phó Quân Nhan! Phó Quân Nhan! Này! Này!" Điện thoại cứ như vậy bị cắt đứt, tôi không thể gọi lại được.

Tôi chán nản ngồi dưới đất, nhặt vội chiếc áo khoác khoác lên người, lập tức cầm chìa khóa xe ra cửa. Tôi đi xe cả đêm đến khách sạn Shakira, gọi điện thoại vệ tinh cho Phó Quân Nhan nhưng vẫn không được. Tôi cảm thấy có chút vô lực có chút bất đắc dĩ, có chút tức giận lại cộng thêm có chút bận tâm. Nhưng muôn vàn ngôn ngữ, muôn vàn sự lo lắng chẳng qua là vì anh không có ở đây, không ở bên cạnh tôi, hơn nữa, lại đang ở một địa phương xa xôi nguy hiểm…….. Trung Đông, nơi luôn luôn xảy ra nội chiến, là một khu vực luôn xảy ra rất nhiều mâu thuẫn, văn hóa cũng có nhiều nội tình, dầu mỏ phong phú, nhưng đó cũng chính là những nguyên nhân hàng đầu gây ra chiến tranh. Tôi không muốn, người đàn ông của tôi ở tại cái địa phương nguy hiểm như vậy.

Tôi không còn cách nào khác, nên nửa đêm gọi điện thoại nhờ anh họ tôi tìm hiểu, anh họ tôi cũng không oán trách câu nào cả, vội vàng tìm cách liên hệ cho tôi, sau đó không lâu gọi lại hỏi tôi: "Em đang muốn tìm ai vậy? Anh vừa tìm hiểu rồi, ở Tác Mã Lý vì nội chiến nên các thiết bị thông tin đã bị phá hủy từ một tháng trước rồi, không có cách nào liên hệ thông tin qua lại với bên ngoài được. Trong nước họ cũng chỉ có thể liên lạc với nhau qua điện thoại vệ tinh mà thôi, hơn nữa cũng không có thế lực gì trong tay cả. Anh đã nhờ một người bạn đang làm ở sứ quán Mỹ cũng không có cách nào cả. Bảo Bối, nếu không phải việc gấp em cố gắng đợi mấy tháng nữa xem thế nào?" Tôi im lặng, nói không rõ ràng: "Thôi, không có cách nào thì coi như bỏ đi." Nhưng trong lòng tôi lại đang rối như tơ vò.

Nếu mọi việc như anh họ tôi nói, ở nơi đó khó có thể liên lạc với bên ngoài. Như vậy Phó Quân Nhan phải tìm bao nhiêu biện pháp mới có thể liên lạc được với tôi cơ chứ.

Trong lòng tôi vừa thấy đau lòng nhưng cũng cảm thấy rất ngọt ngào…..

Mang theo những tâm tình phức tạp như vậy nên tôi chỉ có thể cố gắng an ủi bản thân mình thật tốt, ít nhất, tôi biết anh vẫn đang an toàn. Nhưng suy tới cùng thì tôi vẫn lo lắng. Lại nhịn không được tự gõ đầu mình mấy cái, đồ không có chí tiến thủ, mấy chuyện nằm mơ vớ vẩn, sao lại có thể tự mình dọa mình bằng mấy chuyện như vậy cơ chứ. Hừ. Chui vào giường lớn của Phó Quân Nhan, gửi thấy hương vị quen thuộc của anh tôi mới có thể miễn cưỡng đi vào giấc ngủ.

Trận thi đấu thứ hai của 'Băng vũ kì tích' diễn ra, tôi và người hợp tác của mình là Mạnh Đông Nhạc cũng phối hợp không tốt. Từ trước đến nay muốn thành công thì phải trả một cái giá cao cho sự cố gắng không ngừng. Nhưng mấy ngày này khi luyện tập tôi luôn bị mất tập chung, hơn nữa lại mấy ngày liên tục không nghỉ ngơi tốt nên tôi không còn. chút sức lực nào cả. Cho nên đến khi biểu diễn, tôi không chỉ sai lầm liên tiếp trong các động tác, mà còn liên lụy đến Mạnh Đông Nhạc diễn cùng với tôi cũng bị té ngã hai lần. Người xem tại sân đấu liên tục kêu lên, giám khảo cũng kinh ngạc che miệng lại. Qua bài biểu diễn tôi không dám tưởng tượng ra cảnh mình đang nhếch nhác đến thế nào. Quả nhiên, khi công bố kết quả, tôi vẫn là người có số điểm thấp nhất.

Tiếu Ân Phan thậm chí còn thất vọng lắc đầu liên tục, khi đến lượt cô ấy nhận xét, cô ấy chỉ nói với Mạch Khắc một câu: "Tôi không nhận xét cái gì cả." Tôi nghĩ, nhất định là cô ấy thấy những vũ điệu lung tung của tôi giống như đang chịu tội cho nên lười phải nói chuyện với tôi luôn. Sau đó tôi lui về khán đài ngồi bên cạnh chị Vạn Thanh và Phương Tình, chị Vạn Thanh chỉ biết thở dài một hơi, không nói gì nhìn tôi. Phương Tình lại kéo tay tôi an ủi: "Tiểu Ái, có cố gắng là tốt rồi. Dù sao chúng ta cũng không phải dân chuyên nghiệp, sau khi em ngã xong còn có thể kiên trì đứng lên biểu diễn tiếp đã là rất giỏi rồi." Tôi nghe xong trong lòng cũng không có cảm giác gì cả, gật đầu một cái, né tránh đi đến trước chỗ ngồi của Phòng Đình Việt và chị Nhược Phàm.

Chị Nhược Phàm thấy tôi đang đi về phía chị, vội vàng đứng lên kéo tôi đến gần, đỡ tôi ngồi xuống, quan sát tôi từ trên xuống dưới, hỏi liên tục: "Tiểu Ái, có đau lắm không?" Tôi lắc đầu, ngơ ngác nhìn chị, chị nói tiếp: "Mẹ chị cũng ở đây xem trực tiếp, thấy em ngã như vậy mẹ chị đau lòng đến không chịu được. Sau khi tiết mục này kết thúc em theo chị về nhà được không? Mẹ chị sẽ xoa xoa cho em, nấu đồ ăn ngon cho em ăn, có được không?"

Anh Đình Việt đứng một bên cũng vươn tay, vỗ vỗ vai tôi nói: "Tiểu Ái, anh thấy vừa rồi cũng rất tốt. Không có chuyện gì đâu, cố gắng là được rồi." Tôi cảm thấy mũi mình bắt đầu chua xót, gật đầu một cái rồi đứng dậy đi về sau khán đài.

Sau tiết mục cuối cùng tất cả các thí sinh đều lên sân khấu, trên màn hình lớn công bố thành tích. Thành tích của các thí sinh được đánh giá bởi bốn bộ phận là giám khảo chấm điểm, khán giả đang ngồi xem tại hiện trường chấm điểm, bỏ phiếu của người xem trên mobile phone, và những người bỏ phiếu trên internet. Sau đó hai người có số điểm thấp nhất sẽ bị loại bỏ khỏi cuộc chơi.

Trước khi ra sân lần nữa tôi ngồi trong phòng chờ tìm người hợp tác của tôi là Mạnh Đông Nhạc, anh ta chỉ ngồi đó không nhúc nhích, nhìn chằm chằm giầy trượt băng của mình. Tính cách của anh ấy vẫn luôn hướng nội xấu hổ, thấy tôi đi đến cũng chỉ gật đầu với tôi một cái rồi cùng tôi yên lặng đi ra sân khấu. Chỉ khi đi ngang qua màn ảnh lớn, ngẩng đầu nhìn liếc qua những hình ảnh bình chọn sắp tới, trong đáy mắt của anh ấy giống như có một sự mất mát thoáng qua. Tôi nhìn thấy bóng lưng thật thà chất phác của anh ấy đột nhiên thấy rất xinn lỗi anh ấy, nhanh chân đi cạnh và nhỏ giọng nói: "Rất xin lỗi anh……"

Anh hơi ngẩn người, hai lỗ tai cũng đỏ lên, cúi mắt nói: "Anh cũng xin lỗi em, vừa nãy khi ngã xuống anh không đỡ cho em." Hai lần ngã xuống, anh luôn vươn tay chậm một bước, tôi đều trực tiếp ngã trên mặt băng, kéo theo đó làm cho anh cũng bị ngã theo. Nhưng, đó là do sự ăn ý giữa hai người chúng tôi không tốt, tôi làm gì có tư cách yêu cầu người ta làm tấm đệm thịt cho mình cơ chứ. Tôi mím môi, nhếch miệng, lắc đầu một cái với anh, không nói gì thêm.

Lần nữa trở lại sân khấu tôi đã chấn bị xong tư tưởng bị loại bỏ. Từ nhỏ cha tôi đã dạy cho tôi, không cần cố gắng vượt qua người khác, không nhất thiết phải đặt kết quả cao. Nhưng nếu nói tôi không có chút tiếc nuối nào thì là giả. Tôi tiếc nuối không phải vì tôi làm không tốt. Mà là bởi vì, đến cuối cùng tôi mới phát hiện ra, tôi chưa từng cố gắng vì lần tranh tài này, thậm chí so với cố gắng rồi nhưng vẫn thất bại còn đáng sợ hơn.

Cuối cùng tôi được số phiếu trên tin nhắn di động và những phiếu bỏ trên internet ở toàn trường cao nhất, nên đảo ngược lại tổng điểm của tôi đứng thứ năm nên tôi không bị loại bỏ, so với việc Mạnh Đông Nhạc vui sướng. Tôi nhịn không được, che miệng ngồi trước mặt bao nhiêu người khóc lớn. Tới cuối cùng là tôi phụ sự kì vọng của bao nhiêu người cơ chứ? Trong lòng tôi cảm thấy vô cùng áy náy, ngại ngùng, tình yêu của mọi người khiến tôi có cảm giác không thở được.

Đầu tiên, Thư Sảng bước tới đỡ tôi đứng dậy khỏi mặt băng, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, học dáng điệu khi tôi dỗ dành An An, cô ấy dùng giọng điệu chỉ có tôi nghe thấy nói: "Được rồi, được rồi, lần sau chúng ta cùng nhau nghiêm túc thực hiện. Cố Bảo Bối, đừng khóc nữa. Cậu có thể chìm trong nước đóng phim hơn mười tiếng đồng hồ, lần này chỉ là trượt băng thôi mà, đâu có sao đâu." Tôi không nghe được, khóc càng lớn hơn, nước mắt của tôi chùi hết vào trang phục múa của nam mà cô ấy đang mặc. Khiến cho những người xem ở hiện trường đều cười ha ha.

Ban đêm khi tôi trờ về từ nhà chị Nhược Phàm, tôi đăng một bài viết lên trang cá nhân của mình, chỉ là những câu nói ngắn ngủi, nói lên tất cả cảm kích và xấu hổ của tôi: "My salu¬ta¬tions are to them

Who knew me im¬per¬fect and loved me.

Tôi muốn cảm ơn tất cả mọi người.

Mọi người đều biết tôi không được hoàn mĩ và vẫn dành cho tôi tình yêu."

Tác giả có lời muốn nói: quan hệ của các nhân vật

Nữ chính: Cố Bảo Bối (nhũ danh: Tiểu Ái, cá nóc, nữ thần)

Nam chính: Phó Quân Nhan (Công tử Quân Nhan)

Bạn trai kiếp trước của nữ chính: Jay

Tình địch kiếp trước của nữ chính: Người đại diện của Jay, Từ Hồng

Cha của nữ chính: Tiếu Mạc Tiếu (Nhà họ Tiếu kinh doanh bảo tàng. Lúc còn trẻ từng tham gia trong giới nghệ sĩ, là một thành viên trong một tổ nhạc, chơi đàn vi-ô-lông nổi tiếng một thời. Hiện nay dùng khảo cổ sống qua ngày.)

Cha nữ chính nhận nuôi một đứa trẻ, là em trai của nữ chính: Cố An (Nhũ danh: Cố Tiểu An, An An, cậu nhóc, bánh bao nhỏ) (Nữ chính gặp tai nạn xe cộ trên đường, cứu An An ở hiện trường vụ tai nạn, nhưng tình hình hôn nhân,tuổi tác không đủ tư cách nhận nuôi một đứa nhỏ. Cho nên dùng danh nghĩa của cha mình để nuôi dưỡng)

Nam chính đưa cho An An một chú chó: Tiểu Khải

Mẹ nữ chính đã qua đời: Cố Tâm Dao (Bộ phim đầu tiên nữ chính đóng là câu chuyện về cuộc đời mẹ mình

Mẹ nữ chính là con gái của một gia đình giàu có, là người thừa kế duy nhất của một dây chuyền những quán rượu Shakira quốc tế. Sau đó vì sức khỏe không tốt, sau khi sinh con gái không lâu thì qua đời. di sản do nữ chính thừa kế.

Anh họ của nữ chính: Mạc Nặc Vân

Người đại diện của nữ chính: Phương Tình, Vạn Thanh

Bạn tốt trong giới nghệ sĩ: Thư Sảng, Nhược Phàm, Phòng Đình Việt

Bạn từ nhỏ: Tiếu Ân Phan (Khi còn bé nữ chính từng học múa, là bạn học múa cùng Tiếu Ân Phan, hiện tại cô ấy là nhà tân tấn vũ điệu, xuất hiện trong Băng vũ kì tích với vai trò một người giám khảo)

Các vị có điều gì muốn nói, xin mời. Ví dụ như chuyện đùa giỡn trên giường….. Vì sao Cố Bảo Bối lại được yêu thích…… Thân thế của Phó Quân Nhan …… kết quả của hai người bọn họ…….. bạn nhỏ An An trở thành một cậu thanh niên thời đại……

Editor: em xin thề đây là lời tác giả ạ. Em xin chuyển lời nguyên văn ạ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 39.1

Chủ nhật cha gọi tôi về nhà ăn cơm, hôm nay cha tôi tự mình xuống bếp làm mì ý cho chúng tôi ăn, Cố Tiểu An với hai má phúng phính tỏ ra rất thỏa mãn, nhưng mà hôm nay cậu nhóc kia rất khác thường, khi thấy tôi vào cửa cũng không nhào vào lòng tôi ôm ấp tôi như bình thường, mà lại ngồi im lặng ôm Tiểu Khải ru rú trong một góc ghế sofa, đôi mắt đen láy vụng trộm liếc nhìn tôi, vẻ mặt đáng thương.

Tôi vẫy vẫy tay với cậu nhóc, nói: "An An, lại đây cho chị ôm một tí nào."

Cậu bé đang uống một bình sữa còn một nửa, trên miệng vẫn dính sữa, gương mặt mềm mại nhỏ nhắn vụng trộm nhìn tôi, đem bình sữa giấu ra phía sau người, giống như tiểu tặc (đứa trẻ nghịch ngợm) cúi đầu xuống tự chơi đùa với ngón tay của chính mình.

Tôi nhìn cậu nhóc cảm thấy buồn cười, đi qua, véo véo gương mặt mềm mại của bé. Vậy mà cậu nhóc lại run lên, lặng lẽ nhìn lên xem xét tôi một lúc lâu, sau đó mới đáng thương tội nghiệp nhìn tôi hỏi: "Chị sẽ không đánh An An đâu đúng không?"

Tôi nhíu mày, hỏi lại cậu nhóc: "Vì sao chị phải đánh An An?"

"An An …. Làm sai một việc, chị sẽ không đánh An An đâu đúng không?" cậu nhóc mở to hai mắt, nhìn tôi bằng vẻ mặt mong đợi, cả gương mặt như ngây thơ đáng yêu vô cùng.

"Chị sẽ không đánh An An." Tôi cười, không biết cậu nhóc này lại phá hủy cái gì rồi đây? Nhìn cậu nhóc không ngừng xê dịch mông ra chỗ khác, cả cơ

thể nhỏ nhắn cố gắng che đi nửa bình sữa đang dấu kia đi, tôi híp mắt, sờ sờ vành tai cậu nhóc, tiếp tục nói: "Chị sẽ phạt An An đứng góc tường, sau đó sẽ lấy lại bình sữa của An An."

Cậu nhóc kia nghe xong miệng méo xệch đi, không chút nào che dấu nữa, cánh tay ngắn nhanh chóng ôm bình sữa vào trong ngực bảo vệ, cả cơ thể nhỏ nhắn lập tức ngã vào người Tiểu Khải cọ cọ như đang tìm sự an ủi, hai má phồng nên trông rất đáng yêu. Tiểu Khải vẫy vẫy đuôi, con mắt đen láy nhìn về phía tôi, trong ánh mắt kia thể hiện rõ sự khinh bỉ và ghét bỏ…..

Trên bàn cơm tôi hỏi cha tôi: "Cha ơi, có phải Cố Tiểu An lại gây họa rồi phải không cha?"

Tôi không hỏi đến thì không sao, tôi vừa mới mở miệng cha tôi lập tức buông dĩa ăn trong tay ra, nghiêm túc mở miệng, nhướng mày nói: "Không có, Cố Tiểu An còn ngoan hơn con nhiều." Nói xong cha tôi còn nâng mắt nhìn tôi, gõ gõ mặt bàn nói: "Cố Bảo Bối, con đừng bắt nạt trẻ con, con đã nhớ ra rằng bản thân mình đã làm ra chuyện xấu gì hay chưa?"

"Con làm sao có thể như thế nha? Cha. Cha phải làm chứng cho con chứ, sao lại có thể đổ oan cho con như vậy được cơ chứ?" Tôi làm nũng nói, sao lại nói là tôi bắt nạt trẻ con cơ chứ, thật là oan uổng quá đi thôi.

Cha tôi không thèm cho tôi một chút mặt mũi nào cả, khinh bỉ nhìn tôi một cái, nghiêm mặt đứng dậy đi về phía thư phòng. Trong miệng còn nói: "Nha đầu thối, con đợi đấy cho cha….."

Cả người tôi run lên, quay đầu căm tức nhìn về phía chiếc ghế nhỏ bên cạnh tôi, trên đó Cố Tiểu An đang ăn không ngừng, cậu nhóc thấy ánh mắt hung ác của tôi, cánh tay nhỏ, bắp chân nhỏ không hề động đậy nữa, thịt băm dính trên chóp mũi, vẻ mặt ngây thơ nhìn tôi, sau đó giống như vẻ mặt của nàng dâu nhỏ phải chịu oan uổng, miệng lẩm bẩm nói: "An An sẽ đi đứng góc tường…." tôi đổ mồ hôi hột, nghĩ thầm, đứa bé đi đứng thẳng! Đứa bé đi đứng thẳng! Cố Tiểu An là cậu nhóc thối, chẳng nhẽ cậu nhóc này đi mật báo chuyện mới tuần trước tôi làm vỡ khối ngọc bích cha tôi giấu trong tủ kia hay sao…….. Oa hu hu …… Nếu đúng như vậy thì tôi thảm rồi……..

Kết quả khi cha tôi từ thư phòng đi ra không phải mang theo vật mà tôi có tật giật mình giấu ở góc tủ-khối ngọc bích bị hỏng. Mà lại cầm ra hai quyển tạp chí, tôi nhìn qua, nhưng không phát hiện được một chút manh mối nào cả.

Cha tôi hừ hừ hai tiếng, lấy một quyển tạp chí phía dưới ra. Cầm trong tay quơ quơ về phía tôi trước mặt tôi, trực tiếp ném trước mặt tôi. Cha tôi hướng về phía bìa quyển tạp chí chép miệng mấy cái, đầu ngón tay nặng nề đâm xuống hỏi: "Cố Bảo Bối, con giải thích rõ ràng cho cha. Tại sao Cố Tiểu An lại gọi người này là anh rể?"

Anh rể. Tôi đơ. Chậm chạp cúi đầu nhìn trên bàn là tạp chí Time Magazine kì mới nhất, trên bìa tạp chí là một quang cảnh không phải là thành thị. Những ngôi nhà bị phá hoại, đường dây điện bị cắt đứt, cách đó không xa là những bom lửa súng đạn, những con người ở đây với những gương mặt sợ hãi, toàn bộ tấm hình tràn đầy những tuyệt vọng, bi thương, hoàn toàn là một cảnh tượng về ngày tận thế. Cũng chính giữa bầy trời đầy bom đạn như vậy, Phó Quân Nhan đang đứng tại đó, anh mặc một bộ quần áo cũ rách không thể nhìn ra hình dạng ban đầu của nó, cả gương mặt tràn đầy bụi bẩn, cánh tay thon dài cầm lấy chiếc mũ lính đã bị đánh đến biến hình, hơn nữa trên chiếc mũ còn cả vết máu. Cứ như vậy nổi bật đứng giữa một không gian hoang vu tuyệt vọng, trong đáy mắt của anh là một mảnh trong vắt nhưng cũng tràn đầy sự không chịu khuất phục, ánh mắt thâm sâu hướng về nơi xa, yên lặng đến không có sức sống như vậy, mà khi nhìn trên người anh lại khiến cho người ta nhìn thấy sự hi vọng vì khi nhìn anh giống như một người không hề bị vướng bận bất cứ việc gì.

Tôi không tự chủ được vươn tay lên muốn vuốt ve hình người quen thuộc trên mặt tạp chí kia. Cha tôi lại mạnh mẽ ho khan vài tiếng, nhưng lại thấy vẫn chưa đủ tác dụng nên lại gõ gõ vài cái lên mặt bàn.

Tôi không tình nguyện rụt cái tay không kiềm chế được về, tôi nhìn về phía cha tôi với dáng vẻ lấy lòng nói: "Cha, anh ấy không phải gọi là người này, anh ấy tên là Phó Quân Nhan."

Cha tôi dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía cuốn tạp chí Time Magazine, hừ lạnh một tiếng nói: "Cha biết rõ."

"Hắc hắc." Tôi nở một nụ cười nịnh nọt nhìn về phía cha tôi, cha tôi mở trừng trừng hai mắt nhìn tôi.

Cha tôi lắc đầu một cái, cuối cùng nắm lấy cuốn tạp chí gõ vào đầu tôi, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Con thật là chẳng có tí tiền đồ nào cả. Tại sao cha lại nuôi ra một đứa con gái như con cơ chứ? Không phải con cũng là một minh tinh hay sao? Không phải con cũng là Cố Bảo Bối đệ nhất thiên hạ hay sao? Nhìn dáng vẻ của con kìa. Nhớ năm đó cha bình tĩnh hơn con nhiều. Còn có. Có phải con cứng cánh rồi đúng không? Con và anh ta mới biết nhau mấy ngày mà đã dám ở chung nhà rồi hả? Nhìn thấy dáng vẻ đẹp trai của anh ta nên con bị ngốc rồi đúng không? Sao con không tự soi gương nhìn lại mình đi? Con gái của cha cũng đâu có chỗ nào kém đâu cơ chứ? Cố Bảo Bối a! Cha, có bao giờ bị mê hoặc bởi sắc đẹp đâu cơ chứ." Câu nói sau cùng cha tôi nặng nề thở dài nói.

Đẹp trai…… tôi cười hì hì, nhịn không được lại che miệng cười to. Bị sắc đẹp của Phó Quân Nhan mê hoặc……. Phó Quân Nhan đẹp trai…….. Thì ra cha tôi cũng đồng ý là Phó Quân Nhan đẹp trai……

Cha thấy tôi cười cười thì càng tức giận hơn, vỗ vỗ xuống bàn, tức giận nói: "Cười, con còn cười được nữa hả." Cuối cùng giống như không biết làm sao thở dài, vỗ ngực mình nói: "Cũng không phải chuyện gì to tác, nếu như đã đàm phán không thành rồi, con cho anh ta ít tiền rồi đuổi đi đi……" Cha tôi từ trước đến giờ luôn là một người không sợ trời không sợ đất, nhưng cha vừa lên tiếng khiến tôi không nhìn được run lên một cái.

Tôi im lặng, mở miệng nói: "Cha, con là con gái a. Là con gái đấy." làm sao lại có một người cha bảo con gái mình đi bao nuôi một người đàn ông cơ chứ…. Lại còn đuổi đi…… Phó Quân Nhan ….. tổn thọ nha…. Cho dù tôi có cái lá gan làm như vậy thì chỉ sợ ngày hôm sau tôi sẽ bị fan của công tử Quân Nhan trực tiếp đả đảo, vĩnh viễn không thể đứng dậy được….. hơn nữa chắc là Phó Quân Nhan cũng sẽ khiến cho tôi vĩnh viễn không dậy nổi…..

trời ạ, tôi đang nghĩ đi đâu vậy….

“Con gái thì làm sao? Con gái của Tiểu Mạc Tiểu tôi, muốn làm gì thì làm cái đó. Trời có sập thì có cha gánh cho con.” Cha tôi bắt chéo hai chân nhẹ nhàng nói.

“Vâng, cha, người sẽ nuôi con đến khi biến thành một cục xương già hay sao…”

Cha tôi nhìn tôi một cái, gật đầu đồng ý: “Cũng được.”

Sau đó cha tôi hắng giọng hỏi tôi: “Con làm thật?” Lần này giọng nói của cha tôi rất nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chương 39.2

Tôi gật đầu, giả bộ tức giận nói: “Chẳng lẽ cha nuôi con gái cũng là giả hay sao?” Sau đó tôi lại giải thích: “Tuy nhà của bọn con đã thông với nhau, nhưng mà, chúng con chưa xảy ra cái loại quan hệ kia. Phó Quân Nhan, anh ấy rất tôn trọng con.” Chuyện gì nên nói rõ ràng vẫn phải nói rõ ràng để tránh rắc rối sau này.

Cha tôi trầm mặc, gật gật đầu một cái, hiếm khi cha tôi nghiêm túc lại: “Cha từng thuận miệng hỏi về Phó Quân Nhan, trong giới giải trí, danh tiếng của anh ta cũng không tệ. Nhưng mà, lời người nào nói cha cũng không muốn tin. Đồng thời, cha cũng khinh thường việc đi điều tra anh ta. Bảo Bối, con nên biết, gia đình như gia đình chúng ta, cho dù anh ta là dạng người gì đi chăng nữa, cho dù anh ta có hoàn cảnh gia đình như thế nào, cha cũng không quan tâm đến những điều đó. Nếu như có, thì cũng chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi. Nếu không có, con vẫn có thể sống một cuộc sống giàu có thanh thản. Nhưng điều quan trọng nhất là, ….. Bảo Bối, cha không quan tâm Phó Quân Nhan trong mắt người khác như thế nào, là một người cha, cha chỉ muốn hỏi con, ở trong mắt con, Phó Quân Nhan là người như thế nào?”

Tôi trầm mặc, kiếp trước cha tôi chưa từng hỏi tôi những vấn đề như vậy, cha tôi cũng không ngồi lại nói chuyện với tôi khi phát hiện ra chuyện tôi và Jay, cha tôi chỉ thở dài, dùng ánh mắt thương hại nhìn tôi, liên tục nói tại sao tôi lại ngốc như vậy, sao lại có thể ngốc đến thế. Tôi không trả lời ngay vấn đề của cha tôi, mà tôi cầm quyển tạp chí ‘Time Magazine’ lên lật tới một tờ ảnh sưu tầm của Phó Quân Nhan, người viết cũng chỉ dùng hai từ quý tộc để đánh giá Phó Quân Nhan, tôi nhìn thấy cũng chỉ nhếch môi cười.

Như vậy đơn giản mà cũng sáng tỏ mọi chuyện, tôi ngẩng đầu nhìn cha tôi nói: “Cha ơi, lúc con còn nhỏ cha từng dạy con về tinh thần quý tộc, cha còn nhớ lúc đó cha đã nói gì không ạ?”

Hiển nhiên cha tôi đã đọc quyển tạp chí này rồi, cha nhìn tấm hình Phó Quân Nhan với vẻ mặt khinh thường, nhàn nhạt nói: “Dũng cảm, có trách nghiệm, được nuôi dạy tốt.”

“A.” Tôi khẽ cười một tiếng, vuốt ve tấm hình của anh, thở dài nói: “Những điều đó người đàn ông này đều có cả……...”

Khi tôi nhìn xuống những dòng chữ dưới bức ảnh của anh, đầu tiên là một bài văn nói về anh, ở cuối bài phóng viên có đặt ra một câu hỏi, tại sao từ trước đến giờ anh không bao giờ chấp nhận phỏng vấn mà lần này lại chủ động muốn được phỏng vấn. Phó Quân Nhan trả lời một cách thản nhiên và thành thật: “Bởi vì hiện tại tôi đang ở Mã Tác Lí, nơi này những phương tiện truyền tin đều hoàn toàn bị phá hỏng, tôi không còn cách nào khác là thông qua quý đài nói cho người yêu tôi biết rằng, tôi vẫn đang bình an. Tôi nhìn thấy câu này, lòng của tôi giống như được một bàn tay dịu dàng ôm lấy, đáy mắt tôi cảm thấy hơi cay cay.

Tôi đẩy quyển tạp chí sang một bên, cúi người gục xuống bàn, trong lòng cảm thấy có vô vàn cảm xúc, thì thào mở miệng: “Cha hỏi con, thực sự là con không thể nói rõ được, Phó Quân Nhan là người như thế nào. Con chỉ biết, làm việc anh giống như một dãy núi vững vàng, nhưng khi anh ứng xử lại mềm dẻo như nước. Trong lòng con, anh ấy rất tốt, chính anh đã khiến cho trái tim con cảm thấy vững vàng, cho dù con chỉ nhớ tới tên anh con cũng cảm thấy trái tim giống như đang được ủ ấm vậy, đáy mắt con cũng có cảm giác như muốn khóc. Nhiều năm trôi qua như vậy, con không hiểu vì sao cha lại quyết một lòng yêu mẹ con, bao nhiêu năm cô đơn, một mình cha, lại nguyện ý như vậy đến chết không rời.” Cho dù là kiếp trước, cho dù tôi đã từng khó hiểu, tại sao cha tôi tuyệt vọng như vậy mà vẫn cố chấp yêu. Cho dù tôi có vì Jay mà phải chịu nhiều đau khổ như vậy cũng chưa từng nghĩ đến sẽ nhìn người kia, trông coi người kia, cô đơn cả đời vì người kia.

Tôi hơi dừng một chút, hốc mắt cũng đỏ lên, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười: “Nhưng khi con yêu Phó Quân Nhan con mới hiểu được cảm giác đó, trong cuộc đời này lại có thể có những con người như vậy, anh có thể nâng một phần ánh mặt trời ấm áp, cho dù khi còn sống không thể không yêu, khi chết đi không thể lãng quên.”

“Sống không thể không yêu, khi chết đi không thể lãng quên……” Cha tôi từ từ lặp lại, trong đáy mắt có một sự rung động, cha tôi nhìn về phía ảnh chụp của tôi đặt trên bàn, chỉ một lát sau, hốc mắt cũng đỏ lên, lúc này ông mới nhìn về phía tôi.

Sau khi tôi trưởng thành, đây là lần đầu tiên cha nhìn tôi với ánh mắt yêu thương như vậy, cả người cha tôi toát lên một loại bình tĩnh mà ung dung, không giống với những ngày qua đều là tùy ý, cha tôi chậm dãi nhẹ nhàng hỏi: “Anh ta đã làm gì? Khiến cho con nói chuyện nặng nề như vậy?”

Tôi nghĩ nghĩ, cũng chỉ cười, nghiêng đầu đáp: "Thật ra thì anh ấy cũng không làm cái gì cả……" Anh cho tôi tình yêu, quá dịu dàng ấm áp, giống như một trận mưa xuân yên lặng, khiến cho tôi không nói lên lời, không rõ đạo lí……. Đâu còn có thể rõ ràng……...

Cha tôi hừ một tiếng, vươn cánh tay dài vỗ vỗ lên đầu tôi, trên mặt đều là không biết làm thế nào, lại mang theo một sự cố chấp, cha nói: "Xem đi, con đem anh ta nói tốt như vậy, theo cha thấy cũng chẳng có gì tốt cả.

"Tốt mà, cha ơi. Anh rể tốt lắm ạ." Lúc này đột nhiên An An lại lên tiếng, người mà từ đầu tới cuối không hề nói câu gì lại xen vào câu chuyện.

Tiểu Khải cũng nhô ra từ trong chậu thức ăn cho chó, nhảy lên mấy cái "Gâu! Gâu!" tỏ vẻ đồng tình.

Tôi nghiêng đầu nhìn sang thấy cậu nhóc cẩn thận giơ tay lên tiếng, tôi cảm thấy buồn cười lườm cậu nhóc một cái. Cậu nhóc ăn đến nỗi cái bụng nhỏ tròn vo, rụt đầu lại, ngoan ngoãn nghiêm chỉnh ngồi đàng hoàng trên ghế. Cậu nhóc lại cúi đầu nhìn về phía Tiểu Khải bĩu bĩu môi, ý như muốn kể khổ rằng mọi người không để ý đến mình.

Tiểu Khải tiếp tục lắc lắc cái đuôi, vây quanh An An và cha tôi, sủa lại sủa. nhưng chỉ mới thấy cha tôi hơi giơ tay lên Tiểu Khải lập tức ngoan ngoãn quay lại bên chậu thức ăn của mình nghiêm chỉnh mở lớn miệng ăn.

Cha tôi cười cười nhìn Cố Tiểu An và Tiểu Khải, sau đó lại nhìn về phía cuốn tạp chí có hình của Phó Quân Nhan, thâm sâu nói: "Bảo Bối, nếu con yêu anh ta thì hãy thả anh ta đi, nếu anh ta còn trở lại thì anh ta sẽ là của con mãi mãi, nếu anh ta không trở lại thì có nghĩa là anh ta chưa bao giờ và cũng là không bao giờ là của con cả. Tình yêu là một thứ không thể cưỡng cầu được." Cha tôi đóng quyển sách lại, giương mắt nhìn tôi nhàn nhạt nói: "Con nên hiểu rõ ràng, yêu nhau có thể là một sự dịu dàng đến vô tận nhưng cũng có thể là một kiếp nạn lớn, đây là một chuyện không hề dễ dàng."

Tôi gật gật đầu, nhớ tới thời thiếu niên của cha tôi, cũng là tuyệt vọng cưỡng cầu tình yêu. Cha tôi muốn tôi có thể tỉnh táo hơn trong chuyện tình cảm này, tôi cảm thấy rất hạnh phúc nhưng cũng chỉ biết cười khổ.

Tôi lại thấy cha tôi nhíu nhíu mày, vỗ vỗ cái bàn, khôi phục lại giọng điệu kiên cường nói: "Con nói về anh ta tốt đến như vậy thì cha cũng có thể cảm thấy anh ta tốt. Nhưng mà, cha sẽ còn khoan hồng độ lượng (Khoan dung ý), yên lặng xem xét. Nhưng con phải nhớ kĩ, chuyện này con còn dám giấu diếm cha, cha con vẫn luôn là người nổi tiếng mang thù. Đến lúc đó nếu như có chuyện gì xảy ra, con mà chạy về nhà khóc, cha cũng chỉ ngồi đó để chê cười con mà thôi. Con nghe rõ chưa? Cố Bảo Bối."

Nào có người cha nào nguyền rủa con gái mình như thế cơ chứ….. Tôi mím mím môi, ngoan ngoãn gật đầu.

"Anh rể mua sữa và pha sữa cho An An uống, so với của chị còn ngon hơn nhiều." Cố Tiểu An lại thò đầu ra một lần nữa, ánh mắt nhìn thẳng về phía cha tôi, mắt to linh hoạt đảo lia lịa. "Gâu." Tiểu Khải cũng nâng đầu nhỏ lên góp vui, lông màu trắng ở quanh miệng ướt nhẹp, có lẽ vừa uống nước xong.

Hai tên nhóc kia luôn là một xướng một họa, thực sự khiến người ta có cảm giác buồn cười.

Tôi quay đầu chọc chọc gương mặt nhỏ nhắn mềm mại của cậu nhóc, quanh miệng vẫn dính bọt sữa trắng, nhỏ giọng trách móc: "Cố Tiểu An, em là một cậu nhóc hư, em đã đồng ý với chị khi đứng trước mặt người ngoài sẽ không gọi Phó Quân Nhan là anh rể." Hừ.

Cố Tiểu An bày ra vẻ mặt ngây thơ, rụt cổ lại, xoay người nhìn về phía cha tôi, đau khổ nhướng mày nói: "Nhưng mà cha đâu có phải người ngoài đâu……"

Cười ngất, cậu nhóc này cũng khôn ngoan ra nhiều rồi…… Sau đó tôi bị cha tôi cốc cho mấy phát vào đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 40

Mà nay, trên tay tôi có rất nhiều hình ảnh của Phó Quân Nhan do tôi sưu tầm từ các tạp chí, tập san, cứ như vậy nên bây giờ tôi đã có một tập dày. Dần dần, gần như mỗi ngày tôi đều có thể biết được thông tin về anh qua các phương tiện truyền thông. Tôi thực sự không có cách nào nói rõ được nụ cười trên mặt tôi có bao nhiêu là phức tạp. Những người hâm mộ của anh, khán giả cũng không thể nào hiểu được những tờ giấy nhẹ nhàng này có sức nặng như thế nào đối với tôi.

Nhưng, tôi hiểu rõ……...

Đối với một người diễn viên luôn không đồng ý cho phóng viên phỏng vấn mình, ngay cả khi bộ phim đầu tiên của mình tuyên truyền mà anh cũng không chấp nhận phỏng vấn, thậm chí ngay cả trong kiếp trước khi ở các lễ trao giải anh cũng rất ít khi xuất hiện. Tới cùng là vì dạng nguyên nhân gì mới có thể khiến cho một người như vậy đồng ý nhận phỏng vấn liên tiếp như vậy. Hơn nữa cũng không có chút hoang mang, dù cho là những tòa soạn báo nhỏ lẻ không có danh tiếng gì anh cũng đồng ý phỏng vấn. Vì thế, trong làng giải trí xuất hiện một hiện tượng quái lạ, người trước ngã xuống người sau lại tiến lên, rất nhiều tòa soạn báo đều phái phóng viên của mình lặn lội đường xa bay đến Tác Mã Lý đang rối tinh rối mù, lí do của họ rất đơn giản, vì Phó

Quân Nhan đồng ý tiếp nhận phỏng vấn là một cơ hội rất khó có được. Cho dù anh có nói thẳng ra rằng anh chỉ mượn họ để chuyển đặt một thông tin rằng anh đang bình an đến bên ngoài.

Vì thế nhóm fan của anh đều trở nên điên cuồng, mọi người đều cảm thán: "Công tử Quân Nhan rất yêu nhóm người chúng ta." Mỗi khi tôi nhìn thấy những bình luận như vậy đều phồng má lên, tự động đem câu nói kia giảm bớt thành: "Công tử Quân Nhan yêu tôi……"

Có phóng viên của một tòa soạn báo nhỏ chụp được cảnh Phó Quân Nhan mặc quân phục ngồi trên chiến hào. Nhìn anh giống như vừa chui ra từ lò than vậy, cả người anh đen từ trên xuống dưới, đến ngay cả mặt cũng không thể nhìn rõ được. Chỉ có ánh mắt của anh vẫn sáng như những vì sao tinh tú. Dưới tấm ảnh có một dòng chữ nhỏ viết: "Khi bạn không thể nhìn ra những điểm tốt trên hình dáng của anh, lúc đó bạn mới có thể khắc sâu hơn và phát hiện ra rằng người đàn ông này, phong cách quanh người, nho nhã chính trực, trong sáng như ngọc không thể vượt qua." Mà người phóng viên này trong một đêm được mọi người biết đến.

Cảm giác vì hối hận và xấu hổ đến mức rơi lệ thực sự là không dễ chịu tí nào cả, tôi bắt đầu tập chung tập luyện cho vòng tiếp theo của cuộc thi 'Băng vũ kì tích'. Vì nhóm người của gia đình Hải Bảo nhà tôi, và cũng chính vì sự bảo vệ vô điều kiện mà mọi người dành cho tôi.

Trí nhớ của con người quả thực là vô cùng thần kì, những cái gì đã từng học qua cho dù có bị lãng quên, nếu nói để nhớ lại hoàn toàn là một việc không hề đơn giản, nhưng nếu chỉ nói là trong đầu có chút ấn tượng thôi thì lại là điều hiển nhiên, từ từ cố gắng, cuối cũng đều có thể nhớ ra. Có ưu thế mà không sử dụng đến thì chính là kẻ ngu. Giống như những vũ điệu tôi đã học là chuyện rất lâu trước đây, gần như mọi thứ đều bị tôi quên mất rồi. Cho nên, tôi đành mặt dày đến nhờ Tiểu Ân Phan giúp đỡ, cô ấy rất cứng rắn nói với tôi: "Nhìn cậu trong trận đấu lần trước tớ thấy cậu đúng là hết thuốc chữa rồi." Sau đó cô ấy lại nhẹ nhàng nói với tôi: "Trong kí ức của tớ, mỗi vũ đạo mà Cố Bảo Bối thể hiện đều khiến người ta bị rung động, Cố Bảo Bối, mình rất nhớ dáng điệu của cậu khi đó." Để cho một người luôn mang dáng vẻ lưu manh như cô ấy nói ra những câu dịu dàng như vậy quả thực là một chuyện không hề dễ dàng, thậm chí, tôi còn bị cảm động đến nỗi cảm thấy cay cay khóe mắt. Sau đó, tôi lại thấy cô ấy bị sặc khói đến mức ho khan, quả nhiên……., chính cô ấy cũng cảm thấy không quen được.

Nhưng khi đến phòng tập múa quả thực là cô ấy không hề nể tình một chút nào cả. Tôi không có cách nào để xoạc chân trong một điệu múa được, cô ấy không thèm nể tình chút nào, ấn mạnh để tôi ngồi xuống, lực mạnh mẽ biết bao nhiêu, tôi chỉ nghe thấy xương của tôi cũng kêu lên răng rắc giống như đang phản đối vậy. Tôi giống như xuất hiện ảo giác….. cái chân kia của tôi có phải…. Tiểu Ân Phan vẫn còn phàn nàn: "Hiện tại độ dẻo của cậu quá kém, qua đó có thể thấy được những năm qua cậu sống an nhàn sung sướng đến thế nào rồi. Là một người học múa, quả thực là đáng xấu hổ vô cùng."

Tôi nhỏ giọng oán thầm trong lòng, người như tôi mà cũng được coi là một người học múa hay sao? Nhưng trên mặt lại vẫn phải giả vờ ngoan ngoãn nhận sai.Tôi còn đặc biệt đến sân băng quan sát Thư Sảng tập luyện một lần, cô ấy chuẩn bị một tiết mục hai người cũng biểu diễn có mức độ khó rất cao, khiến cho người xem có cảm giác thỏa mãn con mắt. Tôi thực sự không có cách nào áp chế sự sợ hãi của mình xuống: "Cậu thật chuyên nghiệp." Cô ấy nhướng nhướng mày, đứng giữa sân băng, hô to với tôi: "Lần này cậu đã chuẩn bị tốt để thi đấu với tớ chưa?"

Tôi gật đầu cười với cô ấy. Chỉ có một mình Thư Sảng nhìn ra được, tôi khóc là vì tôi chưa từng cố gắng, hơn nữa lại được mọi người bảo vệ như vậy. Đó chính là áy náy, vì phụ sự kì vọng của mọi người, một sự áy náy sâu sắc trong lòng.

Cô ấy cười đến nỗi lộ ra hàm răng trắng, đứng trên mặt băng vẫy tay với tôi: "Cố cá nóc, tớ tin cậu…… Chị đây đồng ý nhận lời khiêu chiến của cậu."

Rõ ràng là thực lực của hai người chúng tôi cách xa nhau như vậy mà cô ấy còn không biết xấu hổ nói là đồng ý nhận lời khiêu chiến của tôi nữa chứ. Khóe mắt tôi giật giật, hít hít cái mũi. Tôi bế An An lên, cậu bé vẫn luôn đứng bên cạnh chân tôi, túm lấy một góc váy của tôi, cậu nhóc đứng bên dưới bị lan can ngăn cản, cánh tay mập mạp của cậu nhóc chỉ chỉ về hướng Thư Sảng đang đứng, Cố Tiểu An nhếch miệng lên cười, nhìn thấy cô ấy, đáy mắt cũng lấp lánh, vẫy tay vui vẻ hô to: "Anh ơi, anh ơi. An An đến chơi với anh này."

Sau tiếng hô đó, tôi thấy mặt Thư Sảng cứng đờ, rầm một cái, từ trước tới nay, lần đầu tiên tôi thấy cô ấy ngã sấp trên sân như vậy, cô ấy nằm trên băng không hề nhúc nhích cắn chặt răng, vươn tay chỉ chỉ tôi, lại run run rẩy rẩy chỉ về phía Cố Tiểu An. Cuối cùng, vẫn nằm sấp trên mặt băng hô to: "Cố cá nóc, cậu thật là lọi hại."

Sau đó tôi nghe thấy ân tò mò hỏi: "Chị ơi, anh đang muốn làm gì vậy?"

….. Thư Sảng vừa đứng lên còn chưa vững vàng lại lần nữa ngã sấp xuống…… Tôi nghe thấy tiếng cô ấy hét rất thảm thiết: "Ôi trời ơi, cái thắt lưng của tôi."

Tôi rất không phúc hậu nhỏ giọng cười, cúi đầu thơm thơm lên hai bên má của Cố Tiểu An. Bạn học Cố Tiểu An, bạn là phúc tinh của chị, Thư Sảng là khắc tinh của chị……

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 61: Chương 40.2

Trong trận đấu thứ ba của 'Băng vũ kì tích' tôi và người hợp tác của mình Mạnh Đông Nhạc chọn ca khúc 'Cướp biển Caribean' làm nhạc múa, đây là một ca khúc với giai điệu sôi nổi phóng khoáng, nhưng phần lớn những động tác có độ khó cao đều giao cho nghệ sĩ chuyên nghiệp như Mạnh Đông

Nhạc thực hiện. Trang phục của tôi là một chiếc váy đỏ thẫm không đến đầu gối, bên hông buộc một chiếc thắt lưng màu đen, mái tóc dài của tôi được uốn cong lại, xõa tung ra. Nhân viên hóa trang cho tôi không ngừng được cảm thán vì sự tạo hình này, nếu như mái tóc của tôi vẫn còn màu vàng thì càng hoàn mĩ hơn. Tôi cười cười, không nói gì cả. Bộ phim tiếp theo tôi đóng vai một thiên kim tiểu thư ở cổ đại đó nha. Cả mái tóc vàng để cho đoàn làm phim tuyên truyền Tô Châu cho tôi đóng nhân vật yêu nữ hay sao? Cướp biển Caribean khiến cho người xem khắc sâu trong tâm trí chính là cướp biển, là thuốc phiện, Mạnh Đông Nhạc tất nhiên sẽ vào vai diễn kia, trên trán anh ta đeo một chiếc khăn màu đỏ, trên mặt còn dán hình đầu lâu, trên người đeo rất nhiều trang sức và phụ kiện khác. Nhưng mà, làn da của anh ta vốn vẫn trắng, trang phục như vậy trên người anh ta khiến tôi có cảm giác muốn cười.

Trước khi ra sân tôi còn nói với anh ta: "Nếu như lần này tôi còn ngã xuống thì nhất định anh phải kéo tôi lên với nha, đừng sững sờ như lần trước."

Anh ta gật gật đầu, hít sâu một hơi, đi tới phía trước tôi.

Theo tiếng nhạc vui vẻ vang lên, vì đi tìm bảo vật nên một đôi nam nữ ở đây đang tập chung gặt hái. Hai người giống như đang múa mà cũng giống như đang đấu, đây giống như là một vị cướp biển đang đấu với một người phụ nữ, một đuổi một chạy, sau đó giống như đang định vị trí, người đàn ông tự quay tròn. Tiếp theo âm nhạc hơi chậm lại, cả hai người giống như vừa rơi vào bể tình, động tác của người phụ nữ trở nên linh hoạt hơn, uyển chuyển hơn nhưng vẫn không dấu được nét dịu dàng trong đó. Dần dần, người phụ nữ kéo tay của người đàn ông, dương môi cười, hai chân từ từ thoát khỏi mặt băng, giống như một chim phượng hoàng lửa đang bay lên, giơ bàn tay thon dài mà trắng nõn lên, tiếp theo thân thể hơi nghiên về phía trước, đúng tiêu chuẩn mà hoàn mĩ cả quá trình. Dần dần tiếng nhạc cũng dừng lại.

Múa xong, cả khán đài vỗ tay như sấm dậy, tôi cúi đầu nhìn mặt băng, nhợt nhạt mỉm cười.

Kim Vân Khê làm chủ giám khảo, hỏi tôi: "Tiểu Ái, hết sợ trượt băng rồi à."

Nhìn ánh mắt cổ vũ của cô ấy, tôi rất không có tiền đồ trả lời: "Vẫn sợ ạ." Cô ấy bày ra vẻ mặt cứng đơ, nhưng rất nhanh cô ấy đã khôi phục dáng vẻ thục nữ của mình mỉm cười.

Sau đó tôi thấy cô ấy nói: "Tiểu Ái, bạn lại dành cho chúng tôi một sự kinh ngạc không hề nhỏ. So với phần thi đợt trước và lần này, bạn giống như hoàn toàn trở thành một người khác, thời gian cách nhau cũng không lâu, nhưng bạn lại có một sự tiến bộ rõ ràng, hai người các bạn diễn cũng rất ăn ý. Còn có, hôm nay tôi không thể không khen nghệ thuật tạo hình của hai bạn, rất đẹp, là một người phụ nữ, nhưng chính bản thân tôi cũng bị bạn mê hoặc. Nhưng có điều tôi vẫn muốn nhắc nhở hai bạn, so với những thí sinh dự thi khác mà nói, hai người các bạn đến nay vẫn chưa nâng độ khó về động tác lên, đồng thời sự phối hợp với nhạc của các bạn cũng chưa được tốt lắm, tôi có thể nhìn ra được hai người các bạn có sự cố gắng phối hợp với bạn diễn của mình, nhưng hình như hiệu quả chưa được tốt lắm, sự phối hợp của hai người các bạn vẫn thiếu một chút gì đó. Cho nên, nhưng điều này các bạn còn phải cân nhắc, phải suy nghĩ và luyện tập nhiều hơn. Tiểu Ái, tôi rất chờ mong phần diễn tiếp theo của bạn,"

Thư Sảng vẫn làm cả sân khấu kinh ngạc như cũ, lại một lần nữa cô ấy dành được số điểm cao nhất. Tôi và Mạnh Đông Nhạc vẫn đứng thứ tư, chúng tôi thuận lợi tiến vào vòng trong, vòng thi đấu thứ tư. Việc này cũng đại biểu cho việc tôi phải thường xuyên đến phòng luyện múa, đến sân trượt băng.

Tôi đã nói với chị Vạn Thanh từ sớm rằng, xin chị ấy chú ý đến đạo diễn nổi danh thế giới Hoài An, chú ý đến khi nào ông ấy tuyển vai cho bộ phim mới. Cuối cùng hôm nay chị Vạn Thanh nói cho tôi biết tin tức, hơn nữa còn rất vui mừng nói cho tôi biết đạo diễn Hoài An tái xuất rồi, hơn nữa tổ diễn của đạo diễn Hoài An còn gửi thư mời tới công ty, mời tôi tham gia tranh cử đóng vai nhân vật chính. Tôi tất nhiên là rất vui mừng, rất nhanh tôi lập tức đồng ý ngay. Kiếp trước tôi không được mời diễn bộ phim này, một bộ phim điện ảnh nổi tiếng, nói không vui là giả, tôi thực sự tò mò lâu lắm rồi.

Phương Tình có chút do dự, cô ấy hỏi: "Tuy Hoài An là một vị đạo diễn nổi danh thế giới, nhưng kịch bản như thế nào chúng ta còn chưa có xem qua mà, cứ như vậy đồng ý cũng không được tốt lắm."

Tôi cầm thiệp mời nhìn trái nhìn phải, cười cười vỗ vỗ mu bàn tay của cô ấy: "Sao chị có thể chắc chắn rằng em có thể được nhận làm nhân vật chính?"

Phương Tình rất chắc chắn gật đầu: "Nhìn từ mọi phương diện mà nói, em là một người rất nổi bật. Huống chi em còn là một nữ diễn viên, chỉ cần em cố gắng, chị cảm thấy phần thắng rất lớn."

"Sao lại gọi em là nữ diễn viên?" tôi mỉm mịt nghiêng đầu hỏi. Chị Vạn Thanh cũng tò mò nên nghiêng đầu nhìn cô ấy.

"Trong vòng luẩn quẩn này có rất nhiều người, nhưng những người có thể đi đúng con đường, một mạch tiến lên lại không nhiều. Nếu nói đến danh tiếng lớn mạnh thì chúng ta phải bắt đầu khen ngợi từ Kim Long, người được mọi người ca ngợi là chuyên nghiệp, lại nói đến nhân khí thì sắp xếp đi sắp xếp lại cũng không quá mười đầu ngón tay. Trong này Tiểu Ái cũng có một phần. Nhưng Hoài An là một đạo diễn nổi danh thế giới, từ trước tới này, ông ta tuyển diễn viên chỉ có diễn viên tới cửa, huống chi đây là ông ta mới nhận chức Khai Sơn Chi Tác, (em xin chệu, tìm mãi không ra.) khẳng định không thể giống người thường được. Ông ấy gửi thiệp mời cho em, tiếp theo cũng là một con đường rộng mở. Nếu hiện tại tớ là một nam diễn viên, chị đang nghĩ liệu có phải sẽ mời Phó Quân Nhan hoặc Phòng Đình Việt hay không? Nếu là Phòng Đình Việt, bởi vì hình tượng của anh ta nghiêng về lạnh lùng cho nên nếu đóng vai nhân vật còn có thể cạnh tranh. Nhưng nếu đối thủ là Phó Quân Nhan, đó chính là một người đủ giữ quan ải, vạn người cũng không thể khai thông (ý nói là một mình anh có thể chống lại được nhiều người ý), nam chính trừ Phó Quân Nhan ra thì còn có thể là ai cơ chứ. Khi đó chị sẽ nói với diễn viên của chị rằng, đi tuyển vai cũng được, nhưng mà, tốt nhất là nên chọn vai nam phụ ấy."

Tôi phải cố nhẫn nhịn để không cười to thành tiếng, nhưng vẫn trêu nói: "Phó Quân Nhan có tốt đến vậy hay sao?"

"Nói anh ấy đang diễn, nhưng anh ấy lại diễn quá thật, người xem sẽ quên đi quá khứ. Nói đến người hâm mộ của anh, trong cái vòng luẩn quẩn này hình như chỉ có anh là không có antifan mà thôi." Phương Tình cảm thán nói.

Phó Quân Nhan chính là một đóa hoa. An An cũng đã chứng nhận rồi. Tôi nhún nhún vai gật đầu đồng ý, nghĩ nghĩ lại lên tiếng, vểnh môi lên hỏi: "Chẳng

lẽ em cũng có antifan hay sao?" Tôi cũng không có mà có được hay không?

Chị Vạn Thanh cúi đầu giống như đang nín cười ho khan vài tiếng, Phương Tinh lại rất nghiêm túc trả lời: "Em hình như không có antifan, nhưng Phó Quân Nhan là hoàn toàn không có antifan." Được rồi…… Tôi chịu thua…..

Tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, trở về vấn đề chính nói: "Cho nên sau đó thế nào……."

Phương Tinh cười cười: "Nhưng hiện tại chị là một người đại diện của Cố Bảo Bối, nếu chỉ xét đến diễn viên nữ mà nói, hiện tại em cũng tương đương với Phó Quân Nhan ở bên bộ phận nam diễn viên, chỉ cần em đồng ý làm, thì sẽ không có gì có thể cản bước được chúng ta. Nhưng mà, chị vẫn lo lắng phần kịch bản." Nói xong cô ấy lại quay đầu lại nhìn về phía chị Vạn Thanh.

Chị Vạn Thanh giống như ngầm hiểu, mấp máy môi nói: "Đạo diễn Hoài An luôn che đậy kịch bản của mình rất kín, chị chỉ biết về vấn đề chọn nam chính, hình như đã quyết định xong rồi. Công ty bọn họ cũng không tiến hành tuyển vai. Vất vả lắm chị mới nghe ngóng được mấy tháng trước tổ diễn của họ đã bắt đầu dựng phim trường ở Tân Cương và Thanh Hải Tây Trữ. Hơn nữa nghe nói, có một phần diễn muốn quay cảnh ở sa mạc. Nhưng kịch bản cụ thể thế nào, đề cập đến vấn đề gì thì chị không biết một chút tin tức gì cả." Chị Vạn Thanh lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối.

Nhưng không khỏi khiến cho tôi phỉa giơ ngón tay cái lên với cô ấy, ngay cả kiếp khi tổ diễn của đạo diễn Hoài An đã quay phim đến rầm rầm tôi cũng không hề biết tới cũng là bộ phim kia diễn về cái gì. Lấy tính tình của đạo diễn Hoài An mà nói, tin tức nhất định sẽ được phong tỏa cực kì bí mật, có thể biết được những điều này có thể nói là không hề dễ dàng rồi.

"Vậy khi nào thì đến công ty Hoài An tranh cử vậy chị?" tôi hỏi

"Vào tháng sáu, chúng ta phải chuẩn bị cái gì sao?" Phương Tinh nói xong lại nhìn về phía chị Vạn Thanh, xong lại nhìn tôi.

Tiểu kịch trường:

Bí mật về "anh rể".

Từ rất sớm sau khi Cố Bảo Bối và Phó Quân Nhan bắt đầu tiến tới, bạn học Cố cá nóc sau rất nhiều lần phải sửa cách xưng hô của Cố Tiểu An với Phó Quân Nhan mà vẫn thất bại, cuối cùng không còn cách nào khác Cố cá nóc đành thủ thỉ dụ dỗ Cố Tiểu An, nói: "An An, khi đứng trước mặt người khác em đừng gọi Phó Quân Nhan là anh rể được không?"

Sau đó, Cố cá nóc còn rất đáng khinh mà kéo Phó Quân Nhan đến gần, cả ba người cùng nhau đưa ngón út ra để nghéo tay, rất trẻ con cùng nhau nói: "Nghéo tay rồi nếu chưa đến một trăm năm thì không được thay đổi." Giọng nam dịu dàng, giọng nữ mềm mại, giọng của đứa trẻ ngọt ngào ngây thơ.

Một hôm, Phó Quân Nhan đang dậy Cố Tiểu An nhận mặt chữ.

Anh lấy ra một quyển sổ tổng hợp các từ ngữ tiếng Trung, chỉ vào một chữ dạy cậu nhóc: "Đây là chữ 'Bên ngoài'."

An An ngoan ngoãn đọc theo: "Bên ngoài."

Sau đó Phó Quân Nhan lại chỉ một chữ khác trong quyển sổ tổng hợp kia và nói: "Còn đây là chữ 'Bên trong'."

An An lại đọc tiếp: "Bên trong."

Sau đó công tử Quân Nhan lại tiếp tục đi vào bước giải thích: "Bên ngoài ý muốn nói những người bên ngoài, người bên ngoài cũng có ngĩa là những người khác, không có mối quan hệ nào với mình cả. Giống như chị em, anh rể, cha An An, thì những người đó không phải là người ngoài. Lần trước chúng ta đã từng hứa với chị em là khi đứng trước người ngoài thì không được gọi anh là anh rể đúng không?"

Cậu nhóc gật gật đầu, đôi mắt trong suốt chớp chớp, lặp lại: "An An không thể gọi anh là anh rể khi đứng trước những người không phải là chị, anh rể và cha."

Công tử Quân Nhan, dịu dàng cười một tiếng, sờ sờ đầu Cố Tiểu An khen ngợi: "An An thật là thông minh."

Được anh rể khen như vậy, Cố Tiểu An vui vẻ cười lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu, sau đó bạn nhỏ Cố Tiểu An đã nhớ rất kĩ ràng chị, anh rể và cha không phải người ngoài.

Vì vậy một hôm khi Cố Tiểu An kéo Tiểu Khải lê từng bước chân vào phòng, ngồi trên ghế salon nhìn về phía cha đang xem phim 'Tiếc tình' vui vẻ chỉ vào Phó Quân Nhan trên ti vi gọi to: "Anh rể, anh rể."

Là chứng minh, ngày hôm sau cha bạn học Cố cá nóc nào đó mua ngay một cuốn tạp chí Time Magazine đưa cho Cố Tiểu An nhìn, cậu nhóc phồng gương mặt bánh bao lên, bàn tay nhỏ bé vuốt vuốt gương mặt Phó Quân Nhan bị bôi đen trên quyển tạp chí, gọi: "Anh rể, anh rể đen thẫm

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 41

Tôi cũng không cố ý trang điểm ăn mặc, gương mặt không trang điểm tôi chỉ mặc một chiếc váy dài màu lam, một đôi giày cao gót màu trắng và đeo một chiếc kính mát màu trà. Chỉ có điều hôm nay tôi được đối xử tốt hơn mọi hôm ở chỗ Phương Tinh tự mình xuống xe mở cửa xe cho tôi, một bên Phương Tinh còn nói với tôi rằng tôi đang đi thi đấu để tuyển những diễn viên mạnh nhất, vậy mà là một nữ diễn viên lại để mặt mộc đi thi thực sự là rất hiếm có. Một bên gương mặt của chị ấy lại tràn đầy ý cười, giống như là rất tán thành cách làm của tôi vậy. Phương Tinh là một người rất thích những diễn viên có kĩ năng diễn xuất đứng đầu, còn về dáng vẻ thì chỉ đứng thứ hai mà thôi. Cho nên chị ấy mới có thể chẳng có chút kiêng kị nào mà hâm mộ Phó Quân Nhan như vậy, chị ấy thường hay thở dài nói, công tử Quân Nhan sao lại có thể xinh đẹp đến vậy cơ chứ, nhưng vẻ đẹp này cũng chỉ làm tôn nên khả năng diễn xuất của anh ấy mà thôi, Hơn nữa, đã diễn tốt như vậy sao cần phải xinh đẹp như vậy làm gì. Mỗi khi tôi nghe thấy đều cảm thấy toát cả mồ hôi, đầu tiên nên nói là khi đứng trước một người đàn ông lại nói là anh ta có một vẻ bề ngoài xinh đẹp sao, đây là chuyện gì vậy? Dĩ nhiên, đoán chừng nếu lời nói này mà đến tai Phó Quân Nhan sợ là chính bản thân anh cũng sẽ chết lặng. Tôi đã nói mà, tôi rất lo lắng trong tương lai khi tôi và Phó Quân Nhan công khai mối quan hệ liệu Phương Tinh có phải là người đầu tiên bị kích thích đến điên mất hay không……

Khi xe dừng lại trước tổng công ty quốc tế huy đằng, tôi ngẩn người, há hốc mồm nhìn tòa nhà cao chọc trời kia, lại quay sang nhìn Phương Tinh nghi ngờ hỏi: "Công ty quốc tế Huy Đằng? Sao lại tới đây vậy? Không phải hôm nay chúng ta đến chỗ đạo diễn Hoài An để tuyển vai hay sao?" Tới công ty của Phó Quân Nhan làm gì cơ chứ, chẳng lẽ đến đây có thể khiến cho Phó Quân Nhan đang ở Mã Tác Lí xấu xa kia quay trở lại hay sao? Tôi bĩu bĩu môi, không nhịn được cũng thấy khó chịu.

Phương Tinh cũng bị tôi hỏi cho sững sờ, che mặt bất đắc dĩ nhìn về phía tôi hỏi: "Tiểu Ái, chẳng lẽ em không biết đạo diễn Hoài An có kí hợp đồng với công ty quốc tế Huy Đằng hay sao?"

"Đâu có ai nói cho em biết đâu…." Tôi đổ mồ hôi, nếu ban đầu tôi biết đạo diễn Hoài An làm việc cùng công ty với Phó Quân Nhan thì tôi cần phải để chị Vạn Thanh vất vả vạn dặm đi tìm tình báo hay sao? Thế giới này thật là nhỏ.

Sau khi xuống xe chúng tôi trực tiếp đến tầng mười tám. Phòng họp để phỏng vấn vẫn đóng chặt cửa, trên của có dán một tờ giấy: "Tuyển diễn viên mới." Bốn chữ rất to khiến tôi có cảm giác buồn cười, đây thực sự là phong cách của đạo diễn Hoài An, ngay cả các diễn viên đến tham gia tuyển cũng không hề bị lộ ra.

Trên hành lang đứng rất nhiều nữ diễn viên, có người đứng, có người ngồi, cũng có những người túm năm tụm ba lại một chỗ nói chuyện, cũng có những người đang đứng trong một góc trang điểm lại. Cũng có mấy ca sĩ nổi danh ở đây. Những người nổi danh một chút thì vênh váo tự đắc, những người không nổi danh thì tiến lên nịnh bợ, cũng có những người mang theo sự chờ đợi trong ánh mắt trốn ở một góc chuẩn bị. Lúc này, tôi lại nhận ra một người mà tôi có quen biết, đó chính là Quý Khiết Nhi. Cô ta mặc một chiếc váy hoa nhỏ dài, trang điểm khéo léo, ngồi trên một chiếc ghế nhỏ ở hàng đầu tiên, trong mắt mang theo một sự kiêu ngạo, đang nói chuyện với một anh chàng ca sĩ nào đó.Tôi nấp sau lưng Phương Tinh, tôi không muốn giao tiếp nhiều với những người khác, có những lúc, nói càng nhiều thì càng sai nhiều, không nói là tốt nhất. Tôi và Phương Tinh liếc mắt nhìn nhau, Phương Tinh là một người thẳng thắn, chị ấy cũng không thích tôi phải cúi người, càng khinh thường những con người chỉ biết đi theo con đường cong quẹo kia. Cho nên sau khi chúng tôi ra khỏi thang máy, hai người cũng rất ăn ý đứng lui lại sau cùng trong nhóm diễn viên, chúng tôi ngồi trong một góc mát mẻ, song song cúi đầu lôi điện thoại di động ra chơi, trong cả đám người đang chịu áp lực to lớn thì hành động của chúng tôi không bình thường tí nào.

Chỉ một lát sau có hai người nhân viên đi ra từ trong phòng gọi tất cả những người đến tham gia tuyển chọn vào. Người có tên tuổi cũng như người không có tên tuổi đều như ong vỡ tổ đi vào trong, khi mọi người xông vào còn phải chú ý giữ hình tượng nữa chứ, thật là vất vả. Phương Tinh là một người luôn bình tĩnh, chị ấy không hề gấp gáp, yên lặng nhìn theo. Tôi đang vượt qua ải khó trong trò chơi nên cũng không vội vàng, khi thấy mọi người đã đi vào gần hết tôi mới yên lặng đi vào, tìm một góc khuất yên lặng ngồi xuống.

Tôi cất điện thoại di động vào trong túi sách, lúc này tôi mới nhìn đạo diễn Hoài An trên ghế giám khảo, ông đeo một gọng kính màu vàng, một đôi mắt không lớn không nhỏ, có lẽ do nguyên nhân là cận thị, nên dù đã đeo kính nhưng thỉnh thoảng vẫn phải nheo mắt lại nhìn những thứ xung quanh. Tôi thấy ông nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn cửa, giống như đang chờ một ai đó. Sau đó lại xoay người nói mấy câu với người phụ tá bên cạnh, gõ gõ xuống mặt bàn, hướng về phía Mike nói: "Chào các bạn, tôi là Hoài An, hôm nay chúng ta cùng nhau có mặt ở đây với mục đích tìm nữ diễn viên thích hợp đóng vai chính cho bộ phim mới của tôi, phát đề, chấm điểm công bằng." Ông không hề có một chút khách sáo nào cả, đi thẳng vào vấn đề chính luôn, chỉ chỉ vào hai ông trúc phía trước người nói tiếp: "Mọi người lên đây bốc thăm đề thi, dựa vào đề mục biểu diễn tùy thích. Về phần thứ tự lên diễn……."

Ông dừng lại một chút rồi cười nhẹ, nói tiếp: "Nếu như không có thứ tự, ai đã chuẩn bị xong rồi thì lên đây bốc thăm rồi diễn. Còn tôi về vấn đề trả lời đáp án ngay, nếu như năng lực của mọi người đều mạnh không thể tuyển chọn ngay được, thì kết quả lần này tôi sẽ công bố sau khi đã thảo luận với những vị ngồi đây, còn nếu như tôi thấy có người thể hiện vô cùng ok, có thể khiến cho tôi không cần xem lại. Tôi sẽ ngay lập tức tuyên bố dừng lại, tuyên bố ngay tại chỗ đồng ý để cô ấy đảm nhiệm vai nữ chính trong phim mới của tôi. Còn lại những người chưa được tiến lên biểu diễn, tôi chỉ có thể nói xin lỗi."

Đạo diễn Hoài An còn chưa nói xong, cả phòng hội nghị đã xôn xao cả. Lại nói, ba người phụ nữ ở một chỗ là một đám vịt kêu, hơn nữa ở đây lại nhiều phụ nữ như vậy, đây nhất định là một căn cứ nuôi vịt. Phương Tinh nháy mắt với tôi, ý muốn nói: "Nếu em còn không chịu đi lên, vậy thì sớm rút quân thôi." Tôi lắc đầu một cái, đeo kính mắt nhìn xung quanh, cúi đầu lấy điện thoại di động trong túi sách ra, mở trò chơi nhẹ giọng nói với cô ấy: "Sao phải gấp chứ, súng bắn chim đầu đàn, em vẫn ngồi cuối cùng hiện tại cũng không thể phá được vòng vây này. Hơn nữa, gần đây mỗi ngày đều đi tập múa rất chán, gần đây chị cũng mệt mỏi rồi. Chúng ta cùng ngồi xem một chút."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 41.2

Phương Tình nhún vai làm ra vẻ không sao cả, nhỏ giọng nói: "Tớ thấy gần đây cậu vất vả tập múa và trượt băng nên mới muốn cậu nhanh chóng thi xong rồi về nhà nghỉ ngơi nhiều một chút thôi."

Tôi vẫy vẫy tay tỏ vẻ không cần. Nếu rảnh rỗi lại lo lắng về Phó Quân Nhan thì không bằng vội vàng tìm chút việc để làm…..

Người gọi là nghé con không sợ cọp chính là người đầu tiên lên đài, người này không phải người trong giới giải trí đang làm mưa làm gió mà lại là một cô sinh viên đang đi học ở Bắc Ảnh. Cô ấy bốc trúng đề thi là "Té xỉu". Vô cùng đơn giản chỉ có hai chữ té xỉu, kết quả là sau khi nữ sinh kia ngạc nhiên một lúc lâu thì nhắm mắt lại bịch một tiếng ngã xuống sàn nhà. Phương Tình nhịn không được che miệng cười, chính bản thân tôi cũng vậy. Tôi thấy cô gái kia vừa đứng dậy vừa xoa mông, chính tôi ngồi xem cũng thấy đau thay cô ấy.

"Đứa nhỏ ngốc, diễn viên đều được tự mình thêm lời kịch vào mà…… Nếu kịch bản mà chỉ có lời diễn mà không có hành động hay vẻ mặt gì đó, mà chỉ ngốc nghếch đi lại lời kịch thì đó chính là đọc diễn cảm chứ đâu phải đóng phim ….." Không ngờ được vì quá xúc động nên đã nhỏ giọng nói ra suy nghĩ trong lòng, vì quá đột ngột nhưng lại khiến cho những người vẫn không chú ý đến tôi bây giờ đều quay sang nhìn tôi, mấy diễn viên nữ bên cạnh cũng ngạc nhiên nhìn tôi, nhỏ giọng thì thầm, tôi chỉ nghe được đứt quãng: "Là?" "Không phải?" "Đáng vẻ có phần giống mà…." Tôi nghe thấy những tiếng thảo luận nhưng không quá rõ ràng. Tôi lén thè lưỡi, liếc nhìn Phương Tình cười.

Phương Tình không thèm quan tâm đến những lời nghị luận và ánh mắt nghiên cứu kia, nghiêm túc nhỏ giọng nói với tôi: "Cái gì mà đứa cơ chứ. Cô ấy còn lớn hơn em đó. Người ta vừa tự giới thiệu là 21 tuổi, mà em chỉ mới mười chín thôi đó. Em so với An An thì em cũng chỉ là một đứa trẻ lớn mà thôi…." Tôi không nói gì, coi như không có những ánh mắt đang nhìn về phía tôi, đeo kính dâm lên, vùi đầu chơi game trên điện thoại.

Trong phòng hội nghị vẫn líu ríu nhưng tiếng thảo luận không hề yên tĩnh, đạo diễn Hoài An từ trước tới giờ luôn là khác người, ông cũng không nhắc nhở tiếng nào, tùy ý mọi người thảo luận, yên tĩnh ngồi trên ghế bắt chéo hai chân híp mắt nhìn. Không biết là người diễn viên thứ mấy lên biểu diễn, toàn phòng đột nhiên lại yên tĩnh trở lại, thật là kì lạ, chỉ là một chuyện xảy ra trong nháy mắt, nhưng lại giống như đã được bàn bạc trước vậy. Trong giây phút đó, cả phòng hội nghị giống như chỉ nghe thấy âm thanh hô hấp mà thôi.

Tôi kinh ngạc dừng tay, còn chưa tắt trò chơi đi, Phương Tình lại giống như không thể tự điều khiển hành động của mình nắm chặt lấy tay tôi, miệng thì thào nói: "Trời ơi, trời ơi…." Tiếp theo, liên tục truyền đến những âm thanh thán phục của mọi người. Không phải tự nhiên có một chú ngựa đen chạy vào phòng chứ? Hay là một tuyệt thế mỹ nữ? Là chuyện gì vậy nha?

Tôi thở ra một hơi, chậm rãi ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn về phía mọi nguoif đang nhìn, một cái liếc mắt tôi đã thấy anh….. Phó Quân Nhan …….

Một người đàn ông vô cùng hoàn hảo, trên tay anh đang kéo vali hành lí mà hôm rời nhà anh cầm đi, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám tro đơn giản, ống tay áo tùy ý kéo lên cao, cứ như vậy thản nhiên đứng trước cửa, sạch sẽ, dịu dàng. Tóc của anh ngắn hơn một chút, cả người cũng gầy đi một vòng, cũng bị bắt nắng đen hơn, nhưng vẫn đẹp mắt như cũ, hơn nữa còn thêm một chút cảm giác không nói lên lời.

Anh bước hai bước, lại giống như một hành động theo bản năng dừng lại, khẽ nghiêng đầu, cũng không được tính là thiên vị, ánh mắt không dừng lại quá lâu ở một góc nào cả, tầm mắt của anh giống như nhìn thẳng về phía góc khuất mà tôi đang ngồi, nhìn thật kĩ về hướng tôi ngồi, không nói tiếng nào, không bày ra quá nhiều vẻ mặt, chỉ hơi hơi nhếch lên khóe môi, giống như gió mát đang quất vào mặt. Tôi ngơ ngác nhìn anh, quên mất cả ngạc nhiên, quên mất cả vui mừng, tất cả mọi giác quan đều không còn, chỉ có mắt nhìn mắt, rõ ràng, tôi có thể nghe được tiếng tim tôi đang đập rộn ràng.

Tôi thấy anh lại quay đầu lại, tiếp tục bước đi, để hành lí sang một góc, sau đó ngồi trên ghế giám khảo, quay sang nói với đạo diễn Hoài An: "Xin lỗi, chuyến bay bị hoãn." Tốt lắm, nghe thấy giọng nói kia cả phòng càng thêm yên lặng.

Đột nhiên tôi lại nhớ đến hôm đó, tín hiệu âm thanh không rõ ràng, khiến cho giọng nói của anh cũng không rõ ràng, nhưng tôi vẫn có thể nghe ra được anh đang nói với tôi: "Em hãy an tâm chờ anh trở về. Hai người chúng ta cùng nhau đến Tô Châu có được không?" Sau đó hầu như hôm nào tôi cũng thấy anh trên các tờ báo, nhưng sự nhớ nhung vẫn không tránh khỏi, tôi càng thêm nhớ tới giọng nói của anh, nhiệt độ cơ thể anh, mùi vị trên người anh. Tôi còn đang nghĩ chỉ còn mấy hôm nữa chúng tôi phải đến Tô Châu chuẩn bị công việc, tôi còn đang nghĩ rằng anh sẽ không về kịp…..

Chẳng lẽ chỉ tới công ty quốc tế Huy Đằng một chuyến mà Phó Quân Nhan đã biến trở lại rồi ạ?

Trong nháy mắt tôi có suy nghĩ liệu những chuyện này có phải chỉ là ảo giác của tôi thôi đúng không, là do tôi quá nhớ anh nên ảo tưởng rằng anh đã trở lại. Tôi tháo kính mắt xuống, đưa tay lên dụi dụi mắt, là Phó Quân Nhan. Trừng mắt nhìn, vẫn là Phó Quân Nhan. Cuối cùng, tôi lấy tay bấm bấm vào người mình, vẫn là Phó Quân Nhan. Đang lúc tôi rất vui mừng trong lòng, đột nhiên có một đồ vật gì đó nhẹ nhàng rơi vào cánh tay phải của tôi, trong nháy mắt, tôi thấy tay mình lạnh lạnh, còn có chút ướt. Tôi khẽ nhíu mày, cúi đầu nhìn cánh tay của mình, lại ngước mắt nhìn nữ diễn viên đang ngồi bên phải tôi, miệng cô ta há hốc, tôi không biết người này. Nhưng mà……...

Tôi trợn tròn hai mắt, cả gương mặt cứng ngắc, trong một mảnh yên tĩnh, cuối cùng tôi không nhịn được xù lông nói: "Người đẹp, cậu nhìn Phó Quân Nhan cũng được, về phần chảy nước miếng thì sao? Chảy nước miếng thì sao?" tôi khó chịu giơ cánh tay phải lúc lâu không cử động, trong mắt tôi nhìn chằm chằm vào giọt nước trên tay mình, vẻ mặt ghét bỏ cánh tay, tôi phồng gương mặt bánh bao của mình lên thật là muốn khóc…….. Ô. Buồn nôn quá…… Người lớn như vậy rồi mà còn chảy nước miếng…….... Còn chảy vào tay tôi nữa chứ……

Phương Tinh đầu tiên muốn đưa tay kéo tôi lại nhưng không kịp, chị ấy chỉ có thể bỏ qua, rất nhanh chị đã móc khăn giấy ra lau tay cho tôi, sau đó lại lấy khăn ướt cho tôi lau một lần, mà tôi cũng cảm thấy rất ghét bỏ, rũ đầu yên lặng.

Giống như một viên đá nhỏ làm gợn những làn sóng, những lời này rất nhỏ nhưng trong một căn phòng yên lặng thì lại vang lên rất rõ ràng, khiến tất cả mọi người đưa mắt nhìn tôi, vốn là có chiếc kính lớn để che mặt, nhưng vừa nãy vì để xác định là Phó Quân Nhan nên tôi đã tháo xuống rồi. Vì vậy bốn phía lại lần nữa có những tiếng kêu kinh ngạc rồi lại rơi vào im lặng.

Phó Quân Nhan lúc này đang ngồi trên ghế giám khảo, trên mặt nở nụ cười, một tay tùy ý để trên bàn chống đầu, thoải mái nhẹ nhàng vươn tay về phía tôi vẫy vẫy, giọng nói chậm chạp mang theo ý cười: "Được rồi, cá nóc ngốc nghếch, đừng bướng bỉnh nữa." Giọng nói thân mật khiến tôi vừa tức nhưng cũng thấy an tâm. Nhưng mà, đâu dễ dàng như vậy, người gây nên chuyện này không phải là Phó Quân Nhan anh sao? Cười. Còn cười. Cười cái gì mà cười. Tôi phồng gương mặt bánh bao của mình lên, cứ như vậy nhìn anh, tức giận lườm anh một cái.

"Trời ạ, thực sự là Cố Bảo Bối, mặt em ấy thật là nhỏ."

"Cô ấy có trang điểm không? Không trang điểm sao? Trời ạ, ánh mắt của cô ấy thật đẹp."

"Tôi về, mặt mộc của cô ấy đã đẹp như vậy rồi, tôi không cần so cũng biết kết quả."

"Em ấy giống như đang phình má ra ấy. Thật là đáng yêu, giống như cá nóc vậy……"

"Nếu hôm này mà biết em ấy tới thì tôi còn tới làm gì cơ chứ, tới chịu thua hay sao……."

"Cô ấy và công tử Quân Nhan hình như rất quen thuộc….."

"Hai người bọn họ cùng nhau xuất đạo, hơn nữa lại cùng nhau đóng phim và quảng cáo……. Cậu không biết sao?"

…… đây là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trong lòng tôi đang đánh trống reo hò, nhưng vẫn xử lí lạnh nhạt giữa những tiếng bàn luận xôn xao. Tôi đứng lên, đưa túi sách cho chị Phương Tinh cầm giúp, tôi đã trở thành tiêu điểm sau Phó Quân Nhan mất rồi, tình cảnh này tôi cũng không thể ngồi yên được, thôi đơn giản nhất chính là lên biểu diễn luôn cho xong.

Lúc đi ra khỏi chỗ ngồi, tôi lén ngước mắt nhìn trộm Phó Quân Nhan một cái, lại vừa vặn bị anh tóm luôn, tôi tức giận thè lưỡi với anh, anh lại chỉ khẽ cười một tiếng, tươi đẹp đến sáng chói. Tôi sờ sờ cái mũi của mình, trong lòng nhịn không được tự lầm bầm, anh đang muốn mê hoặc mọi người chứ gì? Anh muốn cười chứ gì? Phó Quân Nhan anh chính là yêu nghiệt có đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 42

Khác những diễn viên khác, tôi đi đến trước mặt đạo diễn Hoài An cúi người chào và tự giới thiệu bản thân: "Chào đạo diễn, cháu là Cố Bảo Bối, năm nay mười chín tuổi, hi vọng có thể hợp tác cùng đạo diễn."

Đạo diễn Hoài An cũng chỉ gật đầu một cái, quay đầu nhìn Phó Quân Nhan lại nhìn về phía tôi, chỉ chỉ vào ống trúc trước mặt, nói: "Cháu rút đề đi." Tôi gật đầu, không chút nào do dự rút một tờ đề. Cũng giống như những người trước, sau khi rút xong tôi đưa ngay cho đạo diễn Hoài An. Ông mở tờ giấy ra liếc nhìn một cái, sau đó khép lại, nhưng không bắt đầu trực tiếp đọc đề. Mà lại quay đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan, đưa đầu ngón tay đẩy mắt kính trên mũi lên, nói: "Quân Nhan, phối hợp diễn một chút chứ?"

Phó Quân Nhan cũng không nhìn đề mục, thú vị nhìn tôi một cái, nhàn nhạt gật đầu. Tôi ngạc nhiên nhìn anh, trong lòng đang có rất nhiều suy nghĩ. Cái có một âm thanh hết sức xấu xa bẩn thỉu nhô ra, không phải là đóng cảnh giường chiếu chứ……...

Đi vài bước, đứng nói một câu đầu óc tôi mới từ từ phát hiện ra, không thể tin được, bây giờ tôi mới bắt đầu tỉnh táo lại. Ai cũng không thể tưởng tượng nổi, người ngồi trên ghế giám khảo kia, vẻ mặt không đổi sắc nhưng cũng làm cho bao nhiêu người phụ nữ bị mê hoặc, người đàn ông khiến cho lòng tôi thấy hạnh phúc, lại thấy lo lắng. Tôi thấy rất rối rắm, lần sau khi anh đi xa nhà, không biết khi trở lại sẽ nhô ra từ chỗ nào nữa đây……..

Tôi đang suy nghĩ lung tung, sau lưng lại truyền đến một giọng nữ mảnh mai: "Tiểu Ái chưa chuẩn bị xong lời diễn, đạo diễn, ông xem có thể để tôi vào diễn với Phó Quân Nhan trước không?" Tôi quay đầu, thấy Quý Khiết Nhi đã tiến đến, giống như rất quen thuộc với tôi vậy, nhẹ nhàng đứng bên cạnh tôi, cười thản nhiên với tôi.

Tôi im lặng nhìn trời, tôi có nói cái gì là bản thân chưa chuẩn bị xong hả? Tôi và chị quen thân lắm sao? Người phụ nữ này thật là biết tận dụng mọi thứ đó.

Hoài An hơi nhíu mày nhìn cô ta, vẻ mặt giống như đang chơi đùa, vỗ tay cười nói: "Vậy thì tốt, hôm nay mời nhiều người tới, hai người các bạn đều là những người có kinh nghiệm, một người lại là ảnh hậu Kim Long (Tiểu Ái đó, không phải ai ai mặt dầy kia đâu.) hơn nữa hai người cũng đều từng hợp tác với Quân Nhan rồi, vậy các bạn và Quân Nhan cùng nhau thoải mái diễn thử đi, để cho mọi người cùng học tập một chút." Thực sự là tâng bốc hơi quá rồi…. trong lòng tôi cảm thấy thật phí hoài, lại thấy Hoài An quay đầu sang nhìn Phó Quân Nhan nhún nhún vai, giống như thăm dò gọi tên anh: "Quân Nhan."

Phó Quân Nhan mặt không đổi sắc, cũng không bày ra thái độ gì cả, chỉ thản nhiên hỏi lại: "Đề bài là gì?"

"Tỏ tình." Đạo diễn Hoài An nói xong còn giống như rất vui vẻ híp híp mi mắt.

!!!!!!!!!!

Tôi cứng cả người nhìn về phía đạo diễn Hoài An, tôi thấy trong mắt ông sau lớp kính cận có cả sự nghịch ngợm. Trên trán tôi chảy xuống mấy đường hắc tuyến, không tự chủ nhìn xuống tay mình, vận may của tôi sao lại thối như vậy cơ chứ? Sau đó tôi lại buồn bực nghĩ, tại sao vừa rồi tôi không dùng súng nước bắn lại người kia cơ chứ?

Tôi vừa ngẩng đầu lên thấy trên mặt Quý Khiết Nhi thoáng qua vẻ vui mừng, cô ta bỗng nhiên quay người lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía Phó Quân Nhan, ánh mắt đắm đuối đưa tình như vậy khiến cho tôi sau khi nhìn thấy muốn quất cho cô ta mấy cái. Tôi không khỏi nhớ tới câu nói lúc đầu của cô ta, cái gì mà còn nhiều thời gian cơ chứ, tôi muốn ngay bây giờ cho cô ta biết rằng cô ta không hề có chút thời gian nào cả…….. Dám dùng mắt phóng điện với người đàn ông của tôi ngay trước mặt tôi nữa chứ……

Tôi vụng trộm liếc mắt nhìn Phó Quân Nhan, lúc này anh đang cúi đầu nhận lấy tập giấy mà đạo diễn Hoài An đưa cho, giống như không nhìn thấy gương mặt nhiệt tình của Quý Khiết Nhi.

Phó Quân Nhan có thể là cố ý, cũng có thể là vô tình coi thường thái độ của Quý Khiết Nhi, nhưng lại khiến tôi cảm thấy rất thoải mái. Tôi cũng giống như tất cả phái nữ, chỉ cần có người muốn dành người đàn ông của mình, thì lập tức trong lòng sẽ nổi lên ý chí đấu tranh giống như gà mẹ vậy, quyết tâm bảo vệ đồ vật thuộc về mình. Nhưng mà, tôi càng nhìn Quý Khiết Nhi cười như vậy tôi càng thấy không vừa mắt, trong lòng cá nóc tôi đây đang cảm thấy rất khó chịu, hậu quả vô cùng nghiêm trọng đó nha.

Tôi híp híp mắt, nhớ đến kiếp trước khi Quý Khiết Nhi đi tuyển vai thường xuyên dùng một thủ đoạn nhỏ, chỉ có một chữ, khóc. Trong lòng tôi nghĩ ra vô số cách nghĩ xấu xa,dieeenddaaaaaan leeeequyyyyddoon, he he, quyết định một cái. Tôi giương mắt lên, cười thân thiết một cái, vui vẻ mở miệng: "Tốt lắm, làm phiền chị Khiết Nhi rồi. Nếu chị Khiết Nhi đã muốn thay em giải vây, vậy thì xin mời chị thể hiện trước thôi."

Phó Quân Nhan lúc này mới để tập giấy xuống, nhìn tôi, ánh mắt trong suốt nhìn tôi một cái, ở đáy mắt giống như thấu hiểu lại có cả sự cưng chiều. Anh ngồi tại chỗ không động, chỉ nói: "Bắt đầu đi."Quý Khiết Nhi nhi ngẩn người, nhưng cũng rất nhanh lại có thể nhập vai, cô ta tiến lên vài bước, yên lặng cúi đầu, sau đó trong ánh mắt sâu kín, đáy mắt chứa đầy nước, có vẻ như rất đáng thương. Cô ta vừa tiến lên đã đòi đánh chiêu bài ngọc nữ, nước mắt nhu nhược là nghề của cô ta rồi, tự nhiên không thể khinh thường được. Sau đó chỉ thấy cô ta cẩn thận tiến lên vài bước, tràn đầy thận trọng nhìn về phía Phó Quân Nhan, đáy mắt kia đắm đuối đưa tình, lại thêm nước mắt càng làm nổi bật thương cảm, cô ta nói trong giọng nức nở: "Em, em ….. em yêu anh."

Theo góc độ chuyên nghiệp mà nói, diễn như vậy cũng không sai. Nhưng theo góc độ cá nhân mà nói, lửa trong lòng Cố Bảo Bối đang cháy bừng bừng.

Phó Quân Nhan yên tĩnh nghe, cúi nửa gương mặt, tiếng nói của Quý Khiết Nhi vừa dừng lại, anh mới chậm rãi nhìn lên, im lặng không nói gì nhìn về hướng Quý Khiết Nhi, trong đáy mắt có sự tìm tòi nghiên cứu, chậm rãi, ngay tại lúc Quý Khiết Nhi muốn nói tiếp, anh đột nhiên mở miệng, nhợt nhạt giống như nước trong dòng suối bị lạnh đến đóng băng, lạnh lạnh lùng lùng, anh hỏi: "Là sao?"

Không đau lòng, không trả lời, chỉ là nhàn nhạt, lạnh lẽo phun ra hai chữ: "Phải không?"

Trong phòng họp, giây phút này giống như mọi người đều hít thở không thông. Mọi người đều nhìn về phía con người mới vừa rồi vẫn còn ấm áp như ánh mắt trời, mà bây giờ đã lạnh lẽo như băng tuyết.

Được rồi, Phó Quân Nhan biểu hiện đạt 100%, tôi muốn mang theo tính gà mẹ trong lòng ra sân.

Tôi nhìn về phía đạo diễn Hoài An gật đầu một cái, liền gẩy gẩy ngón tay, mang theo sự cợt nhả, thổi thổi móng tay, từng bước một chậm rãi tiến lên, giống như lơ đãng nhìn về phía Phó Quân Nhan, lại quay đầu nhìn vào gương mặt Quý Khiết Nhi với một đôi mắt to đang khóc đến vô cùng đáng thương. Tôi quan sát cô ta vài vòng từ trên xuống dưới, lúc này mới đưa một ngón tay ra chọc chọc vào bả vai của cô ta, liếc mắt một cái hừ lạnh nói: "Sao còn chưa cút đi?"

Quý Khiết Nhi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tôi,diênnn,đân,,,leee...quyyyy, đoonn, lại nhìn về phía Phó Quân Nhan với anh mắt muốn khóc, nhỏ giọng gọi: "Anh Quân Nhan …"

Tôi xoay trong mắt, quay đầu lườm Phó Quân Nhan, anh rất phối hợp mà diễn giống như cả người bị chấn động một cái, làm ra vẻ mặt sợ hãi. Tôi cảm thấy buồn cười, anh phản ứng nhanh thật đấy. Nhưng tôi vẫn nâng khóe môi lên, cười lạnh quay người lại, đứng ngăn cản trước mặt Quý Khiết Nhi, thổi một hơi vào mặt cô ta, lạnh giọng nói: "Anh Quân Nhan là để cho cô gọi hay sao?" Nói xong híp mắt mặt, ngoắc ngoắc tay về phía cô ấy. Quý Khiết Nhi cũng không động đậy, đáy mắt có sự tức giận vụt qua, rất nhanh lại trở lại vẻ mặt cô gái yếu đuối yểu điệu nên có.

Đã rách mặt nạ rồi sao? Tôi nhẹ cười, hai tay khoanh trước ngực, lười biếng nhìn cô ta, ghé người vào gần cô ta, nhỏ giọng lạnh lùng chế nhạo: "Tôi thấy cô hình như là khó chịu rồi hay sao ấy. Cô nói xem, nếu tất cả mọi người đều biết, ngọc nữ của làng giải trí ba lần bảy lượt nửa đêm đến gõ cửa phòng

Phó Quân Nhan thì sẽ thế nào đây? Ngọc nữ." Nói xong tôi lùi lại mấy bước, mấy ngón tay che miệng lại, không khách khí cười mấy tiếng, dáng vẻ muốn bao nhiêu hư hỏng có bấy nhiêu hư hỏng.

"Cô……..." Quý Khiết Nhi hiển nhiên không nghĩ tới tôi lại nói thẳng ra như vậy, trừng lớn hai mắt có phần không dám tin, cánh tay run rẩy chỉ vào mặt tôi. Lại giống như nhớ ra đang thi diễn, lại run run rẩy rẩy phát run khóc lên.

Tôi méo mặt cực kì vô tội nhìn về phía cô ta, hạ hai tay xuống, thu hồi lại vẻ mặt bất cần, nhếch môi nói: "Quý Khiết Nhi, có người nào từng nói với cô không? Muốn trộm tình cảm cũng phải chọn đối tượng mà làm? Trên đời này có những người đàn ông trêu chọc không được và cũng không được trêu chọc đâu." Nói xong tôi lại chỉ vào Phó Quân Nhan đang đứng đó thản nhiên với vẻ mặt dung túng cho tôi làm bậy: "Đặc biệt là người này nhà tôi, cô càng không thể trêu vào."

Nói xong tôi lùi lại cạnh bàn, cầm một từ giấy đã xóa đề, cầm trong tay xé liên tục, nghiêng đầu, ngây thơ nháy nháy mắt với Quý Khiết Nhi nói: "Nha, tôi là một người lòng dạ rất hẹp hòi, khẳng định sẽ xé cô đến cặn bã cũng không còn." Rất nhanh, tôi vẫn tập chung nhìn cô ta nhưng động tác trên tay cũng không dừng lại, giống như một đứa trẻ ham chơi mải mê xé tờ giấy không thích, xé lấy xé để. Giương môi cười một tiếng, khẽ vung tay lên, lập tức những mảnh vụn bay lên không trung, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Diễn viên sợ nhất chính là phản ứng chậm, không kịp thời diễn tiếp, nhìn Quý Khiết Nhi vẫn đang trong trạng thái sững sờ, tôi bĩu bĩu môi, trong lòng vô cùng khinh thường.

Lúc này mới xoay người nhìn về phía Phó Quân Nhan, anh giống như luôn yên lặng chăm chú nhìn tôi, thấy tôi quệt miệng quay đầu nhìn anh, anh cũng bất động không nói chuyện. Anh rất nhập vai gãi gãi đầu, đứng lên, đôi tay tùy ý đút trong túi quần, giống như do dự mấy giây, sau đó mới đi ra khỏi bàn, khẽ cúi đầu, cười lấy lòng với tôi cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Chương 42.2

"Cười cái gì mà cười." Tôi đập lên ngực anh một, nghiêm mặt nói: "Nhìn em bắt nạt người khác anh giống như rất vui vẻ nhỉ?" Anh nhận một quyền của tôi, rên lên một tiếng, dáng vẻ như rất đau đớn, đôi mắt đen nhánh nhìn về phía tôi, tính tình trẻ con rụt rụt cái mũi, miệng còn hô lên: "Đau……"

Tôi cứng đờ, anh lại giơ tay sờ sờ cái mũi nhỏ của tôi, cười lấy lòng hỏi: "Quỷ nghịch ngợm, chơi có vui vẻ không?" Vẻ mặt luôn thuận theo, dáng điệu rất dung túng cưng chiều tôi làm việc ác.

Tôi không thèm trả lời anh, chỉ chỉ vào ngực anh, nhớ tới vừa nãy anh còn làm giả bộ đáng thương, tức giận: "Giả bộ, làm gì có nơi nào bị thương cơ chứ?" Tôi lại đưa tay chọc chọc vào ngực anh, nhưng lúc này tôi xuống tay rất nhẹ, trên mặt thì giả bộ như không thèm để ý, nhưng lại lén nhìn qua ngực anh một. Dáng vẻ anh vừa nãy vì đau đớn mà nhăn mày thực sự quá chân thực. Anh khiến tôi không tự chủ được do dự, không phải là thực sự bị thương rồi chứ?

"Tự em nói xem?" Anh tự tay kéo tay tôi xuống, một tay giơ lên che ngực, mím môi nói. Giống như đang chịu một loại uất ức lớn mở to mắt nhìn tôi chằm chằm, vẻ mặt vừa vô tội vừa đáng thương, khiến cho tôi muốn bóp một. Tôi len lén bấm bấm vào lòng bàn tay của mình, ngăn cản suy nghĩ bậy bạ của mình tiếp tục suy diễn.

Lập tức quay lại trạng thái, tôi khẽ hừ một tiếng: "Em nói? Em nói cái gì đây? Sẽ như thế nào hả? d.i,ễ/n đ!à!n l!ê q!u!ý đ!ô!n. Ai thèm để ý anh làm cái gì cơ chứ? Để ý xem anh có nhân lúc em không có mặt mà dính dính dán dán với mấy người phụ nữ khác không hả?" Tôi bắt đầu tiến vào giai đoạn cố tình gây sự, trong lòng không ngừng lẩm bẩm, Bảo Bối, hôm nay bạn đóng vai một người phụ nữ điêu ngoa. Điêu ngoa. Trước sau phải thống nhất, không thể giống đầu voi đuôi chuột được……...

Phó Quân Nhan yên tĩnh lại, tôi cho là tôi trổ hết tài năng khiến cho anh không muốn tiếp tục diễn tiếp, lại thấy anh bày ra vẻ mặt bi

thương, cuối cùng từng câu từng chữ nói thật: "Anh là người đàn ông của em, em phải quan tâm đến anh." Đột nhiên anh lại cúi đầu dán mặt vào gần chỗ tôi, lông mi dài như vậy, lại hơi nhếch lên, nổi bật vẻ mặt đẹp như ngọc của anh. Lại nghe thấy giọng điệu mềm nhũn của anh, còn có chút cô đơn: "Em không nhìn thấy vừa nãy anh cũng từ chối cô ta rồi sao? Anh, từ đầu tới cuối đều đứng đây từ chối cô ta mà. Bà xã……..." Giọng nói tràn đầy uất ức……

…….. Này, kịch tính được đẩy lên cao rồi, còn có bà xã nữa chứ…….. Nhưng mà, ừ……... Nghe rất êm tai……

Giọng nói cô đơn kia khiến cho lòng tôi mềm nhũn, tôi muốn đi theo tiếng lòng chỉ muốn đưa tay vuốt ve chỗ anh đau đớn. Tôi chậm rãi ngước mắt lên nhìn Phó Quân Nhan, anh gầy hơn, ngũ quan có vẻ đẹp mắt, ánh mắt thâm thúy khiến cho bạn bị hút vào. "Đau lắm hả?" Tôi không kìm được, ngốc nghếch dịu dàng hỏi, tôi vừa muốn đưa tay lên chạm vào anh thì có một làn gió mát thổi vào từ cửa sổ, tôi bỗng nhiên thu tay lại, sưng mặt lên, lúng túng nhìn anh chằm chằm, lắc đầu một, xoay mặt nhìn anh, trong miệng nhỏ giọng nói: "Nhìn thấy anh từ chối cô ta thì làm sao? Em mới đi khỏi nhà có mấy ngày? Thế mà khi trở về người đàn ông của em đón em bằng cảnh được một người phụ nữ khác vừa khóc vừa tỏ tình nữa chứ? Không chừng trong lòng hai người đã sớm oán tránh em đấy chứ. Ngạn ngữ nói, nhưng thấy hai dòng lệ rơi xuống, không biết tâm hận người nào. Hận chính là em phá hủy

chuyện tốt của hai người đi. Còn lâu em mới thích anh. Người nào thèm yêu anh cơ chứ? Em yêu người đáng chết không có lương tâm như anh làm cái gì?" Tôi chê cười nói, càng nói âm thanh càng nhỏ. Anh nâng mặt tôi lên để cho tôi nhìn anh. Tôi hít mũi, chảy nước mắt nhào vào lòng anh khóc, khóc thút thít nói: "Anh là tên vô lại. Làm sao em lại yêu anh cơ chứ. Tại sao lại yêu anh." Lúc này giọng điệu đã mềm mại hơn rất nhiều, còn mang theo cả sự ngọt ngào thiếu nữ.

Cuối cùng cũng tỏ tình rồi…… tỏ tình cũng có thể biểu đạt bằng cách uyển chuyển nói ra, nhưng cũng có thể phủ định, chính cái phủ định này lại là sự khẳng định chắc chắn. Giây phút nhào vào ngực Phó Quân Nhan tôi thở ra một hơi, lại lén lén bấm bấm vào eo thịt của Phó Quân Nhan, bày tỏ tôi tức giận đó Phó Quân Nhan ngoan ngoãn chịu đựng, trên mặt cũng không hề có chút khác thường nào.

Tôi âm thầm than thở trong lòng, công tử Quân Nhan công lực thật thâm hậu, thiếu chút nữa là tôi bị anh mê hoặc rồi. Bi kịch……

Sau khi chúng tôi biểu diễn xong, đạo diễn Hoài An tổng kết lại khiến người ta rất rung động, ông tự hỏi tự đáp: "Vậy Quân Nhan là một người đàn ông sợ vợ, Tiểu Ái là người vợ chỉ biết ghen tị, Khiết Nhi là tiểu tam- một nhân vật hi sinh."

Tôi liều chết nín cười, không nhìn nhân vật của Phó Quân Nhan và tôi như thế nào, chỉ buồn cười bốn chữ tiểu tam- vật hi sinh, trong lòng tôi vỗ tay không ngừng, a ha ha ha ha, lời này tôi không nói đâu nhé.

Cuối cùng chúng tôi cùng nhau rút lui khỏi phòng họp, đợi tiếp nữa sẽ làm loạn mất.

Trên hành lang, khi Quý Khiết Nhi đi lướt qua tôi, tôi đưa tay kéo cô ta lại, không thèm để ý đến sắc mặt không tốt của cô ta, giống như rất thân mật hướng về bên tai cô ta nhỏ giọng nói: "Những lời tôi vừa nói đều là sự thật." Cô ta nhìn tôi chằm chằm, chờ tôi đi xa còn đứng trên hành lang sững sờ.

Phó Quân Nhan ấn thang máy chờ tôi, thấy tôi đi tới cũng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu cười. Tôi nhìn anh nháy mắt mấy cái, bày ra dáng vẻ tiểu nhân đắc chí.

Vào nhà để xe, Phó Quân Nhan lại khách sáo chào hỏi Phương Tình đang ngồi trên xe bảo mẫu của tôi, nói tiếp: "Xin chào, làm phiền đưa tôi và Tiểu Ái về nhà."

Phương Tình như rơi vào sương mù, ngồi trên ghế tài xế chậm chạp gật đầu.

Phó Quân Nhan sau khi mở cửa xe còn lịch sự đỡ tôi vào ngồi trước, sau đó mới để hành lí ra đằng sau, rồi ngồi vào cạnh tôi. Lúc này mới nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt mang theo nét cười, vươn tay xoa xoa tóc tôi, vừa bực mình vừa buồn cười chỉ chỉ cái mũi của tôi nói: "Vui vẻ không?"

Tôi híp mắt cười, nhìn về phía anh gật gật đầu.

"Thật là ngốc nghếch, bực bội cùng người không liên quan làm gì?" Tôi phình má lên: "Nhìn thấy chị ta đã thấy khó chịu rồi. Quá đáng ghét, lại còn quấn lấy anh nữa chứ."

"Ừ." Anh gật gật đầu, đưa tay lên sờ sờ đầu tôi, dịu dàng nói: "Cảm ơn." Anh nói giống như tôi bắt nạt người khác, nghịch ngợm cũng chỉ là chuyện phải làm thôi vậy.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, bĩu môi oán hận: "Anh vẫn còn biết trở về cơ à…."

Anh giống như không nghe thấy, chỉ tập chung nhìn tôi, dùng vẻ mặt quyến luyến xa cách từ lâu, ấm áp giống như hồ nước.

"Hai tháng mười bảy ngày." Anh đột nhiên nói.

"Cái gì?" Tôi nghiêng đầu khó hiểu nhìn anh.

Anh cũng nghiêng đầu nhìn tôi, vươn ngón tay cái xoa xoa ánh mắt của tôi, dịu dàng mở miệng: "Tiểu Ái, lần này anh rời xa em là hai tháng mười bảy ngày, nhanh hơn một chút so với lần trước." Anh, lại có thể đếm từng ngày một đấy…… Không biết vì sao, đ?i?ễ?n đ?à?n l?ê q?u?ý đ?ô?n, tình cảm trong miệng anh, khiến cho tôi không cách nào theo kịp, chỉ cảm thấy, anh yêu tôi, cứ như vậy yêu tôi.

Tôi đáp lại một tiếng thật nhỏ, nhịn không được tò mò trong lòng hỏi: "Phó Quân Nhan, tại sao vừa xuống máy bay anh lại đến công ty? Tại sao lại biết được em đang ở chỗ nào?" Vội vàng hỏi xong tôi mới nhíu nhíu lỗ mũi, thật là tự luyến mà, cẩn thận hỏi: "Anh tới, có phải là vì đến tìm em không?"

Anh sờ sời đầu mũi tôi, cười khen tôi: "Thật thông minh." Sau đó mới thong thả ung dung nói: "Trước khi anh rời khỏi có gặp đạo diễn Hoài An mấy lần trong mấy cuộc họp, cũng tham gia chuẩn bị cho quay bộ phim điện ảnh mới. Lúc ấy anh đoán là đạo diễn Hoài An sẽ gửi thiệp mời cho em, cho nên trong cuộc họp đã nhớ kĩ ngày tuyển chọn. Cũng may thực sự là em ở đây,"

Sao không làm tiên tri nha…… tôi gật đầu một, nhìn anh chăm chú.

"Anh gầy đi……" Tôi oán giận nói. Lại đưa tay ra kéo anh một, mím mím môi nhỏ giọng nói: "Phó Quân Nhan, hôn em một."

Anh sững sờ, sau đó than một tiếng, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi.

Tôi cười ngốc, nghiêng đầu, dung ánh mắt sang như sao nhìn Phó Quân Nhan, lại kéo vạt áo anh, nháy mắt nói: "Phó Quân Nhan, anh thử gọi em là bà xã một lần nữa đi."

“Không gọi.” Hiếm khi Phó Quân Nhan không nghe lời tôi, lắc đầu một với tôi.

Ngoài dự đoán của tôi, phồng má, nhíu mày: “Vì sao?” Không phải lúc nãy mới gọi xong hay sao……..

Anh vươn tay chọc chọc vào gương mặt bánh bao của tôi, tôi nhụt chí, nghe thấy anh cười sung sướng nói: “Làm sao lại có thể để cho em cầu hôn với anh được cơ chứ?” Tôi cứng đờ, mím môi, xác định chính mình bị đùa giỡn….

Phương Tình cũng không bình tĩnh giống như trong tưởng tượng của tôi, chị ấy giống như người tàng hình, ngồi trên ghế lái lúc lâu cũng không động, tất nhiên xe cũng không chạy. Thật là, chính tôi cũng tự đắm chìm trong thế giới nhỏ ngọt ngào của mình mà không phát hiện ra…. Vẫn là khi Phó Quân Nhan vỗ vỗ tôi, để cho tôi ngồi cẩn thận mới xuống xe, nhận lái thay chỗ của Phương Tình, lúc này tôi mới biết được tôi khiến cho người đại diện của mình bị kích thích rồi.

Phó Quân Nhan rất thân sĩ đưa Phương Tình về nhà trước, trên đường đi Phương Tình hết nhìn tôi rồi lại nhìn tôi, dáng vẻ không nói chuyện khiến tôi cảm thấy rất xoắn xuýt.

Không tồi, trước khi tới nhà chị ấy, cuối cùng chị ấy cũng bình tĩnh lại, rất thật tình nói: “Trên các trang mạng đều nói em rất xứng đôi với Phó Quân Nhan. Đúng là trên thế giới này không có truyện thiếu nhi, cái thế giới này ấy mà, công chúa luôn sánh đôi với Đường Tăng (Chết cười, người ta cũng là hoàng tử mà). Cho nên, có đánh chết chị cũng không thể tưởng tượng được ngoài đời hai người lại là một đôi….”

Lúc tối, tôi nhận được tin nhắn của Phương Tình, nội dung tin nhắn là: “Tiểu Ái, em yên tâm, chị sẽ làm hết sức khả năng của người đại diện, bảo vệ em thật tốt, cũng bảo vệ tốt tin tức hai người đang ở bên nhau. Còn có một chuyện rất mạo muội (giống như đánh liều), nhưng chị không nhịn được, em giúp chị lấy một tấm ảnh của Phó Quân Nhan và đưa anh ấy kí tên giúp chị với. Chị rất hâm mộ anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 43

Ban đêm tôi thấy khát nước, tự mình cầm cái ly xuống bếp rót nước uống….., tôi lười nên cũng không thèm bật đèn lên, tự mò mẫm đi trong bóng tối theo trí nhớ của mình. Lúc tôi đi xuống thì không làm sao hết, nhưng lúc đi lên lại đụng phải một bức tường cứng rắn.

Sau đó bức tường cứng mang tên Phó Quân Nhan nói: “Sao em lại không cẩn thận như vậy?” Nói xong, từ trong bóng tối lại nhận lấy cốc nước trên tay tôi, kéo tay tôi, dắt tôi về phòng.

Sau khi vào trong phòng tôi, anh nhìn một lượt khắp phòng, nở một nụ cười nhẹ nhàng hỏi tôi: “Bình nước trong phòng em đâu?”

Tôi phồng má lên, lắc đầu một, uất ức nghiêng đầu nhìn anh nói: “Không biết nó chạy đi đâu rồi đấy.”

Sau khi Phó Quân Nhan phá bỏ bức tường ngăn cách giữa hai nhà, anh lập tức phát hiện ra tôi có thói quen, nửa đêm lại bị khát nước phải thức dậy, cũng phát hiện ra thói quen lười biếng của tôi, đi đường ban đêm không chịu bật đèn lên. Anh từng nói với tôi: “Bệnh gì cũng có thuốc trị nhưng bệnh lười thì không có.” Vì vậy để tránh cho tô bị trật chân, bị ngã, anh dùng một biện pháp rất đơn giản mà lại hiệu quả để giải quyết, anh mua cho tôi một chiếc bình đựng nước màu hồng để trong phòng tôi, để đêm tôi muốn uống nước cũng không cần phải đi ra ngoài….

Nhưng mà, mấy hôm trước tôi đã không tìm thấy nó đâu nữa rồi…….. Bình nước tình yêu của tôi đấy…….

Phó Quân Nhan vỗ vỗ vào mặt tôi, đưa cốc nước đến trước mặt tôi, thấy tôi đang trong trạng thái thất thần, anh quơ quơ tay trước mặt tôi, lúc này tôi mới giật mình nhớ ra mình đang khát nước, tôi cũng không nhận cái cốc trên tay anh, nhìn thấy ánh mắt tràn đầy cưng chiều anh dành cho tôi, tôi cúi đầu uống mấy ngụm nước, lúc này mới cầm cái cốc vào tay.

Tôi lại thấy anh không hề báo trước tung ra một câu: “Bảo Bối, mai đi đón An An về đi.”

Tôi để cái cốc nước đã bị uống mấy ngụm xuống, có chút kinh ngạc, giương mắt nhìn anh, gật gật đầu nói: “Được ạ, mai em sẽ đi đón An An về.”

Anh lại lắc đầu lần nữa, dùng ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi nói: “Không phải em đi, mà là chúng ta cùng đi.”

“A….” Cánh tay đang cầm cái cốc của tôi dừng lại, tay kia chỉ chỉ vào anh, lại chỉ chỉ vào người mình.

Anh gật đầu một, cười một rất chắc chắn với tôi.

“Phó Quân Nhan, thật ra…….. cha em ấy, ông là một người rất bướng bỉnh lì lợm, tính tình luôn không tốt….”

Anh thỏai mái lắc đầu một, giơ một bàn tay về phía tôi, tôi cũng đưa một cánh tay ra mặc cho anh nắm chặt lấy. Tôi nghe thấy anh nói tiếp, âm thanh dịu dàng: “Nếu như đến một ngày, tất cả mọi người đều biết chuyện của chúng ta, nhưng bác trai lại không biết, liệu rằng khi đó bác trai có đồng ý cho anh

bắt cóc con gái bảo bối của bác ấy nữa không đây?" Tôi bó tay, tôi không đành lòng nói cho Phó Quân Nhan biết rằng, anh luôn tin tưởng yêu thương cậu nhóc kia như vậy, thế mà cậu nhóc kia đã sớm bán đứng anh rồi……

Tôi không thể làm gì hơn, giơ tay véo mũi anh hỏi: "Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị." Anh bày ra vẻ mặt thản nhiên nói, rồi lại cười một tiếng, anh nhận lấy cốc nước tôi đã uống cạn, nhướng mày nói: "Anh bảo này, Bảo Bối ngốc nghếch ơi, em cũng đã cầu hôn với anh rồi. Ai, anh không thể không phụ trách được nha……..."

"Cái gì vậy?" Tôi dậm chân một, chỉ chỉ vào anh, nói: "Là chính anh gọi em là bà xã trước mà."

"Anh gọi em là gì cơ?" Anh dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi.

"Anh gọi em là bà xã!!!!!!!!"

Anh nhướng nhướng mày, hăng hái hỏi ngược lại: "Em có trả lời không?""Tất nhiên là có rồi." Chả lẽ lúc đó tôi có thể không trả lời hay sao?

Anh nghiêm túc gật đầu một, cười nói: "Cho nên……. Em cũng đã tự nhận là bà xã của anh rồi, cũng đã uyển chuyển cầu hôn với anh như vậy, sao anh có thể không chịu trách nghiệm cơ chứ……..." Nói xong lập tức bật cười, tiếng cười của anh rất êm tai, tinh khiết mà vui vẻ……...

"Hừ." Tôi rút tay lại, hướng anh le lưỡi, tôi biết mình lại mắc lưu của anh rồi……. Phó Quân Nhan cũng buông tay tôi ra, giơ tay ấn ấn vào chóp mũi tôi, tay anh đựng vào đầu lưỡi của tôi, không chút nào ngăn cách, thậm chí anh còn đem tay kia chạm vào môi mình, cả căn phòng tràn ngập không khí ái muội.

Anh nhẹ nhàng buông tay xuống, xoay người đặt cốc nước lên chiếc bàn đằng sau, đưa lưng về phía tôi, chậm rãi nói: "Em không thừa nhận thì thôi vậy….." Giọng điệu tràn đầy cô đơn.

"Em không thừa nhận bao giờ?" Tôi nóng nảy, giọng của anh giống như tôi đang bắt nạt anh vậy….

"Đó được coi là đồng ý rồi hả?"

…..Không mang theo như vậy…….. Tôi vặn vặn bả vai……

Nói xong đột nhiên anh đến gần tôi, hàng mi thon dài cong như những cánh bướm hơi động, anh duỗi ngón tay, vuốt nhẹ nhẹ dọc theo hàng lông mày của tôi, vô cùng thâm tình gọi một tiếng: "Bà xã……."

Tôi bị mê hoặc đến nỗi đầu óc choáng váng, ngây ngốc nhìn về phía anh, vốn là ánh mắt của anh tràn đầy tình cảm nhìn tôi, nhưng dần dần cũng cười lên, cuối cùng không nhịn được, tựa đầu lên vai tôi, lồng ngực cũng phập phồng, cười to lên.

Tôi vội vàng che miệng tránh trả lời, âm thầm cắn răng, trừng mắt nhìn anh.

Đúng là không ai hiểu con bằng cha, cha nói đúng, đúng là bị sắc đẹp mê hoặc……. Phó Quân Nhan lại có thể dùng sắc mê hoặc tôi. Sao anh có thể làm vậy cơ chứ? Sao anh lại làm vậy cơ chứ?

Tôi tức giận nói: "Anh cứ cười đi, cười nhiều vào, ngày mai chắc chắn cha em sẽ không dễ dàng tha cho anh đâu." Ác độc nói ra một câu, nhưng trong lòng tôi cũng cảm thấy rất hồi hộp.

Nghĩ nghĩ, tôi nhìn Phó Quân Nhan từ trên xuống dưới bằng con mắt tìm tòi đánh giá, lúc này anh đã thu hồi nụ cười, nghiêm túc đứng đó. Anh cũng mặc cho tôi nhìn,d/i/ễ/n/đ/à/n l/ê q/u/ý /đ/ô/n, vẻ mặt là mặc kệ cho tôi giải trí. Tôi kéo má anh, có phần ghét bỏ nói: "Phó Quân Nhan, cầm kì thi họa anh đều tinh thông đúng không?" Nói xong lại cảm thấy mình hỏi vậy chính là lãng phí nước bọt mà thôi, khoát khoát tay nói: "Dù sao thì anh cũng chính là vạn năng mà, vậy nên cái gì anh cũng sẽ biết thôi…..Chỉ là em đang giận dỗi thôi, em tức giận vì bị anh trêu đùa thôi." Tôi giống như đang phô trương thanh thế khẽ hừ một tiếng, ngại khí thế không đủ, tôi lại nhuốt một ngụm nước miếng nói: "Chẳng qua là em có lòng tốt báo cho anh một tiếng mà thôi. Có thể cha sẽ bắt anh đánh cờ, gần đây cha vừa tìm được một cuốn sách cổ dạy đánh cờ, hơn nữa đó còn là bản độc nhất, mỗi ngày cha em đều chơi. Nhưng mà em và An An còn lâu mới để ý đến ông, cha em còn dạy An An chơi cờ vây nữa, trước đây An An chỉ biết chơi cờ năm quân mà thôi."

Tôi càng nói mặt mày càng hớn hở, Phó Quân Nhan lại kéo lấy cánh tay tôi, nắm lấy lòng bàn tay của tôi, nhẹ giọng nói: "Bảo Bối, anh không biết chơi cờ……"

…….. Không phải chứ…… Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh bằng vẻ mặt vô tội, buồn bã hỏi với giọng nghi ngờ: "Nhưng mà, không phải công tử Quân Nhan cái gì cũng biết sao?"

Anh cười, cúi thấp đầu xuống, chỉ chỉ chính mình nói: "công tử Quân Nhan, cũng chỉ là một người bình thường mà thôi……" Nói xong, lại có chút trẻ con chọc chọc mặt mình.

Cười cười kéo tôi vào ngực, thân mặt cúi người hôn lên trán tôi, ôm lấy tôi nói: "Ngoan, không sớm nữa, ngủ đi."

Tôi dịu dàng nói: "Vậy việc đánh cờ phải làm sao đây?" Tôi thấy anh đang buông tay vội vàng túm lấy anh hỏi.

"Thuyền tới cầu tự nhiên sẽ thẳng." Anh sờ sờ đầu tôi, nhún nhún vai, dắt tay tôi trở lại cạnh giường, để tôi nằm xuống, giúp tôi đắp chăn kĩ càng, tắt đèn,

hôn một lên trán tôi, nhẹ nhàng nói: "Đứa ngốc, mau ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chương 43.2

Sáng ngày hôm sau, tôi đang ngồi uống cốc sữa Phó Quân Nhan vừa pha cho tôi, tôi ôm chiếc cốc, uống từng ngụm từng ngụm, trên mặt nở nụ cười sung sướng vui vẻ, thậm chí tôi còn cười khúc khích thành tiếng. Phó Quân Nhan vẫn mỉm cười nhẹ nhàng nhìn tôi, một lúc sau, anh đưa ngón tay đến trước mặt tôi lau giúp tôi vệt sữa dính trên khóe miệng, tôi rụt rụt cổ lại, vui sướng chỉ chỉ lên khóe miệng dính đầy sữa của mình. Tôi nhớ tới lần trước tôi đóng quảng cáo, ánh mắt tôi sáng lên, nghiêng đầu uống một ngụm sữa to, lắc đầu cười ngọt ngào nói: "Còn lâu mới đồng ý cho anh lau, đây là mùi vị riêng mỗi sáng đó." Nói xong híp híp mắt, tôi đặt cốc sữa xuống, nhảy vào lòng Phó Quân Nhan ngồi, chu chu cái miệng vẫn dính đầy sữa hôn lên mặt anh, anh cũng không tránh, mặc kệ tôi chơi đùa, chỉ có là hai cánh tay của anh vội vàng ôm lấy cơ thể tôi, tránh tôi ngã xuống.

Trên đường lái xe về biệt thự, tôi rất lo lắng, tôi nghĩ mọi cách cho Phó Quân Nhan: "Nếu như cha em thực sự gọi anh đi đánh cờ thì anh cứ việc nói thẳng rằng mình không biết chơi nhé."

Anh gật đầu một khiến cho tôi yên tâm không ít.

Trừ lúc tôi còn quá nhỏ tôi, cha tôi không thể chăm sóc cho tôi nên mới thuê cho tôi một người bảo mẫu, còn từ trước đến giờ trong nhà tôi chưa bao giờ có người giúp việc. Tôi đã từng nghĩ rằng vì trong nhà tôi có rất nhiều đồ cổ, nhưng sau này tôi mới hiểu rằng đó không phải lí do, lí do thực sự là bởi vì cha tôi không thích người khác động vào những đồ vật mẹ tôi để lại. Ông chỉ muốn một mình mình canh giữ, đó chính là thế giới tinh thần, là toàn bộ thế giới của ông.

Phó Quân Nhan đậu xe ở nhà để xe, cuối cùng cũng tới trước của nhà, tự nhiên tôi có chút hồi hộp, căn cắn môi dưới lén ngẩng đầu nhìn Phó Quân Nhan, lại lén lén nhìn về phía cửa nhà. Phó Quân Nhan đưa một ngón tay đẩy môi tôi ra để tôi không cắn nữa. Tôi lại nhìn lại anh, hoàn toàn là một dáng vẻ nhẹ nhàng thoải mái. Đây chính là cái người ta vẫn hay nói hoàng đế chưa vội nhưng thái giám đã gấp đây mà, tôi âm thầm điều chỉnh tâm trạng.

Tôi hít sâu một hơi, bước lên phía trước, cầm chìa khóa muốn mở cánh cửa bên ngoài biệt thự thiết kế theo kiểu Châu Âu này, Phó Quân Nhan lại khẽ lắc đầu, kéo tôi về phía sau anh, anh tiến lên bấm chuông cửa, sau khi cha tôi nhận, tôi thấy anh nói: "Cháu chào bác trai, cháu là Phó Quân Nhan, mạo muội (bất ngờ, đánh liều) đến nhà xin bác bỏ qua cho ạ." Trong đáy mắt anh chỉ có sự ôn hòa, thong dong.

Sau khi vào trong nhà, cha tôi hết nhìn tôi lại nhìn Phó Quân Nhan. Cố Tiểu An đang vịn vào lan can cầu thang nhìn xuống, nhìn thấy tôi thì rụt cổ một, sau khi cậu nhóc kia bị tôi đe dọa, mỗi ngày đều sợ tôi tịch thu bình sữa của nhóc. Thấy Phó Quân Nhan lại kêu oa một tiếng, đạp cái chân ngắn ngủn chạy xuống nhà, chúng tôi chỉ nghe thấy cậu nhóc vui mừng kêu: "Khải Khải, Khải Khải, anh rể về rồi, anh rể về rồi." Chỉ trong chốc lát một người một chó đã chạy qua tôi và cha tôi, chạy thẳng vào lòng Phó Quân Nhan. Tiểu Khải vui mừng cọ cọ vào chân Phó Quân Nhan, cậu nhóc kia thì không cần nói rồi, vui đến nỗi cười ngoác cả miệng ra. Tôi nghiêng đầu nhìn cha tôi, cha tôi lại nhìn An An đang vui sướng trong ngực Phó Quân Nhan, vẻ mặt cha tôi rất âm u đấy, tôi nhận định trong lòng, nhất định là Quân Nhan bị cha tôi ghi hận rồi…… Con trai, con gái, chó cưng, tất cả đều phản bội ông mà….

Cha tôi cũng không nói chuyện, ngoắc ngoắc tay với Phó Quân Nhan lại sờ sờ đầu An An, nhìn An An cười, anh còn cúi người xoa xoa đầu tiểu khải. Sau đó anh mới đi về phía cha tôi chỉ ngồi xuống, tôi khom người ôm An An vào lòng, đặt ngón tay giữa lên môi ý bảo cậu nhóc kia đừng lên tiếng. Đôi mắt to tròn của nhóc khẽ xoay chuyển một vòng, nhìn tôi ngoan ngoãn gật đầu. Tôi lại ôm An An đứng dậy, hai người sống sờ sờ nhưng lại không thấy đâu. An An là một con quỷ nhỏ khôn vặt, thấy tôi đang tìm người, kéo kéo tay tôi, ôm cổ tôi, đưa ngón tay chỉ chỉ về hướng bên phải, dán vào tai tôi nhỏ giọng nói: "Có thể là trong phòng sách ý chị."

Tôi gật đầu, hôn cậu nhóc một, nháy nháy mắt: "Đi nhìn trộm đi."

Cậu nhóc kia gật đầu rất nhanh.

"Nhưng Tiểu Khải sẽ bị phát hiện…. " Tôi lại chỉ chỉ Tiểu Khải, bĩu môi nhìn Cố Tiểu An.

Cố Tiểu An nhìn tôi một lúc, sau đó thò ra từ trên vai tôi, cúi đầu nhỏ xuống, nhìn về phía Tiểu Khải đang cọ cọ và vẫy đuôi không ngừng nói: "Tiểu Khải nằm yên." Quả nhiên, d;i;ễ;n;;đ;à;n;;l;ê;;q;;u;ý;;đ;ô;n, thật là thần kì, đôi chân sau của Tiểu Khải ngoan ngoãn ngồi xuống, ngồi yên không động. Tôi vẫn luôn cảm thấy Tiểu Khải và An An đã đạt đến cảnh giới người và chó hợp nhất rồi, nhưng mà lúc tôi nói điều này cho Phó Quân Nhan vẫn bị anh vỗ đầu một…..

Tôi dựa người vào tường, nhìn trộm vào thư phòng của cha tôi.

Nét mặt cha tôi, kiêu ngạo, lạnh lùng.

Phó Quân Nhan nghiêm chỉnh ngồi trên ghế salon, trên mặt anh không có biểu hiện gì cả, mang theo ba phần ý cười, không câu nệ, cũng không rụt rè.

Nói thật là trong nhà cách âm quá tốt, cửa cũng không đóng kín hoàn toàn nhưng tôi vẫn không nghe được cái gì cả. Nhưng mà không sao…… Hắc

hắc. Tôi cười như tên trộm, nháy mắt với An An, ôm lấy Cố Tiểu An cẩn thận đi về căn phòng trên tầng.

Bởi vì trong thư phòng của cha tôi có rất nhiều đồ cổ, sách cổ, nên cha tôi có lắp camera trong phòng. Tôi tìm tòi, lục lọi trong phòng cha tôi mãi mới thấy được chiếc chìa khóa, sau bao nhiêu là khó khăn vất vả, mở camera, điều chỉnh đến hình ảnh trong thư phòng. Rất vất vả mới có thể mở được âm thanh lên, tôi lập tức nghe thấy cha tôi hỏi Phó Quân Nhan: "Biết đánh cờ không?" Trong lòng tôi rơi lộp bộp một tiếng, đúng là không ai hiểu cha bằng con gái mà……

Phó Quân Nhan tiêu rồi, tôi thấy anh rất lễ phép trả lời cha tôi: "Quân Nhan không hiểu rõ về cờ, nhưng cháu nguyện ý được bác trai dạy bảo ạ." …….

Cha tôi nhướng mày, khoát khoát tay nói: "Chơi một ván với tôi." Tôi thở dài một hơi trong lòng, cha tôi vẫn còn lương thiện…….. Tôi lại thấy cha nói: "Gần đây tôi mới sưu tầm được một cuốn sách cổ dạy đánh cờ." Nói xong lập tức đứng dậy, nhấc tấm vải phủ trên bàn lên, tôi thấy một bàn cờ đã được bày sẵn, cúi đầu thở dài. Cố Tiểu An chắc là ngày nào cũng bị cờ vây bắt nạt, mới chỉ thấy mấy quân cờ thôi mà cái đầu nhỏ đã rũ cả xuống, nhỏ giọng than thở, gương mặt bầu bĩnh tràn đầy buồn khổ.

Tôi chỉ thấy cha tôi tiếp tục nói: "Đây là một ván cờ trong sách, cậu nhìn những quân cờ đen đang bị cờ trắng gây khó khăn này xem, vừa nhìn qua đã biết chỉ có một kết quả là chết mà thôi, cậu có thể cứu những quân cờ đen này sao?" Tôi nhịn không được trợn trắng mắt, người ta đã nói là không hiểu rõ, vậy mà cha còn ép buộc người ta như vậy, sao lại có thể không có chút đạo đức nào như thế cơ chứ?.....

Phó Quân Nhan mặt không hề biến sắc, chỉ gật đầu, nhìn chăm chú vào bàn cờ. Cha tôi xấu xa cười một tiếng,đ-i"ễ"n"đ"à"n"l"ê""q"u"ý""đ"ô"n, dựa lưng vào ghế, hai tay gõ gõ lên mặt bàn, tôi nhịn không được thầm trách cha tôi: "Cha tôi làm ồn như thế thì sao Phó Quân Nhan có thể tập chung suy nghĩ được cơ chứ." Nói xong tôi lại chọc chọc Cố Tiểu An, Cố Tiểu An lập tức ưỡn mặt gật đầu, ngoan ngoãn vô cùng.

Tôi chỉ thấy bàn tay đang gõ xuống mặt bàn của cha tôi hơi dừng lại một chút, độc mồm độc miệng cười nói: "Nếu cậu không qua được vậy thì không tính nữa." Nói xong cũng không thèm nhìn Phó Quân Nhan đang tập trung suy nghĩ, cha tôi nhìn chằm chằm về phía chiếc bình hoa cổ trên vách tường, hình như rất hài lòng ngó trái, ngó phải.

……. Tôi im lặng, thật là ác…..

Tôi thấy Phó Quân Nhan vẫn ngồi thản nhiên, không hề động đậy, vẻ mặt bình tĩnh, tư thế ngiêm túc, chỉ có ánh mắt là nói lên anh đang suy nghĩ sâu xa, hơi thở ung dung. Một lát sau, khóe miệng anh hơi nâng lên, giống như nắng ấm chiếu xuống cảnh vật, anh vươn tay, cầm lên một quân cờ màu đen, những ngón tay thon dài, hạ xuống bàn cờ. Là lùi một bước, nhưng mà, trời cao biển rộng, đó là là con đường đi ra từ cõi chết, trong nháy mắt ván cờ cũng được mở ra.

Vẻ mặt cha tôi cứng đờ, giương mắt kinh ngạc nhìn về phía Phó Quân Nhan, giống như cha đang cẩn thận đánh giá Phó Quân Nhan, ngồi thẳng người, cuối cùng mở miệng nói: "Thằng nhóc này thế mà bảo chơi không tốt, dám lừa cả tôi." Được rồi, cha tôi bị kích thích rồi….

Phó Quân Nhan lại khiêm tốn lắc đầu, ngẩng đầu lên, chống lại tầm mắt của cha tôi, cười nói: "Vẫn phải cảm ơn bác trai đã nhắc nhở Quân Nhan."

Cha tôi giống như bị ngạc nhiên, hắng giọng một, nhìn về phía Phó Quân Nhan.

"Bác trai vừa nhìn chiếc bình mai kia, sau đó lại nhìn Quân Nhan, khiến cho cháu nhớ tới một chuyện xưa, đó chính là muốn làm được đồ sứ tốt nhất thì cách duy nhất chính là đập bể. Kiên trì làm tiếp, kiên trì ấn xuống, ấn đến khi nào hài lòng mới thôi. Cái đó gọi là Bất phá bất lập (có nghĩa là không phá thì không làm nên ý.) Quân Nhan nghĩ, đạo lí trên thế gian này cũng giống như vậy." Anh cười cười, khiêm tốn nhưng không cúi người, nhìn ván cờ cười nói.

Một lúc lâu sau cha tôi cũng không nói gì, đột nhiên quát lên một câu: "Cố Bảo Bối, con xem xong chưa?" Tôi và Cố Tiểu An đồng thời run lên, rụt rụt cổ, lúc này Phó Quân Nhan và cha tôi cùng ngẩng đầu lên nhìn về phía máy quay, Phó Quân Nhan còn vẫy vẫy tay với tôi qua camera.

"Oa hu hu….." "Chị ơi, hai chị em mình bị tóm tại chỗ rồi…."

"Lại còn dám kêu oa hu hu nữa hả? Tại sao tôi lại sinh ra một đứa con gái ngốc như vậy cơ chứ? Sao con không biết mở camera lên nhìn trộm thì phải tắt đèn đi chứ? Hơn nữa con có thấy ai đã đi nhìn lén lại còn mở loa lên như con không hả? Ngu ngốc."

Tôi thấy Phó Quân Nhan đưa tay đỡ trán nhỏ giọng cười. Tôi thấy rất đau khổ nha…..

Khi trở về nhà, trong xe cũng chỉ có tôi và Phó Quân Nhan mà thôi, cha tôi không đồng ý cho chúng tôi đón An An về nhà một ngày lại đưa lại. Vì thế, cha tôi không đồng ý. Nhưng cha tôi cũng tự mình xuống bếp nấu cơm chiều, thật ra tôi rất muốn biết đoạn đối thoại giữa hai người họ trong khi tôi không nghe thấy kia, bởi vì cha tôi cũng không đuổi anh ra ngoài…. Nhưng lại lấy thái độ quan sát để trò chuyện với anh rất vui vẻ.

An An lại đi tìm Phó Quân Nhan để kể khổ, hơn nữa còn bày ra lập trường rất nghiêm túc kiên quyết bảo vệ bình sữa nhỏ của mình, Phó Quân Nhan cười sờ sờ đầu cậu nhóc nói: "Ngoan, chị em không phạt em nữa đâu." Sau đó cậu nhóc kia cười đến mức không thấy mắt đâu nữa, sau đó lại điên điên khùng khùng kéo Tiểu Khải ra sau tủ lạnh lấy ra năm sáu hộp sữa, bản thân tôi không còn gì để nói nữa…. Đỡ trán tự ai oán vậy….

Tác giả có lời muốn nói: Đáng thương cho bạn cá nóc nào đó, Phó Quân Nhan sẽ không nói cho bạn cá nóc biết sự thực là anh dùng bạn nhỏ An An để được lộ diện cha vợ….. Tôi có thể nói trước không? Chương kế tiếp chính là chuyện giường chiếu đó….. Ăn thịt…. công tử Quân Nhan cũng là người mà…. Chuyện nam nữ cũng là nhu cầu của con người mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 44.1

Lúc Phó Quân Nhan tới sân trượt băng đón tôi, tôi đang luyện tập quay tròn, người hướng dẫn múa trên băng nói cho tôi biết, tôi phải tự tưởng tượng mình trở thành một nghệ sĩ múa ballet, luôn luôn phải duy trì cơ thể thăng bằng, không chỉ trên mặt băng mà còn cả ở trên không trung cũng vậy. Tôi bỏ rất nhiều quyết tâm cố gắng luyện tập, cuối cùng cũng có chút hiệu quả. Dĩ nhiên, tôi thuộc dạng có lúc linh có lúc không linh, có những lúc tôi nhảy lên xinh đẹp vô cùng, có lúc lại rầm rầm ngã trên mặt băng. Hơn nữa luôn là trạng thái hai mắt nhắm chặt, một dáng vẻ sợ chết điển hình.

Giây phút tôi lại ngã xuống lần nữa, Phó Quân Nhan đang đi từ bên ngoài vào ngồi ở hàng ghế dành cho khán giả, anh đau lòng nhìn tôi, hơi dừng một chút anh mới tiến lên phía trước, tay vịn ở lan can, cố gắng mỉm cười cổ vũ cho tôi. Lúc này cả sân băng chỉ còn lại một mình tôi mà thôi, người hướng dẫn múa trên băng cũng đã tan việc về nhà, nghĩ tới hôm sau sẽ diễn ra cuộc thi, tôi lại xoa xoa cái mông của mình, bĩu bĩu môi với Phó Quân Nhan nói: "Em luyện tập thêm một chút nữa." Anh chỉ gật đầu, vẫn đứng yên lặng ở chỗ đó nhìn tôi.

Tôi cũng không nhớ được đây là lần thứ bao nhiêu mình ngã xuống, tôi lại giương mắt nhìn, Phó Quân Nhan cũng đã đứng trên băng, anh ngồi chồm hổm xuống xem tôi, đáy mắt chứa đầy tình cảm mênh mang, anh đỡ nửa người của tôi, xoa xoa hai đầu gối cho tôi nói: "Đau không? Bảo Bối, chúng ta không thi nữa có được không?"

Tôi nhìn anh lắc đầu một cái, toét miệng cười khúc khích. Tôi cũng không thèm động đậy, giơ hai tay ra phía trước, lắc lắc lung tung trên không trung, nũng nịu nói: "Ôm em." Anh cũng cười, nhìn tôi bằng ánh mắt cưng chiều, cúi đầu nhích lại gần trán tôi, hai tay ôm chặt tôi vào ngực đứng dậy, cứ như vậy ôm tôi rời khỏi sân băng.

Anh nói: "Bảo Bối, chúng ta về nhà nhé." Hai tay tôi ôm chặt cổ anh, đầu nhỏ vùi trong ngực anh nhẹ nhàng gật đầu, tôi tập chung nghe từng tiếng đập của trái tim anh, trầm ổn có lực.

Anh khom người đặt tôi vào ghế phía trước, tôi vừa nâng mắt đã nhìn thấy một tấm thẻ đỏ tươi đặt chỗ kính chắn gió của tôi, trông rất bắt mắt. Tôi đưa tay muốn cầm, Phó Quân Nhan lại nhìn tôi một cái, vỗ vỗ xuống mu bàn tay của tôi nói: "Bảo Bối, đầu tiên em cứ thắt dây an toàn vào đã." Tôi nhìn về phía anh, giả bộ không nghe thấy đưa tay ra muốn lấy. Phó Quân Nhan không biết làm sao, anh cúi người tháo dây an toàn của mình mà anh vừa thắt không lâu, sau đó lại khom người thắt dây an toàn cho tôi, tôi thoải mái mừng rỡ, nhân lúc anh khom người bên cạnh tôi, tôi cúi xuống hôn một cái trên môi anh.

Đáy mắt anh trở nên sâu hơn, khẽ khẽ cắn vào cánh môi của tôi. Không đau chỉ thấy tê tê, buồn buồn.

Cầm thẻ trong tay, tôi gõ một cái, lúc này mới nhìn thấy chữ song hỉ to đùng, tôi lầm bầm một tiếng: "Hóa ra là thiệp mừng….." Sau đó tôi giơ lên, thấy đây cũng chỉ là một hình thức thiệp mời bình thường, trong lòng tôi có mấy phần ngạc nhiên hỏi anh: "Đồng nghiệp công ty anh kết hôn? Thế mà cũng phát thiệp mời cho anh sao?" Nói như vậy, nhân viên công ty nghệ thuật kết hôn, chắc là sẽ gửi thiếp mời cho nghệ sĩ sao….

Anh nổ máy xe, nhàn nhạt nhìn qua, nói: "Không phải, là thiệp mời của Jay."

Tôi cứng đờ người, có chút kinh ngạc. Cúi đầu mở ra, nội dung trên thiệp mời cũng rất đơn giản, chỉ có thời gian, địa điểm, nhân vật. Không có hình, cũng không có chuyển lời cho người khác, càng không có những thiết kết tinh xảo. So với kiếp trước xa hoa lộng lẫy thì kiếp này kém hơn rất nhiều.

Phó Quân Nhan lúc này mới dịu dàng gọi tôi một tiếng: "Bảo Bối."

Tôi ngẩn người, nhìn thấy con đường phía trước có trạm thu vé, vội vàng kiểm tra lại trong trí nhớ, lấy vé trong hộp xê ra đưa cho Phó Quân Nhan. Tôi yếu ớt hỏi anh: "Ngày mai đám cưới diễn ra mà hôm nay anh mới nhận được thiệp mới sao?"

"Không phải, nhận được từ nửa tháng trước, nhưng do một người đồng nghiệp nhận hộ, lúc trước chỉ lo về nhà cũng em nên quen không lấy. Hôm nay thuận đường đến công ty nên lấy luôn." Phó Quân Nhan tập chung lái xe nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời tôi.

"A….." Tôi gật đầu, nhìn lại thiệp mời trong tay, không thể nói rõ trong lòng có bao nhiêu là phức tạp.

"Em có chưa?" Phó Quân Nhan nhân lúc đèn đỏ quay sang hỏi tôi.

Tôi nhăn mặt nhăn mũi lắc đầu, lúc này đèn xanh cũng sáng lên, xe chậm rãi di chuyển, tôi nhớ ra là anh đang lái xe thì làm sao nhìn thấy cơ chứ, vì thế nhỏ giọng than thở một tiếng: " Em không có."*"Không có thì thôi, anh sẽ giúp em đưa quà tặng được không?" Anh hỏi.

"Anh muốn đi à?" Tôi có chút kinh ngạc, tôi cũng không nghĩ tới Jay lại mời anh….

"Hôm nay anh ta đã sập tường, người xa lánh, anh không giúp một tay, nhưng anh cũng không ném đá thêm đâu." Phó Quân Nhan nhẹ nhàng mím môi, nhàn nhạt nói tiếp, sau đó lại cười cười nói: "Hơn nữa, hôn lễ của họ diễn ra vào buổi trưa, anh đến kí tên, tặng quà. Còn về kịp đón em đến đài truyền hình." Sau đó anh lại hỏi tôi: "Em muốn đưa lễ không?"

Tôi đặt trả thiệp mời, thở ra một hơi nói: "Không đưa." Không chút suy nghĩ nói: "Đây là một đôi oán lữ (tình cảm trong oán trách.), có cái gì hay mà chúc phúc. Hơn nữa, em cũng không thích Từ Hồng, cho cô ta một cái bánh bao trắng em cũng thấy lãng phí."

Phó Quân Nhan nghe xong cười khẽ: "Vậy anh phải đưa mấy cái bánh bao trắng đây?"

"Tốt nhất là anh không nên đưa, chúng ta kiếm được tiền cũng không dễ dàng." Tôi kéo kéo ông tay áo của anh.

"Đứa nhỏ keo kiệt." Anh phân tâm nhìn tôi một cái, đáy mắt tràn đầy sủng nịnh, khóe miệng giương lên thành nụ cười chân thành mà tha thiết

Nhìn thấy ánh mắt anh sáng ngời, gò má tinh sảo, tôi lại nhìn lại tấm thiệp mầu đỏ sang loáng, không nhịn được, tôi khẽ thở dài: "Nhưng mà, Jay thật đáng thương."

Tiếp theo, trong buồng xe, không gian yên lặng một lúc lâu.

Tôi dựa lưng vào ghế, chậm rãi nhắm mắt, nhẹ nhàng hỏi anh: "Phó Quân Nhan, anh có tin vào vận mệnh không?"

"Không tin." Anh trả lời không hề chần chờ.

"Em cũng không tin." Tôi cười, Phó Quân Nhan một tay cầm tay lái, một tay đưa tới, phủ lên mu bàn tay của tôi, thật ấm áp, cảm giác rất an toàn.

Phó Quân Nhan cũng không ở lại tiệc cưới lâu, anh chỉ đến tặng bao tiền mừng, một chốc đã về. Xe đậu ở ven đường, tôi ngồi trên ghế phụ lái chờ anh, nhìn thấy anh từ trong khách sạn đi ra, mọi hành động giơ tay nhấc chân đều là vô cùng tao nhã. Tôi cũng không kiêng dè gì cả, thò đầu ra khỏi của xe, vẫy vẫy tay với anh, anh nhìn về phía tôi cười một tiếng, một nụ cười khiến tuyết tan, băng tan, ánh mặt trời rực rỡ.

Ngày hôm sau, rất nhiều tờ báo đều đang hình này, Phó Quân Nhan nhìn hình, gật gật đầu nói: "Chụp cũng không tệ lắm." Tên nhưng bài báo kia cũng không kém phần 'xinh đẹp' khiến cho người khác cảm thán đúng là bài báo mười phân ven mười (ý là không chê vào đâu được ý.), "Đám cưới của Jay và Từ Hồng, Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối đều xuất hiện tại bữa tiệc", "Không còn danh tiếng không có nghĩa là không còn tình cảm, Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối đều là những người có tình có nghĩa", "Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối có đôi có cặp xuất hiện, giống như tình yêu', "Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối là những minh tinh nhưng đều xuất hiện trong hôn lễ", "Tác phẩm mới của Phó Quân Nhan vừa mới hơ khổ thẻ tre, anh đã vội vàng về nước tìm Cố Bảo Bối". Trong đó có một tờ báo còn viết, có người lộ ra tin tức, trên cuộc tuyển chọn diễn viên chính cho một tác phẩm mới, Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối liếc mắt đưa tình, tình hình rất mờ ám (ái muội).

Hội CP cũng rất vui mừng, cái gì mà: "Công tử cuối cùng cũng tóm được cá nóc", "Công khai tình cảm lưu luyến đi, công khai tình cảm lưu luyến đi", "Ôi, cuối cùng tôi cũng lại tin tưởng vào tình yêu rồi". Tôi nhìn thấy mà cơ mặt không ngừng co giật, cảm thấy hết chỗ nói nổi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 44.2

Đây chính là cái gọi là ngồi dưới bóng cây lúc nào cũng mát đây mà. Tôi chỉ muốn trong 'Băng vũ kì tích' có một phần biểu diễn bình thường, không té ngã, không lười biếng, giữ vững tiến độ. Hội Hải Bảo chỉ cần bỏ phiếu qua tin nhắn và internet cũng đủ để cho tôi ngồi vào vị trí thứ tư rồi. Trên sân khấu tôi cũng bị hỏi về những tin đồn giữa tôi và Phó Quân Nhan, tôi rất không biết xấu hổ cười nhạt, không nói gì. Sau đó tôi lại mở máy tính lên, trên trang web chính thức và trang cá nhân của tôi và Phó Quân Nhan luôn trong trạng thái tê liệt vì lượt truy cập quá đông. Gần như sắp bị đánh sập…. Chị Vạn Thanh nói với giọng gần như sắp khóc, điện thoại trong công ty sắp bị đánh sập rồi, mỗi lối ra trong công ty đều bị phóng viên vây kín, di động của chị ấy cũng luôn trong tình trạng bận…..

Thế tiến công mạnh mẽ như vậy khiến cho trái tim nhỏ của tôi cũng run lên, tạm thời quyết định sẽ không lên mạng nữa……

Phó Quân Nhan đối với việc tôi được mọi người bình chọn giúp tôi đứng vị trí thứ tư trong 'Băng vũ kì tích' không đồng ý, anh có chút canh cánh trong lòng, còn nhỏ mọn oán thầm: "Bọn họ chính là muốn nhìn cá nóc ngốc nghếch tiếp tục té ngã hay sao cơ chứ?" Anh vừa nói vừa cầm rượu thuốc mát xa cho tôi.

Tôi nghe chỉ cảm thấy buồn cười, híp mắt nói: "Nhỏ mọn, tại sao cứ đụng vào việc liên quan đến em anh không còn tí nguyên tắc nào thế? Em cũng đâu thấy anh đối xử như vậy với An An đâu?" Nói xong tôi lại lấy tay véo véo mũi anh, hai chân đung đưa.

Ánh mắt của anh ảm đạm, nhỏ giọng quát: "Đừng cử động." Lúc này tính tình mới tốt trở lại nói: "Cố Tiểu An còn nhỏ, con đường của em ấy còn dài, hơn nữa con đường của em ấy phải tự em ấy bước đi. Nhưng em có anh, vậy còn cần nguyên tắc làm gì cơ chứ? Em là tốt nhất cũng chính là nguyên tắc tốt nhất."

Em chính là nguyên tắc của anh…..

Tôi nghe xong khóe miệng hơi nâng lên, một mỏi hơi nâng chân lên, đầu đặt trên đầu gối, chăm chú nhìn anh. Phó Quân Nhan ngồi yên bên cạnh tôi, trên

tay dính nước thuốc, anh nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau chùi. Sau đó lại cẩn thận cất dụng cụ thuốc vào hòm thuốc, đ"i'ề"n đ"à'n "l'ê" "q"u'ý" "đ"ô"n", đóng kín lại, để sang một bên.

"Phó Quân Nhan." Tôi nhẹ giọng gọi anh.

"Anh đây." Anh không ngẩng đầu lên, hàng mi thon dài khẽ rung rung theo cách nói chuyện của anh.

"Anh rất yêu em đúng không?" Tôi hỏi, nhưng lại dùng một giọng điệu hoàn toàn khẳng định.

Anh không nói lời nào, chỉ nghiêng đầu nhìn lại tôi, nhẹ nhàng kéo tôi ngồi vào lòng anh, hôn tôi. Nhưng mà, nụ hôn lần này mãnh liệt hơn nhiều so với những lần trước, hơn rất nhiều lần.

Phó Quân Nhan đặt hai chân hai bên người tôi, vững vàng giam giữ tôi trong lòng anh. Trong nháy mắt gần như tôi không thể hít thở được, anh cứ dán chặt lên người tôi, đột nhiên, anh giơ một tay lên vuốt ve mặt tôi, hai mắt nhìn tôi chăm chú, đáy mắt anh hoàn toàn là mênh mông tình cảm, giống như muốn nhấn chìm tôi vào đó. Môi anh dưới ánh đèn mờ mờ nhìn lên cũng là một màu hồng nhạt, nhưng sắc mặt anh trông có chút tái nhợt. Anh lại cúi đầu lần nữa, tinh tế, hôn, gặm, cắn trên người tôi khiến cho tôi cảm thấy tê dại cả người. Trên người anh vẫn là một hương vị thoải mái, dễ ngửi mà tôi rất quen thuộc, nhưng cũng chính hương vị đó lại khiến cho tôi bị hút vào.

Tôi cũng vụng về đáp lại anh, đưa lưỡi ra chơi đùa cùng anh, đầu lưỡi nhẹ nhàng cuốn, áo của tôi cũng bị anh nhẹ nhàng cuộn lên trên, áo trong của tôi cũng bị anh ném mất, làn váy ngắn bị anh cuốn lên hông, tay anh nhẹ nhàng di chuyển trên đùi tôi, dịu dàng đến nỗi khiến tôi cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, tôi hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn của anh, ngơ ngác mặc anh muốn làm gì thì làm.

Anh hôn rất say mê, hai tay anh dao động trên ngực tôi,từng cái, từng cái, nhẹ nhàng vuốt ve, đột nhiên anh lại thêm sức lực. Tôi thoáng bị đau không tự chủ được kêu thành tiếng, anh hơi dừng lại, đầu anh đặt trên ngực tôi nhẹ nhàng cười thành tiếng, sau đó, anh lại di chuyển đến đầu vai tôi nhẹ nhàng cắn một cáidieeeenddaaaanlllleeeqqquuyyddooon, anh kéo tay tôi để tôi ôm lấy hông anh chuyển thành ôm cổ anh. Môi anh sáng bóng, trong ánh mắt chứa đầy sự nóng bỏng, anh thở dài: "Bảo Bối, thật ngoan, thật biết nghe lời." Âm thanh kia, rất trầm thấp, rất hấp dẫn, khiến cho cả người tôi cũng mềm xuống.

Tay của anh từ từ đi xuống, mặt anh vẫn đặt trên ngực tôi, nhẹ nhàng hôn từng cái, từng cái một. Tôi cố gắng thở từng nhịp một, cả người đều nóng lên, tay tôi chen vào mái tóc của anh, tôi cảm thấy tay anh đang chạm vào vùng bí mật của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, cả người tôi không nhịn được run lên. Cơ thể tôi như bị cứng đờ, tất cả sức lực giống như bị mất hết, cơ thể tôi trở nên rất kì lạ, nó hoàn toàn không chịu sự điều khiển của tôi nữa, tôi ngạc nhiên gọi tên anh, không biết dấu mặt đi đâu, mặt tôi đã đỏ đến tận mang tai rồi, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Quân Nhan …… Quân Nhan…….. Em muốn….. Em muốn đi tiểu một chút……"

Anh hơi dừng lại, ngẩng đầu lên khỏi ngực tôi, vẻ mặt đẹp trai nhìn tôi chằm chằm, trên mặt anh cũng có mấy phần ngạc nhiên, tiếp theo lại bật cười ha hả, hừ nhẹ một tiếng, hôn lên môi tôi, cười nói: "Cô bé ngốc nghếch này."

Lại đột nhiên ôm lấy tôi…. Tôi không còn mảnh vải nào trên người cả, bị anh ôm chặt trong ngực, phía dưới của anh đang phồng lên nóng rực, theo động tác di chuyển của anh mà động vào tôi, tôi càng không dám lên tiếng, ngoan ngoãn ôm chặt lấy cổ anh, gương mặt xấu hổ đến đỏ bừng chôn chặt trước ngực anh.

Phó Quân Nhan đặt tôi xuống giường, không phải hương vị hải dương quen thuộc của tôi, tôi biết đây là phòng anh. Tôi còn không kịp suy nghĩ nhiều, trọng lượng cả cơ thể anh đều đặt lên người tôi, tôi không cách nào chống đỡ được, cơ thể cũng ngã xuống. Động tác của anh trở nên rất vội vàng, hôn lên môi tôi, liếm tôi từng cái từng cái một, anh thổi hơi về phía tai tôi, lí trí của tôi đang mất dần đi, cả cơ thể không có tí sức lực nào cả, giống như hóa thành một vũng nước nằm đó vậy.

Ngón tay của anh đâm sâu vào, tôi rên rỉ, ưỡn người lên, hai tay bám chặt vào vai anh, cơ thể anh cao lớn cường tráng, tôi bám vào anh, không nhịn được kêu thành tiếng.

Bờ môi ấm áp của anh vẫn tiếp tục chơi đùa cùng tôi, đột nhiên cơ thể tôi không bị anh đè ép, không hề báo trước, lửa nóng cứng rắn của anh đâm thẳng tắp vào trong thân thể tôi. Tôi ngạc nhiên, đột nhiên đau nhói khiến tôi kêu lên,khóe mắt toàn nước mắt dâng lên, hít hít mũi khóc. Anh hơi nhíu mày, hơi chống người dậy nhìn tôi, nhưng anh cũng không hề rời đi, phía dưới căng đau khó nhịn, vật nóng rực của anh vẫn chôn sâu trong cơ thể tôi, cảm giác vô cùng rõ ràng.

Đôi mắt đẹp của Phó Quân Nhan hơi nhếch lên, mê hoặc lòng người vô cùng, lại thêm động tác mạnh mẽ. Một cánh tay anh chống xuống giường, trên người tôi giảm đi không ít sức nặng, một lần lại một lần hôn lên cổ tôi, lại hôn đi những giọt nước mắt của tôi, nói nhỏ bên tai tôi: "Bảo Bối ngoan, không đau, không đau.";

Tôi cố gắng thích ứng với vật của anh, hô hấp dồn dập, ngón tay đặt trên vai anh chậm rãi dùng lực. Anh đặt đầu trên cổ tôi, thở hổn hển, hơi thở của anh phun thẳng vào cổ tôi, nóng và ngứa. Tay anh dần dần trượt xuống phía dưới, sau đó nắm chặt một bên ngực tôi. Anh nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Bảo Bối." Một tiếng gọi triền miên, hấp dẫn. Cả gương mặt tôi đỏ bừng, khẽ ừ một tiếng.

Sau đó anh bắt đầu chậm rãi di động, một lần đâm sâu là một lần va chạm. Tôi cứ nhìn anh như vậy, trong phòng tràn ngập hương vị của anh, trong mắt tôi chỉ còn có anh, trong ánh mắt của anh tràn đầy tình yêu.

Đêm này, tôi chính thực trở thành người phụ nữ của anh, danh xứng với thực (gọi đúng thực tế) là bà xã của anh.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Chương 45

Sáng sớm tỉnh lại, tôi đè lại cái đầu đang đau nhức kinh khủng, cả căn phòng vẫn lưu lại hương vị của tình dục.

Toàn thân tôi đau nhức, tứ chi không còn chút sức lực nào cả. Nhớ tới đêm qua tôi và anh tứ chi quấn quýt, hôn môi điên cuồng, còn có những giọt mồ hôi quyến rũ của anh lướt qua hầu rơi xuống ngực tôi, sau đó anh dùng ánh mắt mê hoặc nhìn tôi, hôn tôi bằng nụ hôn ướt át, mới nghĩ lại một chút như vậy, tôi lại nhớ đến sự vui thích khi tứ chi kết hợp, từng chút từng chút ập vào đầu tôi. Tôi nhịn không được sờ sờ gương mắt nóng đỏ bừng của mình, lại hơi hơi nhấc tấm chăn màu bạc trên người mình lên, dưới lớp váy ngủ của tôi, trên làn da mịn màng tràn đầy dấu hôn, còn anh lại mặc áo phông xám ngay ngắn chỉnh tề, tôi không biết làm sao.

Ở chung với nhau lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy vẻ mặt của anh khi ngủ, lúc anh ngủ trông rất an tĩnh, tư thế cũng nghiêm túc, không lộn xộn chút nào. Sạch sẽ, trong suốt, gương mặt tinh sảo, phong hoa tuấn tú, nhưng lại có một chút mùi vị cấm dục. Ai có thể nghĩ tới một người đàn ông lịch sự tao nhã, khi ở trên giường lại hấp dẫn mạnh mẽ đến vậy cơ chứ…...

Tôi nằm trên gối nhìn anh, nhìn bao nhiêu cũng không chán, giống như những phim tình cảm cẩu huyết trên ti vi vậy, đắp chăn nhìn nam chính cười khúc khích. Lại nghĩ đến tối hôm qua khi anh ôm tôi vào phòng tắm dọn dẹp, giúp tôi tắm, lại dùng khăn bông lau sạch nước trên người tôi, giúp tôi mặc quần áo cẩn thận,d.i.ễ.n..đ.à.n..l.ê..q.u.ý..đ.ô.n., thậm chí còn giúp tôi bôi thuốc cao vào bên dưới, ôm chặt tôi trong ngực hôn rồi lại hôn. Tôi lập tức, một lần nữa, gương mặt đỏ đến mức có thể nhỏ máu…… Quá phóng túng rồi…

Đột nhiên mí mắt Phó Quân Nhan hơi giật giật, tôi sợ hãi, lại đang nghĩ đến những chuyện hôm qua, dạng này dạng kia, những hình ảnh đen tối, che mặt, giả bộ đang ngủ.

"Cá nóc ngốc nghếch, phải thở chứ." Anh khẽ cười, nói với tôi.

Tôi hơi mở mắt ra, Phó Quân Nhan xoay người nằm nghiêng về phía tôi, tay chống đầu, nghiêm mặt, nhìn tôi từ một góc bốn mươi lăm độ, một dáng vẻ lười biếng nhưng rất mê người. Anh duỗi một ngón tay, tính tình trẻ con, chọc chọc lên mặt tôi, sau đó ngón tay hơi dừng lại, vuốt ve mặt tôi từng cái, từng cái một. Mặt tôi đỏ bừng, thở ra một hơi, mở mắt nhìn anh chằm chằm.

Anh khẽ cười, đưa tay kéo tôi ôm vào ngực, hít hà trên cổ tôi, lại thì thầm lần nữa: "Bảo Bối, thực sự không muốn đến Tô Châu, chúng ta cứ như vậy sống chung ở một chỗ cả cuộc đời này thôi…." Giọng nói thân mật, động tác không muốn xa rời, khiến cho tôi không có chút khó chịu nào, ngoan ngoãn vươn tay, ôm chặt lấy vòng eo của anh.

Tôi nói: "Được…"

Anh cắn lỗ tai tôi, nói: "cá nóc ngốc nghếch." Ô ô, anh lại trêu chọc tôi….

Sáng sớm hai người chúng tôi đã đến sân bay Phổ Đông Thượng Hải, chúng tôi chỉ có thể đi máy bay đến Thượng Hải, sau đó lái xe tiếp đến Tô Châu.

Một đường đi tới sân bay tôi vẫn luôn trong trạng thái ỉu xìu, Phó Quân Nhan lại trong trạng thái sáng láng,d/i/ễ/n/ /đ/an// /l/ê/ /q/u/ý/ /đ/ô/n, thậm chí phong thái còn có phần hơn người. Khiến cho tôi không khỏi cảm thán, sức khỏe nam nữ thật khác biệt mà, rõ ràng anh XXOO… tôi nhận XXOO… Che mặt…. giảm bớt 500 chữ… Nhưng và, vì sao tinh thần của anh lại tốt như vậy cơ chứ? Tại sao lại tốt như vậy?

Khi chị Vạn Thanh thấy những xì căng đan của tôi và Phó Quân Nhan, chị đã muốn thay tôi ra mặt bác bỏ tin đồn, sau khi biết tôi là bà chủ, chị ấy làm việc biết điều hơn nhiều, cũng không còn mù quáng chạy theo lợi ích nữa, nhưng Phương Tình kịp thời ngăn cản chị ấy, cũng thông qua việc bày mưu tính kế của tôi, mà chị ấy gián tiếp hiểu được chân tướng sự thật. Tôi không biết trong giây phút chị ấy biết mối quan hệ giữa tôi và Phó Quân Nhan sẽ có cảm xúc như thế nào, trong lòng suy nghĩ làm sao, nhưng mà, lại vì tình hình kinh tế hai công ty, nên luôn ăn ý giữ vững một thái độ yên lặng quan sát. Thật ra thì nói trắng ra đó cũng chỉ là một trạng thái lười phản ứng lại mà thôi……

Anh họ tôi lại nói anh đang bị kích thích rất lớn, hơn nữa còn luôn miệng trách tôi không cần anh nữa…….. Cha tôi lại mắng Phó Quân Nhan một câu: "Tiểu nhân."

Vé máy bay của chúng tôi là vé của khoang hạng nhất, hai người chúng tôi ngồi cạnh nhau. Sau khi lên máy bay tôi lập tức muốn lăn ra ngủ, nước mắt cũng đã rơi xuống vì ngáp quá nhiều. Phó Quân Nhan đỡ tôi nằm lên vai anh, thân mật xoa xoa tóc tôi. Tôi ngẩng mặt lên, vừa lau nước mắt vừa làm nũng: "Đều là tại anh…."

Anh quay đầu đi, nụ cười vẫn hiện trên môi, thản nhiên gật đầu với tôi nói: "Ừ, ăn cá nóc rất tốt cho cơ thể."

Tôi tràn đầy bối rối…. Trong lòng hiện lên một câu nói….. Đấu với trời, rất vui. Đấu cùng đất, náo nhiệt vô cùng. Nhưng cùng đấu với Phó Quân Nhan, bạn chỉ có bị thua tới chết….

Đeo lại mắt kính lên mặt, tôi dựa vào người Phó Quân Nhan ngủ thiếp đi. Trên đường đi anh có gọi tôi dậy một lần để tôi uống một cốc sữa tươi, tôi

nghe thấy anh dụ dỗ nói: "Bảo Bối, ăn một chút gì để lót bụng đã." Ánh mắt tôi híp lại thành một đường thẳng, nhận lấy bánh quy sữa anh đưa tới ném đi, lại nhận lấy cốc sữa tươi uống hết, xúc miệng xong, lại dựa vào vai anh ngủ không biết gì.

Lúc tôi tỉnh dậy lần nữa, máy bay đã đáp xuống sân bay Phổ Đông rồi. Phó Quân Nhan giúp tôi đưa tấm chăn cho tiếp viên hàng không, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn." Lúc này mới đưa tay xoa tóc tôi, cười nói: "Nếu em còn không chịu tỉnh dậy thì hai chúng ta sẽ bị đuổi xuống khỏi máy bay rồi."

Tôi mơ màng nhìn anh, cắn cắn đầu ngón tay, nghiêng đầu nhìn xung quanh, cả máy bay chỉ có hai người chúng tôi….. Tôi cởi dây an toàn ra, khàn khàn giọng nói: "Sao anh không đánh thức em dậy…."

Anh nghiêm túc ho một cái, đứng đắn nói với tôi: "Không dám."

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, anh cười, đưa tay chỉnh lại cổ áo cho tôi, dắt tay tôi đi từng bước một ra cabin, thở dài, trêu chọc nói: "Lần trước, Thư Sảng gọi em dậy, em lại cầm đồng hồ ném người ta. Tiếp đó, Tiểu Khải gọi em rời giường, em lập tức ném Tiểu Khải ra ngoài. Vừa rồi, khi anh gọi em dậy ăn lót bụng cho đỡ đói, em ném ngay bánh xuống lối đi. Anh lo, nếu anh gọi em dậy, Bảo Bối nhà anh có phải cũng ném anh ra khỏi máy bay hay không đây?" Anh cau mày, đáy mắt đen bóng, nhẹ nhàng véo mũi tôi.

Tôi nhíu mày, tự biết bản thân đang đuối lí, thầm nói: "Vậy anh cũng có thể hôn em một cái mà, hoàng tử của người ta chỉ cần hôn nhẹ một cái là công chúa liền tỉnh lại chứ sao. Em là công chúa cá nóc mà….." Tôi thấy anh nghiêng đầu về phía tôi, nghe rất nghiêm túc, nói cũng dũng cảm hơn: "Anh cũng có thể ôm em mà, kiểu ôm công chúa đó, hắc hắc."

"Hắc hắc." Anh bắt chiếc tôi đè thấp giọng cười một tiếng, véo véo lòng bàn tay tôi, dắt tôi đi về phía những chiếc xe trước sân bay, cả cơ thể anh chắn trước mắt tôi, vươn tay tạo cho tôi một lối đi nhỏ. Những người xung quanh giống như đang nín thở nhìn về phía chúng tôi, truyền đến những giọng lẩm bẩm, còn có những ánh mắt xem xét không ngừng, chúng tôi trao đổi ánh mắt với nhau, cùng ăn ý làm như không thấy.

Phó Quân Nhan khẽ cúi đầu, nhìn tôi nhỏ giọng nói: "Không bị sợ chứ?"

Tôi gật đầu một cái, nhón chân lên nói thầm vào tai anh, trả lời: "Vâng, không hề xấu hổ." Nói xong, hai người chúng tôi nghiêng người nhìn nhau cười.

Cũng không biết mọi người theo dõi tin tức ở đâu, có một lượng fan lớn đến đón chúng tôi, cả sân bay tràn ngập màu trắng và màu xanh lam của biển. Có những tấm biển ghi khẩu hiệu "Cố Bảo Bối, đệ nhất thiên hạ", "công tử Quân Nhan độc nhất vô nhị". Những tiếng hô khiến cho cả cổng sân bay rung trời, toàn bộ nhân viên an ninh của sân bay đều được huy động.

Chúng tôi vừa nhận xong hành lí đã bị nhân viên an ninh ngăn lại, họ muốn đến hỏi chúng tôi xem có đi đường đi dành cho khách quý hay không. Theo lí thuyết, để tránh hỗn loạn, biện pháp tốt nhất là chúng tôi nên chuồn êm. Nhưng mà, nhìn qua cửa kính cách đó không xa, nhìn những vẻ mặt mong đợi, người người cười, mọi người chờ mong.

Không biết có phải vì được mọi người vây quanh hay không, trong lòng tôi cảm thấy rất mềm mại, tôi không tự chủ kéo tay Phó Quân Nhan, anh nghiêng đầu nhìn tôi, dừng nói chuyện, nhìn theo ánh mắt tôi, cùng tôi nhìn một mảng màu trắng và màu xanh dương kia, ánh mắt đen láy của anh có hơi dao động, anh lại nhìn tôi, giống như hiểu rõ, gật gật đầu. Sau đó, tôi thấy anh lịch sự từ chối ý tốt của những nhân viên an ninh ở sân bay.

Sau khi nghe tiếng nói của anh, tôi thở phào nhẹ nhõm trong lòng, có thể đi ra ngoài để nhìn những người đã vất vả đến đây chờ đợi chúng tôi, giống như bản thân đang làm được một việc tốt vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Chương 45.2

Phó Quân Nhan hơi dương khóe môi lên, nhẹ giọng cười một tiếng, nắm chặt tay tôi, đứng bên cạnh tôi, cũng không nhìn tôi, chỉ nhìn những người hâm mộ bên ngoài, thấp giọng cảm thán: "Nha đầu ngốc nghếch dễ mềm lòng."

Tôi sờ sờ mũi, vụng trộm nhìn anh một, nói: "Bởi vì có anh ở bên cạnh em nên em luôn cảm thấy an toàn…." Tôi lại khẽ cười, quay sang nháy mắt mấy cái với anh: "Còn bọn họ, những người này đều là fan của chúng ta mà…., làm sao họ có thể tổn thương chúng ta được cơ chứ?"

Anh quay sang nhìn tôi, lông mi dài hơi chớp chớp, nở một nụ cười ấm áp.

"Yên tâm, cho dù mưa to gió lớn đến đâu thì Phó Quân Nhan cũng sẽ không buông tay Cố Bảo Bối." Ngón tay anh khẽ vuốt ve tay tôi, lông mi dài hơi buông xuống, từng câu từng chữ nói rõ ràng.

"Ừ." Tôi cười, trong lòng vừa cảm thấy ấm áp, vừa bị anh làm cảm động đến rối tinh rối mù, nhẹ nhàng nắm lại tay anh, nhỏ giọng thì thầm: "Dù núi có kiệt, biển có khô cũng không hối hận, chỉ mong cùng anh mãi nắm chặt tay."

Anh nói: "Anh biết."

Phó Quân Nhan cứ như vậy, một tay kéo hành lí, một tay nắm chặt tay tôi, dắt tôi đi về phía cửa an ninh, chúng tôi đồng thời ngẩng đầu đứng lại, nở nụ cười nhẹ nhàng với mọi người. Vẻ mặt anh ấm áp giống như ánh mặt trời, chậm rãi nói với mọi người bằng giọng điệu ấm áp: "Cảm ơn." Tôi đứng bên cạnh anh, không nói gì, chỉ vẫy vẫy tay với mọi người, nở nụ cười nhẹ nhàng.

Có người thét chói tai, có người khóc, xôn xao, ầm ĩ….

Sau đó Phó Quân Nhan đưa một tay ôm vai tôi, che chở tôi chậm rãi đi ra khỏi vòng người, một đường đi anh vẫn luôn nở một nụ cười ấm áp, ánh mắt trong suốt nhưng trong ánh mắt mọi người có thể cảm nhận được sự ấm áp đến vô cùng. Những người hâm mộ cũng dần dần lắng xuống, tự giác tạo thành một con đường cho chúng tôi đi ra, còn có cả những bạn fan đáng yêu giúp chúng tôi cản những phóng viên muốn tiến lên phỏng vấn, bọn họ không chen lấn, cũng không xô đẩy, giống như một bức tường thành bảo vệ chúng tôi, nhưng mà, trong đáy mắt mọi người, có vui mừng kích động, có xúc động…

Thật lâu về sau vẫn còn rất nhiều người thở dài, chưa từng thấy qua hiện tượng có nhiều người hâm mộ như vậy, nhưng lại yên tĩnh, an toàn rút lui như thế.

Sau này, Phó Quân Nhan từng nói với tôi: "Người hâm mộ Trung Quốc là những người khoan dung nhất so với người hâm mộ các nước trên thế giới. Bọn họ có thể tiết kiệm quần áo, nhịn ăn chỉ để dành ra mấy ngàn nguyên, mấy vạn nguyên chỉ để nhìn mình tinh một. Chính họ sống ở những căn nhà nhỏ hẹp nhưng lại giúp nghệ sĩ sống trong một ngôi nhà sang trọng, rộng lớn để tranh đấu, để khoe khoang. Cuộc sống của họ có thể cũng rất nhiều đau khổ, nhưng họ có thể vì nghệ sĩ mình yêu thích bị tủi thân mà khóc đến khổ sở. Nhưng, những người nghệ sĩ Trung Quốc cũng là lười biếng nhất, có người một ca khúc, cũng chỉ là một bài hát nhưng lại cả đời không lo lắng về cuộc sống, cứ như vậy mà sống qua ngày." Anh xoa xoa trán, nhẹ giọng thở dài.

Bỗng nhiên tôi có chút bừng tỉnh, quay người sang hỏi anh: "Có phải đây chính là nguyên nhân anh không muốn tham gia các hoạt động, tham gia các lễ trao giải đúng không?"

Anh không lên tiếng, chỉ giơ tay ra sờ sờ đầu tôi.

Chúng tôi được nhân viên tuyên truyền Tiểu Ngô đón lên xe,diễndaanleequysđôn, lúc chúng tôi tới Tô Châu đã là hơn sáu giờ chiều. Tiểu Ngô rất ngạc nhiên vì chúng tôi không mang theo người đại diện và trợ lí. Tôi và Phó Quân Nhan không hẹn cũng cười cười, không nói tiếng nào.

Lúc xe vẫn còn chạy trên đường cao tốc, trong radio đã truyền ra hai tin tức, một là Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối là bạn cùng nhau trực tiếp đối mặt với tình cảm của người hâm mộ ở của sân bay. Một cái khác là, một người biết thông tin chứng thực, Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối cùng nhau tham gia diễn xuất một bộ phim tuyên truyền, cùng nhau chỉ vì mang tính chất công việc, không phải vì những lí do cá nhân. Thậm chí sau đó còn nêu lên ví dụ, chẳng qua Phó Quân Nhan chăm sóc cho tôi là vì chăm sóc cho một người em gái mà thôi…..

Tôi bó tay, người biết thông tin kia là ai vậy, một câu nói lại phá hủy sự thật hai chúng tôi đang ngầm thừa nhận mối quan hệ thành công tư rõ ràng thế này…..

Xe chạy thẳng đến đường Bình Giang, dừng lại trước một gian viện nhỏ (Nhà thời cổ có nhiều phòng ấy), Tiểu Ngô đưa cho tôi và Phó Quân Nhan một chùm chìa khóa, chỉ chỉ vào viện nhỏ ý muốn nói, đêm nay chúng tôi sẽ nghỉ ở chỗ này.

Anh ta nói: "Thật ra, theo đạo lí nên mời hai người nghỉ ngơi tại một khách sạn. Nhưng lần này chúng ta quay phim tuyên truyền về Tô Châu nên bên trên rất coi trọng mới đặc biệt sắp xếp một viện nhỏ như vậy,hai người đừng tưởng nó không đẹp mắt như vậy mà coi thường, cái viện cổ nhỏ này cũng có đến hàng trăm năm tuổi rồi đấy, cẩn thận quan sát lại thì từng li từng tí ở cả trong và ngoài đều là những nét cổ kính tinh xảo. Trong nhà tất cả đồ dùng sinh hoạt cá nhân như chăn, ga đều được đổi mới cả rồi, chúng tôi nghĩ là hai người sẽ dẫn theo cả người đại diện và trợ lí nên đã quét dọn sạch sẽ tất cả các phòng rồi, tủ lạnh nhỏ trong nhà chúng tôi cũng chuẩn bị tốt thức ăn rồi. Về phần hai người ở phòng nào thì dựa vào yêu thích của hai người để chọn thôi. Còn nữa, trên đường Bình Giang này có rất nhiều món ăn ngon, hai người có thể đi nếm thử một chút. Hôm nay hai người ở tạm chỗ này, tổ diễn chúng tôi mời cũng đến đủ rồi, nhưng mà Tổng đạo diễn có chút việc bận nên đến muộn chút, hai ngày sau chúng ta bắt đầu khai mạc. Hi vọng hai người có thể nghỉ ngơi thật tốt, có vấn đề gì thì cứ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào." Cuối cùng anh ta còn lúng túng sờ mũi một, hỏi: "Hai người có thể ở đây được không?" hình như chính anh ta cũng tự truyền tin đến mơ hồ rồi.Tôi cười, gật đầu nói: "Không sao đâu." Chỉ nhìn thấy cửa viện cũ kĩ rách nát, trong lòng tôi lại cảm thấy thỏa mãn. Bởi vì cha tôi từng nói, Tô Châu là một địa phương mặt ngoài thì rách nát, đi vào trong lại là một địa phương tốt.

Cuối cùng, trước khi đi, Tiểu Ngô vẫn còn gãi đầu, đặc biệt xin lỗi nói: "Mọi người chúng tôi đều là fan của hai người, hai người có thể kí tên giúp chúng tôi được không?" Tô tất nhiên sẽ gật đầu, tiếp theo, Tiểu Ngô lại đổ một chồng hình lớn từ trong một túi ra, tất cả là hình của tôi và Phó Quân Nhan, tôi có chút bối rối, nhìn đống hình trên bàn đá cười khúc khích. Tôi còn đang nghĩ tại sao túi sách của anh ta lại nặng đến thế……..

Phó Quân Nhan nhìn lướt qua, anh kéo tôi lại khi tôi đang định ngồi xuống bàn đá, quay đầu ôn hòa nói: "Cậu cứ về trước đi, cái này cứ để lại đây, khi cậu tới đón chúng tôi thì lấy lại." Tiểu Ngô gật đầu, cười giống như vừa nhặt được tiền.

Tiểu Ngô vừa đi khỏi, tôi đưa cái chìa khóa cho Phó Quân Nhan, để anh giữ. Anh cũng nhận chìa khóa, hiếm khi nói đùa: "Bảo Bối, em phải luôn đi cạnh anh đó nha, nếu không thì em sẽ không trở về nhà được đâu."

Tôi a một tiếng, ôm chặt hông anh cọ xát. Sau đó lại chỉ chỉ vào số hình kia, Phó Quân Nhan hiểu ý, gật gật đầu nói: "Biết rồi." Cuối cùng, tất cả chỗ hình kia đều là anh kí……

Buổi tối, Phó Quân Nhan đi ra ngoài mua một bình rượu gạo nhỏ, thêm cả thịt nướng, anh lại tìm một chiếc nồi nấu một nồi cháo, có bỏ thêm cả táo đỏ, hạt sen, thơm ngát, tôi nhìn thấy thèm không nhịn được.

Anh còn vô cùng mập mờ chỉ chỉ táo đỏ nói: "Bổ huyết."

Chúng tôi khép lại cửa viện đã tróc hét cả sơn, cả sân viện tràn đầy bóng đêm tự nhiên, một tảng đá giữa sân không biết có được tính là núi giả hay không, tảng đá đứng giữa mấy bụi hoa, và ba cây xanh cao lớn, nhưng trên tảng đá đó phủ đầy rêu xanh, lại có cả chút màu đen bụi bẩn. Trong không khí cũng giống như có cả hơi nước, dịu dàng. Ánh trăng tà tà chiều xuống sân và xuống hành lang nho nhỏ, giống như đang chiếu sáng cho người gác cổng khi xưa, mát mẻ và khác biệt, nhàn nhạt như có một chút mùi vị của cuộc sống an nhàn.

Tôi cầm bát cháo thổi thổi, trong miệng thỉnh thoảng nhai một miếng thịt bò nướng cay, bị cay quá lại đặt bát xuống lấy tay quạt quạt vào miệng. Ánh mắt đen láy của Phó Quân Nhan vẫn nhìn tôi, cầm bình rượu lên từ từ uống, đáy mắt trong veo, cao quý nhưng vẫn mang theo một chút ấm áp, chỉ là, nụ cười cũng không thể diễn tả hết sự vui vẻ của anh. Tôi cầm chiếc đũa chấm một ít rượu nếm thử, nhưng mà, còn cay hơn cả ớt nữa….

Nghĩ tới trước đây cha tôi hay chỉ vào một địa phương nào đó kể chuyện xưa cho tôi nghe, tôi nháy mắt mấy cái, quay đầu hỏi: "Phó Quân Nhan, anh có biết lịch sử của cái viện nhỏ này không?"

Thế mà anh lại thực sự gật đầu, tôi hào hứng, nháy mắt mấy cái, nhìn anh bằng ánh mắt chờ đợi.

Nhưng anh lại không nói gì cả, hơi hất hất cằm về phía bát cháo tôi đang cầm, tôi rất biết điều xúc một miếng cháo thổi nguội, đút vào miệng anh. Anh nuốt xuống một cách ngon lành, nói: "Tô Châu có lịch sử hơn hai nghìn năm trăm năm, cái viện nhỏ này có lịch sử hơn sáu trăm năm rồi."

"Ồ." Tôi gật gật đầu, nhìn quanh hai bên một, phòng ở thực sự có chút cũ rồi.

Anh dừng lại, liếc mắt nhìn bát cháo trong tay tôi, ánh mắt trong veo. Tôi ngoan ngoan thổi nguội một xìa cháo nữa rồi đút cho anh ăn.

Anh vẫn liếc nhìn bát cháo giống như chưa thỏa mãn, bày ra dáng vẻ đáng thương nói tiếp: "Nghe nói, chủ viện này khi xưa là người buôn bán muối lậu, kiếm được không ít tiền, trở thành một phú hộ (Nhà giàu). Nhưng cũng không đến mức có thể xây được lâm viên (nhà có nhiều cây hay sao ý, mình tìm không thấy từ này), nhưng cũng không muốn sống trong ngôi nhà như những hộ nghèo khác. Cho nên, mới tìm người, xây một viện đẹp đẽ vừa túi tiền như thế này." Vừa nói anh vừa nhìn tôi đang xúc một thìa cháo vào miệng, quyến rũ liếm liếm môi.

Tôi thực sự không đỡ nổi ánh mắt trong veo tỏ vẻ vô tội kia, cuối cùng bị động tác quyến rũ kia làm cho rối loạn. Tôi dứt khoát nhấc mông lên, ngồi đến gần anh hơn một chút, bưng bát lên, giống như đút cho An An ăn vậy, cầm thìa đút cho anh từng miếng từng miếng một, anh ngồi yên, há miệng chờ tôi đút cho ăn, trên mặt đều là nụ cười thỏa mãn, hiếm khi anh lại mang theo vài phần tính trẻ con thế này. Một chốc sau, cái bát đã thấy đáy, tôi phồng gương mặt bánh bao của mình lên, ngẩng đầu nhìn anh nói: "Hiện tại anh có thể tiếp tục nói rồi…..."

Anh lắc đầu một, mặt mày khẽ nâng lên, nhìn tôi với vẻ mặt vô cũng đáng thương, nói: "Nhưng mà anh đói rồi." Giọng nói kia, muốn bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

"A…" Tôi còn chưa có mở miệng, anh đã đưa tay ôm tôi vào ngực, cúi mặt xuống hôn lên mắt tôi. Tôi đẩy anh một, nói: "Anh đang đói cơ mà?"

Anh cũng học tôi nhíu nhíu mũi: "No bụng thì nghĩ đến XX, muốn, Bảo Bối, anh đang đói cái này cơ….."

…….. A …….Aaaaaaaaaaaaa.

"Anh……anh …..anh…….. Sao lại như thế chứ….." Anh ôm tôi lên, cả quãng đường đi anh đều hôn tôi, một tay luồn vào trong áo tôi, để hai chân tôi ôm chắc quanh hông anh, cứ như vậy đi thẳng vào nhà, theo bước chân của anh, vật nào đó cứ đâm thẳng vào tôi… Tôi đỏ bừng cả mặt…..

"Anh nhịn nhiều năm rồi, giờ rất đói…. Bảo Bối, em phải hiểu tâm tình của một xử nam mới được ăn thịt chứ…." Anh hít hít tóc tôi, kề mặt sát mặt tôi, khẽ cười nói……...

Tôi…….. Không thể phản bác lại được…… Mặc kệ phải trái…….. Tâm tình này……...Tâm tình xử nam mới ăn thịt……... Nhất định là do uống say rồi……

Nhưng mà, lúc còn ở đoàn diễn phim 'Tiếc tình' tôi đã từng thấy Phó Quân Nhan và anh Đinh Việt uống hết mấy chai bia mà, còn có lúc anh uống hết mấy ly rượu tây mà cũng đâu có việc gì đâu……. Chẳng lẽ……. Một chai rượu gạo nhỏ lại có thể đánh ngã được anh sao? Không đàng hoàng.

Ban đêm, trên đường Bình Giang, trong tiểu viện mấy trăm năm, Phó Quân Nhan đụng ngã Cố Bảo Bối, đại chiến 300 hiệp, quê nhà có người lên tiếng: "Con mèo nhà ai đến kì động dục? Cả đêm không ngừng, bao nhiêu là tiếng lọt vào tai…"

Ngoại truyện: Vở kịch nhỏ: Rượu vào lời ra.

Cố Bảo Bối không uống rượu, nhưng cô lại thích mùi vị của rượu tây có pha thêm trà đỏ, hương vị không theo một chuẩn nào cả. Chị Nhược Phàm ra ngoài quay phim, lần này chị được vào vai nữ chính, vô cùng vui vẻ, chị gửi cho mấy người bạn tốt bọn họ một bình rượu đỏ rất quý.Cố Bảo Bối cũng vui vẻ vì bạn bè, buổi tối lấy ra rót uống một mình.

Phó Quân Nhan dắt An An và Tiểu Khải đi siêu thị về, đã thấy Cố Bảo Bối ngồi trong góc, hai tay ôm chặt lấy chân, híp mắt nhìn xung quanh. Anh khẽ cau mày, ôm Cố Tiểu An và Tiểu Khải vào phòng, để hai cậu nhóc kia chơi domino trong phòng. Sau đó anh mới đi ra ngoài, nhặt chai vỏ rượu lăn dưới thảm lên, ngồi xổm trước mặt Cố Bảo Bối.

"Bảo Bối, sao lại uống nhiều rượu như thế?" Phó Quân Nhan dịu dàng vuốt lại mấy sợi tóc trên mặt Cố Bảo Bối, dịu dàng nhìn cô.

Cố Bảo Bối chậm chạm xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy Phó Quân Nhan, nghiêng đầu cười với anh, miệng ngốc nghếch hô: "Em là con sên."

Phó Quân Nhan lắc đầu, biết cô say rồi. Sờ sờ tóc cô dỗ dành: "Được rồi, được rồi, em là ốc sên, em là ốc sên."

Cố Bảo Bối gật đầu một, hít hít mũi, nấc lên mấy tiếng, thở hổn hển nói: "Em là ốc sên, em sinh ra đã có vỏ ốc của mình, nhưng em lại không hề dũng cảm." Vừa nói cô vừa đập đập vào đầu mình, mím môi, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Người xấu nhất thế giới chính là người bắt nạt em, nói em không có hắn ta cũng tốt, nói sẽ vĩnh viễn yêu em, nói dáng vẻ xinh đẹp của em tốt, thế mà nói yêu em lại cưới người khác, ân tình, ân tình cái rắm gì chứ. Yêu thì sao cơ chứ, yêu cũng không chống đỡ được Phó Quân Nhan ôm một……"

Nói xong cô bắt đầu cúi đầu chơi với đầu ngón tay của mình, khụt khà khụt khịt tiếp tục lầm bầm lầu bầu: "Lúc em chết đi vẫn còn nguyên một thân xử nữ, là xử nữ già có được không? Thời điểm hoa nở không ai hái, không ai yêu, không có người ôm, trừ tiền ra thì không có cái gì khác, anh ta ôm em một cũng sợ Từ Hồng nhìn thấy, những chuyện đó….. Cố Bảo Bối kiếp trước chính là một chuyện cười…… Nhưng mà, em đã không khó chịu nữa rồi……."

Nói xong đột nhiên cô lại bật cười, giống như một đứa bé ngửa mặt, ánh mắt xanh thẳm giống như một đứa trẻ: "Toàn thế giới chỉ có mình Phó Quân Nhan là ấm áp nhất, anh biến em thành một con cá nóc, một con cá nóc, một con cá nóc được bảo vệ tốt đến vô cùng, cá nóc không có vỏ cũng không hề sợ hãi. Em yêu Phó Quân Nhan, em yêu An An, cùng họ sống thật tốt…. thật tốt……" Cô cười một, đột nhiên lại dẹp miệng ra: "Nhưng mà, nhưng mà, em không dám nói với Phó Quân Nhan là em đã từng yêu người khác, em sợ khiến anh đau lòng….."

Phó Quân Nhan vẫn luôn yên lặng lắng nghe, đáy mắt vẫn là sự bình tĩnh không hề có chút sóng gió nào cả, cuối cùng, anh thở dài, ôm lấy người phụ nữ vẫn đang lầm bầm lầu bầu giống như một đứa trẻ, vỗ nhẹ từng phát lên lưng cô, trong miệng dùng giọng nói ôn nhu nhất thế giới dụ dỗ: "Ngoan, Bảo Bối, ngoan, anh hiểu rõ, anh ở đây, anh ở đây……..."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 46

Cả đêm tôi bị anh lăn qua lăn lại không biết bao nhiêu lần, khiến cho hôm sau tôi ngủ nướng đến khi mặt trời lên cao mới dậy được, chính xác là một giờ chiều tôi đã bước ra khỏi cửa phòng.

Thời gian này ở Tô Châu đã có chút gió lạnh, nhưng cũng chỉ là những cơn gió nhẹ nhàng thoải mái, dịu dàng giống như vòng tay của người mẹ, xuyên qua song cửa sổ, thổi vào mặt tôi. Phó Quân Nhan ngồi yên tĩnh trên một ghế tựa cách giường không xa, anh mặc một áo sơ mi trắng, bả vai thư giãn tựa vào ghế, tay phải anh cầm một cuốn sách vẫn còn buộc chỉ tạo thành (sách cổ ạ), tay hơi khoác lên tay vịn của ghế, anh cúi đầu, lật xem từng trang từng trang một.

Tôi ôm chăn nhìn anh đến ngẩn người, anh giống như cảm nhận được ánh mắt của tôi, nhanh chóng ngẩng mặt lên, bề ngoài lôi cuốn xinh đẹp, đáy mắt anh giống như sáng lên, anh đặt cuốn sách xuống, nói: "Đã tỉnh rồi à?"

Tôi gật đầu một, đưa hai tay ra khỏi chăn, giơ về phía anh rung rung lắc lắc. Anh hơi dương khóe môi lên, đặt cuốn sách lên bàn đứng lên, đi tới đầu giường vươn tay về phía tôi, kéo tôi đứng lên, trong miệng còn lẩm bẩm: "Cô gái yếu ớt."

Tôi vệ sinh cá nhân xong về phòng đã thấy trên bàn bày một cốc sữa tươi vừa pha. Tôi vui vẻ cầm cốc sữa lên, lấy hơi nóng của cốc sữa để ủ ấm tay, ấm đến tận đáy lòng, thoải mái không nói lên lời. Phó Quân Nhan lấy một chiếc khăn lụa từ trong vali hành lí của tôi ra, anh giúp tôi buộc thật tốt.

Sau đó anh lùi về phía sau một bước, đưa tay chỉnh vạt áo giúp tôi, đến khi chính anh hài lòng gật đầu một, mới nói: "Bảo Bối, chúng ta ra ngoài ăn cơm." Tôi gật đầu một, lại lắc đầu, con ngươi đảo vòng vòng, nghiêng đầu lẩm bẩm với anh: "Nơi này em chưa đi thăm hết." Nói xong cũng không thèm để ý gì lôi kéo ngón tay của Phó Quân Nhan, trong tay còn bê cốc sữa tươi của mình, bắt đầu vui vẻ đi nhìn các căn phòng.

Phó Quân Nhan cũng không từ chối, cùng tôi đi thăm quan hết các căn phòng, mặc kệ tôi kéo anh đi, trong miệng lại cười nói: "Tình trạng lúc này của em chính là không biết đói vì được anh cho ăn no rồi đấy…." Giọng nói trầm thấp quyến rũ,d-i-ễ-n- -đ-àn- -l-ê- -qu-ý- -đ-ô-n, mập mờ khiến lỗ tai tôi đỏ bừng, tôi tức giận quay đầu lườm anh một.

Ở góc khuất trong một căn phòng, tôi thấy có đặt một chiếc xe đạp cũ, còn có các loại ống gì đó. Phó Quân Nhan nhìn một chút nói, nơi này có thể là được chủ nhân của nó dùng làm nhà kho, nói xong đưa tay cản trước mặt tôi, khẽ cau mày nói: "Nơi này quá cũ rồi."

Tôi cũng không động cái gì cả, chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc xe đạp kia, nó là chiếc xe Phượng Hoàng màu đen rất cổ rồi, trên đường từ lâu đã không còn thấy loại xe này nữa rồi. Tôi nhịn không được đưa tay sờ một vào chiếc chuông xe, chuông vẫn kêu lên kính koong rất rõ ràng, âm thanh cũng rất vui tai, nhưng mà bẩn quá, tay tôi dính đầy bụi. Nhưng trong lòng tôi lại hiện lên một ý tưởng, tôi quay đầu nhìn Phó Quân Nhan bằng đôi mắt như đang phát sáng nói: "Chúng ta đạp xe đạp ra ngoài được không?"

Phó Quân Nhan khẽ cau mày, thấy tôi cúi đầu muốn uống hết chỗ sữa còn dư lại, rất nhanh anh đã lấy chiếc cốc trong tay tôi đi, lắc đầu với tôi: "Đừng

uống nữa, bụi rơi hết vào rồi." Tôi ngoan ngoãn gật đầu, đáng thương nhìn chỗ sữa còn lại, trên mặt cốc sữa giống như có phủ một lớp chocolate vậy…….. Tôi rối rắm, may mà anh tỉ mỉ….

Trong lòng tôi cũng biết trong phòng này có quá nhiều bụi bặm, Phó Quân Nhan lại thích sạch sẽ, nhìn thấy chiếc xe đạp kia giống như được phủ một lớp bụi vậy, nhất định anh sẽ thấy mất tự nhiên. Nhưng, được người đàn ông của mình chở đi bằng xe đạp không phải là một chuyện rất lãng mạn hay sao? Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh bằng ánh mắt vô tội, nháy nháy mắt mấy cái….

Phó Quân Nhan nghiêng đầu nhìn tôi, hàng lông mi thon dài hơi chớp chớp, trong đáy mắt có mấy phần thất bại và cưng chiều, anh khẽ hít một, đưa cốc sữa cho tôi, lại dặn một câu, không cho uống. Anh đi tới trước chiếc xe đạp, hơi dừng lại khoảng hai giây, sau đó mới bảo tôi tránh ra, gấp tay áo sơ mi trắng lên cao hơn, nắm lấy chiếc xe đạp toàn bụi bẩn dắt ra ngoài.

Đi vào trong viện, Phó Quân Nhan tìm nơi có nguồn nước, đem xe đạp cọ rửa sạch sẽ từ trên xuống dưới, anh ngồi xổm xuống kiểm tra bàn đạp rồi lại kiểm tra bánh xe, dây phanh… Anh đạp thử một vòng quanh sân, nhìn anh giống như một vận động viên đang chuẩn bị thi đấu vậy. Tôi nhìn thấy dáng vẻ này của anh thì bật cười khanh khách, anh nghiêng đầu cau mày với tôi, sau đó lại làm như không có chuyện gì cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra chiếc xe đạp, anh đang làm một công việc dính đầy bụi bẩn nhưng áo sơ mi trắng của anh lại vẫn trắng tinh, không hề dính chút bụi bẩn nào, tôi thực sự không biết nói gì hơn.

Sau đó, anh lại ngồi xuống kiểm tra kĩ lại bánh xe, lấy ra một chiếc khăn khô, lau khô chiếc xe. Lúc này anh mới nhìn về phía tôi nói: "Em ngồi lên thử một chút xem thế nào."

Tôi cười, đặt mông ngồi lên phía sau, nhìn anh. Anh gật đầu một với tôi cũng ngồi lên phía trước, dặn tôi ôm chặt, anh đạp vòng quanh sân. Tôi vui vẻ ôm hông anh, thò đầu lên phía trước hỏi: "Thế nào rồi anh? Thế nào rồi anh?"

"Còn dùng được." Anh vừa trả lời, tôi nghe xong vui vẻ ngồi đằng sau duỗi thẳng chân ra.

Dọc đường Bình Giang cũng chính là con sông Bình Giang đang chảy, sông và đường nơi đây đã cùng nhau làm bạn trải qua mấy nghìn năm. Đường ở đây là đường đá, trải qua bao nhiêu năm, bị năm tháng mài mòn không còn bằng phẳng nhẵn nhụi nữa rồi. Đường đi có chút hẹp, xe đạp đi trên đường đá tròng trành lắc lư, đầu tiên tôi còn cảm thấy chơi thật vui, cười đến vô cùng vui vẻ, càng về sau thì chỉ còn lại buồn rầu, kêu: "Cái mông của em….. ai ui…….. Cái mông của em."

Phó Quân Nhan nghe vậy thì bật cười thành tiếng, tiếng cười hòa trong gió, rất dễ nghe. Tay tôi ôm eo anh cũng cảm nhận được lồng ngực anh đang rung động. Anh là một người trầm ổn, hiếm khi thấy anh cười thoải mái như vậy, tôi nổi tính muốn chơi đùa, đưa tay lên hết bấm lại chọc vào hông anh, trong miệng còn lẩm bẩm: "Ai cho anh cười, còn cười à." Anh bị tôi hết bấm lại chọc, cố gắng tránh mấy cái, cái yên nhỏ như vậy cũng không có chỗ cho anh tránh, thành ra cái xe đạp cứ lắc bên này lại lắc bên kia, xiêu xiêu vẹo vẹo. Anh thấy tình thế không tránh được nên chỉ có thể mặc tôi làm loạn, nếu không thì hai chúng tôi có thể được tắm sông rồi, anh dịu dàng nói: "Tiểu tổ tông (mình nghĩ để nguyên hay hơn), ngồi vững một chút, đừng lộn xộn."

"Ha ha." Tôi vừa nghe xong càng vui vẻ, càng cố gắng tấn công anh, Phó Quân Nhan không biết làm sao, một tay điều khiển xe, một tay đưa ra bắt lấy cái tay đang làm loạn của tôi, chỉ lát sau anh đã tóm được cả hai tay tôi đưa về phía trước, sức của anh lớn hơn tôi, tôi không thể rút ra được.

Tôi cọ cọ mặt trên lưng anh, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Anh là đồ hẹp hòi, người ta chỉ đụng một cũng không cho."

"Về nhà em đụng thoải mái….." Lời nói mập mờ này khiến tôi lập tức ngoan ngoãn.

Sau đó, Phó Quân Nhan dừng xe ở một chỗ, dắt tôi đi tìm ăn. Anh như một người dẫn địa phương vậy, nơi nào có món ngon cũng biết, hình như cũng rất quen thuộc với đường đi ở đây, hoàn toàn không gặp chút khó khăn nào mang tôi đi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Tôi hỏi: "Phó Quân Nhan, sao anh biết đường? Anh đã từng tới đây sao?" Anh cười lắc lắc cái điện thoại trong tay anh, tôi nhìn trên màn hình là sáu chữ 'Hướng dẫn du lịch Tô Châu'." Tôi chỉ còn biết yên lặng và yên lặng.

Đoạn đường này cũng tôi rất vui vẻ, trên xe đạp tôi gây sự với anh như vậy đã thành cảnh vui trong mắt người khác. Thỉnh thoảng có người nhận ra chúng tôi, chúng tôi ăn ý làm như không thấy, vẫn trải qua cuộc sống giống như một gia đình bình thường của mình.

Đầu tiên chúng tôi đi ăn chân gà, cái hương vị rất thật, ninh đến mềm nhũn, ăn vào miệng cảm giác nóng hầm hập, tôi ăn đến nghiện, vừa ăn lại còn bị Phó Quân Nhan cướp đi một miếng trong miệng, anh cứ ăn xong một miếng lại quay lại hôn một lên môi tôi, làm một tên trộm hương…..

Trên đường Bình Giang có một nhà bán sữa chua hoa miêu, bên trong sữa chua có đủ kiểu dáng, người đến mua cũng nhiều, xếp một hàng dài trước cửa, tôi và Phó Quân Nhan cũng ngoan ngoãn đứng xếp hàng ngay ngắn, tự nhiên cũng khiến người khác nhìn xem. Phó Quân Nhan cầm một phần bánh ngọt trên tay, tôi cầm một chiếc tăm xiên ăn. Anh nhìn thì tôi lại đút cho anh một miếng, tiếp tục nhìn lại đút tiếp. Cứ như vậy anh nhìn tôi cười, trong mắt tràn đầy sự ấm áp. Trước đây tôi cảm thấy nụ cười của anh rất đẹp, nhìn anh cười cảm giác rất tốt, nhưng lúc này, nhìn nụ cười của anh còn có mấy phần ngốc nghếch.

Cửa hàng này thực sự có rất nhiều loại sữa chua, lúc chúng tôi lựa chọn thì người phục vụ nói là nhiều loại đã bán hết, nhưng vẫn còn tám loại vị nữa, điều này khiến tôi lâm vào sự lựa chọn khó khăn, rất rối rắm.

Tôi cảm thấy tất cả đều ngon, vì thế càng không biết phải chọn món nào mới tốt, thành ra tôi đứng trước quầy hàng phồng má khó xử. Phó Quân Nhan thấy vậy nhẹ nhàng chọc chọc vào trán tôi, cầm tay tôi, bước lên, nói: "Chào bạn, cho tôi mỗi loại một phần."

Tôi nhếch miệng cười, nhìn anh không nói gì, sau đó di chuyển vài bước nhỏ đến gần tai anh, nhỏ giọng nói: "Liệu có ăn được hết không?"

Phó Quân Nhan cúi đầu cười, trả tiền xong, nhận một túi sữa chua lớn mà nhân viên phục vụ đưa sang, kéo tôi đi ra ngoài. Sau đó lấy ra một cốc màu xanh nhạt, đâm ống hút rồi đưa tôi. Tiếp theo nghiêng mặt nhìn tôi, nói từng tiếng một: "Lần trước có một con cá nóc ngốc nghếch, 'nhà giàu mới nổi' mua hai bát tổ yến, ăn được một bát còn một bát bỏ đi nha."

Anh học giọng điệu của tôi giống như đúc, tô nghẹn ngào, sờ sờ cái mũi, nhỏ giọng nói: "Cha em vẫn luôn dạy em, quản việc nhà cần phải tiết kiệm…..."

Anh cười liếc tôi một, giơ giơ cái túi lớn chứa bảy cốc sữa chua lên nhíu mày nói: "Hôm này sẽ theo ý muốn của em, Bảo Bối, chúng ta mỗi cốc uống một hớp được không?"

Tôi quẫn, lấy một cốc đâm ống hút đưa cho anh, khéo mắt hơi nhếch lên, nói: "Cảm ơn đại ân của công tử…." Trong lòng tôi lại nghĩ, hôm nay mà có An An ở đây có phải tốt không An An nhất định sẽ dấu đi giống như che dấu bình sữa của cậu nhóc, sau đó chia sẻ với Tiểu Khải…

Đương nhiên, sáu cốc sữa chua còn lại cùng không bỏ phí, mà là đưa cho mấy người fan đi theo chúng tôi từ đầu đến giờ,đ/i/ễ/n/ /đ/à/n /l/ê/ /q/uý/ đ//ô/n, vất vả chảy cả mồ hôi, may sao không nhiều không ít, vừa đủ sáu người.

Lúc Phó Quân Nhan xoay người đi tới bên cạnh bọn họ, mấy người kia vẫn hoàn toàn trong trạng thái ngây người, cũng không biết chạy đi, chỉ cứng nhắc đứng yên một chỗ không nhúc nhích, hình như đang suy nghĩ không ngừng, vẻ mặt giống như đứa trẻ làm sai một chuyện gì đó bị bắt gặp, chờ người lớn mắng vậy. Hơn nữa còn ngoan ngoãn mang 'hung khí' là điện thoại di động và máy ảnh giơ lên trước mặt, tay túm chặt, gương mặt đau sót. Một cô gái đứng cuối cùng, cũng là người có lá gan nhỏ nhất, bật khóc, hít hít cái mũi, nói: "Rất xin lỗi, rất xin lỗi, em…. Em, em sẽ xóa hình của anh chị đi, em….em, chỉ là em rất hâm mộ anh chị.……" Có thể nói, nhưng tay cầm máy chụp hình lại không bỏ được, càng ngày ôm càng chặt hơn.

Tôi nhìn dáng vẻ của cô ấy đột nhiên lại thấy đau lòng, nhớ tới trong kiếp trước có một sự kiện rất ồn ào, một cậu bé mười bốn tuổi thích một cô bé, có một lần gặp cô gái kia trên đường, lập tức lặng lẽ đi theo. Kết quả cô gái kia thế mà lại gọi vệ sĩ của mình tới, đánh cậu nhóc kia một trận, chặt đứt chân của cậu bé, bẻ gẫy tay cậu nhóc. Sau đó khi phóng viên phỏng vấn, tôi thấy một cậu nhóc hoàn toàn không có tí sức uy hiếp nào, một cậu nhóc gầy yếu, cậu nói trong tiếng khóc: "Em chỉ là thích cô ấy thôi mà, chỉ suy nghĩ muốn nhìn cô ấy thêm một. Em không nghĩ sẽ làm cô ấy sợ, xin lỗi, rất xin lỗi…..." Khi đó tôi chỉ nghĩ, tại sao đứa trẻ kia lại phải xin lỗi? Mà tôi nhớ, lần đó là một lần Phó Quân Nhan hiếm khi phát biểu trên truyền thông một lần, anh nói: "Làm gì có chuyện tình tốt như vậy đây? Bất cứ chuyện gì cũng có cái giá của nó, lựa chọn làm nghệ sĩ, mất đi sự tự do cũng là một phần trong cái giá đó." Lời nói của anh quá chân thực, không chỉ trích bất kì ai, lại hoàn toàn đâm trúng tử huyệt của một số người…..."

Cùng giống nhau, trong nhà đều là cục cưng của cha mẹ, nhưng vì yêu thích chúng ta nên mới nguyện ý đi theo chúng ta, mới phải lén lút chụp hình như vậy. Mặc dù có chút ảnh hưởng tới tự do, nhưng mà tại sao lại đi chỉ trích họ như vậy? Bọn họ sao có thể vì dạng người như thế, vô điều kiện đặt mình thấp hèn hơn để yêu thích, để bị giày xéo nữa đây?

Tôi vội vàng móc khăn giấy trong túi sách, chạy chậm tới đưa cho cái cô gái đang khóc bù lu bù loa kia, cô gái nhìn thấy tôi tới gần, trong mắt có sự mong đợi, có sự lo sợ, sợ hãi, rất đáng thương. Tôi sợ sẽ dọa cô gái kia, trước tiên cũng không dám nói gì, chỉ có ý tốt cười cười với cô ấy. Nhìn thấy cô ấy sững sờ cũng không biết phải làm gì hơn, đưa tay giúp cô ấy lau nước mắt trên mặt, vừa dỗ cô ấy giống như đang dỗ An An: "Sao lại khóc? Chúng tôi cũng đâu có tới giành máy ảnh của bạn đâu, chúng tôi là người dân lương thiện mà…."

Nói xong lại chỉ chỉ vào Phó Quân Nhan cho mấy người bên cạnh cũng đang chuẩn bị khóc nhìn: "Các bạn nhìn Phó Quân Nhan này, nhìn thấy các bạn đi theo chúng tôi lâu như vậy, còn giúp các bạn mua sữa chua nữa này. Có khát không?"Tôi vừ nói vừa hút một ngụm sữa chua của mình, lấy được cảm giác thỏa mãn, cười híp mắt nói: "Bạn nhanh cầm đi, nếu không vị ngon sẽ bị mấy người bạn kia lấy hết bây giờ. Nhanh lên nhanh lên."

Cô gái kia nghe xong, trong mắt có chút ngạc nhiên, nhìn tôi lại chậm rãi nhìn sang phía Phó Quân Nhan, kết quả lại bật khóc lớn hơn, tôi ngốc lặng, có chút không biết làm sao. Tôi nghĩ, quả nhiên tôi vẫn không có thiên phú đi dỗ người khác, quả nhiên vẫn là bạn nhỏ An An của tôi dễ dỗ nhất….

May mắn có một người bạn của cô gái kia bình tĩnh lại, nhìn tôi bằng ánh mắt như trẻ con đang quấn lấy cha mẹ vậy, vội vàng ôm lấy cô gái kia dỗ cô ấy đừng khóc, tôi kín đáo đưa toàn bộ khăn giấy còn lại cho cô ấy, nhích lại gần có chút dịu dàng sờ sờ mái tóc của cô gái kia. Tôi muốn động tác này có thể cho cô ấy thêm chút ấm áp, bởi vì mỗi lần Phó Quân Nhan sờ đầu tôi như vậy, tôi đều cảm thấy ấm áp dễ chịu.

Sau đó tôi tức giận đấm vai Phó Quân Nhan: "Phó Quân Nhan, chào anh thì tốt lắm sao. Tại sao lại có đúng sáu người đi theo chúng ta, anh cũng chỉ mua có sau cốc đây?" Nhìn anh cười, tôi bĩu bĩu môi, lầm bầm: "Cái gì mà mỗi cốc uống một ngụm chứ, rõ ràng đang lừa gạt Bảo Bối."

Anh sờ sờ đầu tôi nói: "Cha bảo quản gia phải tiết kiệm…"

Tôi ngất, véo cánh tay anh một, le lưỡi nói thầm: "Tiểu nhân… Đó là lừa gạt bảo bối…." Lúc tôi oán trách anh, ngay cả mắt cũng cười.

"Ừ, anh là tiểu nhân." Anh lên tiếng, rất vui sướng.

Sau đó anh nói cho tôi biết, anh đi tới trước mặt một chàng trai, hỏi: "Bạn có khát không?" Chàng trai kia ngạc nhiên gật đầu, sau đó lại xấu hổ, gãi gãi tóc mình nói: "Chúng em không dám uống nước, sợ khi đi vệ sinh lại không thấy anh chị nữa." Sau đó Phó Quân Nhan ôm vai tôi nói, em xem, họ rất lương thiện….. Tôi nghĩ, anh là người trong trẻo lạnh lùng, nhưng cũng là người tha thứ, ấm áp…..

Trên đường chúng tôi còn thấy một ông cụ rất nhiều lần, ông cụ chân đi giày tây, tay chống gậy, hiển nhiên là có tỉ mỉ ăn mặc. Trong tay ông còn dắt theo một chú chó, con chó này có vẻ như rất kiêu ngạo, là một con chó có da trắng, mắt hình tam giác, gương mặt có nhiều nếp nhăn, lông ngắn ngủn, nhìn qua giống như những chiếc lông giả cắm vào vậy. Nhưng, nét mặt nhăn nhúm, dáng vẻ như đang buồn bã nặng nề trông rất buồn cười.

Tôi lắc lắc cái tay đang được bàn tay Phó Quân Nhan nắm chặt, nói: "Anh nhìn kìa, nhìn con chó bị rụng lông đó." Phó Quân Nhan đưa mắt nhìn theo,

nhíu nhíu mày.

Tôi híp mắt nhìn lại dáng vẻ không có chút đẹp đẽ nào của con chó kia nói: "Khi em còn bé, có một lần em đi vào một quán cafê hình như tên là Cẩu Cẩu, đó chính là một quán cafê dành cho sủng vật đi vào ấy. Nhân viên phục vụ rất nhiệt tình, giới thiệu cho em rất nhiều chủng loại chó khác nhau trong cửa tiệm, giới thiệu mãi, đến lúc lại nói về nguồn gốc của những con chó này. Sau đó lại chỉ vào một con chó màu đen tuyền, xấu giống con kia kìa, nói cho em biết, "nó có nguồn gốc ở Trung Quốc đấy", lúc đấy em lập tức bật khóc, la khóc ầm ĩ lên, "oa oa oa, vì sao lại có con chó xấu như vậy cơ chứ, tại sao ở chỗ này gặp lại có đồng bào là một con chó xấu vậy."

"Đồng bào?" Phó Quân Nhan nghe xong cũng nhẹ giọng cười, nhướng mày nhìn tôi nói: "Hóa ra trước đây em cũng đã ngốc như vậy rồi….."

Lần thứ ba chúng tôi gặp lại ông lão kia, có rất nhiều người vây xung quanh ông, tôi tò mò kéo Phó Quân Nhan chui vào trong, tấm màn này vừa mở ra lập tức khiến cho tôi vui vẻ. Con chó xấu xí kia đang nằm úp sấp trên đường, bốn chi đều duỗi ra, không nhúc nhích chút nào, dáng vẻ như đang u buồn thâm trầm nha…. Ông lão có kéo xích chó như thế nào thì con chó kia cũng không thèm nhúc nhích, đến sủa cũng chẳng thèm sủa một tiếng, mọi người xung quanh đều cười, tôi cũng dựa vào người Phó Quân Nhan cười không ngừng, anh ôm tôi vào ngực, tôi che miệng cười vui vẻ.

Cuối cùng ông lão cũng không còn cách nào khác, ông túm hai chân trước của con chó, sau đó lại nhấc hai chân sau của nó lên, để nó đi bộ. Nhưng mới chỉ đi được hai bước, con chó kia lại giở trò không thèm đi nữa, nó nằm ngửa bụng lên trời ăn vạ.

Tôi lắc lắc bàn tay đang được Phó Quân Nhan cầm chặt, thở dài nói: "May mắn là Tiểu Khải của cũng ta không như vậy…….. Cuối cùng là lười đến như nào cơ chứ? Mà tính khí còn khó chịu nữa chứ?"

Phó Quân Nhan cười nhẹ, lại tinh tế cảm thán: "May mắn là cá nóc nhà chúng ta không phải đồng bào với con chó xấu xí kia…."

Tôi tức giận: "Phó Quân Nhan, anh muốn ăn đòn đúng không?"

"Về nhà rồi xử….."

Cả buổi chiều tôi và Phó Quân Nhan đều đi ăn đến no căng, ven đường có một gian hàng nặn đồ chơi, rất thần kì, khéo léo vô cùng, chỉ trong chốc lát đã ra một Tôn Ngộ Không. Tôi nhìn đến không cả chớp mắt, Phó Quân Nhan kéo tay tôi hỏi: "Bảo Bối, em muốn cái gì?"

Tôi nghĩ nghĩ rồi cười hắc hắc: "Trong Tây Du Kí em thích nhất là Trư Bát Giới. Trư Bát Giới rất tốt, rất đáng yêu, ăn được ngủ được."

Phó Quân Nhan nghe xong mỉm cười nhìn tôi, trả tiền mua cho tôi một Trư Bát Giới, lại nhắc tôi chỉ được cầm que chơi, không được ăn, giống như anh đang chăm sóc một đứa trẻ vậy, anh giải thích: "Bẩn lắm." tôi nghe xong chỉ cảm thấy ấm áp trong lòng……

Khi trời dần chuyển tối, chúng tôi vào trong một quán trà, chọn chỗ ngồi cạnh cửa sổ, ngoài của là dòng sông chạy qua, rất nên thơ.

Phó Quân Nhan chỉnh lại khăn trên cổ tôi, gọi nhân viên phục vụ, chọn một chút điểm tâm và một bình trà hoa. Trong quán có một ít người địa phương vùng Tô Châu, giọng điệu mềm mại. Người ta vẫn nói, nghe tiếng biết lòng, lòng người mềm mại, mang theo một mùi vị triền miên.

Trong quán trà có một sân khấu nhỏ, chỉ một lát sau có hai cô gái mặc sườn xám đi ra, hai người ngồi trên sân khấu, vừa đàn vừa hát, một người dùng đàn tam huyền, một người dùng đàn tỳ bà, hai người cũng chào hỏi người ngồi dưới đài, bắt đầu tự đàn tự hát. Vừa hát lại là nhạc chế, chậm chạm có quy luật.

Hai người hát: "mộng Giang Nam, mờ mịt thi đấu với Thần Tiên. Hoa đào Liễu Diệp càng mờ nhạt. Tài tử giai nhân vẽ ở bên trong nhan. Lúc này cũng lưu luyến."

Tôi không nhịn được nói với Phó Quân Nhan: "Khi em còn bé, cha từng nói với em, bé gái trong thành Cô Tô nói chuyện dễ nghe nhất, giống như có một sức lực mê hoặc người nghe, đây là một điều khiến mọi người đều hâm mộ." Nói xong tôi học một người lớn tuổi, nhắm mắt lại, lặng lẽ lắng nghe.

Tôi lại thấy cô gái kia hát: "Buông khói quấn quanh lâu bích, đèn hoa trên song lớn hiếm. Mộng đẹp nên sớm tỉnh lại, cảnh đẹp khó hiện lại." Đột nhiên tôi mở to mắt, nghe thấy không thoải mái, cũng không muốn nghe thêm nữa, tôi kéo Phó Quân Nhan tính tiền rồi rời đi.

Khi ra khỏi quán trăng đã treo trên cành liễu, tôi ăn no đến mức bụng căng tròn, tự nhiên lại thấy lười biếng, đến đứng cũng không còn chút sức lực nào cả, giống như người không xương, kì kèo mè nheo, ôm lấy cánh tay Phó Quân Nhan làm nũng.

Anh nghiêng đầu dịu dàng nhìn tôi, sờ sờ đầu tôi hỏi: "Mệt mỏi rồi sao?"

Tôi chu chu môi gật đầu, anh khẽ cười một tiếng, dịu dàng đặt một nụ hôn chuồn chuồn lướt trên môi tôi, vỗ vỗ tay tôi, tôi buông tay anh ra, nghiêng đầu nhìn anh.

Phó Quân Nhan bước lên một bước, khom người đưa lưng về phía tôi nói: "Lên đi, anh cõng em."

Tôi cười, nheo mắt lại, nhảy lên lưng anh, ôm chặt lấy cổ anh, nhắm mắt lại, lười biếng tựa vào vai anh, cọ cọ trên cổ anh.

Anh bước đi rất ổn định, hai tay ôm chân tôi, giữ cơ thể tôi.

Tôi dùng đầu cọ cọ vào người anh hỏi: "Phó Quân Nhan, vậy xe đạp phải làm sao?"

“Lát nữa anh sẽ đi về.”

“Tại sao? Có phải anh sợ anh đi không tốt sẽ đi xuống sông đúng không?” Tôi cười, đưa tay túm lấy lỗ tai đẹp đẽ của anh.

Anh cũng không tránh, nhỏ giọng nói: “Không biết người nào yếu ớt, nói ngồi trên xe không thoải mái.” Nói xong còn vỗ vỗ lên mông tôi, động tác rất nhẹ, rất dịu dàng.

“A.” Tôi nhếch miệng, cười, nổi lên ý xấu, liếm vành tai của anh, bước chân của anh vẫn rất vững vàng, vỗ vỗ vào mông tôi, dễ tính nói: “Đừng làm nũng, về nhà rồi làm.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chương 47

Sáng sớm ngày thứ hai chúng tôi tới Tô Châu, trong tiểu viện mang theo một hơi thở an nhàn, những giọt sương còn đọng trên lá cây cũng thấy rõ, trên giọt nước còn nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt. Phó Quân Nhan mặc một chiếc áo khoác màu trắng gạo, anh hơi ngẩng đầu nhìn chiếc chuông đang đong đưa. Bóng lưng thon dài mang theo ánh mặt trời ấm áp, không nói có bao nhiêu sự mê hoặc, quanh người anh lộ ra hơi thở trầm tĩnh, an nhàn.

Tôi đứng trước hiên nhìn bóng dáng của anh rất lâu, sau đó mới đi về phía anh. Anh nghe thấy tiếng động quay đầu lại, khóe môi tạo nên một độ cong, hai tay đang đút trong túi áo cũng giơ về phía tôi. Tôi vẫn luôn biết anh có một dáng vẻ đẹp đẽ, nhưng hôm nay chỉ là một nụ cười nhẹ nhàng, nhưng vẻ đẹp của anh lại khiến ánh mặt trời cũng muốn thở dài.

Chúng tôi ra cửa sớm, không khí vẫn còn tươi mới, người đi đường cũng ít hơn nhiều so với hôm qua, cũng không có vẻ phồn hoa náo nhiệt, đa số những cửa hàng bên đường vẫn còn đóng cửa. Trên cả con đường Bình Giang đều là không khí tươi mát thanh nhã bám trên người. Chúng tôi vào một nhà hàng ăn sáng, cửa hàng trông rất sạch sẽ, nhân viên phục vụ đều mặc đồng phục và vắt một cái khăn lông màu trắng trên vai khiến tôi cảm thấy buồn cười, anh ta nhìn thấy chúng tôi hình như rất ngạc nhiên, miệng há hốc chỉ vào tôi và Phó Quân Nhan, miệng cứ “a” một lúc lâu, giống như muốn rơi cả cằm xuống. Tôi nghịch ngợm đặt tay lên môi ý bảo anh ta đừng hét to. Nhân viên phục vụ kia cũng rất khôi hài, giống như nhân viên đặc vụ quay đầu nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói chuyện với chúng tôi: “Công tử và nữ thần muốn ăn gì?”

Tôi nghe cách gọi của anh ta nghiêng đầu cười khanh khách. Cuối cùng Phó Quân Nhan chọn thay tôi một phần điểm tâm sầu riêng và một cốc sữa, điểm tâm sầu riêng vừa mới ra lò, vẫn còn đang bốc hơi nóng, tôi vui vẻ ăn ngon lành. Nhưng mà, lúc tôi vui vẻ lấy tay cầm điểm tâm ăn, bị Phó Quân Nhan dùng đũa gõ nhẹ vào mu bàn tay. Tất nhiên là không đau, mà còn cảm thấy rất ấm áp….

Chúng tôi ăn xong thì vẫn còn sớm, cùng nhau tản bộ ở bờ sông, ngồi trên ghế đá dưới hàng liễu, Phó Quân Nhan ôm tôi ngồi nhìn dòng sông Bình Giang không có sóng. Tôi sờ sờ cái bụng, lại nhớ tới Cố Tiểu An, nhớ dáng vẻ ngốc nghếch mỗi lần cậu nhóc ăn nhiều lại để tôi sờ sờ vào bụng, không nhịn được cười thành tiếng. Một tay của Phó Quân Nhan đang ôm lấy bả vai tôi, cúi đầu nhìn vào mắt tôi hỏi: “Em cười cái gì?” Tôi im lặng, cười ngây ngô hai cái, nói: “Mỗi lần nhớ tới An An lại buồn cười.” Phó Quân Nhan gật đầu một cái, khóe miệng hơi nhếch lên: “Mua piano về cũng không đánh một lần, chờ khi chúng ta trở về, một nhà bốn người cùng nhau đánh đàn được không?” Tôi gật đầu, nghĩ đến Tiểu Khải thật tốt số, lại có thể đi vào hàng ngũ một nhà bốn người.

Khoảng tầm mười giờ sáng, trên sông bắt đầu có những chiếc thuyền hoa đi du thuyền, tôi và Phó Quân Nhan cũng vui mừng gọi một chiếc thuyền hoa.

Đầu tiên chúng tôi chỉ ngồi ở mũi thuyền lặng lẽ nhìn phong cảnh, trong phố cổ có những ngôi nhà với tường trắng, những ô ngói, nói thật, nơi này không có cảnh vật làm rung động lòng người, chỉ nhàn nhạt, mộc mạc, vừa vặn cứ như vậy tan ra tiến vào lòng mọi người, làm cho hơi thở con người giống như bị lắng xuống, chỉ cảm thấy một sự yên bình.

Tôi tựa trong ngực Phó Quân Nhan, nghe tiếng tim anh đập có lực mà vững vàng, chúng tôi nắm chặt tay nhau đặt phía trước, cả người tôi đều được hơi thở của anh bao quanh, một mùi hương nhẹ nhàng dễ ngửi. Không biết qua thời gian bao lâu, đầu bên kia cầu đá cũng có một chiếc thuyền hoa, trên đó có hai người khoảng tầm năm mươi tuổi, họ ngồi dựa vào nhau, người phụ nữ với mái tóc hoa dâm, mặt mũi hiền lành, nắm tay người bạn già của mình, thuyền đi từ từ trên sông gió mát tinh tế cộng thêm với tiếng cười nhẹ nhàng: “Quân đến Cô Tô cách nhìn, người ta tận gối sông. Cổ cung rồi rãnh thiếu đất, nước hạng Tiểu Kiều nhiều. Còn tựa như trước đây bơi lên uyển, ngựa xe như nước áo quần như nêm. Hoa tháng đang gió xuân.” (Những cái này các nàng cho em xin giữ nguyên.) Người đàn ông cũng đặt tay phải lên thuyền đánh nhịp, cười nhẹ nhìn bạn già của mình, đáy mắt là tình cảm quyến luyến không thể lau được.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, tôi và Phó Quân Nhan ăn ý cùng liếc nhìn nhau, anh nở nụ cười nhàn nhạt, chiếc cằm thon dài cọ sát trên tóc tôi, tôi nhích lại gần trong lòng anh, nhớ tới một bài thơ rất hay, cười, nhẹ nhàng đọc trong lòng anh:

“Khi anh tuổi già, hai ngọn tóc hoa dâm, buồn ngủ hôn mê, ngồi bên cạnh lò lim dim,

Xin mở cuốn sách này ra từ từ đọc,

Nhớ lại vẻ mặt ngày xưa với ánh mắt dịu dàng, bên trong sóng mắt in sâu hình bóng,

Bao nhiêu người yêu dáng vẻ thướt tha quyến rũ theo thời gian,

Yêu vẻ đẹp thanh xuân,

Nhưng chỉ có một người yêu em thành tâm thành ý,

Yêu nét mặt dần dần biến đổi theo năm tháng đau khổ gian nan…."

Tôi vươn tay, ngước đầu ra từ ngực anh nhìn anh, vuốt ve gương mặt đẹp trai của anh.

Anh nâng lên khóe môi, bàn tay như ngọc cầm chặt lấy bàn tay tôi, nhẹ nhàng vuốt ve. Nhìn thẳng vào mắt tôi, cười một tiếng, nhẹ nhàng lặp lại:

"Khi em già đi, tóc đen nhiễm sương,

Một mình bầu bạn bên lò sưởi, mệt mỏi xao động, Xin hãy mở cuốn sách này, ngân nga ngâm xướng,

Nhớ lại năm đó tóc tung bay,

Sóng mắt thâm thúy, nhìn quanh lưu quang,

Như hoa dẫn bướm, chúng sinh điên cuồng,

Người ta nói yêu dáng vẻ, nhưng không nói yêu tâm hồn,

Duy chỉ một mình anh, yêu tâm hồn thơm mát,

Biết yêu tâm hồn, hương thơm thánh khiết.

Khi em già đi, tinh thần mệt mỏi,

Duy chỉ mình anh tình ý lâu dài." (Xin thề, hết hơi. Anh chị nói yêu thì nói huỵch toẹt luôn đi lại còn thơ với văn để hành xác trẻ con thế này.)

Tôi nhắm mắt, âm thanh trong trẻo của anh quanh quẩn bên tai tôi, đau khổ mà chung tình.

Tô tựa trong ngực anh, nắm lại tay anh, nghe những điều tốt đẹp trong câu nói, đáy lòng mềm mại như nước, tôi chỉ cảm thấy anh luôn ở bên cạnh, yên lặng, gắn bó, chính là những năm tháng sau này, tất cả đều là những ngày tốt đẹp.

Tôi chậm rãi nắm chặt tay anh, trong lòng luôn nhảy nhót vì ngại ngùng và vui vẻ, tôi ngửa mặt lên, nhìn anh bằng ánh mắt nóng bỏng, cuối cùng mở miệng nói: "Phó Quân Nhan, em muốn sinh con dưỡng cái cho anh, muốn cùng anh đi đến khi bạc đầu."

Anh nghe xong thì sững người, yên lặng lúc lâu, cứ nhìn tôi bằng ánh mắt ngốc nghếch…. Tôi nhìn thấy yết hầu của anh chuyển động không ngừng, rất lâu sau, anh mới nặng nề trả lời: "Được." Một tiếng này, rất sâu, trầm trọng như vậy, mang theo sự nghẹn ngào không cách nào che dấu được.

Một giọt lệ không hề báo trước rơi xuống mặt tôi, anh cúi đầu nhìn tôi, đáy mắt trong suốt, hốc mắt đỏ lên, là khóc. Tôi ngạc nhiên chớp mắt, mới ngửa mặt lên hôn lên ánh mắt của anh, không biết vì sao, có lẽ chỉ là ảo giác, thế nhưng tôi lại cảm giác xung quanh anh tràn ngập hơi thở đau đớn và tuyệt vọng, yếu ớt đến vậy, khiến người ta đau lòng, đau lòng vì yêu người đàn ông này. Lại như thế vì không tự chủ được, bởi vì nước mắt của anh chảy xuống.

Tôi làm giống như bình thường anh vẫn làm để dỗ tôi, vuốt ve từng phát trên lưng anh, tôi nói:"Phó Quân Nhan, anh làm sao vậy? Em chỉ nói một câu rất bình thường thôi mà….."

Anh rất kích động lắc đầu nói không, lại đột nhiên yên tĩnh lại, khẽ nghiêng mặt nhìn sang bên bờ sông, tôi không nhìn thấy mặt anh, chỉ nghe thấy anh dùng một âm thanh rất thấp nói: "Đối với anh nó rất quan trọng……." Giọng nói kia như chứa đựng tất cả sự đau khổ không thể chịu nổi một chút …..

Sau đó anh ôm chặt lấy tôi nói: "Một người phụ nữ muốn trải qua một đời với một người đàn ông, muốn sinh con dưỡng cái cho anh ta thì cần bao nhiêu là quyết tâm? Lại cần bao nhiêu quyết một lòng?" Anh dùng câu hỏi nhưng lại không phải câu hỏi. Âm thanh có một chút run rẩy, mang theo cả sự mờ mịt.

"Em tạo áp lực cho anh sao?" Tôi có một chút lo lắng, nhẹ giọng hỏi.

Anh lắc đầu, vẫn nghiêng mặt đi như trước, anh nói: "Không, anh rất vui vẻ." Giọng nói rất nghiêm túc, rất chân thành.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 47.2

Nhưng mà, cho dù như vậy thì tôi cũng không thích dáng vẻ vui vẻ mà lại nghiêm túc như vậy của anh. Tôi nghĩ nghĩ, đẩy Phó Quân Nhan một cái, giãy ra khỏi ngực anh, tôi chạy mấy bước trên thuyền hoa về phía người chèo thuyền, nhận lấy cây sào trong tay người lái. Người cầm lái là một người đàn ông trung niên với gương mặt thật thà chất phác, ông vẫn đưa lưng về phía chúng tôi không nói một lời, thấy tôi muốn thử chèo thuyền cũng không nói hai lời, đưa tay cầm cho tôi và lui ra mấy bước.

Tôi xoa xoa tay, nhìn về phía Phó Quân Nhan hơi hất cằm, nháy mắt mấy cái nói: "Bảo Bối em đây có thể làm được. Nhìn đây."

Phó Quân Nhan lúc này mới quay mặt lại, anh ngồi trên mũi thuyền nhàn nhạt nhìn tôi, xua xua tay về phía tôi khẽ gật đầu.

Tôi híp mắt cười, hắng giọng một cái, bày ra dáng vẻ xinh đẹp mười phần vẹn mười, chèo mấy cái, tôi nghĩ, chèo thuyền là một chuyện đơn giản, làm gì có chuyện tôi lại không giải quyết được cơ chứ.

Nhưng mà, một lần, hai lần, ba lần, rất nhiều lần về sau, thuyền hoa vẫn đứng yên không động tại một chỗ. Tôi rối rắm, giương mắt nhìn về phía Phó Quân Nhan, trên mặt anh đã có nụ cười thản nhiên, ánh mắt trong veo nhìn tôi, hướng về phía tôi vô tội nhún vai.

Tôi liều chết, cổ tay run rẩy, tôi muốn làm hết khả năng của mình để anh vui vẻ, nhưng không phải lấy thân thể làm trò hài cho anh vui, nữ thần không thể làm chuyện đó được. Vì thế, lần này tôi càng cố gắng, quyết tâm giải quyết cái thuyền hoa này, …… Cuối cùng thuyền hoa cũng động đậy, nhưng mà cũng chỉ xoay quanh một chỗ….

Phó Quân Nhan ngồi ở đầu kia đã thấp giọng cười thành tiếng, anh đứng lên, trong mắt tràn đầy ấm áp, hơi nghiêng đầu nhìn tôi.

Tôi thẹn quá hóa giận, nhăn mặt mũi nói: "Vậy anh tới thử xem."

"Cũng không phải không thể được." Ang gật đầu một cái, đi tới nhận lấy que lái trong tay tôi. Giống như không hề cố sức, nhẹ nhàng hoạt động hai cái, hành động nhẹ nhàng, sắc mặt dịu dàng, chậm rãi, thuyền hoa cũng từ từ chuyển động…..

Tôi cúi đầu, len lén nhìn sắc mặt của anh, muốn anh cũng gặp bi kịch giống mình, thuyền hoa sẽ bị quay vòng tròn, khụt khịt, cúi đầu nói nhỏ: "Phó Quân Nhan, hình như ngoài ăn ra em chẳng làm được gì cả."

Người cầm lái đang đứng một bên cũng bật cười thành tiếng, tôi nhìn ông một cái, gương mặt thật thà của ông ấy đỏ bừng lên. Tôi không nhìn nữa, quay đầu lại nhìn Phó Quân Nhan bằng vẻ mặt đáng thương cầu an ủi. Phó Quân Nhan đưa que lái trả lại cho người cầm lái, đi tới sờ sờ đầu tôi, dắt tôi trở lại chỗ ngồi, ngoài miệng tuy nói chuyện nhưng vẫn mang theo ý cười: "Những công việc tốn sức này nên để đàn ông làm, em tranh làm gì? "tôi vừa nghe xong lập tức cảm thấy như sáng tỏ thông suốt…… Anh dịu dàng nhìn tôi một cái, vươn tay ôm tôi vào ngực, giọng nói trầm thấp: "Cám ơn em, Bảo Bối."

"Hả." Tôi có chút không hiểu, anh sờ sờ tóc tôi, cười với tôi.

Một lúc sau, điện thoại di động của tôi vang lên. Tôi cúi đầu mở túi sách lấy ra, nhưng những đồ vật linh tinh trong túi của tôi cũng rất nhiều, tôi vẫn thấy tiếng chuông reo, nhưng tìm một lúc vẫn không thấy điện thoại, tôi gấp đến mức cảm thấy tức giận. Phó Quân Nhan ngồi bên cạnh nhắc nhở tôi: "Em cứ bình tĩnh, càng nóng vội thì sẽ càng loạn." Lúc này tôi mới bình tĩnh tìm, vừa nhận điện thoại đã nghe thấy giọng nói rất to của chị Vạn Thanh, nhưng trong giọng nói tràn đầy sự vui mừng, lắp ba lắp bắp nói: "Tiểu Ái, Tiểu Ái, trúng, trúng, trúng rồi."

Tôi nằm trong ngực Phó Quân Nhan kinh ngạc nhíu mày: "Chị Vạn Thanh, chị trúng giải thưởng gì à?" Vui mừng thành như vậy……

"Trúng rồi, trúng rồi." Chị Vạn Thanh ở đầu kia vẫn vui vẻ hô to, tôi im lặng…… Không phải chỉ là trúng giải thưởng thôi sao…. Tôi bất đắc dĩ nghiêng mặt nhìn Phó Quân Nhan, anh đang giúp tôi đóng túi lại, cười cười trấn an tôi, chỉ chỉ vào điện thoại di động để tôi kiên nhẫn nghe.

"Chị Thanh, chị bình tĩnh một chút, cuối cùng là trúng cái gì? Vội chết em rồi." Tôi phồng má thở dài.

"Nữ chính ấy. Trúng rồi. Đạo diễn Hoài An mời em đóng vai nữ chính ấy. Chị đã giúp em kí hợp đồng rồi. Tiểu Ái, Phương Tình nói đúng rồi, quá chính xác."

"A, chị nói gì cơ." Tốc độ nói chuyện của chị quá nhanh, tôi nghe không rõ ràng, nhưng cũng hiểu được một chút, tôi vui vẻ rời khỏi ngực Phó Quân Nhan hỏi lại.

"Đúng vậy, nữ chính trong bộ phim mới của đạo diễn Hoài An là em. Tiểu Ái, em được tiến quân vào màn ảnh lớn rồi. Chị đã xem qua lịch làm việc của em rồi, hoàn toàn không có gì vướng mắc cả. Em ở Tô Châu diễn xong bộ phim tuyên truyền này thì về tổ diễn của đạo diễn Hoài An. Thời gian cũng không bị chậm trễ. Nhất định là trời cao đã định sẵn em sẽ được đóng nhân vật chính trong phim của ông ấy."

Tôi cũng cười, vui vẻ nhảy nhảy lên, Phó Quân Nhan vội vàng đứng dậy ôm tôi, ôm chặt tôi trong ngực nói: "Được rồi, được rồi, cẩn thận không rơi xuống sông bây giờ."

Tôi vui mừng cầm chặt tay anh cười to, ngước mắt lên nói: "Trong phim mới của đạo diễn Hoài An em được đóng nữ chính đó, thật sự được chọn rồi. Hắc hắc."

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt bất đắc dĩ và cưng chiều, dựa vào trán tôi thân mật cọ xát, vuốt vuốt lưng tôi để tôi bình tĩnh, dán vào môi tôi nói: "Vâng, nữ chính, còn một việc nữ sẽ khiến em vui vẻ hơn này, báo cho em biết, anh sẽ đóng vai nam chính đó."

"Thật sao?" Tôi trợn to mắt.

Anh gật đầu, nháy nháy mắt với tôi.

"Không trách được anh lại đến buổi chọn nhân vật chính……" Có thể diễn một tác phẩm mới, có thể được diễn chúng với Phó Quân Nhan, thật tốt. Tôi càng thêm vui vẻ, hơ tay múa chân, tôi ở trong ngực Phó Quân Nhan vươn lên, giơ tay một cái, nhẹ buông tay, không hề báo trước, điện thoại di động của tôi cứ như vậy rơi xuống dòng sông Bình Giang…. Tốc độ quá nhanh không thể ngăn được…. Tôi ngạc nhiên, nằm trong ngực Phó Quân Nhan cứng đờ cả người, liếm liếm môi, nhẹ giọng nói: "Phó Quân Nhan, hình như em nhạc cực sinh bi rồi (vui quá hóa buồn)……"

Anh gật đầu một cái thật mạnh, nhìn theo ánh mắt tôi xuống chỗ chiếc điện thoại vừa rơi xuống.

"Phó Quân Nhan, làm sao bây giờ." Tôi ủ rũ, không biết làm sao, cầm lấy tay Phó Quân Nhan lắc lắc, bày ra vẻ mặt đau khổ nhìn anh.

Anh kéo tôi ngồi xuống, ôm tôi trong ngực suy nghĩ một chút, sau đó nặng nề móc chìa khóa từ trong ngực ra, tôi cho là anh đã nghĩ ra biện pháp rồi, nhìn anh bằng ánh mắt lấp lánh hi vọng, sau đó thôi thấy anh cúi đầu cẩn thận dặn tôi: "Bảo Bối, chúng ta chỉ có thể mò trăng trong nước thôi…." Tôi quẫn……

"Em phát hiện ra sao anh lại là người không biết xấu hổ như vậy cơ chứ, Phó Quân Nhan." Tôi nhìn anh bằng ánh mắt chê bai, vỗ vỗ tay anh, đẩy chìa khóa trả lại anh. Anh cứ việc nói thẳng là không vớt lên được không được à…..

Anh thế mà lại nhìn tôi bằng vẻ mặt bình chân như vại (bình tĩnh), sờ sờ mặt tôi, nghiêm túc trả lời tôi: "Bảo Bối, mặt không dày thì sao có trò vui cơ chứ."

Đối mặt với việc tôi đang buồn muốn chết, anh không thèm an ủi, nhìn chiếc điện thoại yêu quý của tôi rơi xuống sông, Phó Quân Nhan lạnh nhạt nắm tay tôi, nói: "Bảo Bối, lúc này em sẽ càng theo sát anh." Giọng nói kia giống như tiểu nhân đắc chí…… Khiến cho người ta vừa yêu thích vừa bực mình…..

Buổi trưa, Phó Quân Nhan dắt tôi đi qua vài con ngõ, cuối cùng cũng tìm được một nhà hàng nhỏ theo phong cách Châu Âu, tường bên ngoài cửa hàng vẽ một con mèo nghịch ngợm, híp một con mắt, lại thè lưỡi. Tôi quay đầu cũng nhìn về phía Phó Quân Nhan với vẻ mặt như thế, anh chọc chọc vào mũi tôi nói: "Meo meo….." Khiến tôi ôm bụng cười khanh khách.

Chỗ ngồi trong cửa hàng cũng không nhiều lắm, để mở một khúc nhạc dương cầm ấm áp, tường bên trong sơn màu vàng, có chỗ lại là màu xanh lá, mỗi vị trí đều lộ ra phong cách riêng của chủ nhân, những bó hoa trên hành lang cũng được trang trí rất đẹp, chúng tôi chọn một chiếc bàn bên cạnh cửa sổ, hoa văn trên cửa sổ cũng mang phong cách Châu Âu, một bên cửa sổ còn để những chiếc giá để cắm nến, tôi tò mò nhìn ra ngoài, hai người đàn ông trung niên đang ngồi trên một chiếc bàn nhỏ trong một con ngõ chơi cờ, hai người đều đang chống má, dáng vẻ như rất nghiêm túc.

Tôi liếc nhìn thực đơn, nhìn thấy món điểm tâm sầu riêng Dương Chi, tôi đẩy thực đơn sang để Phó Quân Nhan chọn, nhìn anh giống như một người dân nơi đây, Đường đi như nào anh cũng biết, chỗ nào có món ăn ngon anh cũng thuộc. Tôi nhìn bàn cờ lại nhớ tới ngay đó Phó Quân Nhan dễ dàng tháo được khó khăn, dáng vẻ của cha tôi lúc đó, thực sự là khó mà thấy được.

Vì vậy tôi miễn cưỡng chống tay vào cằm gọi: "Phó Quân Nhan ……" Anh ngẩng đầu nhìn tôi nhẹ nhàng lên tiếng, giúp tôi rót một cốc trà nóng. Tôi bĩu bĩu môi, hỏi ra vấn đề mà tôi muốn hỏi từ sớm: "Phó Quân Nhan, anh thực sự không biết chơi cờ vây sao? Vậy sao anh lại thông minh vậy, cha em chỉ mới nhìn cái bình xứ một chút anh đã giải quyết được vấn đề rồi."

Anh hơi nhếch mắt lên, nhàn nhạt nhìn tôi một cái, đưa tay sờ đầu tôi nhưng không nói gì.

Tôi chu miệng làm nũng: "Em tò mò lâu lắm rồi, nói đi. Anh mau nói đi, nói đi mà. Tại sao anh lại nghĩ ra vậy….." tôi chống tay lên mắt, nháy mắt với anh mấy cái, bày ra vẻ mặt vô tội.

"Đêm hôm đó sau khi về phòng, anh dùng cả đêm để xem 'Nhập môn cờ vây'." Anh sờ sờ mũi tôi, nhẹ giọng nói.

"Nhập môn cờ vây?" Tôi sợ hãi than, trong lòng đang sôi trào đánh trống gieo hò rồi. "Sách nhập môn sẽ dạy từng bước sao? Nhưng cha nói, bàn cờ đó là trong một cuốn sách cổ dạy đánh cờ mà. Còn là một bản hiếm có mà. Nếu như vậy thì cha em còn nghiên cứu chơi cờ làm gì. Chẳng lẽ thực sự cha em chơi cờ rất tệ sao?" Tôi xì mũi coi thường, đột nhiên cảm thấy suy đoán của tôi bao nhiêu năm trước đã được chứng thực. Khi đó cha tôi rất yêu thích đánh cờ, đi khắp nơi đều cầm theo cuốn sách nghiên cứu đánh cờ, trong nhà cũng bày rất nhiều bàn cờ, có ngọc thạch, có mã lão, khi đó tôi đã cảm thấy cha tôi sẽ phát triển trở thành người chơi cờ dở…..

Lại thấy Phó Quân Nhan lắc đầu một cái, cười phủ nhận nói: " 'Nhập môn cờ vây' cũng không dạy. Chỉ là hôm đó lúc anh tìm cuốn sách này, trên mạng vô ý tìm được Thiên long bát bộ trong 'Hư Trúc rách lả lướt trân cư' có một ít chương, anh lại đọc qua một chút. Trong đó có nói, Hư Trúc đã từng đi một nước cờ, kết quả mọi người đều nói ông hồ đồ, nhưng khi nhìn kĩ lại thì nước cờ kia cũng là phương pháp vừa đúng lúc tìm đường sống trong chỗ chết, mặc dù cách làm này cũng tổn hại một quân cờ, nhưng lại làm cho cả bàn cờ đều sống." Anh nói mà khẽ cười: "Nhưng mà anh cũng không nghĩ là nó lại đúng lúc như vậy, anh xem sách một đêm cũng không hề có tác dụng, vậy mà tiện tay đọc một trang tiểu thuyết lại vừa đúng có tác dụng."

Tôi nghe ra chân tướng, miệng mở thành hình chữ o, nếu như cha tôi biết rõ chân tướng nhất định sẽ hộc máu mất…..

Phó Quân Nhan gọi món bánh ngọt hải đường, ăn rất ngon, ngọt mà không ngán, bởi vì tôi ăn quá nhanh khiến cho dính cả mảnh vụn bánh lên mặt. Phó Quân Nhan tính tình tốt, dùng giấy ăn lau đi cho tôi, sau đó thấy tôi muốn gọi nhân viên phục vụ gọi thêm một phần nữa, anh vội ngăn tôi lại, không cho tôi gọi nữa, mở miệng khuyên: "Ăn nhiều món điểm tâm này, buổi chiều lúc ngồi xe đến studio em sẽ khó chịu." Lại thấy môi tôi đang bĩu ra, anh hơi híp mắt, dịu dàng buông tay tôi ra, chỉ nhìn tôi một cái, thở dài nói: "Bảo Bối, nếu em muốn ăn nữa thì cứ gọi đi. Thực ra, em mập hơn một chút nhìn cũng rất đẹp mắt."

Sấm sét giữa trời quang. Tôi vừa nghe xong lại ngoan ngoãn buông tay, ủ rũ, uống nước.

Cái gì là tử huyệt của người phụ nữ? Chính là vấn đề có béo hay không?.... Tôi cắn môi, nghĩ trong lòng quả nhiên, không thể đối đầu với công tử nhà tôi…

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ngoại Truyện 1: Phó Quân Nhan

Bảo Bối đã từng hỏi tôi rất nhiều lần: "Phó Quân Nhan, tại sao anh lại đối xử với em tốt như vậy?"

"Phó Quân Nhan, có phải anh vừa gặp đã yêu em đúng không?"

"Phó Quân Nhan, có phải anh rất yêu em đúng không?" Mỗi lần cô ấy hỏi tôi như vậy luôn dùng một vẻ mặt chắc chắn, ánh mắt xanh thẳm híp lại như hình trăng lưỡi liềm, má phải cười lên để lộ lúm đồng tiền, nhìn tôi bằng vẻ ngốc nghếch, vừa ngoan ngoãn lại vừa đáng yêu.

Mỗi lần như vậy tôi luôn luôn ôm cô ấy một phát, sờ sờ mặt cô ấy.

Đúng vậy, tại sao lại thế? Việc này nhìn thì rất đơn giản, nhưng nói qua thì rất dài .

Trong những năm 60, ông ngoại tôi đã đến định cư ở Canada, vì xuất thân là người lính nên rất nhanh ông tôi đã trở thành thủ lĩnh của một bang phái. Mà mẹ tôi Phó Nhã Nhã lại là người con duy nhất của ông, được gọi là công chúa trong giới hắc đạo, nhưng thật ra là hữu danh vô thực. Mẹ tôi cũng không phải là người kiêu căng ác độc. Từ nhỏ mẹ đã được học trong một trường học tư thục, học 'Nữ giới', 'đệ tử quy', mẹ tôi rất thích sườn xám, giống như một mỹ nhân mềm mại trong thời dân quốc, yếu đuối, giàu tình cảm, nhát gan, dịu dàng, không quyết đoán. Trong trí nhớ của tôi, mẹ tôi là một bông hoa tàm ti (tơ tằm), nhỏ bé, yếu ớt. Giọng nói của mẹ rất nhỏ nhẹ, hàng mi dài luôn hơi buông xuống, lúc nở nụ cười cũng rất cẩn thận, làm việc gì cũng vụng trộm nhìn ánh mắt của người khác. Mẹ luôn cầm cuốn sách Tứ thư ngũ kinh kể chuyện xưa cho tôi nghe, ngồi trên giường khâu đế giày cho cha tôi, cũng sẽ nhân lúc mờ mờ tối lén lau nước mắt.

Một người phụ nữ như vậy mà trong một lần có mấy bang phái đang bắn nhau lại dám nấp trong một góc, không chạy đi, cũng không la hét. Sau cùng, một cô gái yếu đuối như vậy, sau khi mưa bom bão đạn qua đi, nhưng vẫn còn bao nguy hiểm vây quanh, cứu một người đàn ông bị thương rất nặng trong một ngõ hẻm trước một kênh rạch. Cô gái nhỏ bé yếu ớt như vậy mà lại đỡ một người đàn ông đi tới 10 km, vất vả về tới nhà.

Cho đến nay tôi vẫn luôn nhớ rõ, khi mẹ tôi nói cho tôi biết chuyện này, đáy mắt mẹ chiếu ra những ánh sáng rực rỡ, mẹ nói: "Cứu ông ấy, là một chuyện dũng cảm nhất mà mẹ từng làm." Sau đó, lại rơi lệ, từng giọt từng giọt, giống như đang rơi vào trong lòng tôi, khiến tôi đau đớn. khi đó tôi còn nhỏ, chỉ muốn vuốt ve ánh mắt của mẹ, an ủi mẹ, an ủi một người phụ nữ yếu đuối luôn khóc thút thít.

Sau khi tôi lớn lên, nghĩ lại những chuyện này, luôn cảm thấy, chuyện dũng cảm nhất mà mẹ tôi đã làm lại là một tai nạn.

Người đàn ông mẹ tôi cứu về tên là Vương Quân, sau đó lại ở lại nhà họ Phó. Mẹ tôi luôn nói, khi đó ông ấy còn không có cả một bộ quần áo lành lặn, ông vụng trộm lấy một bộ quần áo chỗ thu hồi lại, ống tay áo đều rách nát. Có một lần mẹ và ông ấy nói chuyện, ông ấy luôn đứng dựa lưng vào tường, sau này mẹ mới phát hiện ra, ngày ấy, quần áo sau lưng ông ấy có một lỗ thủng rất to.

Khi đó, một hôm giữa mùa đông, mẹ tôi thấy ông ấy đi một đôi giày mới, rất vui mừng cho ông ấy, nhưng vừa nhìn lại mới phát hiện là ông ấy đi một đôi giày vải mỏng mùa thu. Nhưng ông ấy đứng trước cửa nhà ông ngoại tôi, đứng trong đống tuyết cả đêm cũng không hề kêu một tiếng lạnh hay đau.

Có một lần ra nước ngoài, các bang phái khác tới khiêu khích, mẹ tôi sợ tới mức trốn dưới gầm bàn phát run, ông ấy lập tức đứng ngăn trước cái bàn kia che chở cho mẹ tôi, bị súng bắn vào bả vai, ngay cả hừ một tiếng cũng không hừ.

Mẹ nói, khi đó mẹ tôi rất đau lòng…..

Dần dần, càng ngày ông ngoại tôi càng coi trọng người đàn ông được mẹ tôi cứu về này, bắt đầu hết sức bồi dưỡng ông ấy. Sau này trong công việc Vương Quân đúng là một cánh tay đắc lực. Thủ đoạn làm việc của ông ấy rất sắc bén, nhìn qua lại nhỏ nhã cao quý không dính một hạt bụi. Ông ấy mới vào vòng không lâu đã giúp ông ngoại tôi giao dịch được nửa đường dây buôn bán ma túy ở Canada , hơn nữa đều liên quan tới súng ống đạn dược, những xưởng chế tạo vũ khí tư nhân to lớn. Trên đà đó, ông ngoại tôi và ông ấy đã liên tục đứng trên danh sách tội phạm, từ ác nhỏ thành ác lớn. Tất

nhiên, như vậy tiền bạc cũng tới quá dễ dàng, nhà họ Phó cũng giàu có sung túc.

Năm mẹ tôi hai mươi tuổi, ông ngoại tôi hứa gả mẹ tôi cho Vương Quân, cũng là cha tôi. Khi đó, cha tôi đối xử với mẹ tôi chỉ có thể dùng từ sủng ái vô hạn để hình dung. Người lớn trong nhà cũng nói, d,i,ễ,n, ,đ,à,n, ,l,ê, ,q,u,ý, ,đô,,n,,, cha tôi đợi mẹ tôi giống như yêu thương con gái vậy. Khi mẹ tôi mang thai tôi thì ông ngoại tôi mắc bệnh nặng, khi tôi sinh ra được một tháng thì ông ngoại tôi qua đời. Về sau mẹ tôi luôn nói với tôi về cái ngày đó, mẹ nói, không biết vì sao, ngày đó trời rất u ám, một chút gió cũng không có, mây đen bao phủ không khí nặng nề đến không thở nổi, trên trán mẹ tôi tự nhiên lại đổ mồ hôi lạnh, qua không bao lâu, ông ngoại tôi đã ra đi. Trước khi ông ngoại tôi qua đời, vẫn cố gắng chống đỡ đến hơi thở cuối cùng, cứ nhìn chằm chằm vào cửa phòng cũng không nhắm mắt. Ông đang chờ cha tôi làm việc ở ngoài chạy về, ông vẫn cố gắng chống đỡ đến khi cha tôi mệt mỏi gấp gáp chạy về, ông run run cầm tay cha tôi đặt lên mu bàn tay mẹ tôi, sau đó mới yên tâm nhắm mắt, một lời nói cũng không để lại.

Cũng chính bắt đầu từ ngày đó, cuộc sống của mẹ tôi có những biến hóa nghiên trời lệch đất.

Khi đó cha tôi đã là người bước trên con đường sự nghiệp, khi ông ngoại bị bệnh nặng cha tôi cũng mang tất cả tiền bạc trong nhà đến các nước khác đầu tư, dùng thứ tiền đen kia đi tẩy trắng, xây dựng trường học, xưởng đóng tàu, từ từ thực nghiệp. Cho nên ông thường xuyên không có nhà, mẹ tôi cũng không có kín đáo phê bình, huống chi, tính cách của mẹ tôi vẫn luôn được giáo dục cẩn thận, không có kín đáo phê bình. Khi đó tôi vừa tròn một tháng, người già và mẹ tôi đều chờ cha tôi về đặt tên cho tôi.

Nhưng mà khi cha tôi cuối cùng cũng trở lại, ông còn mang về một người phụ nữ và một đứa bé trai ba tuổi. Cha tôi dắt tay đứa nhỏ kia, thằng bé cũng gọi ông là cha.

Thằng bé kia ba tuổi, cũng có nghĩa là khi đó ông ấy đã biết mẹ tôi. Ba tuổi cũng đại diện cho là ông ấy đã phản bội mẹ tôi. Sau đó, đất nhà họ Phó thành đất nhà họ Vương, nhà họ Phó thành nhà họ Vương. Mà mẹ tôi, chủ nhân chân chính của nhà họ Phó, mẹ mang theo tôi, mang theo hành lí bị đuổi ra ở trong nhà kho. Không có giải thích gì, cũng không có lời ra tiếng vào, kể từ ngày đó, cha tôi nhìn mẹ tôi như người xa lạ, giống như những ngày tháng yêu đương say đắm kia chưa từng tồn tại. Kể từ ngày đó, sân nhà họ Phó mỗi ngày đều diễn ra một cảnh, con rể ở rể nhà họ Phó đuổi vợ con vào ở nhà kho, tự quản lí nhà họ Phó, ôm người phụ nữ khác, cùng sinh con với người phụ nữ khác.

Tên của tôi, mãi năm tôi bốn tuổi mới có.

Sau khi mẹ tôi ôm tôi vào ở trong nhà kho, bởi vì tính cách quá yếu ớt, lại bị kích thích lớn, nên tinh thần không còn được minh mẫn, mẹ tôi thường hay quên mọi việc, thậm chí còn quên cả việc tôi là con trai của mẹ. Nhưng mẹ luôn nói không ngừng một việc, mỗi lần nói đều nói về những việc mẹ đã trải qua, khi mẹ còn là thiếu nữ với dáng vẻ như hoa lài, trong trắng mà sạch sẽ.

Mẹ nói: "Con biết không, trong lòng mẹ, ông ấy là anh hùng, nhiều người như vậy, rối tinh rối mù, nhưng chỉ có mình ông ấy là cúi người cứu một đứa trẻ ngã khóc trên mặt đất."

"Khi đó, mẹ thấy quần áo của ông ấy có vài vết rách, đứng nói chuyện cũng dựa lưng vào tường, mẹ đã nghĩ, về sau nhất định sẽ đau lòng cho ông ấy."

"Ông ấy không thích nói chuyện, nhưng mỗi lần nói chuyện với mẹ luôn đứng chắn đầu gió, khi dùng ô che mưa cũng nghiêng hết ô về bên mẹ, chính mình lại ướt hết người."

"Mẹ làm đế giày cho ông ấy, làm xong đế giầy. Ngày hôm sau ông ấy đi giầy mới đến trước mặt mẹ, lần đầu tiên nở nụ cười với mẹ. Khi đó mẹ chỉ nghĩ, nghĩ muốn cả đời làm đế giày cho ông ấy, mẹ muốn sinh con dưỡng cái cho ông ấy, cũng ông ấy nắm tay nhau đi đến đầu bạc răng long….."

Lúc nói chuyện mẹ tôi luôn cười, ánh mắt sáng trong, vẫn là nụ cười cẩn thận như cũ, giống như một búp hoa e ấp chưa nở.

Sau đó, mẹ tôi thường mệt mỏi đứng cạnh cửa sổ, giống như đứa trẻ bị bỏ rơi nhìn ra bên ngoài, sắc mặt trắng bệch,cả người nhìn mỏng manh đến trong suốt , ban đêm cũng thường hay kêu gào, mỗi lần đều gọi tên cha tôi, Vương Quân, Vương Quân…. Không biết bao nhiêu lần, giống như là dù có gọi như thế nào cũng không đủ.

Bởi vì trong di chúc của ông ngoại tôi đã dặn rằng cha mẹ tôi không được ly hôn, cuộc sống cũng không được rời nhà họ Phó trong thời gian dài. Cho nên người phụ nữ kia không cho mẹ tôi ra ngoài, một đoạn cửa nhưng cách mấy bước lại có những người canh gác. Tôi vẫn nhớ, mỗi lần tôi đi ra khỏi nhà kho, bọn họ đều nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại, lúc đó tôi còn không biết buồn khổ là gì, nhưng tôi lại cảm thấy đau đớn.

Mẹ tôi nếu không đúng hạn ăn cơm uống nước khi người ta đưa tới thì cơm nước cũng sẽ bị lấy đi, mà mẹ tôi lại thường xuyên quên ăn quên uống. May mà khi đó tôi còn nhỏ tuổi, nên cũng không bị quản chế ra vào, người canh gác cũng luôn bỏ qua cho tôi, nhưng cứ ra ngoài sẽ bị người 'anh' kia bắt nạt cho quay về.

Tôi đã từng nói qua cùng Bảo Bối, tôi nói: "Năm anh ba tuổi anh đã rất hiểu chuyện rồi." Khi đó Bảo Bối luôn cười nói tôi khoác lác, lè lưỡi hướng về phía tôi làm nũng. Cô ấy không biết, mỗi lần dáng vẻ cô ấy yêu thương An An khiến tôi rất hâm mộ. Mà tôi yêu thương An An lại giống như đền bù tất cả đau đớn trong lòng tôi. Tôi hi vọng cậu bé có thể vô tư thoải mái không lo lắng gì lớn lên, bởi vì, hiểu chuyện quá sớm cũng đại biểu cho sự gian khổ.

Năm tôi ba tuổi, tôi đã biết len lén giấu đồ ăn cho mẹ tôi. Năm tôi ba tuổi, tôi đã biết đóng chặt cửa sổ không để mẹ tôi ngã xuống, từ căn gác xép trong nhà kho. Năm tôi ba tuổi, tôi đã giúp mẹ tôi giặt quần áo, giặt áo lót của mình. Năm tôi ba tuổi, tôi luôn phải giả vờ đau bụng để lấy thuốc giấu đi cho mẹ tôi, sau đó tôi nấp trong nhà vệ sinh nhìn trộm ra ngoài, nhìn bác Phúc học tập đánh nhau, bắn súng, võ thuật, học binh pháp Tôn Tử. Lại nghe thấy bác Phúc đã từng nói cho tôi biết nằm gai nếm mật, như có thể khắc cương. Rồi sau đó, tôi luôn chứa dáng vẻ dốt nát, lại giữ chặt nước miếng, đi vòng qua người 'anh' kia, vì chỉ khi tôi bị người 'anh' kia đánh một trận mới có thể khiến người phụ nữ kia buông lỏng phòng bị.

Năm tôi ba tuổi, tôi đã thử bảo vệ một người…..

“Tại sao anh lại gọi là Phó Quân Nhan vậy? Là vì Quân Nhan Như Ngọc sao?” Lúc Bảo Bối nghiêng đầu hỏi tôi, tôi chỉ cười, lắc đầu một cái với cô ấy.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, mẹ tôi không bao giờ kể chuyện xưa với cha tôi nữa, mẹ tôi chỉ một lần lại một lần đọc:

“Ánh trăng luôn trên cao, giữa màn ảnh lạnh lẽo. Một người phụ nữ cô độc ngâm nga, bốn người nào ngồi vui mừng.

Mùa vụ nhiều lần đã dời, hành trình đất khách xa xôi không trả. Xanh thẳm nhưng không khô cạn, lệ thiếp rơi cũng không quản.

Nguyện làm bụi trần nơi biên cương, bởi vì phong ủy quân nhan. Quân Nhan lương tắm nhiều, thiếp lay động nước đục.”

Thời gian dài bị giam giữ, mẹ tôi dần dần đi vào ảo giác, hoặc là nói, chính mẹ tôi tự đưa mình vào giấc mơ. Mẹ tự cho mình là một người vợ của thương nhân, buôn bã chờ đợi chồng mình đi buôn bán trở về, chờ một chút, đợi một chút. Nhưng cũng có một khoảng thời gian lúc nhỏ tôi sống trong vui sướng, đó là lúc mẹ tôi nhớ ra tôi là con trai của mẹ, sau đó thân mật ôm tôi trong ngực, sờ sờ đầu tôi, dạy tôi những bài thơ bài ca hay, nói cho tôi về Tứ thư ngũ kinh. Mẹ dùng ngón tay thấm nước thay bút lông dạy tôi viết chữ. Còn có thể dùng lá cây được gió thổi vào qua cửa sổ nhỏ, thổi cho tôi nghe những bài hát hay. Nhưng sau đó mẹ lại quên mất tôi, tự mình ngồi trong góc giường, dùng cây kim sợi chỉ khâu đế giày cho người đàn ông kia, sau đó yên lặng rơi lệ. Thế nhưng,đ'ĩ ễ'n' 'đ'àn' 'lê' 'q'u'ý' 'đ'ô'n', như thế là cũng rất tốt rồi, bởi vì thỉnh thoảng mẹ còn nhớ ra tôi.

Tôi vẫn luôn nhớ rõ, cuộc sống như vậy tôi có sáu tháng lẻ một ngày.

Đêm hôm đó gió rất to, thổi bung cửa sổ nhỏ ra, mẹ tôi dậy sớm hơn tôi, mẹ nhìn thấy một màn, cha tôi dắt tay một người phụ nữ, một bên dắt tay một đứa trẻ. Sau đó ông hôn nhẹ người phụ nữ kia, tiếng người phụ nữ kia cười duyên, âm thanh ồn ào của đứa nhỏ. Theo đó còn có tiếng thét chói tai của mẹ tôi.

Tôi trợn to mắt nhìn mẹ tôi ngã xuống từ chiếc cửa sổ nhỏ trong căn gác xép của nhà kho, trong miệng vẫn ngu ngốc nhớ tới: “Xanh thẳm nhưng không cạn, lệ thiếp rơi cũng không quản. Nguyện làm bụi trần nơi biên cương, nguyên nhân bởi phong ủy quân nhan. Quân nhan lương tắm nhiều, thiếp lay động nước đục. Quân nhan…….. Quân nhan……..”

Mẹ tôi không chết, bởi vì được cây khô trong sân kéo lại, nhưng vẫn bị ngã gãy chân. Bởi vì không được chữa trị, nên sau khi vết thương lành, chân của mẹ tôi có chút nghiêng. Mẹ tôi bị ngã xuống nên ảnh hưởng tới đầu, mẹ giống như một đứa trẻ cẩn thận, luôn cúi đầu xuống, nhỏ giọng, mẹ không nói lời nào, khi đói, khi khát trong miệng cũng chỉ nhớ đến lẩm bẩm: “Quân nhan, quân nhan…..”

Mẹ tôi gọi một lần, tôi lại quay lại một lần, vì vậy, năm tôi bốn tuổi, tôi có tên, tên tôi là Phó Quân Nhan. Đây cũng là nguồn gốc tên tôi, không phải là quân nhan như ngọc, cũng không có sự vui vẻ. Mà cha tôi, cũng không tới thăm chúng tôi, cho dù chỉ là một lần cũng không.

Trong rất nhiều những đêm sau này tôi đã từng nghĩ, khi đó, nếu mẹ tôi mà chết được thì cũng là một điều may mắn……

Sau khi mẹ tôi ngã xuống, người phụ nữ kia thấy vẫn chưa đủ vui vẻ, bà ta biết mẹ tôi chưa chết, ngày hôm sau lập tức cho người làm chặt toàn bộ cây cối đi. Từ đó trở đi, từ cửa sổ này nhìn ra ngoài, không thấy một chút bóng cây nào nữa, chỉ còn một sân cỏ khô héo.

Tôi sáu tuổi, đứa bé kia cũng chín tuổi. Có một hôm, không biết mẹ tôi tìm đâu ra một chiếc sườn xám màu xanh nhạt, mẹ tôi mặc lên, hơi nhếch môi nở nụ cười với tôi, nhỏ bé yếu ớt. Dưới ánh trăng trông giống như một đóa hoa lài nhỏ bé yếu đuối, đáy mắt tinh khiết trong sạch không rõ việc đời. Lần đầu tiên tôi chủ động trèo lên cái ghế, mở cửa sổ ra, tôi muốn mẹ tôi nhìn một chút về bên ngoài, nhìn những cảnh vật đã lâu không nhìn thấy. Nhưng tôi không biết, đó lại là một tai nạn.

Cũng chính trong đêm đó, cha tôi nhìn thấy mẹ tôi, ông nhìn mẹ tôi rất lâu qua ô cửa sổ nhỏ, tôi không biết ông ấy đang nghĩ gì, đang nhớ gì và muốn làm gì. Nhưng mà, nửa tiếng sau, người phụ nữ kia gọi tới một đám đàn ông, tôi nhớ bà ta chua ngoa chửi bới: “Bà đây không thể nào nhìn nổi cái đồ đĩ thõa kia nữa, bà đây muốn cho cô ta phải chết.”

Sau đó, những người đàn ông kia, làm nhục mẹ tôi, mẹ khóc, mẹ kêu, mẹ trốn bọn họ chỉ cười, đều vươn ra những cánh tay bẩn thỉu. “'Anh’ dùng dây thừng chói tôi lại, một bàn tay giữ chặt cổ tôi, bắt tôi phải nhìn toàn bộ. Mà tôi chỉ có thể khóc, khóc nhìn mẹ tôi bị làm nhục. Chiếc sườn xám màu xanh nhạt bị xé hết, tóc mẹ bị xõa tung, trên người toàn là vết thương, cả người đều là bẩn thỉu, cả nước mắt bất lực, còn có những âm thanh buồn bã thảm thương.

Lúc này, người đàn bà kia trở lại một lần nữa, bà ta cười rất đẹp, cười không ngừng, tôi thấy cha tôi sau lưng bà ta. Cha tôi không có bất kì một vẻ mặt gì, ông cũng không tiến lên ngăn cản một câu nào, chỉ nhìn về phía mẹ tôi bằng ánh mắt nhàn nhạt, lại nhìn về phía tôi đang bị chói trong góc. Nhưng vẫn giữ nguyên trầm mặc. Bọn họ cứ như đang xem diễn kịch, nhìn một người phụ nữ khóc đến điên cuồng.

Sau đó, mẹ tôi cũng không từ chối, không kêu gào nữa. Mẹ tôi thành thật nghiêng đầu, nhìn xuyên qua một đám súc sinh nhìn về phía tôi, lại nhìn về người đàn ông đang đứng trước cửa, người đã từng là chồng, là anh hùng trong lòng mẹ.

Tôi thấy đáy mắt mẹ tôi dần trở nên sạch trong, lại đột nhiên lâm vào điên cuồng, mẹ cười lên ha hả, trong miệng vẫn nói lên những âm thanh buồn bã: “Vương Quân. Vương Quân. Anh không nhớ sao? Anh không nhớ chút nào sao? Em là Nhã Nhã. Em là Nhã Nhã đây mà. Em đã từng nói, em muốn làm đế giày cho anh cả đời, em muốn sinh con dưỡng cái cho anh, em muốn cùng anh nắm tay nhau đi đến đầu bạc răng long…… Em là Nhã Nhã mà……..”

Không biết sức lúc ở đâu ra, đột nhiên mẹ tôi đẩy người đàn ông đang trên người mẹ tôi ra, dáng người nhỏ nhắn chạy như điên về phía cái cửa sổ và nhảy xuống. Tôi nhìn thấy ánh mắt cuối cùng của mẹ vẫn chứa cả nụ cười đau khổ, ánh mắt mẹ nhìn về phía tôi, trong miệng vẫn lẩm bẩm: “Vương Quân,

em muốn làm đế giày cho anh cả đời, em muốn sinh con dưỡng cái cho anh, em muốn cùng anh nắm tay nhau đi đến đầu bạc răng long……"

Sau đó, mẹ tôi ngã xuống, không còn chút đường sống nào cả hoàn toàn tạo thành một đóa hoa huyết liên, trong lòng tôi đau nhói, cả đời cũng không thể quên được.

Từng câu từng chữ mẹ tôi đã từng nói, giống như một lưỡi dao khắc sâu vào tim tôi. Mẹ nói:

"Cứu ông ấy, là chuyện dũng cảm nhất mẹ đã làm."

"Con biết không? Trong lòng mẹ, ông ấy là một người anh hùng, nhiều người như vậy, loạn thành một đoàn, chỉ có ông ấy, trong lúc nguy hiểm như vậy vẫn khom người cứu một đứa trẻ vô tội đang khóc."

"Mẹ nhìn thấy trên quần áo của ông ấy có rất nhiều vết rách, lúc gặp người liền tựa lưng vào tường, khi đó mẹ nghĩ, nhất định về sau sẽ đau lòng cho ông ấy."

"Ông ấy không thích nói chuyện, nhưng mỗi lần nói chuyện với mẹ sẽ đứng đầu gió chắn cho mẹ, khi đi mưa thì phần lớn ô nghiêng về phía mẹ, cả người mình lại chịu ướt hết."

"Mẹ làm cho ông ấy cái đế giày, khi làm xong đưa cho ông ấy. Ngày hôm sau ông ấy đi giày mới đến trước mặt mẹ, lần đầu tiên nở nụ cười với mẹ. Khi đó mẹ muốn, muốn làm đế giày cho ông ấy cả đời, muốn sinh con dưỡng cái cho ông ấy, muốn cùng ông ấy nắm tay nhau đi đến đầu bạc răng long……"

Sau đó tôi bị che kín mắt, cả đêm bị đưa đi khỏi nhà họ Phó……

Tác giả: "Công tử khéo léo hiểu lòng người, lạnh nhạt, ôn hòa, không phải vì cuộc sống giàu có thoải mái, mà bởi vì phải trải qua bao nhiêu phong ba bão táp. Anh biết cuộc sống khó khăn nên càng thêm lạc quan. Anh có vẻ ngoài tốt đẹp, nhưng nội tâm lại đau khổ như người già. Đây cũng chính là lí do tại sao, người kiêu ngạo như anh lại rơi lệ vì một câu nói dịu dàng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Chương 48

Đến chỗ phim trường của tổ diễn, tôi cảm thấy thực sự là cái duyên, tổng đạo diễn của phim tuyên truyền lại là người lần trước hợp tác quay quảng cáo với chúng tôi, là quỷ đạo, anh ta nhìn thấy tôi và Phó Quân Nhan cùng nhau xuống xe, câu nói đầu tiên lại là: "Hai người quả nhiên đang ở cùng một chỗ…."

Tôi quẫn, Phó Quân Nhan gật đầu cười yếu ớt, nhìn thấy Quỷ đạo cũng không có chút ngoài ý muốn nào, nhẹ nhàng chào hỏi: "Đã lâu không gặp."

Phim cổ trang, trong hóa trang phiền toái nhất chính là kiểu tóc, tôi còn chưa ngồi vững vàng đã bị kéo vào phòng hóa trang làm tóc, nhận tóc giả. Phó Quân Nhan cũng tương đối đáng thương, anh bị bọc đầu lại, cũng không phải diễn cảnh cung Thanh, nếu không công tử Quân Nhan trong lòng mọi người đã bị bóng lưỡng đầu rồi…. Tôi nghĩ đến cảnh tượng Phó Quân Nhan với quả đầu trơn bóng, thậm chí còn có cả phản quang, lập tức nhịn không được bật cười khanh khách. Một tiếng cười này khiến tôi cúi đầu xuống, nhưng nhà tạo mẫu tóc lại đang kéo tóc tôi, kéo tới mức da đầu tôi run lên, tôi hét lên một tiếng thảm thiết. Rước lấy một ánh mắt nhìn sang của Phó Quân Nhan, anh nhìn tôi bằng ánh mắt quan tâm, lại có chút bất đắc dĩ lắc đầu. Anh quay đầu sang chỗ nhà tạo mẫu tóc dịu dàng nói: "Tiểu Ái sợ đau, làm phiền bạn nhẹ tay một chút." Nhà tạo mẫu tóc nghe thấy Phó Quân Nhan nói chuyện với cô ấy, cười đến mức miệng ngoạc đến tận mang tai, xuống tay cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tôi xấu hổ sờ sờ mũi, lại không dám tiếp tục suy nghĩ linh tinh nữa.

Đầu tiên chúng tôi tập chung ở Lưu Viên, khoảng tầm năm giờ chiều, sau khi du khách đã rời đi, lúc này tổ diễn mới cùng với những nhân viên công tác ở Lưu Viên tiến vào. Bởi vì cân nhắc đến vấn đề hóa trang và đổi trang phục, nên tôi và Phó Quân Nhan đổi sang mỗi người một xe bảo mẫu khác nhau, thợ trang điểm chải cho tôi một kiểu đầu tiêu chuẩn của tiểu thư thời xưa, trên tóc có cài một chiếc trâm cài ngọc bích và một bông hồng nhạt mềm mại, đơn giản lại sạch sẽ. Trang phục của tôi thêu hoa cúc vàng và một chiếc quần lụa mỏng, nhìn vừa thoải mái lại thanh tú. Trong lòng tôi rất vui mừng, cầm chiếc gương nhỏ hết soi lại soi, tôi chưa bao giờ đóng phim cổ trang, nên cũng không biết dáng vẻ của mình khi mặc trang phục cổ xưa sẽ thế này…. Trong lòng tôi càng không ngừng vui sướng, lại nói, mọi người đều gọi công tử Quân Nhan, công tử Quân Nhan, không biết khi Phó Quân Nhan rơi vào cổ đại sẽ đẹp đến như thế nào nữa….

Tôi mới đẩy cửa xe ra, xe bảo mẫu của Phó Quân Nhan bên kia cũng đang mở, nhân viên trang phục của anh tới trước, sau đó Phó Quân Nhan mới xuống, tôi thấy anh mặc một chiếc áo bào rộng, trông rất thư sinh, ống tay áo thêu hoa lan viền vàng, bên hông có đeo một thanh ngọc như ý xinh xắn, gương mặt thật là quá xinh đẹp, cả người thanh tú tuấn nhã, trong lúc hành động lại phiêu phiêu nhược tiên (Gió thổi nhẹ nhàng), quả nhiên là một công tử gấm vóc sáng sủa.

Tôi không tự chủ được sau khi xuống xe thì đứng ngây ngốc nhìn anh, không một ai có thể tưởng tượng được, một người đàn ông lại có thể đẹp đến mức này…

Những người xem đang đứng một bên, tôi chỉ nghe thấy âm thanh thì thầm: "Cửu thiên tiên nữ hạ phàm trần."

Lại có người đọc:"Mạch thượng nhân Như Ngọc, công tử đời Vô Song."

Trong lòng tôi đang muốn cười, thật ra thì cha tôi nói cũng không sai, chỉ với tướng mạo như thế này, tôi chắc chắn sẽ bị tướng mạo của anh mê hoặc…….. Tuyệt đối là như vậy……...

Cảnh quay đầu tiên, tôi phải leo lên xà nhà, thợ trang điểm giúp tôi sắp xếp kiểu tóc ổn thỏa, tôi lập tức đươc treo ngược lên, chỉ chốc lát sau, mọi người ở đây đều nhìn lên xà nhà bằng ánh mắt soi mói, Phó Quân Nhan sau khi đã xác định tôi ngồi an toàn trên xà nhà, anh cũng lui bước ra ngoài cầm một cuốn sách buộc chỉ chuẩn bị cẩn thận.

Bộ phim tuyên truyền Tô Châu này kể về một câu chuyện tình yêu du dương đẹp đẽ thời cổ, trên thực tế là một bộ phim trên màn ảnh nhỏ.

(Đoạn này tả về cảnh cổ trang nên về xưng hô từ ngữ mình xin để cho hợp.)

Trong phim, Phó Quân Nhan là công tử Lục Thiểu Du của Lại Bộ Thượng Thư, tôi là tiểu nữ nhi Mục Khanh Khanh của tuần phủ Giang Tô.

Mục Khanh Khanh chính là cô dâu nhỏ của Lục Thiểu Du. Nếu là cô dâu nhỏ thì hai người cũng đã gặp nhau mấy lần khi còn bé, nhưng khi còn bé cũng không nhớ được nhiều, khi lớn dần lên vì kiêng dè nên cũng ít lui tới. Một hôm, Mục Khanh Khanh tinh linh cổ quái (Nghịch ngợm ý ạ.) tán gẫu cùng bạn thân, nói đến dáng vẻ bất lương của những thiếu gia khác, nàng không nhịn được muốn nhìn vị hôn phu chưa cưới của bản thân lớn lên trông như thế nào. Vì vậy, tiểu nữ nhi của nhà họ Mục, dựa vào những công phu mèo ba chân học trộm từ đại ca, bay đi làm trộm.

Nhưng Mục Khanh Khanh mới chui vào thư phòng của Lục Thiểu Du không bao lâu, còn chưa nhìn kĩ mọi vật xung quanh, ngoài cửa đã truyền tới tiếng bước chân. Mục Khanh Khanh cứng đờ, đôi mắt to tinh quái khẽ chớp chớp, cái đầu dưa bị xà nhà đụng mấy cái, cuối cùng dựa vào công phu mèo cào ba chân trốn lên trên xà nhà.

Mục Khanh Khanh cắn chặt hàm răng, ôm xà nhà nằm trên đó thở dài một hơi, sau đó, két một tiếng, cửa phòng chậm rãi được đẩy ra. Chỉ nhìn thấy một công tử tao nhãdieeneeenddaannnaleeeeeequyyyyyddooooonnn, đạp ánh trăng đi đến, thân hình thanh tú như trúc, quả nhiên là tướng mạo tốt mà Mục Khanh Khanh chưa thấy bao giờ, nàng nhịn không được há to miệng, thiếu chút nữa đã hô thành tiếng, vội vàng dùng tay bịt kín miệng mình động tác quá nhanh, thiếu chút nữa bị rơi từ trên xà nhà xuống, vì vậy, trên xà nhà trái phải gây ra tiếng động, một hồi luống cuống tay chân.

Bên trên một cô nương lộn xộn, nhưng quang cảnh dưới xà nhà lại khác. Chỉ thấy Lục Thiểu Du đã ngồi vào bàn đọc sách, sửa lại một chút vạt áo, trong tay cầm một cuốn sách mỏng, bắt đầu nhẹ giọng đọc. Mặt mũi tinh xảo dưới ánh sáng của chiếc đèn như ẩn như hiện, càng làm tăng thêm vẻ văn tú lỗi lạc. Mục Khanh Khanh đầu tiên là nhìn đến ngây dại, vừa bĩu môi, lại nghĩ đến Lục Thiểu Du này cũng rất chăm chỉ. Lại nghĩ tới đại ca mình ban đêm cũng vào thư phòng đọc sách, đọc không dưới nửa canh giờ sẽ trở về phòng nghỉ ngơi. Vì vậy, Mục Khanh Khanh định buông lỏng cả người nằm trên xà nhà, nhìn lén trái phải Lục Thiểu Du.

Nghe hắn đọc với giọng nói ôn hòa: "Đồng tuyên vương hỏi rằng: "Tề Hoàn, chuyện Tinh Tấn Văn nên nghe thấy ư?"… Nói rằng: "Đức làm sao có thể vương?"…. Nói rằng: "bảo vệ dân mà vương, đừng khả năng cai quản như vậy."…. Quân tử so với cầm thú như vậy, gặp này sinh, không đành lòng gặp này tử, nghe thấy âm thanh này, không đành lòng ăn thịt hắn. Này đây quân tử cách xa nhà bếp…."

Mục Khanh Khanh trên xà nhà lắc đầu nghe, nhưng nghe hồi lâu, Lục Thiểu Du cũng chỉ lặp đi lặp lại đoạn này, nhìn thấy hắn nhắm mắt lại cảm thụ, ấp úng đọc nửa câu. Mục Khanh Khanh nghe thấy rất buồn chán, nhìn hắn như muốn xác nhận, ngáp một nhỏ nhỏ, cứ như vậy nghe nhiều lần nàng đã sớm cảm thấy buồn ngủ, hơn nữa cô nương rất dễ ngủ….

Lúc này lại thấy Lục Thiểu Du gạt gạt bấc đèn (cái bấc ở đèn dầu để lửa cháy nhỏ lại, to lên ấy), Mục Khanh Khanh thở ra một hơi trong lòng, biết tạm thời Lục Thiểu Du sẽ không rời đi, đành ôm chặt lấy xà nhà, trước ngủ một giấc rồi nói sau.

Mục Khanh Khanh nằm trên xà nhà mơ mơ màng màng tỉnh lại một lần, nghe thấy Lục Thiểu Du vẫn còn đang đọc: "Tề Hoàn, chuyện tình Tấn văn nên nghe thấy ư?....." Mục Khanh Khanh nhìn sang, gương mặt cứng ngắc, trong lòng điên cuồng nguyền rủa Tề Hoàn, Tấn Văn, toàn bộ đi ngồi xổm trong hầm phân của Mục phủ đi….. Bất đắc dĩ vặn vẹo cái cổ cho đỡ cứng, lại tiếp tục ngủ.

Lại qua lúc lâu, Mục Khanh Khanh lại tỉnh lại lần nữa, lúc này trời đã có chút sáng, nàng nằm ngủ quá lâu, cả người có chút tê cứng, khẽ động một lập tức đau đến mức khàn khàn mở miệng. Nhưng nàng vừa nhìn xuống dưới, thiếu chút nữa ngất đi vì tức giận. Chuyện gì vậy nha…… Lục Thiểu Du ôn cả đêm vẫn như lúc ban đầu "Tề Hoàn, Tấn Văn huyện chương." Không thuộc cũng thôi đi, tại sao dứt quãng đến bây giờ cũng đọc không được đầy đủ thế này? Tại sao lại phải mở sách ra đọc đi đọc lại thế này?

Mục Khanh Khanh tức giận đến vọt lên, nhảy từ xà nhà xuống, thở phì phò đứng trước bàn đọc sách, hung hăng vỗ bàn một, thấy Lục Thiểu Du ngạc nhiên ngẩng đầu về phía mình, vừa mở miệng chính là: "Tề Hoàn, chuyện tình Tấn Văn có thể nghe thấy ư? ….. Quân tử so với cầm thú như vậy, gặp này sinh, không đành lòng gặp này tử, nghe thấy âm thanh này, không đành lòng ăn thịt hắn. Này đây quân tử cách xa nhà bếp…"

Mặt Mục Khanh Khanh đỏ lên, đọc thuộc lòng lại những câu mà Lục Thiểu Du đã đọc bên tai nàng cả đêm đọc lại, thở hổn hển nhìn hắn chằm chằm, sau đó chống tay vào eo, hất cằm lên, một tay chỉ vào mũi Lục Thiểu Du mắng: "Cái tên ngốc này. Cái này có gì khó khăn cơ chứ? Đồ ngốc! Đồ ngốc! Vác một cuốn sách có gì khó khăn sao? Đồ ngốc! Đồ ngốc!" Nói xong còn không nản lòng, vỗ vỗ cái bàn một, thở phì phì thoải mái phất tay áo đi về phía cửa chính.

Trong thư phòng nhất thời toàn bộ đều yên lặng, chỉ còn ánh mắt sạch sẽ, trong suốt, bình tĩnh nhìn bóng lưng đã đi xa của nàng, hắn ngửa đầu nhìn xà nhà, nắm chặt cuốn sách trong tay, cảm thấy buồn cười.

Lục Thiểu Du mở màn thực sự quá mộc mạc, ngốc nghếch, cho nên khi camera sáng đèn, tôi thấy Phó Quân Nhan rõ ràng trong thời đại đen tối hỗn loạn, một công tử tướng mạo tốt lại giả vờ ngốc nghếch dốt nát, ngay cả một đoạn sách cũng không thể đọc được, tương phản thực sự quá lớn. Tôi nhịn không được cười điên cuồng, cười cười, vừa đến cảnh đó tôi lại cười, qủa thực đã náo trường quay một trận. Sau đó tôi lại cười đến không biết làm sao, ôm xà nhà chỉ vào Phó Quân Nhan nói: "Lục Thiểu Du chính là một dạng diện mạo đẹp mắt hai hàng chứ sao…. Ngay cả một đoạn sách cũng không gánh nổi….." Quỷ đạo đứng dưới lúc này mặt mũi tối sầm, đóng máy quay, trả lời một câu: "Đó là em." Tôi ôm xà nhà cứng đờ, mặt lúc đỏ lúc trắng.

Toàn trường đều yên lặng, Phó Quân Nhan khẽ giương mắt, nhìn về phía Quỷ đạo nhẹ nhàng hỏi:"Anh và Tiểu Ái rất quen thuộc sao?" Mặt Quỷ đạo cứng đờ, ho nhẹ mấy tiếng, quay đầu kêu nhân viên một lần nữa chuẩn bị công việc.

Tôi sờ mũi một, lúc này mới phản ứng được, lần này quay phim tuyên truyền chính là dùng phim nhựa tới quay, cho nên quay lại một lần chính là một lần đốt tiền. Vốn cũng không phải phim thương nghiệp, bộ phim này cũng không được đầu tư nhiều lắm, cũng không trách được Quỷ đạo lại xù lông, tôi đau lòng…. Len lén nhìn Phó Quân Nhan, anh nháy mắt với tôi mấy cái, ý bảo tôi ôm xà nhà cho chắc. Tôi ngoan ngoãn gật đầu, le lưỡi với anh, giống như An An chơi đùa vỗ vỗ xà nhà, chọc khiến anh cúi đầu cười. Sau đó tôi rất ngoan, đi theo tiến vào cảm xúc, không tiếp tục nghịch ngợm nữa.

Sau khi tẩy trang xong đi ra, theo thường lệ tôi đi tới xe bảo mẫu đang chờ kết thúc công việc, nhưng hôm nay xe bảo mẫu lại không có một người, tôi quay người muốn đi lại nghe thấy âm thanh nói chuyện. Tôi tò mò, nghiêng tai nghe lén, nghe thấy Quỷ đạo bình tĩnh nói: "Quân Nhan, cậu làm việc gì cũng luôn nghiêm túc. Từ trước đến giờ tôi không biết cậu lại là người bao che, lại tha thứ với Tiểu Ái như vậy."

Phó Quân Nhan? Tôi dừng lại, tôi cho là anh sẽ dùng bốn lạng bạt ngàn cân để trả lời vấn đề, nhưng lại nghe thấy anh cười hỏi ngược lại: "Tại sao tôi lại không khoan dung với cô ấy? Tại sao tôi phải nghiêm khắc với cô ấy? Tôi không hi vọng cô ấy làm gì cả, tôi chỉ muốn cô ấy vui vẻ sống cả đời mà thôi. A Quỷ, cậu nhất định không hiểu được đó mới thực sự là tình yêu chân chính."

Tôi nghe xong, trái tim tôi đập liên hồi, muốn nói mà không thể thốt thành lời.

Đầu mùa xuân, khoảng tháng ba, tháng tư, một hôm, Mục Khanh Khanh theo mẫu thân tới Lục phủ, chờ triều đình yết bảng (công bố kết quả thi). Mà lần này, Lục Thiểu Du lần đầu tiên trong đời nhận kết quả hắn thi trượt. Vì thế, một người tấn tú như lan, tức giận nhảy hồ, khi được cứu lên, ánh mắt trong suốt, sạch sẽ nhìn về mẫu thân của hắn, tràn đầy áy náy nói: "Thiểu Du dưới tình thế cấp bách, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nhảy xuống nước tự sát." Lục mẫu nghe vậy ôm nhi tử thất thanh khóc rống….

Mục Khanh Khanh đứng một bên nhìn thật lâu, sau đó mới đẩy tay mẫu thân ra đi về phía trước. Nàng nhàn nhạt nhíu mày, nghiêng đầu nhìn vị hôn phu ngâm trong nước vẫn thanh nhã lỗi lạc, con ngươi tinh linh đảo một vòng lại một vòng.

Đột ngột một chiếc váy đỏ thẫm quả lựu đập vào mắt, Lục Thiểu Du ngẩn ra, hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Mục Khanh Khanh, đôi mắt trong sáng như tuyết trắng dày, đẹp không gì sánh nổi. "Là nàng…." Hắn lẩm bẩm nói.

Mục Khanh Khanh nhíu mày, gật gật đầu. Nhìn thấy Lục mẫu nghe tiếng dùng khăn lau lệ, cũng quay đầu lại nhìn nàng, lanh lợi thay đổi thái độ, lập tức đổi lại thành bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn, cụp mắt phúc thân, e lệ dịu dàng mở miệng: "Ta là Mục Khanh Khanh, gặp qua Lục di mẫu, gặp qua tam công tử." Nói qua nàng cầm khăn e lệ che nửa môi nói: "Khanh Khanh hiểu biết không nhiều lắm, nhưng từng nghe phụ huynh (cha và anh) nói đến, trên đời có một loại chim, chỉ tước vị, ba năm không phi lại thông minh. Khanh Khanh thấy, công tử mặt mày đoan chính thanh nhã, mặc dù lần này gặp hiểm trở, nhưng cũng chính là loại chim này, bất phi tắc dĩ, nhất phi trùng thiên, bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân. (em xin chệu). Đúng là châu báu trong rương. Hi vọng tam công tử không nên tức giận…."

Lục mẫu biết Mục Khanh Khanh là hiền lương thục đức (có tài có đức) nổi danh trong thành Cô Tô, hiện giờ lại thấy nàng rộng lượng hiểu lí lẽ như vậy, càng thấy mừng rỡ, đối với con dâu thứ ba trong tương lai càng xem trọng, càng vui mừng, chỉ cảm thấy gia thế, diện mạo, hình dáng, tính tình mọi thứ đều tốt.

Lục Thiểu Du cũng có một chút xúc động,d.iễ..n.đ.a.n..l.ê.q..u.ý..đ.ô.n., tuy biết này khác thường, nháy mắt liền là hai người, nhưng cũng không nói ra, vẫn là mỉm cười, trong nháy mắt phong hoa vạn trượng.

Lục mẫu thấy con trai cười càng thêm vui mừng. cũng không để ý sự kiêng kị nam nữ, đẩy đứa con thứ ba của mình nói: "Đứa ngốc, còn không mau đi thay quần áo, rồi đưa Khanh Khanh đi dạo trong vườn một chút."

Vừa không có người khác, Mục Khanh Khanh liền hiện nguyên hình, ngày đó khi cô nổi giận đùng đùng ra khỏi phòng liền hối hận, biết rằng chắc chắn sau này sẽ còn gặp nhau, dáng vẻ nổi giận bực tức của mình không chừng còn xảy ra chuyện gì đó. Hôm nay lúc trên đường tới nhà họ Lục, trong lòng vẫn lo lắng không yên, nhưng nàng cũng không nghĩ tới Lục Thiểu Du này sẽ buồn cười như vậy, thi không đỗ thì cũng thôi đi, vậy mà còn đi nhảy hồ, thế nhưng sự chân thành trong đáy mắt lại rất đáng yêu, cũng không vạch trần mình ngay trước mặt Lục mẫu, nghĩ như vậy nên nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, vốn tình tình của nàng đã không yếu ớt, bây giờ càng thêm thoải mái. Trong lòng nàng luôn muốn, nếu vị hôn phu tương lai có thể chịu đựng được tính tình thực sự của mình, vậy thì mọi việc sau khi về nhà cũng không cần bàn nữa, là chuyện vô cùng tốt.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng trên mặt Mục Khanh Khanh cũng không hề dãn ra, nàng bĩu môi nhìn Lục Thiểu Du đã thay quần áo sạch, nhẹ nhàng lắc đầu. Dưới ánh mắt dịu dàng của Lục Thiểu Du nàng nhỏ giọng ác độc nói: "Nói huynh là ngốc đúng là ngốc thật, sáng nay mẫu thân để tôi trang điểm tới chúc mừng huynh, tôi liền biết nhất định là phí phạm thời gian….." Nàng thở dài, che miệng cười một tiếng, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần nhìn về phía Lục Thiểu Du, nhẹ giọng hỏi: "Nhưng huynh có thể hiểu được ý nghĩ trong lòng tôi sao?"

Lục Thiểu Du vẫn không nói, nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng, tạo thành một không khí yên tĩnh hài hòa.

Mục Khanh Khanh nhấc bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của mình lên, mê hoặc đến không ngờ, chỉ thấy khóe mắt nàng hơi lườm Lục Thiểu Du: "Tôi đã từng

nghĩ, nếu như huynh có tiền đồ, tôi có thể giống như thư đồng của huynh, che ô cho huynh."

Lục Thiểu Du nghe xong cũng hơi ngạc nhiên, lập tức cười nhẹ, như đang tự giễu, nhìn Mục Khanh Khanh xinh đẹp tuyệt mĩ, tròng mắt hiện lên sự suy nghĩ sâu xa. Nếu lúc này Mục Khanh Khanh nhìn vào đáy mắt của hắn, chắc chắn sẽ không bao giờ có suy nghĩ hắn là người ngốc nghếch nữa……..

--- ------ ------ ------ ------ ------ ------ ------ --------

Vở kịch nhỏ: Anh rể, đó là âm thanh gì vậy?

Một hôm, Cố Tiểu An để lộ gương mặt nhỏ nhắn, nện bước chân ngắn chạy vào trong thư phòng, bàn tay mập mạp tròn vo kéo kéo ống quần Phó Quân Nhan, hai mắt to tròn nhìn thẳng vào mắt Phó Quân Nhan, làm bộ đáng thương phồng má lên.

Phó Quân Nhan thấy tiếng động, cúi đầu, dừng động tác trong tay, nhìn An An, dịu dàng sờ sờ cái đầu nhỏ của nhóc, kiên nhẫn hỏi: "An An, sao thế?"

Cố Tiểu An nghiêng đầu nhìn Phó Quân Nhan, thở mạnh hai lần mới hỏi: "Anh rể, tại sao buổi sáng chị em lại kêu vậy?" Phó Quân Nhan trừng mắt nhìn, hai tai bắt đầu đỏ dần lên, bình tĩnh ôm Cố Tiểu An vào lòng, cầm lấy bàn tay nhỏ của cậu nhóc, chậm rãi mở miệng: "An An nghe nhầm rồi."

Bạn học Cố Tiểu An phồng má, nghi ngờ xoa xoa lỗ tai của mình, cúi đầu lẩm bẩm.

Ngày thứ hai, Cố cá nóc còn đang mơ màng trong mộng, Phó Quân Nhan đã tỉnh lại, nằm nghiêng, chống mặt lên ngắm vẻ mặt Bảo Bối khi ngủ. Đột nhiên anh lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân sột soạt, tiếng động kia rất nhỏ, nhưng khi để giày tiếp xúc với đất vẫn vang lên tiếng con vịt nhỏ kêu, vừa nghe cũng biết là một bánh bao nhỏ. Phó Quân Nhan hơi nhếch khóe môi lên, đẩy Cố cá nóc vẫn đang trong mộng đẹp một.

Cá nóc có tính tức giận khi rời giường, hừ hừ mấy tiếng, lật người tiếp tục ngủ. Phó Quân Nhan cười một tiếng, xuống giường nhẹ nhàng kéo rèm cửa ra, để lại một khe nhỏ, lại quay đầu lôi kéo bạn học cá nóc nào đó.

Cá nóc tức giận, cuối cùng cũng mở mắt ra nhìn Phó Quân Nhan mười phần sảng khoái, nhỏ giọng lầm bầm: "Anh còn không để em ngủ, anh đã giày vò cả đêm rồi còn gì….." Nói xong lại bày ra vẻ mặt đáng thương, ngoan ngoãn làm nũng: "Quân Nhan, người ta mệt mỏi mà……"

Phó Quân Nhan cười khẽ, tiến tới nhỏ giọng nói một câu vào tai cá nóc. Bạn cá nóc lập tức trợn to hai mắt, mặt đỏ bừng lên, cả người lập tức tỉnh táo. Cô rũ cặp mắt xuống, nghiêm mặt nhìn cánh tay Phó Quân Nhan xấu hổ hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Phó Quân Nhan nháy mắt mấy cái, khẽ nghiêng đầu nhìn sang bên cánh cửa đang lộ ra một đầu nhỏ kia, cười khẽ. Anh đột nhiên nhào tới đùa với Cố cá nóc, cá nóc hết tránh lại trốn, cười đến run lên, làm sao cũng không thể trốn được, không thể làm gì khác hơn, lập tức kêu thành tiếng: "A a a a ……Phó Quân Nhan, anh nhẹ chút nhẹ chút."

"A a a a a…… Không được…….. Không được….."

Một lát sau, âm thanh con vịt nhỏ kêu cũng nhỏ dần. Mật thám Cố Tiểu An ôm bình sữa với gương mặt sáng bừng, cặp mắt trong suốt lấp lánh, lộ ra núm đồng tiền đáng yêu, trở về phòng nhìn Tiểu Khải đang nằm trong phòng bắt đầu cù nó, gãi gãi bên trái, bên phải, lên trên lại xuống dưới, Tiểu Khải vô tội vội vàng trốn, sủa lên mấy tiếng vô cùng đáng thương.

Sau đó, Phó Quân Nhan dừng tay, ôm lấy Cố cá nóc đang không thở nổi, cọ xát trên vai cô, vỗ vỗ lưng cô an ủi, trong miệng lại trêu chọc nói: "Em nghe xem, âm thanh giống nhau mà….."

Cố cá nóc quẫn, oa oa …… không làm đâu…..

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 49

Lục Thiểu Du nhảy hồ tự sát cũng đồng nghĩa với việc Phó Quân Nhan phải nhảy hồ.

Cảnh này khó khăn ở chỗ, khi tôi và Phó Quân Nhan đã thay xong trang phục cổ trang, cũng không có nhân viên công tác đi làm việc. Mà mọi người cùng nhau đi thêm mấy bước đường, đều ngồi trong 'Cùng ai ngồi dưới mái hiên' nghỉ ngơi. Cái đình nhỏ này có tên là 'Phiến đình', nhưng, rất nhiều người yêu thích đã đổi thành 'Cùng ai ngồi dưới mái hiên', cái này cũng có tên tuổi của nó, được lấy từ một câu nói nổi danh của Tô Thức: "Cùng ai ngồi chung? Minh nguyệt, Thanh Phong, ta."

Đình này đặc biệt tinh xảo, được xây trên mặt hồ, tạo thành hình cái quạt. Tôi lười biếng nằm trên bàn đá, đưa tay chỉ trái phải, cau mày cười hỏi Phó Quân Nhan: "Một lần quạt gió vì ai vậy?"

Anh nở một nụ cười yếu ớt, anh mặc một chiếc áo choàng màu đỏ, có khí phách, nhưng lại tao nhã mê người (tao nhã: phong thái hào hoa), chiếc quạt

trong tay chỉ chỉ về phía tôi, ấm áp nói: "Tất nhiên hành động của Quân Nhan là hướng về người yêu."

Tôi cười, nếu định lực của tôi kém một chút nữa, nhìn anh ăn mặc đẹp đẽ, còn có ánh mắt thâm tình như nắng ấm, thật sự sẽ cảm thấy, người đàn ông này, chính là một công tử cực kì si tình, vượt qua thời gian ngàn năm, vạn năm chỉ vì muốn đến gặp tôi.

Tôi lắc đầu một để không suy nghĩ linh tinh nữa, đưa tay lên lau mặt anh, một cảm xúc dịu dàng thật sự, khiến tôi cảm thấy an lòng. Anh tựa mặt vào tay tôi, giống như một đứa bé cọ xát, đáy mắt tràn đầy nụ cười hỏi tôi: "Em ngồi cùng ai trong 'Cùng ai ngồi dưới mái hiên' vậy?" Tôi đưa ngón trỏ ra, nghiêng đầu, nhẹ nhàng chọc chọc vào mặt anh, nói: "Tất nhiên là người yêu của Bảo Bối." Dứt lời, hai người chúng tôi cùng nhìn thẳng vào mắt nhau mà cười.

Khó khăn nữa chính là cảnh trong vườn, nước hồ tất nhiên là sạch sẽ, có sạch hơn thì nhìn qua cũng rất xanh, dù có sạch thì cũng không phải nước tắm. Tôi biết Phó Quân Nhan thích sạch sẽ, khi anh nhảy xuống nước khẳng định sẽ phải chịu khổ. Hơn nữa hiện tại thời tiết đang lạnh dần, nước trong hồ càng lạnh hơn. Tôi hơi khom người cho tay xuống nước thử, ngón tay vừa hơi động vào nước, tôi đã bị lạnh đến run rẩy, nước trong hồ mang theo sự lạnh giá đến thấu xương. Phó Quân Nhan đứng phía sau tôi đỡ tôi dứng dậy, tôi bĩu môi nhìn vẻ mặt thản nhiên của anh, tôi cũng không nói chuyện, nhưng thật sự không vui.

Anh cúi người hôn tôi một, liếc mắt nhìn vẻ mặt buồn rầu lo lắng của tôi, ôm tôi vào ngực nhẹ nhàng vuốt ve lưng tôi, giống như bình thường vẫn an ủi tôi: "Ngoan, không sao đâu." Trong lòng tôi nhìn không được ooxx (nguyên văn đó ạ), cuối cùng thì ai là người phải xuống nước vậy……. An ủi tôi……. Sao lại an ủi tôi……..

Lúc bắt đầu quay, Phó Quân Nhan không hề do dự hay từ chối, đạo diễn vừa mở máy anh lập tức tiến vào nhân vật, vẻ mặt, động tác rất xinh động, nói nhảy liền nhảy, tôi đã sớm chuẩn bị xong khăn lông và tấm thảm khô, trên dường tới đây tôi còn bảo xe bảo mẫu dừng trước một siêu thị mua một gói kẹo gừng, tôi ngâm nó vào bình giữ nhiệt, nghĩ lát nữa cho Phó Quân Nhan một sự vui mừng. Nhưng mà, nhân viên trang phục của tôi thấy tôi lấy kẹo gừng pha nước, cảm thán nói: "Tiểu Ái, dì cả của em đến à……..." Khiến tôi cảm thấy rất rối rắm……

Bởi vì dùng phim nhựa, cũng không quay cảnh trung gian. Tôi kìm nén bản thân, muốn biểu hiện thật tốt, tôi không muốn gây thêm trở ngại cho Phó Quân Nhan, tuyệt đối không thể sai sót. Tôi xây dựng cho mình một tinh thần thép như vậy, kết quả khách mời diễn vai Lục mẫu lại đóng băng, dì ấy nhìn thấy Phó Quân Nhan diễn được một nửa thì quên mất lời thoại, chỉ nhìn chằm chằm vào Phó Quân Nhan ngẩn người. Hơn nữa, lời kịch của chị ấy rất đơn giản, chỉ có đúng một câu: "Con của tôi ơi….." Như vậy cũng có thể quên được sao……

Tôi nghe thấy Quỷ đạo nói dừng, lại quay đầu nhìn Phó Quân Nhan ướt đẫm, lại nhìn vào hồ nước lạnh. Lúc Phó Quân Nhan đứng dậy rất nhanh nắm tay tôi một, tôi hiểu anh muốn tôi ngoan ngoãn, tôi khóe léo gật đầu một, không có nổi giận. Lúc anh đi thay trang phục và sấy khô tóc, thợ trang điểm cũng giúp tôi sửa lại tóc, chị ấy ngạc nhiên nhìn tôi hơi: "Tiểu Ái, sao lỗ tai em đỏ thế? " Trong lòng tôi đánh trống reo hò, tức giận……..

Lúc nãy khi xong tôi còn phải đi an ủi dì đóng vai Lục mẫu kia, tôi cười đến rất giả tạo, rồi lại phải dịu dàng, dịu dàng nói: "Dì à, nước mùa này cũng rất lạnh. Phó Quân Nhan nhảy xuống hồ cũng không dễ chịu. Dì cố gắng thêm chút nữa nha. Nếu không cháu và dì tập trước mấy lần nha, cháu diễn thử cùng dì cho chuẩn, dì nói xem có được không?" Kết quả, tôi phải giúp dì ấy tập luyện, mãi cho đến khi Phó Quân Nhan phong thái trác tuyệt trở lại.

Sau đó tôi mới biết, dì này là một người nổi tiếng trong giới kinh kịch, rất yêu thích Phó Quân Nhan, lần đầu tiên dựa vào Phó Quân Nhan gần như vậy, vì quá kích động mới quên mất lời thoại. Sau đó, mỗi lần dì ấy gặp người, diễn cảnh,diieendânllêquuyydôn, hay làm gì cũng thích nói về đoạn này, nói tôi rất ôn hòa, nói tôi rất thiện lương. Phó Quân Nhan cũng rất hiền hòa, nhiều kinh nghiệm, nhiều người ưa thích. Hình tượng được xây dựng lên rất nghiêm chỉnh kiểu mẫu. Mỗi lần tôi nghe xong đều rơi lệ chua xót trong lòng, thật sự là không thể nói ra chân tướng thực sự được, dì à, lúc ấy cháu nhìn dì cười, dịu dàng diễn với dì, nhưng trong lòng muốn cho dì một trận….

Sau khi diễn xong, tôi vội vàng thay quần áo, rồi chạy vào trong xe Phó Quân Nhan, cũng không gõ cửa mà ôm bình giữ nhiệt trực tiếp đẩy cửa xe vào luôn, kết quả là gặp tình trạng Phó Quân Nhan đang cởi trần, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Tôi ngạc nhiên, trực giác sợ mấy sắc nữ phía sau. Theo bản năng muốn đóng cửa lại, lại bị Phó Quân Nhan một phát lôi vào xe, cả người đều ngồi vào lòng anh. Nghe tiếng cửa xe bị anh đóng lại, tôi mới ôm bình giữ nhiệt thò đầu ra, cũng không nói cái khác, đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Phó Quân Nhan, anh có lạnh không?" Nói xong đưa tay ra sờ lên trán anh.

Anh chớp chớp mắt, ánh mắt vô tội nhìn về phía tôi, hai tay đưa ra, nâng lên trươc mặt tôi nói: "Em cho anh ấm áp." Giọng nói kia giống như một đứa bé.

Tôi vừa nghe, nghĩ là anh thực sự bị lạnh đông rồi, cuống quít nhô ra từ trong ngực anh, cầm chặt tay anh vuốt ve, còn hà hơi cho anh. Cảm giác không còn ấm áp như bình thường. Nhìn nửa gương mặt của anh, không biết do ánh sáng trong xe hay vì nguyên nhân nào khác, nhưng tôi cảm thấy sắc mặt của anh có chút trắng nhợt. Tôi không nhịn được than thở, cảm thán trong lòng, quá nghiêm túc trong công việc cũng không phải điều tốt.Tôi vội vàng lấy bình giữ nhiệt bên cạnh ra, mở nắp xong, giơ lên trước mặt anh với ánh mắt mong đợi, cũng không nói chuyện nghiêm túc, chỉ trợn tròn mắt nhìn anh. Phó Quân Nhan ngạc nhiên, hai tay anh nhận lấy bình giữ nhiệt, anh hỏi một câu rất ngốc nghếch: "Cho anh sao?"

Tôi gật đầu một, có chút thẹn thùng cúi đầu nói: "Trên đường tới đây em đã uống thử một chút rồi, mùi vị cũng được lắm. Phó Quân Nhan, như vậy cũng gọi là trà gừng mà? Mặc dù có thêm cả đường đỏ…."

Phó Quân Nhan không nói gì, anh bưng bình giữ nhiệt lên, uống một hơi cạn sạch. Sau đó anh cẩn thận đóng nắp lại để sang một bên, lại đưa tay đến trước mặt tôi, tôi im lặng cầm tay anh, sưởi ấm cho anh. Phó Quân Nhan cứ hé nửa mắt nhìn tôi, lười biếng tựa lưng vào ghế, đột nhiên lại cầm ngược lại tay tôi, cười nói: "Cô gái ngốc." Vừa nói vừa nghiêng người tựa trên vai tôi, cọ cọ vào vai tôi, hơi thở ấm áp của anh phun lên cổ tôi, mập mờ, triền miên khiến tôi cảm thấy tê dại, tôi nghe thấy anh thở dài nói: "Bảo Bối, em biết không, cảm giác được em quan tâm thật là tốt…."

Lòng tôi tự nhiên thấy đau nhức, học theo thói quen của anh, nhẹ nahngf sờ sờ đầu anh.

Sau khi Lục Thiểu Du thi rớt, Lục mẫu yêu cầu nhanh chóng chọn ngày tốt cưới Mục Khanh Khanh vào cửa, lại bị Lục Thiểu Du từ chối. Lục Thiểu Du luôn miệng nói muốn cha mẹ thay mình từ hôn, nói chính mình vô dụng không muốn liên lụy một cô gái tốt như vậy.

Lục mẫu buồn phiền, lại nhớ tới ngày ấy Mục Khanh Khanh thông minh, dịu dàng, cảm thấy làm sao cũng không nỡ. Lập tức suy nghĩ, phái gia đinh (người hầu nam) đi Mục phủ mời cửu tiểu thư.

Mục Khanh Khanh gặp lại Lục Thiểu Du lúc hắn đang gẩy đàn, nụ cười rất rõ, như khói liễu ngày xuân nhàn rỗi, lại như sóng xanh bên hồ, sau lưng là màu xanh hoa cỏ Nhân Nhân, bóng dáng cây trúc, không thể tả hết có bao nhiêu thanh nhã, cao thượng.

Mục Khanh Khanh nhắc nhẹ làn váy, bóng dáng thon thả nhẹ nhàng đi về hướng Lục Thiểu Du. Tiếng đàn ở đầu ngón tay của Lục Thiểu Du cũng chưa ngừng, hơi giương mắt, chỉ thấy Mục Khanh Khanh dịu dàng như ánh trăng, tóc được búi lên cao, trâm vàng lộng lẫy, ngọc bội trước người rung động theo từng bước chân của nàng, chống lại tầm mắt của hắn, khóe môi hơi nhếch lên, hành lễ nói: "Khanh Khanh gặp qua tam công tử."

"Tại sao cửu tiểu thư lại tới đây?" Lục Thiểu Du nhíu mi nhàn nhạt, giọng nói, vẻ mặt tất cả đều mang theo sự nghi ngờ. Sau đó hắn lại khẽ chớp mắt, khẽ cười lên, tiếng nhạc cũng dừng lại. Giống như đang đắn đo, một lúc sau hắn mới chậm chạp nói: "Thiểu Du bất tài, không thể đỗ trạng nguyên. Thiểu Du kiến thức không đủ, vài năm sau muốn lên trung học cũng chỉ là vô vọng. Những điều này cửu tiểu thư hẳn nên biết. Mặc dù Thiểu Du ngu xuẩn nhưng cũng biết là không thể làm chậm trễ tiểu thư. Nếu cửu tiểu thư nguyện ý, để ta thối lui hôn sự, Thiểu Du sẽ đến trước cửa Mục phủ quỳ ba ngày ba đêm, để mọi người đều biết chuyện, tuyệt đối sẽ không phá hỏng danh dự của tiểu thư, cũng để tiểu thư tìm một mối hôn sự khác tốt hơn, cả đời không lo."

Mục Khanh Khanh nghe xong ánh mắt hơi ngạc nhiên, nhưng lại cảm thấy tức giận trong lòng, nghĩ tới Lục mẫu đang nấp trong chỗ tối nên không dám làm bậy, âm thầm cấu mình một thật mạnh, cố nặn ra mấy giọt lệ, trong nháy mắt đã thành hoa lê đẫm mưa, yếu đuối mà tràn đầy phong tình, ngay cả Lục Thiểu Du thấy cũng phải ngây dại. Người nào nhìn thấy cũng phải công nhận là tuyệt sắc. Mới phút trước là mẫu đơn tươi đẹp, ngay sau đó lại thành hoa sen cao thượng, chớp mắt một lại như hoa lê thẹn thùng.

Chỉ thấy chóp mũi Mục Khanh Khanh ửng hồng, nhỏ giọng nói: "Khanh Khanh bất tài, từng nghe phụ huynh nói đến, năm đó tiên sinh Đông Pha mừng một đứa con sinh ra, vui mừng làm thơ nói: 'Mỗi người nuôi con mong thông minh, tôi bị thông minh lầm lỡ cả đời. Chỉ mong con trai ngốc mà lỗ mãng, không tai không nạn đến công khanh.' Mẫu thân của tôi cũng là một người theo phật, mỗi ngày đều tụng kinh, khi còn bé tôi từng nghe mẫu thân nói: 'Không tranh nghèo và giàu, không bỏ hèn theo quý, ngang hàng rộng lớn, chúng sinh an khang.'Khanh Khanh không biết gì nhiều, nhưng cũng đủ hiểu, từ giây phút chúng ta đính hôn kia, Khanh Khanh sống làm người nhà họ Lục, chết làm ma nhà họ Lục. Tâm công tử đừng nói gì mà không tài, không trúng cử. Khanh Khanh cũng chỉ là một người phụ nữ, không cầu phú quý, không cầu danh lợi, chỉ mong công tử không tai không nạn." Nói xong lại nghẹn ngào tinh tế khóc thành tiếng, nhìn thấy điềm đạm đáng yêu.

Lục Thiểu Du hơi nhắm mắt, còn chưa nghĩ ra sẽ đáp lại như thế nào.

Lại nghe thấy tiếng nghẹn ngào chợt dừng lại, thái độ đột nhiên biến đổi, nàng đột nhiên bỏ khăn lau lệ xuống, trên mặt không hề có một giọt nước mắt trân châu nào, tròng mắt thâm thúy lại xoay một vòng, khóe môi hơi nhếch lên, ngay cả âm thanh cũng không còn chút mảnh mai nào, nhìn hắn hừ nhẹ nói: "Bây giờ tốt lắm, mẹ huynh đi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 49.2

Dứt lời, Mục Khanh Khanh cười lạnh một tiếng, tiến lên trước vài bước, hai tay chống trên cây đàn, người tiến về phía Lục Thiểu Du, tức giận quát lên: "Tên ngốc kia! Tôi đã từng nói sẽ giải trừ hôn ước sao hả? Là ai cho huynh có lá gan lớn như vậy? Cái tên ngốc này. Huynh nghe cho kĩ đây, nếu huynh tiếp tục bàn về vấn đề giải trừ hôn ước nhất định tôi sẽ không tha cho huynh đâu." Nói xong lập tức đứng thẳng người dậy, trong lòng vẫn tràn đầy khó chịu, Mục Khanh Khanh thoải mái ngồi xuống một chiếc ghế đá, liếc mắt nhìn Lục Thiểu Du, dừng một chút mới nói: "Huynh nghe rõ ràng cho tôi, từ nhỏ mẫu thân đã nói cho tôi biết, Mục Khanh Khanh tôi sẽ gả cho Lục Thiểu Du. Thấy huynh ngốc nghếch như, ngay cả học thuộc sách cũng không xong, khoa cử cũng thi không đỗ, tôi đều cố gắng chấp nhận. Đã như vậy thì huynh còn lí do nào để đẩy tôi ra ngoài?" Mục Khanh Khanh nói xong, ánh mắt nhanh nhẹn, cả người đều là tức giận.

Bàn tay nhỏ nhắn lại sờ sờ vào cây đàn Thất Huyền trước mặt, nói thật: "Anh học sách vở không tốt, nhưng lại đánh đàn rất hay." Lúc này mới giương mắt nhìn về phía Lục Thiểu Du, đáy mắt đã không còn sự tức giận như vừa rồi, tâm trạng đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Thấy Lục Thiểu Du lắng tai nghe, trên mặt cũng không hiện lên một chút không kiên nhẫn nào, quả nhiên là tính tình tốt. Anh ta khẽ cúi đầu, thông thạo sử dụng dụng cụ trà, rót nước, dâng trà. Chỉ một lát sau, hương trà đã bay ra, một cốc trà được đặt trước mặt Mục Khanh Khanh.

Mục Khanh Khanh nhận lấy, hai tay nâng cốc, đặt tại chóp mũi ngửi ngửi hương trà, cười khen: "Thật là trà ngon." Cúi đầu tinh tế thưởng thức, hiếm khi có lúc nhã nhặn nói chuyện với Lục Thiểu Du: "Huynh đừng nghĩ tới chuyện từ hôn nữa, tôi không đồng ý. Mặc dù huynh không có tiền đồ làm quan, nhưng tôi thấy về những mặt khác huynh đều rất tốt. Hơn nữa, tứ ca của tôi trước kì thi cũng giống huynh, đọc sách không tốt. Nhưng huynh ấy chăm chỉ đọc sách, diiiieeennddddaaannnleeequuuyyyyddooon, về sau viết văn cũng tốt hơn nhiều. Hay là huynh cũng thử cố gắng như vậy một lần, để đạt được hiểu quả tôi sẽ thường xuyên đến đốc thúc huynh. Như vậy có được không?"

Lục Thiểu Du nghe vậy, hơi nghiêng đầu nhìn nàng, im lặng một lúc mới nói: "Cửu tiểu thư không biết, khi còn bé Thiểu Du đã từng thề, nếu kiếp này

không đỗ được trạng nguyên thì chết cũng không cưới vợ, tình nguyện cả đời cô độc, lấy đó làm sự trừng phạt. Như vậy, Thiểu Du sao có thể làm liên lụy đến cửu tiểu thư."

Tình tình hấp tấp như Mục Khanh Khanh nghe xong cũng ngẩn người, nàng hơi nhắm mắt, cắn cắn môi, cuối cùng mang theo mấy phần thoải mái khoát tay nói: "Không việc gì, không việc gì, chúng tôi không sao."

Sau này, dù là ngoài sáng trong tối, Mục Khanh Khanh cũng thường xuyên đến nhà họ Lục, trông chừng vị hôn phu của nàng đọc sách làm thơ, nàng thường tức giận nghênh ngang bỏ đi, hai tai đỏ bừng. Nhưng hôm sau lại chăm chỉ tới. dần dần Lục Thiểu Du cũng hiểu được tính cách của nàng, cũng chỉ là bực tức một chút rồi thôi, hôm sau lại bình thường như cũ, rất đáng yêu. Cứ như vậy, ngày qua ngày, hai năm trôi qua, Mục Khanh Khanh đã 18 tuổi, khuê nữ (con gái) cũng như là gái lỡ thì (ế) rồi, nàng lại không hề lo lắng, một lòng chờ đợi Lục Thiểu Du. Nàng luôn nghĩ, Lục Thiểu Du khi đọc sách choc chút chậm chạp, nhưng những việc khác lại làm rất tốt, trong lòng luôn chờ hắn, kể cả khi hắn thi được thứ hạng thấp nhất cũng được.

Nhưng không nghĩ tới, năm nay Lục Thiểu Du đột nhiên mắc bệnh nặng, bỏ lỡ cuộc thi.

Đêm hôm đó, Mục Khanh Khanh đi tới phòng ngủ của Lục Thiểu Du, nàng đứng đầu giường nhìn hắn hồi lâu, khẽ thở dài nói: "Ngốc nghếch." Bóng lưng xinh đẹp đứng trong phòng, thuở niên thiếu xinh đẹp cũng nhạt đi, nhiều thêm một chút hương vị cô đơn buồn rầu. khi nàng vừa rời khỏi thì Lục Thiểu Du cũng mở mắt ra, hắn ngồi tựa vào giường, mở to mắt, cứ ngồi như vậy cả đêm.

Sau này, Mục Khanh Khanh vẫn tiếp tục như vậy, nhà họ Mục cũng không có chút ý phê bình gì cả, cứ như vậy qua ngày, năm Mục Khanh Khanh 20 tuổi, cuối cùng cũng đến ngày cuộc thi diễn ra ở Thượng Kinh trước ngày Lục Thiểu Du khởi hành, Mục Khanh Khanh lại trốn vào phòng hắn, đáy mắt nàng vẫn sáng ngời như trước, mặc quần áo đỏ tươi, dựa vào bên cạnh, cứ nhìn Lục Thiểu Du ngẩn người.

Tuy nói là nhà giàu, nhưng một đường đi cũng tràn đầy nguy hiểm. Cho dù có hoàn cảnh tốt hơn nữa thì lên đường cũng phải chuẩn bị tốt. Lúc này Lục Thiểu Du đã thay một chiếc áo bào cũ rộng, giặt sạch sẽ, tóc dài đen nhánh thoải mái buộc lên, cả người nhẹ nhàng thoải mái, không có chút câu nệ nào, mơ hồ lộ ra mấy phần dáng vẻ thần tiên.

Mục Khanh Khanh hơi nhếch môi, mang theo một chút bướng bỉnh, lấy một túi thơm từ trong tay áo ném về phía Lục Thiểu Du, nghiêng đầu, trong đáy mắt tràn đầy vui mừng, nhưng miệng lại nhỏ giọng oán trách: "Bề ngoài huynh đẹp đẽ như vậy, nhìn thế nào cũng không ra là một người ngốc nghếch." Trong lời nói mang theo sự trêu chọc nhưng cũng không có chút ý xấu nào cả. Đi.ễn. ddaaafn l.ê q,u,ý đôn. Nói xong chính nàng cũng bật cười khanh khách, lại đột nhiên nghiêm túc giơ tay lên nói: "Lục Thiểu Du, năm đó huynh thi trượt lại có suy nghĩ nông cạn. Lúc trở về nhà mẫu thân tôi đã từng nói: 'Không nghĩ tới dáng vẻ tam công tử tốt như vậy nhưng lại là người không có tài.' Tôi lại nghĩ, chẳng qua huynh chỉ không đọc sách tốt, nhưng những mặt khác huynh đều làm rất tốt. Về sau, nhà họ Lục có ý muốn từ hôn, tôi không đồng ý. Khi đó mẫu thân đã từng mắng tôi, tại sao lại ngốc nghếch như vậy. Hai năm trước huynh lại mắc bệnh nặng trước kì thi, lúc ấy tôi đã nghĩ, vận may thực sự không tốt. Khi đó mẫu thân tính tuổi của tôi cũng chỉ biết lắc đầu liên tục. Còn luôn nói lang quân (con trai) nhà ai có y với tôi, hỏi tôi có đồng ý không. Mẫu thân nói tôi là một nữ tử (con gái), không thể cứ tiếp tục như vậy được. Hôm đó tôi trằn trọc, sau đó lại nhịn không được lén vào phòng huynh, nhìn huynh ngủ. Tôi lại nghĩ, trên đời này làm gì có người đàn ông nào như huynh, có thể chịu được tính nết như đứa trẻ của tôi. Vì vậy, hôm sau, mẫu thân lại nhắc lại chuyện đó, tôi đã từ chối luôn rồi."

Nàng hơi dừng một chút, âm thanh có chút nghẹn ngào, thở dài tiếp tục nói: "Lần này huynh đi Thượng Kinh, con đường phía trước như thế nào, tôi không biết. Năm ấy huynh đã nói với tôi, nếu không đỗ được trạng nguyên thì cả đời không cưới. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều..... Nhiều năm qua tôi đã nghĩ thông suốt rồi….. tôi chờ huynh, tôi thua trong tay huynh cũng được. Lần này huynh đi, cũng đừng bắt ép chính mình, nếu như không được, huynh hãy trở lại, hai ta cứ như vậy, không danh không phận, như vậy cũng tốt rồi."

Lục Thiểu Du nghe đến đó, giương mắt kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng đang chịu đựng ngạc nhiên rất lớn, đôi mắt thanh tú nhìn thẳng vào Mục Khanh Khanh, thật lâu cũng không thu hồi.

Đưa tiễn hắn đi, Mục Khanh Khanh đỡ Lục mẫu đứng trước nhất, dịu dàng vẫy tay với hắn. Trước mặt người khác, nàng luôn trong dáng vẻ hiền lương thục đức (Có tài có đức), một tiểu thư nghiêm chỉnh. Lục Thiểu Du không khỏi nhớ đến dáng vẻ không ai biết của nàng, không tự giác nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Chương 50

Quay phim tuyên truyền phần lớn thời gian đều quay trong các lâm viên, đúng là một phần may mắn trong nghề diễn viên. Đi thăm quan lâm viên, phần lớn đều có rất đông người tham quan, không được hưởng sự yên tĩnh, đẹp đẽ. Dưới sự thuận tiện mà nghề nghiệp đem lại, mọi nơi đều yên tĩnh, tôi và Phó Quân Nhan có thể cảm nhận chân thực vẻ đẹp cảu lâm viên.

Vào những lúc nghỉ ngơi, Phó Quân Nhan sẽ kéo tay tôi, đưa tôi đi khắp nơi trong lâm viên để tham quan. Thường thường anh chỉ yên lặng ôm tôi ngồi dưới bóng cây hoặc dưới hành lang, tựa đầu vào vai tôi híp mắt nghỉ ngơi. Còn tôi vừa chơi đùa với những ngón tay dài thon gầy của anh, vừa nhìn những chiếc lá vàng rụng, lượn mấy vòng trên không trung rồi rơi xuống phủ kín mặt đá cuội. Hoặc là khẽ nghiêng đầu nhìn sang một bên, nhìn qua những ô cửa sổ tinh sảo, thấy ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào, hoặc là phong cảnh trong những trận mưa lất phất, nhẹ nhàng, yên lặng, cùng anh ở một chỗ chỉ cảm thấy năm tháng yên bình, hơi thở cũng ấm áp.

Tôi hỏi Phó Quân Nhan, liệu con gái thời xưa có thể mượn những ô cửa sổ này để nhìn trộm con trai nhà khác không nhỉ? Phó Quân Nhan đưa đầu ngón tay chỉ chỉ vào trán tôi, cười tôi ngốc, anh nói: "Cá nóc ngốc nghếch của anh, trong sân nhà mình làm sao nhìn được con trai nhà khác cơ chứ?" (ngọt đến ngấy với hai người)

Tôi gật gật đầu nhíu nhíu mũi cũng cảm thấy như vậy, được anh ôm trong lòng, tôi lại cọ xát trong lòng anh hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Anh nhìn lại tôi, chỉ chỉ mình nói: "Vậy em chỉ có thể nhìn công tử Quân Nhan nhà mình thôi….." Nói xong càng ôm chặt lấy tôi, tôi tức giận đấm anh mấy cái, người này càng ngày càng thích chiếm tiện nghi của tôi….

Những bữa tiệc được mời chúng tôi đều không đi, ai biết được sau bàn rượu kia có những ý định gì? Có một lần tôi lên mạng, thấy một bảng giá mang tên là 'Bảng giá cùng uống rượu với nhà giàu', sau khi xem xong tôi cười đến đau cả bụng. Sáng hôm sau khi tôi tỉnh dậy lại vẫn nhớ đến chuyện này, cũng không biết bị ma quỷ nào ám, tôi đẩy tay Phó Quân Nhan đang ôm eo tôi ra, cong người tìm một tờ giấy trắng trong phòng, dùng một cái bút bi viết 'một trăm vạn nguyên', lặng lẽ nhét xuống gối của Phó Quân Nhan, sau đó lại lặng lẽ chui về trong chăn ngủ.

Sau khi Phó Quân Nhan thức dậy, anh nhìn thấy tờ giấy kia, đầu tiên là dụi dụi mắt đáng yêu vô cùng, sau đó nhìn kĩ tờ giấy lập tức bật cười. Tiếp theo anh đè nửa người lên người tôi, dùng ngón tay chọc chọc vào mặt tôi, còn nhéo lỗ tai tôi, tôi đang mắng anh trong lòng, đ?i?ễ/n /đ?à/n l?ê q?u?ý đ?ô?n, nhưng bên ngoài lại vẫn kiên trì giả bộ ngủ, bị anh chọc cười cũng kiên trì không mở mắt.

"Lại còn giả bộ nữa." Cuối cùng anh hừ nhẹ một tiếng, giọng nói chưa tỉnh ngủ mang theo sự lười biếng và hấp dẫn. Lần này anh cũng không tiếp tục trêu chọc tôi nữa, hai cánh tay dài trực tiếp lôi tôi ra khỏi chăn, ôm eo tôi, cố làm ra vẻ đánh mấy cái vào mông tôi. Tôi mím môi ngẩng đầu nhìn anh, anh cau mày, giơ giơ tờ giấy lên, tôi mở mắt ra, bày ra vẻ mặt vô tội, anh đáng ghét nói: "Cố tiểu thư, chúng ta làm ăn coi trọng thành thật, tiền này thừa ra thật nhiều. Nếu không, anh sẽ bổ sung cho em vài lần được không? Em xem đã thỏa mãn chưa?" Nói xong anh còn hơi cúi đầu, mập mờ liếm liếm lưỡi, quả thực là yêu khí ngất trời.

Tôi bị u mê đầu óc, thấy Phó Quân Nhan bắt đầu giờ trò mới phát hiện không ổn, bắt lấy cái tay đang làm loạn ở trong váy tôi, nói: "Em sai rồi, em sai thật rồi. Xin công tử tha mạng… ô ô …." Anh nghe xong cũng không dừng tay, chỉ nghiêm túc lắc đầu một cái, nói: "Nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy (một lời nói ra, bốn ngựa đuổi không kịp), Bảo Bối, đóng kịch phải đóng cho giống…."

Tôi ngốc rồi, đau khổ kêu: "Em không phải quân tử, em là một cô gái, cô gái. Tha mạng, công tử tha mạng."

Anh nghe xong cười khẽ, đáy mắt ấm áp mọc lan tràn, cắn cắn chóp mũi tôi, ấm áp nói: "Cái này không thể ngừng được, chỉ có cô gái và tiểu nhân là khó nuôi, vậy nên anh càng phải phục vụ em cho tốt…. Bảo Bối ….."

Vì vậy, hôm đó tôi bị anh chỉnh đến đau thắt lưng, cả ngày đều trong trạng thái chóng mặt…. Vậy nên, tôi ân hận rất lâu, cái gì mà thỉnh thoảng anh phục vụ tôi chứ, chỉ là lấy cớ mà thôi… Cho nên, tôi cũng không đủ dũng cảm để cãi lại: "Thì ra công tử Quân Nhan cũng chỉ đáng giá một tờ giấy trắng à?....."

Một hôm có một vị bí thư đến mời chúng tôi đi ăn cơm với lãnh đạo. Bởi vì chúng tôi không có người đại diện đi theo nên vị bí thư kia trực tiếp đến tìm Phó Quân Nhan. Anh ta nói rất tha thiết, thái độ cũng rất ân cần. Nhưng Phó Quân Nhan mắt cũng không giơ lên, vẫn tiếp tục sửa tài liệu trong tay, cuối cùng anh cũng chỉ nhàn nhạt nói: "Rất xin lỗi, những việc này mời anh đi tìm đạo diễn." Anh từ chối rất uyển chuyển lại rõ ràng, nụ cười nhạt nhẽo và xa cách. Không ngờ rằng vị bí thư kia nghe xong lại lặp lại ý kiến một lần, sau đó đứng đó không chịu đi.

Lúc này Phó Quân Nhan mới lạnh nhạt nghiêm túc giương mắt nhìn anh ta, khẽ xoay tròng mắt, khom người lấy một chai nước suối từ bên cạnh đưa sang, trong miệng ân cần hỏi: "Anh có khát nước không?" có thể là vị bí thư kia cũng bị mê hoặc đến mức hôn mê, vậy mà lại nhận chai nước, lảo đảo bước đi. Tôi gác chân ngồi trên ghế dựa, nhìn cảnh này không thể giải thích được, lại không nhịn được bật cười….

Tôi hỏi Phó Quân Nhan: "Sao lại vậy, sao anh ta lại đi? Phó Quân Nhan, nếu anh ta vẫn tiếp tục không đi thì anh làm thế nào?" Phó Quân Nhan cầm tài liệu nhàn nhạt trả lời: "Những người này đều đã thành tinh rồi, sẽ không lãng phía thời gian cho những việc không đáng." Anh lại ngước mắt nhìn miệng tôi đang nhai bánh quy vẫn phát ra mấy tiếng chậc chậc, lại liếc mắt nhìn hộp bánh quy trong tay tôi cười nhẹ: "Nếu anh ta vẫn không đi, vậy thì chia cho anh ta mấy miếng bánh quy đi, anh nghĩ, nếu anh ta còn không đi sẽ vừa khát vừa đói mất."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 50.2

Sau đó Quỷ đạo cũng không nhắc lại chuyện bữa tiệc với chúng tôi nữa, mặc dù hôm đó tôi thấy vị bí thư kia đi tìm Quỷ đạo rất nhiều lần. Sau này tôi mới biết, mỗi lần Phó Quân Nhan kí hợp đồng đều đưa ra một điều kiện trên hợp đồng, chính là chỉ quay phim, không tham gia bất kì cuộc tuyên truyền xã giao nào. Trong lòng tôi hiện lên ba chữ: "Bảng hiệu lớn". Nhưng quan trọng hơn là, bảng hiệu lớn này lại là của anh, khiến người ta chỉ cảm thấy đây là chuyện hiển nhiên của công tử Quân Nhan ……

Nhưng tôi lại tò mò tại sao trên hợp đồng của tôi không có điều kiện như vậy, mà tại sao Quỷ đạo cũng không đến tìm tôi. Vì vậy tôi ngẩng đầu nhìn Phó Quân Nhan, lắc lắc cánh tay anh, hỏi đi hỏi lại nhiều lần.

Phó Quân Nhan bị tôi làm cho bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là trả lời tôi.

Anh cười hỏi tôi: "Lúc em ở trong đoàn diễn người nào luôn đi bên cạnh em?"

Tôi đưa đầu ngón tay ra chỉ chỉ vào anh.

Anh cười cười, hỏi tiếp: "Sau khi diễn xong đoàn diễn làm sao để liên lạc với em?"

Tôi lắc lắc đầu ngón tay, lại chỉ vào anh một lần nữa. Sau khi điện thoại di động của tôi rơi xuống sông Bình Giang, tôi cũng không đi mua cái mới, muốn liên lạc với tôi thì phần lớn là tìm Phó Quân Nhan. Vì vậy, tôi quẫn rồi….. Hóa ra cá nóc ngốc nghếch không thể sử dụng công tử núi rồi, bởi vì công tử núi là tường đồng vách sắt bảo vệ cá nóc ngốc nghếch rồi…..

Phó Quân Nhan nhìn tôi, sờ sờ đầu tôi an ủi, còn nói ra một câu khiến tôi sợ hãi hơn: "A Quỷ là một người có tài, nhưng mà tay không được sạch sẽ."

Tôi nghe xong ngạc nhiên, Trong đầu lại hiện lên những suy nghĩ linh tinh, cúi đầu nhìn ví tiền của mình. Trong đầu hiện lên đủ loại lí giải về từ tay không sạch sẽ. Kẻ trộm? Người kì quái? Người bí ổi?....

Phó Quân Nhan sớm nhận ra tật xấu của tôi,d.i.ễ.n..đ.à.n....l.ê.q.u.ý..đ.ô.n., nhẹ nhàng vỗ vào gáy tôi một cái, cười nói: "Đừng suy nghĩ linh tinh nữa." Sau đó mới nháy mắt ra dấu với tôi, cúi người nói nhỏ vào tai tôi: "A Quỷ ham bài bạc, mặc dù đã cai mấy năm nay rồi. Ba năm trước anh ta gặp nạn trong sòng bạc là anh cứu anh ta. Cho nên những bữa tiệc nhỏ như vậy tội gì mà anh ta phải điều động binh lực."

"Vậy anh cứu anh ta như thế nào?" Tôi tò mò, cả hai tay ôm cổ Phó Quân Nhan hào hứng hỏi, trong lòng bắt đầu tưởng tượng ra cảnh Phó Quân Nhan với võ nghệ vượt trội, thiên hạ không địch thủ. Nhìn thấy anh cười nhẹ, khóe mắt hơi nhếch lên, ngón tay hơi chà xát, ra dấu "tiền bạc".

Tôi không nói gì….. Tôi buông cánh tay đang ôm cổ anh ra, cúi mặt xuống, sờ sờ mũi. Có tiền có thể cứu sống cả quỷ hay sao? Vậy mà tôi còn tưởng tượng ra cảnh anh có võ nghệ vượt trội nữa chứ….

Ngày Lục Thiểu Du đỗ trạng nguyên, trở về quê cả thành Tô Châu đều chấn động, trước con sông bảo vệ thành cũng có rất nhiều người đứng xem, già trẻ lớn bé, tất cả mọi người đều chạy đến xem vị tân Trạng nguyên. Cả thành Tô Châu đều giăng đèn kết hoa, đèn lồng màu đỏ tung bay, Lục Thiểu Du cỡi một con ngựa cao to đi phía trước, đằng sau có cả tiếng pháo, tiếng chiên, trống.

Trước của nhà họ Lục mọi người đều đứng chờ hắn, Mục Khanh Khanh đứng yên tại vị trí hôm đưa tiễn hắn đi thi. Trong cuộc sống vinh hoa sau này, nàng không trông chờ thân phận vị hôn thê, nên cũng không đứng lên vị trí đầu. Nàng không a dua nịnh hót, thản nhiên đứng cuối cùng trong đám người. Nhưng Lục Thiểu Du vẫn chỉ liếc mắt một cái đã thấy nàng, chỉ thấy nàng mặc một bộ trang phục màu hồng, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần vì cúi đầu mà bị che khuất, chỉ thấy được mơ hồ bờ môi đỏ mọng, nàng vẫn đứng cuối cùng trong đám nữ quyến (người nhà là nữ), bình tĩnh thản nhiên, không có một chút lo lắng. Theo lí, Mục Khanh Khanh chỉ cần nói chúc mừng với Lục mẫu, không cần ở lại lâu, thì ngồi kiệu theo Mục mẫu trở về Mục phủ.

Lục Thiểu Du vẫn luôn âm thầm nhìn chăm chú vào Mục Khanh Khanh, thấy nàng giả bộ đoan trang tao nhã, cũng không muốn làm mất sự vui vẻ của nàng, nhưng đã rời đi lâu như vậy, trong lòng thực sự rất nhớ dáng vẻ xinh đẹp của nàng.

Vì vậy, ngày thứ hai Lục Thiểu Du về đã làm tiệc Tạ sư (cảm ơn thầy), sau đó bắt đầu đóng cửa từ chối tiếp khách. Hôm đó rõ ràng trời nắng trang trang, vậy mà hắn lại sai người lấy một chiếc ô, cứ như vậy mang theo ô đến Mục phủ. Người nhà họ Mục tất nhiên rất vui vẻ, vội vàng gọi Mục Khanh Khanh ra ngoài, Mục Khanh Khanh nhìn thấy Lục Thiểu Du cũng ngạc nhiên, nàng nghĩ hắn vừa trở về nhà, còn nhiều công việc nên không đi tìm hắn, không nghĩ rằng bọn họ lại nhanh gặp lại nhau như vậy.

Lục phụ, Lục mẫu trước mặt,nên rất nghiêm chỉnh chào hỏi, hai người một trước một sau. Cuối cùng mọi người đều rời đi, người người đối diện nhìn nhau, sau thời gian yên lặng ngắn ngủi, Mục Khanh Khanh đột nhiên cười duyên, gương mặt nhỏ nhắn cũng sáng lên, ánh nắng vàng chiếu lên quần lụa mỏng màu xanh của nàng càng thêm xinh đẹp, lúc này mới làm nũng tức giận nói: "Cũng không phiền ngài Trạng Nguyên đại giá quang lâm. Thật sự không nhìn ra bề ngoài thư sinh mà lại là một tên ngốc vụng về." Lời nói đẹp đẽ, tuy là chê bai nhưng lại mang ý vui đùa. Ngón tay thon thon đánh nhũ màu hồng nhạt của Mục Khanh Khanh chỉ vào Lục Thiểu Du, câu nói còn chưa xong hai người đều nở nụ cười.

Chỉ thấy Lục Thiểu Du chậm rãi lấy ra một túi thơm từ trong lòng, túi thơm này đã hơi phai màu, nâng trong lòng bàn tay nói: "Cửu tiểu thư, cái túi thơm này bị tôi vuốt ve mỗi ngày nên có chút cũ, nàng có thể làm cho tôi một cái mới không?" Mục Khanh Khanh khẽ nhìn lên, nhận lấy túi thơm trong tay hắn, lúc này mới nhận ra cái túi thơm này là nàng đưa cho hắn lúc hắn lên Kinh, lúc đó nàng phải thức vài đêm mới có thể thêu tốt hình ảnh phú quý. Mục Khanh Khanh khẽ nhắm mắt, hiếm khi lịch sự gật đầu với Lục Thiểu Du.

Lục Thiểu Du lại nói: "Lần này Cửu tiểu thư thêu giúp Thiểu Du một đôi uyên ương nhé…."

Lần này Mục Khanh Khanh sững sờ, nàng không thể nghĩ tới Lục Thiểu Du lại nói như vậy, một lúc lâu mới ngẩng mặt lên, một đôi mắt to thông minh khiến người khác bối rối, bàn tay đang cầm túi thơm khẽ run lên nhè nhẹ, cuối cùng hạ thấp âm thanh, dịu dàng hỏi: "Đồ ngốc này, huynh có biết thêu hình uyên ương có nghĩa là gì không? Tôi gặp người khác tính tình luôn tốt, nhưng ít ngày nữa nếu không chịu nổi sẽ biến thành người phụ nữ chanh chua ghen tị, ngày này cũng không phải không xảy ra. Huynh không cần khiến tôi hiểu sai ý, sau này âm ĩ đau khổ không chịu nổi."

Lục Thiểu Du nghe xong lời nói này giống như nhẹ nhàng thở ra, dịu dàng cười, nụ cười, nơi đáy mắt trong sáng như Lưu Vân, nhẹ nhàng đáp: "Cửu tiểu thư đừng buồn, uyên ương, tất nhiên là nhất sinh nhất thế song nhân. (một đời một kiếp một đôi người)"

"Thật chứ?"

“Nếu là lời nói không thật, trời giáng Ngũ lôi.”

Mục Khanh Khanh nghe xong, hơi ngạc nhiên, nhưng lại nở nụ cười đẹp đẽ như Phù dung nở, cũng không nghĩ đến những điều bình thường con gái phải kiêng kị, giơ ngón tay nhỏ nhắn chỉ lên trời: “Trên đầu ba thước có thần linh, đồ ngốc, lời nói hôm nay sau này đừng có quên.” Nói xong lại nhét túi thơm kia vào trong ngực, nhướng mày lên, linh động xinh đẹp.

Lục Thiểu Du cười yếu ớt gật đầu, nhìn nàng bằng ánh mắt cưng chiều.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 81: Chương 50.3

Ngày hôm đó Mục Khanh Khanh tiễn Lục Thiểu Du xuất phủ, đột nhiên lại thấy hắn dừng lại, đáy mắt vô tội, hơi mím môi nhìn nàng nói: “Cửu tiểu thư, tôi quên mất, tôi quên chiếc ô trong sảnh chính rồi.”

Mục Khanh Khanh mới vừa cảm thấy hắn có chút thông minh, bây giờ nghe xong lời này lại cảm thấy mặc dù hắn có mặt mày tuấn tú, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một chàng ngốc thôi. Bất đắc dĩ khoát tay, vẻ mặt coi như là tốt, chỉ nói: “Huynh đừng đi vội, đứng ở đây chờ một chút, tôi đi vào lấy ra cho huynh.”

Lục Thiểu Du hơi nhắm mắt, khẽ vuốt cằm.

Lúc đưa trả ô cho Lục Thiểu Du, Mục Khanh Khanh mới hỏi: “Thời tiết hôm nay tốt như vậy huynh mang theo ô làm gì? Chẳng lẽ mang theo cái ô ra ngoài thì được coi là thông minh có phòng ngừa chu đáo sao?”

Lục Thiểu Du nghe vậy, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, đáy mắt có tình cảm nóng rực cũng khiến người ta cảm thấy ấm lòng, lúc lâu sau cũng không trả lời, đến khi Mục Khanh Khanh có chút không chịu được nữa, mới chậm rãi mở miệng: “Chính cửu tiểu thư đã từng nói qua, nếu như một ngày nào đó Thiểu Du có tiền đồ, thì sẽ giống như thư đồng, che ô giúp cho tôi.” Nói xong giơ cái ô trong tay tiếp tục nói: “Lời cửu tiểu thư nói ra, hành động nhất định sẽ có kết quả. Thiểu Du tạ ơn rồi.” (Em dịch nguyên văn chứ cũng không hiểu nội dung lắm.)

Mục Khanh Khanh vừa nghe xong lại nhìn chiếc ô trong tay Lục Thiểu Du, hai má dần dần hiện lên sắc hồng, một đôi mắt to rực rỡ nhìn chằm chằm vào Lục Thiểu Du, trong lòng đều là sự vui mừng reo hò, nhưng ngại đang đứng bên ngoài nên cũng không biểu hiện ra. Chỉ có thể nở nụ cười, đến hai tai cũng đỏ bừng lên.

Mỗi ngày khi kết thúc công việc về tới khách sạn cũng là thời gian tan học ở vườn trẻ, Phó Quân Nhan luôn đúng giờ gọi điện về nhà. Ban đầu là cha tôi nhận điện thoại rồi chuyển cho An An. Đến bây giờ, mỗi ngày, đến giờ đó bên chiếc điện thoại sẽ hiện lên hình ảnh An An sẽ nằm trên người Tiểu Khải đung đưa cái chân nhỏ chờ điện thoại, điện thoại vừa vang lên sẽ được nhận luôn, cậu nhóc kia cũng không đợi chúng tôi nói chuyện đã dùng giọng điệu non nớt hỏi trước: “Tìm An An sao ạ?” Tiểu Khải ngồi một bên cũng kêu “gâu” một tiếng như đồng ý.

Phó Quân Nhan dễ chịu nói: “Đúng vậy, chị và anh rể tìm An An.” Sau đó Cố Tiểu An sẽ ôm ống nghe trả lời: “An An rất vui vẻ, An An muốn lăn lộn trên người Tiểu Khải.”

Nhưng mà, hôm này âm thanh của Cố Tiểu An rất uất ức, nhận điện thoại cũng không nói chuyện, chỉ thấy cái mũi nhỏ vang lên âm thanh sụt sịt, Phó Quân Nhan nghi ngờ, lo lắng nhìn tôi, dịu dàng nói với đầu bên kia: “An An của chúng ta làm sao vậy?”

Giọng nói của Phó Quân Nhan quá dịu dàng, giống như đang cổ vũ cho Cố Tiểu An, cậu nhóc bắt đầu oa oa khóc lớn. Tôi nghe thấy tiếng cậu nhóc vừa khóc vừa thở đau lòng không chịu nổi, Tiểu Khải ở bên cạnh cũng tức giận kêu “gâu gâu”.

Tôi quá lo lắng lấy điện thoại của khách sạn đặt ở đầu giường gọi về cho cha tôi, đầu kia vừa bắt máy, không chờ tôi mở miệng cha tôi đã bắt đầu hét lên: “Gọi điện thoại về làm gì? Trách tôi không dỗ em chị đúng không? Lúc An An ngã xuống cũng không hề kêu đau, ngã xuống cũng không thèm liếc tôi một đã tự bò dậy. Nhưng các con vừa gọi một cuộc điện thoại về, đứa nhỏ này lại bắt đầu rầm rì khóc lớn, nó vừa khóc, Tiểu Khải cũng bắt đầu xù lông, con nói xem con chó này tích điện tức giận sao? Chuyện này đến Mao tổng cũng không tính ra được.” (Chỗ này mình để lúc cách xưng hô với Cố Bảo Bối lúc chị lúc con để thấy sự tức giận của cha Bảo Bối.)

Tôi quẫn, Tiểu Khải xù lông…… Tôi sờ mũi một, chân chó nịnh hót: “Cha, vất vả cho cha rồi, cha tiếp tục để Tiểu Khải xù lông đi nha……” Sau đó nhanh tay cúp điện thoại……

Bên kia Phó Quân Nhan vẫn yên lặng cầm điện thoại di động nghe An An khóc, tiếng khóc của An An đã nhỏ dần, d:i:ễ:n" "đ"à"n lê/ /q/u/ý.đ.ô.n., Phó Quân Nhan mới hỏi: “An An khóc mệt không?”

Cậu nhóc kia vâng một tiếng, mềm mại nói: “Mệt mỏi….” Hiểu nguyên nhân, lại nhìn đến cậu nhóc ngốc nghếch khoe mẽ, tâm trạng tôi vừa đau lòng lại có chút nhớ nhung, bật cười…….. An An đúng là một cậu nhóc yếu ớt……..

“Mệt mỏi thì không khóc nữa.” Phó Quân Nhan nghe xong lời nói của An An chỉ cười nhẹ, mở miệng an ủi. Tôi nhìn anh làm hành động té ngã, Phó Quân Nhan gật đầu một, đưa tay ra vuốt mặt tôi, lại hỏi cậu nhóc kia: “Vậy bây giờ em nói cho anh rể nghe, tại sao An An lại khóc?”

“An An leo lên cao với cái bình sữa, An An lấy được bình sữa rồi, nhưng lúc An An nhảy xuống cái ghế lại đổ đập vào đầu gối của An An, An An té ngã rồi, thật là đau…. Hu hu ….” Nghe giọng nói của cậu nhóc kia, vừa vô tội đáng thương lại vừa tức giận. Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh gương mặt bánh bao của cậu nhóc kia nhăn nhó lại, thật là muốn thơm mấy cái….

“Cha đứng bên cạnh An An sao?” Phó Quân Nhan nghe xong lại nhẹ nhàng hỏi.

“Vâng.” Cậu nhóc kia trả lời rất nhanh, khịt khịt cái mũi nói tiếp: “Khải khải đang dựng lông lên, cha đè xuống, sau đó khải khải lại dựng lông lên. Bọn họ đang chơi đùa…..”…… Vẫn còn đang dựng lông à? Khóe miệng tôi không tự chủ được nhếch lên.……“An An còn đau không?” Đáy mắt Phó Quân Nhan cũng mang theo ý cười, lại dịu dàng hỏi.

Cố Tiểu An thút tha thút thít mấy cái, nhỏ giọng nói: “Đau, An An đau.……..”

“Bây giờ An An đi đến bên cạnh cha, bảo cha ôm An An một, hôn một lên chỗ đau, như vậy thì sẽ hết đau rồi.” Phó Quân Nhan nghiêm túc nói từng câu từng chữ.

“Tại sao?” Cố Tiểu An ngốc nghếch hỏi, d.iễ.n đ.àn. l.ê. q.u.ý.....đ.ôn..,"giọng mũi cộng thêm âm thanh non nớt khiến người khác yêu thương.

“Bởi vì ấm áp……” Phó Quân Nhan cười nói, nhẹ giọng thúc giục: “An An, đi thử một lần đi, sau đó lại đến nói cho anh rể biết xem nó có tác dụng không nhé.”

“Vâng.” Cậu nhóc kia mạnh mẽ trả lời, trong điện thoại vẫn nghe thấy tiếng bước chân bịch bịch của cậu nhóc.

Một lát sau cậu nhóc kia đã trở lại, vui mừng nói vào điện thoại: “Anh rể, An An không còn đau nữa rồi.” Tôi vẫn luôn yên lặng lắng nghe, nghe tới đó tôi đi tới sau lưng Phó Quân Nhan, vòng hai tay ôm chặt hông anh, cả người như dán lên lưng anh, tựa đầu trên vai anh, hôn một lên gò má anh. Anh quay đầu sờ sờ tóc tôi, dịu dàng nói chuyện với cậu nhóc kia: “An An, cái ghế đập vào người An An, vậy cái ghế có đau không?”

Cậu nhóc kia hơi ngẩn người, ngơ ngác đáp: “Cái ghế không khóc, nhưng cái ghế cũng bị ngã xuống đất…..”

“Bây giờ An An đi ôm nó, xoa xoa chỗ đau cho nó, nói cho nó biết ‘sẽ hết đau ngay thôi’ có được không?” Phó Quân Nhan dịu dàng hướng dẫn An An. Sau đó cậu nhóc kia cũng không có một chút buồn bã nào cả, nhanh chóng đi làm, hơn nữa cậu nhóc rất vui vẻ nói cho chúng tôi biết, cậu còn hôn cái ghế hai cái. Bé như vậy nên nhóc chưa thể hiểu được, Phó Quân Nhan đang dậy cậu nhóc khiến mình và người khác đều cảm thấy ấm áp. Hơn nữa còn học được thông cảm, hiểu được tất cả mọi va chạm mọi người đều thiệt. Mà những đạo lí này, tôi tin tưởng rằng, cho dù bây giờ cậu nhóc chưa thể hiểu được, nhưng khi cậu nhóc lớn lên sẽ ăn sâu vào tính cách của cậu nhóc, sẽ được cậu nhóc áp dụng linh hoạt trong cuộc sống sau này.

Phó Quân Nhan từng nói, giáo dục thật tốt cho một đứa trẻ chính là một trách nhiệm xã hội. Mà trao đổi với một đứa trẻ, chơi đùa, nghe đứa trẻ nói chuyện cũng là một phần trong trách nhiệm giáo dục. Ví dụ như khi An An hỏi: “Khi nào anh rể và chị em trở về?” Anh sẽ trả lời: “Anh cũng không biết.” Anh nói cha mẹ cũng không cần thần thánh hóa chính mình, mỗi người đều có những chuyện mà chính mình cũng không biết, đều có những lúc phạm sai lầm. Cho nên, phải kiên nhẫn thực hành.

Tôi chỉ nhìn anh không khỏi lộ ra vẻ mặt xúc động, hỏi: ‘Phó Quân Nhan, em thực sự không thể tưởng tượng nổi, lúc nhỏ anh được nhận một sự giáo dục tốt đến thế nào, lại có thể hình thành lên con người anh tốt như vậy…..”

Anh không nói gì, chỉ có vẻ mặt là lạnh nhạt khẽ nhắm mắt lại, tựa đầu vào vai tôi nói: “Ôm anh một, ôm chặt lấy anh.” Không biết tại sao, tôi có cảm giác giây phút đó anh rất yếu ớt.

Cũng chính hôm đó, một tiếng sau cha tôi gọi lại, tôi nghe thấy cha tôi nói: “Phó Quân Nhan, tôi không nhìn nổi nữa. Chó của cậu sao đến bây giờ vẫn dựng lông lên thế.”

Phó Quân Nhan nghe xong cười khẽ, nhẹ nhàng trả lời: “Bác trai, bác có thể vuốt ve Tiểu Khải một. Nó cảm thấy an toàn sẽ không như vậy nữa.” Sau đó anh nghiêng đầu nhìn tôi, đưa tay sờ sờ tóc tôi, tôi bất giác rụt cổ một, trừng mắt lườm anh.

Một lát sau cha tôi lại gọi điện thoại tới, cha tức giận hét to: “Sờ nó cũng không có tác dụng, lông nó còn rụng ra nữa chứ.”

Phó Quân Nhan thở dài, trầm ngâm một lúc, sau đó mới trả lời: “Bác trai, vậy bác chỉ có thể tắm cho nó vậy.”

Tôi nghe xong cũng bật cười…. thật là…… Làm sao chỉ có con chó rụng lông thôi mà cũng tức giận cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 51

Sau khi tam công tử Lục gia, Lục Thiểu Du thi đậu Trạng Nguyên, nhà họ Lục cũng chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để cưới tiểu nữ nhi Mục gia, Mục Khanh Khanh.

Ngày này, cây hoa phù dung trong vườn trùng điệp (chồng chéo lên nhau ạ), mềm mại tươi đẹp đến vô cùng. Ngày đó là ngày Lục Thiểu Du cưới Mục Khanh Khanh.

Diễn cảnh hôn lễ của Lục Thiểu Du và Mục Khanh Khanh không phải khó khăn, nhưng tân nương thời cổ thực sự rất vất vả, trên đầu đeo đầy những cây trâm Minh Châu, khiến cho tôi cảm thấy cái cổ của mình cũng sắp gãy rời. Như vậy vẫn chưa là gì, còn phải đội khăn voan ngồi trong chiếc kiệu chật hẹp, khi kiệu hoa được nâng lên, nghiêng nghiêng ngả ngả khiến tôi sợ hết hồn, cả đoạn đường đi như vậy vừa khó chịu vừa choáng váng. Quỷ đạo nổi tiếng là người không bao giờ dùng người diễn thế, vì hiệu quả toàn thể được tốt đẹp tôi chỉ có thể tự mình trải nghiệm.

Sau khi quay xong cảnh kiệu hoa đi trên phố, cuối cùng cũng tới trước cửa Lục phủ, trong kịch bản vốn là Mục Khanh Khanh tự mình đi ra khỏi kiệu hoa, nhưng vì ngồi trong kiệu hoa quá lâu nên chân tôi bị tê dại, không thể động được, điều này khiến tôi cảm thấy muốn khóc, bởi vì cảnh này quá khủng khiếp, tôi không muốn phải chịu tội một lần nữa đâu……

Tôi vẫn còn đang chìm trong tiếng than thở, đột nhiên cảm thấy có một trận gió thổi qua, hình như Phó Quân Nhan có thể hiểu được sự đau khổ của tôi, anh nhấc màn kiệu lên, khom người ôm tôi từ trong kiệu ra ngoài, anh ôm ngang người tôi, không để lại chút dấu vết nào, vỗ vỗ vào lưng tôi như đang an ủi. Sau đó anh cứ ôm tôi như vậy, bỏ qua kịch bản là Mục Khanh Khanh phải tự mình bước qua chậu than, khiến cho nội dung vở diễn phải sửa lại.

Qua vụ này, Quỷ đạo cũng không có ý kiến gì cả, hơn nữa còn khen Phó Quân Nhan thay đổi kịch bản đạt được hiệu quả rất tốt.

Phó Quân Nhan chỉ lắc đầu một cái, bình tĩnh đáp: "Tiểu Ái bị tê chân." Khiến Quỷ đạo nhìn tôi với vẻ mặt không biết nói gì, d-i-ễ-n- -đ-à-n- -l-ê -q-u-ý-- -đô-n-, mọi người nhìn tôi với ánh mắt hâm mộ đến phát điên.

Nói xong, Phó Quân Nhan nhẹ nhàng đặt tôi xuống, dìu tay tôi, để tôi thử đi bộ, dùng giọng điệu như đang dỗ đứa bé nói với tôi: "Em đi vài bước đi, chân sẽ tự hết tê thôi, không cần sợ."

Khi đó, tôi chỉ muốn nói, tôi không sợ. Nhưng thật sự quá ấm áp, tôi không nói được cái gì, chỉ nắm chặt lấy tay anh, nghĩ muốn yếu ớt như vậy mãi mãi. Dù sao trên đời này cũng đâu có việc gì hạnh phúc bằng việc được người đàn ông của mình cẩn thận bảo vệ chăm sóc như vậy……

Chính trong đêm tân hôn, Lục Thiểu Du nắm tay Mục Khanh Khanh, đứng ở trước cửa đình, tự tay trồng một bụi cây sơn trà.

Sau đó, màn trướng lụa đỏ, tình ý liên tục, Lục Thiểu Du và Mục Khanh Khanh cuối cùng cũng diễn cảnh uyên ương.

Sau khi cô dâu kính trà người nhà trượng phu (chồng), Mục Khanh Khanh lại về phòng một lần nữa, nghỉ ngơi một lần nữa.

Lục Thiểu Du tốt tính,đến lúc mặt trời đã lên cao, mới gọi Mục Khanh Khanh rời giường, hắn dụ dỗ: "Khanh Khanh, mặt trời lên cao rồi, mau dậy thôi nào."

Mục Khanh Khanh cũng không nghe theo hắn, hơi hé mắt ra, nhìn thấy cả người Lục Thiểu Du đều sáng rực, sạch sẽ, lười biếng nói: "Ta không dậy chẳng lẽ trời đổ mưa sao, lúc này để huynh chuyển cho ta cái ô đi." Dáng vẻ ngây thơ, rất hấp dẫn người khác, ngoài miệng thì oán giận, nhưng đáy mắt tràn đầy ý cười.

"Sao lại có người ghi hận lâu như vậy chứ." Lục Thiểu Du nhỏ giọng cười khẽ, nụ cười sáng chói khiến người ta mê mệt.

Mục Khanh Khanh nghe vậy vỗ tay xuống giường, vuốt lại mái tóc của bản thân nói: "Ta vốn là một người ghi thù, cái người ngốc nghếch này hôm nay mới biết sao?" Nói xong lại che miệng cười, trừng mắt nhìn nói: "Nếu huynh gọi ta một tiếng tổ tông bà nội, ta lập tức đứng dậy."

Lục Thiểu Du nghe vậy cũng sững sờ, liếc nhìn nàng, mí mắt cũng hơi nâng lên, đáy mắt trong suốt cũng hơi gợn sóng, trên mặt lộ vẻ do dự. Mục Khanh Khanh thấy hắn vậy mà muốn làm thật, khẽ cười, vội vàng vươn tay ra che kín miệng hắn, nói: "Ngốc nghếch, dù huynh có gọi thì ta cũng không trả lời." Nói xong cũng ngoan ngoãn đứng dậy, không tiếp tục làm khó tướng công của mình nữa.

Ban đêm tôi lén hỏi Phó Quân Nhan, nếu như tôi cũng giày vò anh như vậy thì anh làm thế nào?

Anh cười nói: "Thật ra thì cũng không sao, đó chỉ là sự vui thú trong tình yêu thôi, không có gì lễ phép cả. Hơn nữa, Mục Khanh Khanh đã gả cho Lục Thiểu Du." Anh vừa nói vừa chỉ vào tôi, lại chỉ vào mình, nháy mắt mấy cái nói: "Kết hôn sống chết, nối dõi tông đường, sau đó tất nhiên Khanh Khanh sẽ thành tổ tông bà nội rồi." …… Anh nói một câu hai nghĩa, ý ở đây chính là Khanh Khanh là vợ, lời nói này khiến tôi đỏ bừng cả mặt.

Sau đó anh đưa cánh tay sang ôm tôi, bàn tay dò vào trong quần áo tôi vuốt ve, đầu lưỡi ướt át cuốn quanh lỗ tai tôi, mập mờ hỏi: "Bảo Bối, có muốn làm tổ tông bà nội ở Phó gia không, cho An An thêm người cháu nhỏ.

Tôi cắn môi, giữ chặt cánh tay anh đang luồn vào váy tôi, gương mặt hồng đến nhỏ máu, nhẹ giọng nói: "Phó Quân Nhan, anh không cần phải nói ra như thế."

"Ừ, muốn tự cố gắng." Nói xong anh hôn lên hàng mi, lông mày, triền miên, bàn tay tôi đưa vào mái tóc mềm mại của anh, mặc anh hôn từng chỗ từng

chỗ. Cúi đầu nhìn gương mặt đẹp trai của anh, bờ môi ướt át màu hồng, trong bóng đêm rất mê người, sau đó anh lại mang chút trẻ con gật đầu một cái, hôn lên ngực tôi, cười híp mắt nói: "Ừ, chúng ta sinh đứa bé, để chơi đùa với An An……"

Lục Thiểu Du và Mục Khanh Khanh đang trong giai đoạn tân hôn, tất nhiên thường xuyên dính chung một chỗ. Nhưng không lâu sau triều đình phong quan cho Lục Thiểu Du, dần dần, xã giao, công sự cũng nhiều hơn.

Mục Khanh Khanh tuy là người tính tình bướng bỉnh nhưng cũng rất hiểu lễ nghĩa. Nàng không nháo, không ầm ĩ, lại thông minh nghĩ ra các phương pháp, dùng Huân hương đánh dấu lên sách, lại viết lên những chữ uyên ương nhỏ, viết cho phu quân của mình những lời tâm tình, tăng thêm chút lạc thú trong sinh hoạt.

Cùng sống dưới mái hiên, tình cảm vô cùng tốt, Mục Khanh Khanh luôn đoán được thời gian Lục Thiểu Du hoàn thành xong công việc xã giao. Không nghĩ đến một ngày, Lục Thiểu Du lại về nhà trước thời gian, phiếu tên sách còn chưa làm xong,d/i/ễ/n/ /đ/à/n/ /l/ê/ /q/u/ý/ /đ/ô/n, lại bị Lục Thiểu Du thấy nương tử mình đang cầm bút, gương mặt thẹn thùng động lòng người, tất nhiên sẽ sinh tò mò tiến lên hỏi: "Khanh Khanh đang làm gì thế?"

Mục Khanh Khanh kinh hãi ngẩng đầu lên, thấy Lục Thiểu Du trở về, xấu hổ đỏ hết mặt, bàn tay vội vàng che lại phiếu sách vừa viết xong, cả người cũng không dám động đậy. Xấu hổ giận dữ nói: "Cái người ngốc nghếch này, sao lại tới đây? Đừng nhìn như vậy mà."

Lục Thiểu Du thấy nàng như vậy cũng buông tay ra, nhưng ánh mắt tràn đầy nghi ngờ, nói: "Khanh Khanh, nàng bị bệnh sao?"

Mục Khanh Khanh nghe xong vội vàng dậm chân, hét lên: "Huynh là đồ ngốc, ban ngày mà nói linh tinh cái gì vậy, ta rất khỏe."

Lục Thiểu Du thấy nàng càng nói sự tức giận trên mặt càng tăng, nhẹ nhàng cười. Nâng tay áo lên, đưa tay đặt ở dưới mũi Mục Khanh Khanh thăm dò, đáy mắt trong suốt lưu chuyển như nước, nhếch môi khẽ nói: "Khanh Khanh bị bệnh thật rồi, trên mặt hồng như táo chín, hơi thở không yên, đây là đang nhớ về tướng công đây mà."

"Huynh…… Huynh……" Mục Khanh Khanh nghe vậy trợn to hai mắt, dậm dậm chân, hai tai đỏ bừng, hai tay che mặt xinh đẹp vô cùng.

Lúc này, Lục Thiểu Du cũng thấy mùi hương tản ra từ phiếu tên sách, phía trên còn dùng kiểu chữ mềm mại, nhỏ nhắn viết: "Nắm tay nhau cả đời, không mối quan tâm. Nguyện giống như đèn, ánh sáng rực rỡ. Lời thề vĩnh viễn, cùng đi đến già."

Lục Thiểu Du chậm rãi đọc lên, chỉ cảm thấy mắt nóng lên, mắt lộ lên sự xúc động, nhìn Mục Khanh Khanh thật sâu, cầm phiếu sách lên cẩn thận ôm trong lòng, để tại miệng, ôm trong ngực, từng câu từng chữ thâm tình vô hạn mà nói: "Ái thê của ta cũng như thế…." Diễn tới lúc này, ánh mắt của Phó Quân Nhan hiện lên tình cảm quá chân thành tha thiết, kịch bản vốn là Mục Khanh Khanh nhỏ giọng cười, nhưng tôi lại nhìn anh cảm động đến mức lệ tuôn rơi….

Hôm đó là ngày sinh nhật của Mục Khanh Khanh, tiểu nương tử làm nũng với phu quân của mình, bảo phu quân phải đưa cho mình một lễ vật độc nhất vô nhị. (có một không hai).

Vì sớm có chuẩn bị nên Lục Thiểu Du mang về một bộ Bạt bộ sàng* khéo léo tinh xảo. Đầu tiên Mục Khanh Khanh tràn đầy vui vẻ trong lòng, nhìn thấy Bạt bộ sàng này lại vừa cáu, vừa buồn cười, tay cầm khăn che miệng lúc lâu mới nói: "Huynh là đồ ngốc." Sau đó lại xấu hổ đỏ mặt, không nói được gì nữa.

*Nguyên văn là Bạt Bộ sàng, hay còn gọi là Bát Bộ sàng, sàng là giường, bát bộ là tám bước, bạt bộ là cất bước đi, đây là loại giường có hình dáng to lớn, lưu hành phổ biến vào thời Minh và thời Thanh.

Vợ chồng son cười đùa một trận rồi ôm nhau rồi xuống giường, Mục Khanh Khanh lúc này mới nhìn thật sâu vào còn mắt đang cười của Lục Thiểu Du, lại nhìn về chiếc Bạt bộ sàng kia, chỉ thấy đầu giường có khắc mấy chữ nhỏ gọn, chất phác, chỉ có năm chữ được mạ vàng: "Yêu nàng đến năm mươi năm sau."

Mục Khanh Khanh đầu tiên là vui mừng nhướng mày, cảm động vô cùng, nhưng con người lanh lợi chuyển động một cái, nằm trong ngực phu quân sẵng giọng: "Huynh là đồ ngốc, sao ngay cả những lời có ích cũng không nói, chẳng lẽ khắc lên sẽ yêu ta một đời thì huynh khổ sao. Lại còn thêm số năm vào nữa chứ……" Nói xong lại đấm vào ngực Lục Thiểu Du, nhưng lại mềm nhẹ như quả bông đụng trúng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 52.1

Editor: Voicoi08

Tôi như một đứa ngốc trốn trong lòng Phó Quân Nhan khóc, ngón tay áp út của bàn tay trái đeo một quả trứng bồ câu(chiếc nhẫn), ngơ ngác nhìn Phó Quân Nhan đang cầm hộp phấn, cứ mơ mơ màng màng được anh ôm về khách sạn.

Mở cửa phòng ra, căn phòng không còn giống với lúc tôi đi. Từ hành lang đi vào, trên mặt sàn rải đầy những cánh hoa hồng tạo thành một con đường, cửa phòng ngủ có một hình trái tim được xếp bởi cánh hoa, giữa hình trái tim có đặt một chiếc bánh ngọt và một bó hoa hồng, Ngẩng đầu lên thì thấy trên trần nhà có rất nhiều bóng bay màu hồng, xanh dương và màu trắng, không khí ấm áp, lãng mạn, giống như giấc mơ trên thế giới.

Tôi nhìn đến ngây người, vừa cười vừa khóc. Tôi không biết những người khác có hi vọng gì đối với tình yêu và hôn nhân. Nhưng đối với tôi mà nói, Phó Quân Nhan là tất cả ước mơ và hi vọng, anh quá tốt quá hoàn mĩ, tất cả mọi chuyện anh làm tôi đều thấy đúng, tôi đồng ý tin tưởng tất cả. Mà quan trọng hơn là loại tin tưởng này không phải bởi vì tôi yêu anh mù quáng, mà bởi trong lòng anh luôn thông suốt, sạch sẽ. Có những lúc anh lộ ra tính tình trẻ con của mình, tôi cũng cảm thấy đó là niềm hạnh phúc của tôi.

Chúng tôi từ quen nhau đến hiểu nhau, rồi lại từ hiểu nhau đến quý mến, lại từ quý mến đến yêu thương, cứ một đường thuận theo tự nhiên như vậy. Tôi yêu anh không phải bởi vì dáng vẻ bề ngoài của anh dễ nhìn, cũng không phải bởi vì phong cách trầm ổn của anh. Có lẽ chỉ bởi vì, một người như anh nhưng lại không để ý ánh mắt của người khác cùng chơi đùa với An An và Tiểu Khải ở cầu trượt. Có lẽ, chỉ bởi vì từ rất sớm trước đây, khi An An lộ gương mặt nhỏ nhắn vẫn dính đầy bọt sữa, nhìn anh bằng ánh mắt mong đợi, lắp bắp nói: "Anh ơi, em muốn lên người anh lăn lộn." Lúc đó, người đàn ông ôn hòa, trầm ổn này chỉ gật đầu một cái, không chút do dự nằm xuống mặt thảm, mặc cho An An và Tiểu Khải chơi đùa trên người anh. Hoặc cũng có thể bởi vì ánh mắt dịu dàng mà chân thành, ánh mắt tràn đầy sự ấm áp đưa tay về phía tôi.

Lúc này, trên mặt tôi toàn là nước mắt, tôi chưa bao giờ nghĩ Phó Quân Nhan có thể cầu hôn tôi như vậy, bởi vì quá thuận nước đẩy thuyền, tôi còn từng nghĩ rằng, chỉ cần anh nói rằng: "Bảo Bối, chúng ta kết hôn đi." Tôi sẽ hấp ta hấp tấp mà cầm sổ hộ khẩu đi cùng anh. Chúng ta đều hiểu rằng tất cả tấm lòng của Cố Bảo Bối đều hướng về phía Phó Quân Nhan, nên thật ra anh không cần phải huy động nhiều nhân lực (sức người) như vậy. Thế nhưng anh lại làm, d.i.ễ.n..đ.àn...lê..q.u.ý..đô.n., anh cho tôi một lần được cầu hôn hoàn mĩ, cho tôi một niềm vui, anh lo lắng cho giấc mơ của những cô gái, giống như sự hư vinh không bao giờ mất đi.……

Tôi nghẹn ngào nhìn Phó Quân Nhan vẫn ôm tôi, vẫn giúp tôi lau nước mắt, tôi nói: "Phó Quân Nhan, anh để em yên lặng một chút, em chỉ muốn khóc thôi….." Anh nhìn tôi bằng ánh mắt bất đắc dĩ, lại nhìn căn phòng tràn đầy hơi thở lãng mạn, anh hơi cử động môi nhưng cũng không nói chuyện, chỉ sờ sờ đầu tôi, dắt tôi ngồi xuống ghế salon, mà anh lại đi lấy máy tính và tài liệu ra, ngồi bên cạnh tôi yên lặng làm việc.

Tôi cố gắng ổn định tâm trạng, cũng lấy máy tính của mình ra. Từ lâu tới nay, lần đầu tiên tôi có đủ dũng cảm mở máy tính để xem tin tức. Xem một lúc, những cảm xúc trong lòng cũng lắng xuống rất nhiều. Thỉnh thoảng nhìn thấy những hình ảnh chúng tôi cùng nhau đi dạo phố lại không nhịn được bật cười. Đáy mắt vẫn còn nước mắt nhưng miệng lại bật cười, Phó Quân Nhan dừng công việc trong tay vừa vỗ vỗ lưng giúp tôi, vừa lắc đầu than thở: "Xong rồi, xong rồi, Bảo Bối nhà ta kích động đến phát điên rồi….."

Tôi lấy cùi chỏ đẩy đẩy anh, nhíu nhíu lỗ mũi, khinh bỉ nói: "Đi qua một bên….. em còn chưa trở lại bình thường đâu……" Mặt Phó Quân Nhan tràn đầy bất đắc dĩ, ánh mắt anh lại dừng lại trên quả trứng bồ câu (chiếc nhẫn) ở ngón tay tôi, trong mắt tràn đầy sự vui thích, thoải mái nhún vai một cái.

Khoa học kĩ thuật bây giờ phát triển quá mức, khiến mọi người đều có tiềm chất cẩu tử (khả năng làm phóng viên săn ảnh đó ạ). Một tờ báo đưa tin, 'Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối có tình cảm lưu luyến nổi lên mặt nước, ở sân bay, công tử dịu dàng bảo vệ hoa."

Bên trên còn có ảnh tôi đắp chăn ngủ, Phó Quân Nhan nghiêng mặt nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng, tình cảm dịu dàng lan sang bốn phía, chính tôi nhìn thấy cũng cảm thấy có gian tình…….. Trong tin tức có nói, một nữ tiếp viên hàng không trên chuyến bay hôm đó có tiết lộ: "Trong cả chuyến bay hôm đó, chắc do mệt mỏi nên Bảo Bối ngủ suốt, công tử ở bên cạnh dịu dàng chăm sóc, từ đút ăn, đắp chăn, tất cả mọi việc, khéo léo giữ tâm nữ thần. Toàn bộ hành trình, Bảo Bối đều theo công tử, giống như chim nhỏ nép vào người vậy……"

Còn có cái gì, 'Cuối cùng là Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối là hợp tác hay là tình yêu?" Vậy mà lại kết luận là tôi và Phó Quân Nhan chỉ có quan hệ hợp tác trong công việc, đơn giản chỉ là anh trai yêu thương em gái mà thôi, tôi vừa nhìn tên tòa soạn báo viết lên bài báo kia, tôi quẫn, rõ ràng chính là tòa soạn báo mà Tiếu Thị thu mua. Từ sau khi chúng tôi đến Tô Châu, hình như mỗi ngày tôi và Phó Quân Nhan đều lên trang đầu, nhưng chỉ cần là tin tức của chúng tôi, xì căng đan vừa ra lập tức xuất hiện những tin đồn bác bỏ, những bài báo phủi sạch mối quan hệ của chúng tôi, nếu không phải là công ty thuộc Tiếu thị thì chính là công ty thuộc Mạc thị. Tôi quẫn, lâu như vậy tôi mới biết tất cả mọi chuyện đều do cha và anh họ tôi làm. Vậy mà cha tôi còn gọi điện thoại thông báo cho Phó Quân Nhan mấy câu. Âm hiểm không chịu nổi.

Nhìn xuống tất cả những bài báo về chúng tôi, tôi chú ý một bài viết có tiêu đề là 'Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối ngọt ngào du lịch đường Bình Giang'. Bởi vì dưới bài báo này có một bài viết 'Kinh ngạc, Quý Khiết Nhi và N phú hào (nhà giầu đó) cùng nhau du lịch ở nước Thái.' Vậy nên tôi bó tay, đẩy đẩy Phó Quân Nhan, khi anh nhìn sang tôi chỉ vào hai tin tức nói: "Như vậy có phải chúng ta đang đứng thẳng không, người ta du lịch nước ngoài, chúng ta…." Tôi hiểu trong lòng nhưng cũng không nói, hơi nhíu nhíu mày. Anh lại coi như không nhìn thấy tin tức về Quý Khiết Nhi, mà mở bài báo về thông tin của chúng ta trên đường Bình Giang, không chút để ý nhìn hai bức hình tôi bị chụp trộm, thỉnh thoảng còn nhìn những bức hình khác, sau đó lạnh nhạt nói: "Chúng ta yêu nước."

Tôi nhịn không được châm chọc nói: "Tại sao anh không nói em vì bộ phim tuyên truyền ở Tô Châu nên mới cố gắng hết sức đây?"

Phó Quân Nhan nghe, yên lặng nhìn tôi một cái, sau đó lại nghiêm túc gật đầu, nghiêng mặt sang một bên cười một cái, nụ cười như nắng ấm hòa tan, anh nói: "Cũng vậy." tôi bĩu bĩu môi, ôm máy tính về trong lòng…… lại thấy Phó Quân Nhan cầm tài liệu lên, lật xem rất nhanh, khẽ nghiêng mặt sang nhìn tôi, cười nhẹ nói: "Bảo Bối, cứ để những tấm ảnh đẹp đó ở đấy đi, một hôm nào đó chúng ta sẽ lấy nó xuống."

Tôi ngơ ngác nhìn anh, lại thấy anh nhìn vào bài báo, nhìn những tấm hình chúng tôi bị cẩu tử hoặc người đi đường chụp, nhẹ nhàng nói: "Em xem như thế này không tốt sao, luôn có người giúp chúng ta lưu lại kí ức." Nói xong anh lại nhanh nhẹn kí hợp đồng, âm thanh bút máy viết lên giấy soàn soạt soàn soạt, lưu loát mà dễ nghe.

Tôi lại không nhịn được nghĩ,d/i/ễ/n/ /đ/a/n/ /l/ê/ /q/u/ý/ /đ/o/n, cuối cùng thì người này thông minhf đến thế nào? Trong giới nghệ sĩ, có nghệ sĩ nào mà không sợ đám cẩu tử và người khác làm phiền, khiến tức giận trong lòng. Chỉ có anh, ngày qua ngày, luôn dắt theo tôi, mang theo cả trái tim tình bình

tĩnh, nói cho tôi biết: "Không cần giả bộ, không cần tránh, nghiêm túc sống qua ngày, khi đó sẽ tìm được sự tha thứ và yêu mến", hơn nữa bây giờ anh còn có thể kiếm ra giá trị thặng dư (lời lãi theo triết học) trong đó nữa…… Anh lại có thể tưởng tượng ra những người đi đường luôn cầm máy ảnh hoặc điện thoại chụp hình chúng tôi thành những nhà nhiếp ảnh gia miễn phí. Tôi điên mất……..

Tôi nghe lời Phó Quân Nhan, thật sự tìm ra rất nhiều bức hình mọi người chụp chúng tôi rất đẹp. Trong đó có một tấm hình, lúc đó tôi mới quen biết với Phó Quân Nhan, đó là ở tổ diễn của bộ phim 'Hám tình', trong một phòng chụp ảnh bên sườn núi, tôi ôm An An trong ngực, cậu nhóc ôm cổ tôi, hai chúng tôi đều mở to mắt nhìn về phía trước. mà ở phía trước là Tiểu Khải đang đứng thè lưỡi, bộ lông trắng như tuyết bị gió thổi tung lên che khuất một bên mắt, nó đang vui vẻ chạy về phía chúng tôi. Mà Phó Quân Nhan đi bên cạnh Tiểu Khải, trên tay anh còn cầm một bình sữa vừa mới pha cho An An, anh nhìn về phía tôi và An An, chậm rãi đi về phía chúng tôi, gương mặt tinh sảo của anh nở một nụ cười chân thành tha thiết, ấm áp như ánh nắng mặt trời ngày xuân.

Tôi nhìn người chụp hình còn để lại lời nhắn, nói: "Lúc đó đi du lịch ở Itali, bọn họ cũng chưa chính thức xuất đạo, tôi vô tình nhìn thấy cảnh này, chỉ nghĩ rằng họ là người một gia đình, cảm thấy quá ấm áp và tốt đẹp, mới chụp hình lại. Sau này khi bọn họ xuất đạo, tôi chỉ nhìn một cái là nhận ra họ ngay, từ từ, tôi cũng chỉ có một nguyện vọng, thật sự hi vọng bọn họ có thể trở thành một đôi, thật sự hi vọng Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối có thể đến với nhau."

Xem đến đây, tôi lại bị sự ấm áp làm cho muốn khóc, tôi cũng nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ tới lần đầu tiên chúng tôi chia xa, tôi không có cách nào tìm được anh, lúc này tôi mới phát hiện người đàn ông này tốt như vậy. Mà tôi cứ như vậy bất tri bất giác không muốn rời xa anh, nhớ nhung anh. Vì vậy tôi cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là viết lên web "An An rất nhớ Tiểu Khải rồi…… Vậy Tiểu Khải có nhớ An An không?"Sau đó, vậy mà anh cũng đăng lên câu trả lời cũng với hình của Tiểu Khải: "Tiểu Khải cũng rất nhớ An An ……..."

Cuối cũng tôi nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, suy nghĩ một chút, tôi đăng lên trang cá nhân, lần đầu tiên chính thức tôi đưa tình cảm ra ánh sáng, tôi viết một bài trên Microblogging, và tag cả tên của Phó Quân Nhan vào, sau đó viết một bài thơ:

"Nguyện gửi tình yêu và cánh hoa

Mặc gió đưa đưa tận chân trời,

Chàng đi chiêu phục mỏ chim phượng,

Thiếp cứ nơi này bán rượu cay."

Sau đó tôi hít vào một hơi, lây tay đẩy đẩy Phó Quân Nhan đang ngồi làm việc nghiêm túc bên cạnh, tôi xấu hổ nói: "Phó Quân Nhan, anh dừng lại một chút, lên microblogging một chút được không?"

Anh nghiêng đầu nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ, đặt tài liệu trong tay xuống, đưa tay nhận lấy máy tình của tôi. Tôi lại lắc đầu, dùng tay lấy tư thế bao che ôm chặt lấy máy tính, bĩu môi nói: "Dùng máy của anh ấy….."

Phó Quân Nhan thấy tôi thần bí như vậy, cũng chỉ rút tay về, khẽ cười siết chặt mặt tôi một cái, tính tình tốt cũng không nói nhiều, đứng dậy đi lấy máy tính anh đặt bên kia.

Rất nhanh Phó Quân Nhan đã ôm máy tính trở lại, cũng học tôi ngồi xếp bằng trên ghế, ghế salon bên cạnh lõm xuống vì sức nặng, tôi len lén nhìn anh đang mở máy, tim bắt đầu chạy loạn.

Fan của tôi ở bên này đã bắt đầu sôi trào rồi, có Hải Bảo oán trách: "Nữ thần, chúng tôi muốn biết chân tướng. Sao cô có thể xấu như vậy,ban ngày lại đi đang thơ cổ để kích thích mọi người chứ. Mọi người xem không hiểu gì hết…..."

"Công chúa cá nóc của chúng tôi ơi, tôi không có học văn, cô nói một chút về chuyện giữa cô với công tử đi, mỗi ngày tôi đều hóng chết mất thôi……..."

"Cá nóc ơi, chuyện của em với công tử tốt đẹp thì thiếu gia Phòng Đình Việt của chúng ta sẽ thế nào? Lo lắng. Lo lắng."

"Xin chân tướng nha."

"Cùng cầu xin chân tướng, cùng cầu xin."

"Nữ thần ơi, nếu cô theo công tử Quân Nhan, vậy nhóm người chúng tôi phải làm sao bây giờ? Không cần chân tướng. Không cần chân tướng….."

"Cá nóc ơi, chẳng lẽ cô và anh Thư Sảng không phải một đôi à?"

Tôi sờ sờ mũi, thật sự là nhiều người cũng nhiều khẩu vị nha….

editor: Khổ, ngày nghỉ để các nàng không có người yêu như gia có cái mà gặm. mặc dù mình biết nó không thấm vào đâu cả. Ngày lễ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Chương 52.2

Tôi nghe thấy tiếng Phó Quân Nhan đang gõ bàn phím, hơi thở của anh rất gần tôi, tôi lại cúi đầu không dám nhìn anh. Một lát sau, một âm thanh báo hiệu vang lên, tôi mở trang ra, Phó Quân Nhan trả lời tôi bằng một bài thơ:

"Rượu Văn Quân nàng cười như hoa,

Cung đàn nàng lướt động thiên nhai,

Chứa chan tâm ý tìm tri kỉ,

Người vợ yêu thương luôn chờ nhà."

Tôi cười, quay người sang nhìn anh, anh đang nhìn chằm chằm vào màn hình, vẻ mặt nghiêm túc viết, thân thể thẳng tắp, từ đầu tới cuối cũng không hề nghiêng mặt nhìn tôi. Nghĩ lại cũng có chút buồn cười, tôi thả tay ra, lại đi tay nâng mặt anh lên: "Phó Quân Nhan, hôm nay lúc anh cầu hôn cũng không khẩn trương như vậy mà, tại sao bay giờ lại khẩn trương thế? Chẳng lẽ phản xạ hình cung của anh còn dài hơn của em hả?....."

Anh dùng mặt cọ xát vào bàn tay tôi, thở dài một, giọng nói có mấy phần uất ức: "Bởi vì Bảo Bối ngốc nghếch của anh chỉ lo khóc thôi, không hề nói với anh rằng cô ấy nguyện ý……"

Tôi véo tai anh, tức giận nói: "Anh vẫn luôn biết chắc chắn rằng em sẽ đi theo anh, vậy mà anh còn làm em khóc? Hừ."

"Đứa nhỏ ngốc, đây là trách nghiệm của anh, anh phải nói cho mọi người, anh sẽ luôn chịu trách nghiệm với em, và em cũng sẽ chịu trách nghiệm với anh." Anh cười, đưa tay nắm lấy bàn tay tôi, nhẹ nhàng véo, nói: "Ừ, cuối cùng cũng dừng khóc, vậy thì mau trả lời anh đi, nói rằng em muốn gả cho anh, em nguyện ý gả cho anh." Sau đó anh nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội, đáy mắt trong suốt hàng lông mi thon dài, rậm rạp.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, cắn anh một, cười nói: "Ừ, anh muốn gả cho em, anh nguyện ý gả cho em." (chỗ này bởi vì cách xưng hô bên đó chỉ có ta-ngươi, nên chị láu cá mới đọc nguyên văn câu của anh.)

Phó Quân Nhan bất đắc dĩ, khẽ cười xoa tóc tôi, nói thầm:"Ừ, cá nóc ngốc nghếch nhà ta tại sao lại thông minh hơn rồi?"

"Không phải đâu. Em không thông minh đâu." Tôi phồng má lắc đầu, lắc lắc cánh tay Phó Quân Nhan.

"Ừ, cá nóc nhà ta là ngốc nhất rồi…." Anh nhẹ cười, chọc chọc vào đầu mũi tôi.

Tôi cười, phồng má lên gật đầu một, buông cánh tay anh ra, kéo anh quay lại, nằm trên đùi anh, tìm một tư thế thoải mái ôm hông anh, nhẹ nhàng kéo vạt áo của anh nói: "Phó Quân Nhan, anh nghe cho kĩ đây. Ồ. Em nói là em nguyện ý gả cho anh đấy."

Anh "Ừ" một tiếng, nhìn tôi chằm chằm, lông mi thon dài, ánh mắt sáng trong như Vĩnh dạ, phong cách như ngọc. Mềm giọng nói: "Anh hiểu rõ…….. Anh chỉ muốn nghe thấy chính miệng em nói ra mà thôi….."

Mấy phút sau, những người bạn mắt sắc đã nhìn thấy sự bất thường giữa tôi và Phó Quân Nhan. Bọn họ phát hiện ra câu thơ tôi nói với Phó Quân Nhan là "Nguyện theo chàng đi." Mà Phó Quân Nhan lại trả lời tôi rằng: "Nhất định không phụ nàng." Những người hâm mộ kia đều bùng nổ, cuối cùng như đã thống nhất với nhau, chỉ đăng ba chữ: "Cầu xin chân tướng."

Phó Quân Nhan lấy điện thoại ra, anh chụp bức ảnh hai chúng tôi đang nắm tay nhau, đăng lên mạng sau đó còn chú thích bên dưới: "Tôi cầu hôn cô ấy, cô ấy đồng ý." Mười chữ đơn giản nhưng lại làm sáng tỏ tất cả. Trong mấy phút, hai trang Microblogging của chúng tôi liến tục chuyển đến hơn 200 vạn bình luận. Theo cách nói của Phó Quân Nhan là: "Nhiều người ở đây đã làm chứng rồi, Bảo Bối, em chạy không thoát đâu……"

Tôi thầm cười trộm trong lòng, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ chạy mất……

Bởi vì quá vui mừng nên chị Vạn Thanh nhìn sai lịch của trận chung kết 'Băng vũ kì tích'. Theo kế hoạch ban đầu, sau khi phim tuyên truyền hơ khô thẻ tre, tôi và Phó Quân Nhan phải cùng nhau bay trực tiếp từ Tô Châu tới Tân Cương. Nhưng bây giờ bởi vì sai lịch, tôi chỉ có thể xin đến muộn một tuần. Đạo diễn Hoài An bên kia cũng không nói gì, bọn họ cũng đều nói không sao, nói cho tôi biết rằng tổ diễn có thể đợi, nhưng hi vọng không có lần sau, sau khi cuộc thi kết thúc nhất định phải đến tổ diễn ngay.

Không biết Phó Quân Nhan dùng cách nào, lại có thể cùng tôi đến tổ diễn muộn. Hai chúng tôi sắp trở thành cửa hàng nhỏ rồi……

Trong 'Băng vũ kì tích', thí sinh múa tốt nhất là Thư Sảng, điều này không còn gì để nghi ngờ. Lúc đang chờ, Thư Sảng vừa nhìn thấy tôi đã chạy tới, nhìn tôi gọi cả họ tên: "Cố Bảo Bối, Cố Bảo Bối." Sau đó nhanh chóng kéo tôi vào một phòng hóa trang không người, mở miệng quát: "Cố Bảo Bối, cậu được đấy, tớ gọi điện thoại cậu không nhận, tag cậu trên Microblogging cậu cũng không về. Cậu nói yêu đương chứ có phải tội phạm đâu, tránh cái gì mà tránh chứ. Cậu có biết trên trang microblogging của tớ ngày nào cũng bị người khác thúc giục không, cậu biết họ thúc dục cái gì không?"

Tôi lắc đầu, hoàn toàn không theo kịp cô ấy, Thư Sảng cũng lắc đầu theo tôi, hai tay ôm ngực, kéo tôi ngồi xuống ghế nói: "Bực mình. Tớ chụp cho cậu

nhiều hình như vậy sao lại không chụp tới chứ? Cậu nói xem tớ phải đi đâu mới chụp được hình cậu và Phó Quân Nhan ở chung."

Tôi bị cô ấy dọa cho ngạc nhiên, sờ sờ mũi, nhỏ giọng nói: "Sau khi thi đấu xong anh ấy sẽ đến đón tớ, lúc đó cho cậu chụp thôi."

Cô ấy vừa nghe xong đã cười lộ hết hai hàm răng trắng, kéo kéo tóc tôi nói: "Cố cá nóc thật nghe lời."

Tôi lườm cô ấy, cô ấy cũng chỉ tiếp tục cười. Sau đó nghiêm mặt hỏi tôi: "Nói. Cậu là một con cá nóc nhát gan, không dám lên lưới thì cũng thôi đi, nhưng cậu không nhận điện thoại là sao hả?"

Tôi lắc đầu thở dài nói: "Cậu không biết tin tức gì sao? Tin tức cũng truyền ra lâu rồi mà, cả báo cũng đăng nữa. Nói người dân Tô Châu đều chạy đến sông Bình Giang vớt bảo vật nha."

Tôi vừa nói xong, Thư Sảng đã bật cười vui vẻ, lên tiếng, lộ ra hai hàm răng trắng hỏi tôi: "Vậy tờ báo lá cải kia nói thật à?"

Tôi gật đầu một, vô cùng rối rắm trả lời: "Đúng vậy, có một lần tớ vui quá. Điện thoại của tớ rơi từ trên thuyền xuống sông Bình Giang, sau đó tớ và Phó Quân Nhan cũng không cứu nó, cứ tiếp tục đi. Người lái thuyền kia có thể đã nói cho những những người hâm mộ trên bờ, người hâm mộ nghe thấy điện thoại của người mình thích rơi vào trong sông, đương nhiên là có hứng thú, lập tức bắt đầu nghĩ biện pháp vớt lên. Gặp may, truyền tới truyền lui, cuối cùng thành là trong sông Bình Giang có bảo vật, vì vậy nên mới náo nhiệt như vậy. Phó Quân Nhan từng nói, con người chính là như vậy mà. Một người đứng trên đường ngửa đầu nhìn trời, người đến sau cũng sẽ nghĩ rằng trên trời có gì đó và ngẩng đầu nhìn. Thật ra chính bọn họ cũng không biết người ban đầu kia nhìn cái gì….. Chỉ là một phong trào mù quáng thôi…. Sau đó mọi người đều nhìn ra vô số lí do, nhưng cũng không biết lí do của người ban đầu kia, chỉ là ngửa đầu nhìn đến đau cổ thôi….."

Thư Sảng nghe xong cười ha ha, một lúc lâu mới nói: "tại sao hai người ngay cả thử cũng không thử chứ, điện thoại vừa rơi xuống sông lập tức mặc kệ rồi?"

Tôi nhớ tới câu nói kia của Phó Quân Nhan, "Mò trăng trong nước", đáy lòng thấy rất xấu hổ mới ngoan ngoãn nói: "Không nói tới muốn vớt lên có bao nhiêu khó khăn, chỉ là vớt lên thì cũng phần nhiều là hỏng, cho nên, bỏ thôi."

Thư Sảng nghe xong trầm tư gật đầu, chỉ chỉ điện thoại của mình hỏi tôi: "Vậy muốn liên lạc với cậu thì làm thế nào?"

Tôi giơ cái túi trong tay lên, cười nói:"Vừa xuống máy bay tớ đã mua luôn một rồi, số điện thoại cũng không đổi."

Cô ấy nghe xong gật đầu một, Thư Sảng vỗ vai tôi nói: "Cố gắng lên." Suy nghĩ một chút lại nói thêm: "Chị Nhược Phàm cũng không liên lạc được với cậu, chị ấy đang trong đoàn diễn nên không tới, muốn tớ chuyển lời bảo cậu cố gắng lên. Thuận tiện để tớ nói cho cậu biết, mẹ chị ấy rất vui vẻ, rất vui vẻ, bảo cậu rảnh thì mang Phó Quân Nhan đến nhà chị ấy ăn cơm."

Tôi che miệng cười nói: "Chị Nhược Phàm oanh tạc tớ bằng rất nhiều tin nhắn, tớ vừa mở máy đã nhìn thấy…." Thư Sảng nhún nhún vai, nói một câu: "Khi xóa là xóa…." Tôi gật gật đầu cười.

Bởi vì tôi và Phó Quân Nhan chính thức công khai mối quan hệ, nên gần đây nhân khí của tôi tăng vọt, fan của công tử cũng đến hiện trường, mang theo những khẩu hiệu thật to, fan của công tử mang bóng bay màu trắng, Hải Bảo nhà tôi là màu xanh dương, cả vùng bóng bay khiến người ta cảm giác như bầu trời và mặt biển, chiếm gần hết chỗ ngồi, khí thế bao la hùng vĩ, chấn động lòng người.

Tổ tiết mục cũng vì lí do công bằng, vòng cuối cùng hủy bỏ cách bầu chọn qua tin nhắn và internet. Cuối cùng huy chương đều do giám khảo bình chọn. Đối cách thức khiến fan rất phẫn nộ, lúc phóng viên đang ngăn ở cửa Phó Quân Nhan cũng không thể đi xe vào bãi đỗ, anh không thể làm không dừng xe ven đường, sau đó che chở cho tôi vào trong đài truyền hình. Trên đường đi của chúng tôi bị mọi người vây đến nước cũng không lọt, Phó Quân Nhan cũng không ngại, dứt khoát dừng chân cười yếu ớt với phóng viên. Khi chúng tôi dừng trước mặt phóng viên, để tránh những người chụp hình kia đụng phải tôi, Phó Quân Nhan ôm chặt vai tôi, động tác tỉ mỉ mà dịu dàng. Sau đó tôi nghe thấy anh ôn hòa nói: "Phiền mọi người giúp đỡ, hôm nay Tiểu Ái có cuộc thi, tôi đưa cô ấy vào trước sau đó ra để mọi người phỏng vấn được không?"

Phóng viên hơi do dự một chút, sau đó mới chậm rãi nhường ra một con đường.

Sau đó tôi ngồi trong phòng hóa trang nhìn thấy trên ti vi đang chiếu trực tiếp hình ảnh Phó Quân Nhan được phỏng vấn trước của đài truyền hình. Anh bước chân nhẹ nhàng đi đến trước mặt những phóng viên đang đợi kia, nở nụ cười thản nhiên đứng trước mặt mọi người, anh khẽ vuốt cằm, sau đó ôn hòa nói: "Bởi vì hôm nay không phải buổi họp báo nên Quân Nhan chỉ trả lời ba vấn đề, mong mọi người phối hợp."

Sau đó có một phóng viên không kịp chờ hỏi luôn: "Công tử, xin hỏi người có ý kiến gì về thay đổi luật chơi trong cuộc đấu này không?"

Phó Quân Nhan suy nghĩ một lúc mới nói rõ ràng: "Vì công bằng nên mới thay đổi, tôi cảm thấy như vậy rất tốt."

"Công tử có hi vọng Tiểu Ái đạt được quán quân không?" Lại có người hỏi.

Anh nghe vấn đề này xong cũng chỉ cười khẽ, vẻ mặt trở nên nhẹ nhõm mà ấm áp, lắc đầu một nói: "Không hi vọng, tôi chỉ hi vọng cô ấy không té ngã. Nếu như cô ấy ngã rồi tôi chỉ hi vọng mọi người không cười nhạo cô ấy."

"Công tử, tại sao đã đến đây rồi lại không vào trong nhìn vị hôn thê thi đấu?"

Anh cười yếu ớt, mặt mày như vẽ, tôi nghe thấy anh nói: "Nếu tôi ở đó cô ấy sẽ xấu hổ…."

Tôi cười, không chịu thua kém sờ hốc mắt đã đỏ bừng ……

Chức vô địch của 'Băng vũ kì tích' hoàn toàn xứng đáng cho Thư Sảng, á quân là một nam diễn viên hài, cá nóc tôi cũng không chịu thua kém, tôi đứng thứ ba….

Sau trận thi đấu, khi được phỏng vấn, tôi cầm cúp trên tay cười nói: "Có thể được đứng thứ ba cũng thật bất ngờ, tôi rất vui mừng, tốt vô cùng…"

Một phóng viên nhân cơ hội hỏi tôi: "Tiểu Ái, phải đã có chuẩn bị không, càng thản nhiên như vậy?"

"Thật ra thì không phải." Tôi lắc đầu một, có lẽ bởi tâm tình quá tốt nên thấy thế giới cũng tốt đẹp hơn, tôi không kiêng kị gì, cúi đầu cười nói: "Hoặc là có thể do cảm giác, gần đây tôi luôn cảm thấy, chỉ cần có anh tôi chẳng còn cầu gì…..."

Tác giả có lời muốn nói: "Mỗi cô gái đều hi vọng người yêu mình đem mình trở thành ngu ngốc, đứa bé. Sau đó cảm thấy cô ấy cần bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 53

Sau cuộc thi đấu, vì đã đồng ý để Thư Sảng chụp ảnh tôi và Phó Quân Nhan, nên tôi và cô ấy cùng rời khỏi phòng hóa trang. Thư Sảng tức giận khoác khoác tay tôi nói: "Càng tự nhiên càng tốt, tớ muốn thực hiện tinh thần cẩu tử đi săn ảnh của các cậu, cậu không cần để ý đến tớ."

Tôi im lặng, vẫy vẫy tay với cô ấy xong mới đi trước.

Kết quả, Phó Quân Nhan vừa mới nhận chiếc cúp trên tay tôi, để vào đằng sau, hai chúng tôi vừa mới ngồi vào trong xe nói mấy câu. Mấy phút sau, điện thoại tôi báo có tin nhắn, là một cô gái nào đó đang nấp trên chiếc xe thứ ba sau cây cột nhắn tin cho tôi: "Cố cá nóc, quá tuyệt vời, Công tử nhà cậu đúng là 360 độ không có góc chết, nhìn thế nào cũng thấy là cực phẩm. Nhưng mà tớ không phát hiện ra cậu lại quyến rũ đến vậy, tớ chụp ảnh Phó Quân Nhan trắng trợn như vậy mà anh ta cũng không phát hiện ra…."

Trong lòng tôi rất xấu hổ, bất kể là ai chụp anh ấy cũng đều không ngăn cản……

Quả nhiên, khi Phó Quân Nhan thấy di động của tôi kêu, mắt nhìn sang di động của tôi, lập tức chuyển động chìa khóa cho xe chạy, anh ở bên tôi thản nhiên nói: " Thư Sảng chụp ảnh rất tốt sao?" tôi im lặng, cá nóc không có sức quyến rũ….

Tôi rối rắm hỏi: "Sao anh biết?"

Anh trả lời: "Trang phục múa của cô ấy quá chói mắt." …….. Tôi quẫn……. trang phục chói mắt của Thư Sảng……..

Trước khi đi Tân Cương, tôi và Phó Quân Nhan đến nhà trẻ đón An An. Trong phòng học phủ kín đệm lót, An An nhà tôi là cậu nhóc đáng yêu nhất. Cậu nhóc ngồi đoan đoan chính chính trên một chiếc ghế, trước mặt là một hình xếp gỗ rực rỡ màu sắc, mà bên người cậu nhóc kia có rất nhiều cậu bé, cô bé, béo gầy, một đám trẻ con, tất cả đều vây quanh An An. Dáng vẻ của Cố Tiểu An rất kiêu ngạo, gương mặt đáng yêu của cậu nhóc rất nghiêm túc, cầm một khối gỗ xếp trên tay chơi đùa, ngón tay mập mạp thử trên thử dưới, hai mắt thật to hết sức chăm chú.

Tôi cười thành tiếng, nhìn về phía An An tôi nói: "An An, đây là domino sao?"

Cậu nhóc kia nghe thấy âm thanh thì ngẩng mặt lên nhìn, đôi mắt to mở lớn, lập tức tỉnh lại, miệng chữ ô nhìn chúng tôi, bàn tay béo múp đưa lê dụi mắt. Sau đó khóe miệng cậu nhóc từ từ nâng lên, gương mặt hồng hồng lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu, ném khối gỗ xếp trên tay đi, nhảy từ trên ghế xuống, hấp ta hấp tấp chạy về phía chúng tôi, trong miệng kêu liên tục :"Chị ơi, anh rể ơi, chị ơi, anh rể ơi. An An rất nhớ. An An rất nhớ."

Cậu nhóc như một xe lửa nhỏ, thân thể nhỏ nhắn tiến vào lòng tôi, ôm chân tôi ngẩng đầu lên, nghiêng đầu nhỏ nhìn Phó Quân Nhan, sau đó đưa một tay sang ôm đùi anh, ôm chặt chân hai người chúng tôi, đầu nhỏ cũng ở giữa hai người."

Phó Quân Nhan nở nụ cười ấm áp, xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu nhóc, dịu dàng nói: "ừ, anh rể cũng rất nhớ An An, nhưng bây giờ An An muốn anh rể ôm hay chị em ôm?"

Cậu nhóc kia vừa nghe xong, gương mặt cũng hiện lên sự khó xử, ngửa mặt nhìn tôi lại nhìn sang Phó Quân Nhan, nghiêng đầu rầm rì gật gật đầu nhỏ nói: "Có thể cùng ôm An An không?"

"Vậy bây giờ anh ôm An An, khi vào trong xe thì chị ôm An An có được không?"

Gương mặt nhỏ nhắn của An An sáng lên,d,i,ễ,n, ,đ,an, ,,lê, ,q,u,ý, ,đ,ô,n,. buông cánh tay đang ôm tôi ra, bò lên người Phó Quân Nhan, Phó Quân Nhan buồn cười vươn tay đón cậu nhóc, ôm cậu nhóc vào ngực. An An vui sướng ở trong ngực Phó Quân Nhan lắc lắc bắp chân, lại quay đầu nhìn về

phía chiếc ghế nhỏ mình vừa ngồi, giơ tay lên vẫy vẫy: "Chị ơi, giúp em lấy túi sách ba Lạc Lạc đi." Tôi gật đầu, sờ sờ bàn tay nhỏ nhắn mập mạp của cậu nhóc, rồi mới bước lại giúp cậu nhóc thu dọn đồ đạc vào trong cặp sách nhỏ.

Cha mẹ của những bạn học nhỏ khác cũng bắt đầu vào lớp học, để tránh hỗn loạn tôi và Phó Quân Nhan chào giáo viên của An An xong lập tức ôm An An rời đi.

Vào trong xe Cố Tiểu An lập tức bò vào lòng tôi, cái mũi nhỏ đặt trên cổ tôi ngửi ngửi, miệng nhỏ ngọt ngào lấy lòng: "An An rất nhớ chị, người chị rất thơm." Tôi chỉ chỉ vào má lúm đồng tiền của nhóc, lại chỉ chỉ vào người Phó Quân Nhan đang lái xe hỏi: "Vậy An An không nhớ anh rể à…? Anh rể không thơm à…"

Gương mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc kia nhăn lại, giơ ngón tay út mập mạp lên nghiêm túc nói: "An An cũng rất nhớ anh rể. Anh rể thơm thứ hai."

Cậu nhóc kia phồng má lên, lắc lắc đầu nhỏ trong lòng tôi, đột nhiên kéo kéo vạt áo của tôi, cơ thể nhỏ bé dán lên người tôi, nói: "Chị ơi, có bạn nhỏ ở vườn trẻ nói muốn gả cho An An." Cậu nhóc cúi gương mặt bánh bao xuống, nhìn bàn tay của mình, lại ngẩng đầu lên nhìn tôi bằng ánh mắt mong đợi, nói: "Nhưng mà, chị thơm nhất, đẹp mắt nhất, chị cũng thích An An nhất, An An gả cho chị có được không?"

Tôi bật cười, hết ý kiến. Chống lại đôi mắt sáng như sao của cậu nhóc tôi không biết phải nói gì cho phải.

Phó Quân Nhan nhân lúc đèn đỏ quay sang vỗ vỗ cái đầu nhỏ của An An, nói rất nghiêm túc: "An An không thể gả cho chị được, bởi vì chị phải gả cho anh rể."

Cậu nhóc kia bĩu môi không phục, làm bộ đáng thương cúi mặt nói: "Vậy An An phải làm sao bây giờ? An An cũng muốn gả…."

Tôi rối rắm….. đứa nhỏ này thật là…….. Nhóc là một bé trai gả cái gì mà gả…….. Tôi lại thấy Phó Quân Nhan thong thả ung dung nói: "Chị sẽ gả cho anh rể, sau đó sẽ sinh cháu trai chơi với An An, như vậy không tốt sao?"

An An vốn đang héo úa, Cố Tiểu An vừa nghe xong tay nhỏ bé ôm cổ tôi, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn từ trong ngực tôi hỏi: "Là một cháu trai nhỏ chơi cùng với An An và Tiểu Khải sao ạ?"

Phó Quân Nhan cười một gật đầu.

Cậu nhóc kia chu cái miệng nhỏ lên, nhanh chóng lên tinh thần, bắp chân đạp một trong lòng tôi để ngồi thẳng dậy, cười ha ha nói: "Vậy thì chị sẽ gả cho anh rể. Để có em trai nhỏ chơi với An An." Sau đó gương mắt nhỏ nhắn lại chớp chớp mắt nhìn tôi, vẻ mặt mong đợi nói: "Vậy khi nào thì em trai nhỏ ra chơi với An An?" Tôi xấu hổ đến không trả lời được, không thể làm gì khác hơn là nhìn chằm chằm vào Phó Quân Nhan.

Phó Quân Nhan nháy mắt mấy cái, liếc tôi bằng ánh mắt đầy thâm ý, trả lời An An: "Được, chị và anh rể sẽ cố gắng để cháu trai nhỏ nhanh chóng đến chơi với An An được không?"

Cố Tiểu An ngồi trong lòng tôi vui vẻ vỗ tay, miệng đầy bong bóng kêu: "Cháu trai nhỏ chơi với An An. Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút." Tôi bó tay…….. Phó Quân Nhan, anh được lắm…….. ooxxx ……..

Hiệu suất làm việc của quỷ đạo rất nhanh, trước khi đi Tân Cương chúng tôi đã nhận được mẫu về phim tuyên truyền anh ta gửi tới.

Lại một lần nữa tôi làm người đứng xem, chứng kiến tình yêu của Mục Khanh Khanh và Lục Thiểu Du.

Chuyện xưa bắt đầu, tam công tử Lục Thiểu Du nhà Lại bộ Thượng thư cùng với Tiểu nữ nhi Mục Khanh Khanh nhà Tuần Phủ Giang Tô, đã định ra hôn sự từ khi còn nhỏ. Dần dần, cuộc sống trôi qua từng ngày, giống như cây nhãn trước sân nhà, Mục Khanh Khanh trở thành một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt diễm linh động, mà Lục Thiểu Du cũng là công tử tao nhã số một số hai trong thành Cô Tô.

Một năm kia, Mục Khanh Khanh bất đắc dĩ trộm leo lên xà nhà, cuối cùng lại vì Lục Thiểu Du chậm chạp không học được một đoạn văn chương mà quên mất mình đang làm trộm, công khai nhảy xuống xà nhà đi về phía Lục Thiểu Du khẽ mắng: "Cái người ngốc nghếch này. Cái kia có gì khó khăn chứ. Đồ ngốc. Đồ ngốc. Học thuộc một đoạn đó có gì khó chứ? Có gì khó chứ? Tên ngốc."

Một năm kia, Lục Thiểu Du vì thì trượt mà chán nản muốn nhảy hồ. Mục Khanh Khanh trước mặt mọi người nói chắc chắn rằng sẽ có một ngày hắn Nhất phi trùng thiên nhưng sau lưng mọi người lại chêu trọc hắn: "Tôi chỉ nghĩ, nếu huynh có tiền đồ, tôi sẽ giống như thư đồng của huynh, đưa cho huynh một chiếc ô."

Một năm kia Lục Thiểu Du có ý từ hôn, hắn nói: "Cửu tiểu thư không biết, khi còn bé tôi đã từng thề, nếu kiếp này không đỗ trạng nguyên, vậy thì sẽ không cưới vợ, tình nguyện sống cô độc một đời, đây coi như một loại trừng phạt đi. Như vậy thì sao Thiểu Du có thể làm liên lụy đến Cửu tiểu thư chứ?" Mục Khanh Khanh lại kiên quyết từ chối. Nàng nói: "Không sao, không sao,tôi có thể chờ được."

Một năm lại một năm, d//i/ễ/n/ /đ/à/n/ /l/ê/ /q/u/ý/ /đ/ô/n/, Mục Khanh Khanh không giống với những khuê tú nhà khác, mỗi ngày nàng đều len lén lui tới giữa Lục phủ và Mục phủ, cùng hắn học, cho hắn hồng tụ thiên hương. Lại một năm nữa đến kì dự thi, Thiểu Du lại mắc bệnh nặng. Mục Khanh Khanh cũng không nói gì, chỉ chờ khi đêm xuống đến lén đi vào phòng Lục Thiểu Du, đứng trước giường của hắn thở dài một tiếng: "Đồ ngốc." Đứng trước giường của Lục Thiểu Du im lặng nhìn hắn, cứ đứng như vậy đến mấy canh giờ. Ngày hôm sau nàng từ chối tất cả những mối hôn sự tốt tới cửa. Một năm lại một năm, khi Mục Khanh Khanh đã hai mươi tuổi, đã trở thành gái lỡ thì, lần này Lục Thiểu Du lại muốn lên kinh đi thi, nàng lại nói: "Lần này huynh đi thì cũng đừng ép mình quá, nếu không được thì huynh hãy trở lại. Hai ta cứ sống như vậy, không danh không phận vẫn tốt vô cùng."

Lục Thiểu Du dùng sự im lặng đáp lại, khi thi đỗ trạng nguyên trở về quê hương. Ngay ngày thứ hai hắn đã đến Mục phủ, hắn đưa cho Mục Khanh Khanh túi thơm mà nàng đưa cho hắn trước hôm hắn lên kinh đi thi,túi thơm đã cũ nói: "Lần này xin Cửu tiểu thư thêu giúp Thiểu Du một đôi uyên ương thôi." Còn nói: "Chớ buồn, uyên ương tất nhiên là nhất sinh nhất thể song nhân." (cả đời một đôi người.) Cuối cùng, hắn lập một lời thề với Mục Khanh Khanh, hắn nói, thản nhiên mà bình tĩnh: "Nếu nói ngoa, xin trời giáng ngũ lôi."

Cũng chính ngày này, đứng trước cửa lớn, hắn khiến Mục Khanh Khanh đưa hắn một ô, hắn nói: "Chính Cửu tiểu thư có nói qua, nếu Thiểu Du ngày sau có tiền đồ, sẽ giống như thư đồng đưa ô cho Thiểu Du. Tiểu thư đã nói ra và đã thu được trái ngọt. Thiểu Du xin cảm ơn." Chưa từng có, Mục Khanh Khanh vì hắn lại ăn một miếng hoàng liên (không hiểu câu này lắm, nhưng hoàng liên là một vị thuốc đắng, cực đắng).

Sau khi yến tiệc tân hôn, động phòng hoa chúc, tình yêu bọn họ miên man, cùng nhau trồng một gốc cây sơn trà trong viện.

Một ngày kia, Khanh Khanh ngủ đến trưa, Lục Thiểu Du gọi Mục Khanh Khanh rời giường. Hắn nói: "Khanh Khanh, mặt trời đã chiếu lên cao rồi mau dậy thôi."

Mục Khanh Khanh làm nũng nói: "Nếu huynh gọi ta là tổ tông bà nội ta lập tức đứng dậy." Nhưng khi nàng nhìn thấy vẻ mặt do dự muốn nói của hắn thì lập tức che kín miệng hắn.

Một ngày kia khi viết phiếu sách cho hắn, Khanh Khanh viết: "Nắm tay nhau đến già, không gì lo lắng. Nguyện như ngọn nến, sống vì ánh sáng. Vĩnh viễn lời thề, cùng nhau đến già."

Lục Thiểu Du cảm động từ trong tim, hướng về phía nàng nói: "Ta cũng chỉ cần một người thê như thế……..."

Sau đó, đến ngày sinh nhật của nàng, hắn tặng nàng một bộ bạt bộ sàng, trên đầu giường có khắc, yêu nàng năm mươi năm."

Mục Khanh Khanh lại cười nói: "Huynh là đồ ngốc, tại sao ngay cả một câu có ích cũng không chịu nói, khắc lên yêu ta một đời vất vả cho huynh sao? Thế mà còn viết thêm cả số năm…" Nhưng khi quả đấm rơi xuống ngực Lục Thiểu Du lại mềm nhẹ như bông, không có chút sức lực nào.

Sau đó Mục Khanh Khanh sinh cho Lục Thiểu Du một người con trai, khi đang ở cữ lại chịu gió rét, bất hạnh buông tay đi. Lúc hấp hối sắp chết, nàng nắm chặt tay Lục Thiểu Du nói: "Thiểu Du, là ta nói chuyện không suy nghĩ, hôm nay lại muốn rời bỏ chàng. Trời có đánh ngũ lôi cũng là rơi xuống người ta. Thiểu Du, huynh nhớ sống tiếp cuộc sống uyên ương, chàng phải tìm một người con gái tốt, chăm sóc thật tốt cho con chúng ta, chăm sóc cho chàng thật tốt. Huynh chỉ cần thỉnh thoảng nhớ tới ta là được……..."

Hình ảnh lại chuyển, chỉ còn một mình Lục Thiểu Du đứng khoanh tay, hắn đứng trước cây sơn trà trong viện, cô đơn mà quật cường, như tranh vẽ một bóng lưng mạnh mẽ nhưng không chịu nổi một kích, một bóng lưng yếu ớt mà kiên cường, hắn chậm rãi nhắm mắt, nhớ lại kí ức……

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 53.2

Mùa đông năm ấy có một người hỏi Lục Thiểu Du: "Cuộc đời này có chí hướng gì? "

Lục Thiểu Du nhẹ nhàng cười, lạnh nhạt nói: "Phụ huynh (cha và anh) của tôi làm quan trong triều, tự biến tâm mình làm trong sạch, buồn phiền mà cô đơn. Thật sự không vui." Im lặng trong chốc lát, lại nhẹ nhàng trả lời, vậy mà lại cười nói: "Thiểu Du không có chí hướng lớn, chỉ cần mỗi khi tháng ba cuối xuân, có người cùng chèo thuyền du ngoạn trên hồ, cầm sắt cộng minh (chỉ cuộc sống hài hòa của vợ chồng), cuộc sống như vậy là đủ rồi."

Từ đó không một ai biết, Lục Thiểu Du của Lục gia, ba tuổi có thể làm thơ, năm tuổi có thể viết văn, đã nhìn qua là không thể quên được. Mọi người chỉ hiểu, văn chương của hắn không bằng người khác.

Một ngày kia, dưới ánh nến, bóng dáng của nàng in trên cửa sổ, hắn chỉ cười nhẹ một tiếng, ngu dốt một buổi tối, chêu chọc nàng cả buổi tối. Mục Khanh Khanh không biết, tên ngốc trong miệng nàng lại nhân lúc nàng ngủ say ngửa đầu ngắm nàng một lúc lâu. Mà biểu hiện của nàng lại nằm ngoài sự suy nghĩ của hắn, tại nơi trong nhà toàn lễ giáo này trong đầu hắn lại hiện lên một chút vui vẻ thú vị.

Khoa cử năm ấy, đề thi tất nhiên hắn làm được, nhưng hắn càng cố ý, làm bài thi trở thành vô ích, cố ý vi phạm quy cách. Thi trượt, vốn là nằm trong dự định của hắn, nhảy xuống hồ cũng nằm trong dự định của hắn, hắn nhìn thấy mẫu thân đau lòng cũng là trong dự tính của hắn, hắn muốn mọi người mặc cho hắn được tiêu dao làm người ngoại thế (vui chơi không giống người khác), không cùng mọi người tranh đoạt, không khom người vì tranh đấu. Nhưng không nghĩ tới Mục Khanh Khanh lại thanh thản bước đến, phá hủy kết quả hắn dựng lên. Nhưng tính cách biến hóa trước sau của nàng khiến hắn cảm thấy hứng thú, cảm thấy nàng không phải không thú vị, nàng rất dễ thân cận, cũng rất hoạt bát đáng yêu.

Sau đó một ngày nàng đều đi học với hắn, bình thường phu tử hay mắng hắn là đồ ngốc, nàng thường tức giận, những lúc đó đôi mắt nàng như ánh sáng lấp lánh, thông minh nhanh nhẹn. Hắn nhìn rất vui vẻ, luôn thích dùng dáng vẻ ngu dốt để trêu chọc nàng, có những lần không thể đọc được một trang

sách, khiến cho nàng tức đến muốn giơ chân. Cho dù như vậy hắn cũng không muốn tham gia khoa cử, không muốn làm quan. Lại một lần lúc gần đi thi hắn rơi xuống hồ, mắc bệnh nặng. Hắn nhớ đêm hôm đó là lần đầu tiên Khanh Khanh đến phòng ngủ của hắn, cứ ngây ngốc nhìn hắn hồi lâu, âm thanh "đồ ngốc" kia cũng rất trong, không có quá nhiều bất đắc dĩ và thương cảm. Khiến cho lòng hắn không tự giác được mà đau đớn theo……..

Sau đó lại có mấy người nói cho hắn biết, trong thành Cô Tô có mấy Quý công tử thấy Khanh Khanh lâu không xuất giá, tới cửa cầu hôn, tuy nhiên đều bị cự tuyệt. Khi nàng kiên nhẫn chờ đợi, sự kiên định từ nhỏ của Lục Thiếu Du cũng dãn ra, hắn nói: "Nếu nàng có thể nhịn được làm bạn cả đời với một kẻ ngốc, ta liền cưới nàng."

Một năm lại một năm, diiiiễnnnnn đaaaaan lllllê quuuuuý đônnnnn, nàng chưa bao giờ chán ghét mà vứt bỏ hắn. Cuối cùng, khi tất cả mọi người đều trông mong hắn đỗ, lúc ân cần dặn dò, nàng lại nói với hắn "nếu không được thì hãy trở lại." Còn nói, không danh không phận sống với hắn cả đời cũng tốt.

Giây phút kia, hắn hiểu, điều hắn luôn kiên trì đã không còn quan trọng nữa, chán ghét khoa cử cũng không quan trọng, chán ghét quan trường nơi ngươi lừa ta gạt cũng không còn quan trọng, không thể nhàn nhã chèo thuyền mỗi cuối xuân cũng không còn quan trọng. Hắn không muốn nàng phải chịu một chút uất ức nào cả, không muốn vì hắn mà nàng bị mọi người chê cười, cười chuyện nàng trở thành gái lỡ thì, cười nàng vì vị hôn phu của nàng không có gì cả.

Vì vậy, hắn thi đậu trạng nguyên, hắn cưới nàng vào cửa, hắn coi nàng như trân bảo.

Sau khi cưới hắn tặng nàng một bạt bộ sàng. Người kia còn nói: "Thiểu Du, đại tẩu làm khó dễ huynh à?"

Hắn chỉ cười, chỉ vào đầu giường nói: "Làm phiền huynh khắc giúp tôi mấy chữ ở đầu của bạt bộ sàng, tôi muốn mạ vàng."

Người kia hỏi lại: "Khắc cái gì?"

Hắn nhớ dáng vẻ xinh đẹp linh động của nàng khi nói muốn hắn tặng nàng một món quà độc nhất vô nhị, nhẹ giọng cười, suy nghĩ một chút nói: "Thiểu Du sống trên đời nhiều lắm thì cũng được năm mươi năm nữa, liền khắc, yêu nàng năm mươi năm đi……."

Về sau khi nàng mắc bệnh nặng hậu sản (bệnh sau khi sinh sản), không chữa trị được, lúc hấp hối sắp chết cũng vẫn muốn hắn không cần chờ nàng, muốn hắn sống thật tốt, chỉ cần thỉnh thoảng nhớ về nàng một chút, như vậy là đủ rồi. Hắn rơi lệ đầy mặt, như thế nào cũng không muốn đồng ý. Nàng liền yếu ớt kéo tay hắn, thủy chung chống đỡ đến cuối cùng, cuối cùng, hắn lại lừa nàng, hắn nói: "Được, ta đồng ý với nàng." Lúc này nàng mới nhắm mắt, vẫn nói một câu cuối cùng: "Đồ ngốc……"

Sau đó, khi nàng ra đi, hắn từ quan, ở ẩn, không muốn sống nơi phố xá sầm uất, nuôi lớn đứa bé của bọn họ thật tốt, cuộc sống hằng ngày đều nhớ đến nàng.

Sau khi nhớ lại chuyện xưa, Lục Thiểu Du chậm rãi mở mắt ra, đáy mắt tràn đầy bi thương, hốc mắt ửng hồng, trên gương mặt tuyệt mĩ cũng không có lệ. Hắn sờ lên cây sơn trà đã cao lớn chậm rãi nói: "Nhật nguyệt đi theo nhưng nàng luôn ở……" Âm thanh kia quá nhẹ, khiến cho người không nhịn được chảy nước mắt.

Sau một hồi gió thổi, ống kính quay cảnh lâm viên Cô Tô, bọn họ từng đi qua đường, nhìn thấy phong cảnh, dựa vào đình đài, truyền vào tai là tiếng cười như chuông bạc của Mục Khanh Khanh.

Đảo mắt, trên màn ảnh lại hiện lên hình ảnh làm rung động lòng người, lâm viên không còn sự yên tĩnh, du khách đi qua đi lại trong vườn. Có một cô gái mặc váy dây màu trắng cầm bản đồ Tô Châu trong tay, là một cô gái xinh đẹp đeo một chiếc máy ảnh trên cổ, nhìn cửa sổ tinh sảo, nhìn cách bày biện cổ xưa trong thư phòng, vui mừng lấy ra giá vẽ, cứ như vậy yên tĩnh ngồi vẽ.

Lúc này ánh mặt trời chiếu vào gương mặt mĩ lệ của nàng, mang theo ánh trời chiều của hoàng hôn chói lọi. Mà bên kia có một chàng trai tuấn tú sang trọng chăm chú ngắm cô lúc lâu, cứ như vậy dừng bước sau lưng nàng, ánh mắt trong trẻo thủy chung nhìn nàng. Cuối cùng, chàng trai cầm máy chụp hình, chụp bức ảnh cô tập chung xinh đẹp.Sau đó chàng trai đi về phía cô gái, không hiểu sao lúc này cô gái cũng như bừng tỉnh, hình ảnh dừng lại, chỉ còn lại bọn họ…….. mà đó không phải ai khác, chính là đời sau của Mục Khanh Khanh và Lục Thiểu Du.

Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương, màn hình chậm rãi hiện lên vài chữ to: "Yêu là thành toàn, Mộng Hồi Cô Tô."

Phim mới của đạo diễn Hoài An tạm có tên là "Mê Phản", sau khi tới Kashi Tân Cương, chúng tôi nhanh chóng tập chung vào công việc, Kashi là thành thị ở phía tây của Trung Quốc, rất khéo, đây cũng là nơi có hơn hai nghìn năm lịch sử. Nơi này rất nhiều người Duy Ngô Nhĩ, phó đạo diễn của đoàn kịch cũng chính là người Tân Cương, anh ta nói cho tôi biết, ở Kashi thì người Duy Ngô Nhĩ chiếm đến 80%. Bề ngoài của người Duy Ngô Nhĩ cũng có phần lai hóa, có một lần một bà cụ bán dưa Cáp Mật còn hỏi tôi là cô nương xinh đẹp của nhà nào trong thành? Khiến tôi cười không nhịn được, ôm dưa Cáp Mật tựa vào người Phó Quân Nhan cười hì hì.

Khi đến Kashi tôi mới hiểu tại sao lúc sắp xếp hành lí Phó Quân Nhan lại mang toàn bộ quần áo ấm của tôi đi. Nơi này không chỉ khô hạn, thời gian mặt trời chiếu cũng dài. Nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch rất lớn, sáng sớm tôi còn sử dụng hết cả nửa lọ kem chống nắng, ngày ngày nhìn làn da của những cô gái trên cao nguyên Kashi khiến trái tim nhỏ của tôi cũng run sợ. Ban đêm thời tiết lại giống như vào đông, bọc cả cái áo bông vẫn thấy lạnh. Phó đạo diễn nói: "Nơi này sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm có thể đến 60 độ C, thường thì sự chênh lệch này dừng ở 30 độ C, mùa hè mà ban đêm vẫn có thể xuống tới 0 độ C." tôi nghe xong chỉ cảm thấy run sợ, không có tiền đồ nghĩ muốn về nhà, bàn tay lạnh của tôi thường nhét vào người Phó Quân Nhan, anh cũng mặc tôi nghịch, nhưng trong miệng vẫn dọa tôi: "Không được nghịch ngợm."

Tôi cười xấu xa, tay vẫn giữ chặt trong người anh để sưởi ấm, chau chau mày nói: "Em cứ thích cù anh như vậy đấy."

Anh hơi híp mắt, tiến đến gần tai tôi phun khí nóng nói: "Trở về sẽ thu thập em." Tôi sẽ lập tức biết điều…..

Sau đó tôi lại nghe thấy phó đạo diễn hát một bài hát bằng tiếng Uighur, tôi nghe không hiểu. Tôi cũng biết rõ Phó Quân Nhan không hiểu tiếng Uighur, nhưng khi quay phim thật sự rất mệt mỏi, Hoài An là một người cuồng công việc, lao vào làm việc khiến chúng tôi giống như những con quay, nếu không phải Phó Quân Nhan giữ vững vẻ mặt ấm áp, cầm hợp đồng quơ quơ, hòa khí hỏi ông: "Chúng ta đã kí hợp đồng là công tác ban ngày và không vượt quá mười tiếng đồng hồ không phải sao?" Lúc này mới khiến Hoài An dừng lại, nếu không thì không biết mọi người phải chịu tội như thế nào……

Tôi đùa với Phó Quân Nhan hỏi: "Anh có biết phó đạo diễn đang hát cái gì không?"

Thế mà anh lại không bị tôi làm khó,diênnnnn đànnnnn lêllll quyúuuuu đôn, nhìn tôi bằng ánh mắt sáng tỏ: "Anh ta đang hát về thời tiết nơi này, 'sớm mặc áo da, buổi trưa mặc sa, vây quanh lò lửa ăn dưa hấu'."

Tôi ngạc nhiên, ôm chăn chạy tới chỗ phó đạo diễn mập mạp thân thiết dễ thương, hỏi anh ta xem Phó Quân Nhan nói có đúng không, kết quả phó đạo diễn lại gật đầu một cái, nói: "Tiểu Ái thật thông minh….."

Khi trở lại tôi cười hề hề lôi kéo cánh tay Phó Quân Nhan hỏi: "Phó Quân Nhan, làm sao anh không nói với em ràng anh biết tiếng Uighur thế?"

Anh lắc đầu một cái, cười cười nhìn tôi nói: "Anh không biết."

Tôi càng ngạc nhiên hơn: "Vậy làm sao anh biết phó đạo diễn đang hát cái gì?"

"Bởi vì ngày hôm qua cá nóc ngốc nghếch đã hỏi phó đạo diễn nha……..." Anh sờ sờ đầu tôi, vươn tay sửa lại những sợi tóc rơi xuống trán của tôi.

"Ngày hôm qua anh ấy đâu có hát bài này đâu…… Cái này nhất định em sẽ không nghe nhầm……" Tôi ưỡn ngực lên, nhìn Phó Quân Nhan bằng ánh mắt chính nghĩa..

Phó Quân Nhan cười khẽ: "Lời ca của nó giống nha, cá nóc ngốc nghếch, lần sau nghe cho cẩn thận." Anh giúp tôi kéo chặt chăn lại, an ủi sờ sờ mặt tôi. Lại cúi đầu nhìn cuốn kịch bản trên tay.

Vì vậy tôi lại đi chú ý nghe phó đạo diễn hát, sau đó thì không nghe nữa. Bởi vì phó đạo diễn chỉ hát đúng một câu duy nhất tiếng Uighur: "sớm mặc áo da, buổi trưa mặc sa, vây quanh lò lửa ăn dưa hấu" Anh ta giống như Tường Lâm không ngừng oán trách thời tiết, dùng các loại giai điệu lăn qua lộn lại. Có một lần anh ta còn hát tôi yêu Bắc Kinh, khi tôi nghe được những lời này là lúc tôi đang uống nước, nước trong miệng tôi trực tiếp phun lên mặt đạo diễn Hoài An khi ông đang nói về cách quay, Phó Quân Nhan bất đắc dĩ liếc tôi một cái, lại nhìn về phía đạo diễn Hoài An nói "Rất xin lỗi", vội vàng đưa khăn giấy cho ông ấy. Lại kéo tôi lại lau miệng cho tôi, buồn cười gõ gõ lên đầu tôi.

Đạo diễn Hoài An nhìn thấy Phó Quân Nhan khắp nơi che trở tôi. Trong tay vừa cầm khăn giấy vừa đổi sắc mặt, trong miệng thì cười mắng: "Quân Nhan à, ngày cả lời xin lỗi cũng là cậu giúp đỡ, cậu cứ yêu cô ấy như vậy à?"

Phó Quân Nhan lắc đầu một cái cười hỏi lại: "Tôi không yêu cô ấy thì yêu ai?" Nói xong lại thấy tôi đang giở tính trẻ con bĩu bĩu môi, nhẹ nhàng vỗ đầu tôi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chương 54

Sau này tôi mới biết được tại sao phó đạo diễn chỉ dùng tiếng Uighur hát câu 'sớm mặc áo da, buổi trưa mặc sa vây quanh lò lửa ăn dưa hấu', sau đó trong tổ diễn cũng không ai cười anh ta nữa.

Ngày đó Phó Quân Nhan mời tất cả tổ diễn ăn cơm, phó đạo diễn uống nhiều rượu nên có lẽ bị say rồi. Sau đó anh ta luôn lôi kéo Phó Quân Nhan nói chuyện, anh ta nói: "Cậu biết không? Quân Nhan à…… Tôi rời khỏi Kashi nhiều năm như vậy khi trở lại mới phát hiện, tiếng mẹ đẻ tôi cũng chỉ còn nhớ một câu như vậy, tôi thật sự rời đi quá lâu rồi, quá lâu rồi. ….. Từ nhỏ tôi luôn oán trách nơi này không tốt, tôi không biết được mùa xuân như thế nào, tôi muốn tắm lâu hơn một chút cũng không tốt, mùa đông nơi này lạnh tới mức tay chân đau nhức, nước mũi chảy xuống cũng có thể đóng băng dài như cây cột. Tôi chỉ muốn, chỉ muốn có thể đi ra ngoài. Trên tường của trường học luôn viết kiến thức có thể thay đổi số mạng của con người, vì thế nên tôi liều chết học tập. Năm ấy cuối cùng tôi cũng thi đỗ đại học Bắc Kinh, tôi nghĩ tôi và gia đình cuối cùng cũng có thể đi ra ngoài. Mẹ tôi cũng không cho tôi tiền, bà nói trong nhà không có điều kiện như thế, bà muốn tôi cũng học anh tôi, đi vào xưởng làm công. Tôi có chết cũng không làm, tôi khóc nháo hỏi mẹ tôi 'mẹ có phải trong gối nằm của mẹ còn tiền đúng không?'

Mẹ tôi ngẩn người lau nước mắt nói: 'Tiền đó để rành để anh tôi xây nhà cưới vợ. Cuộc đời của anh tôi có thể trôi qua hay không chỉ có thể trông chờ vào số tiền đó thôi, không thể dùng được.' Khi đó tôi rất hận, tôi nghĩ, nếu bây giờ tôi không đi ra ngoài thì cả đời này tôi cũng không thể đi ra ngoài được. Cuối cùng đêm đó tôi trộm số tiền mẹ tôi dấu dưới gối và bỏ chạy. Sau này, khi tôi tốt nghiệp trường đại học, lăn lộn bên ngoài nhiều năm như vậy, có tên tuổi, có tiền. Nhưng chính bản thân tôi lại không cảm thấy vui vẻ, tôi không dám trở về Kashi, tôi không dám trở lại…… Nhiều năm như vậy trôi qua nhưng tôi không dám trở lại, tôi luôn nhớ tôi là kẻ đã trộm tiền xây nhà cưới vợ của anh trai, trộm tiền của mẹ trốn ra ngoài……" Phó

đạo diễn vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi đều bôi lên quần áo của Phó Quân Nhan, mọi người muốn kéo phó đạo diễn ra nhưng Phó Quân Nhan lại nghiêng người ngăn cản, nhìn về phía mọi người khoát khoát tay.

Chỉ nghe thấy phó đạo diễn thút tha thút thít nói: "Bây giờ chúng ta ở đây quay phim, rất tốt. Cuối cùng tôi cũng có một cớ để về nhà, về nhà…….. Nhưng khi tôi về đến nhà, mẹ tôi đã chết từ lâu, đó là khoảng thời gian không lâu sau khi tôi đi, đó là cái chết do hành động của tôi. Anh tôi già đến mức tôi không thể nhận được, anh cũng không nhận tôi, anh cầm chổi đánh đuổi tôi đi. Nhà tôi vẫn là căn phòng rách nát như cũ, nhiều năm như vậy cũng không thay đổi, điều thay đổi duy nhất là tôi trốn đi, mẹ tôi mất, nhưng anh tôi không hề thay đổi, anh chỉ bởi vì không có tiền cưới vợ, nên sống cô độc một mình cho tới bây giờ. Tôi đã về muộn…….. Tôi về muộn…… trở về quá muộn nên cả cách nói chuyện cũng quên, tôi chỉ nhớ được câu hát kia 'sáng sớm mặc áo da, trưa mặc sa vây quanh lò lửa ăn dưa hấu.' Sau đó tôi nhớ đến một ngày không có ánh mặt trời mẹ tôi từng ôm anh em tôi và hát bài này, một bài hát mà đã qua mấy chục năm, thời gian cứ lặng lẽ trôi qua như vậy……"

Đêm hôm đó cả tổ diễn đều trầm mặc lắng nghe, chúng tôi đều biết, đây không phải lời say mà là rượu và lời ra. Có người khác bởi vì không chịu nổi mùi hôi do phó đọa diễn nôn ra nên về trước. Về sau bởi vì quá lạnh nên tất cả mọi người cũng lục tục trở về khách sạn, Phó Quân Nhan vì nghĩ cho tôi nên để tôi và mấy cô gái trong đoàn diễn đi về trước.

Cuối cùng chỉ còn anh ngồi trong tiệm cơm, hoàng hôn buông xuống, trên mặt bàn tất cả đều là cơm thừa canh cặn, còn có những chai rượu ngả nghiêng, phó đạo diễn say nên ngục xuống bàn khóc, nói, nước mắt nước mũi, thỉnh thoảng còn kéo kéo. Mà Phó Quân Nhan cứ ngồi ngay ngắn như vậy, anh không tránh, chỉ là thỉnh thoảng đưa nước cho phó đạo diễn, nghiêng tai nghe từng câu từng chữ, không có chút nào là mất kiên nhẫn, không có một chút ghét bỏ, đáy mắt chỉ có ấm áp từ bi.

Phó Quân Nhan trở về rất muộn, năm giờ sáng hôm sau còn có cảnh quay. Trời vừa rạng sáng khách sạn đã khóa nước nóng, tôi giữ nước nóng lại cho anh nhưng đến khi anh về nhà nước cũng đã lạnh hết. Anh vừa mở của ra, nét mặt cũng trở nên dịu dàng hơn, quần áo trở nên nhăn nhúm, còn có những dấu vết do chất nôn của phó đạo diễn không lau được sạch. Anh cau mày, tay bóp bóp mũi mình nhanh chóng cầm quần áo xông vào nhà tắm, dáng vẻ kia hiếm khi nổi nóng một lần.

Tôi vừa buồn cười lại thấy đau lòng, lo lắng anh bị lạnh, híp mắt bò dậy nấu nước uống cho anh, lại lấy tấm chăn ngồi trước cửa nhà tắm chờ anh. Phó Quân Nhan từ nhà tắm ra đã ôm tôi và hôn, nhận lấy chăn từ trong tay tôi, quanh quanh người tôi, đến người anh thì không còn lại bao nhiêu. Còn vừa sờ sờ trán tôi, hỏi tôi có lạnh không, tôi cười lắc đầu, kéo anh đi uống cốc nước tôi vừa nấu xong cho ấm người. Lúc này tôi mới hỏi Phó Quân Nhan: "Phó đạo diễn đâu? Anh đưa anh ta về phòng sao?" Đienanlequydon.com

Anh lắc đầu một, ôm tôi vào lòng, nhẹ giọng nói: "Anh đưa anh ta về nhà anh ta rồi."

Tôi ngẩn người, anh cười khẽ, chống trán anh lên trán tôi nhắc nhở tôi: "Nhà của anh trai anh ta."

"Không phải còn cãi nhau sao?"

"Anh của phó đạo diễn sau khi nghe thấy anh ta uống rượu còn nôn ra, lại cầm cây chổi đánh anh ta, đánh đánh nhưng cũng không mạnh tay, hai anh em đều ôm nhau khóc, lúc anh đi về đã đưa anh ta vào nhà chăm sóc rồi." Phó Quân Nhan nói từng câu từng chữ, đáy mắt có nhàn nhạt ấm áp và vui sướng.

"Anh cũng yên tâm?" tôi cười đưa đầu ngón tay ra chọc chọc vào mặt anh."Anh của phó đạo diễn là một người thành thật." Phó Quân Nhan cầm cốc nước nóng nháy mắt mấy cái với tôi, lè lưỡi khiêu gợi liếm đầu ngón tay của tôi, lại cúi đầu hít hà người mình giống như chú chó nhỏ, đem cốc nước đặt lên bàn, ôm tôi cọ sát, than thở nói: "Nhưng anh sắp khó chịu chết rồi, cuối cũng cũng không thối nữa, hay là anh phải lấy tí hương của Bảo Bối thôi……" Tôi cười., tôi cũng biết cả người anh toàn nước mắt nước mũi rất khó chịu. Tôi dịu dàng sờ sờ tóc anh, chóp mũi anh ngửi ngửi mái tóc của tôi, nhếch môi cười yếu ớt.

Ban đêm, trong giấc mộng, cánh tay anh vẫn ôm chặt lấy eo tôi, lẩm bẩm nói: "Hôm nay chưa gọi điện thoại cho An An." Tôi nhích vào gần ngực anh hơn, nói: "Không sao đâu, em gọi rồi." Lúc này anh mới nhắm mắt lại cười, nụ cười thuần khiết mà sạch sẽ.

Chúng tôi muốn đến sa mạc Takla Makan to lớn để quay phim, nó được gọi là 'Sa mạc tử vong', chúng tôi cũng chỉ dám quay phim ở dọc bờ ngoài sa mạc chứ không dám đi vào quá sâu.

Ở loại địa phương này quay phim đúng là khổ không thể tả hết, nếu như con người có ba lúc gấp cũng không thể nói với mọi người trong tổ diễn quay xe về trong thành phố, chỉ có thể nhờ nhân viên giúp che ô sau đó chốn vào một góc giải quyết vấn đề, giống như kẻ trộm vậy, hơn nữa còn rất ngột ngạt và dung tục. Mà phim cổ trang cũng có rất nhiều hạn chế, cởi quần cũng cần đến nửa ngày, muốn vén lên cũng rất phức tạp. Có một lần tôi mới cởi được một nửa, thì có một còn nhím nhỏ chạy qua lòng bàn chân, tôi thiếu chút nữa thì bị dọa phát ngất…….. Khổ không thể ta, mà khán giả chỉ nhìn thấy những hình ảnh hoa mĩ chứ đâu có thể biết được….. Tôi cũng không thể nói ra những điều như vậy được, quá dung tục rồi…….. ví dụ như, trong sa mạc lộ ra cái mông tuyết trắng……

Bộ phim 'Mê phản' cần chạy đến Tây Ninh và Takla Makan quay, luôn phải chạy qua chạy lại giữa hai địa phương. Đường đi cũng không dễ dàng, thời gian dài trôi qua những nhân viên trông tổ diễn ai cũng lộ ra ý oán trách, qua lại đều là những chuyến cáp treo, một chữ, choáng, hai chữ, rất choáng. Khi đó Phó Quân Nhan cũng không kiêng dè gì ngồi phía sau ôm tôi vào lòng, giúp tôi xoa xoa huyệt thái dương. Tất nhiên tôi cũng giúp anh như vậy…..

Xế chiều hôm nay tôi hoàn thành cảnh quay của mình, tẩy trang xong, tôi ôm con cá nóc được fan tặng ngồi vừa xem vừa chờ Phó Quân Nhan diễn xong. Một lúc sau điện thoại vang lên, đạo diễn phân cảnh nói cho tôi biết, mấy cảnh quay lần trước ở tháp Tây Ninh có vấn đề, có góc sáng màn hình bị chụp cả ô tô và khách du lịch, mới đầu là vì lơ là không chú ý tới chi tiết nhỏ này, nhưng bây giờ phúc thẩm (kiểm tra ở mức độ cao hơn) phát hiện ra không thể dùng được, cho nên muốn loại bỏ. Lại bởi vì vấn đề thuê sân bãi nên bây giờ muốn tôi lên đường đi tháp Tây Ninh để quay bổ sung.

Bên này tôi vừa mới cúp điện thoại, phó đạo diễn đã chống tay vào cái bụng dưa hấu của anh ta, thở phì phò chạy đến trước mặt tôi, giơ giơ cái chìa khóa trong tay nói: "Tiểu Ái, đi thôi."

Tôi nhíu mày, nháy mắt mấy cái hỏi: "Phó đạo diễn, sao anh lại làm tài xế?"

Anh ta gật đầu một, phồng bụng dưa hấu lên, nói: "Tất nhiên." Trong miệng vẫn không quên oán trách đạo diễn phân cảnh, cái gì mà làm việc không chắc chắn…… nếu lúc đó mà chú ý hơn thì sẽ không xảy ra việc như vậy…….. Tôi cười, kể từ khi phó đạo diễn hòa hảo với anh trai, mỗi ngày tâm tình của anh ta luôn rất tốt, ca hát cũng hăng hái hơn, tính khí cũng thay đổi rất lớn.

Tôi còn nghe nói phó đạo diễn giúp anh trai mua xe, mua nhà nhưng lại bị anh trai anh ta không đồng ý, chỉ mua một cửa tiệm để mở cửa hàng ăn uống, bây giờ đang nắp thiết bị bên trong. Anh ta mỗi ngày đều khen ngợi anh trai mình nấu cơm ngon, gương mặt tự hào gặp ai cũng nói, ngay cả Phó Quân Nhan cũng có lúc tránh anh ta, chỉ cần thấy phó đạo diễn mở miệng nói hai chữ 'anh tôi', khóe mắt mọi người đã rút rút, cầm kịch bản lên lật soạt soạt.

Lúc đó còn có mấy người trong tổ diễn trêu ghẹo nói: "Phó đạo diễn à. Không phải chỉ là nấu ăn thôi sao, còn nấu đến mức rất ngon nữa à?" Phó đạo diễn sau khi nghe xong thì tức giận đến đỏ bừng mặt, phồng cả bụng dưa hấu lên. Ngày hôm sau không nói hai lời lập tức mang tới tổ diễn một mâm gà lớn mà anh trai tự tay làm. Cực kì buồn cười ở chỗ, phó đạo diễn chỉ chia cho mỗi người một bát nhỏ, nhưng lại chia cho Phó Quân Nhan một hộp lớn, tôi được một hợp vừa. Điều này thể hiện một sự chênh lệch đến rõ ràng, đạo diễn Hoài An ăn xong bát nhỏ của mình, lại nhìn mâm gà chảy nước miếng, bưng bát không đến trước mặt chúng tôi nhìn chúng tôi bằng ánh mắt sáng ngời, vừa oán trách phó đạo diễn: "Người anh em à. Cậu không thể thể hiện sự thiên vị rõ ràng như vậy được…."

Tôi và Phó Quân Nhan đều cười, hai người chúng tôi bê một hộp ăn, để lại một phần cho đạo diễn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chương 54.2

Từ Kashi đến Tây Ninh cần đi qua con đường 315, khi diễn phim này tôi cũng đã đi qua con đường này mấy lần, cảm thấy cũng không có gì cả. Nhưng truyền thuyết nó rất nguy hiểm, bởi vì tài nguyên nước rất khan hiếm, lại có khoảng hai phần ba quãng đường đi qua sa mạc Takla Makan. Dân bản sứ luôn nói những người đi đường đi qua đây tương đương với tự sát. Nhưng khi chúng tôi quay phim cũng có những cảnh quay ở trong sa mạc, tới tới lui luic cũng thành thói quen nên trong lòng cũng không có cảm giác gì là sợ hãi.

Khi phó đạo diễn vừa lái xe tới đây, điện thoại của anh ta cũng vang lên, tôi thấy anh ta vừa nhận đã hô lên, anh ơi, vẻ mặt rất vui vẻ. Tôi nhún nhún vai, tiến tới nhỏ giọng nói với anh ta tôi đi tìm Phó Quân Nhan nói cho anh biết tôi đi đâu. Anh ta cười rất ranh mãnh, nhìn thấy tôi tháo trang sức ra và đeo chiếc nhẫn của tôi lên ngón tay, phất phát tay với tôi.

Phần diễn của Phó Quân Nhan mấy ngày nay rất nặng, bởi vì dì Lão Hi Cốt Lâm đóng vai mẫu thân của anh vừa đến tổ diễn đã không thích ứng được với thời tiết chỗ này. Thân thể phản ứng không thoải mái cũng càng ngày càng nghiêm trọng hơn, dì ấy lại có bệnh trong người, mọi người trong tổ diễn đều rất khẩn trương. Tính cách của dì Khả Lâm cũng rất cẩn thận, bình thường khi nói chuyện cũng rất nhỏ nhẹ tinh tế, giống như một đóa hoa mảnh mai. Hơn nữa trên hợp đồng kí với diễn viên cũng có viết rõ ràng rằng chỉ làm việc ban ngày và thời gian làm việc không quá mười giờ, Hoài An cũng không dám nếm mùi thất bại đi nói tới điều kiện tuyển dụng, đóng phim. Nhưng diễn viên khác mặc dì có hỏi han ân cần trên mặt nhưng cũng thực chất tỏ ra thái độ.

Cuối cũng vẫn là Phó Quân Nhan mở lời trước, có một hôm anh nhìn thấy dì Lâm ngồi gục xuống ghế, sắc mặt trắng bệch, cứ như vậy đột nhiên buông kịch bản trong tay đi tới, đưa cho dì Lâm một cốc nước ấm, sau đó nhẹ nhàng hỏi: "Dì ơi, dì có thể kiên trì tiếp không? Chúng ta có thể cố gắng diễn xong cảnh của dì trong mấy ngày nay, sau đó để dì về nhà đến gặp bác sĩ xem sao rồi nghỉ ngơi cho khỏe được không?" Cũng bởi vì anh đã tạo bước đi trước như vậy nên những đồng nghiệp khác cũng không có lấy cớ qua loa tắc trách gì cả.

Chỉ khổ Phó Quân Nhan, thật ra thì người diễn cùng dì Lâm nhiều nhất là anh, cũng bởi vì cường độ cao như vậy nên mỗi ngày anh chỉ được ngủ khoảng hai ba tiếng đồng hồ mà thôi, khiến tôi đau lòng muốn chết. Bạn nói anh trong veo mà lạnh lùng, thực sự có trong veo mà lạnh lùng, diệnnn đaaaaann lê quuuyy đônnn,mọi người ninh bợ anh, anh sẽ xinh đẹp chắc chắn đáp trả về, người ta không thể không nhận lại. Bạn nói anh trong veo mà lạnh lùng nhưng anh cũng không lạnh, anh luôn có thể ôn hòa vuốt ve miệng vết thương của bạn, khiến cho bạn bớt đau, cũng sưởi ấm trái tim bạn.

Đợi một hồi khi đạo diễn hô tạm dừng anh lập tức bước về phía tôi, mắt ầm ướt, đáy mắt tràn đầy mệt mỏi, anh dịu dàng sờ sờ tóc tôi hỏi: "Hôm nay em muốn ăn cái gì?"

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay sờ sờ anh mắt của anh nói: "Hôm nay Bảo Bối phải đến Tây Ninh quay lại mấy cảnh. Sau khi anh diễn xong thì về khách sạn nghỉ ngơi thật tốt, đã rõ chưa?"

Anh khẽ nghiêng đầu, ngẩng lên nhìn phó đạp diễn ngồi ở ghế lái nói chuyện điện thoại cách đó không xa, anh hơi dừng một chút mới vỗ vỗ vai tôi nói: "Bảo Bối, bảo phó đạo diễn đợi một chút, anh đi xin nghỉ xong sẽ đi cùng với em."

"Anh xin nghỉ làm gì." Tôi cau mày, giữ chặt cánh tay anh lắc đầu một cái: "Hôm nay anh chỉ phải diễn một cảnh này nữa thôi, diễn xong thì trở về nghỉ

ngơi đi. Mấy ngày hôm này rồi anh chưa ngủ ngon đó Phó Quân Nhan."

"Ngoan, ở bên cạnh em mới có hương để ngủ….." anh đưa tay lên sờ sờ mặt tôi, an ủi vỗ vỗ vào bản tay tôi đang nắm tay anh, sau đó anh lại nhanh chóng quay người đi về phía phòng thay quần áo tổ diễn tạm dựng lên. Tôi nhìn bóng lưng của anh khe khẽ thở dài, nói thầm trong lòng, trong xe cũng thấy xóc nẩy sao có thể ngủ ngon được cơ chứ, Phó Quân Nhan ngốc nghếch….

Chúng tôi cũng nhau lên xe, phó đạo diễn nhìn thấy Phó Quân Nhan cũng không có gì ngoài ý muốn, lại nói tiếp mấy câu với anh trai sau đó tắt điện thoại, quay đầu oán trách Phó Quân Nhan: "Quân Nhan, cậu nói xem, hôm nay anh tôi mới đến hầm rượu cầm một bình rượu ngon về chờ tôi uống. Vậy mà bây giờ lại không được uống. Thật là không còn sức lực gì cả. Cậu không biết đâu, đừng nhìn anh tôi đàng hoàng như vậy mà nhầm, anh ấy uống rượu cũng rất lợi hại."

Phó Quân Nhan mệt mỏi đè trán của mình, hòa nhã cười một cái với phó đạo diễn nói: "Không sao đâu, đợi xong việc trở về rồi uống."

Phó đạo diễn gật đầu một cái, trong miệng còn khen: "Vẫn là tiểu tử cậu thông minh."

Trong đầu tôi buồn bực cười, ồn ào nói: "Phó đạo diễn, mọi người đều biết đạo lí hôm nay không uống thì để hôm khác uống cũng được mà. Thế sao có thể gọi là thông minh chứ. Đây chỉ là anh thiên vị thôi."

"Tiểu Ái, đây là em không đúng rồi, em là nàng dâu của Quân Nhan, sao có thể trả đũa như vậy chứ?" Tôi vừa nghe xong đã thấy quẫn, đây là hoàn toàn không có sức phản bác, sao nhảy một phát lại trải qua n vấn đề như vậy….

Phó Quân Nhan ngồi một bên nghe chúng tôi nói chuyện cũng chỉ nở nụ cười yếu ớt, anh cúi đầu lôi kéo ngón tay của tôi chơi đùa. Ánh mắt của anh có phần mông lung mơ hồ vì mệt mỏi, quay đầu nhìn trời ngoài của xe, lại cúi đầu nhìn đồng hồ trong điện thoại, cuối cùng mới ngẩng lên nói với phó đạo diễn: "Phó đạo diễn, tôi ngủ một chút, lát nữa khi mệt mỏi thì anh gọi tôi dậy, hai người chúng ta thayphiên." Phó đạo diễn gào lên một tiếng, nở nụ cười ha ha.

Phó Quân Nhan âm thầm cười một cái, siết chặt bàn tay tôi, nghiêng người dựa vào ghế tựa. Tôi nhìn động tác của anh thì không vui, đưa tay kéo cổ tay anh, chỉ chỉ vào vai mình. Anh lắc đầu một cái, híp mắt dịu dàng nói: "Cá nóc ngốc nghếch, sẽ mỏi lắm…" Tôi bĩu bĩu môi, nhún nhún vai, lần nữa chỉ chỉ và bắp đùi mình, im lặng nhìn anh.

Giằng co một lúc anh thật sự bất đắc dĩ, đưa tay điểm điểm lên chóp mũi tôi, khom người nằm gối lên đùi tôi, xê dịch thân thể kéo tay tôi nói: "Tê chân phải gọi anh dậy…."

Tôi cúi đầu nhìn anh, không trả lời. Thấy tôi không trả lời anh cũng không nhắm mắt nghỉ ngơi. Tôi bất đắc dĩ không thể làm gì khác là ngoan ngoãn gật đầu, cúi đầu hôn một cái lên trán anh. Khóe môi anh hơi nhếch lên, nói một tiếng: "Ngoan." Lúc này mới yên tâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Rất nhanh Phó Quân Nhan đã ngủ thiếp đi, có lẽ bởi thực sự quá mệt mỏi, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ rất đáng yêu, giống như một chú động vật nhỏ, đứt quãng, rất non nớt. Tôi nhẹ nhàng vuốt tóc anh, nghĩ tới sau khi bộ phim này hơ khô thẻ tre chúng tôi phải nghỉ ngơi thật tốt.

Sắc trời dần dần tối, xe đã bắt đầu lái vào sa mạc Takla Makan, hôm nay bão cát rất lớn, những hạt cát bị cuốn lên thổi ào ào ở ngoài của kính xe. Dần dần phó đạo diễn lái xe càng chậm lại, trong sa mạc không có đèn đường, con đường phía trước chỉ có thể dựa vào đèn xe của mình mà thôi.

Lúc Phó Quân Nhan gọi tôi dậy, trong xe tối đen như mực, không nhìn thấy cái gì cả, tiếng nói của phó đạo diễn rất vang, Phó Quân Nhan lấy điện thoại ra bật đèn chiếu sáng trong xe, đột nhiên anh nói: "Bảo Bối, em cởi áo bông ra, dùng khăn quàng cổ buộc chặt lại." Giọng nói của anh rất nghiêm túc, tôi ồ một tiếng không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn cởi áo bông vừa dầy vừa nặng ra.

Anh gật đầu với tôi, nhanh chóng nhô người lên gọi phó đạo diễn, phó đạo diễn ngơ ngác quay đầu lại gọi: "Quân Nhan."

Phó Quân Nhan không trả lời mà mím môi hỏi: "Phó đạo diễn, chìa khóa xe đâu? Mau cho xe chạy, mở của sổ tự động ra."

"Không thể mở được, bão cát bên ngoài quá lớn…." Phó đạo diễn còn chưa nói hết câu, Phó Quân Nhan đã duỗi cánh tay dài ra, theo điện thoại di động của anh, ánh sáng yếu ớt chiếu lên kính chắn gió, đúng lúc tôi lại nhìn theo. Chỉ một cái liếc mắt nhưng tôi lại bị dọa sợ đến mức hét lên, cả đầu xe đều bị vùi vào bão cát, tôi kinh ngạc hô lên: "Cát chảy." Theo bản năng đưa tay mở của xe, nhưng làm sao cũng không thể mở được, của xe đã bị khóa từ trong ra ngoài. Phó Quân Nhan thấy động tác của tôi thì nhanh chóng kéo tôi lại, lắc đầu với tôi, tôi thấy khẩu hình trên miệng anh: "Tỉnh táo."

Phó đạo diễn cũng luống cuống, đầu tiên anh ta nhìn chằm chằm ra ngoài của sổ ngẩn người, sau đó chợt cúi đầu, tay run rẩy đưa vào túi áo ngực móc, lúc lâu sau cũng không tìm thấy chìa khóa xe. Sau đó thân thể to lớn của anh ta cũng cong lưng xuống, tìm xung quanh, tôi nhìn thấy cơ thể anh ta bắt đầu run rẩy theo bản năng, cả người đều thở hổn hển. Phó Quân Nhan muốn giúp anh ta tìm, nhưng phó đạo diễn lại ngăn cản, hô về phía Phó Quân Nhan: "Gọi điện thoại đi, gọi người đến."

"Nơi này không có tín hiệu." Phó Quân Nhan nhàn nhạt nói, nhìn phó đọa diễn đang hoảng hốt đến tán loạn, ánh mắt của anh rất trầm tĩnh, vẻ mệt mỏi trên mặt còn chưa tản đi, ánh mắt lạnh lẽo.

Có lẽ bởi vì quá yên tĩnh, dần dần tôi có thể cảm thấy âm thanh xe chậm rãi trầm xuống, ngoài của sổ gió vẫn thổi gào thét, bốn bề đều là cuồng phong, soàn soạt soàn soạt. Sự sợ hãi trong âm thầm đang dần bao phủ tôi, không gian xung quanh đều đen kịt, chỉ có điện thoại trong tay Phó Quân Nhan chiếu ra ánh sáng yếu ớt, tất cả mọi thứ, trừ quỷ dị thì vẫn là quỷ dị. Lúc này cát chảy đã che mất một nửa thân xe, bởi vì lực cản khổng lồ nên không thể mở được cửa xe, cát chảy dần dần khiến người ta sợ hãi.

Cho dù tôi ngu dốt cũng hiểu được, hiện tại nếu không tìm được chìa khóa xe, không nổ được máy để mở cửa sổ tự động leo ra ngoài thì chúng tôi chỉ có hai kết cục, chết ngạt trong xe hoặc là bị vùi trong cát đến chết.

Thân thể tôi co rúc lại, luống cuống nhìn Phó Quân Nhan, anh chìm vào lặng lẽ, tay khoác lên ghế tựa phía trước, dáng vẻ thâm trầm, hơi thở trên người lại vững vàng lạnh nhạt. Nếu bình thường tôi sẽ gọi anh, sẽ tiếng lại ôm anh. Nhưng bây giờ tôi lại không dám, tôi sợ làm ảnh hưởng đến anh nghĩ biện pháp. Sau đó, quả nhiên anh giương mắt nhìn, vẻ mặt trấn định an nhiên, hình như anh cũng hiểu sự sỡ hãi của tôi, theo thói quen vươn tay an ủi tôi, chỉ là một động tác đơn giản nhưng cũng khiến hô hấp của tôi thoải mái hơn, chỉ cảm thấy có anh ở đây thì dù trời sập xuống cũng không sợ.

Phó Quân Nhan yên lặng nhìn một vòng quanh xe, cuối cùng nghiêng mặt sang nhìn tôi, ánh mắt yên tĩnh rơi trên người tôi. Tôi thấy anh khẽ cười lắc đầu một cái, vỗ vỗ trán mình, giống như đang tự cười nhạo chính mình. Sau đó, anh kiên định nói với tôi: "Bảo Bối, em cởi giầy cao gót ra."

Tôi có chút sững sờ, lại nghe lời vội vàng cởi giầy cao gót xuống. sau đó, anh ngoắc ngoác tay với tôi, nhanh chóng đổi vị trí với tôi, cả người anh đưa lưng về phía tôi, cầm giầy cao gót của tôi đập xuống bốn góc của kính.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 89: Chương 55.1

Phó đạo diễn nghe thấy tiếng Phó Quân Nhan gõ kính xe, cả người vẫn khom người tìm chìa khóa cũng hơi dừng lại, cả cơ thể càng run rẩy lợi hại hơn, anh ta nhìn Phó Quân Nhan với ánh mắt kinh ngạc, đột nhiên giống như điên rồi mở miệng hô: "Không có tác dụng đâu. Không có tác dụng đâu. Cát chảy tới rồi, cát chảy tới rồi, năm đó Nhị Bảo trong thôn tôi bị chính cát chảy của nơi này chôn sống đấy. Cho nên tôi muốn ra ngoài, tôi muốn ra ngoài."

Sau đó anh ta lại bắt đầu điên cuồng tìm kiếm: "Cái chìa khóa đâu? Chìa khóa xe ở chỗ nào? Chìa khóa xe của tôi ở chỗ nào?" Anh ta càng nói càng hốt hoảng, hai tay giống như chỉ quơ múa lung tung. Anh ta giống như đang rơi vào trạng thái điên cuồng khiến tôi hoảng sợ, tôi nghiêng mặt sang bên, dựa vào ánh sáng yếu ớt từ điện thoại của Phó Quân Nhan nhìn phó đạo diễn, lúc này mặt anh ta đã rơi đầy nước mắt……. Chỉ thấy anh ta tiếp tục điên cuồng kêu khóc: "Tại sao tôi lại có thể quên cơ chứ? ……. Tôi lại quên rằng nơi này có cát chảy nên không thể dừng xe? Trời muốn diệt tôi mà. Trời muốn diệt tôi mà. Ồ không đúng. Chìa khóa xe ở bên ngoài, ở bên ngoài. Tôi tắt máy đi ra ngoài hóng mát, cái chìa khóa rơi bên ngoài rồi. Gõ không được đâu. Gõ không được đâu. Quân Nhan à, tôi rất xin lỗi cậu. Gõ cũng không có tác dụng đâu. Nơi này là sa mạc tử vong, chúng ta không thể đi ra được. Đi bộ không thể ra được…….. anh tôi đang đợi tôi, chờ tôi về cùng nhau uống rượu. Còn nữa, còn cả tiệm ăn, tiệm ăn chưa mở cửa…… Quân Nhan, tôi không muốn chết…….. Quân Nhan."

Tiếng hét thê lương như vậy, giống như có người thắt cổ phó đạo diễn vậy, đôi mắt của anh ta giống như muốn đục thủng của sổ, ánh mắt nhìn chằm chằm, có cả sự run rẩy, rõ ràng bình thường là một người hòa khí với người khác như vậy, tôi bị dọa sợ đến rùng mình một cái, không tự chủ được nhích lại gần phía Phó Quân Nhan.

"Câm miệng." đây là câu trả lời duy nhất của Phó Quân Nhan với phó đạo diễn, giọng anh rất lạnh lùng, nhẹ mà nghiêm nghị, động tác trên tay cũng không ngừng, trong miệng lại nhẹ nhàng nói với tôi: "Bảo Bối, không cần sợ, chúng ta có thể đi ra ngoài. Bây giờ em cười một cái với phó đạo diễn, nói với anh ấy là không cần lo lắng, sau đó em đưa một chiếc giầy khác đưa cho anh ấy, để cho anh ấy gõ bốn góc cửa giống anh, kiên trì gõ xuống, cửa sổ xe nhất định xẽ vỡ. Tin tưởng anh, chỉ cần cát chảy chưa bao phủ đến cửa sổ xe thì chúng ta có thể leo ra."

Tôi gật đầu một cái, cẩn thận di chuyển cơ thể lên phía trước, thử đẩy một cái vào người phó đạo diễn vẫn còn đang run rẩy, theo lời Phó Quân Nhan nói cười một cái để trấn an anh ta, nhưng phó đạo diễn cũng không để ý đến tôi, cũng không nhận lấy giày cao gót tôi đưa anh ta, mà bắt đầu ngẩng người, hơn nữa vô cùng quỷ dị, tự mình bóp cổ mình đến ho kịch liệt.

Tôi có chút sợ hãi nhưng vẫn cố gắng cười thử hỏi thăm: "Phó đạo diễn, anh mau tỉnh lại một chút đi, không cần biến thành dáng vẻ này…."

Phó Quân Nhan nghe thấy lời nois của tôi cũng nghiêng đầu sang, ý vị sâu xa nói: "Phó đạo diễn, trời không giúp người mà chỉ có mình tự giúp mình mà thôi, giống như anh năm đó vậy, một lòng muốn ra ngoài là có thể ra ngoài." Nói xong cánh tay vẫn đập mạnh xuống bốn góc của của kính xe. Phó đạo diễn nghe xong lại đột nhiên nhìn thẳng vào Phó Quân Nhan, hoàn toàn yên tĩnh lại. Đột nhiên anh ta lại lắc đầu một cái, từ từ ngồi thẳng người, quay đầu mờ mịt nhìn chúng tôi một cái, liền gục xuống tay lái bất động. Tôi giật mình, tôi biết đây là tư thế buông tha rồi…..

Tôi nhẹ giọng gọi: "Phó đạo diễn?" Nhưng anh ta chỉ nằm im không nhúc nhích.

Quay sang nhìn thấy lưng Phó Quân Nhan vẫn thẳng tắp ngăn trở trước mặt tôi, anh không có chút dao động nào, động tác vẫn rất ổn định, không khí trong xe dần mỏng manh hơn vì xe đang trầm xuống, và bão cát tới. Phó Quân Nhan cũng không hoảng hốt nhắc nhở tôi: "Bảo Bối, nếu thấy choáng đầu thì tự ấn vào huyệt nhân trung- giữa mũi và miệng, cố gắng kiên trì lập tức thể đi ra ngoài. Đầu tôi bắt đầu nặng xuống, lúc này tất cả âm thanh đều trở nên rất rõ ràng, thậm chí có chút đau nhói màng nhĩ. Cuối cùng, khi đang lâm vào tuyệt vọng, ầm một tiếng, cánh cửa thủy tinh vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, rất nhiều cát chảy vào, tốc độ xe trầm xuống rõ ràng nhanh hơn nhiều.

Phó Quân Nhan thấy miếng thủy tinh vỡ ra, liền xoay người ôm ta lên trước, anh nói: "Bảo Bối, mau bò ra bên ngoài đi." Sau đó dùng lực đẩy tôi ra ngoài, lúc này không gian sống rất nhỏ, cuối cùng tôi cũng biết tại sao anh bảo tôi cởi áo bông ra. Sức lực anh quá lớn khiến tôi thấy đau. Không ngừng có cát bay vào miệng tôi, tôi bị sặc đến ho khan, gió thổi thê lương, cả người tôi đều run rẩy, thật ra khi leo ra khỏi xe, một phút kia rất nhanh, tôi cảm

thấy như rất lâu rồi. Cuối cùng tôi mơ màng ngã xuống đất, chỉ cố gắng hô hấp từng hơi từng hơi, cuồng phong thổi khiến mặt tôi đau rát nhưng tôi lại không thấy khó chịu.

Tôi chậm chạp một chút, mới nằm trên mặt đất nhìn vào trong xe, tôi chỉ thấy được nửa gương mặt của Phó Quân Nhan. Tôi thấy anh đang tự tay kéo phó đạo diễn ra ngoài, nhưng lại bị đẩy ra. Phó đạo diễn điên cuồng vừa khóc vừa kêu: "Mẹ tôi tới đón tôi, mẹ tôi tới đón tôi…."

Anh ta cười, lại càng ho khan mạnh mẽ hơn, hai tay vẫn như cũ quái dị bóp chặt cổ mình, sau đó trong miệng khạc ra bọt mép, cả người bắt đầu co giật mạnh mẽ.

Tôi thấy ánh mắt Phó Quân Nhan rõ ràng hiện lên sự đau sót, cánh tay lần nữa đưa ra lại dừng lại giữa không trung, lúc này xe trầm xuống càng nhanh, tôi không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ gần như mất không chế gọi tên anh: "Quân Nhan." Phó Quân Nhan nghe thấy tôi gọi thì xoay người, cánh tay đưa về phía phó đạo diễn cũng rụt về, không chút do dự cầm áo bông của tôi ném ra ngoài của sổ, tôi thấy anh lấy hai bình nước ném ra thì hơi ngạc nhiên, sau đó tôi thấy anh kiên quyết bò ra ngoài cửa sổ.

Tốc độ cát chảy quá nhanh, tôi nhanh chóng chạy lại kéo anh, lúc này cả chiếc xe sắp không thấy đỉnh. Cuối cùng Phó Quân Nhan chỉ lộ cánh tay ra ngoài của sổ, bị tôi mạnh mẽ kéo ra, cả cơ thể anh đều bị vùi trong cát.

Tôi bắt đầu hoảng sợ, điên cuồng kéo tay anh, kéo anh ra ngoài, nước mắt không tự chủ được rơi xuống, tâm tình rất phức tạp. Giây phút kia tôi đã nghĩ, nếu anh không còn tôi cũng không thể sống được….. đến cuối cùng, lúc anh bò ra khỏi cát, anh giống như mất hết sức lực ngã ngồi trên cát không nhúc nhích, cả người ho kịch liệt, trong miệng trong mũi đều là cát.

Tôi mặc kệ không để ý gì ôm chặt lấy anh, đấm vào ngực anh kêu lên: "Phó Quân Nhan anh điên tồi sao? Anh điên rồi sao? Anh cứu người thì thôi đi, anh lại còn lãng phí thời gian ném quần áo ra làm gì? Ném quần áo ra làm gì?"

Anh lại ho khan vài tiếng mới có sức vươn tay ôm tôi… tôi nghe thấy anh bình tĩnh cười với tôi: "cá nóc ngốc nghếch, em sợ lạnh." Tôi nghe xong, cánh tay ôm anh cũng lỏng ra, chỉ cảm thấy ngọt ngào không nói thành lời, nơi mềm mại nhất của trái tim cũng bị người ta đụng đến, rất lâu sau tôi cũng chỉ biết thở dốc.

Tôi chống thân thể mình lên, bàn tay không ngừng dùng khăn quàng cổ lau mặt cho anh, nhưng lau thế nào cũng không sạch, khắp người hai chúng tôi đều là cát, căn bản không có chỗ nào sạch sẽ cả. Cuối cùng Phó Quân Nhan ngăn tay tôi lại, khẽ lắc đầu, bất đắc dĩ nói với tôi: "Đứa ngốc, đừng khóc, chúng ta có hai bầu nước rồi." Tôi vô lực nhìn anh, trán tựa vào vai anh.

Chúng tôi kiệt sức nên cứ như vậy ngồi trên đất cát, bốn phía đen như mực, dưới người hình như cát cũng chảy rất dịu dàng mềm mại, không ai có thể tưởng tượng được, trong thời gian ngắn như vậy, nó không tiếng động cắn nuốt một sinh mạng đang sống sờ sờ. Xung quanh những âm thanh lọt vào tai cũng chỉ có tiếng gió và tiếng hít thở. Xung quanh đều lạnh lẽo, ấm áp cũng chỉ có nhiệt độ cơ thể của chúng tôi.

Sau đó Phó Quân Nhan từ từ ngồi dậy rồi đứng thẳng người, đứng dậy nhặt áo bông cách đó không xa, trở lại, ngồi chồm hổm im lặng nhìn tôi, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, đem áo bông mặc lên người tôi. Sau đó mới đi vài bước đưa lưng về phía tôi khom người nhặt bình nước.

Tâm trạng tôi đang rất hỗn loạn, trong đầu không ngừng hỏi. Phó đạo diễn đâu? Phó đạo diễn đâu? Thật sự đã ra đi sao?

Tôi gần như đờ đẫn nhìn tất cả trước mắt, cả người chỉ cảm thấy run rẩy không ngừng. Một người lớn sống sờ sờ như vậy cứ thế mà không còn. Tôi nằm trên cát, phí công vươn tay đào không ngừng, mặc kệ tôi bỏ bao nhiêu sức, nhưng cuối cùng chỉ có cát chảy qua tay tôi, những thứ khác cũng không có gì cả, đất cát trước mặt cũng không có chút biến hóa nào cả……

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chương 55.2

Phó Quân Nhan lúc này mới về đến bên cạnh tôi, trong tay anh đang cầm hai bình nước quân dụng mà vừa nãy anh ném ra khỏi xe. Anh nhìn thấy tay tôi đang nắm chặt một nắm cát không chịu thả, dáng vẻ sững sờ, đáy mắt anh có sự đau lòng thật sâu.

Anh đặt bình nước ở một bên, giống như sợ hù dọa tôi, nhẹ nhàng gọi tôi một tiếng mới ngồi chồm hổm xuống, đôi tay nắm chặt lấy tay tôi. Tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh: "Không phải sợ, anh ở đây. Bảo Bối ngoan chút nhé, cùng đi với anh nào, buông tay ra, thả lỏng nào." Tôi ngẩng đầu nhìn anh, nghe theo anh buông lỏng tay, cát chảy qua lòng bàn tay của tôi, hóa thành hư không.

Anh gật đầu một cái với tôi giống như khích lệ, đưa tay kéo tôi đứng dậy, không tiếng động vỗ lưng tôi. Nhưng tay Phó Quân Nhan chỉ toàn cát, tôi cũng vậy, không khá hơn bao nhiêu. Sau đó tôi thấy anh nghiêng mặt nhìn sang bên kia, nhìn về phía chiếc xe bị vùi lấp, trầm mặc rất lâu.

Tôi cứng ngắc mím môi để không chảy nước mắt, trong lòng vẫn hi vọng còn chút may mắn, vành mắt đỏ ửng run rẩy hỏi anh: "Vừa rồi phó đạo diễn chỉ ngất đi thôi đúng không? Chúng ta đi đào anh ta ra ngoài có được không? Biết đâu còn có thể cứu chữa được….."

“Anh ta đã chết.” Phó Quân Nhan nhắm chặt hai mắt, nhẫn tâm bác bỏ chút ảo tưởng vô vọng của tôi, đáy mắt anh rất nặng nề, buồn bã đặt đầu lên vai tôi, nói từng câu từng chữ mạch lạc rõ ràng, anh nói: “Phó đạo diễn thở khò khè rất nghiêm trọng, hít vào một lượng cát bụi lớn, vốn có thể đưa đến khó thở nhưng không đến mức chết. Nhưng đến phút cuối lại xuất hiện hiện tượng tắc nghẽn cơ tim, hoặc có thể chính anh ta tự bóp chết chính mình…….. Anh chỉ có thể khẳng định, lúc anh bò ra ngoài, anh ấy đã tắt thở rồi.”

Anh hơi dừng lại một chút mới tiếp tục nói: “Anh nghĩ, do anh ấy quá sợ hãi mới là nguyên nhân dẫn tới cái chết của anh ấy. Hơn nữa, Bảo Bối, em phải hiểu rằng, hai người chúng ta chỉ có tay không, không có cách nào có thể đào một cái xe dưới sa mạc này được.” Phó Quân Nhan bình tĩnh nói, anh buông vòng tay vẫn đang ôm tôi ra, cứng ngắc nâng khóe miệng để trấn an tôi. Bởi vì nhìn thấy sự trấn định, an nhiên của anh nên tôi thấy an tâm hơn nhiều, nhưng tôi không thích nụ cười nặng nề như vậy của anh.

Sau đó Phó Quân Nhan lui sang một bên nhìn tôi, sờ sờ đầu tôi, đưa tay gỡ khăn quàng cổ của tôi xuống, khoác lên cánh tay. Anh nghiêm túc cúi đầu giúp tôi mặc áo bông, sau đó lại kéo cổ áo lên cao, không để gió thổi vào. Sau đó anh lại nhìn khăn quàng cổ của tôi trên tay anh, anh cầm hai đầu hơi dừng sức, rất nhanh, một tiếng kêu lên, khăn quàng cổ của tôi bị xé làm hai nửa.

Anh cầm một nửa không chút do dự đội lên tóc của tôi, giống như trang phục của những người phụ nữ Arab, anh cuốn mấy vòng quanh mặt tôi, chỉ lộ ra mỗi hai con mắt. Sau đó anh cầm nửa còn lại tiếp tục xé làm hai nửa, anh ngồi chồm hổm xuống, vỗ vỗ tay tôi để tôi chống tay lên vai anh, tay anh nâng bàn chân trần của tôi lên, dùng khăn bọc kín chân tôi lại. Bây giờ tôi mới phát hiện ra mình đang đi chân trần.

Tôi chống bả vai anh khẽ dùng sức, anh biết trong lòng tôi đang rất loạn, động tác trên tay anh cũng không ngừng lại, ngửa đầu lên, còn ngươi trầm tĩnh nhìn tôi, ánh mắt vẫn đen láy, trong sáng, anh dụ dỗ tôi nói: “Bảo Bối, em chịu uất ức một chút nhé, giày anh quá to so với chân em, đi lại trong cát không tiện. Ban đêm lạnh, ban ngày nóng, Bảo Bối đi tạm giày vải này nhé. Chờ khi chúng ta ra ngoài anh sẽ mua cho em rất nhiều giầy đẹp được không?” diễnđànlêquýđôn.com

Tôi gật đầu một cái, đỏ mắt nói: “Phó Quân Nhan, em muốn rất nhiều rất nhiều……..”

Anh gật đầu một cái, thở ra một hơi, buộc chắc ‘giầy vải’, đứng lên, sờ mặt tôi qua lớp khăn quàng cổ. Sau đó anh quay người lại, nhìn đất cát trước mặt, rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: “Chúng ta vái ba vái cho phó đạo diễn thôi.”

Tôi gật đầu, nhớ tới phó đạo diễn tôi lại cảm thấy như có khối đé đè nặng xuống ngực, buồn bực khó chịu muốn chết. Hồi lâu, tôi không nhịn được ngửa mặt lên hỏi: “Nếu chúng ta đi ra ngoài, tìm người tới cứu phó đạo diễn ra được không? Một người bị giam trong cái xe chật hẹp như vậy, anh ấy sẽ rất sợ hãi?”

Phó Quân Nhan không thể trả lời, nhìn tôi một cái rất sâu, anh ôm tôi đi vài bước, sau đó tôi nghe anh mở miệng hát: “Sớm mặc áo da, trưa mặt áo sa, vây quanh lò lửa anh dưa hấu.” Đây là câu hát phó đạo diễn thích nhất, trong khi điện ảnh khai mạc, mỗi ngày tôi đều nghe anh ấy hát, mới đầu là bắt đầu từ tò mò, càng về sau càng giống như đóng kén trong tai. Nhưng tôi không biết lần cuối cùng tôi được nghe lại là trong tình cảnh đau thương như vậy, Phó Quân Nhan hát ra với đôi mắt ửng hồng……Chúng tôi cúi đầu, vái ba vái, Phó Quân Nhan trầm mặc một hồi mới quay mặt sang nhìn tôi. Áo lông của anh vất trong xe, trên người mặc cũng không nhiều. Nhưng anh kéo tay tôi dắt đi, bàn tay của anh vẫn rất ấm áp. Tôi nghe anh nói: “Bảo Bối, chúng ta nhân lúc trời tối đi nhanh lên.”

Tôi gật đầu một cái, nắm chặt tay Phó Quân Nhan đi theo anh, chỉ là thỉnh thoảng chúng tôi không hẹn cũng quay đầu lại, nhìn lại hướng cả, cả vùng toàn cát. Ở trong sa mạc chôn vùi một người đàn ông, thủa nhỏ vất vả biết bao mới có thể rời khỏi vùng đất này, người đã bước sang tuổi trung niên lại dùng một phương thức ảm đạm như vậy để trở lại….

Bởi vì thỉnh thoảng phải quay đầu lại nên chúng tôi đi rất chậm, đột nhiên Phó Quân Nhan lôi kéo tay tôi dừng lại, anh từ từ nói: “Khi chúng ta vừa tới Tân Cương, phó đạo diễn thay mặt cả tổ đến đón chúng ta. Anh ấy đối xử rất tốt với em, đã sớm chuẩn bị dưa cáp mật để trong xe cho em giải khát, cho nên mới quan tâm đến anh ấy nhiều hơn một chút. Anh còn đồng ý với anh ấy, khi phòng ăn khai trương sẽ đến cổ vũ….” Dứt lời, anh lại xòe rộng bàn tay che mắt tôi, kéo tôi đi, anh nói: “Bảo Bối, đừng quay đầu lại, chúng ta đi thôi.” Một tiếng kia mang theo sự bi thương dầy đặc, giống như nói với tôi, nhưng cũng giống như đang nói vơi chính mình.

Đêm khuya, sa mạc Takla Makan rất lạnh, Phó Quân Nhan cuốn mặt tôi chặt như vậy mà thỉnh thoảng gió thổi mạnh khiến cát bay quất vào mặt tôi đau rát. Lòng bàn chân cách lớp khăn quàng cổ vẫn lạnh buốt. Mà Phó Quân Nhan lại chỉ mặc một chiếc áo lông cừu bên ngoài một chiếc áo sơ mi trắng, những trang phục kia, dưới nhiệt độ ban đêm ở đây thì không hề có tác dụng chống lạnh.

Nhưng Phó Quân Nhan cũng không để cho tôi cởi áo bông ra để hai người cùng lạnh, tôi muốn lấy khăn quàng cổ đang che mặt lấy xuống cho anh, anh cũng không đồng ý. Anh nói: “Bảo Bối ngoan, đừng nghịch ngợm, làm thế em sẽ bị lạnh đến hỏng mất thì sao?”

Giọng nói dịu dnag như vậy làm cho tôi thấy thật khổ sở, tôi lập tức yên lặng đi theo bước chân của anh trong bóng tối, ngước đầu nhìn gò má của anh, trong lòng tôi chỉ sợ anh sẽ bị đông cứng mất. Đi rất lâu, chúng tôi đến một mảnh sa mạc, Phó Quân Nhan cuối cùng cũng dừng lại, anh kéo tay tôi đứng nhìn cảnh đêm trong sa mạc để tìm hướng đi, lại giương mắt nhìn bầu trời để xác định phương hướng. Sau đó nghiên mặt sang phía tôi hỏi: “Có mệt không?”

Tôi lắc đầu một cái, tôi biết ban ngày nhiệt độ ở sa mạc rất cao, nên càng khó đi hơn. Tôi hỏi anh: “Phó Quân Nhan anh có lạnh không?”

Anh lắc đầu một cái nói không lạnh, sau đó lại hỏi ngược lại tôi: “Bảo Bối, em lạnh à?”

Tôi nghiêm mặt lắc đầu, chỉ đẩy anh ra, anh đang ôm tôi giúp tôi cản gió lạnh. Tôi vươn tay ôm chặt anh, muốn giúp anh cản một chút gió rét, dù chỉ là một chút cũng tốt, anh không cản tôi, chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt thâm tình, kiên định nói với tôi: “Bảo Bối, em nhất định phải tin ba chuyện. Một là chúng ta nhất định sẽ ra khỏi sa mạc này, hai là anh sẽ không cậy mạnh, anh nhất định sẽ sống sót thật tốt đưa chúng ta ra khỏi đây. Ngay cả phương hướng em

cũng không phân biệt được, Phó Quân Nhan sẽ không ngu đến mức khiến mình hi sinh, Cố Bảo Bối chỉ một mình có thể an toàn. Ba là An An đang chờ chúng ta về nhà, bé còn nhỏ như vậy mà đã không còn cha mẹ, chúng ta không thể bỏ lại bé một lần nữa."

Nói xong anh cầm chai nước quân dụng giơ giơ trước mặt tôi, để tôi cầm thử, tôi nghe anh nói: "Em xem, nước trong bình của chúng ta còn rất nhiều, hai người chúng ta mỗi người một chai, đủ để chúng ta kiên trì đến khi ra ngoài. Cái này rất công bằng đúng không?"

Tôi gật đầu, nhận lấy bình nước, tôi cắn cắn môi nói: "Phó Quân Nhan, em không biết đường ra ngoài còn xa lắm không, nhưng nếu nước của chúng ta còn nhiều, anh phải đồng ý với em, phải công bằng, nhất định phải công bằng. Dù sao anh cũng không thể lén đổ nước sang bình của em, cũng không thể để dành nước cho em uống. Một hớp cũng không được. Anh biết, em không thể thiếu anh được….." anh nhìn tôi một cái rất sâu, nặng nề gật đầu.

"Còn nữa, nếu như anh lạnh, hoặc là cảm thấy khó chịu anh nhất định phải nói cho em biết, em cởi áo cho anh mượn, dù anh chỉ mặc một cái cũng tốt." Anh sờ sờ đầu tôi, lần này anh lại lắc đầu một cái: "Không cần, anh rất khỏe."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Chương 56

Chúng tôi không có điện thoại di động, cũng không có đồng hồ đeo tay, không có bất cứ vật dụng nào để xem thời gian. Chỉ có hai người đi lại dưới bóng đêm của sa mạc. Ban đêm quá lạnh, nhiệt độ xuống tới không độ, đi đi lại lại khiến người ta không tự chủ được rùng mình. Nhưng trời sáng cũng không khiến người ta thấy vui vẻ, bởi vì nhiệt độ sẽ thay đổi nhanh chóng, nắng đến kinh khủng, nắng nóng đến thấu xương. Lòng bàn chân cũng có thể cảm thấy hạt cát nóng đến muốn bỏng, tôi dùng khăn quàng cổ bọc chân đến không thể chạm đất. Ban ngày Phó Quân Nhan luôn đi sau tôi, cởi áo bông của tôi ra che đầu hai người để chống đỡ một chút ánh nắng. Mấy ngày trôi qua, chúng tôi chỉ có chút nước không có một chút thức ăn nào nhưng anh cũng không có một chút oán trách nào cả, không có chút tuyệt vọng, chỉ dịu dàng cười với tôi: "Bảo Bối, kiên trì thêm chút nữa, kiên trì thêm chút nữa là chúng ta có thể ra ngoài rồi."

Phó Quân Nhan luôn cố gắng để cho tôi quên đi tình cảnh của mình lúc này, anh nói: "Em xem, hiện tại chúng ta chỉ có hai người, tự do tự tại, không ai biết rõ chúng ta, thật tốt…." Tôi nhẹ nhàng đồng ý, nắm chặt lấy tay anh.

Ban đêm thỉnh thoảng chúng tôi cũng ngồi xuống sa mạc nghỉ ngơi, vươn tay ôm chặt đối phương, tuy nhiên chúng tôi cũng không dám ngủ say, bởi vì nhiệt độ quá lạnh, sợ rằng nếu ngủ say sẽ không thể tỉnh lại nữa. Cho nên, ngay cả giấc ngủ cũng rất tỉnh táo. Sau khi tỉnh lại, tôi và Phó Quân Nhan không buông tha từng giây từng phút, ngây ngốc nhìn nhau, hoặc thỉnh thoảng cũng nhìn dáng vẻ nhếch nhác của đối phương mà bật cười. Hoặc là ngửi ngửi mùi trên người đối phương, thối đến mức mặt mũi đều nhăn lại, nhưng vẫn ôm chặt lấy người kia không buông.

Dần dần đối với tôi mà nói, tất cả không còn gì sợ hãi nữa, lúc đầu hốt hoảng cũng trở lại bình thường bởi ánh mắt yên ổn và dáng vẻ bình tĩnh ung dung của anh. Chỉ cần có Phó Quân Nhan ở đây, chỉ cần nhìn thấy anh, chỉ cần có anh bên cạnh, dù là chỉ nhìn thấy sự nhếch nhác bẩn thỉu, dù là không biết còn bao lâu nữa mới nhìn thấy những người khác, nhưng trong lòng tôi vẫn thấy thoải mái không sợ hãi chút nào. diễnđànlêquýđôn.com

Có một ngày vào ban đêm Phó Quân Nhan tìm được một chút thức ăn, anh bắt được hai con bọ cạp ở trong đống cát, sau khi cẩn thận xử lí xong, anh đưa cho tôi một con nói: "Bảo Bối, ăn một chút đi." Tôi mím môi, thở ra một hơi, không làm nũng, nhìn ánh mắt khích lệ của anh, cuối cùng nhắm mắt bỏ con bọ cạp vào miệng. Bọ cạp rất cứng, nhai trong miệng vẫn vang lên những âm thanh rộp rộp, tuyệt đối không ngon. Không thơm ngon mà còn có mùi khó chịu khiến tôi muốn nôn, nhưng rất lâu rồi chúng tôi không ăn gì cả, vì sự sống, tôi không còn cách nào khác là túm chặt mũi, cố gắng nuốt xuống, cuối cùng chịu đựng đến mức ngã xuống bên cạnh người Phó Quân Nhan động cũng không muốn động. Phó Quân Nhan vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt đau lòng, dịu dàng vỗ lưng tôi, trong miệng nói từng tiếng: "Bảo Bối, xin lỗi em, không chăm sóc cho em thật tốt." Tôi không thể làm gì khác hơn là không tiếng động lắc đầu, bởi vì thiếu nước nên khóc cũng không dám khóc.

Lúc đói bụng đến mức không thể nhúc nhích được, cuối cùng vào đêm ngày thứ ba, chúng tôi phát hiện ra trước mắt mình không phải là cát vàng mà là một ốc đảo nhỏ. Những cái cây ở đây đều có dáng vẻ co rút mọc lên trong cát, thân cành lộng lẫy mà vặn vẹo, nhìn từ xa giống như những cây thông già. Nhưng khi tôi chạy lên mấy bước, lúc này mới phát hiện ra, nhưng chiếc lá màu xanh tạm gọi là 'lá thông' trên cành cây kia có hình dáng giống như đậu cô ve, nó rất dài, mỗi cành chỉ có mấy cái, tiếp tục sinh trưởng.

Tôi mừng rỡ nhìn Phó Quân Nhan, hỏi liên tiếp: "Nơi này có phải sẽ có nước không? Nơi này có phải là ốc đảo không? Cái này nhìn rất giống đậu cô ve liệu có thể ăn không?"

Phó Quân Nhan gật đầu một cái, trên mặt có chút ấm áp, bóp bóp mặt tôi nói: "Những cây này là cây muối."

"Vậy, những cái có hình như đậu cô ve này có thể ăn không?"

Suốt ngày bị cát bụi thổi qua, mặt của anh bây giờ trông rất bẩn thỉu, nhưng ánh mắt lại vẫn sáng ngời ấm áp, nhưng mà khi tôi hỏi thêm một câu, thì ánh mắt anh lại hiện lên vẻ đau lòng không thể che dấu được, anh tự tay bẻ vào cành non: "cá nóc ngốc nghếch, đây là cành non của cây muối, nghe nói là thức ăn gia súc rất tốt cho lạc đà."

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, cau mũi một cái, bởi vì quá đói, hơn nữa vừa rồi lại hưng phấn vui sướng, bây giờ đã không còn chút hơi sức nào, nhỏ giọng

hỏi: "Vậy lạc đà ăn được thì chúng ta có ăn được không?"

Phó Quân Nhan trầm mặc mấy giây, vuốt mặt tôi, lắc đầu một cái: "Cây muối là bụi cây thực vật, cho dù là cành non nhưng mấy ngày hôm nay chúng ta chưa ăn cái gì, nếu nuốt xuống thì dạ dày cũng không thể chịu được."

Tôi méo miệng, giống như tuyệt vọng nói: "Vậy nó có thể mọc ở nơi này vậy chắc bên dưới có nước chứ?" Nước của tôi đã uống không ít…."Cây muối là thực vật bậc thấp, nhìn thấy nó giống như không tìm thấy nguồn nước." Phó Quân Nhan kìm chế tình tình nhẹ nhàng nói, lại một lần nữa đốt cháy hi vọng tốt đẹp của tôi. Anh nắm chặt tay tôi để tôi bình tĩnh, nghiêng mặt nhìn sang bên, đôi mắt nhìn vào mảnh đất phía trước như mất hồn.

Đột nhiên tôi lại phát cáu, có cảm giác như mình đang bị ảo giác: "vậy thì nó có ích lợi gì cơ chứ? Một chút tác dụng cũng không có. Vậy tại sao lại có dáng vẻ lớn lên chứ?" Tôi phát ra buồn phiền, nhịn không được oán trách. Nếu như tôi còn chút hơi sức, tôi nhất định sẽ giống gà mẹ dẫm nát nó, mà không phải là lười biếng đứng dựa vào người Phó Quân Nhan, càng nghĩ tôi càng khó chịu, càng cảm thấy đói. Nghiêng mặt sang nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp, lại lần nữa tôi rơi vào cảnh tuyệt vọng, giống như sắp khóc, tôi nói: "Phó Quân Nhan, em rất đói, dạ dày hỏng cũng không sao, em muốn ăn, thật sự rất đói……"

"Đừng nóng vội, anh sẽ tìm cho em." Phó Quân Nhan nghe thấy lời nói của tôi nên lấy lại tinh thần, nghe thấy tôi kêu đói đáy mắt anh tràn đầy khổ sở, an ủi tôi, kéo lấy cánh tay tôi đang muốn bẻ cây, nhìn tôi bằng ánh mắt ấm áp mà tin tưởng, nói: "Em hãy nghe anh nói…… Cây muối là cây bụi nên không có nước, thân cành cũng không ăn được, nhưng anh nhớ, trong bụi cây muối luôn có nhục thung dung, đó là một dạng kí sinh vật, ngon giống như Nhân Thâm lộc nhung, đó cũng là thuốc bổ. Bây giờ anh đi tìm, không biết chừng sẽ tìm thấy, em ngoan ngoãn ngồi ở đây, hái một chút cành non, không được đi linh tinh, không nên gấp, nhịn thêm chút nữa anh sẽ trở lại. Nếu thực sự bất đắc dĩ, chúng ta cùng nhau ăn cành non của cây muối được không?"

Tôi nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn anh, lúc này mới gật đầu một cái, khụt khà khụt khịt ngoan ngoãn chui ra khỏi lòng anh. Khổ sở nhìn anh chui vào bụi cây, con tôi, đứng bên ngoài lấy tay thử hái cành non, rất cứng, khiến tay tôi bị thương.

Phó Quân Nhan rất lâu mới trở về, lúc anh trở về tôi đang hoảng hốt gọi tên anh. Tôi nhìn thấy cả người anh đều bẩn thỉu, dính đầy cành khô cỏ khô, trong tay anh ôm cái gì đó rất lạ, cao hơn ba mươi cm, vẩy màu vàng, nhìn qua giống như vô số quái trạng hoa loa ken kí sinh trên măng (mình cũng chịu).diễn. đan. lê.quý đ.ôn. Khóe miệng anh nâng lên độ cong đẹp mắt, cầm 'tiểu quái vật' quơ quơ với tôi, nói: "Bảo Bối, đúng là trời không tuyệt đường con người, chúng ta thật may mắn."

Tôi ôm đống cành muối non khó khăn lắm tôi mới vặt được đi về phía anh, nghe lời nói của anh, nhìn nụ cười của anh, trong lòng cũng rất vui mừng. Nhưng vẫn nhìn quái vật kia bằng ánh mắt nghiêm cứu, nhịn không được dùng ngón tay chọc chọc, trong miệng không tránh được chê bai nói: "Đây chính là thứ quý như thuốc bổ Nhân Tham lộc nhung sao? Nhưng sao em lại không biết? …… Dáng vẻ cũng rất khó nhìn……"

"Làm sao em biết được chứ?" Phó Quân Nhan vui vẻ cười mấy tiếng, đưa tay vỗ vỗ đầu tôi, kết quả là toàn cát trên mặt tôi rơi xuống. Tôi vui vẻ, phồng má lườm anh, anh híp mắt bóp bóp mặt tôi, sau đó, cá nóc cũng bay hơi (hết giận)…..

Anh kéo tôi ngồi xuống dưới gốc muối, thò tay nhận lấy cành muối non tôi bẻ được, để sang một bên. Sau đó anh bẻ một khối thịt nhung thung, thành thạo lột da, lấy thịt đưa tôi. Nhún nhún vai ý bảo tôi ăn, chính anh cũng bẻ một phần nhỏ cho vào miệng. Tôi cũng học động tác của anh, cũng há miệng nếm thử, mới vào miệng thấy rất mới lạ, nhưng ngon hơn nhiều so với ăn bò cạp.

Tôi lại nghe Phó Quân Nhan thong thả ung dung nói: "Lúc còn nhỏ anh xem rất nhiều sách, anh nhớ 'Thảo mộc bổ sung' có ghi lại: "Nhục thung nhung ba tiền, ba tiền một miếng, thức uống hoặc ăn nóng, cả đời không yếu." Em nói thử xem nó có phải thuốc bổ không?"

Cả đời không yếu. Tôi vừa nghe xong thì mặt nóng ra, nhục thung nhung trong miệng nuốt cũng không được, nhả ra cũng không xong, tức giận lườm anh. Anh sờ sờ đầu tôi, đặt nhục thung nhung cẩn thận sang một bên, sau đó nhặt những cành muối non tôi hái, cầm trong tay lượn vòng, hình như anh đang muốn bện cái gì đó. Tôi tò mò nghiêng đầu nhìn anh, bởi vì đã ăn một chút đồ nên cả người thoải mái hơn rất nhiều.

Động tác trên tay Phó Quân Nhan cũng không ngừng, không biết tại sao đột nhiên ngẩng lên nói với tôi: "Đã từng có một người phụ nữ ngốc, ước mơ của bà ấy là cả đời làm giày cho một người, cả đời làm đế giày."

Tôi nghĩ là anh muốn kể chuyện xưa để dỗ tôi, chống tay lên mặt hứng thú hỏi: "Sau đó người phụ nữ đó thế nào? Bà ấy làm giày cho chồng mình cả đời sao?"

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 56.2

Phó Quân Nhan lắc đầu, ngẩng mặt lên nhìn tôi một cái, lúc này những cành muối non trong tay anh đã được bện thành một khoanh tròn, anh thử kéo kéo hai đầu của khoanh tròn, rất bền chắc, cũng không bị dãn ra.

Phó Quân Nhan nhìn rồi khẽ cười thành tiếng, sau đó nói với tôi: "Bảo Bối, đưa chân cho anh." Tôi ngoan ngoãn đặt bắp chân lên đùi anh, sau khi anh kéo tôi ngồi xuống, anh đi cái khoanh tròn kia vào bàn chân chỉ có giầy vải tự chế bằng khăn quàng cổ của tôi, sau đó anh lại ghim chặt mấy cành muối

non xèo ra. Anh bày ra tính tình trẻ con, tự mình gật đầu một cái, nghiêng mặt nói với tôi: "Em nhìn xem, anh bện giày cỏ rất đẹp đúng không?"

Tôi ngạc nhiên nhìn chằm chằm chiếc giày cỏ trên chân, kéo khăn quàng cổ trên mặt mình xuống, kiễng chân hôn một cái lên gương mặt bẩn thỉu của Phó Quân Nhan, trong miệng cũng không quên ca ngợi: "Công tử Quân Nhan, anh thật là vạn năng." Anh lắc lắc đầu, chỉ chỉ vào gương mặt mình nói: "Không bẩn à?" Tay lại tiếp tục bện cho tôi một chiếc giày cỏ khác bằng cành muối non. Tôi lắc đầu một cái, lại hôn thêm một cái lên mặt anh, cọ xát trên mặt anh. Tôi nói: "Thối chết mất. Bẩn thật. Nhưng mà bẩn nữa em cũng không chê đâu."

Tôi nhìn gò má nghiêm túc bện giày của anh, suy nghĩ một chút rồi nghi ngờ hỏi: "Vừa rồi tại sao anh lại nói người phụ nữ kia không làm được giầy cho người yêu cả đời vậy?" Diễnđànlêquýđôn.com

Phó Quân Nhan nghe vậy, tay hơi dừng một chút, trả lời một cách đơn giản mà đầy cô đơn: "Bởi vì người phụ nữ đó chết rồi….." Giọng nói kia giống như đang thở dài, rất nhẹ…. Nhưng cũng rất nặng nề….

Tôi im lặng, vẫn đang suy nghĩ, nếu là chết rồi thì không còn cái gì cả…. Tôi cũng không tin rằng ông trời sẽ ưu đãi với tôi một lần nữa? Nếu lại quay lại trước đây thì tôi biết đi đâu tìm Phó Quân Nhan? Đột nhiên trong lòng phát lạnh, nhìn xung quanh toàn cát vàng, tôi ngăn không được những ý nghĩ tiêu cực trong đầu, hỏi: "Phó Quân Nhan, chúng ta sẽ chết sao?"

"Cô gái ngốc, chết sao lại dễ dàng vậy chứ…." Anh nhanh chóng trả lời tôi, đưa đầu ngón tay sờ sờ mũi tôi, im lặng bện xong cho tôi một chiếc giày cỏ khác, sau đó mới nhìn tôi bằng ánh mắt chăm chú, nói: "Khi còn bé có người nói với anh rằng, tất cả những bất hạnh và khổ sở trong sinh hoạt là cơ sở cho khi lớn lên. Bởi vì thượng đế yêu bạn nên mới để bạn được rèn luyện, sau đó mới có thể hiểu được những ý nghĩa ấm áp khác. Cho nên, Bảo Bối, điều này cho phép cũng rất khó, rất khổ, nhưng chuyện này cũng không được tính là chuyện xấu. Chúng ta không nên ôm oán giận, chúng ta phải chiến thắng nó, cùng nhau chiến thắng nó."

Tôi gật đầu, nhìn anh cúi người xuống gói kĩ nhục thung nhung, lại lần nữ giúp tôi quấn kĩ khăn quàng cổ trên mặt, vỗ vỗ cát trên người, ung dung nói: "Đi thôi."

Tôi ôm cánh tay của anh, cố gắng nở nụ cười, muốn vui vẻ một chút, chỉ về phía sa mạc không giới hạn nói: "Phó Quân Nhan, sau khi đi ra ngoài, em muốn trồng cây trồng rừng, em muốn có rất nhiều rất nhiều cây. Rất nhiều rất nhiều cây."

"Được, khi ra ngoài chúng ta sẽ cùng nhau trồng rất nhiều cây."

"Em muốn trồng cây táo, sau đó khi đi trong sa mạc sẽ không bao giờ chết khát nữa, cũng sẽ không chết đói, hơn nữa còn có thể cho ra rất nhiều quả to khủng bố."

"A." Anh khẽ cười, nhìn tôi bằng ánh mắt bất đắc dĩ, nói: "cá nóc ngốc nghếch."

May mắn cũng không đi theo chúng tôi mãi, giống như khi xui xẻo thì uống nước cũng dắt răng. Ngày hôm sau trên sa mạc Takla Makan xuất hiện cát bụi khổng lồ, Phó Quân Nhan dừng bước lại nhìn, nhìn bầu trời khẽ than nói: "Lại sắp có bão cát rồi." Sau đó chúng tôi cùng ngẩng đầu lên, nhìn mắt trời đang dần dần bị che lấp, chỉ nắm chặt tay nhau cũng không nói câu gì.

Sau này tôi mới biết, người đầu tiên phát hiện ra chúng ta xảy ra chuyện lại là An An. Khi đó cậu nhóc mỗi ngày đều bày ra gương mặt đáng thương, ôm Tiểu Khải ngồi trên chiếc ghế nhỏ, lúc này là lúc cậu nhóc đợi không được điện thoại của chúng tôi. Có một hôm anh họ tôi gọi điện tới, cuối cùng An An cũng không kiềm được tính tình của mình khóc thét lên, trong miệng vẫn nghẹn ngào nói: "Anh hư, anh không cho chị gọi điện thoại cho An An. Anh hư." Lúc đó cũng là hiếm khi cha tôi cau mày, cảm thấy có chuyện không may.

Vì vậy cha lập tức gọi điện cho anh họ tôi để anh liên lạc với tổ diễn, sau khi liên lạc được mới phát hiện ra ba ngày nay chúng tôi chưa tới được tổ diễn ở Tây Trữ, hơn nữa cũng không liên lạc được. Lúc này đạo diễn Hoài An mới thấy chuyện không ổn, lập tức tìm cảnh sát nhờ giúp đỡ, cha và anh họ tôi cũng nhanh chóng bay tới Tây Trữ. Nhưng công tác cứu hộ vì bão cát xảy ra bất ngờ nên không có chút tiến triển nào cả.Khi cát bụi lớn như có thể đem mọi người thổi lên thì biện pháp duy nhất là nấp trong sa mạc, hoặc là nằm trên mặt cát. Nhưng sự may mắn của chúng tôi không tốt, trước mắt toàn cát vàng, không có thực vật cũng không có gì để chắn gió sa mạc, không có mặt trời. Phó Quân Nhan luôn tìm cách phân biệt phương hướng nhưng bây giờ các biện pháp cũng không thể thực hiện được, chúng ta cũng bởi vì cuồng phong mà không có cách nào đi lại được. Tôi hỏi: "Làm thế nào bây giờ? Liệu chúng ta có thể bị lạc tiếp không?"

Phó Quân Nhan lại lắc đầu một cái, kiên định nói: "Tin tưởng anh."

Tôi gật đầu, nhìn ánh mắt anh vẫn trầm ổn lạnh nhạt như cũ, theo bản năng cũng yên tâm hơn. Tôi đưa tay vuốt ve mu bàn tay của anh, cố gắng cười tươi nói: "Phó Quân Nhan, em kể chuyện xưa cho anh nghe nhé."

Anh nghiêng mặt sang nghiêm túc chăm chú nhìn tôi, gật gật đầu với tôi.

Tôi nói: "Nghe nói là, mỗi lần Gia Cát Lượng đi đánh giặc đều ngồi một mình một chiếc xe chiến đi theo đoàn quân. Có một lần đi đánh giặc, vừa mới bắt đầu khai chiến, Gia Cát Lượng lập tức lái xe dẫn đầu xông về phía quân địch. Sau khi chiến đấu tất cả mọi người đều khen: "Quân sư thần dũng." Gia Cát Lượng còn chưa tỉnh hồn lại, nói: "Sườn núi nghiêng quá, tôi không thể dừng lại được…." Tôi vừa nói vừa tự nở nụ cười ngu ngốc, dán lên người anh nói: "Phó Quân Nhan, biết đâu chúng ta đánh bậy đánh bạ lại có thể ra ngoài."

Anh cũng rất phối hợp với tôi,d-iễn đà-n l-ê quý-đôn, giương môi cười khúc khích, cũng không biết tại sao sờ sờ mặt mình, chê bai nhíu nhíu lỗ mũi, tự chê mình nói: "Anh bẩn quá nhỉ." Tôi đưa tay cầm chặt tay anh, lắc lắc đầu với anh, nghiêm túc nói: "Trong lòng Bảo Bối, Phó Quân Nhan là người sạch sẽ nhất trên đời."

Nhiệt độ cũng giảm dần, nhiệt độ ban đêm cũng thấp hơn bình thường. Viên nhục thung nhung kia qua mấy ngày cũng sớm ăn hết, nước trong bình của chúng tôi cũng chỉ còn lại mấy hớp. Nhưng không có ốc đảo., mênh mông vô tận. Thậm chí tôi cũng không còn sức để nhắc lại câu động viên với mình và với anh…..

Cũng không đếm được đã qua bao nhiêu ngày, bão cát vẫn đầy trời như cũ, Phó Quân Nhan vẫn không sợ phiền mang theo tôi, bảo vệ tôi trong ngực, ban đêm lại ôm tôi không nhúc nhích, cố gắng ủ ấm cho tôi, Sắc môi của chúng tôi cũng dần dần chuyển sang màu trắng bệch, Phó Quân Nhan càng nặng hơn, môi anh khô nứt thậm chí còn bắt đầu chảy máu. Tôi nhìn thấy mỗi lần anh uống rất ít nước, tôi hỏi sao anh không uống nước, thế nhưng anh lại lắc bình nước của mình nói: "Uống một chút là được rồi." Tôi rất bất đắc dĩ, hơi cau mày tôi nói: "Nếu anh không uống nước mà để lại cho em….. em sẽ không uống một hớp nào hết," Anh nhìn tôi dùng ngôn từ chính nghĩa, chỉ tốt tính sờ sờ đầu tôi, anh nói: "Anh biết mà, đừng đoán mò nữa."

Chúng tôi không mắc chứng cuồng loạn, chỉ bởi vì không còn hơi sức mà dần dần trở nên yên lặng, thỉnh thoảng lại quay lại nhìn nhau, đáy mắt có rất nhiều cảm xúc…. Ở nơi chỉ có tiếng gió gào thét, ban đêm cũng đầy trời bão cát, tôi chỉ còn một cảm giác rét lạnh, tôi không thể tưởng tượng được Phó Quân Nhan còn mặc ít hơn tôi thì sẽ lạnh đến thế nào. Nhưng lúc hàm răng của tôi cũng run lên vì lạnh, anh lại vẫn ôn hòa như cũ, đáy mắt tràn đầy đau lòng và an ủi, trong miệng một lần lại một lần nói với tôi: "Kiên trì thêm chút nữa, kiên trì thêm chút nữa…..."

Tôi nghĩ khi đó tôi điên rồi, tôi bắt đầu điên cuồng ôm anh, tôi nói: "Phó Quân Nhan, anh ôm em một cái, em không biết còn phải đi đến bao giờ, anh ôm em một cái…."

Sau đó cánh tay tôi ôm chặt thắt lưng anh, bắt đầu thút thít khóc trong tuyệt vọng, tiếng khóc rất nhỏ, đáy mắt cũng không chảy ra giọt nước mắt nào, mà cả cơ thể anh cũng rất lạnh, Phó Quân Nhan nhìn tôi, bờ môi trắng bệch khẽ giương lên, đáy mắt chỉ có sự yêu thương và bao dung, anh tốn sức khẽ động khóe môi cười với tôi, vươn tay kéo khăn quàng cổ của tôi xuống, bắt đầu hôn tôi để an ủi, môi anh lạnh như băng, làm cho tôi tỉnh táo hơn, thỉnh thoảng có mùi máu tanh, nhưng chúng tôi giống như hông đối phương trong tuyệt vọng, dùng hết hơi sức của mình.

Anh thò tay vào trong lớp quần áo vừa dầy vừa nặng của tôi, nằm trên đất cát lạnh như băng, kéo quần tôi xuống, không có bất kì màn dạo đầu nào, anh đâm thẳng, cứ như vậy tiến sau vào trong thân thể tôi, đường hầm khô khốc nên không có một chút vui vẻ nào, chỉ có lạnh thấu xương và đau đớn, tôi hừ hừ thanh tiếng, nặng nề dùng trán đụng vào ngực anh. Phó Quân Nhan nhẹ giọng kêu rên, ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi chằm chằm, vươn tay lau trán tôi, bất đắc dĩ hỏi: "Có đau không?"

Tôi lắc đầu, hai chân quấn quanh hông anh, cảm giác anh di động, cảm giác như đang từ từ lớn lên trong cơ thể tôi, tôi khẽ giật giật, ôm cổ anh tự giễu nói: "Phó Quân Nhan, chúng ta rất bỉ ổi đúng không? Giữa ban ngày ban mặt mà lại làm chuyện như vậy? Sắp chết còn làm chuyện này?"

Anh lắc đầu, tay đỡ hông tôi chậm rãi di động, cố gắng để tôi thích ứng, tứ chi va chạm tạo ra những âm thanh nhỏ, anh hôn tôi nói: "Không bỉ ổi, lấy trời làm chăn, đất làm giường. Anh và vợ mình ở chung một chỗ thì sao gọi là bỉ ổi chứ?" Sau đó, một lần đâm sâu vào bên trong anh nói: "Bảo Bối, chúng ta không nên buông tha." Tôi nhắm chặt mắt, hai tay ôm chặt lấy anh. Giây phút kia cuối cùng tôi cũng biết cái gì gọi là liều chết triền miên….

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 93: Chương 56.3

Ngày vẫn trôi qua, chúng tôi càng đi càng chậm, thời tiết vẫn như cũ không tốt hơn, tôi nói: "Phó Quân Nhan, em kể cho anh nghe một câu chuyện cũ nhé?"

Anh gật đầu một cái, bàn tay nắm chặt lấy bàn tay tôi, bàn tay lạnh như băng.

Tôi nói: "Em từng xem một bộ phim, tình tiết bên trong là một người đàn ông rất yêu một người vợ đã chết rồi, đó là một ngày trời mưa xuống, vợ anh ta bị đụng chết ở một ngã tư đường. Sau đó người đàn ông này đau lòng chảy nước mắt, đau lòng muốn chết, nhưng anh ta vẫn kiên cường như cũ sống tiếp. Chỉ là mỗi khi trời mưa anh ta sẽ ra ngã tư đường đó để chỉ huy giao thông. Sau đó dần dần em cũng lớn lên, cảm thấy chuyện xưa như vậy mới là hợp lí. Người sống có rất nhiều trách nhiệm, không phải không có người nào thì sẽ rơi vào cảnh vứt bỏ thế giới, vứt bỏ mình….." Tôi mệt mỏi nói xong từng câu từng chữ, quay đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan.

Tôi nói lời nói tiêu cực như vậy nhưng Phó Quân Nhan cũng không nói cái gì, không mắng tôi, cũng không dỗ tôi. Anh chỉ giống như chưa từng nghe thấy, vẫn là nửa đỡ nửa kéo tôi, cả hai người tiếp tục đi. Tôi không thể làm gì hơn là cúi đầu, nhắm mắt lại, không nhìn bất cứ cái gì, chỉ nghe tiếng động do những hạt cát dưới chân ma sát tạo nên, còn có nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Nhưng cuối cùng, nước trong bình cạn sạch, tôi rất lạnh, không còn chút hơi sức, không còn một chút nào. Phó Quân Nhan cũng gầy đi rất nhiều, gương mặt anh tái nhợt suy yếu đến mức tôi chưa từng nhìn thấy, nhưng mà vẻ mặt anh vẫn tràn đầy hi vọng như cũ, nắm tay của tôi, một chút sức cũng không giảm.

Ban đêm, tôi đưa tay thử sức nặng của bình nước bên người Phó Quân Nhan, còn một chút. Mà bình nước của tôi thì đã hết từ sớm. Anh ngã trên cát ngủ rất sâu, chân mày cau lại thể hiện sự lo lắng, chân tay vốn trắng nõn nên gân tay hiện lên càng rõ ràng, cả người anh trong suốt như muốn biến mất. Tôi nhìn anh, tim hiện lên sự đau đớn mờ ảo. Nếu như không phải vì tôi thì anh cũng không gặp phải nguy hiểm như vậy, nếu như không phải vì tôi, anh

cũng không đi chậm như vậy, có lẽ anh đã sớm ra khỏi sa mạc. bất kể như thế nào đều là tôi làm liên lụy đến anh….. Tôi cứ lăn qua lộn lại cả đêm, không thể nào ngủ được….

Ngày hôm sau, tôi ngã xuống cát vô số lần, vậy mà anh vẫn thản nhiên đỡ tôi dậy, một nửa là ôm tôi kéo tôi đi. Cuối cùng tôi cầm lấy cánh tay anh đang muốn đỡ tôi lên một lần nữa, lắc đầu một cái với anh, nhìn anh bằng ánh mắt tuyệt vọng, nói: "Phó Quân Nhan, em không đi được nữa, anh đi một mình đi thôi." Tôi vừa nói xong lại bật khóc. "Phó Quân Nhan, em không bỏ được anh nhưng em không muốn làm liên lụy đến anh, em không muốn liên lụy đến anh nữa…… Thay vì hai người cùng chết, không bằng một người còn sống đi ra ngoài, anh đi đi, không cần quay đầu lại nhìn em."

Lần này anh không dịu dàng khuyên tôi, cũng không làm bộ như không nghe được. Mà là nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng, thu lại cánh tay đang muốn đỡ tôi, mặc tôi ngã thẳng xuống đất. Thân thể thon dài của Phó Quân Nhan đứng trước mặt tôi, cúi như vậy cúi đầu nhìn tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh thấu xương, không biết tại sao tôi lại cảm thấy xấu hổ và chột dạ.

Anh nói, anh dùng giọng điệu lạnh lẽo mà chưa bao giờ dùng trước mặt tôi: "Cố Bảo Bối, có khả năng sao?" Gương mặt trắng bệch như tờ giấy của anh hơi ửng hồng vì tức giận,diennnddanleeequyyyddoon, mà ánh mắt lạnh lẽo vẫn cứ rơi trên người tôi, đáy mắt anh là cảm xúc mãnh liệt phức tạp, tôi nhìn không hiểu, cũng không dám nhìn.

Trái tim tôi run lên, nghe anh tiếp tục nói: "Nếu như anh đi một mình, có lẽ anh sẽ một mình chết ở chỗ này, vứt xác nơi hoang dã. Có lẽ anh sẽ đi ra ngoài, sau đó yêu một người phụ nữ khác, cùng người phụ nữ khác làm chuyện yêu, cùng người phụ nữ khác kết hôn, cùng người phụ nữ khác sống chết đúng không? Cố Bảo Bối, em muốn như vậy đúng không?"

Tôi che lấy lỗ tai đang run rẩy, không tự chủ được lắc đầu, giống như con thú nhỏ bị thương tránh ánh mắt lạnh lùng của anh, chỉ muốn co chặt thân thể mình lại. Tôi không còn chút sức lực nào, lẩm bẩm: "Phó Quân Nhan, em rất đói, em rất khát, em không đi được nữa, thật sự là em không thể cử động được…."

Lúc này cuối cùng Phó Quân Nhan mới thở dài, cong người xuống vươn tay nắm chặt bả vai đang phát run của tôi, cánh tay dùng sức bóp khiến tôi cảm thấy đau đớn, đáy mắt anh không còn sự lạnh nhạt, chỉ còn yêu thương say đắm, anh nói, giọng anh rất dịu dàng: "Bảo Bối, vì anh, em kiên trì thêm chút nữa được không? Anh đợi em rất lâu, mong em khỏe mạnh thật lâu, em nhẫn tâm bỏ anh lại sao? Em nói em thương Lục Thiếu Du, nhưng em lại muốn biến anh thành anh ta sao?" Lời nói của anh từng câu từng chữ rơi vào tai tôi, nhẹ nhàng như vậy nhưng cũng nặng tựa ngàn cân.

Sau đó anh cười,diễ.n đ,àn l.ê q,u.ý đ.ô.n, dịu dàng khom người xuống dùng tay chùi khóe mắt dính lệ cho tôi, anh nói: "Anh không muốn nhìn thấy em khóc thầm hay chảy nước mắt, anh thích em cười, sáng rực rỡ giống như tiểu thái dương, một tiếng cười của em làm cho khắp nơi đều ấm áp. Vậy nên, Bảo Bối, đừng khóc." Anh dừng một chút, giống như đang dỗ tôi, cẩn thận cầm bình nước quân dụng của mình lên, quơ quơ trước mặt tôi nói: "Em nhìn xem, anh còn nước mà. Coi như không để giải khát, chúng ta cùng nhau đi khỏi đây, khi đó lại dùng chút nước còn lại trong bình làm rượu giao bôi cho chúng ta được không?"

Tôi lại lắc đầu, khóc đến mức chính bản thân tôi cũng thấy bất lực, có lẽ bởi vì sợ sự lạnh lùng và kiên quyết, có lẽ bởi vì anh luôn đối với tôi dịu dàng như vậy, tôi chỉ thấy mình kêu lên những tiếng đứt quãng: "Em không muốn liên lụy đến anh, không muốn liên lụy đến anh, Phó Quân Nhan phải sống thật tốt. Phó Quân Nhan phải sống tốt hơn nữa. Bảo Bối không sao, Bảo Bối không thể làm liên lụy đến Phó Quân Nhan, không thể làm liên lụy đến Phó Quân Nhan. Em yêu anh, cho nên em không thể….. chính anh đã nói, khi bỏ là bỏ, Phó Quân Nhan anh còn không nhìn ra được sao, chính em làm liên lụy đến anh…… Làm sao em có thể tiếp tục giả bộ ngu như không biết gì….."

"Em nói em yêu anh, em nói em sẽ sinh con dưỡng cái cho anh, muốn cùng anh sống đến đầu bạc răng long, Cố Bảo Bối, sao em nói chuyện mà không chịu suy nghĩ gì vậy." Phó Quân Nhan giận thật, anh gần như cắt đứt lời nói của tôi…. Sau đó tức giận như đứa bé, không để ý sự giãy dụa kiên quyết vác tôi trên lưng đi về phía trước, nhưng cơ thể anh cũng rất tiều tụy, mới đi mấy bước đã lảo đảo ngã xuống, nhưng ngay cả lúc này Phó Quân Nhan cũng không quên dùng cả cơ thể bảo vệ tôi, hai tay bảo vệ đầu tôi.

Tôi thấy anh nhìn tay mình bằng ánh mắt chán nản, gần như bất đắc dĩ cười khổ, thở dài nói: "Bảo Bối ngoan, đừng ồn ào nữa, nghe lời có được không? Anh cũng không còn chút sức nào nữa rồi."

Tôi không khống chế được ôm anh khóc rống lên, khóc đến chính mình cũng bất lực, không nhịn được kêu gào: "Là trời ghen tị với chúng ta hay sao? Là trời ghen tị với chúng ta hay sao?"

Phó Quân Nhan che môi tôi, nhẹ nhàng lắc đầu, anh ôm chặt lấy tôi nói: "Không nên bỏ anh lại, không cần lấy danh nghĩa của yêu mà bỏ anh lại, yêu anh phải đi cùng anh, những cái khác đều là mượn cớ mà thôi."

Tôi nhìn anh bằng đôi mắt đẫm lệ, nặng nề gật đầu, tôi nói: "Phó Quân Nhan, rất xin lỗi." nhưng vẫn không xác định hỏi lại: "Phó Quân Nhan, chúng ta có thể đi ra ngoài không?"

Anh dừng một chút, ôm tôi đứng dậy từ dưới đất, dìu tôi đi về phía trước như không biết mệt mỏi, anh nói: "cá nóc ngốc nghếch, kiên trì thêm chút nữa, kiên trì thêm chút nữa….." Nhưng hơi thở của anh cũng rất yếu, đáy mắt mang mấy phần khô khốc……

Cuối cùng khi chúng tôi nhìn thấy thôn trang, tôi không dám tin vào hai mắt mình, mà lúc này tôi và Phó Quân Nhan đã dơ dáy bẩn thỉu như những người chạy nạn đi ăn xin. Phó Quân Nhan hình như cuối cùng cũng thở dài một hơi, khi đã chắc chắn rằng mình bước vào thôn, cánh tay vẫn luôn dìu tôi từ từ buông ra, tính tình trẻ con lấy tay dụi dụi hai mắt, xác định chắc chắn xong, cánh tay vẫn nắm chặt bình nước cũng buông lỏng, quay đầu cười với tôi, nụ cười suy yếu nhưng vẫn mĩ lệ, giống như đóa hoa tuyết liên nở rộ. Tôi nghe thấy anh nói: "Bảo Bối, em nhìn xem, chúng ta còn sống…."

Nhưng anh còn chưa dứt câu, tôi cũng chưa kịp gật đầu, cơ thể Phó Quân Nhan đã chao đảo một cái, không hề báo trước ngã vào lòng tôi….

Hai mắt của anh đều nhắm chặt, trên mặt trắng bệch,bờ môi khô nứt chảy máu không ngừng. Tôi hốt hoảng đỡ cơ thể anh, vỗ vỗ mặt anh gọi tên anh, nhưng Phó Quân Nhan cũng không có chút phản ứng nào, yên tĩnh nằm đó, hồn nhiên yếu ớt như bức tượng điêu khắc đẹp đẽ….

Khi tôi nửa ôm anh, khom người nhặt bình nước rơi bên cạnh anh, tôi vẫn luôn kiên trì bởi vì bình nước còn rất nặng, nhưng lúc tôi mở nắp rót vào miệng anh, thì đổ ra không phải nước, mà chỉ toàn là cát…

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chương 57

Tôi cảm thấy như đầu mình sắp nổ tung. Không biết sức lực ở đâu ra, giây phút kia tôi giống như điên cuồng lảo đảo kéo Phó Quân Nhan chạy đi. Sự sợ hãi về cái chết rất đáng sợ, nhưng nó đang dần bao phủ lấy tôi, không biết tại sao, sau khi đầu tôi trống rỗng, lại hiện lên hình ảnh khi chúng tôi mới biết nhau. Anh duỗi tay về phía tôi, nở nụ cười tươi đẹp với tôi, anh dùng âm thanh dịu dàng nhất thế giới nói với tôi: "Nặng lắm, anh ôm giúp em nhé…." Sau đó anh cứ như vậy, giúp tôi nhận lấy tất cả bi thương và khổ sở, cho tới bây giờ cũng luôn là như vậy, anh lại chật vật té ngã trước mặt tôi….. tôi rất sợ, sự sợ hãi không có âm thanh nào, tới rất trực tiếp, trực tiếp khiến cho thế giới của tôi nghiêng ngả.

Cuối cùng khi tôi nhìn thấy đèn xe cảnh sát và xe cứu thương ở cửa thôn, tôi bất chấp tất cả chạy về phía trước. Sau đó tôi nhìn thấy anh họ tôi vẫn luôn là dáng vẻ đào hoa, vậy mà trước mặt tôi lại là người đàn ông với ánh mắt lo lắng và mừng rỡ, quần áo nhăn nhúm nhưng cũng chạy như điên về phía tôi, trong miệng vẫn không quên nóng nảy gọi: "Bảo Bối, Bảo Bối."

Cha tôi cũng nhảy xuống từ xe cứu hộ, theo sát bên người cha là mấy nhân viên y tế chạy về phía tôi, cha nhìn tôi chằm chằm, vừa nhìn thấy tôi đã đánh tôi hai cái lên lưng nhìn thì rất mạnh tay nhưng thật ra không hề đau, mắt cha tôi như có lệ, măng: "Cái con nhóc không có lương tâm này. Sao lại gặp chuyện như vậy cơ chứ. Người khác không gặp chuyện như vậy sao con lại gặp phải chứ. Tại sao con nhóc này lại xui xẻo như vậy chứ?"

Tôi nghe xong lại cười, nhìn thấy sau lưng cha tôi có mấy nhân viên y tế mang băng ca chạy tới, dây cung trong lòng tôi cũng dãn ra, tôi thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt lấy Phó Quân Nhan ngã ngồi xuống, trong tay vẫn nắm chặt chiếc bình nước quân dụng chứa đầy cát kia cũng rơi xuống, bịch..... một tiếng rơi trên mặt đất, chậm rãi đổ ra cát mịn, tôi ôm Phó Quân Nhan, nhìn nó, lần này tôi ý thức được rõ ràng là cái gì, đáy lòng vừa ấm áp lại đau đớn….

Sau khi lên xe cứu thương lần đầu tiên tôi nhìn thấy dáng vẻ của mình sau khi vào sa mạc Takla Makan, từ đầu tới chân của tôi đều đen xì, tóc rối tinh mù, chỉ có hai tròng mắt màu xanh dương sáng rực rỡ. Bởi vì thời tiết bão cát nên máy bay trực thăng không thể cất cánh được, đoàn xe vào sa mạc cứu viện cũng không có hiệu quả. Cha tôi và anh họ không thể làm gì khác hơn là canh chừng ở thôn trang ngoài sa mạc, mà bọn họ chỉ có thể mỗi ngày đổi một thôn trang, sau đó để người lại canh giữ. Hôm nay họ cũng vừa mới chuyển tới đây, lập tức gặp được tôi và Phó Quân Nhan đang trong tình trạng chật vật không chịu nổi. Chân tôi cũng vì nóng lòng nên ngã từ cầu thang xuống bị thương. Cha nhìn tôi bằng ánh mắt đau lòng, một chiếc chân băng bó, trên trán cũng xuất hiện rất nhiều tóc trắng, đáy lòng tôi không nhịn được chua xót khổ sở.Voicoi08DDLQĐ

Tôi khàn giọng nói: "Rất xin lỗi." Cha tôi lại lắc đầu một cái, sờ sờ tóc tôi, lại nhìn Phó Quân Nhan đang hôn mê được truyền nước, cha nói, nhưng cũng giống như đang tự nhủ: "Các con trở lại là tốt rồi…."

Cha tôi muốn tôi nằm xuống nghỉ ngơi thật tốt, nhưng làm thế nào tôi cũng lắc đầu, tôi không nghĩ được nhiều như vậy, y tá ở bên cạnh liên tục mời tôi tránh ra, lần đầu tiên tôi vô lễ đẩy cô ấy ra tự mình canh giữ ở bên cạnh băng ca của Phó Quân Nhan.

Tôi không dám ngủ, mệt mỏi cũng không dám ngủ, tôi muốn canh giữ bên cạnh Phó Quân Nhan, xác định anh thật tốt, chờ anh tỉnh lại. Tôi nắm chặt lấy bàn tay không truyền nước của anh, bàn tay lạnh lẽo, dùng bông thấm nước làm ướt môi cho anh, sau đó lại dùng khăn ướt cẩn thận lau mặt cho anh. Trong lòng tôi rất nhiều chua xót khổ sở không biết tên, tuy nhiên cũng không thể nói ra miệng. Anh họ tôi vẫn luôn mang gương mặt sa sầm, bê bình cháo loãng ngồi bên cạnh đút cho tôi từng miếng một, cũng không ngăn cản động tác của tôi. Tôi yên lặng há miệng ăn, chỉ nhìn Phó Quân Nhan lo lắng không nói thành lời.

Sau khi cha tôi lên xe cứu thương, một lát sau đã nghiêm túc gọi điện thoại, trong xe cứu thương vốn nhỏ hẹp, những câu nói của ông tôi đều nghe rõ ràng, cha tôi hỏi máy bay trực thăng lúc nào có thể cất cánh? Bác sĩ được mời sắp tới chưa? Còn phía bên cảnh sát kia nói thế nào….

Sau đó cha tôi nhíu mày một cái, cầm điện thoại quay sang đưa một tay chạm vào tôi, cẩn thận hỏi tôi: "Bảo Bối, phó đạo diễn của các con đâu?"

Tôi chỉ lắc đầu một cái, nhắm mắt không nói gì. Cha tôi hiểu ý, chỉ thở dài một cái rất nặng nề, ánh mắt cha tôi lướt qua tôi nhìn về phía Phó Quân Nhan, là ánh mắt ấm áp tôi chưa thấy bao giờ. Một lát sau khi cha cúp điện thoại thì tới nói với tôi: "Bây giờ con đến bệnh viện kiểm tra trước đi, chúng ta đến đồn cảnh sát làm lời khai đã."

Tôi gật đầu một cái, vuốt ve cặp mắt vẫn đóng chặt của Phó Quân Nhan, nhìn vào giây truyền vẫn đang nhỏ giọt từng giọt từng giọt, nhỏ giọng hỏi cha tôi: "An An đâu ạ?"

Cha tôi vỗ lưng tôi an ủi, nói: "Cha để một dì có thể tin được đến nhà chăm sóc cho An An, xảy ra chuyện như vậy để đứa trẻ ở đây không tiện."

Tôi gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa. Cha tôi cũng không nói nhiều với tôi, xoay người nói nhỏ với anh họ tôi mấy câu. Khi xe cứu thương tới bệnh viện huyện thì cha tôi ngồi một chiếc xe nhỏ khác rời đi.Có lẽ là thế giới quá nhỏ, tôi đứng trong hành lang cũ kĩ của bệnh viện, trơ mắt nhìn Phó Quân Nhan bị đẩy vào phòng bệnh, chính mình lại bị anh họ cưỡng chế kéo đi kiểm tra thân thể, một người đàn ông vẻ mặt như trẻ nhỏ rất đáng yêu mặc áo blu kiểm tra cho tôi. Đột nhiên tôi nhớ ra người đàn ông này, anh ta là người ngồi trong phòng anh Đinh Việt, chính là người mặc áo sơ mi màu lam, mở miệng liền xưng là 'lão tử', tôi cũng nhớ rất rõ ràng, anh Đinh Việt đã từng nói y thuật của người này rất tốt.

Mặc dù anh họ tôi nói đầu tiên cứ để cho bác sĩ tốt nhất ở đây kiểm tra cho Phó Quân Nhan, chờ khi máy bay đến đón chúng tôi trở về sẽ để anh tiếp nhận trị liệu tốt hơn. Mà tôi không muốn để Phó Quân Nhan chậm trễ một chút nào, có bác sĩ tốt ở đây sao không dùng chứ? Tôi không suy nghĩ nhiều, không để ý đến dáng vẻ lôi thôi của mình, đẩy tay anh họ tôi ra, vội vàng chạy tới cản bước anh ta, diễnđànlêquýđôn.com, không biết anh ta tên là gì, tôi không thể làm gì khác hơn là gọi: "Làm phiền anh đợi một chút…… Anh áo sơ mi màu lam ơi, anh là bạn của anh Phòng Đinh Việt đúng không? Lần trước trong phòng anh Đinh Việt tôi đã thấy anh mặc áo sơ mi màu lam."

Anh ta bị tôi mạnh mẽ kéo lại, đáy mắt ẩn nhẫn xa cách và không kiên nhẫn, lại bởi vì câu nói của tôi mà ngạc nhiên sửng sốt. Nhìn vào ánh mắt xanh thẳm của tôi, cẩn thận đánh giá tôi từ đầu tới chân, lúc lâu sau dưới anh mắt mong chờ của tôi, anh run run tay chỉ vào tôi, hỏi: "Mẹ nó. Cô là cái gì Tiểu Ái đó hả? Cái gì mà công chúa mĩ nhân ngư hả?"

Tôi vội vã gật đầu, không để ý lễ phép vội vàng túm tay người đàn ông có gương mặt như trẻ con kia, tôi vội vàng nói: "Anh Đinh Việt nói y thuật của anh rất tốt. Anh có thể giúp tôi một chút không, giúp tôi xem bệnh cho Phó Quân Nhan được không? Kiểm tra giúp tôi xem anh ấy có sao không? Anh ấy bị hôn mê, bây giờ cũng không biết thế nào….."

Người đàn ông có gương mặt như trẻ con kia cứng đờ người, nhìn nhìn tôi, lại đánh giá xung quanh, không chịu được cúi người nói: "Lão tử đang làm việc đấy. Không phải tới đây chơi đâu. Mấy người diễn viên các người đang quay cảnh ẩn hình gì đó cũng không cần làm chậm trễ công việc của lão tử. Nhìn mặt mũi của Đinh Việt, lão tử cũng không trách ngươi, mĩ nhân ngư hóa trang đóng vai ăn xin thì cô cũng đi tìm người khác đi."

Sắc mặt tôi cứng đờ, không thu tay lại, nhớ tới dáng vẻ bẩn thỉu của mình, lúng túng nhìn anh ta nói: "Chúng tôi bị vây trong sa mạc vừa mới được cứu, không phải đùa giỡn với anh đâu…."

Người đàn ông có gương mặt như trẻ con há hốc mồm, nhìn tôi một chút, lại nhìn về phía anh họ tôi vẫn đang đứng ở phía sau, nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ. Sau đó cũng khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh trầm ổn thường ngày, nói mấy câu với nhân viên cứu hộ phía sau, gật đầu một cái với tôi, giơ tay lên có mấy phần xin lỗi nói: "Ở phòng bệnh nào, tôi đi với hai người một chút."

Anh ta cũng không nói nhảm, vừa đi vừa nghiêm túc hỏi tôi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Ngươi nói chính là công tử Quân Nhan có dáng vẻ còn đẹp hơn phụ nữ đó sao, anh ta xảy ra tình trạng gì vậy?"

Tôi gật đầu, đang muốn trả lời, anh họ tôi lại đi tới, kéo tôi trấn an, tiếp lời nói: "Chào bác sĩ, tôi là Mạc Nặc Vân, là anh họ của nhóc này. Đại khái tình huống để tôi nói đi, em gái tôi quá mệt mỏi rồi." Sau đó anh họ tôi đỡ lấy tôi, đơn giản kể lại toàn bộ câu chuyện.

Người đàn ông có gương mặt như trẻ con gật đầu một cái, ánh mắt nhìn tôi lại có mấy phần áy náy. Đến phòng bệnh, nhìn Phó Quân Nhan đang hôn mê trên giường bệnh, lại nhìn tôi đang đứng sau lưng anh ta, đáy mắt không thể nhận ra là có gợn sóng hay không. Anh ta nói với nhân viên cứu hộ mấy câu, nhận lấy ống nghe bắt đầu kiểm tra cơ sở cho Phó Quân Nhan, đưa lưng về phía tôi và anh họ nói: "Mấy người đi ra ngoài đi, không cần làm ảnh hưởng đến tôi kiểm tra cho bệnh nhân. Tiểu Đồng, bạn đưa cô ấy đi làm kiểm tra toàn diện một chút, đừng để xảy ra sai sót gì."

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, cùng anh họ tôi đi ra ngoài, trước khi bước ra khỏi cửa tôi nghĩ nghĩ lại dừng lại, nhìn về phía người đàn ông có gương mặt như trẻ con kia cúi người thật sâu tôi nói: "Làm phiền anh, cám ơn anh."

Anh họ đưa tôi đi làm một loạt kiểm tra, tôi vẫn rất ngoan ngoãn, chỉ muốn nhanh chóng trở về chăm sóc Phó Quân Nhan. Nhưng lúc đang đợi kết quả kiểm tra thì anh họ tôi lại đưa tôi đến một phòng trọ phía sau bệnh viện, là một phòng trọ mượn tạm của bệnh viện, để cho tôi tắm rồi thay quần áo khác trở về. Tôi lại lắc đầu, vội vàng muốn trở lại nhìn Phó Quân Nhan.

Anh họ tôi không vui cau mày, đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhìn tôi với vẻ không đồng ý, khoanh tay trước ngực lưu manh nói: "Bảo Bối, em nhất định phải bày ra tính tình bướng bỉnh bây giờ sao? Em sẽ để Phó Quân Nhan lo lắng cho em sao? Cả đoạn đường anh ta đều bảo vệ khiến em không bị thương chút nào, chẳng phải lúc tỉnh lại anh ta cũng muốn thấy em trong trạng thái tốt nhất hay sao? Không phải anh muốn nói em. Em nhìn một chút dáng vẻ của em bây giờ xem. Người không biết còn tưởng là tác phẩm của đệ tử cái bang. Không trách được người bác sĩ kia lại nói em lừa anh ta."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 57.2

Tôi chậm chạm cúi đầu im lặng, tôi biết anh họ tôi nói đúng, lôi kéo những sợi tóc của mình, chính tôi cũng không nhìn được nhíu mày vì mùi của nó. Lúc này tôi nghe thấy tiếng cười khẽ của anh họ tôi, rất nhanh nhận lấy chiếc túi trong tay anh họ tôi, đây là đồ chuẩn bị cho tôi tắm rửa, giống như chạy chối chết vào phòng tắm.

Tắm xong, tôi nhìn chiếc gương mờ mịt vì hơi nóng trong phòng tắm, cứ như vậy nhìn cơ thể trần chuồng của mình, trong lòng có rất nhiều cảm xúc…… Toàn bộ thời gian trong sa mạc, Phó Quân Nhan bảo vệ tôi rất tốt, tôi chỉ gầy đi một chút, bởi vì đi lại nhiều nên có chút đau chân, mà tôi không té xỉu, nên cũng không nhiều đau đớn, ngay cả da cũng không đen đi bao nhiêu. Nhưng….. Phó Quân Nhan bây lại suy sụp đến mức bây giờ vẫn đang hôn mê, công tử Quân Nhan tốt đẹp như vậy, lại nhìn thấy anh gầy, nhợt nhạt như vậy. Ở những chỗ không nhìn thấy, khi y tá cởi giầy của anh, tôi nhìn thấy chân anh sưng đỏ vì lạnh, sau đó lại vì nóng mà tạo mủ chảy máu, vết thương cũ đã đóng vảy lại có vết thương mới.……

Lúc anh họ tôi đi lấy kết quả kiểm tra cho tôi, tôi đã đứng trong phòng bệnh trống không chờ Phó Quân Nhan đi chụp chiếu và nhiều loại kiểm tra khác trở lại. Lòng tôi vẫn luôn cảm thấy đau đớn, sợ hãi, không dễ chịu, muốn khóc lại không khóc được. Lúc người đàn ông có gương mặt như trẻ con và những y tá đẩy Phó Quân Nhan trở lại phòng bệnh, cổ Phó Quân Nhan có chút khác thường hơi ửng hồng, trên tay anh gắn kim truyền nước, dưới chân có băng gạc trắng bao bọc, quần áo bẩn trên người cũng đã được thay ra.Diễnđànlêquýđôn.com

Anh lại trở về dáng vẻ sạch sẽ đẹp mắt, bởi vì gầy gò, ngũ quan càng trở nên rõ ràng. Bờ môi trắng nhợt, khiến cho sắc mặt anh có mấy phần đông lạnh, chỉ càng lộ thêm vẻ lỗi lạc, bồng bềnh như tiên. Nhưng anh không tỉnh, cũng không nhìn tôi, không còn cười với tôi, không nắm tay tôi, chỉ giống như đang ngủ thiếp đi, tái nhợt mà sạch sẽ. Mà tôi biết, nếu như anh tỉnh lại, câu nói đầu tiên nhất định sẽ hỏi tôi có tốt không…..

Tôi đưa tay chạm vào cần cổ đang đỏ lên của Phó Quân Nhan, có chút nóng, anh đang phát sốt nhẹ, tôi không kiềm chế được thở dài, lo lắng quay đầu hỏi người đàn ông có gương mặt như trẻ con: "Xin hỏi anh ấy như thế nào rồi."

Người đàn ông có gương mặt như trẻ con quay đầu lại, xác định lại tình trạng, ý bảo y ta rời đi, đóng cửa lại. Lúc này anh ta mới thoải mái ngồi xuống một góc giường bệnh của Phó Quân Nhan, ngón tay gõ gõ xuống bệnh án, nhìn tôi và Phó Quân Nhan bằng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, vẻ mặt nghiêm túc mim mối không nói gì.

Anh ta không nói gì càng khiến tôi lo lắng hơn, không thể làm gì khác hơn là chủ động hỏi lại: "Xin hỏi, khát khô như vậy có ảnh hưởng gì với Phó Quân Nhan không? Lúc nào thì anh ấy tỉnh lại? Về sau vì dỗ tôi nên anh ấy cũng không buông tha, rõ ràng bình nước đã đổ hết cho tôi lại cho cát vào bình làm bộ….. tôi không biết anh ấy bao lâu rồi không uống nước….. Cơ thể của anh ấy như thế nào rồi?..... Anh có thể nói cho tôi biết không?"

Người đàn ông có gương mặt như trẻ con nghe lời nói của tôi thì ngẩn người, quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, sau đó ném bệnh án sang một bên, một tay chống xuống bắp đùi, chỉ vào mình nói: "Tôi đã liên lạc với Đinh Việt rồi, anh ta lệnh cho tôi nhất định phải giúp hai người. Mĩ nhân ngư à cô nhớ cho kĩ, tôi không phải là người đàn ông có gương mặt trẻ con, cũng không phải là người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam, tôi tên là Tiêu Dật Thần." Gương mặt anh ta vốn giống trẻ con, dáng vẻ lịch sự đáng yêu, kết hợp với ngôn ngữ thô tục không chịu nổi khiến người ta có cảm giác buồn cười, nhưng tôi cũng không dám cười ra ngoài. Chỉ gật đầu một cái, cố chấp hỏi lại một lần: "Vậy xin hỏi bác sĩ Tiêu, Phó Quân Nhan bây giờ thế nào rồi?"

Anh ta nhún vai một cái, không chút để ý gật đầu, dừng một chút, sắc mặt lại trở nên nghiêm túc hỏi tôi: "Mĩ nhân ngư, cô và anh ta lên giường rồi sao?"

Tôi bất đắc dĩ, không biết tại sao anh ta lại hỏi tôi vấn đề lúng túng này, chỉ giương mắt nhìn Tiêu Dật Thần không nói lời nào, đáy mắt tràn đầy nghi ngờ.

Anh ta thấy thái độ của tôi như vậy, cũng không nó là có hay không, đột nhiên vỗ vỗ vào ống quần đứng lên, tiến lên vài bước chỉ vào ngực Phó Quân Nhan, dứt khoát hỏi tôi: "Cô có biết trước ngực anh ta có vết thương do súng để lại không?"

"Cái gì?" Chống lại tầm mắt nghiên cứu tìm tòi của anh ta, tôi ngẩn người, gần như chậm lụt giương mắt nhìn hỏi lại.

"Viên đạn xuyên qua phần lưng bên trái sang ngực trái, vị trí xuyên vào buồng tim cách tim hai cm, là nơi nguy hiểm đến tính mặng. Vết thương có dấu vết bị nứt ra đến hai lần." Tiêu Dật Thần nói xong nhìn tôi, gương mặt nghi ngờ hỏi: "Cả thế giới đều biết cô và Phó Quân Nhan đã đính hôn, hai người thân mật đến vậy mà cô lại không biết sao?"

Tôi cho là mình đang bị ảo giác, đưa tay lên vuốt vuốt lỗ tai mình, kìm chế tính tình nhìn lồng ngực của Phó Quân Nhan ngẩn người.

Bên tai lại nghe thấy Tiêu Dật Thần tiếp tục nói: "Lúc vừa rồi lão tử còn đang suy nghĩ, người đàn ông thành như vậy mà người phụ nữ lại không bị gì. Không phải thủ đoạn của cô quá cao tay thì chính là anh ta yêu cô quá sâu đậm. Nhưng mà lão tử nhìn cô cũng không giống như đang giả bộ. Tôi định nói luôn với cô. Nói đến nước, công tử Quân Nhan cũng không phải là một hai ngày không uống nước. Anh họ cô nói hai người bị vây ở trong sa mạc Takla Makan chín ngày, như vậy nhìn mức độ vết thương trên dạ dày của Phó Quân Nhan thì tôi đoán anh ta từ khi bắt đầu cũng chưa từng uống nước, sau lại ăn những thức ăn không dễ tiêu hóa khiến cho dạ dày phải chịu những gánh nặng rất lớn."

"Không đúng. Lúc mới bắt đầu, trong bình của anh ấy cũng có nước, nước trong bình của hai người chúng tôi giống nhau…." Tôi lẩm bẩm nói, trong đầu vẫn còn văng vẳng câu nói dạ dày tổn thương……

"Cô là người có tâm kế hay là ngốc thật vậy? Mĩ nhân ngư à." Tiêu dật Thần buông câu chế nhạo nói, giây tiếp theo lại nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại, nói: "Nếu như cô ngốc thật, vậy tôi có thể nói cho cô biết, có lẽ lúc bắt đầu anh ta đã cầm một bình nước không, chính là dùng để lừa gạt cô thôi. Dựa vào tình hình hiện tại tôi có thể hiểu được, dạ dày Phó Quân Nhan bị tổn thương rất nghiêm trọng, nếu cô nói là mới có mấy ngày không ăn không uống là không thể nào."

"Cho nên….." Tôi ngốc nghếch ngẩng mặt nhìn Tiêu Dật Thân, nước mắt không tự chủ được lăn xuống, thế nào cũng không thể dừng lại được.

"Cho nên tôi rất khâm phục anh ta, một người đàn ông chân chính, công tử Quân Nhan, hai chữ công tử quả là danh xứng với thực. Nếu như Đinh Việt không nói thì lão tử cũng sẽ giúp anh ta. Vết thương do đạn bắn tôi không ghi vào bệnh án, cô chú ý một chút đừng để người khác cởi áo của anh ta, lúc cần kiểm tra tôi sẽ đến." Anh ta nói xong lại nhún vai một cái với tôi.

Tôi nghe vậy chỉ biết yên lặng, cố gắng ổn định tâm tình của mình, trong đầu thoảng qua rất nhiều, cuối cùng đưa tay cẩn thận chạm vào ngực Phó Quân

Nhan, cảm nhận cử động do hô hấp mang lại của anh. Lúc lâu sau tôi mới ngẩng mặt lên nhìn Tiêu Dật Thần, sống lưng thẳng tắp, bình tĩnh mở miệng: "Tất cả mọi người đều biết thời gian trước Phó Quân Nhan đi Tác Mã Lí quay phim, nơi đó chiến loạn nhiều năm liên tục, anh ấy không cẩn thận bị đạn bắn trúng mới bị thương như vậy. Nhưng mà, bác sĩ Tiêu, chắc anh cũng hiểu, là một người diễn viên, tuyệt đối không hi vọng bởi vì những chuyện linh tinh mà tạo tin đồn, lấy những chuyện đó để lăng xê tác phẩm của mình. Cho nên, rất cảm ơn anh, bác sĩ Tiêu, anh có thể giúp chúng tôi như vậy, bớt cho chúng tôi rất nhiều phiền toái." Nói xong tôi mới cẩn thận hỏi: "Vậy, bác sĩ Tiêu, anh nói dạ dày bị tổn thương, vậy tình trạng của Phó Quân Nhan có nghiêm trọng lắm không?"

Tiêu Dật Thần cúi mặt tôi không nhìn được ánh mắt của anh ta, cũng không biết anh ta có tin lí do tôi tìm ra không. Nhưng tôi biết, người thông minh sẽ không bao giờ xé rách bề mặt của lời nói. Quả nhiên tôi thấy anh ta nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nói với tôi: "Còn phải nhìn tình huống cụ thể. Tiểu Đồng có nói, đợi thời tiết chuyển biến tốt thì máy bay sẽ cất cánh, sau đó đến bệnh viện lớn, xác định tình trạng tổn thương của dạ dày tôi mới có thể nói cho cô biết là cuối cùng là phương pháp là bổ sung dinh dưỡng để điều trị hay là phải phẫu thuật cắt bỏ. Nhưng cô yên tâm, loại phẫu thuật này có tỉ lệ thành công rất cao,d,i,ễ,n,,đ,à,n,,l,ê,,q,u,ý,,đ,ô,n,, tuyệt đối không nguy hiểm với tính mạng."

"Cắt bỏ sao?" tôi không kiềm chế được nhỏ giọng lặp lại, hai bàn tay đang run rẩy của tôi nắm chặt lấy nhau, tôi hỏi: "Vậy anh ấy có đau không? Tại sao đến bây giờ anh ấy còn chưa tỉnh?"

"Dưới tình huống bình thường thì dạ dày tổn thương sẽ đau bụng, bụng chướng, màng bụng viêm, chướng bụng bệnh lí. Về phần lúc nào thì Phó Quân Nhan tỉnh lại còn phải xem tố chất thân thể của anh ta, hiện tại đường máu của anh ta rất thấp, chức năng trong cơ thể rất yếu. Mặt khác, tinh thần của anh ấy vẫn đang trong trạng thái mơ hồ, nếu để đột nhiên tỉnh táo lại thì mệt mỏi sẽ càng rõ ràng, cho nên anh ta cũng có thể ngủ mê man đến cả tuần lễ, cái này thì không cần lo lắng."

"Ừ." Tôi gật đầu một cái, người còn sống nhưng trong lòng đã mệt lả, tôi nói: "Bác sĩ Tiêu, cám ơn anh. Có thể làm phiền anh đi ra ngoài được không tôi muốn yên lặng một chút." Tiêu Dật Thần cũng không nói nhiều, chỉ hỏi một câu: "Mĩ nhân ngư, cô không sao chứ?" Sau đó đẩy cửa ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ có tôi và Phó Quân Nhan, tôi ngẩng mặt nhìn lồng ngực anh lúc lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí, run rẩy cởi áo anh ra. Giây phút kia lòng tôi đau vô cùng, bởi vì tôi nhìn thấy trên làn da trông suốt như ngọc có vết sẹo dài 2cm, đó là vết sẹo mới, thịt vẫn còn màu hồng, đột ngột như vậy, dữ tợn như vậy….. vết thương đạn bắn….. Thật sự là vết thương do bị đạn bắn…… Cách tim 2cm? Vị trí nguy hiểm?..... Rốt cuộc là ai mà lại ác độc như vậy, muốn giết hại một người tốt đến thế?

Tôi không cách nào nhịn được nước mắt mãnh liệt chảy xuống, cả người tôi đều chán nản ngục xuống bên người anh khóc rống.

Tôi nhớ đêm hôm đó tôi gặp ác mộng. Tôi nhớ có một hôm nửa đêm Phó Quân Nhan gọi điện thoại cho tôi, anh dụ dỗ tôi nói: "Mộng đều ngược với thực tế." Anh nói: "Anh rất khỏe, chỗ anh cũng rất an toàn." Tôi nhớ đến trong khoảng thời gian đó mỗi ngày anh đều nhận phỏng vấn. Tôi nhớ đến có một lần trong thời gian phỏng vấn đột nhiên anh lại đùa giỡn kêu đau. Còn nữa, mỗi đêm anh đều hướng tay tôi để tôi ôm cổ anh. Mỗi khi tôi muốn đưa tay vào áo anh làm loạn đều bị anh kéo ra. Còn có lúc anh ngủ, anh vẫn luôn mặc áo T-shirt……

Tôi nhớ đến khi anh ngồi trong xe cầm bình nước, anh hơi dừng lại một chút. Lúc đó vì hốt hoảng luống cuống nên tôi cũng không thấy rõ anh nhặt bình nước về như thế nào. Nhớ tới lời thề son sắt của anh với tôi: "Em nhìn xem, bình nước quân dụng giống như còn đầy mà, mỗi người chúng ta một bình, như vậy rất công bằng đúng không?"

Nhớ đến khi tôi muốn buông tha cuộc sống, anh cầm bình nước dụ dỗ tôi: "Trong bình của anh còn nước. Coi như là giải khát trong mơ đi, khi chúng ta cùng nhau đi khỏi đây, khi đó chúng ta dùng nước này làm rượu giao bôi được không?"

Tôi nhớ tới những lần anh nói với tôi: "Kiên trì thêm chút nữa, kiên trì thêm chút nữa….."

Nhưng anh lại gạt tôi, Phó Quân Nhan gạt tôi, trên người anh có vết thương do súng, ngay từ đầu trong bình của anh đã không có chút nước nào. Nhưng tôi không biết, tôi là một người ngu, cái gì cũng không biết. Phó Quân Nhan gạt tôi, anh gạt tôi, anh rõ ràng cũng không ổn, vậy mà còn cứng rắn nói mình rất tốt……..

Giây phút kia tôi cũng không khống chế được ôm chặt lấy cơ thể đang hôn mê của anh khóc rống

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 58

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra, tôi nhớ tới lời dặn của Tiêu Dật Thần, theo bản năng dùng nửa người che nửa người Phó Quân Nhan, nhưng lúc tôi quay đầu lại thì thấy cha tôi và anh họ đi vào thì thần kinh đang căng thẳng cũng được buông lỏng, trong lòng chỉ còn luống cuống và đau lòng khổ sở. Tôi lui người lại, cứ như vậy ngồi liệt ở một bên.

Vẻ mặt cha tôi rất mệt mỏi, chiếc áo sơ mi xám hơi nhăn, cánh tay xắn lên đến khuỷu tay và còn có vài vết bẩn, bởi vì bị trật chân nên cha tôi phải chống gậy đi lại trông rất vất vả. Cha vừa nghi ngờ vừa lo lắng nhìn tôi khóc đến không còn sức lực, sau đó lại nhìn về phía Phó Quân Nhan, khi cha tôi nhìn thấy vết thương do đạn bắn thì trên mặt cha tôi cũng hiện lên sự kinh ngạc và khiếp sợ, cau mày mở miệng hỏi tôi: "Đó là vết thương do đạn bắn đúng

không?"

Tôi nhìn cha tôi đau lòng gật đầu, vươn tay lau đi nước mắt đang chảy không ngừng trên mặt mình. Anh họ tôi cũng bước lên mấy bước, anh nhỏ giọng kêu lên với vẻ không thể tin được: "Làm sao lại thế này? Lấy địa vị của Phó Quân Nhan trong giới giải trí, cùng với nhân phẩm và tác phong của anh ta thì ai dám động đến anh ta chứ? Ai dám động đến anh ta? Sao có thể bị súng bắn bị thương cơ chứ?"

Tôi nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, lắc đầu với họ. Vươn người cẩn thận đóng cúc áo lại cho Phó Quân Nhan, nhân lúc này cố gắng điều chỉnh hơi thở và tâm trạng của mình, sau đó mới nhìn về phía hai người. Tôi tự nhắc nhở mình, chính mình phải kiên cường hơn……

Tôi nghe thấy giọng mình nói: "Cha, trước hết hai người bình tĩnh nghe con nói đã. Bác sĩ Tiêu nói cho con biết, Phó Quân Nhan bị tổn thương dạ dày, tình trạng cụ thể thế nào thì còn phải kiểm tra một lần nữa mới có thể chẩn đoán chính xác được. Nhưng có khả năng sẽ phải làm phẫu thuật." Tôi dừng một chút, cố gắng để mình bình tĩnh lại, đưa tay cầm lấy bàn tay đang dần ấm lên của Phó Quân Nhan, tôi nói: "Nếu phải phẫu thuật cắt bỏ dạ dày thì bác sĩ Tiêu cũng nói là nó không nguy hiểm đến tính mạng. Bảo Bối cũng không phải đứa ngốc, còn biết chuyện này ít nhiều gì cũng sẽ làm tổn thương đến cơ thể của anh. Nhưng mà, mặc kệ tình huống của anh ấy như thế nào, mặc kệ hậu quả ra sao, mặc kệ cuộc sống sau này sẽ như thế nào, nhưng con muốn cũng anh ấy đi nốt quãng đời còn lại. Con chỉ muốn nói với hai người, đối với Cố Bảo Bối mà nói, sống có thể yêu, chết có thể đi theo, chỉ có Phó Quân Nhan, sẽ chỉ có Phó Quân Nhan mà thôi."

Tôi hít một hơi mới nói tiếp: "Hiện tại Phó Quân Nhan hôn mê bất tỉnh, vừa rồi lúc đến đây còn thấy có rất nhiều phóng viên, hơn nữa phó đạo diễn lại bỏ mạng trong sa mạc, hai người chúng con lại sống. Con không biết sau đây sẽ xảy ra phong ba thế nào? Nhưng mà, mỗi lần đều là Phó Quân Nhan bảo vệ con, chăm sóc con. Hiện tại anh đang mệt mỏi như vậy, khi anh đang nghỉ ngơi thì dù con có là cá nóc ngốc nghếch vô dụng nhất thế giới cũng phải đứng lên, bởi vì, con cũng phải bảo vệ cho người đàn ông của con. Cho nên, con mong, là những người thân nhất của con, những người yêu con nhất có thể trong lúc khó khăn nhất ủng hộ chúng con, tin tưởng chúng con được không?"

Có lẽ giọng điệu của tôi quá nặng nề, có lẽ là là lần đầu tiên trong kiếp này cho tới bây giờ Cố Bảo Bối không còn thoải mái, lần đầu tiên chính thức nói nhiều như vậy, cha và anh họ tôi nghe tôi nói xong….. cả hai người đều yên lặng rất lâu, họ kéo ghế ngồi trước mặt tôi, nhìn tôi rất lâu, cuối cùng họ nhìn nhau, cũng nhìn về phía tôi nghiêm túc gật đầu.

Anh họ tôi ngẩng đầu, gương mặt không còn sự bất cần đời như trước, anh rất nghiêm túc nhắm mắt lại nói: "Em gái ngốc nghếch, anh sẽ không phá đám nữa. Trên đời này anh còn mong em sẽ tìm được một người đàn ông tốt. Lúc đầu nhìn thấy Phó Quân Nhan có vẻ bề ngoài xinh đẹp, rất xứng với em, trong lòng anh rất cảm ơn trời đất. Nhưng anh vẫn cảm thấy có chút không cam lòng, em là công chúa nhỏ trong nhà ta, làm sao lại chỉ đảo mắt đã bị một người đàn ông bắt đi cơ chứ? Bây giờ gặp phải chuyện như vậy, từ nhỏ em đã rất nhát gan, không có sự tin nhiệm thì căn bản không thể tìm thấy đường ra. Nếu như không phải anh ta đi theo em, che chở cho em, nếu như anh ta không có bản lĩnh tìm đúng phương hướng, thì hôm nay làm sao anh có thể nhìn thấy em? Tình huống khó khăn như vậy, Phó Quân Nhan vẫn có thể dẫn em ra ngoài, bảo vệ em đến không bị thương một chút nào, là một người anh, anh còn có thể nói gì nữa? Huống chi....." Anh họ tôi hơi mấp máy môi, không có nói tiếp, mà lấy khăn giấy ra giúp tôi lau đi nước mắt trên mặt.

Đáy lòng tôi có chút vui mừng,diễn-voi-đàn-coi-lê-0-quý-8-đôn, nhưng vì Phó Quân Nhan vẫn còn hôn mê, nên những cảm xúc này cũng không mạnh mẽ, tội quay đầu nhìn về phía cha tôi vẫn không tỏ thái độ gì cả. Đáy mắt cha tôi có sự ảm đạm, tôi thấy cha nhìn tôi, nhìn về phía Phó Quân Nhan rất lâu, gần như nhìn đến mất hồn, cuối cùng cha cũng thở dài, quay đầu nhìn tôi, nói bằng ý vị sâu xa: "Lúc cha thấy đứa nhỏ này cũng biết cậu ta là một người thông tuệ. Cậu ta làm việc cẩn thận, lúc đi theo cha vào thư phòng, câu nói đầu tiên trong cuộc nói chuyện đã đi thẳng vào vấn đề, cậu ta rất rõ ràng nói với cha, cậu ta không chỉ là một diễn viên (nguyên văn là con hát, mang ý khinh thường), cậu ta đến với con là vì yêu con, vị trí của hai đứa ngang hàng nhau, các con là môn đăng hộ đối. Bước đi đầu tiên của Phó Quân Nhan đã không kiêu không mặc cảm mà chặn họng cha. Sau đó cha lại bảo cậu ta đánh cờ, cha không chút khách khí quấy nhiễu cậu ta, nha đầu ngu ngốc là con lại còn mở loa của camera quay trộm, nhưng cậu ta vẫn rất bình tĩnh thong dong, không kiêu ngạo, không nóng nảy. Cuối cùng lúc ăn cơm, cha thả vào phần ăn của cậu ta ít nhất là nửa bao muối, nhưng cậu ta gặp khó khăn không chùn bước, ăn sạch sẽ, thậm chí còn không uống một giọt nước."

Nói đến đây cha tôi hơi dừng lại một chút, đáy mắt có chút giãy giụa, sau đó bình tĩnh lại mới nói: "Năm đó khi cha đẻ của con còn sống, có người nói về anh ấy, 'làm người khiêm tốn, thâm tâm trong sạch, trầm ổn kiềm chế, không lộ lời nói sắc bén, không khiến người khác khó chịu.' mà Phó Quân Nhan, đối đãi với con như cây trong gió xuân, chỉ có hơn chứ không kém. Tiếu Mặc Tiếu ta nếu như ở tuổi của cậu ta thì tuyệt đối không thể làm được như vậy. Nhưng lúc đó con lại nói những lời như vậy, khi đó các con chưa gặp qua bất kì sóng gió nào, lúc đó con đã đối với cậu ta sống thì yêu, chết đi theo. Vậy thì làm sao ta có thể yên tâm được cơ chứ? Huống chi, xấu ở chỗ, Phó Quân Nhan rất thông minh, tuổi lại trẻ, cậu ta mới có hai mươi hai tuổi, cuộc sống này còn rất dài, lòng của đàn ông rất biến hóa. Làm cha, lo lắng nhất chính là cậu ta quá tốt, nếu có một ngày cậu ta không cần Cố Bảo Bối con nữa thì con sẽ làm sao? Nửa đời sau của con thế nào?" Sự buồn bã trong mắt cha tôi cuối cùng cũng bình tĩnh lại: "Nhưng hiện tại, cha không còn lo lắng nữa. Đứa nhỏ gốc của cha là một người ngốc có phúc, có một người đàn ông chịu quên mình để yêu con, vậy thì còn gì tốt hơn nữa chứ……" Nói xong cha tôi vươn tay vỗ vai tôi động viên.

Tôi thở phào nhẹ nhõm trong lòng, đột nhiên lại nhớ lại, nhớ đến những ngày không biết ngày mai sẽ ra sao, Phó Quân Nhan an ủi tôi đã từng nói câu kia, 'có lẽ đây cũng không phải chuyện xấu'. Lâu như vậy, lần đầu tiên tôi nở một nụ cười thật lòng, trong lòng tôi cũng rất tỉnh táo, tôi nghĩ nghĩ, sau đó mới nói ra nội dung quan trọng nhất: "Con nói với bác sĩ Tiêu là vết thương đạn bắn kia là do lần đi Mã Tác Lí quay phim bị đạn lạc tạo thành. Nhưng ….."

Tôi cúi đầu, lúc lâu sau mới nói tiếp: "Nhưng con hiểu rõ, đó là không thể nào. Nếu như bị đạn lạc trúng trong lúc quay phim, với danh tiếng của Phó Quân Nhan thì không thể nào mà tổ diễn của họ không lộ ra chút gió nào như vậy….. Nếu như bị đạn lạc trúng, không thể nào lại vào vị trí nguy hiểm như vậy được…. Con thực sự muốn biết, cuối cùng thì là sự việc như thế nào, là ai ác độc như vậy lại muốn tổn thương anh ấy, đưa anh ấy vào chỗ chết." Không làm sao để ẩn nhẫn được tức giận xẹt qua đáy mắt, nhưng cuối cùng, khi tầm mắt tôi nhìn thoáng qua Phó Quân Nhan đang hôn mê thì cũng bình tĩnh lại. Tôi quay đầu về phía anh họ tôi, nói rõ từng câu từng chữ: "Nhưng mà, khổ nạn sẽ không phá hỏng tình cảm, chỉ nghi ngờ mới có thể. Anh ấy gạt em là sợ em đau lòng. Hiện tại em đã biết, Phó Quân Nhan sẽ không để cho em khổ sở, anh ấy sẽ nói cho em biết, em cũng vậy chỉ muốn anh ấy nói cho em biết. Cho nên, anh không cần điều tra, không cần tìm người nghiên cứu, không nên đi vạch trần vết thương của anh ấy có được không? Người như anh ấy, dù có bị thương cũng sẽ không kêu đau….."

Anh họ nhìn tôi bằng ánh mắt bất đắc dĩ, cuối cùng gật đầu một cái, đưa tay lên sờ sờ đầu tôi, vỗ vỗ mặt tôi. Anh nói: "Bảo Bối, em cũng đã học được cách yêu người khác rồi….." Nói xong anh nghiêng đầu nhìn cha tôi, thần bí hề hề lấy một tờ giấy từ trong túi tiền ra, tôi thấy anh giơ giơ lên, cả gương mặt đều là vui mừng, nói: "Công chúa bảo bối nhà chúng ta, chúc mừng em…. Em sắp làm mẹ rồi." Vừa nói vừa nhíu mày, chỉ chỉ vào tôi nói: "Nhưng dinh dưỡng của em không đủ, thiếu rất nghiêm trọng. Em phải nghe lời anh nói, phải ăn nhiều một chút biết không?"

Tôi không thể tin được mở ro hai mắt, chỉ chỉ tờ giấy xét nghiệm trên tay anh, lại ngu ngốc chỉ chỉ vào mình, che miệng không nói lên lời.……

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 58.2

Sau hai giờ cuối cùng thời tiết cũng có chuyển biến tốt, sáng sớm anh họ tôi và Tiêu Dật Thần đã chuyển Phó Quân Nhan còn đang hôn mê đi trước. Tôi và cha thì đến đồn cảnh sát làm biên bản, dọc đường đi luôn có những ánh đèn flash đi theo chúng tôi, cha tôi tức giận hét lên mấy câu. Khiến cho hình tượng của chúng tôi càng giống như thiếu nữ và người đàn ông nóng tính (Nguyên văn là cùng người tàn tật, nhưng mình thấy để thế rất thiếu tôn trọng nên mình sửa lại.)……...

Trong đồn cảnh sát, lần đầu tiên tôi gặp anh của phó đạo diễn. Gương mặt rất giống phó đạo diễn, chỉ là anh ta gầy, không có cái bụng như quả dưa hấu giống phó đạo diễn, thân hình cũng rất cao, tiếng phổ thông cũng không tốt, lắp ba lắp bắp, nhưng vừa nhìn qua cũng biết là người đôn hậu thật thà. Một gương mặt suy sụp tinh thần, nét mặt đau khổ, nhìn về phía tôi với ánh mắt bất lực,tôi thấy anh ta nói chuyện với nhân viên cảnh sát chỉ lắc đầu. Tôi nói lại với nhân viên cảnh sát tình trạng lúc đó, một người đàn ông cao gầy, giống như bị hút khô hết sức lực, ngã xuống đất ôm mặt khóc lớn, ai cũng không ngăn được. Tôi muốn đi tới, nhưng vừa mới bước đi đã bị cha tôi giữ lại, cha lắc đầu một cái với tôi, ánh mắt nhìn về phía bụng tôi, tôi vuốt bụng mình, do dự nhìn về phía người đàn ông cao gầy không còn chút tinh thần nào, cuối cùng tôi cũng không bước tới.

Phó Quân Nhan vẫn hôn mê, tôi vào phòng bệnh ở với anh, không đi chỗ nào cả. Anh họ tôi lại thành gà mẹ, mỗi ngày đều đúng giờ mang cơm, nước và hoa quả đến, ân cần đến không chịu nổi, công ty cũng không quản, xì căng đan của anh ấy cũng ít đi. Hơn nữa luôn muốn dìu tôi đến khoa phụ sản để kiểm tra, rõ ràng bụng bầu của tôi cũng chưa lộ, nhưng thái độ của anh giống như ngày mai tôi đã sắp sinh rồi vậy.

Tôi mang thai bốn tuần rồi. Bác sĩ nói cho tôi biết, bảo bảo nhỏ quá, vẫn không thể qua loa được. Còn nói tôi đang bị thiếu dinh dưỡng, nhất định cố gắng ăn nhiều một chút, không cần vì giảm cân làm ảnh hưởng đến đứa nhỏ. Tôi cười cười cũng không nói gì thêm, cúi đầu sờ sờ bụng mình, chỉ cảm thấy vui vẻ. Anh họ tôi nghe nói về bảo bảo thì phát ra vui mừng từ bốn phía, khích động khác thường, hoàn toàn là hưng phấn không chịu nổi, hỏi bác sĩ: "Xin hỏi bệnh viện của các vị có khóa học bổ túc vú em gì đó không vậy? Tôi muốn đăng kí, tôi tuyệt đối muốn tham gia." Tôi tức giận dùng cánh tay chọc chọc vào người anh, liếc mắt nhìn anh. Ra khỏi phòng khám tôi nhìn không được bắt đầu nổ súng máy: "Anh họ à, ngay cả Cố Tiểu An anh cũng không giải quyết được vậy mà còn cố gắng rành với Phó Quân Nhan làm gì? " Anh họ tôi ngạc nhiên, oán trách trong miệng: "Đừng nói với anh về con hồ li nhỏ đó nữa…… Cặp mắt hoa đào vẫn luôn tươi cười….

Trải qua một loạt kiểm tra, Tiêu Dật Thần có nói với chúng tôi là đang mời đến rất nhiều chuyên gia đến tham gia hội chẩn, cuối cùng anh ta vui vẻ nói cho tôi biết, mức độ tổn thương của Phó Quân Nhan không tính là nghiêm trọng, chỉ cần chú ý phẫu thuật tu bổ kết hợp bổ sung dinh dưỡng thôi. Sau khi phẫu thuật thì chăm sóc thật tốt, sẽ không ảnh hưởng gì tới thân thể anh. Tôi gật đầu một cái, thấp thỏm lo âu trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, chỉ là cần chờ anh tỉnh lại, lúc đó nhất định tôi phải mắng anh, hung hăng mắng anh, mắng anh là người ngu ngốc nhất trên thế giới, còn ngốc hơn cả tôi……

Quả nhiên, tin tức chúng tôi gặp nạn và được cứu rất nhanh đã lên mặt báo, xung quanh đều huyên náo xôn xao, những người mê điện ảnh cũng xuất hiện trước cửa công ty chúng tôi thị uy. Thỉnh thoảng cũng có người gọi điện thoại hỏi tình huống của chúng tôi. Tôi rất do dự, cuối cùng chỉ nhận của anh Đinh Việt, Thư Sảng, và chị Nhược Phàm báo bình an mà thôi. Tôi không muốn người hâm mộ của chúng tôi có quá nhiều lo lắng, vì vậy tôi lên microblogging viết một câu: "Cảm ơn mọi người quan tâm và yêu mến, tôi tin tưởng, tất cả đều sẽ khá hơn, cố gắng lên."

Giữa đường lại xảy ra chuyện, xuất hiện thêm hai nhóc kia bên người. Dì được mời trông An An không cẩn thận để cậu nhóc nhìn thấy tin tức trên ti vi, đó là tấm hình Phó Quân Nhan nằm trên băng ca được đẩy lên máy bay. Mặc dù An An còn nhỏ, nhưng đối với những ngày nguy hiểm vừa qua cũng có cảm giác. Sau khi nhìn xong cậu nhóc lập tức bật khóc, lần đầu tiên trong đời cậu nhóc không hề ngoan, bất kể dỗ thế nào nhóc cũng không chịu hợp tác, không ăn cơm cũng không chịu ngủ, ôm Tiểu Khải khóc thét lên, trong miệng luôn gọi muốn tìm chị, muốn tìm anh rể. Tiểu Khải cũng giận dỗi theo, lần này không chỉ xù lông mà còn cắn cả dì kia. Cha tôi vội vàng trở về cũng không khuyên được hai nhóc, không thể làm gì hơn là mang hai nhóc kia đến bệnh viện.

Cố Tiểu An vừa vào phòng bệnh đã khóc rầm rầm rào rào chạy thẳng vào lòng tôi, anh họ tôi nhanh chân chạy đến cản đứa nhỏ đang xông tới như xe lửa nhỏ, một chân cũng giơ ra ngăn cả Tiểu Khải đang gâu gâu chạy tới, họ sợ hai nhóc đụng vào tôi. Cha tôi nhìn mọi chuyện đang diễn ra mà đầu đầy mồ hôi, lắc đầu chống tay lên cửa phòng càu nhàu: "Sao lại có một đứa trẻ và một con chó bướng bỉnh như vậy chứ?"

Cố Tiểu An nhìn rõ tôi và Phó Quân Nhan đang nằm trên giường bệnh hôn mê cũng không khóc nữa. Chỉ giây giụa trong lòng anh họ muốn bò về phía tôi, nghe thấy cha tôi nói thế cái bắp chân nhỏ đang vẫy đạp không ngừng cũng dừng lại. Trên mặt vẫn còn nước mắt, nhưng lại cười hì hì nháy nháy đôi mắt sáng trong, giơ cánh tay nhỏ bé mập mạp lên nói: "Nơi này có ạ." Tiểu Khải cũng ngoắc ngoắc cái đuôi, lắc lắc đầu kêu gâu một tiếng. Chúng tôi chỉ biết dở khóc dở cười, trong lòng vừa cảm thấy ấm áp lại thấy buồn cười.

Anh họ tôi tức giận, An An từ trước đến giờ luôn thích đối nghịch với anh họ, nhóc bị anh đặt lên giường bệnh của Phó Quân Nhan, sờ sờ đầu nhỏ của nhóc, nói cho nhóc biết tôi không thoải mái. Để cho cậu nhóc ngoan ngoãn yên tĩnh. An An phồng gương mặt bánh bao lên, gật đầu một cái, nhìn tôi, lại nghiêng đầu quan sát Phó Quân Nhan đang hôn mê, tiếp tục không thèm để ý đến anh họ tôi.Sau đó anh họ tôi cúi người xuống ôm lấy An An vẫn đang ngồi bên cạnh tôi lên, ôm lấy nó, nhìn Phó Quân Nhan đang hôn mê trên giường một chút, sờ sờ cái đầu đầy lông của Tiểu Khải, giọng điệu vội vàng nói với nó: "Chó, mày phải nghe cho rõ, mày phải học cậu chủ nhỏ của mày. Chủ lớn của mày không sao cả, đều ổn, mày thấy chưa? Đừng kêu linh tinh. Còn nữa. Nếu mày dám cắn tao thì tao sẽ cắn lại mày đấy. Biết chưa?"

Đây là dạng tiền đồ gì vậy? Chó cắn lại còn cắn trả lại nữa chứ…… Anh họ, anh đang làm mọi người sợ hãi đó……

Tôi cười đến nghẹn, Tiểu Khải giống như đang hiểu nên cũng kêu lên mấy tiếng, tức giận lắc lắc cái đầu đầy lông, tức giận gâu gâu lên mấy tiếng với anh họ tôi, đôi mắt to tròn đen láy lại nhìn về phía tôi, thè lưỡi ra hà hơi, lắc lắc cái đuôi, đưa móng vuốt bên phải ra vẫy về phía tôi. Anh họ tôi ôm chặt lấy nó không dám thả ra, Tiểu Khải thấy rất lâu mà tôi không đưa tay ra cứu nó, lỗ mũi cũng giật giật làm bộ đáng thương kêu lên mấy tiếng, vẫy vẫy hai tai.

Tôi nhìn thấy đáng thương, cẩn thận quay đầu hỏi cha tôi. "Ôm một cái chắc không sao đâu phải không ạ?" Cha tôi lắc đầu, nghiêm túc nói: "Nuôi chó không tốt cho phụ nữ có thai."

Tôi bất đắc dĩ, không thể làm khác hơn là đưa tay ra sờ sờ đầu Tiểu Khải, nghiêm túc nói với Tiểu Khải: "Tiểu Khải, em đến nhà anh họ chị ở một thời gian ngắn được không? Gần đây chị có chút không khỏe, không thể chăm sóc cho em được, đợi khi nào chị tốt lên sẽ đến đón em về được không?"

Tiểu Khải hình như nghe hiểu được, nó không gọi cũng không vẫy nữa, chỉ có hai mắt đen láy cứ nhìn chằm chằm lấy tôi, ướt nhẹp giống như con người đang muốn khóc. Lúc này Cố Tiểu An đang ngồi trên giường bệnh cũng quay đầu, gương mặt méo mó nhìn bên này lại nhìn bên kia một chút, đột nhiên khóc ào lên, thở hổn hển nhìn tôi khóc, non nớt kêu lên: "Chị ơi, chị ơi, Khải Khải sẽ không cắn chị và anh rể đâu. Đừng đuổi Khải Khải đi mà chị. Đừng vứt bỏ Khải Khải mà chị, Khải Khải sẽ không cắn người nữa đâu." Tôi quẫn, quả nhiên cậu nhóc kia biết chuyện Tiểu Khải đã làm sai, trong lòng thấy chột dạ nên muốn xin tôi đừng phạt Tiểu Khải.……

Cố Tiểu An vừa nói vừa khóc chạy bình bịch lại chỗ túi sách Lạc Lạc nhỏ của cậu nhóc, mím môi nói: "An An sẽ lấy bình sữa yêu thích nhất đền cho dì…… ô….ô…ô…." Tôi vừa bất đắc dĩ lại thấy đau lòng, vươn tay sờ đầu nhỏ của nhóc, nhẹ nhàng ôm thân thể nhỏ nhắn của nhóc lắc đầu nói: "Ngoan, chị không phạt Tiểu Khải, hai em đều rất ngoan." Nhưng tôi vẫn không kìm được tiếng thở dài, nhìn Phó Quân Nhan vẫn còn đang hôn mê, tôi thật sự rất hi vọng anh có thể nhanh chóng tỉnh lại.

Cuối cùng tôi thao thao bất tuyệt giải thích với cậu nhóc lúc lâu, mới có thể giải quyết được. An An không còn lôi kéo nữa để cho anh họ có thể dẫn Tiểu Khải đi, cậu nhóc ôm túi sách Lạc Lạc của mình dấu ra sau lưng, ngoắc ngoắc tay với anh họ tôi, ngước gương mặt bánh bao mềm mại hôm một cái vào mặt anh họ tôi, sau đó uỗn ẹo lắc lắc ngón tay mập mạp, phồng gương mặt bánh bao lên, nở nụ cười lấy lòng nói: "Anh hãy yêu thương Khải Khải nhé." Anh họ tôi gật đầu một cái, lại quay sang nói thầm với tôi: "Nói nhóc đó là con hồ li nhỏ mà….. tinh lắm…." Tôi nghiêng đầu đi lựa chọn không nhìn….

Sau khi Cố Tiểu An biết trong bụng tôi có một cháu trai nhỏ, giống như dùng gương mặt sùng bái, cái miệng hồng hồng non nớt hơi nhếch lên, nhìn tôi chằm chằm khoảng một giờ, tôi không thể làm gì khác là dùng khăn giấy lau nước rãi cho nhóc, vỗ vỗ cái đầu quả dưa của nhóc để nhóc ngậm miệng lại. Nhưng chỉ được một lúc cậu nhóc kia lại oa lên một tiếng, nhìn về phía tôi cười ha ha, trong miệng còn liên tục lẩm bẩm lẩu bẩu: "Oa oa oa. Cháu trai nhỏ. Oa oa oa."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chương 58.3

Cuối cùng Cố Tiểu An cũng tỉnh táo lại, nhưng cậu nhóc bắt đầu ngồi trước mặt tôi lắc lắc cái chân nhỏ, nghiêng ngiêng đầu hát nhạc thiếu nhi, âm thanh của đứa trẻ ngây thơ mà vui vẻ, tôi cảm giác như chân mày của Phó Quân Nhan dù đang ngủ cũng có mấy phần giãn ra trông tự nhiên hơn. Cậu nhóc kia hát một bài lại giơ ra một ngón tay, cuối cùng khi An An hát mệt cũng dừng lại, nghiêm túc cúi đầu nắm chặt ngón tay đếm, sau đó vui vẻ vỗ tay, nghiêng cái đầu nhỏ bê ghế đến ngồi trước mặt tôi, đầu nhỏ dựa vào chân tôi cọ xát. Ôm bình sữa của nhóc phồng má lên uống vài ngụm, sau đó mới nở một nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, ngọt ngào hỏi tội: "Chị ơi, An An hát bảy bài hát đó. Cháu trai có nghe được không chị. Cháu trai nhỏ có vỗ tay khen An An không chị?" Tôi sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của nhóc nói: "Ừ, cháu trai nhỏ nói nó rất vui vẻ, cười khúc khích cả đấy."

Phó Quân Nhan chưa tỉnh, An An cầm bản vẽ nhỏ của nhóc dùng bút sáp màu nghiêm túc nằm bên cạnh Phó Quân Nhan tô tô vẽ vẽ. Tôi ghé đầu vào muốn nhìn, Cố Tiểu An lập tức thần bí hề hề, nháy nháy đôi mắt to với tôi, cả cơ thể nhỏ bé nhào lên để che đi, nghiêng đầu nhỏ nói: "An An vẽ cháu trai nhỏ, chị không được nhìn." Tôi cười, sờ sờ đầu cậu nhóc ý bảo nhóc tiếp tục vẽ. Không bao lâu sau nhóc đã đánh ngáp liên tục, chắc là mệt mỏi rồi, cầm đặt tại mép giường híp mắt buồn ngủ, cuối cùng vẫn không nhịn được cúi đầu xuống, cẩn thận đóng bản vẽ lại.

Lúc này mới nâng bàn tay nhỏ nhắn lên dụi dụi mắt, ngước gương mặt nhỏ nhắn lên nhìn về phía Phó Quân Nhan hỏi tôi: "Chị ơi, bao giờ thì anh rể tỉnh vậy ạ?" Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, cười với cậu nhóc, An An thần kì lắc lư cái đầu nhỏ, nghiêm túc gật đầu một cái, ngây thơ nói cho tôi biết, giống như đang nói một chuyện rất bí mật vậy: "An An biết rồi. Anh rể muốn ngủ, An An cũng ngủ." Tôi gật đầu một cái, kéo bàn tay nhỏ nhắn của nhóc hỏi: "Bây giờ An An ngủ một giấc đi được không?"

An An ngoan ngoãn gật đầu, sau đó chớp chớp mắt. cẩn thận đưa quyển vở cho tôi, trong miệng còn nghiêm túc nói: "Cháu trai nhỏ ở bên trong đó, chị

phải cẩn thận." Tôi cười sờ sờ bản vẽ của nhóc, dưới cái nhìn nghiêm túc của nhóc, thật cẩn thận cất xong. Gần đây bác sĩ nói thân thể tôi không tốt lắm, sợ động thai khí, tôi cũng không dám đi tới ôm An An giống như bình thường, không thể làm gì là nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nhóc, để cho cậu nhóc tự trèo lên chiếc giường bên cạnh, giúp An An đắp chăn cẩn thận, hôn một cái lên trán nhóc, dụ dỗ cậu nhóc ngủ thiếp đi tôi mới xoay người lại.

Sau đó tôi thấy Phó Quân Nhan đang nằm nghiêng trên giường bệnh nhìn tôi, đáy mắt sâu thẳm chỉ có tình yêu, ấm áp đến vô cùng. Tôi cố gắng duy trì hô hấp bình thường, bình tĩnh cảm xúc đang sôi trào trong lòng, nâng khóe môi cười với anh, tôi hỏi: "Đã tỉnh rồi hả?" Giống như mỗi sáng sớm trước đây, một câu hỏi bình thường nhất.

Anh gật đầu một cái, duỗi tay về phía tôi, lựa sức cử động thân thể, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh nói với tôi: "Đến đây, để anh nhìn kĩ một chút." Âm thanh của anh có chút khàn khàn, trầm thấp, nhưng lại quen thuộc đến mức tôi muốn khóc.

Tôi đưa tay nắm chặt tay anh, mặc anh kéo tay tôi cẩn thận quan sát, sau đó tôi nghe thấy anh than nhẹ: "Làm sao bây giờ? Bảo Bối của anh gầy đi rồi." Trong lòng tôi rất khó chịu, lầm bầm một câu: "Phó Quân Nhan, sao anh không nghĩ đến cơ thể anh bây giờ?"

Thế nhưng anh lại lắc đầu, cười khẽ hai tiếng, gật gật đầunói: "Đúng vậy, anh không thấy gì cả."

Tôi không nói gì, chỉ ngoan ngoãn nằm bên cạnh anh, mặc anh ôm tôi thật chặt, hơi thở ấm áp của anh phả lên mặt tôi, ngứa ngứa, khiến cho tôi thấy yên tâm, nhưng lại không nói được sự buồn phiền trong lòng.

Tôi hít một hơi, cuối cùng không nhịn được dán vào tai anh nhỏ giọng oán trách, tôi nói: "Phó Quân Nhan, gặp anh em mới biết trên thế giới này còn người ngu ngốc hơn em. Trên thế giới này vẫn còn người vì tình yêu mà quên đi sống chết, thật ngu ngốc. Anh đem toàn bộ nước đều để cho em đúng không? Lúc anh vào rừng cây muối đã ăn không ít những cành cây khó tiêu hóa kia đúng không? Nhưng anh có nghĩ tới không, diễnđànlêquýđon.com, nếu không có anh thì em phải làm thế nào?"

Phó Quân Nhan nghe xong, chỉ cố gắng ôm tôi chặt thêm, không nói lời nào, lắc đầu một cái hỏi tôi: "Vậy anh thì sao đây?" Vẻ mặt tôi như đưa đám, nhìn ánh mắt của anh, nhìn không được có chút nghẹn ngào, cũng không dám lộn xộn trong lòng anh, tôi nói: "Không phải anh khó chịu sao? Dạ dày của anh bị tổn thương anh có biết không? Phó Quân Nhan anh phải phẫu thuật chỉnh sửa đó. Một người bình thường, đảo mắt một cái đã ngục trước mạt em, sau đó nằm lì trên giường bệnh….." Khi nói tôi không dám nhìn anh, đau lòng hiện lên tròng mắt, cúi mặt nói: "Phó Quân Nhan, em muốn yêu anh thật tốt, nhưng em lớn như vậy, em rất áy náy, em áy náy đến mức phải chết mới hết……"

Bàn tay đặt trên lưng tôi của anh cứng đờ, sau đó trấn an vỗ nhẹ lưng tôi một lần nữa. Rất lâu sau, anh tựa đầu trên vai tôi, từng câu từng chữ cảm thán nói: "cá nóc ngốc nghếch, anh sai rồi, anh sai rồi được không? Bây giờ không phải anh vẫn tốt sao? Anh vẫn có thể ôm em, nhìn em, nói chuyện với em. Em không biết, khi anh chưa tỉnh lại, anh thấy em khóc, một lần lại một lần khóc, mà anh lại không thể nhúc nhích được, một chút biện pháp cũng không có, vậy thật sự là hỏng bét….." Giọng anh thể hiện sự đau đớn vô lực, yếu ớt đến không chịu nổi một kích……

Tôi cũng bị cảm động lây, ôm chặt lấy anh, tôi nói: "Đây đúng là một chuyện kinh khủng……Nếu không có anh….."

Nói xong tôi lại nhẹ giọng cười, Phó Quân Nhan nhìn tôi với vẻ mặt mê hoặc, cuối cùng lấy dũng khí kéo tay anh đặt lên bụng tôi, cắn cắn vành tai anh lại liếm liếm, cười duyên nói: "Cho nên, anh cố gắng nhanh chóng khỏe lại đi. ANh còn không biết mình bỏ lỡ cái gì đúng không? Ai bảo anh ngủ đến bây giờ. Anh không biết cũng phải thôi. Anh được làm cha rồi Phó Quân Nhan. Con của chúng ta được bốn tuần rồi." Nói xong bàn tay tôi lại đưa lên cọ xát mặt anh nghiêm túc nói: "Phó Quân Nhan, anh phải biết đau lòng cho mình. Bởi vì anh rất quan trọng, chúng em đều cần anh……. Anh có biết không……."

"Cái gì?" Anh nghe xong thì lập tức trở nên ngốc trệ, giống như không nghe rõ tôi đã nói cái gì. Hiếm thấy, Phó Quân Nhan luôn tỉnh táo, thế nhưng lại nhìn tôi chằm chằm, gương mặt rất ngu ngốc.

Tôi thật yêu vẻ mặt vừa ngây thơ lại đáng yêu này của anh, tôi cầm chặt mặt anh, lần nữa cười hì hì đáp: "An An có cháu trai nhỏ rồi….." Nói xong tiến gần về phía Phó Quân Nhan, hôn lên bờ môi khô nứt của anh.

Sau khi nghe thấy tôi trả lời chắc chắn, một giây sau đó cơ thể anh như cứng ngắc, rồi lại nhìn tôi bằng ánh mắt mê man, đáy mắt anh hiện lên sự mừng rỡ không thể che dấu được, gương mắt đẹp trai của anh nhìn lên, sức sống dồi dào, tuyệt mĩ như thần mặt trời, ánh sáng bắn ra bốn phía. Sau đó anh cẩn thận buông tay tôi ra, đưa lên nhẹ nhàng vuốt ve bụng tôi, gần như dùng hết sức lực đặt cằm lên cần cổ tôi, hôn tôi, trong miệng liên tục nói: "Cảm ơn, cảm ơn em…."

Tôi không vui đẩy anh một cái: "Phó Quân Nhan, không phải anh nên hô nên thật to mình được làm cha, mình được làm cha hay sao?"

Phó Quân Nhan lại lắc đầu một cái, lộ vẻ xúc động mà chân thành tha thiết hôn một cái lên trán tôi, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt tôi nói: "Không, anh nên cám ơn em, Bảo Bối của anh, cảm ơn em dũng cảm buông công việc xuống, cảm ơn em bảo vệ tốt đứa bé của chúng ta. Cảm ơn em……"

Tôi cũng chỉ biết lắc đầu một cái, nhìn ánh mắt xinh đẹp của anh, không nhịn được cảm thán nói: "Nếu như không có anh thì hai mẹ con em cũng đã không còn…… Thật ra thì Phó Quân Nhan rất ngốc….." Anh nghe xong chỉ cười, ôm chặt lấy tôi không nói....

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chương 59

Xảy ra chuyện như vậy, truyền thông và những người hâm mộ đều nhìn chằm chằm chúng tôi. Mặc dù tôi làm việc rất cẩn thẩn, mỗi ngày đều ở trong phòng bệnh của Phó Quân Nhan, không rời đi chút nào, anh họ tôi cử người đến các tòa soạn báo lớn nói qua về mối quan hệ. Nhưng vẫn có những phóng viên của tòa báo nhỏ chụp cảnh cha tôi đỡ tôi trong đồn công an, cảnh anh tôi về nhà lấy đồ vào bệnh viện.

Cha tôi một thời là ca sĩ trong giới diễn viên nghệ sĩ Hồng Cực một thời cũng có người nhìn ra. Hơn nữa anh họ tôi luôn vướng vào những xì căng đan tình cảm, mà lúc tôi diễn 'Cô bé lọ lem màu đen' anh cũng dính xi căng đan tình cảm với tôi, cứ như vậy, hết chuyện này đến chuyện kia, xì căng đan càng ngày càng huyên náo. Tờ báo Bình Qủa lại đăng trên số ra hàng ngày thông tin tôi và anh họ đến khoa phụ sản kiểm tra, bị kịch hơn là vị phóng viên kia đi hỏi thăm vị bác sĩ kia thì người bác sĩ lại khen anh họ tôi là một người cha tốt, hơn nữa lại nói anh họ tôi muốn tham gia khóa huấn luyện cho vú em.....

Cứ như vậy, tất cả bằng chứng đều chất cao như núi, nào thì "Công tử sống chết không rõ, Bảo Bối nhanh chóng tìm người thay chân." "Cố Bảo Bối nhanh chóng bỏ rơi Phó Quân Nhan, vì muốn vào cửa hào môn mà bất chấp thủ đoạn nào." "Cố Bảo Bối đùa mà thành thật, diễn làm con dâu nhà họ Mạc rồi lại muốn làm vợ kế nhà họ Tiếu." Rất nhiều những bài báo tương tự như vậy, quả thực là như bùng nổ truyền bá đi khắp nơi, nói rõ ràng rành mạch như thực.

Tôi ôm lấy cơ thể đang run lên của mình, cuối cùng không thèm nhìn nữa, cũng không trả lời lại, càng không để cho Phó Quân Nhan nhìn thấy trong lúc anh ốm, tôi tắt tivi trong phòng bệnh. Mỗi ngày trôi qua đều tự cố gắng ăn ngon ngủ ngon cho cơ thể mình, chăm sóc thật tốt cho Phó Quân Nhan, chăm sóc tốt cho An An, nghe An An kéo violon trong phòng bệnh, sau đó cầm sách đọc chuyện xưa cho An An và Phó Quân Nhan nghe, nhìn hai người họ một lớn một nhỏ, dáng vẻ giống nhau đều nằm trên giường chống tay lên đầu, không phải cha con lại giống như cha con.diễnđànlêquýđon. com

Trước trước hôm Phó Quân Nhan bắt đầu phẫu thuật, anh họ tôi lại gấp gáp chạy đến tìm tôi, đưa ipad cho tôi xem hai đoạn video. Một đoạn là do Quý Khiết Nhi trong một chương trình giải trí nào đó trực tiếp nói với phóng viên là trong buổi trao giải thưởng Kim Long thấy tôi và tổng giám đốc Mạc Nặc Vân ôm nhau rất thân mật, cùng nhau lên một chiếc xe thể thao Lamborghini màu đỏ, sáng hôm sau lại thấy hai người chúng tôi cùng nhau đi ra khỏi khách sạn với quần áo không chỉnh tề. Còn nói khi tôi diễn 'Cô bé lọ lem màu đen' đã từng xông vào đoàn diễn của cô ấy quyến rũ Phó Quân Nhan, đêm khuya còn xuất hiện trong phòng Phó Quân Nhan, tóm lại là đều là bộ lộ những hành vi 'bẩn thỉu'. Sau đó còn giả bộ lắc đầu thở dài nói: "Tiểu Ái còn nhỏ tuổi như vậy, rõ ràng xinh đẹp tinh khiết như vậy, dù sao tôi cùng không thể tin được em ấy lại là cái dạng kia, ai....." Tôi nhìn cô ta vừa diễn đã thấy thương, lại thấy cô gái này nói xấu người khác đúng là rất có kĩ thuật đây, nhưng tôi phải cố gắng bình tĩnh, tôi không thể tức giận được, trong bụng tôi đang có bảo bảo mà.

Một tin buồn nữa là, vợ của phó đạo diễn sau khi nghe tin anh ấy chết thì bắt đầu ồn ào. Đầu tiên là không đồng ý với số tiền mà tổ diễn bồi thường, sau đó tranh cãi với tổ diễn không có hiệu quả thì quay sang nhằm vào tôi và Phó Quân Nhan. Cô ấy chất vấn chúng tôi sao có thể không ăn không uống mà lại có thể không chết từ trong sa mạc đi ra ngoài, hơn nữa còn nghi ngờ chúng tôi vì sống mà hại chết chồng cô ây. Trong tấm hình là một người phụ nữ có chút phát tướng, trang điểm rất xinh đẹo nhưng vì nước mắt nên bị nhòe đi, cứ như vậy ngã trên mặt đất khóc đến khàn cả giọng, mỗi câu mỗi chữ đều là tố cáo tôi và Phó Quân Nhan.

Trước đây đối với chuyện chúng tôi bị vây lại trong sa mạ Takla Makan, mọi người đều bay tỏ thái độ đồng tình. Nhưng sau khi vợ phó đạo diễn náo loạn như vậy, dư luận cũng hiện lên rất nhiều mặt trái. Trong ngừng có những người đặt ra câu hỏi ràng tại sao cùng là bị vây trong sa mạc, vậy mà tôi và Phó Quân Nhan lại sống, mà phó đạo diễn lại chết. Về sau bởi vì những bài báo tôi bắt cá hai tay, cộng thêm việc Phó Quân Nhan luôn phải nằm viện, truyền ra ngoài lại thành sống chết không rõ. Dần dần tôi từ nữ thần biến thành yêu nữ, bởi vì tôi dùng thủ đoạn hèn hạ, đạp hai người đàn ông xuống để sống, là một người phụ nữ âm hiểm xấu xa. Đám fan hâm mộ của tôi cũng dần dần xuất hiện hiện tượng lục đục. Khi tôi mở Microblogging thì khắp nơi đều là tiếng mắng chửi.

Tôi nhìn khắp trang cá nhân của mình, những thứ ngổn ngang kia quả thực là nội dung không thể nhìn nổi. Đối với một người dùng ngôn ngữ chửi bới, đặc biệt là một giây trước vẫn nói yêu thích tôi, là người ái mộ tôi, hiện tại lại bắt đầu chất vấn, thậm chí chửi bới, nhưng tôi cũng đâu có biện pháp gì. Tôi cố gắng làm cho tâm tình mình bình tĩnh hơn, sau đó nhìn tin nhắn của bọn anh Đinh Việt, bọn họ đều nói tôi cố gắng lên, mọi người đều động viên tôi.

Anh Đinh Việt nói: "Công bằng là lòng người, nếu em chất vấn họ là hạng người gì? Vậy thì em cũng không sứng với họ, lui về phía sau, em cũng không sứng với họ."

Chị Nhược Phàm nói: "Năm đó Quý Khiết Nhi kiêu ngạo ngạo mạn, ngay lúc cô ta đang trong giai đoạn đỏ của sự nghiệp, luôn giơ chân ngáng đường những người mới, trong đó có cả chị. Hôm nay không con đỏ nữa, lại lấy ra những thông tin coi như là 'nóng hổi' này về Tiểu Ái và công tử Quân Nhan đến lừa dối các vị, các vị cũng tin? Coi như các vị có tin, thì Nhược Phàm tôi cũng không tin. Hơn nữa thấy người khác gặp rủi ro không đến động viên an ủi mà còn chạy vào chửi bới là sao?

P/s: Mẹ tôi nói rồi, mặc dù bà đã có tuổi, nhưng trong lòng bà hiểu rõ ràng, Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối tuyệt đối là những người trong sạch, xinh đẹp cả trong lẫn ngoài. Cũng không biết có bao nhiêu người không bằng một bà cụ như vậy, mắt mù. Trái tim cũng không thẳng."

Thư Sảng nói càng thêm sắc bén hơn, cô ấy nói: "Có người đem chết lặng bắt nạt thâm trầm, lấy hàng giả thành hàng thật, lấy mềm yếu bắt nạt vững vàng, nghe thấy đồn đại liền dao động, nhìn thấy bên ngoài treo đền thờ trinh tiết, buổi tối liền ôm bắp đùi kêu lên, 'ô, baby, trở lại rồi à.' Quý Khiết Nhi mới nói chuyện lại tưởng thấy tiên trời. Thấy một người phụ nữ xương cốt của chồng chưa lạnh đã đi xung quanh la lối om xòm đòi tiền cũng đau lòng rơi lệ, bốn phía đều là đông tình. Đã từng đem Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối khen đến lên trời xuống đất, nhưng liệu bây giờ còn bao nhiêu người như vậy. Tôi nhìn thấy các vị, chỉ muốn không chút do dự trả lại cho các vị một câu nói____ Ngu vcl!" (Em xin thề, là nguyên văn ạ.)

Tôi thấy những dòng này lập tức bật cười, trong lòng nhịn không được giơ ngón tay cái lên với Thư Sảng. Thật ra thì, lúc đang tức giận, nói hơn cũng không chống đỡ được, thật đơn giản, để cho thời gian quét sạch ủy khuất, tự mình nhìn rõ trong lòng là được rồi. Không tự chủ được, trong miệng tôi cũng đọc theo một lần: "Ngu vcl."

Tôi vừa mở miệng, khiến cho anh họ tôi bị dọa sợ, anh vội vàng lo lắng bịt miệng tôi, nói từ trong lòng: "Ô nha đầu này. Dưỡng thai a. anh không muốn một đứa con nít lại đối mặt với một câu chửi thề 'ngu vcl' đâu, a ….. mẹ ơi…..." Tôi nghe xong chỉ bật cười, tâm tình cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Anh họ tôi cất Ipad đi, trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm, sau đó lại cau mày th hồi vẻ mặt không tốt, nghiêm túc nói với tôi: "Tòa soạn báo của hai nhà Tiếu, Mạc đều ở đây giúp các em viết tin tức, nhưng vẫn không thể ngăn được miệng người đời. Chủ yếu là em và Phó Quân Nhan quá nổi tiếng, độ chú ý của mọi người với các em rất cao, dùng tiền tài trợ quảng cáo trong một năm mới đổi lại một bài viết, rất nhiều tòa soạn báo không muốn duy trì nữa…." Tôi im lặng, sờ mũi một, rối rắm nghĩ, tôi nói: "Không phải em quá nổi mà là Phó Quân Nhan ……"

Thật ra thì lúc ấy tôi cũng nghĩ vậy, dù sao cá chết người sống sờ sờ, chuyện này nhất định sẽ không kết thúc đơn giản như vậy. Nhưng tôi thật sự không ngờ vợ phó đạo diễn lại đứng ra la lối om sòm như vậy. Tôi đứng trên hành lang yên tĩnh, nhìn vào phòng bệnh Vip, một lúc lâu tôi mới hồi thần, cúi đầu nhìn chân mình nói: "Anh họ, thật ra nếu chỉ là phiền phức trên quan hệ nam nữ cũng không sao cả. Chỉ cần Phó Quân Nhan tin tưởng em, sau đó chờ cơ thể Phó Quân Nhan tốt lên, chúng em cùng nhau đứng lên, như vậy những xi căng đan kia đều sẽ tự mất. Nhưng bây giờ…… Nói chúng em giết người cũng……..."

Tôi dừng một chút, theo bản năng nhíu mày một, ngồi xuống ghế dựa bên cạnh, lúc này mới thao thao bất tuyệt nói: "sau khi Phó Quân Nhan điều trị cần phải nghỉ ngơi một thời gian, chân của anh ấy bị thương cũng không nhẹ, phải kiên trì xoa thuốc, bác sĩ Tiêu cũng nói phải hạn chế để anh ấy đi bộ. Ba tháng đầu bảo bảo cũng chưa ổn định. Bây giờ đang trong bệnh viện, em có thể cố gắng để Phó Quân Nhan không nhìn thấy những tin tức linh tinh này, nhưng sau khi về nhà, chính anh ấy cũng có rất nhiều việc phải xử lí, máy vi tính lúc nào cũng mở, em làm sao cũng không thể cản được….."

Nói xong, tôi quay đầu, chống lại ánh mắt hoa đào của anh họ tôi, cau mũi một nói: "Những bài báo viết lung tung lộn xộn này thật đáng ghét, đặc biệt là cái gì mà giết người……. Anh họ, em nói rồi, bây giờ em sẽ bảo vệ anh ấy, em không muốn Phó Quân Nhan vừa ra viện đã phải đối mặt với những chuyện linh tinh như vậy, không muốn anh phiền lòng vì những chuyện này. Cho nên, anh họ, mai anh hãy giúp em mở một cuộc họp báo ở Shakira nhé….. Em muốn đứng ra nói rõ ràng quan hệ của em và mọi người, một người đàn ông vĩ đại, không thể lúc nào cũng chịu uất ức như vậy. Trước tiên em cũng cần nói rõ chuyện tình chuyện tình đọa diễn, tội danh ác liệt như vậy chúng em chịu không nổi…."

"Nhưng không phải ngày mai là ngày Phó Quân Nhan bắt đầu tiến hành phẫu thật sao?"

"cho nên không để anh ấy biết em ra ngoài." Tôi nhướng nhướng lông mày, cười như tên trộm.

"Vậy cuối cùng thì anh ta vĩ đại đến thế nào?"

"Anh họ, anh đừng tự rước lấy nhục nữa, anh ấy cao lớn vĩ đại hơn anh. Ha ha……" Tôi vừa nói vừa vỗ vai anh họ tôi, trở về phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 59.2

Trước khi Phó Quân Nhan phẫu thuật, tôi rất lo lắng, lòng bàn tay luôn toát mồ hôi lạnh.

Tiêu Dật Thần đã sớm nói qua, dạ dày bị tổn thương nên cơ thể không thoải mái. Nhưng từ khi Phó Quân Nhan tỉnh lại tới nay, cũng không thấy anh xuất hiện tình trạng như vậy. Anh luôn dùng vẻ mặt nhẹ nhàng nhìn tôi và An An, giống như người vừa mới bị hôn mê mấy ngày không phải anh. Anh còn luôn giở tính trẻ con, không cho y tá bôi thuốc cho anh, rồi còn ngồi trên giường lắc lư cái chân, lại cầm tay tôi lắc lắc, anh cũng không nói gì, cứ yên lặng nhìn tôi.

Tôi không thể làm gì khác, vỗ vỗ vào chân anh nói: "Giơ chân lên." Nói xong, hai cái chân kia sẽ gác lên đùi tôi, Cố Tiểu An vừa mới tỉnh ngủ, bàn tay mập mạp còn đang dụi mắt, ánh mắt mơ hồ, giơ giơ tay về phía tôi nói: "Chị ơi, chị ơi. Em cũng muốn vậy."…..

Sau khi bôi được thuốc cho Phó Quân Nhan, anh lại đột nhiên đẩy tay tôi nói: "Bảo Bối, đợi một chút nữa rồi băng lại sau."

Tôi gật đầu một, nghiêm túc nghe lời anh, đợi thuốc khô mới băng lại, đợi lâu đến mức khiến tôi cũng nóng lòng. Giương mắt nhìn thấy một lớn một nhỏ nhìn tôi như những tên trộm, Phó Quân Nhan nói nhỏ với An An: "An An, em nhìn xem có giống cái bánh màn thầu không? An An."

Cố Tiểu An lắc đầu một, chỉ vào cái chân đang sưng phù được băng lại của anh, cười đến không thấy mắt nói: "Hì Hì. Anh rể, là bánh bao. Là bánh bao."

Có những lúc tôi nghĩ, nếu không tính cái bụng của tôi, thì có phải nhà tôi có hai cậu nhóc không?....

Trước khi Phó Quân Nhan vào phòng phẫu thuật, tôi ngoan ngoãn đứng bên giường bệnh lẳng lặng chờ. Tôi nhìn anh sững sờ, không nói chuyện. Ánh mắt anh nhìn tôi rất sâu,hình như anh muốn nói lại thôi bởi vì tôi thấy môi anh hơi xê dịch, cuối cùng khẽ thở dài, ngoắc ngoắc tay để tôi cúi xuống gần anh một chút. Tôi cúi đến gần anh, anh lại vươn tay ra khỏi giường, lôi kéo bàn tay tôi, nhíu nhíu mày nói: "Bảo Bối ngốc nghếch, trời lạnh thế này tại sao lại đổ mồ hôi lạnh chứ? Đừng lo lắng, chỉ là một cuộc tiểu phẫu thôi, giống như…." Anh vừa nói vừa nháy mắt mấy cái với tôi, chỉ chỉ vào An An đang nằm

trên giường bệnh ngủ, cái bụng nhỏ ưỡn lên: "Giống như An An ngã ấy, ngủ một giấc lại quên đau ngay."

Anh nói nhẹ nhàng vui vẻ như vậy, nhưng đó chỉ là dụ dỗ tôi thôi, nhưng những lúc này tôi cũng không thể lôi tính khí trẻ con ra đùa giỡn với anh được, chỉ kéo tay anh đặt lên bụng mình, học âm thanh ngây thơ của đứa trẻ nói: "Vậy cha phải dũng cảm lên, đau đớn có thể kêu ra, cơ thể phải luôn khỏe mạnh."

Phó Quân Nhan cười ra tiếng, d,i,ễ,n,,đà,n,,l,ê,,q,uý,,đ,ô,n, dịu dàng dùng đầu ngón tay ấn lên chóp mũi tôi, trong miệng lại nói bằng giọng điệu cưng chiều: "Nghịch ngợm." Tôi le lưỡi, lại nói: "Còn yêu ba nhiều hơn yêu mẹ." Nói xong lại lắc lắc tay anh. Phó Quân Nhan khẽ rũ mắt xuống, nhếch môi tạo thành một đường cong đẹp đẽ, đôi mắt tràn đầy tình cảm nhìn tôi chăm chú, ngoắc ngoắc ngón tay với tôi, tràn đầy hấp dẫn mê người. Tôi không tự chủ được cong người xuống, mặc anh ngẩng đầu lên hôn tôi một rất sâu, răng môi quấn quít, triền miên.

Mấy hôm nay tinh thần Phó Quân Nhan tốt hơn nhiều, bờ môi cũng khôi phục lại sự ướt át, lộ ra màu hồng nhàn nhạt. Nhưng mà sắc mặt có chút tái nhợt, giống như không còn thấy phấn điêu ngọc trác, giống như cách rất xa với vẻ tốt đẹp trước kia. Thật ra tôi biết anh khó chịu, tôi biết lúc nào anh đang khó chịu, mặc dù lúc khó chịu thì vẻ mặt anh cũng chỉ có nét dịu dàng ôn hòa, nhưng tôi phát hiện ra bởi vì mồ hôi của anh xuất hiện trong tóc, những người khác không thấy được, nhưng tôi biết……..

Phó Quân Nhan rất thích sạch sẽ, thân thể của anh rất phối hợp với trái tim anh. Giữa thời tiết mùa hè, tất cả đàn ông đều thối hoắc hoặc vẫn vui vẻ, nhưng anh lại vẫn luôn sạch sẽ tươi mát. Dù trời nóng đến thế nào thì lưng áo t-shirt của anh cũng không ướt vì mồ hôi, bởi vì mồ hôi của anh xuất hiện trong tóc, người khác không nhìn thấy được.

Cho nên có lẽ anh vẫn kiên trì dạy An An nốt nhạc, đánh đàn, có lẽ vẫn kéo tay tôi cùng tôi nghe An An kể chuyện xưa, có lẽ sẽ mỉm cười vì tiếng đàn ấm áp. Nhưng mà, khi đó vì bị thương nên anh khó chịu, nhưng anh lại không nói gì, vẻ mặt cũng không biểu hiện gì…… Nhưng tôi hiểu rõ, tôi làm như nũng nịu nghịch tóc anh, tôi biết, anh chảy nhiều mồ hôi như vậy nhất định rất khó chịu….Mà tôi lại không thể nói gì, cái gì cũng không thể nói. Bởi vì dù nói nhiều hơn nữa cũng chỉ là phí công, bởi vì tôi không thể đau thay anh được.....

Cuối cùng tôi cũng hiểu, tại sao cha tôi lại nói, yêu, là một cuộc tra tấn dịu dàng. Bởi vì khổ sở lớn nhất của cơ thể chính là nhìn người yêu của mình đau đớn, bạn lại không thể chia sẻ, cũng không thể tỏ thái độ gì….

Khi Phó Quân Nhan được đẩy vào phòng phẫu thuật, tôi và anh họ cũng lên xe rời khỏi bệnh viện. Cha tôi đưa An An đi chơi với Tiểu Khải, cậu nhóc nghe thấy được đi chơi với Tiểu Khải, vội vàng cầm túi sách của mình mà cậu nhét rất nhiều bánh, táo, còn giơ giơ lên với cha tôi, hỏi: "Khải Khải có ngoan không ạ? An An rất ngoan, An An không ăn hết, An An giữ lại đồ ăn ngon cho Khải Khải."

Vừa nói vừa rũ cái đầu nhỏ, bàn tay nhỏ bé mập mạp lại tiếp tục móc trong túi quần, túi áo, móc lại móc, cuối cùng tìm được hai thanh chocolate, vui sướng nở nụ cười khoe lúm đồng tiền, nhìn cha tôi: "Cha ơi, cha, đây là An An để phần cha đó." Nói xong giương mặt bánh bao cười tươi, nói: "Ăn ngon lắm ạ. An An rất thích ăn loại chocolate này. Cha ăn đi ạ." Cha tôi hơi dừng một chút, đáy mắt tràn đầy yêu thương nhận lấy, sờ sờ đầu cậu nhóc, mở lấy một viên kẹo cho vào miệng, lại lấy một viên đút cho Cố Tiểu An. Cha cúi người ôm lấy cậu nhóc, hôn một lên gương mặt nhỏ nhắn nói: "Ăn ngon lắm, An An thật ngoan."

Ngồi trong xe anh họ tôi nói: "Cho nên anh mới nói Cố Tiểu An là con hồ li nhỏ, quá thông minh, quá biết khiến người khác yêu thương rồi……" Tôi gật đầu, ấm áp đến nỗi khiến mũi tôi hơi chua chua. Suy nghĩ một chút thấy có chút không đúng, đẩy đẩy tay anh nói: "Anh cũng biết An An đáng yêu, vậy anh đã lớn như vậy sao cứ đi bắt nạt em ấy thế? Trêu chọc đứa bé rất vinh hạnh sao?"

Anh họ tôi nhướng nhướng mày, cặp mắt hoa đào nhìn về phía tôi,nói: "Anh họ em là người như thế nào? Đây là mưu tính sâu xa có được không? Anh họ muốn dạy cậu nhóc đạo lí 'Cùng người đấu là thú vui nhỏ' đấy. Ngốc."

Tôi hất mặt mặc kệ anh, kĩ thầm, anh cứ tự khen anh, anh chính là người làm người khác kinh sợ đến mức, chó cắn anh anh cũng cắn lại cơ mà……

Nói về anh họ tôi, thật ra anh ấy là một họa tinh (người chuyên gây họa). Lúc còn học tiểu học, anh luôn thích giật mái tóc dài của những bạn nữ, lại vất sâu vào túi sách của mấy bạn nữ. Anh thích đâm sau lưng những bạn nam lúc người ta đi tiểu, hại họ chút nữa thì dính vào quần. Năm anh học lớp sáu còn vẽ con rùa lên cặp của thầy giáo. Lên cấp hai anh lại càng phát uy, thi tốt nghiệp trung học, môn văn anh chỉ viết ba chữ: "abcxyz, cô, em."

Sau đó anh bị cha anh treo ngược lên đánh, anh khóc lóc nức nở nói: "Ra cái đề văn chó má gì vậy không biết. Cái gì mà, em gái bạn, em gái bạn. Con là con trai độc nhất không có anh chị em được không? A. Cái gì mà lại còn mở ngoặc, có thể tả em gái họ nữa chứ. Cái gì mà viết về tình cảm anh em, chị em nữa chứ. Con có một em họ nhưng con dám tả về em ấy sao? Chỉ là nhổ một cọng tóc của em ấy cha đã giơ tay lên đánh con. Từ nhỏ Cố Bảo Bối đã lừa con làm ngựa cho em ấy chơi. Sao con dám viết ra sự nghiệp huy hoàng như vậy chứ. Cha, người xem. Cha lại đánh con. Cha đừng đánh nữa được không? Con là anh họ của em ấy, con gọi cả họ tên của em ấy cũng không được à? A. Cha ơi. Ai u. Con không gọi được cả họ và tên, con gọi là tiểu công chúa được không." Tôi âm thầm lắc đầu, len lén nhìn về phía anh họ tôi, đủ các loại, trí nhớ về những chuyện của anh họ tôi, đều là những chuyện xấu không biết mệt mỏi, thật sự là khiến người ta không chịu nổi….. Nghĩ đi nghĩ lại tôi nhịn không được đưa tay lên xoa xoa bụng mình, sau khi trở về phải nói với Phó Quân Nhan một chút, chuyện chính là phải mang theo bảo bảo và An An cách xa anh họ…..

Buổi họp báo được tổ chức ở nhà hàng Shakira, hội trường của nhà hàng đã có rất nhiều phóng viên vây quanh. Chúng tôi còn chưa xuống xe, bảo vệ của nhà hàng đã nhanh chóng xếp thành hai hàng, khí thế nghiêm túc, tôi được tầng tầng lớp lớp bảo vệ và anh họ tôi đưa vào hội trường, khi vào khắp nơi đều ồn ào, đèn flash liên tục nháy về phía tôi, tôi theo bản năng nghiêng mặt đi, lấy tay che mặt.

Nhờ có những người bảo vệ mở đường, tôi nhanh chóng ngồi vào vị trí của mình, lễ phép mỉm cười đáp lại. Rất nhiều đài truyền hình đang truyền hình trực tiếp buổi họp báo này, xung quanh cũng có rất nhiều người trẻ tuổi, thậm chí còn những cô nhóc, cậu nhóc. Nhưng mà khí thế này có chút áp lực, bởi vì, họ không còn cười hòa ái dễ gần với tôi như cũ nữa, thậm chí còn có phóng viên trợn mắt nhìn tôi và Phó Quân Nhan, trong lòng tôi rất khó chịu, nghĩ thầm, nhất định là họ nghĩ tôi quăng Phó Quân Nhan đi để tìm bát cơm mới……

Những ánh mắt không thân thiện của họ khiến tôi có chút muốn chạy trốn, lòng bàn tay dưới gầm bàn không tự giác nắm chặt lại. Có thể nhìn thấy cách anh họ tôi bảo vệ tôi để tôi đến đây, nhớ tới Phó Quân Nhan luôn là an toàn ấm áp, tôi lại có thêm dũng khí. Tôi tự nói với mình, hiện tại Phó Quân Nhan đang ở trong phòng phẫu thuật phấn đấu vì sức khỏe, mà tôi, phải cố gắng để cho anh có hoàn cảnh tốt hơn để bình phục. Trong lòng tôi không khỏi nhỏ giọng lẩm bẩm: "Bảo bảo, hai mẹ con mình phải cùng nhau bảo vệ cha nhé. Cố gắng lên nào."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Chương 59.3

Đặt câu hỏi đầu tiên là một nữ phóng viên, cô ấy rất lịch sự nói: "Tiểu Ái, xin chào, rất vui khi nhìn thấy em vẫn bình yên vô sự. Có thể em cũng biết, hai năm qua, trong bảng xếp hạng 'Nữ minh tinh rơi lệ đẹp nhất' em luôn đứng đầu. Hơn nữa Tiểu Ái rất hiền lành, cảm giác khóc rất thật, mọi người đều biết chuyện này. Vậy tại sao, chuyện lớn như vậy, em tham gia bộ phim 'Mê phản, phó đạo diễn của bộ phim tử vong không rõ trong sa mạc, vị hôn phu của em là Phó Quân Nhan hiện tại sống chết chưa rõ nhưng em lại không chảy một giọt nước mắt nào vậy?"

Tôi biết ngay mà, phóng viên đều không phải những con cừu nhỏ……. Tôi cười khẽ, đột nhiên lại nhớ lại kiếp trước, khi đó tôi luôn giả bộ, giả bộ thành một nữ thần trên cao không thể động tới, bày ra sự kiêu ngạo. Sau này khi xuất hiện những xì căng đan tiếng xấu, cũng luôn phải bày ra dáng vẻ 'nữ thần', thật mệt mỏi… ….. Nhưng từ khi gặp Phó Quân Nhan, từ khi bắt đầu có An An, tôi rất thoải mái. Tôi chưa bao giờ phải cố gắng làm dáng vẻ của một nữ diễn viên nên có. Tôi cứ sống không cần ngụy trang, cũng không đi ngụy trang, ngược lại tôi thấy rất vui vẻ…… Hơn nữa, Phó Quân Nhan từng nói qua, chỉ có chân thật mới có thể đi vào lòng người……

Tôi không quá quan tâm đến ánh mắt chất vấn và vẻ mặt nghiêm nghị của nữ phóng viên kia, chỉ bình tĩnh nhìn lại cô ấy, chậm rãi trả lời: "Đúng, tôi rất thích khóc, chính tôi cũng luôn tự nhận điều này trong mọi trường hợp. Hôm nay tôi đứng lên mở cuộc họp báo để công bố tin tức, nói ra chân tướng mọi việc. Chứ không phải tới đây để rơi nước mắt, giả bộ đáng thương để nhận sự đồng cảm của mọi người." Nói xong tôi cười cười, lại tiếp tục: "Nước mắt không giải quyết được vấn đề, cũng sẽ không có ai nhìn đến tôi rơi nước mắt, bởi vì họ không cần. Tôi chỉ muốn dùng sự tích cực, mỉm cười đến giải đáp những thắc mắc của mọi người. Hơn nữa đối với việc những người yêu thích tôi tới cửa, đặc biệt với những cô nhóc cậu nhóc kia mà nói, nếu như họ đến đây, nhưng tôi lại chỉ biết khóc, buồn khổ thì đây cũng không phải một điều tốt."diễnddaaaddanfleequysddooonn.com

Nữ phóng viên kia hình như không ngờ tôi sẽ nói vậy, một lúc lâu sau cũng không có phản ứng. Hình như rất vất vả xê dịch môi, nhìn tôi với ánh mắt phức tạp, ngược lại nhìn về anh họ đang ngồi bên cạnh tôi, vẻ mặt rất rối rắm ngồi xuống.

"Em còn nhỏ như vậy đã yêu, hôm nay em mở cuộc họp báo này để công khai tình yêu sao? Cô đang mang thai là thật sao? Cô có biết bên cạnh tổng giám đốc Mạc có rất nhiều hồng nhan tri kỉ không? Cô có từng nghĩ Phó Quân Nhan sẽ phải làm thế nào không? Tôi thấy trên bàn tay trái của Cô vẫn đeo chiếc nhẫn kim cương cũ đúng không? Tiểu Ái, cô có thể cho một lời giải thích hợp lí không?" Một phóng viên cao gầy tiếp tục đứng lên hỏi, tung ra những vấn đề liên tiếp giống như bắn đạn pháo vậy.

Tôi gật đầu một cái, nhìn anh họ tôi với vẻ mặt dở khóc dở cười. Hồng nhan tri kỉ nhiều không kể xiết. Ừ…… anh họ tôi trước mặt người ngoài luôn phong lưu, lỗi lạc không kể hết, là tổng giám đốc Mạc thị tài mạo song toàn, những nữ minh tinh bị anh ấy đầu độc cũng không phải không có đạo lí.

Tôi cười cười, có mấy phần bất đắc dĩ, quay sang người phóng viên kia nói: "Đầu tiên tôi sẽ trả lời vấn đề chiếc nhẫn này nhé." Nói xong lại giơ bàn tay đang đeo nhẫn lên quơ quơ, tôi nói: "Ánh mắt vị phóng viên này thật tốt, đây đúng là chiếc nhẫn đính hôn của tôi và Phó Quân Nhan." Tôi cười khẽ, đùa giỡn nháy mắt mấy cái, sau đó mới ý vị sâu xa nói: "Hôm nay đứng tại đây, tôi cũng muốn nói một chút chuyện về Phó Quân Nhan." Dứt lời, những phóng viên dưới kia đã chấn động, hình như cho là tôi sẽ nói là đá Phó Quân Nhan, camera càng điên cuồng quay về phía tôi và anh họ. Tôi bị những ánh đèn flash kia làm cho khó chịu, nhưng vẫn phải chịu đựng không thể tức giận. Anh họ tôi cũng không tiện ra mặt, tà khí nhìn những phóng viên phía dưới, tay vẫn gõ nhẹ lên mặt bàn.

Cuối cùng, khi người chủ trì cuộc họp trấn an, một lát sau, phía dưới mới yên tĩnh trở lại. Lúc này tôi mới tiếp tục mở miệng, nói: "Mấy ngày nay liên tục có người trong gia đình fan của công tử đăng bài trên microblogging của tôi hỏi thăm về Phó Quân Nhan, nhân cơ hội này tôi cũng muốn tiết lộ với mọi người thông tin gần đây của anh ấy. Đầu tiên, với chúng tôi thực sự đây là một tai nạn, trong sa mạc Phó Quân Nhan ăn rất nhiều khổ, cơ thể anh hiện nay không được tốt lắm, cần phải làm phẫu thuật, cần điều dưỡng. Xin tất cả mọi người yên tâm, tôi tin tưởng tất cả đều sẽ tốt."

Tôi còn chưa nói xong, khắp nơi đều vang lên âm thanh bàn tán, mấy phóng viên đồng thời chất vấn tôi: "Cố tiểu thư, xin hỏi cô lấy thân phận gì để nói như vậy?"

"Xin hỏi tại đêm trao giải thưởng Kim Long cô và tổng giám đốc Mạc thân mật gặp gỡ, cùng nhau ra vào khách sạn. Lần trước hai người còn hôn nhau trước của studio, rồi gần đây hai người lại cùng nhau đi khoa phụ sản thì giải thích thế nào?""Tiểu Ái, cô bắt cá hai tay ngay từ lúc cô đính hôn với Phó Quân Nhan rồi sao?"đ.iễ.n..đ.à.n. l.ê..q.u.ý..đ.ô.n..

"Sáng sớm hôm nay, người mê điện ảnh công kích Quý Khiết Nhi, đánh đập xe của Quý Khiết Nhi tiểu thư, hơn nữa còn dùng chai rượu đập vào trán cô ấy, xin hỏi cô giải thích làm sao?"

"Cái gì bị đánh đập?" Trước mắt trong lòng tôi chỉ còn lại vấn đề này, cái vấn đề đánh đập Quý Khiết Nhi sao, tôi đơ rồi…. Tôi quay sang nhìn anh họ

tôi nhờ giúp đỡ, anh họ tôi vẻ mặt cũng rất nghi ngờ lắc đầu với tôi. Tôi yên tâm rồi.

Người phóng viên kia hỏi với vẻ rất căm tức, trước mặt mọi người bắt đầu chỉ trích gia đình Hải Bảo thần thông quảng đại, nhằm vào lúc Quý Khiết Nhi ra khỏi công ty mạnh mẽ phá xe của cô ấy, hơn nữa còn túm lấy cô ấy đánh đập, còn dùng vỏ trái rượu đập vỡ trán của ngọc nữ thanh thuần.

Nhưng mà, bị thương sao? Mẹ nó. Tức giận sao? Mẹ nó. Tôi nghe rất sung sướng được không? Bạn cảm thấy có gì hơn khi người bắt nạt bạn, sau đó có một nhóm người vì chung mối thù đứng ra đánh người đó một trận tơi bời. Dĩ nhiên, Phó Quân Nhan sẽ không làm rõ ràng như vậy…..

Có lẽ bởi vì đấy lòng quá khích động, nhất thời tôi không kịp đè nén, không có hình tượng nói lời từ trong đáy lòng ra ngoài: "Đánh tốt"……. Giọng điệu rất vui sướng, chính tôi cũng giật mình….. Toàn trường đột nhiên rất yên tĩnh, hai chân dưới gầm bàn của anh họ tôi run lên, anh đỡ trán, nhẹ nhàng đá tôi một cái dưới gầm bàn.

Tôi rối rắm, sờ sờ mũi một cái, cảm thấy như vậy rất mất mặt công tử Quân Nhan. Vì vậy, trong đầu xoay vòng vòng, dứt khoát hắng giọng một cái, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng: "Không sai, tôi nói là đánh tốt lắm, cảm ơn gia đình Hải Bảo của tôi, vì tôi mà vô tư dâng hiến." Anh họ nghe xong lời nói của tôi, 'mặt xám như tro tàn', căn bản là tuyệt vọng, cau mày nói thầm: "Phó Quân Nhan, chiều em thành cái dạng gì rồi thế này? Em là nhân vật công chúng, đây là truyền hình trực tiếp. Cái đứa nhỏ ngốc này?"

Tôi liếc anh họ tôi một cái, bình thản nhún vai, le lưỡi với anh, khi vẻ mặt anh gần như sắp phát điên, tôi mới buồn cười nói tiếp: "Bởi vì, là một người bị người khác ác ý bắt nạt, thì trực tiếp nhất chính là đánh trả, Cố Bảo Bối tôi cũng không ngoại lệ, cho dù tôi là người của công chúng, tôi cũng biết phẫn nộ, sẽ tức giận, sẽ rất muốn đánh cô ta. Cho nên, đánh tốt, đây là lời nói thật. Nhưng mà, lí trí mách bảo tôi, đánh người không thể giải quyết được vấn đề, chỉ làm tăng thêm phiền toái. Cho nên, tôi muốn nói, bởi vì mọi người yêu tôi, vốn nghĩ rằng tôi đang tức giận, muốn giúp tôi đỡ tức giận, tôi rất cảm kích. Nhưng mà, để giảm bớt phiền toái không cần thiết, không cần để chúng ta phải lo lắng vì đối phương, vậy nên lần sau đừng làm như vậy."

Tôi cười cười, đứng đắn đứng dậy, trực tiếp nhìn về phía mọi người và máy quay, cúi người chào, sau đó rất nghiêm túc nói: "Đầu tiên, tôi thay mặt gia đình Hải Bảo của tôi, bày tỏ sự áy náy vô cùng đến Quý Khiết Nhi tiểu thư. Nguyên nhân chuyện này là do tôi gây lên, cho nên, xe ô tô bị đánh hỏng, tiền thuốc thang, tất cả bồi thường tôi sẽ gánh chịu. Còn về Quý Khiết Nhi tiểu thư liên tục vu oan cho tôi, tôi lựa chọn dùng pháp luật để giải quyết. Chuyện này xin được giải thích đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 60

"Tiểu Ái, cô nói hiện tại Phó Quân Nhan đang trong bệnh viện, cần tiếp nhận phẫu thuật. Với trí tuệ của cô, Phó Quân Nhan còn có phó đạo diễn đã ngủ lại tại sa mạc, nhưng tại sao chỉ có cô và Phó Quân Nhan bình yên đi ra ngoài, hơn nữa thể lực phía nữ kém hơn, lại chỉ có mình cô bình yên vô sự, về điểm này cô có thể giải thích rõ hơn không?"

"Tiểu Ái, cô vừa đi ra khỏi sa mạc đã nhào vào lòng hào môn, xin hỏi Phó Quân Nhan làm thế nào? Cô xác định tình trạng của công tử bây giờ thế nào không? Tại sao công tử không đến đây với cô? Có phải cô vì giữ vững hình tượng nên mượn hình tượng của công tử để tranh thủ sự đồng tình không?"

"Tiểu Ái, xin hỏi cô và tổng giám đốc Mạc cùng đi khoa phụ sản là để nói rõ cô đã bắt cá hai tay sao? Tiểu Ái cô thật sự đang mang thai sao? Hôm nay cùng nhau tham dự để công khai mối quan hệ sao?"

"Tiểu Ái, cô không bày tỏ áy náy đến công tử sao? Tại sao công tử Quân Nhan nhập viện mà cô lại không bị thương chút nào?"

"Tiểu Ái, xin chào, vợ của phó đạo diễn nghi ngờ hai người vì sống mà mưu sát anh ấy, xin hỏi cô có ý kiến gì? Phó đạo diễn là người sống sờ sờ, tại sao anh ấy lại không bò từ trong xe ra ngoài? Có phải hay không anh ấy thật ra có ra ngoài? Ở trong sa mạc 9 ngày hai người ăn gì để sống sót? Hay là các người ăn thịt người sao?"

Nghe đến đó, vốn tôi đang chờ đợi, tôi hoàn toàn không thể tin nổi ngẩng đầu nhìn người phóng viên kia với tốc độ rất nhanh. Trong miệng thình lình nói lên: "Thịt người. Cẩn thận không có người thịt anh đó. Anh mới ăn thịt người. Cả nhà anh đều ăn thịt người." Nói xong không tự giác nhíu mày, phòng má lên để hô hấp……

Tôi có thể tưởng tượng ra có người sẽ nghi ngờ tôi vì tranh đoạt thức ăn mà làm một chút việc không tốt, nhưng tuyệt đối không liên tưởng tới chuyện mưu sát ăn thịt người, đây là chuyện mất hết tính người như thế nào? Tôi không kìm chế được lắc đầu một cái, thất vọng nhìn người phóng viên đặt câu hỏi kia, cùng những phóng viên đang nín thở chờ đợi tôi trả lời. Trong lòng không khỏi nặng nề, cuối cùng thì thành cái dạng gì mới có thể mất hết nhân tính đến độ này? Nhưng, chân tôi lại bị anh họ đá nhẹ, trực tiếp tỉnh lại…….. Cố Bảo Bối, cô là đồ cá nóc ngốc nghếch……..

Tôi thở ra một hơi, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, chuẩn bị lên tiếng lại thấy anh họ tôi lắc đầu một cái, đưa tay trấn an anh, nghiêm túc mở miệng, nói: "Vấn đề của mọi người quá nhiều, tôi phải trả lời một hơi đúng không? Những vấn đề khác trước không nói, tôi muốn nói về chuyện giữa tôi và Phó Quân Nhan. Cố Bảo Bối chỉ nói một câu, tôi yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi, chúng tôi muốn ở bên nhau, không có bất kì ngộ nhỡ gì xảy ra. Nếu như các vị còn không tin lời tôi nói, như vậy tôi chỉ có thể nói lại một lần, đó chính là, nếu như không có bất kì việc không hay gì xảy ra, tôi cũng sẽ cố gắng sống sót thật tốt, tôi sẽ không đi tìm cái chết. Nhưng mà, Cố Bảo Bối tôi đời này sẽ chết theo anh ấy. Như vậy đủ chưa? Có thể tin được không?"

Tiếp sau đó, tôi quay đầu lại nhìn anh họ tôi, nhận lấy ánh mắt khích lệ của anh nói tiếp: "Tôi là diễn viên, nhưng cũng chỉ là người bình thường, người bình thường cũng sẽ có bạn bè. Người bình thường cũng sẽ có những lúc ăn cơm uống rượu với bạn bè, có những lúc cũng sẽ nhờ bạn bè giúp đỡ, cũng sẽ có những lúc tâm sự với bạn bè. Người bình thường cũng sẽ nghèo vì bạn, phú vì bạn, không thể vì tôi là diễn viên,d/i/ễ/n/ /đ/à/n/ /l/ê/ /q/u/ý đô//n, là con gái, vì dáng dấp của tôi, bên cạnh tôi xuất hiện thêm mấy hào môn, liền cho rằng tôi dựa vào người có quyền có thể một bước lên trời.

Tôi biết rõ, nói như vậy mọi người sẽ không tin, nhưng tôi không thể làm gì khác hơn là công khai một chuyện, hi vọng mọi người sẽ không dây dưa đến vấn đề này nữa.

Đầu tiên, tổng giám đốc Tiếu thị, Tiếu Mạc Tiếu là cha tôi, cha và con gái cùng ra cùng vào, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện kinh thiên địa nghĩa (bình thường). Cho nên người bên cạnh tôi, tổng giám đốc Mạc thị, Mạc Nặc Vân tiên sinh là anh họ của tôi. Bộ phim 'Hám Tình' tôi đã diễn, là diễn lại chuyện xưa của mẹ tôi, tôi tin, bây giờ thì mọi người đã biết đầu đuôi mọi chuyện rồi, cho nên, người này, người các vị nói là đối tượng bắt cá hai tay với tôi." Tôi đưa tay chỉ về phía anh họ, nở nụ cười châm chọc nói: "Anh ấy là anh họ thân thiết của tôi, là bạn lớn lên với tôi từ nhỏ, vừa là người thân, vừa là bạn bè tốt nhất của tôi, Các vị cảm thấy tôi và anh ấy có thể giống như lời Quý Khiết Nhi tiểu thư nói sao, khó coi đến thế nào nữa?" Tôi hất cằm hừ hừ, bảo bảo, mẹ đang tức giận, con đừng nhìn nhé. Mẹ khiến những người cả ngày chỉ biết quấy đục người khác kia lăn xa một chút…….. Hừ hừ…

Nói xong tôi chỉnh lại gương mặt của mình, tiến vào vấn đề một vấn đề chính nữa của hôm nay: "Vấn đề gặp nạn ở sa mạc lần này, tôi muốn nói, tôi có thể sống sót, còn có thể bình an đứng ở đây, không phải nhờ những hành động hèn hạ như mọi người nói. Mà nhờ có một người ngu, anh dùng cả sinh mạng của mình để yêu tôi, đem toàn bộ nước nhường tôi. Cho nên, chuyện của phó đạo diễn tôi rất đau lòng, nhưng tôi vẫn phải giải thích." Lời của tôi còn chưa nói hết, sau lưng lại vang lên một giọng nam truyền đến, anh nói: "Không cần giải thích."

Tôi nghiêng mặt nhìn sang, chỉ thấy Phó Quân Nhan ngồi trên xe lăn, đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng họp. Trên tay anh còn treo móc truyền dịch, trên người anh mặc một chiếc áo khoác trắng, dưới chân đắp một chiếc chăn màu xám nhạt. Dù vậy nhưng nhìn anh vẫn sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái như cũ, chỉ là sắc mặt tái nhợt, khiến anh có mấy phần nhu nhược làm đau lòng người. Anh được người đại diện Từ Kinh Kỷ đẩy đến, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Phó Quân Nhan cứ như vậy xông vào tầm mắt tôi, tư thái ưu nhã tuấn tú như cũ, lòng tôi không hiểu sao, lại có cảm giác chua sót, anh làm xong phẫu thuật đã tỉnh rồi sao? Tôi vội vàng đứng dậy đi về phía anh, phóng viên của những tòa soạn lớn cũng nhanh chóng đứng dậy đi về phía trước, hiện trường lại loạn lên một lần nữa, bảo vệ nhanh chóng bảo vệ tôi, bởi vì sợ ánh đèn flash chói mắt nên tôi nghiêng mặt đi, lại thấy đầu tiên Phó Quân Nhan hòa nhã thắng giọng nói: "Mọi người chụp hình cũng được, nhưng xin mọi người đừng mở đèn flash về phía Tiểu Ái." Tôi theo bản năng dừng bước chân, trong lòng chua xót không chịu nổi, nhưng chỉ hơi đảo tròng mắt, đi tới bên cạnh anh, ngồi xổm xuống bên cạnh anh nắm chặt tay anh, không nói gì nở nụ cười với anh.

Phó Quân Nhan siết chặt lòng bàn tay tôi, sức lực rất yếu, có mấy phần yếu đuối nói: "Ngoan, đứng phía sau anh đi." Tôi gật đầu một cái, đặt tay anh lại, nghe lời đứng dậy, Từ Kinh Kỷ hơi gật đầu với tôi, cười yếu ớt nhường vị trí của mình cho tôi. Tôi ngoan ngoãn đứng phía sau đẩy xe lăn cho Phó Quân Nhan, không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng lại thấy một đám phóng viên như lang như hổ, không thể làm gì hơn là nghiêng đầu nhìn màn hình phát sóng.

Sau đó tôi nghe thấy anh nói, khóe miệng nở nụ cười, anh ôn hòa nói: "Quân Nhan vừa mới ra khỏi phòng phẫu thuật, nhanh chóng lên đường cắt đứt buổi họp báo của mọi người, gây nên sự bất tiện cho mọi người, mong được thông cảm." Sau đó anh khẽ rũ mắt xuống, không còn nụ cười ấm áp nữa, gương mặt trầm tĩnh, giống như cây tùng trúc bình thường an tĩnh, anh nói: "Về chuyện phó đạo diễn qua đời, Quân Nhan rất buồn. Nhưng chuyện này không cần giải thích, đối với sự chất vấn của các vị, Quân Nhan chỉ muốn nói, Quân Nhan mặc dù không nói, nhưng có thể tính toán rõ ràng vị trí xảy ra sự việc, nếu như mời đội ngũ chuyên nghiệp đi tìm, tin tưởng rằng có thể tìm được. Không để cho phó đạo diễn một thân một mình a, vất xác ngoài hoang dã cũng là nguyện vọng của tôi và Tiểu Ái. Đến lúc đó, rất nhiều chuyện, thật hay giả là hiển nhiên. Quân Nhan cũng không muốn tốn nhiều môi lưỡi."

"Mặc dù công tử nói rất có đạo lí, nhưng tiến hành đào móc trong sa mạc, cần một lượng lớn nhân lực, chính phủ và địa phương sao có thể điều động chứ, bọn họ nhất định sẽ không đồng ý chi ra khoản kinh phí lớn đến vậy. Đến lúc đó lại lấy đây làm cớ để kéo dài sao?"

"Không cần họ chi, số tiền này tôi bỏ ra." Phó Quân Nhan cười khẽ, nhàn nhạt nâng khóe môi, ánh mắt rõ ràng nhìn về người phóng viên kia, thông suốt hỏi: "Đối với một người đã chết qua một lần thì tiền có tính là gì?" Âm thanh rõ ràng, nhưng lại chặn họng được rất nhiều người không nói được gì.

Anh vừa nói vừa cười cười, nụ cười ấm áp như gió xuân, khiến không khí hòa nhã hơn rất nhiều, Phó Quân Nhan giương mắt, ung dung mà tĩnh mịch nhìn mọi người xung quanh, lại quay đầu nhìn tôi bằng ánh mắt ấm áp, rồi chậm rãi từng câu từng chữ mở miệng, tôi nghe thấy anh nói: "Tất cả những chuyện, để nước cho cô ấy uống, bảo về cô ấy trong sa mạc, tất cả chỉ có ba chữ, tôi nguyện ý. Vậy nên mọi người không cần chất vấn, cũng không cần phỏng đoán. Giống như cô gái ngốc này, chỉ vì không muốn làm liên lụy đến tôi, thiếu chút nữa cũng bỏ qua tính mạng của mình. Tôi không ngại mọi người chú ý đến cuộc sống của chúng tôi, nhưng mà, từ rất lâu, đời sống cá nhân của chúng tôi, ấm lạnh tự chúng tôi biết là đủ rồi."

Nói xong, trong chớp mắt, vẻ mặt Phó Quân Nhan có chút ưu thương thoáng qua, anh nhìn về phía mọi người bằng ánh mắt nặng nề, đáy mắt sâu như bầu trời đêm, chỉ nghe thấy anh tiếp tục mở miệng nói: "Tôi không hiểu rõ, các vị ngồi đây đã được giáo dục như thế nào? Sau khi người ta trải qua đại nạn, không cảm thấy may mắn cho người còn sống, mà lại còn đi chất vấn người còn sống. Tới lúc nguy nan, đầu tiên phải giúp đỡ người già, trẻ em và phụ nữ, điều này chẳng lẽ không đúng sao? Cái này vốn là điều nên có của một con người. Là một người đàn ông, người phụ nữ của tôi không bị thương chút nào, đây là niềm kiêu ngạo của tôi, người nào có tư cách để đứng ra chỉ trích? Tại sao cô ấy phải xin lỗi mấy người?" Mỗi câu anh nói đều rất khí phách, dần dần, tôi nhìn thấy rõ ràng, nhưng người kia mới vừa rồi còn có sự tức giận bức người, cuối cùng đều ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Phó Quân Nhan trầm tĩnh mà an nhiên nhìn khắp phòng một lượt, cuối cùng lắc đầu nhẹ giọng thở dài, anh nói: "Tôi cảm thấy, thật sự rất buồn……."

Cả phòng cũng yên lặng theo tiếng thở dài của anh, ngoài ra, cũng chỉ có tiếng hít thở, còn có cả tiếng gió vang lên ngoài cửa sổ. Cuối cùng, nơi này bị

chèn ép trong tĩnh lặng, Phó Quân Nhan vỗ nhẹ lên mu bàn tay của tôi đang đỡ xe lăn, dịu dàng nói: "Đứng có mệt không em? Bảo Bối, đi thôi, chúng ta nên trở về nghỉ ngơi."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 103: Chương 60.2

Kết quả của buổi họp báo, tin tức về tôi và Phó Quân Nhan lại một lần nữa công chiếm tất cả tin tức giải trí……. Tờ báo tạp chí đều có mặt chúng tôi….. lượt truy cập internet cũng là tìm kiếm thông tin về chúng tôi…… tin tức giải trí trên ti vi lặp đi lặp lại những thông tin về chúng tôi, còn nữa, microblogging gần như tê liệt, không thể truy cập được……. Phó Quân Nhan cười nói: "Tổng hợp tất cả các báo cáo, tin tức của chúng ta trong buổi họp báo đủ hót……

Tôi không tránh khỏi có chút buồn bã, ngồi trong phòng bệnh vừa nhìn tin tức giải trí, nhìn thấy gương mặt của chúng tôi, vừa gọt hoa quả nói: "Phó Quân Nhan, quần chúng nhân dân liệu có thể chỉ vì nhìn thấy chúng ta mà buồn nôn không nhỉ?"

Phó Quân Nhan nhún nhún vai, bày ra gương mặt vô tội, nhìn đài truyền hình đang phát lại tin tức, đột nhiên khẽ cười tựa vào đầu giường nói thầm: "Tư thế oai hùng, phấn trấn bừng bừng của Bảo Bối nhà ta có thể đứng lên bảo vệ anh rồi…."

Tôi không biết nói gì, tôi thấy câu nói của Phó Quân Nhan tràn đầy chua sót. Nhưng tôi cũng không nói gì kích thích bệnh nhân, mà nhai thật mạnh vào miếng táo, ôm cánh tay anh ninh nọt nói: "Ặc, người ta chỉ làm như vậy có một lần thôi mà, ách…….. Chỉ là biểu diễn thôi mà……..……..."

"Anh còn tưởng em là một người mẹ mạnh mẽ cơ đấy……..." Anh nổi tính trẻ con nhẹ giọng hừ hừ, nhào tới cắn miếng táo trên tay tôi.

Đầu tiên là tôi sững sờ, sau đó hô to, vội vàng lôi kéo Phó Quân Nhan để anh phun ra, vội vàng kêu lên: "Không ăn được đâu? Vừa làm phẫu thuật xong không thể ăn được. Anh mau phun ra, phun ra."

"Anh chết em sẽ đau lòng sao?" Vậy mà anh lại nuốt miếng táo xuống, không chút để ý xoa bụng hỏi tôi.

Tôi nhìn xong vừa vội vừa giận, lập tức không kịp phản ứng xem anh thế nào, đánh mạnh một phát lên ngực anh nhưng kịp thời dừng lại, thở phì phì cúi đầu liên tục cắn ăn quả táo, sau khi chỉ còn lại cái lõi tôi mới yên tâm. Lúc này tôi mới bạo gan, mạnh mẽ hỏi: "Phó Quân Nhan, anh lại nổi con gì thế hả? Anh cứ đi kích thích em nữa đi, Anh cứ thử không thèm chú ý đến cơ thể của mình nữa đi. Bác sĩ nói em không đủ dinh dưỡng. Anh cứ chọc tức em nữa đi….. em sẽ không ăn gì nữa, cho anh gấp chết."

"Đừng ăn, anh cũng không ăn." Anh bĩu môi, nhìn cái lõi táo trong tay tôi bằng ánh mắt đầy thâm ý, nụ cười rất đẹp mắt, nhìn rất tốt, chỉ mà quá mức yêu nghiệt,d,i,ễ,n, đ,à,n,, l,,ê,q,u,ý,,đ,ô,n, khiến người ta có cảm giác mạo hiểm tà khí.

Tôi có chút quẫn, có chút nghi ngờ nhìn lên màn hình tivi, nhìn thấy ánh mắt u ám khác thường của anh, trong lòng cũng mơ hồ hiểu ra sao anh lại có dáng vẻ như thế này, không nhịn được nhìn anh kêu lên: "Sao anh lại có thể giận dỗi như đứa bé thế chứ. Em vì bảo vệ anh nên mới mở cuộc họp báo để công bố tin tức đó chứ. Cho tới nay em luôn là người ngu ngốc, bây giờ muốn là người ngu cũng không được ạ. Em cũng chỉ muốn làm một ít chuyện cho anh thôi. Em cũng muốn bảo vệ anh. Một mình anh sao có thể kiên cường mãi được. Người đàn ông cũng có thể khóc, cũng có thể kêu đau. Giống như anh họ ấy, mới bị va chạm một chút mà cũng có thể mặt như đưa đám cả ngày. Tại sao Phó Quân Nhan luôn phải kiên cường, Phó Quân Nhan không biết đau, không khổ sở sao? Công tử Quân Nhan cũng là người mà. Người đàn ông của em cũng là người mà." Tôi quay mặt đi, nhịn không được lại rơi nước mắt.

Phó Quân Nhan nghe xong cũng chậm chạp, anh chậm rãi cúi đầu, dấu đi nụ cười khổ sở trên mặt, chỉ lẳng lặng nhìn tôi. Một lát sau, anh mới vươn tay kéo tay áo tôi giống như đang dụ dỗ, tôi trừng mắt lườm anh một, giật tay lại, quay mặt sang một bên không thèm để ý đến anh. Anh thở dài bất đắc dĩ, buông lỏng cánh tay kéo tôi, cầm điều khiển ti vi tắt tivi đi, vừa dịu dàng nhận lỗi trước: "Anh sai rồi. cá nóc ngốc nghếch, anh đang dọa em thôi, anh có thể ăn táo, không làm sao đâu." Nói xong quay mặt sang một bên, khẽ nâng cằm lên một độ cong đẹp mắt, bất đắc dĩ lắc lắc cánh tay tôi lấy lòng, nói: "Đừng khóc, ngồi lên đây, nhìn anh này."

Tôi len lén liếc anh một, thấy anh lại trở về dáng vẻ như cây trong gió xuân, lúc này mới di chuyển cái mông, đại nhân đại lượng quay người lại, ngồi nhìn thẳng vào Phó Quân Nhan, phồng má giả làm cá nóc, nhìn thẳng vào anh.

Phó Quân Nhan bất đắc dĩ đưa tay xoa xoa đầu tôi, anh lại chọc chọc vào hai má đang phồng lên của tôi, dịu dàng vuốt chóp mũi tôi nói: "Em đấy. Cô gái yếu ớt."

Tôi nhíu nhíu mày, quệt mồm, vỗ vỗ tay anh: "Cũng do anh nuông chiều mà ra."

"Ừ." Anh gật đầu, trong mắt đều là nụ cười.

Tôi có hừ một tiếng, làm ra vẻ kiêu ngạo hỏi: "Phó Quân Nhan, tại sao em không thể bảo vệ anh? Em chỉ muốn đứng lên giải thích những lời đồn đại lung tung lộn xộn kia, để cho anh có thể yên tâm dưỡng bệnh thật tốt……. Như vậy cũng không được sao?"

Anh trầm mặc một, sau đó lại nhìn tôi rơi vào trầm tư một lúc lâu mới nói: "Không phải là không thể được….." Anh dừng lại một chút, lại giống như không thể làm gì, nhìn tôi hỏi: "Nhưng mà, Bảo Bối em có nghĩ qua chưa? Chúng ta có thể đi chỉ trích một người đã qua đời sao? Nên trách anh ấy dừng xe ở khu vực có cát chảy, hay là trách anh ấy làm rơi chìa khóa ra bên ngoài, hay là tránh anh ấy buông tha chính mạng sống của mình đây? Dù cho nó là sự thật thì chúng ta cũng không thể làm như vậy." Anh vừa nói vừa nhìn sâu vào đáy mắt tôi, nhẹ giọng than: "Chuyện cũ đã qua, hãy để cho tất cả được lặng yên đi."

Lời nói dịu dàng của anh, từng câu, từng chữ đánh vào ngực tôi, tôi chậm chạp, khẽ rũ mắt xuống, nhớ tới gương mặt suốt ngày chỉ chỉ vào bụng dưa hấu của mình cười ha hả, tôi áy náy cúi đầu xuống, có chút lo lắng giải thích: "Phó Quân Nhan, em chỉ muốn nói cho bọn họ biết, chúng ta không hại chết phó đạo diễn, em không nghĩ xa như vậy…….. em không trách anh ấy…… Chưa bao giờ em có suy nghĩ như vậy……."

Phó Quân Nhan vừa nghe vừa nở một nụ cười trấn an với tôi, anh đưa tay lên sờ vào mặt tôi, ngón tay dài đặt tên môi tôi, lắc đầu một với tôi, nói: "Không cần giải thích, anh hiểu rõ."

Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên, tôi ngơ ngác nhìn vào ánh mắt tốt đẹp, tinh xảo của anh, nhìn hai hàng mi thon dài của anh khẽ lay động, giống như một bức tranh tuyệt thế. Sau đó, anh nói từng câu từng chữ ý vị sâu xa: "Đứa nhỏ ngốc, sao em lại nghĩ sự việc đơn giản vậy chứ. Giải thích có tác dụng không? Cái gì mà chân tướng chứ? Trên thế giới này không có chân tướng, em tin vào điều gì, vậy thì đó chính là chân tướng."

Tôi ngạc nhiên, không hiểu sao tôi lại cảm thấy giọng anh có chút tang thương, nhưng anh thông suốt như vậy, câu nói đầu tiên đã đánh thẳng vào lòng tôi.

Phó Quân Nhan thấy tôi nhìn anh đến mất hồn, cười cười, vươn tay rút khăn giấy nhận lấy lõi táo trong tay tôi, ném vào thùng rác. Sau đó lại rút ra khăn giấy khác tỉ mỉ giúp tôi lau sạch tay, nói tiếp: "Lúc này giải thích không tính là có lỗi, ít nhất có thể khiến trái tim những người yêu chúng ta yên tâm hơn. Nhưng mà, có thể hoãn lại một chút nữa. Nguyên nhân về cái chết của phó đạo diễn, cho dù chúng ta có tìm ra bằng chứng cụ thể, cũng sẽ có người nói ra nói vào. Huống chi, bây giờ chúng ta còn chưa có chứng cớ trong tay. Bảo Bối ngốc nghếch, trên thế giới này có rất nhiều chuyện không rõ ràng, chúng ta vì mình còn sống, không thẹn với lương tâm của mình, không cần phải quan tâm đến cái nhìn của người khác, hiểu không?"

Anh đột nhiên lại dừng lại, nắm chặt tay tôi, một đôi mắt đẹp nhìn tôi thật sâu, đáy mắt có mấy phần chăm chỉ nghiêm túc, anh nói: "Hơn nữa, cá nóc ngốc nghếch, em chọn thời gian mở cuộc họp báo rất không tốt. Bảo Bối, em phải biết em có dấu hiệu sinh non, cơ thể em rất yếu, lại mang bảo bảo trong người, thân thể khỏe mạnh mới là tiền vốn cách mạng, lúc này em đứng ra làm cái gì? Anh hận không thể thời thời khắc khắc bảo vệ bên người em, vậy mà khi anh đi ra khỏi phòng phẫu thuật lại không thấy em đâu. Cho nên, anh phải nghiêm túc nói cho em biết, đối với hành động lần này của em, anh rất lo lắng, và anh cũng rất tức giận."

Tôi cứng họng, ngoài xấu hổ cũng chỉ là xấu hổ…… Có lẽ trở lại buổi họp báo tôi cũng chỉ muốn làm rõ một chuyện, suy nghĩ một chút vẫn không nhịn được, tôi chân chó (nịnh bợ) nở nụ cười khúc khích, nhân lúc này hỏi luôn: "Nhưng tại sao anh lại biết? Em …… em đã cắt dây điện tivi rồi mà."

Phó Quân Nhan nghe xong hình như muốn cười nhưng không cười, lắc đầu một nhìn tôi, điểm một lên lỗ múi tôi, nói với tôi: "cá nóc ngốc nghếch." Sau đó ngón tay anh nhẹ nhàng rơi vào màn hình điện thoại di động.

…….. Bây giờ khoa học kĩ thuật có phải quá hiện đại rồi không?!!!!!!

Tôi rối rắm nhìn chằm chằm điện thoại di động,diễnđànlêquýđôn.com, sau đó cái đầu vẫn cúi nhưng vẫn len lén nhìn Phó Quân Nhan, lắc lắc cánh tay anh làm nũng, giọng nói ngây thơ: "Phó Quân Nhan em biết rõ sai lầm rồi mà, anh đừng tức giận, có thể đừng phạt em không?" Nói xong tôi lại chỉ chỉ vào bụng mình, đặc biệt tự hào nói: "Em có bia đỡ đạn này."

Phó Quân Nhan nghe xong, dứt khoát im lặng quay mặt sang chỗ khác, ngay lúc tôi rất vui sướng hả hê, anh đột nhiên lại quay đầu nhìn tôi bằng vẻ mặt rất vô tội, nói: "Không được giày vò em, vậy thi giày vò anh thôi…..

Đây mới gọi là sát chiêu…….. "Oa oa oa, không cần……..." tôi giả vờ khóc, bày ra gương mặt đáng thương.

Phó Quân Nhan nở nụ cười, cố làm ra vẻ bình tĩnh, hừ hừ giọng nói: "Vậy em phải ngoan một chút cho anh."

"Thật sao……" Tôi hơi nghiêng đầu, hai tay chống lên mặt nhìn anh.

Phó Quân Nhan kéo mu bàn tay đang chống lên mặt của tôi xuống, lúc này mới vuốt ve mặt tôi nói: "Được rồi, không đùa với em nữa, anh nghe lời em, anh biết phải nhanh chóng khỏe mạnh lại thì mới có thể chăm sóc được cho em." Nói xong anh lại vất vả ngáp một, yên lặng nhìn tôi, tôi có chút trẻ con kéo cánh tay anh nghe anh nói: "Bảo Bối, em phải nhớ, xin em vĩnh viễn luôn đứng phía sau anh, để anh bảo vệ em, bảo vệ đứa bé của chúng ta, bảo vệ An An,thậm chí là cả bác trai. Chỉ có lúc anh không thể đứng lên được nữa, lúc đó mới cần em đứng lên bảo vệ người già và trẻ nhỏ. Hiểu không?"

"Tại sao? Em cũng muốn bảo vệ anh……." Tôi có chút tức giận, mở to hai mắt trừng anh.

"Em trông coi anh, …. Anh bảo bảo vệ em, đây là bình đẳng."

"Căn bản là không ngang nhau được không……"

"Em ở bên cạnh anh không đổi, đây chính là bảo vệ tốt nhất….." Anh nói xong lại ngây thơ dịu mắt, nháy mắt mấy cái với tôi, bĩu môi nói: "Anh mệt rồi."

"Thật sao." Tôi không thể làm gì hơn là phồng má gật đầu một, thấy anh mệt nhọc cũng không nói nhiều với anh nữa, chỉ cúi người hôn một lên trán anh,

tôi nói: "Em hôn anh một, phải ngủ thật ngoan đấy……..."

Anh cười, đột nhiên lại bĩu môi, nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội, đáy mắt có mấy phần nhộn nhạo, lại mát mẻ sạch sẽ, cha chỉ môi mình nói: "Mẹ hôn rồi, bây giờ bảo bảo cũng phải hôn nữa."

Tôi đã sớm bị anh câu mất hôn, ngoan ngoãn cúi người hôn anh một nữa.

Trong phòng bệnh trở lại yên tĩnh, tôi nghiêng đầu dựa lưng vào ghế lặng lẽ nhìn Phó Quân Nhan. Khi ngủ, dung nhan thuần khiết sạch sẽ, hàng lông mày rậm rạp, lông mi cong vút theo mí mắt nhắm lại. bởi vì ngủ nên hô hấp cũng rất vững vàng, còn có gương mặt chậm rãi chìm vào giấc ngủ, tốt đẹp như ngày xuân là tan tuyết. Đột nhiên khi đó tôi lại nghĩ, thì ra, đạp bến Thiên Sơn Vạn Thủy, khoảng cách hai đời, những ngày tốt đẹp nhất là những ngày có anh bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chương 61

An An ở nhà anh họ tôi chơi với Tiểu Khải cả ngày, đến tối ngày hôm sau cậu nhóc mới trở lại. Cậu nhóc kia gõ cửa phòng bệnh, chính tôi ở trong phòng hỏi vọng ra: "Ai đấy?".

An An đứng ngoài cửa nhanh chóng trả lời: "Chị ơi, anh rể ơi mở cửa nhanh lên, An An dẫn theo mười cháu trai nhỏ trở lại."

Tôi vừa nghe xong liền trợn tròn mắt. Quay đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan, sau đó âm thầm cúi đầu nhìn cái bụng vẫn chưa có dấu hiệu gì của mình, rối rắm đứng dậy đi mở cửa.

Cố Tiểu An sau khi vào phòng không nhảy vào lòng tôi và Phó Quân Nhan như bình thường, mà yên ổn ngồi trong ngực Mạc Nạc Vân, hai người chung sống hòa bình đến quỷ dị, nhưng nhìn qua hài hòa vô cùng, An An không giận dỗi, anh họ tôi cũng có thâm ý rất đặc biệt. Cậu nhóc kia ngồi xong, cơ thể nhỏ bé ngồi gọn trong ngực anh họ tôi, cọ trái cọ phải khiến quần áo của anh họ tôi có rất nhiều nếp nhăn. Sau đó lại chỉ huy anh họ tôi đưa túi sách Lạc Lạc nhỏ cho nhóc, ôm túi sách nhỏ, hết ngó ngó nhìn tôi lại quay sang ngó ngó Phó Quân Nhan, ngược lại lại thấy cậu nhóc thẹn thùng ưỡn mặt lên, gương mặt nhỏ nhắn hồng hồng, che gương mặt nhỏ nhắn của mình vui sướng nói với tôi: "Chị ơi, An An mang đến mười cháu trai nhỏ luôn,."

Tôi vừa thấy rồi rắm lại thấy tò mò, nhìn thấy vẻ mặt anh họ tôi ở sau lưng là liều chết nín cười, tôi không tự chủ được mặt mày cũng dãn ra hơn nhiều, mang theo sự cảm 'không rõ', quay đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan nhờ giúp đỡ.

Phó Quân Nhan tính tình tốt, lông mày cũng không nâng lên một, vẻ mặt tươi cười ngoắc ngoắc tay với Cố Tiểu An, dùng giọng điệu rất dịu dàng hỏi cậu nhóc: "Thật sao? Vậy An An cho anh rể xem một chút được không?"

Cố Tiểu An vui sướng gật đầu một, đôi mắt to sáng ngời như thủy linh, thận trọng lấy bản vẽ của mình ra, sau đó vỗ vỗ vào người anh họ tôi vẫn đang ôm bé, anh họ tôi cau mày, bóp gương mặt nhỏ bé của An An một, không chịu duỗi thẳng cái chân dài xuống. Chỉ thấy An An hét một tiếng, lập tức giống như một làn khói thuần thục tụt xuống khỏi chân anh họ tôi.

Tôi tò mò nhìn chằm chằm cậu nhóc, lại nhìn thấy An An hào hứng chạy đến trước giường của Phó Quân Nhan, đột nhiên lại dừng lại. Đôi mắt to tròn như tinh linh quay một vòng, đột nhiên sau đó lại nghiêng nghiêng đầu nhìn, làm một hành động rất đáng yêu, ngón tay út mập mạp chọc chọc vào mu bàn tay của Phó Quân Nhan: "Anh rể bị tiêm có đau không?"

Không đợi Phó Quân Nhan trả lời, cậu nhóc ngước gương mặt nhỏ nhắn, lắc lắc bắp chân và cánh tay, cầm lấy bàn tay của Phó Quân Nhan hôm qua mới truyền dịch, ngốc nghếch gật đầu một nói: "An An biết. Khi tiêm có chút đau, nhưng mà An An thổi thổi. An An yêu thương sẽ không đau nữa." Nói xong dưới sự giúp đỡ của anh họ tôi, cậu nhóc leo lên giường bệnh, cái miệng nhỏ nhắn bẹp một tiếng, hôn lên mu bàn tay của Phó Quân Nhan, suy nghĩ một chút, gương mặt nhỏ nhắn lại cúi xuống hôn một nữa, mới ngẹo đầu hỏi: "Anh rể ơi, anh còn đau không?"

Phó Quân Nhan sờ sờ đầu cậu nhóc, nhìn lại mu bàn thay của anh bị cậu nhóc hôn mấy cái nên có rất nhiều nước miếng, đáy mắt cũng là một mảnh ấm áp, anh nghiêm túc quay đầu nhìn cậu nhóc kia trả lời: "Cám ơn An An, anh rể không đau nữa." Vừa nói vừa sờ sờ gương mặt bánh bao của An An, tràn đầy mong đợi hỏi: "An An vừa nói là mang đến cháu trai đâu?"

Cố Tiểu An nghe vậy cả cơ thể nhỏ bé lập tức chấn động, yêu quý sờ sờ bản vẽ nhỏ của mình, nhỏ giọng thần thần bí bí nói: "Cháu trai nhỏ ở trong này." Sau đó cậu nhóc cẩn thận mở bản vẽ nhỏ ra, theo đó, tôi nhìn thấy trong hình vẽ có đến mười con vật giống như Tiểu Khải, chạy đuổi theo quả bóng nhỏ, lăn lộn trên đất, ngoắc ngoắc cái đuôi, rồi còn ngậm món đồ chơi hình khúc xương…….. Ngây thơ ngốc nghếch…… nhưng mà, cháu trai. Từ trong bụng tôi sinh cho nhóc 'cháu trai'……

Cuối cùng anh họ tôi cũng không nhịn cười nữa, cất tiếng cười to, ôm bụng cười vô cùng đáng đánh đòn: "Công tử. Công tử Quân Nhan. Thì ra anh là loại này sao? A ha ha ha ha ha."

Tôi giận, bĩu bĩu môi quay đầu nhìn anh chằm chằm nói: "Đồng chí Mạc Nặc Vân, anh cho em đi một bên, cẩn thận em liên lạc với từng bạn gái trong xì

căng đan của anh, sau đó sẽ liên lạc với mẹ anh. Với bác gái ấy à, bác muốn bế cháu lâu lắm rồi. Lúc đó em gái sẽ nhìn xem anh là dạng gì. Hà hà hà ha ha ha ha ……"

Đáng tiếc, tôi có đe dọa cũng vô dụng, anh họ tôi vẫn cười như cũ, cười đến run rẩy hết cả người, cả đầu cũng lắc lư, lại chỉ chỉ An An ngồi một bên với cả đống chó nhỏ bắt đầu châm chọc.

Đột nhiên lúc này lại nghe thấy Phó Quân Nhan mở miệng: "Nặc Vân, anh có biết ca sĩ Tần Mộng Manh không? Hình như tôi thấy cô ấy cầm bệnh án trong tay tới tìm anh đấy."

Anh họ tôi nghe vậy cứng đờ, nụ cười vẫn còn trên mặt, trợn to mắt nhìn về phía Phó Quân Nhan: "Anh đang đùa đó à?"

Phó Quân Nhan nhìn anh không nói lời nào, sau đó nghiêm túc lắc đầu với anh họ.

Vì vậy, anh họ tôi nóng nảy, dễ dàng nổi nóng túm tóc giống như lửa đang cháy tới mông, vỗ bắp đùi nói: "Gần đây anh vội vàng làm ăn, không để ý đến ha ha……" Sau đó giống như một làn khói bỏ chạy mất bóng, cánh cửa còn đập mạnh đến vang dội……

"Tần Mộng Manh là ai?" Dọa anh họ tôi sợ thành như vậy? Sao tôi không biết nhỉ……

Phó Quân Nhan cúi đầu nhìn vào gương mặt tràn đầy tò mò của Cố Tiểu An thì cười cười, nhẹ giọng trả lời tôi: "Là ca sĩ mới xuất đạo ở công ty của em."

"Dính vào một chỗ với anh họ sao?"

Phó Quân Nhan gật đầu một, vừa ôm Cố Tiểu An tiếp tục nhìn 'cháu trai nhỏ' vừa trả lời: "Mấy tháng trước có gặp trong nhà để xe."

"Không phải thực sự đến tìm anh họ chứ?"

Phó Quân Nhan cười nhẹ, anh nghiêng mặt sang bên nhìn tôi một chút mới nói: "Không có, anh trêu chọc anh ấy thôi."

"Vậy sao anh lại lắc đầu?"

"Ý của anh là 'không nói cho anh'." …… Tôi quẫn, quả nhiên, đấu cũng công tử Quân Nhan thua đến chết người……

Anh họ tôi đi rất lâu, An An nằm trên giường nhỏ bên cạnh giường của Phó Quân Nhan, đột nhiên lại thò đầu ra nhìn trái nhìn phải, giống như máy bay trinh sát, rồi lại gật đầu một, để lộ gương mặt nhỏ nhắn, giơ bàn tay mập mạp nhỏ bé lên, báo cáo: "Chị ơi, anh rể ơi, hôm nay An An làm chuyện xấu." Nhưng mà, dáng vẻ gian xảo đáng yêu kia giống như chỉ là nhận hộ.

Tôi ngạc nhiên, vừa cầm muỗng, vừa bưng bát cháo lên tiếp tục đút cho Phó Quân Nhan ăn, rồi lại nhìn cậu nhóc ăn, tò mò hỏi: "An An làm chuyện xấu gì vậy?"

Cậu nhóc nuốt một miếng cháo mới nói: "Hôm nay, trong thang máy, An An và anh xấu gặp anh Thư Sảng, An An đánh rắm một, sau đó An An chỉ vào anh xấu nói, anh ơi anh đánh rắm thối quá." Nói xong An An che gương mặt nhỏ nhắn cười rộ lên, cười như tên trộm, nói: "Anh xấu ngơ ngác không nhận, lập tức bị anh Thư Sảng mắng, anh Thư Sảng ghét bỏ anh xấu, mắng anh xấu đến đánh rắm thối cũng không nhận lại còn đổ cho An An, mắng anh xấu có phải đàn ông không?" Nhóc vừa kể gương mặt vừa nhăn lại thành một nắm, ngẩng mặt lên nghi ngờ nhìn Phó Quân Nhan: "Anh rể, đàn ông là gì ạ?"

Phó Quân Nhan cười khẽ, chỉ chỉ vào Cố Tiểu An nói: "An An lớn lên sẽ là một người đàn ông."

"Vâng. An An cũng là đàn ông."

"Đúng vậy, nhưng mà, trước đó còn phải học rất nhiều việc."

Cố Tiểu An gật đầu một, vui sướng híp mắt, cười tươi lộ lúm đồng tiền đáng yêu nói: "An An muốn học anh rể."

Phó Quân Nhan gật đầu, sờ sờ cái đầu nhỏ của nhóc, cười nói: "Được."

Phó Quân Nhan nhìn An An vẽ đầy 'cháu trai nhỏ' lập tức khen An An vẽ đẹp. Sau khi ngủ trưa dậy, lập tức lại lấy bản vẽ nhỏ của nhóc ra, cùng nhau nghiên cứu 'cháu trai nhỏ'. Anh giống như coi An An thành người lớn, kiên trì thảo luận với cậu nhóc về vấn đề 'cháu trai nhỏ'. Ví dụ như cái đuôi kia có thể thêm một chút lông, lúc mà chó nhỏ tức giận thì cái đuôi sẽ kẹp lại, lúc đó lỗ tai sẽ không rũ xuống, nếu như vậy thì nhìn sẽ càng đẹp mắt hơn đúng không?

Một lớn một nhỏ cứ như vậy chen chúc trên giường bệnh, dính lấy nhau cả buổi chiều. Thỉnh thoảng Cố Tiểu An sẽ nhảy nhót trên giường bệnh, tôi sợ sẽ đụng đến vết thương mới phẫu thuật của Phó Quân Nhan, không thể làm gì hơn là lên tiếng lắc nhỏ với cậu nhóc, lại đè thấp vai nhóc lắc đầu, tôi nói: "Hiện tại An An không thể nhảy tưng tưng bên cạnh anh rể như vậy. Trên người anh rể sẽ đau." Cậu nhóc gật đầu một, đau lòng hít hít cái mũi nhỏ, sờ sờ bên trái Phó Quân Nhan một chút, lại sờ sờ bên phải một chút, ngoan ngoãn không nhảy lên nữa.

Trong lòng tôi rất mâu thuẫn rối rắm, nhìn bọn họ một buổi chiều vẽ ra rất nhiều 'cháu trai nhỏ', tới tới lui lui luôn là mấy câu: "Có phải 'cháu trai nhỏ sẽ như vậy không?" "Đúng vậy, anh rể thật thông minh, Khải Khải cũng như vậy." tôi lập tức…… vừa cảm thấy ấm áp lại không biết nói gì……..

Sau đó thật vất vả mới dỗ được Cố Tiểu An ngủ thiếp đi tôi bất đắc dĩ xoay người nhìn Phó Quân Nhan, giơ tay lên nghiêm túc muốn bao cáo: "Bảo Bối có chuyện nghiêm túc muốn nói."

Phó Quân Nhan gật đầu một với tôi, cười như không cười nhìn tôi hỏi: "chuyện gì?"

Tôi nhíu nhíu lông mày, nhăn nhó uốn mặt, nhìn anh một mới nói: "An An vẽ đúng là đẹp. Nhưng mà Bảo Bối sao có thể sinh ra chú chó nhỏ chứ. Hơn nữa, việc kia, nếu An An cho là 'cháu trai nhỏ', như vậy đến lúc sinh ra không giống vậy, không phải cậu nhóc kia sẽ đau lòng đến phát khóc sao?" Nói xong tôi lại chỉ chỉ vào ba lô nhỏ của An An ở một bên nói: "Giống như cái này này. An An vẫn luôn kiên trì đến bây giờ, An An luôn nhận định đó là chú chim cánh cụt màu xanh dương……."

Ai biết Phó Quân Nhan nghe xong lại chỉ khẽ cười, nghiêng đầu hỏi ngược lại tôi: "An An sai chỗ nào?"

"Phó Quân Nhan, anh sao lại có thể mắng con trai mình là chó chứ? " Tôi muốn khóc……...

Thế nhưng anh lại thoải mái hỏi tôi: "cá nóc ngốc nghếch, nói cho anh biết cổ nhân gọi con trai như thế nào?"

Tôi quẫn…….. chỉ thiếu nước nâng trán khóc giống, sau một lúc lâu rối rắm, mặt tôi nhăn lại như cái bánh bao. Cuối cùng, đanh mặt nhìn Phó Quân Nhan, cắn răng nói ra hai chữ: "Khuyển tử….."

"Dịch nghĩa đi." Anh cười khẽ.

"Con chó……"

"Đúng vậy, em xem, An An của chúng ta thật thông minh……..." ….. Sao lại có người bao che đến vậy chứ……...

Trong lòng tôi nhảy ra rất nhiều gà mẹ, nhưng bị Phó Quân Nhan phản bác hết. Không thể làm gì khác hơn là gào lên trong lòng, bảo bảo, xin lỗi con, mẹ không lật được tào núi mang dnah công tử kia. Con chịu uất ức một chuts vậy…….. khuyển tử thì khuyển tử vậy…….

Tôi ai oan quay đầu nhìn bản vẽ nhỏ, trong đó có rất nhiều 'cháu trai nhỏ' kia, đột nhiên lóe lên ý tưởng, mím môi, sụp mi thuận mắt rồi lầm bầm mở ra, tôi nói: "Nhưng mà, cái này, bản lĩnh của em không đủ để cho ra nhiều khuyển tử như vậy nha…….. Phó Quân Nhan……..."

Anh nghe xong cười càng vui vẻ, mặt mày như xuân, nắm tay tôi khẽ vuốt lên bụng tôi, nghiêng mặt nhìn sang bên Cố Tiểu An phơi bụng ngủ, còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, trấn an tôi: "Đứa ngốc, đã có An An rồi, thật ra anh càng muốn một con gái xinh đẹp như em……..."

"Đó không phải là cả sông toàn cá nóc sao?"

"Đúng vậy, cá nóc thật tốt……..."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương 61.2

Vấn đề bồi thường cho Quý Khiết Nhi vì vụ bị Hải Bảo nhà tôi đánh, tôi nghĩ sẽ nhờ chị Vạn Thanh là người đại diện đến giả quyết. Không ngờ chị Nhược Phàm nghe thấy lại gọi điện đến hỏi, câu đầu tiên chị nói sau khi tôi nghe điện thoại đó là: "Tiểu Ái à, hiện tại chị có rất nhiều vấn đề muốn hỏi em, nhưng tạm thời chị sẽ không đề cập đến vấn đề này, hà hà…. Bây giờ chị muốn nói với em về chuyện bồi thường cho Quý Khiết Nhi đã, em định sẽ làm thế nào? "

Tôi hơi nhếch lông mày lên, trả lời rất tự nhiên: "Bồi thường tiền chứ sao, còn có thể làm thế nào nữa ạ?"

"Em bồi thường tiền sao? Tại sao lại có thể dứt khoát bồi thường tiền như thế chứ? "Chị Nhược Phàm ở bên kia điện thoại vừa nghe xong đã nóng nảy, tôi đơ mắt ra, trong nháy mắt có một trận gió thổi qua mặt.

"Vậy không bồi thường tiền thì làm thế nào? Cũng không thể để cô ta tìm người đánh lại Hải Bảo nhà em chứ, sau đó lại mua cho cô ta một cái xe khác sao?" Nếu vậy thì tôi sẽ khó chịu chết mất.

"Vậy cũng không được." Chị Nhược Phàm ở bên kia điện thoại kiên quyết phủ nhận, rất nghiêm túc nói: "Như vậy trong lòng chị em sẽ buồn bực. Lần trước chị em bị cô ta tát một cái, đến khi video lộ ra ngoài cũng không thấy có fan nào giúp chị đi đánh Quý Khiết Nhi. Em không biết lần này khi chị nghe thấy cô ta bị đánh, quả thực là vui sướng đến tận chân tóc. Có thể thấy được Hải Bảo nhà em quý giá thế nào, hiểu lòng người biết bao nhiêu. Đây nhất định là động vật quý hiếm, kiên quyết phải bảo vệ tới cùng nha."

"Cho nên sao?" Tôi nhíu nhíu lông mày, cảm thấy một bên tai có chút nhột.

"Chị em đối xử với em như thế nào hả?" Chị Nhược Phàm nói rất ân cần, nhưng trong giọng nói lại có mấy phần uy hiếp…….

Tôi rối rắm, nghĩ nghĩ nói: "Vậy chị Nhược Phàm có ý kiến gì không ạ?"

"Bồi thường tiền là tất nhiên, nhưng ví dụ như cái xe kia. Có thể sửa thì đi sửa nha, tại sao phải mua xe mới cho cô ta? Có đúng không? Tiểu Ái, em còn nhỏ, có những chuyện em không hiểu đâu, để sống qua ngày nha, nhất định phải tính toán chi li tỉ mỉ, hơn nữa ngàn vạn lần không được để tiểu nhân được lợi. Được rồi, được rồi, em phải chăm sóc mình thật tốt, chăm sóc công tử thật tốt, chăm sóc thật tốt cho An An, chăm sóc thật tốt cho chú chó của em. Chị em có thể giúp em chuyện này được, yên tâm……." Tôi nghe chị ấy nói xong, sao lại có cảm giác như đang nói chuyện với tú bà nhỉ, cả cơ thể cũng run lên, rất không yên tâm nói: "Chị Nhược Phàm à, chị đừng đùa với lửa nha……." Dừng một chút, tôi lại run giọng nói: "Việc kia, em để người đại diện của em đi với chị được không?"

Chị Vạn Thanh mang theo bức thư tự tay tôi viết đến thăm mấy người Hải Bảo đánh Quý Khiết Nhi, bày tỏ lòng biết ơn, cũng xin họ về sau đừng xúc động như vậy, chúng ta không phải nhân dân tệ, không phải ai cũng thích, còn sống yên ổn là tốt rồi. Tôi còn lầm bầm trong điện thoại với chị Vạn Thanh, tôi nói: "Chị Thanh, chị phải nói với họ về sau khi gặp chuyện này thì đừng xúc động như vậy, người tiện sẽ bị trời thu, không phải không thu mà là chưa đến lúc thôi." Tôi vừa vui vẻ nói xong, vừa đứng trước gương mặt ngưỡng mộ của An An chuẩn bị thao thao bất tuyệt biểu hiện một chút, nhất thời lại bị Phó Quân Nhan móc họng, anh bất đắc dĩ nhìn Cố Tiểu An đang nằm vùi trong lòng tôi, lại liếc tôi nói: "Bảo Bối, đừng dạy hư đứa bé." Sau đó nhận lấy điện thoại di động của tôi cướp quyền phát ngôn.

Tôi và Cố Tiểu An mím môi liếc nhìn nhau, cùng nhau nghiêng đầu về phía Phó Quân Nhan làm mặt quỷ.

Phó Quân Nhan vừa cúp điện thoại, tôi lập tức vươn tay ra, phồng má lên nhìn anh nói: "Trả điện thoại người ta, lời nói cũng không để người ta nói cho xong, người ta cũng không phải đứa bé."

Anh bình tĩnh để điện thoại ra xa, nhìn Cố Tiểu An nói với tôi: "Em vốn là một đứa bé chưa trưởng thành." Trái tim nhỏ của tôi lại run lên một cách kì lạ, cảm thấy rất hạnh phúc.diễnđànlêquýđôn.com

Là một người của công chúng, chị Nhược Phàm quá mạnh mẽ…… Hôm đó chị Nhược Phàm hẹn với chị Vạn Thanh, sau đó hai người mang theo phóng viên, cùng nhau mang ô tô của Quý Khiết Nhi đi sửa, cũng xin công ti sửa chữa tính toán rõ ràng chi phí ngay tại chỗ. Sau đó lại đi xác nhận tiền thuốc thang của Quý Khiết Nhi, lại nói luôn trước mặt luật sư phần khoản phí tinh thần, những chi phí phục vụ, hay điều dưỡng phải đợi thêm một thời gian, sau đó hai người cầm đơn bồi thường gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Đang lúc mọi người không thể giải thích được, nửa giờ sau, trên ti vi phát ra tin tức, chị Nhược Phàm dẫn đầu, sau đó là mười người đàn ông khiêng một bao đen đi vào công ty Quý Khiết Nhi, đưa vào văn phòng của cô ta, sau đó chị Nhược Phàm và chị Vạn Thanh rất hòa khí xin lỗi Quý Khiết Nhi, sau đó rất thân thết chỉ vào chiếc bao màu đen trên đất nói: "Khoản bồi thường cho cô ở đây." Cuối cùng, hai người phất tay áo, không mang theo một áng mây nào rời đi, căn phòng làm việc nhỏ hẹp bị chiếc bao bẩn thỉu chiếm lĩnh, đứng bên trong phòng, Quý Khiết Nhi mặc quần dài màu hồng, trên trán còn dán băng, Quý Khiết Nhi đanh mặt trừng tất cả trước mặt, con ngươi cũng sắp trừng đến mù luôn. Lúc này, một vị phóng viên làm chuyện tốt mở bao bên cạnh đó ra, chúng tôi nhìn qua ống kính thấy được, trong bao tất cả là một đống tiền xu……

Tôi ngạc nhiên quay đầu nhìn Phó Quân Nhan đang kiên nhẫn chơi ghép hình với Cố Tiểu An bằng ánh mắt mong chờ. Anh hơi nhếch lông mày lên, trong lòng cũng sáng tỏ, đáy mắt chứa nụ cười. Hình như ánh muốn chiều lòng tôi, dịu dàng nói: "Đừng lo lắng, cái này không phạm pháp đâu…..."

Sau đó tôi còn nhận được tin nhắn của chị Nhược Phàm, chị nói: "Tiểu Ái, chị yêu em chết mất. Thật sảng khoái. Lấy tiền đập chết cô ta, đáng tiếc, đồng tiền mấy phân bị hủy bỏ không được lưu thông nữa rồi. Nếu không, hắc hắc….." Cả người tôi đều run lên, nghĩ, may mắn, trong 'Cô bé lọ lem màu đen' đều là chị ấy bắt nạt tôi……

Phó Quân Nhan vừa mới làm xong phẫu thuật dạ dày, nên thức ăn của anh rất thanh đạm, mấy ngày đầu chỉ có ăn cháo trắng. Tạm thời anh không được an đồ ăn khô hoặc sợi, không được ăn cay và rượu, còn cả những đồ ăn, đồ uống có tính kích thích, và cả các loại thịt nữa. Mà tôi lại đang bị thiếu dinh dưỡng, phải bổ sung. Vì vậy, trong phòng bệnh, cứ đến bữa anh là lại có sông Sở Hán ngăn cách. Trên bàn của Phó Quân Nhan là cháo trắng rau dưa, màu sắc thanh đạm. Mà tôi và Cố Tiểu An thì thức ăn với rất nhiều màu sắc rực rỡ, phong phú. Có lúc tôi ăn đến mức miệng đầy dầu, ngẩng đầu lên lại thấy Phó Quân Nhan đang ưu nhã, yên lặng ăn từng miếng, từng miếng, nhẹ nhàng, dù anh đang mặc quần áo bệnh nhân cũng không mất đi chút phong độ nào. Tôi cúi đầu nhìn bản thân một chút, khóe miệng vẫn dính nước thức ăn, đầu nhỏ của tôi muốn chui luôn vào bát của Cố Tiểu An rồi, tôi cảm thấy, đúng là thiên địa khác biệt mà…...

Cố Tiểu An hay đau lòng cho Phó Quân Nhan, luôn ôm bát nhỏ của mình, làm bộ đáng thương nhìn tôi, kéo kéo ống tay áo của tôi nói: "Chị ơi, anh rể thật đáng thương, đừng phạt anh rể nữa được không ạ?" Sau đó chớp chớp đôi mắt to uất ức nhìn chằm chằm vào tôi không động đậy. Cậu nhóc luôn cho là, ăn 'thanh đạm' như vậy là đang bị tôi phạt. Tôi bị An An làm cho oan uổng đến muốn khóc nức nở, nhưng giải thích với nhóc bao nhiêu lần cũng không được. Phó Quân Nhan lúc này cũng không tới giúp một tay, ngược lại còn bày ra gương mặt chế nhạo không lo lắng.

Vì vậy, Cố Tiểu An luôn len lén nhìn tôi, thấy tôi không để ý là nhóc lại vội vàng bê bát đến trước mặt Phó Quân Nhan, giơ chén ngẩng đầu lên nói: "Anh rể, ha ha, ăn ngon." Phó Quân Nhan không thể ăn, chỉ nhìn cậu nhóc cười dịu dàng, cố làm ra vẻ tò mò hỏi nhóc: "Ăn ngon không, là mùi vị gì vậy?" Cố Tiểu An lập tức quẫn rồi, phồng gương mặt bánh bao nhỏ nhắn lên, làm sao cũng không trả lời được. Sau đó Phó Quân Nhan sẽ nhận lấy thìa nhỏ trong tay An An, đút món ăn vào miệng nhóc, sau đó lại hỏi: "Vậy bây giờ An An nói cho anh rể biết là mùi vị gì đi?" An An ngốc nghếch bắt đầu nhai rất nghiêm túc, sau đó lại vui vẻ mở to mắt miêu tả mùi vị. Nhiều lần như vậy, nhưng lần nào cũng trúng chiêu, An An đúng là đứa nhỏ ngốc, lần nào cũng vội vã ôm bát đi, rồi lại vội vàng ôm bát trở lại với cái miệng nhỏ ăn ngon lành. Từ đầu tới cuối, những thức ăn kia đều là tự nhóc ăn hết mà…...

Tôi nói: "Phó Quân Nhan, sao em cảm thấy anh rất phúc hắc nhỉ."

Anh đặc biệt vô tội nháy mắt mấy cái với tôi, rất nghiêm túc nói: "Đây là anh đang thể hiện năng lực để bồi dưỡng An An."

"Việc này có liên quan gì để thể hiện năng lực sao? Anh lại đang lừa phỉnh em à."

"Bây giờ An An có thể tự nói ra cảm xúc của mình, sau này đi viết văn sẽ tốt hơn."

"Đúng vậy." Tôi nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ, sau đó đôi mắt sáng lấp lánh hình dung ra cảnh tượng đó trong tương lai…..

Phó Quân Nhan rất cố gắng để khỏe lại, bác sĩ dặn dò như thế nào anh đều rất cố gắng phối hợp, cũng rất ngoan ngoãn nghỉ ngơi đúng giờ, tự giác đem tài liệu, laptop do Từ Kinh Kỷ mang tới để đẩy lui về sau, điện thoại của anh cũng tắt máy. Gần đây thỉnh thoảng anh sẽ giở tính trẻ con, ngủ cùng một giường lớn với An An, trước khi ngủ một lớn một nhỏ đều liếc mắt nhìn nhau ngoan ngoãn nằm, sau đó hai đôi mắt to xinh đẹp nhìn về phía tôi, nháy mắt với tôi, đưa mặt lên để tôi hôn. Quyết định xem hôm nay tôi sẽ hôn ai, người còn lại sẽ thua. Sau đó cười híp mắt để tay trong chăn, trăm miệng một lời nói: "Ngủ." Tôi nhìn thấy anh và An An đều là dáng vẻ trẻ con như nhau, giọng nói của một người đàn ông và một đứa trẻ hòa vào nhau, lập tức không kìm được muốn cười. Nhìn lại khóe môi tinh xảo đang nâng lên kia, tốt đẹp như ngọc thô chưa được mài dũa, hồn nhiên, chỉ cảm thấy ấm áp vô cùng..

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Chương 61.3

Lúc bảo bảo được sáu tuần, Phó Quân Nhan cũng chính thức khỏe lại và được xuất viện. Anh kiên trì muốn tôi đến khoa phụ sản để kiểm tra. Tôi lại nghĩ đến anh mới phẫu thuật xong nên rất vội vã, lại nhìn hai 'bánh bao' to ở chân anh, tôi nhất quyết muốn anh ngồi xe lăn mới có thể đi cùng tôi. Phó Quân Nhan tình tình tốt cùng nghe theo tôi, dọc đường đi nhìn thấy vẻ mặt tìm tòi của người đi đường chúng tôi đều lạnh nhạt làm như không thấy. Hơn nữa, anh hoàn toàn không ngại mọi người thưởng thức cái chân bị băng đến nỗi giọt nước cũng không lọt, giống y như bàn chân xác ướp, lúc đứng trong thang máy, mọi người đều chăm chú nhìn, Phó Quân Nhan còn rất hạnh phúc mỉm cười nhìn tôi nói: "Đây là Tiểu Ái băng bó giúp tôi đấy." Trán tôi rơi xuống đầy hắc tuyến, giữ chặt xe lăn cười làm lành, nghĩ thầm, cái 'bánh bao' này anh không ngại xấu nhưng em ngại xấu xí đó….. Phó Quân Nhan ……

Cho đến bây giờ tôi cũng chưa xuất hiện phản ứng của người có thai, nếu không phải kiểm tra thân thể sau khi gặp nạn, tôi cũng không biết làm sao mình mới có thể nhận ra rằng mình đang mang một bảo bảo. Phó Quân Nhan nói, đứa nhỏ này trời sinh có phúc khí, bởi vì chưa ra đời đã gặp khổ nạn như vậy, ông trời cũng không bỏ được, sẽ yêu thương bé hơn nhiều…..

Sau khi trở về từ buổi họp báo, Phó Quân Nhan tìm người đổi bác sĩ cho tôi, về sau tôi làm kiểm tra định kì ở một bác sĩ phụ sản tốt nhất, trong một bệnh viện tốt nhất. Bác sĩ Phương đã lớn tuổi, là một bà cụ có tóc trắng phơ, nhìn qua rất hòa ái dễ gần. Lúc kiểm tra động tác trên tay bác sĩ rất nhẹ nhàng, cười híp mắt, mặt mũi hình lành nên khiến tâm tình người bệnh cũng thoải mái hơn nhiều.

Đơn giản tái khám xong, bác sĩ nói bảo bảo rất khỏe mạnh, tôi cũng rất khỏe mạnh, tình trạng cơ thể không đủ dinh dưỡng cũng được cải thiện rất nhiều, nhưng mà vẫn cần kiên trì bền bỉ bổ sung dinh dưỡng.

Phó Quân Nhan lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nụ cười thanh nhã trên mặt cũng thoải mái hơn rất nhiều. Đột nhiên anh lại móc ra một quyển sổ nhỏ và cái bút, nở nụ cười nhẹ nhàng, khách khí hỏi: "Bác sĩ Phương, rất xin lỗi, tôi có thể làm phiền bác sĩ thêm một chút nữa được không?"

Bác sĩ Phương thoải mái gật gật đầu.

Sau đó tôi nghe anh nói: "Quân Nhan chưa chăm sóc phụ nữ có thai bao giờ, mặc dù đã tìm một số tài liệu trên internet nhưng cũng không thấy rõ ràng, xin làm phiền bác sĩ một chút." Đang nói lại đột nhiên thấy tôi có động tĩnh mà dừng lại, nghiêng đầu nhìn sang thấy tôi đang ngáp, anh hỏi: "Mệt mỏi sao?" Tôi gật đầu một, lại che miệng ngáp, mắt cũng híp lại.

Trên mặt Phó Quân Nhan xẹt qua chút cưng chiều cùng bất đắc dĩ, im lặng xoa xoa tóc tôi cười. Sau đó anh lại áy náy nhìn về phía bác sĩ Phương, cất vở và bút đi nói: "Thật xin lỗi bác sĩ Phương. Tiểu Ái mệt mỏi, tôi đưa cô ấy về phòng trước, lát nữa lại đến làm phiền bác sĩ được không?" Trong lòng tôi thấy rất âm áp, nhưng thật sự rất buồn ngủ, cả sức để nói cũng không có, sau khi trở lại phòng bệnh, căn bản là không để ý đến Phó Quân Nhan, ôm chăn ngã xuống giường, không biết roi vào trong sương mù thế nào, nằm ngủ thành một con cá nóc 'chết'.

Lúc Phó Quân Nhan xuất viện, chúng tôi đã lên xe, tôi mới nhớ đến bản vẽ nhỏ của An An, bởi vì bên trong có rất nhiều 'cháu trai nhỏ' nên là một bảo bối, luôn được Cố Tiểu An cẩn thận cất trong ngăn kéo. Mà tôi thập tất cả đồ đạc nhưng lại quên. Không thể làm gì khác hơn là thở dài một hơi, khoát khoát tay để anh họ tôi dừng xe lại chờ tôi một lát, quay đầu lại nói với Phó Quân Nhan, sau đó quay lại bệnh viện cầm bản vẽ nhỏ của An An.

Nhưng tôi lại gặp jay trong hành lang bệnh viện, lúc nhìn thấy anh ta, tôi có cảm giác như đang chớp mắt mù mịt. Nghe thấy anh ta gọi tôi 'Tiểu Ái', đôi mắt nhìn tôi chằm chằm…. Đột nhiên tôi lại thấy có chút không quen, nhưng cũng không thể nói ra là không quen ở chỗ nào.

Tinh thần Jay không tốt lắm, đáy mắt anh ta có quầng thâm rất rõ ràng, sắc mặt cùng rất kém, làn da biến màu xanh đen nhàn nhạt. Tôi ngẩn người, lúc này mới phản ứng được, gật đầu một với anh ta.

“Tiểu Ái, anh có xem tin tức, cơ thể em đã khỏe chưa?” Anh ta cũng hơi sững sờ, rất nhanh đã đi mấy bước về phía tôi, sự quan tâm trong đáy mắt cùng không giả được.

Tôi có chút lúng túng trong lòng, chần chờ gật đầu một, nhìn thấy anh ta cầm muốn quyển sổ khám sức khỏe trong tay, tôi bước thêm hai bước mới do dự nói: “Em rất tốt, Jay, gần đây anh có khỏe không? Trong tay anh có cầm sổ khám bệnh à, anh bị bệnh gì sao?”

Anh ta cười cười với tôi, lại lắc đầu một, đáy mắt có mấy phần ảm đạm, buồn bã: “Từ Hồng sinh đứa nhỏ.”

Từ Hồng sinh rồi sao? Mặc dù cách nói của anh ta có mấy phần cổ quái, nhưng nghe thấy đứa bé tôi không tự chủ được mỉm cười, khóe môi hơi nâng lên, hỏi: “Vậy chúc mừng anh. Là con trai hay con gái vậy?”

“Con gái.” Jay nhìn tôi, lúc trả lời nụ cười lại có mấy phần khổ sở.

“Sao thế? Anh không thích con gái sao?” Tôi nhíu nhíu mày, kiếp trước anh ta nhắc đến con gái rất vui vẻ mà.

Anh ta nghe vậy lại lắc đầu muốn nói lại thôi, cười khổ cúi đầu, sổ khám bệnh trong tay cũng đột nhiên bóp chặt. Tôi nhìn thấy gân xanh trên mu bàn tay anh ta nổi lên có chút sợ hãi, vừa định lui lại thì lại nghe thấy giọng anh ta có mấy phần đè nén nói với tôi: “Đứa nhỏ bị sứt môi.”

“Cái gì?” Tôi ngạc nhiên……

“Chính là tật sứt môi.”

Tôi chậm chạp, thật lúng túng. Đứa bé kia là đứa nhỏ trong kiếp trước tôi rất ghét, vậy mà…….. Đây là đáp án tôi không thể tưởng tượng ra được…… tôi không biết nên nói cái gì, nói cái gì cũng thật không tốt. Đánh tiến lên phía trước, vỗ nhẹ lên đầu vai của Jay, hi vọng có thể cho anh ta một chút an ủi.

Cũng không nghĩ rằng khi lòng bàn tay tôi chạm vào vai anh ta, cơ thể anh ta lại run lên bần bật, sau đo tôi nghe anh ta nói: “Bác sĩ từng nói đứa trẻ có lẽ có vấn đề, anh đã sớm nói với cô ấy buông tha đứa bé này đi. Nhưng làm sao cô ấy cũng không chịu……. Cô ấy luôn cho là anh muốn vứt bỏ cô ấy……..” Anh ta vừa nói vừa nhìn về phía tôi, một đôi mắt mệt mỏi mà tuyệt vọng, lại thấy nhiều đốm lửa lóe sáng trong ánh mắt kia, tôi nghe thấy anh ta nói: “Tiểu Ái, anh biết rõ không nên hỏi, nhưng anh vẫn muốn hỏi. Mỗi đêm anh nằm mơ đều muốn hỏi, nếu như anh, anh chỉ là anh, chỉ là, anh không có những thứ lộn xộn linh tinh này, em có yêu anh, có coi trọng anh không?”

Tôi rút tay về, nhìn anh ta bằng ánh mắt không thể tin được, lùi lại một bước nói: “Cái gì gọi là anh chỉ là anh?”

“Tiểu Ái, anh thực sự rất muốn li hôn. Anh không yêu cô ấy, ngay cả khi anh muốn báo đáp cô ấy, nhưng anh phát hiện ra, anh dùng sai phương pháp rồi. Từ khi bắt đầu anh đã dùng sai phương pháp rồi đúng không? Anh rất đau khổ, thật sự rất đau khổ. Anh muốn sống qua ngày thật tốt, nhưng cô ấy không tin anh, cho tới bây giờ vẫn luôn nghĩ rằng anh muốn vứt bỏ cô ấy…… anh quá mệt mỏi, quá mệt mỏi……..”

“Vậy đứa bé phải làm sao?”

“Anh sẽ chịu trách nghiệm. Cả đời này của anh sẽ cho bé điều trị bằng phương pháp tốt nhất, cho mẹ con cô ấy cuộc sống giàu có.”

Tôi hiểu rõ Từ Hồng luôn giữ ý nghĩ của mình, cũng có thể hiểu anh ta khó khăn, nhưng vẫn lắc đầu cười một. Nghĩ đến tâm trạng một người phụ nữ, nghĩ đến tâm trạng một người mẹ, tôi nhìn anh ta càng thấy kì lạ, cũng không biết tại sao, tức giận bùng lên cao.

Dưới ánh mắt mong chờ của Jay, chẳng nhưng tôi không an ủi, ngược lại không chút lưu tình nói: “Jay, anh là một người đàn ông, anh không thể có dáng vẻ này được. Nếu anh cảm thấy không được thì không cần có bắt đầu. Khi đã bắt đầu thì không cần bỏ dở trách nghiệm giữa chừng. Đứa bé của mình không khỏe mạnh, là một người mẹ sẽ có bao nhiêu đau lòng. Tại sao anh có thể nói li hôn với cô ấy vào lúc này chứ? Còn có đứa bé, có tiền là hạnh phúc sao? Một cuộc sống tốt đẹp không phải nhờ tiền mà là nhờ tình yêu. Anh có biết một người phụ nữ sinh con cần trải qua bao nhiêu khổ sở không? Hơn nữa lúc Từ Hồng mang thai còn muốn kiên trì theo chân nhà báo, sự khổ cực của cô ấy thậm chí gấp đôi, làm sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy, sao lại có thể chỉ nghĩ đến mình như vậy?” Nói xong một hơi, đột nhiên tôi thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, đối với việc mình giống như một vận động viên mồ mẫm xả ra rất không thể giải thích được.

Dừng một chút mới lúng túng sờ mũi nói: “Ngại quá, thật ra thì em cũng biết rõ anh khó xử. Nhưng mà, tại tính khí phụ nữ có thai tương đối lớn……..”

Jay hình như không nghe thấy lời xin lỗi phía sau của tôi, anh ta lung lay một, đột nhiên giương mắt mở miệng hỏi tôi: “Anh lại sai lầm rồi sao?” Giọng nói trầm thấp có chúy do dự, cả gương mặt đều là thật bại chán nản, nét mặt bị thương, nhìn một chút khiến tôi cũng thấy có chút khổ sở. Sau đó tôi thấy đột nhiên anh ta lại thẳng sống lưng, cả người run lên một giống như vừa thoát khỏi mộng, đáy mắt có mấy phần nghiêm túc, lui ra một chút, khom người cúi chào tôi, tôi nghe thấy anh ta nói: “Thật xin lỗi, cám ơn.” Cuối cùng, anh ta giương mắt nhìn tôi một, không chút lưu luyến xoay người đi.v

Tôi đứng tai chỗ rất lâu không động, nhìn theo bóng lưng Jay biến mất chỗ khúc cua, lúc này mới ngẩng đầu lên, nuốt xuống giọt nước mắt nặng nề.

Lúc đó tôi nghĩ, cuộc sống, tràn đầy châm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Chương 62

Sau tin tức của buổi họp báo, hướng dư luận cũng dần thay đổi, Phó Quân Nhan thậm trí luôn lên trang đầu mạng xã hội. Bởi vì có công tử Quân Nhan nói chuyện nên không còn ai đi nhắm vào chúng tôi nữa. Càng nhiều người bắt đầu suy luận về giá trị đạo đức, trên mạng xã hội cũng bắt đầu xuất hiện các trào lưu. Ba ngày liên tục, ngày nào trên trang đầu báo cũng có bài viết mang tựa đề: "Chúng ta đã nhận giáo dục như thế nào?"

Tôi mở microblogging, vào trang cá nhân đột nhiên xuất hiện rất nhiều tin nhắn của fan, giống như mọi người đang chơi đo mi nô vậy, tất cả đều là tin nhắn xin lỗi, ba chữ 'Thật xin lỗi' chiếm hết màn hình, vô cùng khả quan khiến người ta kinh sợ. Trong một đêm, sau khi thân thế của tôi ra ánh sáng, số lượt xem của 'Tiếc tình' lần nữa lại tăng vọt, rất nhiều đài truyền hình liên tục phát lại. Cho đến khi đi đến chỗ nào cũng thấy mặt tôi, đến chính tôi nhìn cũng thấy phát chán. Phó Quân Nhan thì ngược lại, trông anh rất thản nhiên, hoàn toàn không có chút sợ hãi nào đối với vấn đề vinh nhục cả.

Ngày thứ nhất sau khi về nhà, trái cây và thức ăn trong tủ lạnh để lâu ngày nên bị hỏng. Vừa mở tủ lạnh ra mùi của nó khiến tôi phát ngất. Xoay người ôm Cố Tiểu An giống như chạy trốn về phía sau, che miệng gọi Phó Quân Nhan. Phó Quân Nhan còn chưa ra đến nơi cũng đã đoán được tình huống, từ trong phòng bếp cầm một đôi găng tay ra, anh phất tay để tôi và Cố Tiểu An tránh ra, anh mở tủ lạnh thối ra mà lông mày cũng không nhíu một, thong thả ung dung cầm khăn lau dọn lại.voicoi08..com

Tôi càng nhìn càng khâm phục anh, đột nhiên tôi cảm thấy, Phó công tử thật là lên được phòng khách xuống được phòng bếp nha….

Lúc mới bắt đầu, tôi cùng An An còn kêu ầm lên bây giờ có chút chột dạ, giống như kẻ trộm đứng ở bên cửa rình Phó Quân Nhan đang mệt nhọc. Sau đó càng nhìn càng thấy hay, dứt khoát kê hai cái ghế ngồi ra, chúng tôi theo phong cách tây, ngồi trên ghế cầm bánh quy nhép nhép nhai, thậm chí còn đung đưa chân, giống y như địa chủ nhìn Phó Quân Nhan làm việc. Phó Quân Nhan vẫn không có một chút vẻ mặt gì cả, chỉ là lúc hoàn công trong công việc, không biết sao anh lại lấy chút bột lau dọn ra quệt lên đầu mũi của tôi và An An, sau đó anh lại nghênh ngang rời đi. Gương mặt bánh bao của An An nhăn lại thành một nắm, nhìn tôi, kêu lên, oa oa một tiếng, vội vàng chùi chùi mặt mình, kết quả càng bôi càng gặp bi kịch….

Buổi tối lúc chúng tôi đến siêu thị cạnh nhà mua đồ, Phó Quân Nhan ôm An An ngồi trên xe đẩy, tôi đi phía sau đẩy xe với anh, vừa đi vừa nói chuyện với anh, vốn là những năm tháng yên tĩnh, nhưng không biết nhảy đâu ra mấy vị phóng viên, họ khiêng trường thương đoản pháo chỉ bằng công phu trong chốc lát đã chặn được chúng tôi lại. Phó Quân Nhan phản ứng rất nhanh, kịp thời đưa tay che mắt An An. Sau đó anh giương mắt nhìn, âm thanh lạnh lùng nói: "Chỗ này có phụ nữ có thai và đứa nhỏ, xin mời tắt flash đi." Lúc này, ánh đèn vàng chiếu lên gương mặt tinh xảo của anh, rõ ràng anh có nụ cười ôn hòa, nhưng đáy mắt lại không có chút ý cười nào.

Mấy người phóng viên kia thấy vậy rất phối hợp tắt flash đi. Lúc này đáy mắt của Phó Quân Nhan mới khôi phục lại một chút ấm áp.

Không đợi đối phương đặt câu hỏi, tôi nghe thấy anh đánh đòn phủ đầu nói: "Mấy vị cực khổ rồi, nhưng mà chân tướng còn chưa rõ, Quân Nhan không tiện nói nhiều." Anh vừa nói vừa khẽ rũ mắt xuống nở nụ cười yếu ớt, trong nháy mắt giống như xuân về đất nước ấm vào đến lòng người. Anh lại tiếp tục thân thiện nói: "Quân Nhan cũng giống các vị, thật lòng hi vọng chúng ta có thể tìm được giá trị chính xác của mình, không nên làm người khác bị tổn thương, cũng không nên làm ảnh hưởng đến phong độ của bản thân. Cảm ơn."

Tôi bị câu nói phía sau của anh làm cho sửng sốt, trong lòng tôi đang lầu bầu, sao hôm nay anh nói chuyện không giải thích được thế nhỉ. Nhưng mới đi được mấy bước, tôi đã nghe thấy tiếng người phóng viên dẫn đầu lên trước nhất đặt camera xuống, nhổ một bãi nước miếng xuống đất, nói: "Tôi đi, thần rồi, làm sao anh ta lại biết chúng ta muốn hỏi cái gì, đối với dư luận toàn dân thế nào cơ chứ?"

Tôi cũng quẫn, chọc chọc bả vai Phó Quân Nhan, giơ ngón tay cái lên với anh. Sau đó tôi thấy anh ôm Cố Tiểu An, chống lại ánh mắt tò mò của cậu nhóc, sờ sờ cái đầu nhỏ kia, dịu dàng nói: "Sợ hãi sao?"

An An lắc đầu một, đột nhiên học theo động tác của tôi, giơ ngón tay cái mập mạp lên, ngẩng đầu vẻ mặt rất vui vẻ vỗ vỗ tay nói: "An An không sợ, anh rể thật lợi hại, có thể đánh ngã quái vật."

Phó Quân Nhan nhỏ giọng cười khẽ, quay đầu dịu dàng nhìn tôi, lại cúi đầu nhìn vào ánh mắt của An An, dịu dàng nói: "Anh rể không lợi hại, chờ khi An An nghĩ muốn bảo vệ một ai đó, An An sẽ biết rằng đó chỉ là một loại bản năng."

"Muốn bảo vệ một ai đó là sao vậy anh rể?"

"Yêu cô ấy, muốn cùng ở một chỗ với cô ấy, không cùng cô ấy ở một chỗ thì luôn nhớ đến cô ấy. Sợ cô ấy bị thương, vì cô ấy đau khổ mà thấy đau lòng, hi vọng cô ấy có nhiều phúc nhiều thọ, cô ấy luôn đúng, không bệnh không tai nạn."

"Hả? An An hiểu một chút xíu, An An ở chúng một chỗ với Tiểu Khải, An An vẫn luôn muốn chơi với Tiểu Khải. Nhưng mà, yêu là cái gì vậy anh rể?"

"Yêu cũng là một loại trách nghiệm, chờ khi An An lớn lên em sẽ hiểu." Phó Quân Nhan cũng không nói gì thêm, chỉ sờ sờ cái đầu nhỏ của nhóc.Cố Tiểu An nghiêng đầu, sững sờ phồng má, đột nhiên gương mặt nhóc như sáng bừng lên, đôi mắt to trong suốt nhìn tôi và Phó Quân Nhan, vỗ vỗ tay, nhỏ giọng thì thầm: "Anh rể, An An hiểu rồi."

"Cái gì?"

"An An muốn vĩnh viễn ở cạnh chị, anh rể và Tiểu Khải ở một chỗ. Chị, anh rể, Tiểu Khải là những người An An muốn bảo vệ. An An cũng biết đánh quái vật." Nghe thấy ngôn ngữ của cậu nhóc, nhìn Phó Quân Nhan yêu thương sờ sờ cái đầu nhỏ của nhóc. Tôi không tiếng động cười nhẹ, vỗ vỗ lên

thành xe, vượt lên trước trả lời một chữ, tốt.

Thế gian này có người nâng niu bạn nhưng cũng có người ném bạn đi, cuối cùng có thể bạn sẽ mất đi chính mình vì những điều trái phải đó. Phó Quân Nhan nói, cho nên bất cứ chuyện gì cũng đừng khinh bỉ, cũng đừng coi trọng chính mình.

Nhưng ban đêm, tôi thấy trên trang web mới mở 'Time magazine' bên trong có những bài viết không hề keo kiệt ca tụng chúng tôi. Tôi nhớ tới trước buổi họp báo, Time Magazine là một chuyên mục mạnh mẽ viết những bài báo chất vấn chúng tôi, trước sau đối lập nhiều như vậy, khiến tôi xem xong không nhịn được bật cười.

Nhưng không thể không nói, chuyên mục này đánh giá về Phó Quân Nhan rất đúng trọng tâm, đến nơi đến chốn, viết rất tốt. tôi nghĩ nghĩ, vẫn nhịn không được dùng cùi chỏ đụng vào người Phó Quân Nhan, tựa đầu lên vài anh, hắng giọng một rồi bắt đầu đọc cho anh nghe: "Phó Quân Nhan, có người khen anh này. Hắc hắc, Bảo Bối đọc cho anh nghe." Sau đó tôi nhỏ giọng thì thầm đọc lên đoạn văn kia: "Cho dù là làm diễn viên thì họ cũng chỉ là một con người, Phó Quân Nhan cũng không phải ngoại lệ. người đàn ông như vậy, tâm như hoa sen, sáng long lanh sạch sẽ, yên tĩnh lộ ra mỉm cười trong năm tháng, trong lúc nước đục nước bùn nhưng vẫn yên tĩnh hài hòa, tự tại siêu nhiên. Mà anh ấy còn rất trẻ, không thể nghi ngờ, thời gian tốt nhất của anh còn chưa có đến."

Dưới ánh mắt chờ mong của tôi, Phó Quân Nhan cũng chỉ cười nhạt một tiếng, bình tĩnh thản nhiên nhìn tôi, nghiêng đầu sang xoa xoa mái tóc tôi, đáy mắt có mấy phần mong đợi hỏi tôi: "Bảo Bối nhà anh đâu? Có viết về Bảo Bối nhà anh không?"

Tôi sững sờ, lắc đầu rồi lại gật đầu, theo bản năng ưỡn mặt thẹn thùng, ôm máy tính cọ cọ trong lòng anh.

Phó Quân Nhan cười khẽ, gật đầu mà nói: "Thì ra là có." Anh dứt khoát nhẹ nhàng kéo tay tôi ra, nhận lấy máy tính trong ngực tôi. Anh nhàn nhạt nhìn qua màn hình, khóe miệng đột nhiên lại nâng lên thành nụ cười vui vẻ. Sau đó tôi nghe thấy anh rất nghiêm túc thì thầm từng câu từng chữ: "Cố Bảo Bối, có một trái tim thiện lương, trong sạch, vui vẻ cười, sung sướng khóc. Không có chút không tự nhiên, không có chút mưu mô tính toán. Cô hiểu được mình gặp may mắn có thân thế tài phú hiển hách cũng không khoe khoang, có bề ngoài đẹp đẽ và thiên phú cũng chỉ tự mình biết, tươi mát trong sạch giống như một đứa trẻ mới sinh, có thể gặp cô ấy, chính là niềm hạnh phúc của bạn."

Cuối cùng, Phó Quân Nhan còn tinh tế nhìn lại một lần, lúc này mới rất nghiêm túc gật đầu. Hơi nghiêng đầu nhìn tôi, gương mặt tuyệt đẹp giống như một bức tranh, tất cả đều ấm áp như ánh nắng mặt trời.

Anh yêu thương hôn nhẹ lên trán tôi, ôm tôi, lúc lâu sau, gần như không thể kiềm chế được, cảm thán bên tai tôi: "Bảo Bối, gặp được em, là phúc khí của anh. Cũng may, anh yêu thương em trước, bọn họ phát hiện ra quá muộn….."

Ban đêm, tôi mới khoe với Phó Quân Nhan là tôi không có phản ứng mang thai lớn như những người khác, chỉ là thèm ngủ hơn mà thôi. Nhưng ngày hôm sau, khi Phó Quân Nhan pha sữa tươi cho tôi và An An, tôi vừa mới uống một hớp, lập tức không chịu nổi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, ôm bồn cầu ói không ngừng,Phó Quân Nhan cũng không để ý chân mình, vội vàng chạy vào với tôi, trong tay anh còn mang theo một cốc nước ấm, tôi vừa ói xong vội vàng ôm chén nước xúc miệng, sau đó tội nghiệp nhào vào lòng anh nức nở nghẹn ngào, Phó Quân Nhan vỗ nhẹ nhàng từng cái lên lưng tôi, dụ dỗ tôi, xoa bụng cho tôi.

Ngày hôm sau, Phó Quân Nhan chỉ đưa sữa tươi cho An An, trước mặt tôi là một cốc sữa đậu lành. Mà tôi nhìn An An bưng cốc sữa lên thổi thổi để uống, tôi rất hâm mộ, tôi rất muốn uống, trong miệng tôi đang ăn những món ăn Phó Quân Nhan làm, quay đầu dùng ánh mắt uất ức nhìn anh, cũng không nháy đến một. Phó Quân Nhan lấy nước trái cây dỗ tôi…. Tôi cũng không cần, chỉ nhìn chằm chằm cốc sữa của An An thèm thuồng, cậu nhóc kia bị tôi nhìn đến mức sợ hãi run lên, đang mút núm vú cao su lại do dự nhìn tôi, thiếu chút nữa không cầm nổi bình sữa của nhóc.

Phó Quân Nhan bây giờ cũng không có cách nào, không thể làm gì khác là pha cho tôi một cốc sữa bò, lúc anh bưng cóc sữa đến cho tôi, anh còn cẩn thận đẩy thùng rác đến gần tôi. Kết quả tôi rất đau khổ, uồng một hớp đã ói luôn, sự khó chịu sau khi ói xong khiến tôi không để ý đến cậu nhóc trước mặt, bật khóc thút thít, nói: "Phó Quân Nhan, em muốn uống sữa tươi. Nhưng em vừa đụng vào sữa tươi lập tức sẽ ói, làm sao bây giờ?".

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Chương 62.2

Mặc dù biết tôi hồ đồ, nhưng vì dỗ tôi Phó Quân Nhan cũng không còn chút nguyên tắc nào cả. Đầu tiên là hứa cho tôi uống sữa tươi cả đời, sau đó đem cả nước trái cây ra để hứa hẹn, cuối cùng không còn cách nào anh dứt khoát nhận mình sai, làm dáng vẻ tội nghiệp để dỗ tôi: "Được rồi, được rồi, cá nóc ngốc nghếch đừng khóc nữa, An An cũng không muốn em khóc đâu. Tất cả đều là lỗi của anh được không? Em muốn phạt anh như thế nào anh cũng đồng ý." Sau đó tôi khóc đến mệt mỏi cũng cảm thấy không muốn tính toán với anh nữa, sau đó tôi nở nụ cười gian chìm vào giấc ngủ, tất nhiên vẫn không quên nghịch ngợm chùi hết nước mắt nước mũi lên áo Phó Quân Nhan, anh vẫn ôm chặt lấy tôi, không hề có chút ghét bỏ tôi bẩn.

Sau khi Phó Quân Nhan tỉnh lại, anh luôn tự mình tắm, không cần bất cứ ai giúp một tay. Trên căn bản, y tá chỉ đến gần anh khi tiêm thuốc hoặc rút kim truyền. Ngay cả bôi thuốc vào chân cũng là tôi bôi giúp anh. Ở trong bệnh viện tôi không muốn can thiệp vào anh, nhưng khi về nhà tôi kiên quyết không buông tha cho anh. Đêm hôm nay tinh thần tôi coi như là tốt, sau khi dỗ An An ngủ xong, tôi ôm tay nhìn theo anh, nhưng Phó Quân Nhan cũng không bị ảnh hưởng chút nào, anh tựa lưng vào ghế salon nhìn tài liệu, dáng vẻ lười biếng thoải mái của anh, tao nhã lịch sự.

Tôi không chịu nổi hừ hừ hai tiếng, anh thản nhiên quay mặt nhìn tôi, không ngại buông tài liệu trong tay đi tới sờ sờ mặt tôi hỏi: "Mệt mỏi sao?"

"Không có." Tôi kiên định lắc đầu.

"Đói bụng sao?"

"Không phải."

"Vậy cá nóc ngốc nghếch làm sao vậy?" Anh nở nụ cười khẽ, nghiêng đầu nhìn tôi, kéo tôi vào lòng anh.

"Em muốn phạt anh."

"Được." Phó Quân Nhan thoải mái gật đầu một.

Đồng ý sảng khoái như vậy sao…….. Tôi nhíu nhíu lông mày, nhắm mắt lại nói: "Phó Quân Nhan, em muốn tắm rửa cho anh."

"Cái gì?"

"Em muốn lấy hết của anh."

"Được."

"A." Tôi quẫn bách nhìn anh, sao lại thuận lợi thế nhỉ. Lại thấy Phó Quân Nhan rất bình tĩnh nhìn tôi, đáy mắt là sự sáng tỏ thông suốt, gật đầu với tôi.

"Lần này em không chỉ cởi áo cho anh, em còn cởi cả quần cả áo của anh."

"Anh biết." Anh vừa nói vừa khom người ôm lấy tôi đi về phía phòng tắm, anh hơi cúi đầu cắn lỗ tai tôi, mập mờ nói: "Bảo Bối ngốc nghếch, chuyện này là trước lạ sau quen đúng không? Hả?" Giọng nói kia cất lên, tràn đầy hấp dẫn mị hoặc, một câu nói nhưng lại mang hai ý nghĩa, mặt tôi đỏ lên trong nháy mắt, đỏ như tôm luộc, tôi che mặt núp trong ngực anh. Trong lòng tôi cảm thấy, nếu như anh lại tiếp tục đùa giỡn tôi….. tôi sẽ tiêu diệt toàn quân…. Nhưng mà, tôi muốn cởi quần áo của anh mà. Không thể quên chính sự. Nhưng mà, mở miệng thế nào đây. Tôi rối rắm quá. Oa oa oa……

Phó Quân Nhan để tôi vào phòng tắm,d.i.ễ.n..đ.à.n.l.ê..qu.ý..đ.ô.n, ngồi yên vị trên ghế, sau đó anh mới lui ra chuẩn bị bồn tắm, thoải mái cởi băng trên chân, anh im lặng nhìn mặt đất giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cũng không nói câu nào. Tôi phồng gương mặt bánh bao lên, không muốn nhận thua nhìn theo đỉnh đầu của anh, tôi tỏ vẻ nhất định muốn cởi quần áo của anh. Giằng co một hồi, cuối cùng Phó Quân Nhan bất đắc dĩ nâng mặt lên, nở nụ cười khẽ giống như tự giễu, anh nhìn chằm chằm về phía tôi, nhưng trong đáy mắt chỉ có bất đắc dĩ và cưng chiều, anh tự tay che mắt tôi, khóe miệng lẩm bẩm nói: "Bảo Bối ngốc nghếch của anh…." Sau đó không chờ tôi hành động, anh lập tức chủ động cởi áo ra, lộ ra vết thương do đạn bắn ở trên ngực.

Anh khẽ nhìn xuống vết thương của mình, ánh mắt anh mang theo mấy phần lạnh nhạt, tự giễu, cười khẽ, anh đứng lên mở nước vào bồn tắm, lại mở thêm nước ấm. Anh đi về phía tôi hôn một lên trán tôi, ôm tôi, cởi quần áo của tôi, tôi nhìn anh, lại bị nụ cười của anh làm cho mê mẩn đầu óc, hai mắt chóng mặt theo động tác của anh, sau đó tôi nhanh chóng phát hiện mình đã bị anh bóc hết, anh ôm tôi ngâm trong bồn tắm, trước mặt anh, trên giá treo có hai cái chân răng hình 'bánh bao', tất nhiên sau lưng Phó Quân Nhan cũng có những vết cào……

Phó Quân Nhan lấy dầu gội đầu ra lòng bàn tay, sau đó nhẹ nhàng bôi lên tóc tôi, sức tay không nhẹ không nặng bắt đầu xoa bóp da đầu cho tôi, tôi thoải mái đến rầm rì ra tiếng, tựa vào vai anh, lúc tôi sắp ngủ, lại thấy anh thở dài, buồn bã nói bên tai tôi: "Cô gái ngốc, anh sợ em sẽ khóc, cái bọc quần áo này quá nặng nề, anh không muốn em phải lo lắng…..."Tôi hơi chậm lại, chỉ cảm thấy anh chưa nói gì mà tôi đã muốn khóc rồi. Vội vàng nằm trong ngực anh, kéo tay anh, lúc lâu cũng không biết nói gì, nhịn rất lâu mới nói một câu: "Vậy hai chúng ta cùng nhau khóc được không?"

Phó Quân Nhan nghe vậy, đường cong đẹp đẽ ở cằm khẽ giơ lên, hàng mi thon dài hơi rung rung, mắt anh như chấm nhỏ tràn đầy ấm áp, dùng chóp mũi cọ xát tôi nói: "Đời anh mới chỉ khóc trước mặt em thôi đấy, em xem chưa đủ à?"

"Lúc diễn 'Ám ảnh' anh cũng khóc nha."

"Đó là đóng phim."

"Vậy khi quay 'Tiếc tình', anh còn mạnh dạn hơn em đó, đạo diễn nói anh chỉ cần lại gần, anh lại hôn lên bẹp một. Đó là diễn trò sao? Hả?" Tôi duỗi tay vào trong nước, cấu bắp đùi anh.

"Đó là lộ ra chân tình."

"Được rồi, cũng không còn gì nữa." Tôi bĩu môi, ngửa mặt lên hôn anh một, dùng bả vai hích anh.

"Đừng khóc, không cần đau lòng, coi như đang nghe chuyện xưa thôi." Phó Quân Nhan bất đắc dĩ xiết chặt mũi tôi nói.

Sau đó, đáy mắt anh ảm đạm, giống như đang nhớ lại. Từ đầu tới cuối, vẻ mặt Phó Quân Nhan rất bình tĩnh, giọng điệu cũng chỉ giống như khi bình thường kể chuyện xưa cho An An, dịu dàng mà bình thản, không có quá nhiều lên xuống. Trong tay vẫn tỉ mỉ, cẩn thận gội đầu cho tôi, từ đầu tới cuối lực tay cũng không thay đổi, anh không hề khiến tôi bị đau chút nào. Nhưng nội dung chuyện xưa quá là thê lương….

Đó là chuyện về một người phụ nữ mềm mại yếu đuối, một phần tuyệt vọng điên cuồng chờ đợi, còn đến cuối cùng với một người phụ nữ mà nói, là một kết cục buồn bã bi thảm tử vong. Mà người đàn ông trong chuyện kia, là chồng, là cha, vậy là lại kiên quyết lạnh nhạt không nhìn đến tất cả, người đã từng cùng giường chung gối, là người vợ sinh con dưỡng cái cho ông ta, là giọt máu của ông ta, cũng không khiến ánh mắt của ông ta lưu lại…… Còn có một đứa trẻ bị vứt bỏ, mẹ không nhớ mình, cha không cần mình, còn sống cũng không nuôi, máu mủ cũng không yêu.

Trong giọng nói của Phó Quân Nhan đều là đau lòng cho mẹ mình, khi anh dùng những từ ngữ tốt đẹp để miêu tả về một cô gái thuần mĩ. Tôi lại nghĩ, thảm nhất không phải người phụ nữ kia, mà lại là đứa bé, Phó Quân Nhan khi đó còn nhỏ như vậy, khi còn bé nhất định anh rất đáng yêu, nhất định rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng vì sao lại đáng thương như vậy? Tại sao lại không có người yêu anh?

Có lẽ do tôi bất công, tôi có thể đồng tình với người phụ nữ kia về một mối tình buồn, nhưng tôi lại không thể tha thứ cho bà ấy là một người mẹ thất trách, giống như tôi không thể tha thứ cho cha đẻ của mình, cho dù biết cơ thể ông không tốt, cũng không thể sống được bao lâu nữa. Nhưng ông ấy cũng không nhân lúc còn sống tranh thủ đến nhìn tôi một, mà ông ấy không chút do dự lựa chọn tử vong, lựa chọn đi theo mẹ tôi. Từ nhỏ đây vẫn luôn là tâm bệnh của tôi mà tôi chưa bao giờ nói ra miệng, tôi luôn nghĩ, nếu cha tôi không phải một người cha ghẻ tốt, nếu như cha không coi tôi như con gái ruột thịt để thương yêu, nếu anh họ tôi hư hơn một chút, tôi đã sớm bị ăn sống nuốt tươi đến xương cũng không còn……

Bình thường tôi nghĩ đến là thấy tức giận, nhớ đến mẹ anh cũng thấy tức giận, nhớ đến người chỉ cung cấp cho anh một con tinh trùng kia càng thấy tức giận hơn, không nhịn được bắt đầu khóc, oa một tiếng bật lên, tay vỗ không ngừng xuống mặt nước, măng to: "Vương, bát, đản." Sau đó nước rơi hết xuống mặt tôi và Phó Quân Nhan, khiến cho cả đầu Phó Quân Nhan cũng ướt sạch. Phó Quân Nhan ngẩn người, đáy mắt kinh ngạc nhẹ nhàng vuốt nước trên tóc, sau đó anh lại vội vàng nắm khăn lông khô lau mắt cho tôi, vẻ mặt bình tĩnh nhưng cũng có chút bất đắc dĩ ôm tôi ra khỏi bồn tắm, dùng khăn tắm chùm lên người tôi, sau đó ôm tôi dỗ như dỗ đứa nhỏ: "Đừng tức giận, đều đã qua rồi."

Tôi cũng không theo, những giọt nước mắt long lanh thi nhau chảy ra, mạnh mẽ ôm lấy cơ thể trần của anh, hỏi: "Tại sao lại vậy? Là nhà họ Phó có thù oán gì với nhà họ Vương sao? Không phải lúc mới bắt đầu ông ta cũng đối xử với mẹ anh tốt vô cùng sao? Tại sao sau đó lại biến hóa lớn như vậy? Coi như ông ta không yêu cũng không thể đối xử với vợ con như thế chứ. Tại sao có thể nhìn vợ nhìn bị lăng nhục đến mức tự sát mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy? Vậy ông ta còn là người không? Đó là loại xúc sinh cũng không bằng mà dám xưng là người sao?"

Phó Quân Nhan cười khổ rồi lắc đầu với tôi, đưa ngón tay dài lên che miệng tôi: "Được rồi, cá nóc ngoan, đừng nói lời thô tục."

"Em còn muốn giết cả nhà ông ta ấy chứ, mắng ông ta tính là gì?"

"Mắng ông ta không sao cả, nhưng đánh thức An An cũng không hay, hơn nữa lại dọa bảo bảo của chúng ta sợ cũng không tốt." Anh vừa nói vừa điểm nhẹ vào đầu mũi tôi, hôn tôi một để trấn an, để cho tôi ngồi ổn định trên ghế, sau đó mới xoay người mặc quần áo cho mình, anh tiếp tục đứng trước mặt tôi, nháy mắt mấy cái, làm nũng hỏi: "Khi Bảo Bối tức giận liệu đi bộ có thể mạnh hơn không nhỉ?"

Tôi nghĩ nghĩ, sờ mũi một nói: "Có thể." Sau đó vươn tay về phía anh, nũng nịu nói: "Ôm ôm." Phó Quân Nhan lập tức cúi người, ôm tôi lên. Anh ôm tôi…… tôi cũng ôm anh, ôm anh thật chặt. Khi anh nói lại chuyện xưa đã đau lòng lắm rồi nhưng lại còn đi an ủi tôi, còn phải làm như không có chuyện gì xảy ra, khiến tôi rất đau lòng. Một người, cuối cùng thì phải có nghị lực lớn đến thế nào mới có thể vượt qua đau khổ như vậy? Là người như thế nào mới có thể không đánh mất mình trong môi trường bẩn thỉu xấu xa như vậy? Cũng chỉ có mình Phó Quân Nhan, …… chỉ có anh, mới trải qua nỗi bất hạnh như vậy, vẫn có thể thẳng tắp dõi dào…..

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 109: Chương 62.3

Phó Quân Nhan nói, anh luôn nhớ ông lão trong nhà đã từng nói cho anh biết, cha anh đã từng đối xử rất tốt với mẹ anh. Cho nên, ngay cả ông trong một thời gian dài cũng không thể hiểu nổi là tại sao. Sao chuyện xưa lại vặn vẹo thành cái dạng kia. Cho đến rất nhiều năm về sau, anh hiểu di chúc ông ngoại anh đã để lại, hiểu được rất nhiều chân tướng năm đó. Lúc này anh mới bừng tỉnh hiểu ra, mới càng phát hiện ra mình đau thấu tâm can.

Trước khi Vương Quân vào nhà họ Phó, thay vì nói là một người bình thường, không bằng nói là một tên lưu manh vô dụng, thậm chí còn mang theo mấy bản án trên người. Cái đứa bé mà ông ta không để ý tính mạng để cứu và được Phó Nhã Nhã nhìn thấy, sau đó tốt xấu được Phó Nhã Nhã cứu về, sau đó trong công việc cũng có chút kiên quyết vững vàng, dần dần cũng được người nhà họ Phó tin tưởng.

Nhưng quả thật là vận may của Phó Nhã Nhã không tốt, sự lương thiện của bà người ta vĩnh viễn cũng không nhớ đến, đứa bé khi đó Vương Quân cứu không phải đứa bé của người khác, mà là đứa bé của ông ta và ả nhân tình kia. Mặc dù cuối cùng mệnh đứa bé kia không tốt và chết rồi, nhưng Vương Quân và người đàn bà kia vẫn không có đứt đoạn.

Khi Vương Quân cưới Phó Nhã Nhã, bước chân vào cửa nhà họ Phó, ông ta được hưởng rất nhiều quyền lợi và tiền bạc nên rất vui vẻ. Nhưng sau đó, luôn có những tin đồn phong phanh, sau đó càng ngày càng tăng vọt lên. Cuối cùng ông ta biết, trong cái vòng này, cho dù mấy chục năm nữa, cho dù ông ta có năng lực, trong mắt người ngoài ông ta cũng chỉ là một con chó của chủ nhà, tất cả những thứ ông ta lấy được, trong mắt người ngoài cũng chỉ là vì ông ta ôm bắp đùi của phụ nữ mới có được. Dần dần, ông ta bắt đầu xa lánh Phó Nhã Nhã, sau đó bắt đầu quên đi tất cả, bắt đầu ý muốn chứng minh mình, sau đó càng ngày càng chán ghét nhà họ Phó.

Nhưng Phó Nhã Nhã ngu ngốc không phát hiện ra, cũng chưa bao giờ nghi ngờ ông ta. Nhưng nhờ kinh nghiệm sống, Phó Hành bắt đầu đề phòng Vương Quân. Ông lão hiểu rõ con gái của mình yếu đuối vô năng, chỉ sợ cái vạn nhất sau này. Vì thế, ông đã sớm lập ra một di chúc, để tất cả tài sản cho con gái và cháu ngoại trong bụng con, để lại một đường lui cho Phó Nhã Nhã.

Di chúc của ông ngoại Phó rất đơn giản, mỗi tháng Vương Quân chỉ có mười vạn đô la tiền mặt. Tất cả tài sản nhà họ Phó, 50% là của Phó Nhã Nhã đứng tên, 50% để lại cho Phó Quân Nhan còn chưa ra đời. Bất kể là nhà gái, hay nhà trai nói li hôn, Vương Quân đều không chiếm được cái gì, một phân tiền cũng không, hơn nữa còn bị đuổi khỏi Phó thị. Ông cụ chắc là do lớn tuổi, người đến lúc chết cũng có chút thiện lương, hơn nửa đời người lăn lộn trong hắc đạo, đến già rồi sống cũng nhiều tình cảm hơn, con gái mình khéo léo, cũng khiến người ta yêu thích,d,i,ễ,n,,đ,à,,n,,,l,ê,q,u,ý,,,đô,,n, lưu lại chút di chúc để cảnh cáo Vương Quân là đủ rồi.

Nhưng ông không từng nghĩ, chữ là cái chết, chỉ có người là còn sống. Vương Quân còn có hai con đường để lựa chọn, vĩnh viễn lạnh nhạt với người vợ này, hoặc là bức tử. Đáng buồn thay, người đàn ông này, làm cả hai cái, một phần cũng không kém, ngay cả con trai ruột của mình ông ta cũng chọn bỏ qua…….

Phó Quân Nhan nói, sau này, Vương Quân Hòa, là con trai độc nhất của người đàn bà kia cũng không có tiền đồ, đem Phó thị đổi thành 'Vương thị' chơi đùa đến rối tinh rối mù, cuối cùng phải dựa vào khoản buôn bán súng ống đạn dược để gỡ vốn. Cũng chính là lần anh đi Mã Tác Lí, Phó Quân Nhan liên lạc với cảnh sát phá hủy cuộc buôn bán cuối cùng này, mà người được gọi là 'cha', Vương Quân, lại nhân lúc Phó Quân Nhan xoay người cầm súng nhắm vào vị trí trí mạng của Phó Quân Nhan, không có một chút nương tay nào…….

Nếu như, cha bạn muốn tự tay giết bạn, bạn sẽ có tâm trạng như thế nào? Hận sao? Uất ức sao? Hay là điên cuồng? Tôi không biết, nhưng tôi rất đau đớn, đau đến không thở nổi, giống như có người cầm dao cùn cắt thịt mình vậy…...

Mà tôi không nói được gì, chỉ có thể cúi mặt, đau lòng vươn tay vuốt ve vết thương trên ngực Phó Quân Nhan, tôi nhớ tôi trấn an anh, không thể làm gì hơn là gần như ảo tưởng dụ dỗ anh: "Có lẽ, ông ấy không biết đó là anh…….. Có lẽ ông ấy không biết…..." Lời tôi còn chưa nói hết, Phó Quân Nhan lại lắc đầu một, hôn mút từng giọt lệ đang rơi xuống của tôi, anh nói, âm thanh rất thấp: "Ông ta biết, bởi vì mắt anh rất giống mẹ. Đừng khóc, anh rất khó chịu, thật sự anh không khổ sở, anh trả lại mạng sống cho ông ta là tốt rồi."

Phó Quân Nhan cuối cùng cũng không nói cho tôi biết những chuyện sau khi anh sáu tuổi, tôi hỏi anh, anh chỉ nói: "Sau đó anh gặp em."

Tôi có chút nghịch, ý vị đem nước mắt chùi hết lên áo t-shirt của anh, xong rồi cũng không ngại bẩn vươn tay lau nước mắt, sau đó lại lau lên người Phó Quân Nhan, anh cũng không cản tôi, nở nụ cười có chút bất đắc dĩ lại có chút rối rắm, dứt khoát cởi áo cho tôi lau. Tôi nói: "Anh đừng lừa phỉnh em nha."

Anh nhắm mắt tựa vào cổ tôi nói: "Mỗi ngày anh đều nghĩ lớn nhanh một chút, sau đó gặp em nha."Tôi im lặng, nhưng cũng không tiếp tục hỏi tới, cho dù ai cũng không hiểu được, mang nỗi đau như vậy trên người, một đứa bé mới có sáu tuổi, không có chỗ nương tựa sẽ vất vả đến thế nào, sau đó sẽ trải qua những ngày sống đầu đường xó chợ như thế nào…… Chỉ là câu nói kia: "Anh không khó chịu, anh không khổ sở……" Trải qua đau đớn đến thế nào, mới có thể nói ra như vậy?

Tôi nói: "Phó Quân Nhan, ở trong sa mạc anh nói cho em biết, có người từng nói với anh, cuộc sống khổ nạn là cơ sở để lớn lên. Với trí tuệ của anh, anh gặp người tốt, có đúng không? Có người quan tâm anh, đúng không?"

Nhìn vào ánh mắt mong đợi của tôi, anh nhìn sâu vào mắt tôi, hình như mũi cũng chua lên, ừ một tiếng, sau đó như không muốn xa rời hôn một lên mắt tôi, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm nước mắt còn đọng trên má tôi.

Tôi nghĩ nghĩ, thật sự không biết tôi có thể làm gì cho anh. Không thể làm gì khác hơn là yêu thương hôn lên đôi mắt sạch sẽ, xinh đẹp như bầu trời đêm kia, nhíu mày đau lòng hỏi anh: "Phó Quân Nhan, khi còn bé anh rất vất vả đúng không?"

Không đợi Phó Quân Nhan trả lời, tôi đã chui vào trong ngực anh, nhích lại gần anh thêm một chút, vươn tay ôm lấy lưng anh, tôi có chút đau lòng nói: "Bây giờ mới nói mặc dù có chút muộn, nhưng mà, Phó Quân Nhan, em muốn đền bù cho tất cả những điều không sung sướng của anh, đền bù cho thời gian cuộc đời mà em chưa đến bên anh."

"Được." Anh cúi đầu không nhìn tôi, chỉ nghẹn ngào trả lời một tiếng, tính tình trẻ con cọ sát tôi, đôi tay ôm chặt eo tôi không thả, hơi thở trên người rất yếu ớt.

"Vậy anh chưa buồn ngủ thì em hát cho anh nghe nha. Anh và bảo bảo trong bụng em cùng nhau nghe nha." Nghĩ tới điều khi còn bé mà tôi mong đợi nhất chính là mẹ tôi có thể hát ru tôi ngủ, tôi cố gắng cười, vỗ nhẹ lưng anh, ghé miệng vào tai anh chậm chạp hát: "Đong đưa a đong đưa, đong đưa a đong đưa, bảo bảo của mẹ buồn ngủ. Tiểu Hoa bị, che đắp kín, cất kĩ bàn tay nhỏ. Đong đưa a đong đưa, Đong đưa a đong đưa, Đong đưa a đong đưa bảo bảo của mẹ ngủ thiếp đi….."

Phó Quân Nhan tốt như vậy, nhưng ngay cả một lần được mẹ ru ngủ cũng không có, giống như tôi, nhưng còn đáng thương hơn tôi…..

Khi Phó Quân Nhan mệt mỏi ngủ thiếp đi, nhìn anh ngủ giống như một đứa bé thuần khiết mỉm cười. Tôi cũng không nhịn được lã chã roi lệ, cẩn thận chui ra khỏi ngực anh, lau nước mắt đi, cúi người yêu thương hôn lên vết thương trong ngực anh, chắp tay trước ngực, một lần lại một lần chỉ nói một câu không biết bao nhiêu lần: "Phó Quân Nhan, trên cõi đời này nguyện vì anh mà dịu dàng chờ đợi.

Tác giả có lời muốn nói: "Có lúc tôi luôn nghĩ. Liệu có một ngày nào đó, có một người nào đó, sẽ hối hận vì đã tiến vào cuộc đời tôi quá muộn, mà tôi lại không biết, hối hận đã từng bỏ qua, hắn và hắn chưa từng gặp nhau vì lí do thời gian. Cảm ơn mọi người luôn ủng hộ.

Chính văn sắp kết thúc, sau đó là các ngoại truyện.

Câu chuyện tiếp theo là câu chuyện về Thư Sảng và anh họ, có tên là:"Tiện nam, chết chắc rồi." Mạc Nặc Vân là một người đàn ông kiêu ngạo kì lạ. Bạn thử nghĩ mà xem, anh ta có thể nói với Tiểu Khải, là một chú chó rằng, mày cắn tao thì tao sẽ cắn lại mày, có thể hiểu được người này là cực phẩm thế nào. Mà Thư Sảng, lại là một 'anh chàng' như vậy. Đôi này không giống như Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối, là một đôi long trời Lở đất. Nhưng vẫn là phong cách cưng chiều, các bảo bảo và Tiểu Khải đều là khách mời.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Chương 63

Sau khi về nhà hai ngày, dưới mọi áp lực, tôi và Phó Quân Nhan lại một lần nữa ngồi chuyến bay đến Tân Cương. Nhưng mà lần này chúng tôi dẫn theo cả Cố Tiểu An, hơn nữa hành trình nặng nề hơn lần trước rất nhiều.

Rõ ràng là chuyến bay buổi tối, nhưng lúc ra cửa Phó Quân Nhan vẫn đưa cho tôi và An An mỗi người một chiếc kính dâm. Gần đây càng ngày tôi càng yếu ớt, đeo đôi kính mắt mà sống mũi cũng thấy ê ẩm, không thể làm gì khác là dùng ngón tay đẩy đẩy kính lên trên, dáng vẻ như đang chơi đùa với cái kính. An An là đồ ngốc, cậu nhóc nhìn hành động của tôi thì rất tò mò, nhưng cũng nhanh chóng học theo, dùng đầu ngón tay út đâm đâm vào giữa hai mắt kính, nhưng đôi mắt to tròn lại ngẩng lên tò mò nhìn tôi, bi kịch cuối cùng là ngón tay lại đâm vào mũi. Cố Tiểu An đầu tiên là sững sờ khựt khịt, giương mắt nhìn tôi và Phó Quân Nhan đang nhìn cậu nhóc cười, đôi mắt to cứ vậy mà ầng ậc nước. Cố Tiểu An bắt đầu biểu diễn kĩ thuật làm nũng, che cái mũi nhỏ gào khóc mấy tiếng, nhanh chóng nhào vào lòng Phó Quân Nhan làm nũng gào thét: "An An đau đau. Anh rể ơi, anh rể yêu quý ơi." Tôi không còn lời nào để nói, nhìn Phó Quân Nhan ôm An An lên, ôm cậu nhóc hôn rồi lại hôn lên gương mặt bánh bao kia, nhìn gương mặt bánh bao lộ ra nụ cười thỏa mãn từ trong ngực Phó Quân Nhan, Cố Tiểu An bĩu bĩu môi với tôi, chứng minh xác thực rằng Cố Tiểu An là một cậu nhóc yếu đuối, nhìn cậu nhóc có vẻ như rất hả hê…..

Đối với tôi và An An đeo kính dâm không phải để tránh ánh nắng mặt trời, mà là để tránh ánh đèn flash. Quả nhiên, lại một lần nữa Phó Quân Nhan liệu sự như thần, mặc dù Phó Quân Nhan đã 'phát uy' hai lần vì ánh đèn flash khiến cho một số phóng viên bớt phóng túng đi một chút, nhưng mà, những phóng viên ở gần không bật đèn flash, không có nghĩa là những phóng viên ở xa không bật. Đặc biệt là những người chuyên đi rình thông tin lúc nửa đêm, phóng viên cần đạo đức phẩm hạnh, nhưng cái họ còn cần hơn là tác phong nghề nghiệp. Vì vậy, đeo mắt kính cũng chỉ coi như là chúng tôi rút lui để thành toàn cho họ thôi…..

Khi chúng tôi tới sân bay, cả đại sảnh của sân bay đã biến thành toàn là bóng bay màu xanh và màu trắng đan xen, trong đại sảnh những người ái mộ vây thành một vòng lớn, nhưng rất có ngăn ngắn trật tự, in hình tôi và Phó Quân Nhan trên những tấm băng rôn rất to, dán đầy trên đại sảnh, hành lang và thang máy đi lên. Theo từng bước chân khi chúng tôi tới gần, đầu tiên là ba tiếng cao vút: "Thật xin lỗi." Sau đó, là từng câu theo nhịp điệu "Cố Bảo Bối, đệ nhất thiên hạ." "Mạch tượng nhân như ngọc, quân tử đời vô song." Tôi đoán rằng, diễnđànlêquýđôn.com, người điếc nghe thấy như này đoán chừng lỗ tai cũng tốt lên.……

Có lẽ do quá lâu rồi tôi chưa thấy trường hợp nào như vậy, hoặc có thể do làm mẹ, chuyện gì tôi cũng phải suy nghĩ cẩn thận. Nhìn thấy trận chiến như này khiến tôi không tự chủ được run lên, theo bản năng lập tức lùi lại một bước nấp sau lưng Phó Quân Nhan. Phó Quân Nhan đồng thời cũng ngừng lại, ôm Cố Tiểu An xoay người về phía tôi, giống như hiểu rõ kéo tay tôi, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của tôi giống như đang trấn an, anh nhỏ giọng nói: "Đừng sợ." Tôi gật đầu, trong lòng mạnh mẽ khinh bỉ chính mình, suy nghĩ một chút lại đưa tay lên che lỗ tai của cậu nhóc kia, sợ tai nhóc sẽ bị ảnh hưởng bởi trận chiến này. Lại thấy Phó Quân Nhan nhẹ nhàng lắc đầu với tôi, dùng cằm chỉ chỉ Cố Tiểu An đang chúi trong ngực anh cho tôi nhìn. Tôi nhìn theo, chỉ thấy Cố Tiểu An đang sinh long hoạt hổ rướn cổ lên nhìn ngó bốn phía, hưng phấn đến nỗi không ngừng đạp đạp bắp chân, đáy mắt tràn đầy tò mò. Đi được một nửa con đường mà những người ái mộ tự động tạo thành, An An đột nhiên lại kéo kéo áo Phó Quân Nhan, nói: "Anh rể, An An thích quả bóng, cho An An một quả bóng được không? An An có thể lấy không?" sau đó bàn tay mũm mĩm của nhóc chỉ vào một cô gái đang cầm một quả bóng trong tay, cô gái đó đang vui mừng gật đầu.

Đối với việc đột nhiên An An lại đưa ra yêu cầu kỳ lạ như vậy, lúc này tôi mới nhìn theo phía tay cậu nhóc chỉ, trong tay cô gái kia là một quả bóng bay màu trắng, không giống với quả của những người khác, bởi vì trên quả bóng này có gián hình lạc lạc bằng giấy. Trong nháy mắt tôi cảm thấy im lặng, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy mong đợi của An An, tôi không biết nên khen cậu nhóc tinh mắt hay nên mắng nhóc không có tiền đồ……...

"An An muốn quả bóng bay à?" Phó Quân Nhan ngược lại không bày tỏ gì cả, chỉ là hơi cau mày kéo tôi dừng lại, cúi đầu nghiêm túc nhìn An An.

An An không chút do dự gật đầu, cười đến nỗi lúm đồng tiền sáng trưng, lại quay đầu nhìn chằm chằm quả bóng màu trắng kia cười khanh khách, ngay cả mắt cũng không chớp, miệng thì 'oa oa oa' không ngừng.

Tôi quẫn, thấy thế tôi vội bỏ tay Phó Quân Nhan đang nắm tay tôi ra, nghiêng đầu nói với Phó Quân Nhan: "Phó Quân Nhan, trong túi sách của An An có hình lạc lạc, để em đi lấy."

Phó Quân Nhan giữ tôi lại, lắc đầu một cái, nghiêng mặt nhìn tôi nói: "Phải tôn trọng đứa bé. Vừa nói vừa nhàn nhạt nhìn qua những người ái mộ xung quanh, thân mật nói nhỏ vào tai tôi: "Không cần sợ, không sao đâu."

Nói xong, Phó Quân Nhan nhìn xung quanh nhẹ nhàng gật đầu một cái, không để ý đến những người ái mộ xung quanh bắt đầu xôn xao, còn có rất nhiều phóng viên lẫn trong đó, chỉ giơ cổ tay nhìn đồng hồ, sau đó mới cúi đầu dịu dàng nhìn gương mặt bánh bao đang phồng lên, nhìn Cố Tiểu An đang nhìn quả bóng bay với ánh mắt mong đợi đến phát ngốc, hỏi: "Quả bóng bay An An muốn là quả mà chị kia đang cầm trong tay sao?" nói xong một tay dắt tay tôi, một tay ôm An An đi về hướng cô gái cầm quả bóng bay có dán hình lạc lạc kia.

Cố Tiểu An nghe câu hỏi, lại thấy Phó Quân Nhan ôm cậu nhóc đi về hướng đó thì càng thêm vui mừng, cười đến toét miệng chảy cả nước dãi. Tôi vội vàng buông tay Phó Quân Nhan, móc khăn từ trong túi sạch lau cho nhóc, xong rồi còn gõ nhẹ lên cằm nhóc để cậu nhóc ngậm miệng lại, khiến cho cậu nhỏ nở nụ cười khúc khích.

Những người ái mộ xung quanh thấy thế cũng bắt đầu xôn xao, có một nhóm người mặc áo xanh biển, là nhóm người nhà Hải đảo, vì muốn nhìn thấy rõ hơn nên bắt đầu chen lấn lên phía trước, lúc này, là 'đầu' của nhà Hải bảo, vẫn mặc áo màu trắng bất động khiến tôi không tự giác được có chút xấu hổ. Lại nghe thấy từ hướng bên phải phát ra âm thanh, nhìn thấy một người mặc áo t-shirt có in hình Phó Quân Nhan đứng trên bồn hoa, người đó đang nhảy dựng lên, cầm chiếc loa lớn bắt đầu hô: "A. nhà Hải Bảo. Tôi là trưởng đội fan nhà công tử. Tố chất đâu, chú ý tố chất. Các bạn không biết công chúa đang mang bảo bảo sao? (nguyên văn là mang lợn sữa nhỏ trong sông) A. Mọi người yên phận một chút, đừng chen lấn xô đẩy. Ngoan ngoãn đứng nhìn đi nào. Các bạn càng nháo công tử và cá nóc đi càng nhanh hơn. Như vậy muốn nhìn nhiều thêm mấy lần cũng khó. Tránh ra. Ngoan, tránh ra đi." Tôi nghe thấy khiến cả người run lên, thấy đáy mắt Phó Quân Nhan như có ý cười, anh nhìn về phía người kia gật đầu cảm ơn. Cũng chỉ trong nháy mắt, nhóm người ái mộ đã yên tĩnh trở lại. Trong lòng tôi không khỏi cảm thán, trưởng đội fan nhà công tử thật mạnh mẽ. Khí phách mười phần….

Lúc này cô gái cầm quả bóng màu trắng đã kích động đếnmức một tay che miệng, nhìn tôi và Phó Quân Nhan chằm chằm. những người ái mộ xung quanh cũng run run nhìn chúng tôi, bắt đầu có người khóc, có người bắt đầu run tay run chân. Tôi rất bất đắc dĩ, lại chỉ có thể nâng khóe môi nở một nụ cười thân thiện.voicoi08#ddlqd.com

Chỉ thấy Phó Quân Nhan chọc chọc vào gương mặt bánh bao của An An, khiến An An nhìn anh, mới mở miệng nói: "An An muốn quả bóng bay của chị này đúng không?"

"Vâng, vâng, vâng." Cậu nhóc kia gật đầu rất mạnh, giọng điệu tiếng sau còn cao hơn tiếng trước, đôi tay nhỏ bé cua loạn trên không trung.

Phó Quân Nhan cũng không cản nhóc, chỉ là cười nhẹ ôm chặt lấy cậu nhóc, ôn hòa nói: "Quả bóng của chị này là dùng tiền để mua, An An muốn quả bóng này cũng được nhưng An An lấy gì ra để đổi với chị ấy? Chúng ta không thể lấy không đồ của người khác hiểu không?"

Cậu nhóc kia hơi ngạc nhiên, mở to mắt nhìn Phó Quân Nhan, một lớn một nhỏ cứ như vậy nhìn nhau. Người ái mộ xung quanh đã bắt đầu nói thầm 'Hình như An An muốn khóc rồi.' Lúc này, mọi người lại thấy cậu nhóc nhún nhún vai, mở hai bàn tay béo múp ra, vô tội nghiêng đầu nói: "An An còn nhỏ, An An không có tiền."

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?" Phó Quân Nhan hỏi từng câu để hướng dẫn cậu nhóc.

Cậu nhóc quay đầu tội nghiệp nhìn về phía quả bóng màu trắng kia, lại ngẩng mặt bĩu môi nhìn Phó Quân Nhan. Cúi đầu nhỏ, hít hít cái mũi một cái, chầm chậm đưa tay nhỏ bé ôm lấy cổ Phó Quân Nhan, cả đầu nhỏ của nhóc cũng đặt lên vai anh không động. Nhìn thấy Cố Tiểu An đang héo úa, những người ái mộ xung quanh cũng rối rít phản ứng, đều lấy bóng của mình đưa sang bên này. Phó Quân Nhan lại khoát khoát tay, nhìn về phía mọi người nháy mắt mấy cái, tôi cũng gật đầu một cái với mọi người, cười cười đặt ngón tay trên môi, hi vọng mọi người yên lặng. Chỉ trong nháy mắt, những quả bóng bay kia cũng về vị trí cũ, mọi người cũng bắt đầu tập chung nhìn chằm chằm cái mông nhỏ của An An trong ngực Phó Quân Nhan ……...

An An quả nhiên là cậu nhóc được Phó Quân Nhan chỉ bảo cẩn thận, chỉ chốc lát sau, cậu ngẩng gương mặt bánh bao của mình lên, không khóc cũng không đau lòng, lấy tay chạm vào tay Phó Quân Nhan, trong miệng lẩm bẩm một câu: "An An đang suy nghĩ." Sau đó cơ thể nhỏ nhỏ kia xoay một vòng, cái mông nhỏ đặt trên cánh tay Phó Quân Nhan, nhìn những người ái mộ xung quanh, đôi mắt to tròn đảo lia lịa.

Cậu nhóc đầu tiên là trên gương mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười ngọt ngào xin lỗi , sau đó mở to mắt lắc lắc cánh tay chào mọi người, lúc này mới ngây thơ nắm chặt một ngón tay út nói: "Chị xinh đẹp, đại danh của em là Cố An, nhũ danh là Cố Tiểu An, Cố An An, An An, bánh bao nhỏ, cậu nhóc, đồ ngốc, đứa nhỏ yếu ớt. Em rất ngoan ngoãn, em sẽ ca hát, biết vẽ tranh, sẽ chơi cùng Khải Khải, à em còn biết đánh đàn. An An rất thích quả bóng bay của chị, nhưng An An còn nhỏ,An An không có tiền. An An hát cho chị nghe để đổi lấy quả bóng bay của chị được không?" Tôi cũng không nhìn được nữa che miệng cười, không nhịn được đưa tay lên sờ sờ cái đầu nhỏ của An An.

Cô gái kia ngẩn người, sau đó gật đầu một cái, đáy mắt tràn đầy khích động và mừng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Chương 63.2

Cố Tiểu An vui sướng nở nụ cười, gương mặt nhỏ nhắn cũng dương dương, đầu tiên nhóc cũng biết nói một câu 'Cảm ơn chị', sau đó há mồm bắt đầu hát: "Một con chó nhỏ, đứng trước cửa lớn. Hai mắt đen nhánh, muốn ăn xương thịt, thịt xương, gâu gâu gâu. Thịt xương, gâu gâu gâu. Khải Khải. oa oa oa oa…"

Cố Tiểu An thuận lợi nhận được quả bóng, nhóc cũng không quên ngoan ngoãn nói: "Cảm ơn chị." Nhưng mà sau khi nhận được quả bóng, cậu nhóc sờ luôn vào hình dán, thích đến không thể buông tay.

Ngay lúc chúng tôi quay người đi, cô gái cho An An bóng bay đột nhiên lại kêu lên một tiếng: "Tiểu Ái." Tôi ngạc nhiên quay người lại nhìn cô ấy,chỉ thấy cô ấy đang run rẩy nhìn tôi, nói: "Tiểu Ái, tôi….. Xin chào, tôi tên là Nhất Niệm, tôi rất thích cô, có thể, có thể cho tôi được nắm tay cô không?""

Tôi nghe vậy nở nụ cười, buông cánh tay Phó Quân Nhan đang dắt tôi ra, đi tới ôm lấy cô ấy, nói: "Cám ơn tình yêu của bạn, cám ơn bóng bay của bạn."

Trước khi lên máy bay, tôi và Phó Quân Nhan đều dùng điện thoại để lên microblogging, chỉ có hai chữ, gửi đến tất cả những người yêu thích chúng tôi: "Cám ơn."

Trước buổi họp báo, tôi không biết dưới tình huống như vậy mà Phó Quân Nhan lại thật sự tìm được người vào sa mạc tìm kiếm di thể của phó đạo diễn và xe. Nhưng khó khăn trong vấn đề tìm kiếm quá lớn, đến khi chúng tôi đến Tân Cương cũng chưa có tiến triển gì.

Sau khi đến Tân Cương, Phó Quân Nhan cũng tham gia vào công việc của đội tìm kiếm cứu nạn, cuối cùng sau một tuần lễ, bọ họ cũng tìm được vị trí cụ thể của chiếc xe hơi bị cát chảy chôn vùi. Lúc Phó Quân Nhan nhận được điện thoại, tôi đang ôm An An ngồi xem Anime cười khúc khích, vừa ăn dưa cáp mật, tôi nghe xong tin tức thì kích động đến mức nhảy lên khỏi ghế. Phó Quân Nhan cũng bị tôi dọa cho sợ hết hồn, vội vàng ném điện thoại rồi chạy đến ôm tôi và An An còn chưa tỉnh hồn, sức bật mạnh đến mức khiến anh khẽ lui lại một bước nhỏ, đỡ tôi đứng vững, kéo An An vào trong lòng, Phó Quân Nhan mới thở dài, nắm chóp mũi tôi, giả vờ tức giận nói: "Cá nóc ngốc nghếch. Em muốn dọa chết anh đúng không? Dọa khiến An An sợ hãi thì làm sao bây giờ." Cố Tiểu An cũng tham gia náo nhiệt, nhăn cái mũi nhỏ, đi theo nhỏ giọng lầm bầm: "Chị muốn dọa chết anh, dọa chết cháu trai nhỏ, dọa chết anh rể, dọa chết An An sao? Ừm…. An An đáng yêu thế….." tôi le lưỡi một cái, cũng không rút lui, nhìn một lớn một nhỏ đang giả bộ tức giận trước mắt, không thể làm gì hơn là ngượng ngùng vươn tay ôm anh và An An, cọ sát trong ngực anh làm nũng: "Người ta biết sai rồi mà….. Thật là…"

Trước khi cảnh sát nghiệm thi, phóng viên cũng đi cùng, chúng tôi lại đến nơi đó một lần nữa với đội tìm kiếm, đến nơi đã cướp đi mạng sống của phó đạo diễn. Phó Quân Nhan đầu tiên hi vọng tôi không đi, anh nói: "Đứa nhỏ ngốc, thời tiết không tốt, em và An An nghỉ ngơi trong phòng không tốt hơn sao?" Tôi lại lắc đầu, kiên quyết không để anh đến sa mạc một mình, tôi xoay người mở giương hành lí, tự quấn mình thành một con cá nóc đến trước mặt anh, bên cạnh còn có một cái bánh bao nhỏ triệt để….

Công cụ to lớn không thể tiến vào sa mạc, tất cả là nhờ vào sức người để đào bới. Công việc đào bới bắt đầu từ lúc rạng sáng, kéo dài rất lâu. Lúc ban đầu tôi và An An còn xuống xe, Cố Tiểu An lần đầu tiên thấy sa mạc, tò mò ngồi chồm hổm xuống nắm hạt cát chơi đùa, dùng ngón tay chọc chọc hạt cát chơi, hỏi tôi một câu rất ngu ngốc: "Chị ơi, biển ở chỗ nào?" trong đầu cậu nhóc, có 'bờ cát' sẽ có biển rộng. Nhóc không biết, trên đời còn có một địa phương tuyệt vọng đến khô khốc như vậy. Tôi rối rắm, rất lâu mới trả lời một câu: "Ở trong lòng của em."

Cố Tiểu An nhíu đôi lông mày nhỏ, bắt đầu lục lọi hai bên túi, Cuối cùng dứt khoát không muốn ngửa đầu lên, để lộ gương mặt bánh bao nhỏ nhắn, ngây thơ hỏi tôi: "Chị ơi, chị ơi, cát thật thoải mái. An An muốn lăn lộn ở trên cát. An An muốn lăn lộn được không chị?" Tôi nhìn áo bông trắng như tuyết của cậu nhóc, nhìn đôi giày trắng đã chuyển sang màu vàng, tôi bóp chết sự mềm lòng, d.i.ễ.n. .đ.à.n. .l.ê. .qu.ý đôn, kiên quyết lắc đầu một cái.

Cố Tiểu An nhìn Phó Quân Nhan đang bận rộn ở phía xa, bĩu môi, cúi đầu xuống, cậu nhóc biết không thể trông cậy vào ai, đứng trên cát, lắc lắc cái mông nhỏ về phía tôi, đầu ngón tay út vẽ vòng tròn trong cát, làm bộ đáng thương nói: "Oa oa oa….chị ….. Cát này rất khổ sở. Cũng không có An An lăn lộn phía trên." Tôi im lặng sờ mũi một cái, xoay mặt đi không nhìn cậu nhóc, lấy trong túi tiền mấy viên ô mai ném vào miệng.

Mấy nhân viên làm việc xung quanh thỉnh thoảng nhìn về phía chúng tôi, không khí rất khẩn trương, cũng nhờ có cậu nhóc ham chơi này nên có thêm mấy phần hơi thở vui vẻ.

Lúc này trời cũng nhanh tối hơn, những nhân viên vất vả làm việc một ngày đột nhiên lại hưng phấn lên, mọi người cùng nhau la hét dùng sức. không bao lâu sau, chiếc xe hơi không bị hao tổn gì được mọi người kéo lên. Lúc này tôi đang ngồi trong xe đã chuẩn bị tốt các biện pháp an toàn, ôm Cố Tiểu An đã ngủ say, theo bản năng mở cửa xe nhìn đám người Phó Quân Nhan.

Thân thể cao ráo, gầy gò của anh đứng cách đó không xa, dưới ánh đèn chiếu sáng khiến cho hình ảnh của anh có chút phong nhã hơn bình thường, thanh tú mà lịch sự. Tôi không thấy được vẻ mặt của anh, anh khẽ rũ mắt, chỉ chừa lại cho tôi gò má tinh xảo xinh đẹp. Phó Quân Nhan thấy cuối cùng cũng kéo được xe lên, hình như anh cũng than nhẹ một tiếng. Sau đó anh lại làm ngược lại với mọi người, anh không chạy về phía chiếc xe kia, mà chạy về phía tôi, thân hình cứ như vậy đứng chắn ngoài cửa sổ, ngăn cản tầm mắt của tôi, khẽ khom người, duỗi tay qua cửa sổ sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của An An, lại dịu dàng nói với tôi: "Bảo Bối, có muốn trở về ngủ không?"

Tôi xoa xoa ánh mắt có chút mệt mỏi của mình, ngạc nhiên hạ tay xuống mới hỏi anh: "Mấy giờ rồi anh?"

"Sắp mười giờ rồi." Phó Quân Nhan nhìn đồng hồ đeo tay, cẩn thận kéo chụp tai lại cho tôi. Lúc này, thông qua khe hở tôi nhìn thấy giám đốc nghiệm thi, mọi người cùng nhau khiêng phó đạo diễn ra khỏi chiếc xe toàn cát. Chỉ một cái liếc mắt, nhưng tôi biết ngay tại sao Phó Quân Nhan lại ngăn cản trước cửa sổ, tại sao lúc này lại muốn để tôi về nghỉ ngơi. Vì người đàn ông như vậy mà thấy lòng ấm áp, anh không muốn tôi nhìn thấy, anh lo lắng tôi sẽ sợ hãi.

Tôi nhắm mắt lại, sau đó thử mở miệng gật đầu một cái, nháy mắt mấy cái với anh, làm nũng kéo tay áo của anh nói: "Phó Quân Nhan, có anh thật tốt, em thật sự không cần lo lắng mệt mỏi…."

Nguyên nhân phó đạo diễn chết nằm trong dự liệu của Phó Quân Nhan, không hề ngoài dự đoán của anh. Có chút không thể tưởng tượng nổi, có chút buồn cười, nhưng giám định nghiệm thi đã nói chính xác cho tôi biết, phó đạo diễn có một cái đờm ngăn ở đường hô hấp, cho nên mới dẫn đến tử vong. Dư luận xôn xao, nhưng cũng chỉ ở mức độ xôn xao mà thôi. Có quá nhiều người thổn thức, những chuyện cũ đã qua, để người chết được yên nghỉ. Tôi

chỉ hi vọng có thể có nhiều người hơn hiểu được, sinh mạng chính là yếu ớt như vậy, cho nên càng phải trân trọng.

'Mê phản' lại lần nữa trên đường chết, lúc tang lễ phó đạo diễn, nhân viên tổ diễn ở Tân Cương đều đến linh đường để bái tế. Tôi và Phó Quân Nhan cũng đi, có lẽ bởi vì thấy chua chát, nên từ đầu tới cuối chúng tôi không nhìn đến vợ của phó đạo diễn. Chỉ thấy anh trai phó đạo diễn đưa đến một tờ giấy, phía trên chỉ có năm chữ sâu sắc không gì sánh được: "Thật xin lỗi, cảm ơn." Phó Quân Nhan nhìn xong giữa hai hàng lông mày lâm vào trầm tư, nghiêng đầu nhìn ôi một cái giống như đang an ủi, sau đó tìm đến một cây bút, phía dưới viết lại ba chữ rất nghiêm túc :"Xin bảo trọng."

Trước khi rời khỏi Tân Cương một ngày, Phó Quân Nhan ôm tôi, sờ sờ tóc tôi nói: "Anh đi ra ngoài một chút, Bảo Bối và An An ngoan ngoan ở nhà có được không? " Tôi gật đầu một cái, sau đó ôm Cố Tiểu An giống như kẻ trộm đi theo anh.

Tôi tò mò đi theo Phó Quân Nhan suốt cả quãng đường, khi anh dừng lại trước cửa tiệm thì tôi bừng tỉnh hiểu ra, bởi vì, đó là cửa tiệm của anh trai phó đạo diễn.

Tôi ôm An An nấp trong góc tường cũng dừng lại, Phó Quân Nhan đứng trước cửa tiệm, gõ xuống cánh cửa đang khóa trong, sau đó đứng đối diện với quầy hàng của anh trai phó đạo diễn nói: "Chào anh, em là Phó Quân Nhan, ngại quá khi đến quấy rầy anh. Phó đạo diễn từng nói anh giữ lại rượu ngon chờ anh ấy về uống, không biết Quân Nhan có thể được may mắn cùng anh uống xong bình rượu mà anh em chưa kịp uống không?"

Anh trai phó đạo diễn hình như hơi ngẩn người, lúc này mới vội vàng đi ra mở khóa. Vươn tay nắm chặt tay Phó Quân Nhan, lúc lâu cùng không nói ra lời, chỉ là hốc mắt ửng đỏ nhìn anh. Phó Quân Nhan im lặng gật đầu với anh ấy một cái, đáy mắt tràn đầy thông cảm vỗ vỗ bả vai anh ấy.

Trong lòng tôi như có một dòng nước ấm chảy qua, tôi ôm An An rời đi, tìm được một quán trà ở phía đối diện ngồi xuống, mở cửa sổ ở tầng hai, nhìn cửa tiệm chưa khai trương, nhìn anh trai phó đạo diễn và Phó Quân Nhan ngồi uống rượu. An An hỏi tôi: "chị ơi, anh rể đang làm gì vậy ạ?" tôi nghĩ nghĩ, vừa đút trái cây cho cậu nhóc ăn, vừa nói: "Anh rể đi chữa khỏi vết thương cho người ta, chú kia đang đau lòng, em trai chú ấy đến một thế giới khác, chú ấy cần người an ủi." "Vậy sao anh rể không hôn chú ấy?" cậu nhóc kia sưng mặt lên nhìn tôi. Tôi cười nhẹ, nói: "Bọn họ đều là đàn ông, đàn ông có phương pháp của đàn ông." "Sau này khi An An lớn lên cũng trở thành một người đàn ông đúng không chị? Nhưng mà An An cũng biết cùng uống nước mà." Nói xong Cố Tiểu An bưng cốc nước trái cây lên uống một hớp thật to, còn ngoan ngoãn nhìn tôi cười ha hả. Tôi vừa bất đắc dĩ lại có chút buồn cười, đáy lòng cũng thấy vui mừng. Tôi sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu nhóc, xoa xoa mặt cậu nhóc nói: "An An, chị không có nguyện vọng gì, chỉ hi vọng An An trưởng thành, có thể giống như anh rể em, ấm áp và biết hi sinh, như vậy là đủ rồi…."

Nhìn Phó Quân Nhan đi ra khỏi cửa tiệm của anh trai phó đạo diễn, tôi vội ôm Cố Tiểu An đã ăn uống no nê uống lầu, chỉ sợ Phó Quân Nhan đi nhanh không thấy, nhưng khi chúng tôi đến khúc cua cầu thang lại thấy Phó Quân Nhan đứng dưới cầu thang, anh mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, khóe môi khẽ nhấc lên tạo thành một đường cong đẹp đẽ, dưới ánh nắng mặt trời ban trưa, cả người anh như được phủ một tầng ánh sáng vàng, anh híp mắt nhìn tôi, trong miệng vẫn không quên dịu dàng nói: "Đừng nóng vội, đi từ từ."

Tôi phồng mặt bánh bao lên đi tới bên cạnh anh, Phó Quân Nhan bình thản nhận bình sữa trong tay tôi, cười cười, khom người ôm lấy Cố Tiểu An, lại đi tới ôm vai tôi, vùi đầu trong vai tôi, hôn hai gò má tôi làm nũng nói: "Bảo Bối, anh sai rồi…… anh không nên uống rượu, không nên khiến Bảo Bối lo lắng."

Tôi tức giận liếc anh một cái, mở nắp bình, cắm ống hút đưa anh, cười duyên nói: "Em phạt anh, cứ để như vậy, uống qua ống hút." Phó Quân Nhan chau chau mày, bất đắc dĩ nhận lấy sữa tươi trong tay tôi, ngón tay trắng noãn hơi lộ rõ khớp xương, đầu ngón tay sạch sẽ, nhìn Cố Tiểu An trong ngực anh đang rất thèm thuồng nháy mắt mấy cái, sau đó mới ngoan ngoãn cúi đầu uống một hớp nhỏ.

Trên đường về khách sạn, Phó Quân Nhan đột nhiên kéo tôi dừng lại, tôi nhìn theo ánh mắt của anh về chiếc tivi đen trắng trên đường, trên ti vi đang chiếu bộ phim tuyên truyền chúng tôi quay ở Tô Châu, trong kiếp sau, cuối cùng Lục Thiếu Du và Mục Khanh Khanh cũng gặp lại nhau, bọn họ nhìn nhau, ánh mắt xa lạ mà quen thuộc, ánh mắt kia, chứa đựng rất nhiều hi vọng tốt đẹp….

Tôi không tự chủ được nở nụ cười, nghe Phó Quân Nhan nói bên tai: "Bảo Bối, không lâu nữa là đến sinh nhật em rồi."

Tôi quay đầu lại, nhìn vào ánh mắt của anh gật đầu.

"Lần này, anh tặng anh cho em được không?"

"Được."

"Chúng ta cùng đi lấy giấy đăng kí nhé."

"Vâng."

"Từ nhỏ đến già, từ lúc sinh ra đến lúc chết đi, anh luôn mong chờ em……."

Một chiếc xe máy chạy qua, tôi không nghe rõ, buồn bực nhíu nhíu lỗ mũi nói với anh: "Cái gì cơ, anh nói gì cơ, Phó Quân Nhan."

"Anh nói anh yêu em."

"Ha ha, em biết rõ, em cũng yêu anh."

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 112: Ngoại Truyện: Nhật Kí Cố Bảo Bối Mang Thai (1)

Từ khi Cố Bảo Bối mang thai đến tuần thứ chín, cô trở thành người phụ nữ có thai nằm cũng trúng đạn. Gần như tất cả các phản ứng có thai đều tới một lúc trên người cô. Tất nhiên, khổ cực nhất vẫn là Phó Quân Nhan.

Mỗi ngày Cố Bảo Bối đều ói ra, ngửi thấy một chút xíu mùi tanh cũng thấy ghê tởm, có một hôm, buổi tối, cô và Phó Quân Nhan đưa Cố Tiểu An ra ngoài tản bộ, đi được một lúc Cố Bảo Bối bắt đầu che miệng chạy đi phun. Phó Quân Nhan nhìn thấy rất đau lòng, ôm cô từ phía sau, ý muốn làm chỗ dựa lưng cho Bảo Bối. Cố Tiểu An cũng rất hiểu chuyện, cậu nhóc biết gần đây chị không thoải mái, lắc lắc cái mông nhỏ, lục tìm trong túi của mình ra một bình sữa nhỏ nhưng trong đó là nước ấm để chị xúc miệng. trên đường trở về Cố Bảo Bối luôn bịt mũi oán trách: "Hai người không ngửi thấy mùi thịt tanh sao? Rõ ràng là em gửi thấy mà." Kết quả là, sau khi Phó Quân Nhan đi tìm hiểu, mới phát hiện cách đó hai con đường có một cửa hàng bán đồ ăn khuya trong đó có bán cả thịt lợn. Vì vậy, công tử Quân Nhan đối với khứu giác mạnh mẽ quỷ dị của cá nóc nhà anh cũng thấy hết ý kiến, sau khi anh dỗ Bảo Bối và An An ngủ, suy nghĩ một chút, anh lập tức lái xe đến siêu thị 24h mua rất nhiều khẩu trang. Vì phối hợp với tính khí ngày càng lớn của cá nóc Bảo Bối, Phó Quân Nhan cố gắng chọn toàn màu hồng và màu xanh biển, đó là hai màu mà bạn học nào đó thích nhất.

Sau khi Cố Bảo Bối mang thai, càng ngày cô càng thích ăn chua, bởi vì là mùa đông nên mỗi túi áo khoác của cô Phó Quân Nhan đều cất trước vào đó một túi ô mai nhỏ. Cố Tiểu An mỗi lần nhìn thấy chị ăn rất ngon lành, bánh bao nhỏ cảm thấy nhất định là ăn rất ngon, sau đó vươn tay lấy một viên ném vào miệng, nhưng mới chỉ ngậm chưa kịp nhai mà gương mặt bánh bao đã bị chua đến nhăn lại chỉ còn một nắm, nước mắt cũng sắp rơi xuống. Nhưng mỗi lần nhóc đều thấy chị ăn rất vui vẻ, híp mắt hưởng thụ, trông giống như ăn rất ngon. Nhóc nhịn không được lại lấy một viên nếm thử, nhưng lại khiến đầu lưỡi của nhóc chịu không nổi. Có một lần Phó Quân Nhan nhìn thấy dáng vẻ ăn đến mức rất thỏa mãn vui sướng, đột nhiên anh lại cảm thấy anh rất thỏa mãn với cuộc sống như này. Anh cứ như vậy ngồi bên cạnh nghiêng mặt nhìn cô, tất cả trong đáy mắt đều là thỏa mãn không thể dấu được. Thật lâu sau Cố Bảo Bối mới phát hiện ánh mắt của Phó Quân Nhan, cô nghĩ rằng anh cũng muốn ăn, nên cô rất sảng khoái nhét hẳn bốn viên ô mai vào miệng anh. Phó Quân Nhan sờ sờ đầu cô, mới thử nhai hai cái anh đã thấy chua đến mức trắng xanh cả mặt, nước mắt cũng bắt đầu chảy ra. Cố Bảo Bối thấy vậy nở nụ cười ha ha, trong miệng vẫn liên tục nhai những viên ô mai trong miệng, cô vừa dùng ngón tay dịu dàng lau nước mắt cho anh, vừa kiêu ngạo hất cằm, đặc biệt khoe khoang nói: "Phó Quân Nhan, mặc dù em tặng anh mấy viên ô mai em thích, nhưng anh cũng không cần phải cảm động đến vậy đâu." Phó Quân Nhan bất đắc dĩ nuốt mấy viên ô mai vào bụng, răng anh bị chua đến ê ẩm, nhếch nhếch khóe môi, ủy khuất gật gật đầu, đưa tay ôm Cố Bảo Bối vào lòng, lẩm bẩm nói: "Đúng vậy, anh cảm động quá….." Chọc cho Cố cá nóc cười khanh khách không ngừng.Voicoi08#ddlqd

Người ta thường nói thèm ăn chua là con trai, thèm ăn lạt là con gái, nhưng Bảo Bối không chỉ thích ăn chua mà còn thích ăn cay. Càng kì lạ hơn là sau khi mang thai cô càng thích ăn đồ ngọt hơn, đặc biệt là các loại bánh ngọt, gần như Cố Bảo Bối có thể ăn thay cơm. Nhưng cố tình, chính là trời cao cưng chiều cô, cô ăn nhiều hơn rất nhiều so với bình thường, nhưng cũng không thấy béo phì, chân tay vẫn mảnh khảnh như cũ, bụng cũng không bị quá lớn. Đến lúc là Cố cá nóc và An An hợp thành một tổ có hai thành viên tham ăn. Mạc Nặc Vân luôn cưng chiều em gái và Tiểu Mạc Tiểu luôn yêu thương con gái thấy vậy cũng cười ha ha, ba ngày hai bữa lại đưa đồ ăn ngon đến. Phó Quân Nhan vừa nhìn hai người ăn cũng thấy vui vẻ, cả ngày đều mua đồ ăn cho hai người. Nhưng mà, mặc dù Phó Quân Nhan có cưng chiều nhưng anh cũng quản. Mỗi ngày ăn bao nhiêu, ăn cái gì, anh đều luôn nghiêm túc theo dõi, phần lớn thời gian thì đầu óc thông minh của công tử Quân Nhan đều đặt trên người một lớn một nhỏ.

Vốn 'Mê phản' có thể tiếp tuc quay, chỉ cần sửa lại một số cảnh là được, nhưng Cố Bảo Bối đang mang thai, Phó Quân Nhan lại muốn chăm sóc cho Bảo Bối nhà anh, dù trong thời gian này Cố Bảo Bối bị đạo diễn Hoài An dụ dỗ tiếp tục quay lại diễn. Sau đó lại bị Phó Quân Nhan đánh một cái vào mông. Lúc họp hằng năm, Phó Quân Nhan liền công bố thân phận đại cổ đông công ty quốc tế Huy Đằng của anh, anh hạ lệnh tạm thời dừng quay 'Mê phản' hơn nữa anh còn công bố tạm thời anh sẽ không nhận các hoạt động nghệ thuật. Trong nháy mắt, dư luận trở nên xôn xao, nhưng anh lại không có bao nhiêu phản ứng, mọi người đều quấn lấy công tử Quân Nhan – ý thức làm hình thái trung tâm, rối rít xếp thành hàng ủng hộ, chỉ là đồng thời với ủng hộ cũng nhân tiện hỏi một câu: "Công tử, cá nóc sinh con xong thì anh sẽ trở lại đúng không?"

Phó Quân Nhan cười nhạt, về nhà ôm Cố Bảo Bối nói: "Em nhìn này, anh không diễn nữa, em cũng không được đóng." Cố Bảo Bối xấu hổ, đưa đầu ngón tay ra chọc chọc mặt anh.

Ai cũng không ngờ được, người phản ứng lớn nhất trong chuyện này lại là Mạc Nặc Vân. Có một ngày anh xông thẳng vào nhà Phó Quân Nhan, Phó Quân Nhan vừa mở cửa cho anh, anh lập tức hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng ầm ĩ đi vào nhà, trong miệng kêu lên: "Phó Quân Nhan a. Bản thiếu gia tôi dù thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi. Anh lại chính là kẻ cầm đầu của công ty thường xuyên nhiều lần đối nghịch với công ty giải trí Ánh Sao. Tôi XXXX. Anh nói xem nghệ sĩ của anh đoạt bao nhiêu phim truyền hình của nghệ sĩ bên tôi rồi hả? Đoạt bao nhiêu lần phát ngôn của bên tôi rồi hả? Còn có những tiết mục hợp tác với đài truyền hình MBC nữa chứ. Vậy mà anh còn muốn giành với tôi. A ha. Phó Quân Nhan anh nói xem, đại thủy trôi miếu long vương. Làm sao điểm này cũng không tỏ được?" Nói nói, Mạc Nặc Vân dứt khoát mập mờ cau mày, vắt chân ngồi trên ghế sa lon, liếc mắt nhìn Phó Quân Nhan vẫn không có phản ứng gì, xoay người thản nhiên đến quầy rượu rót cho mình một ly. Hừ hừ hai tiếng lặng lẽ đợi, hôm nay anh nhất định phải móc được chút gì đó trong tay em rể này ra ngoài. Để an ủi mấy năm nay, công ty giải trí của mình, là một công ty thuộc Mạc thị, vậy mà luôn bị công ty quốc tế Huy Đằng cướp mất. Nghĩ đi nghĩ lại, Mạc Nặc Vân nghiêng đầu nhìn đĩa trên bàn còn một miếng bánh hạnh nhân, đưa tay lấy lên, mở giấy bạc ném vào miệng mình.

Lúc này lại truyền đến âm thanh mở cửa, Cố Bảo Bối đi ra khỏi phòng. Trên người cô mặc một chiếc áo len lông cừu màu hồng nhạt, mặc một chiếc quần dài, tóc dài thả thoải mái trên vai. Tóc của Bảo Bối mới mọc thêm, chân tóc chuyển sang màu vàng, tóc dài lại màu đen, vì vậy mái tóc của cô lại có hai màu. Nhưng lại tôn lên vẻ mặt hồng hào của cô khiến cho cô càng xinh đẹp động lòng người.

Chỉ thấy Cố Bảo Bối đi chân trần, trong tay còn dắt theo Cố Tiểu An mặc quần áo thủy thủ cũng đi chân trần, hai người đang dắt tay nhau đi chậm ra ngoài. Lúc nhìn thấy Mạc Nặc Vân, hai người cũng ngạc nhiên, lớn nghiêng mặt phản ứng kịp gọi một tiếng anh họ, nhỏ bĩu bĩu môi, nâng cánh tay nhỏ bé lắc lắc gọi: "anh xấu." Sau đó hai người không hẹn mà liếc mắt nhìn nhau, nháy mắt mấy cái cùng chạy tới trước bàn trà bên cạnh Mạc Nặc Vân, khi hai người nhìn rõ chiếc đĩa trống không, một lớn một nhỏ đều kêu lên oa oa, giống như trời sập xuống rồi nên phải che mặt kêu rên. Sau đó, Cố Bảo Bối chống hai tay vào hông nhìn về phía Mạc Nặc Vân kêu to: "Anh họ, bánh hạnh nhân của em đâu?" Mạc Nặc Vân không được tự nhiên đưa tay lên gẩy gẩy sợi tóc mái nói: "Anh ăn rồi. Làm sao? Có gì ngạc nhiên chứ?"

"Ô ô ô……" Cố Bảo Bối nghe xong mím môi, cánh tay run run chỉ vào cái đĩa, rồi lại chỉ vào Mạc Nặc Vân, cuối cùng buồn bã rũ tay xuống. Cố Tiểu An dùng cánh tay nhỏ và bắp chân nhỏ leo lên bàn trà, nhìn chằm chằm chiếc đĩa không hồi lâu, phồng má lên nhìn Mạc Nặc Vân, nói: "Anh xấu, anh rể nói ăn nhiều bụng sẽ đau đau, chị và An An phải cùng nhau nhịn rồi nhịn. Hừ." Nói xong gương mặt nhỏ nhắn thở phì phò, quay lưng về phía Mạc Nặc Vân, nói: "Anh rể chưa bao giờ rành đồ ăn của An An và cháu trai nhỏ, hừ. An An cũng biết đạo lí muốn động vào đồ của người khác thì phải nói trước với người ta, anh xấu ngốc nghếch. Hừ." Vừa nói vừa uốn éo cơ thể, nháy mắt nghiêm túc nói: "Anh xấu không biết điều đó à?" (Thực sự là mình quá yêu An An, mình yêu bé chết mất.....)

Mạc Nặc Vân hừ hừ lỗ mũi hỏi: "Cái gì?" "Anh rể nói không được tự ý cầm đồ của người khác. Phải hỏi: 'An An, cho anh ăn bánh hạnh nhân của em và cháu trai nhỏ được không?' Vậy thì An An sẽ cho anh xấu ăn." Nói xong cậu nhóc gật đầu lia lịa, nhưng đôi mắt to vẫn không nỡ rời khỏi cái đĩa không một chút nào. Mạc Nặc Vân phục rồi, cái gia đình này….. Mặt mày anh nhăn nhó, lúc lâu sau cùng không phun ra được câu nói nào, vì vậy anh là một người dở hơi, quân ra trận chưa thắng đã bỏ chạy…… Chống lại hai tiểu tổ tông này,d,i,ễ,n, ,đ,à,n, ,l,ê, ,q,u,ý, ,đ,ô,n,, anh cũng không có cách gì cả……..

Phó Quân Nhan nhìn bóng lưng Mạc Nặc Vân đang chạy như điên nhỏ giọng cười, buông cốc nước ấm trong tay đã rót mà chưa kịp mời xuống. anh tiến lên vài bước gõ nhẹ xuống đầu nhỏ của cậu nhóc, lại bế ngang Cố Bảo Bối lên, cũng gõ gõ vào đầu cô nói: "Hai người đều không ngoan, coi như trong phòng ấm, có thảm lông dầy, cũng phải luôn nhớ đi dép biết không?" Vừa nói vừa cúi đầu véo cái mũi của Cố Tiểu An, nói: "An An, nói chuyện phải giữ lời, nói là mấy ngày nay trông chị em không để chị ăn đồ ngọt mà, tại sao lại đi tìm ăn cùng chị đây?"

Cố Tiểu An sờ sờ cái đầu nhỏ của nhóc, rụt cổ một cái nghiêm túc nói: "Chị bảo, chị nhất định không ăn bánh hạnh nhân. Nhưng cháu trai nhỏ muốn ăn, cháu trai nói rất thèm ăn. Anh rể, chị không ăn mà là cho cháu trai nhỏ ăn." Phó Quân Nhan nghe vậy khẽ cười, trợn mắt lên nhìn Cố Bảo Bối một cái, vỗ vỗ mông cô nhỏ giọng nói: "Bảo Bối ngốc nghếch, lừa gạt đứa bé, đáng đánh." Cố Bảo Bối le lưỡi, làm nũng nói: "Không có lần sau đâu mà." Nói xong lại giật nhẹ ống tay áo của Phó Quân Nhan nói: "Phó Quân Nhan, ngày mai anh mua bánh hạnh nhân cho em nữa nha." Khiến cho công tử Quân Nhan bất đắc dĩ không chịu nổi, anh không cho cô ăn sao? Thật sự là gần đây cô ăn quá nhiều đồ ngọt, không đau răng chính là tiêu chảy. Anh đành phải dỗ cô: "Chúng ta đổi loại khác được không em? Cá nóc ngốc nghếch, ngoan chút nha. Mấy ngày nay em bị đau răng không ngủ được, em còn muốn bị đau đến khóc nhè sao? Hả?"

Sau sự việc đồ ngọt, là thèm cay yêu chua, hơn nữa khi mang thai thì nội tiết có nhiều thay đổi. Cố Bảo Bối từ bé đã có làn da tốt đến người khác nhìn mà tức giận, bây giờ cô bắt đầu nổi mụn. Cá nóc rất rối rắm, cầm chiếc gương nhỏ giống như đang mắc hội chứng cưỡng ép, nhìn chằm chằm, sau khi bôi thuốc mỡ vẫn sờ sờ. Sau đó dứt khoát bôi cả đống thuốc mỡ lên mặt, cả ngày đều kêu than đau khổ. Khiến cho đồ ngốc An An cũng bắt chiếc, một hôm không biết nhóc móc đâu ra một hộp xi đánh giầy màu trắng, lấy một nắm bôi lên mặt, khiến Cố Bảo Bối gấp đến độ xoay quanh. Phó Quân Nhan nhìn chỉ biết than thở không ngừng, vén tay áo lên bế nhóc vào bồn tắm, hai người ở trong bồn tắm một lúc lâu, Cố Tiểu An thì ngược lại không có chút tự giác nào, vui mừng ngâm trong nước chơi đùa với con vịt nhỏ kêu vang, còn vui vẻ múc nước chơi, khiến Phó Quân Nhan ướt nhẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Ngoại Truyện1 Nhật Kí Mang Theo Của Cố Bảo Bối (1)

Phó Quân Nhan muốn rời sự chú ý của cá nóc nhà anh, nên anh mua rất nhiều Fashion Magazine về nhà, quả nhiên là có hiệu quả đối với cá nóc. Cố Bảo Bối bắt đầu tập chúng vào những hình ảnh trên quyển tạp chí. Cuối cùng đến một hôm vui vẻ bảo Phó Quân Nhan đưa cô đi dạo phố, nhưng chính cô không biết là cô đang nhảy xuống hố do người nào đó đào ra…… Lúc ra cửa, Phó Quân Nhan đeo cho cô một cái khẩu trang màu hồng, Cố Bảo Bối nóng nảy, nước mắt lưng tròng nhìn Phó Quân Nhan đi theo lối sống của Quỳnh Dao nói: "Oa oa oa, anh chê em xấu xí. Anh ghét bỏ gương mặt nổi mụn của em khiến anh mất mặt." Phó Quân Nhan lắc đầu một cái, bình tĩnh lấy trong ví ra hai cái khẩu trang màu hồng khác. Anh đeo cho An An chiếc nhỏ, anh đeo một chiếc to hơn. Vẻ mặt Cố Bảo Bối lập tức trở nên hớn hở, nháy nháy đôi mắt to màu xanh thẳm nói: "Thì ra là anh không muốn khi đi dạo phố bị quấy nhiễu đúng không? Nhưng như này có tác dụng không anh?" "Có tác dụng." Phó Quân Nhan giúp cô đội tốt mũ len, ung dung gật đầu một cái, anh cũng không đi nhắc nhở chuyện khứu giác nhạy bén của cô, cũng không nhắc đến chuyện cái mụn của cô.

Bởi vì không có ai nhìn thấy mặt cô có cái mụn, cũng như không ai nhận ra mình, Cố Bảo Bối thấy rất vui vẻ. Tất nhiên, cô cũng là một người chị tốt, một người phụ nữ của gia đình. Đầu tiên bọn họ đi dạo trong khu quần áo của trẻ em, mua quần áo cho An An trước. Cố Tiểu An là đứa trẻ rất có tiền đồ, bạn cầm một bộ quần áo và giầy đẹp cho bé nhìn, cậu nhóc cũng sẽ gật đầu một cái, không có chuyện rất thích, cũng không có chuyện không thích, cười hì hì bình tĩnh giống như anh rể của nhóc. Nhưng chỉ cần nhìn thấy hình ảnh của Lạc lạc, bạn nhỏ An An không còn được như vậy nữa, cơ bản là miệng sẽ mở rộng kêu oa oa liên tục, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm. Cố Bảo Bối mặc dù cũng rất thích lạc lạc, nhưng cô luôn tự nhắc nhở mình rất nhiều lần, tiếp tục như vậy là không tốt….. như vậy là quá dễ dàng bị lôi kéo. Phó Quân Nhan phản ứng như bình thường, nghiêm túc nói: "Không sao đâu, An An còn nhỏ."

Sau đó bọn họ lại tiếp tục đi đến khu đồ dùng của trẻ em, nhìn bảo bảo trong bụng cô còn chưa ra đời, Bảo Bối tò mò nhìn trái nhìn phải, thỉnh thoảng lại lôi kéo Phó Quân Nhan trực tiếp lôi anh đi hỏi lung tung cái này cái kia, nhưng may mà mỗi ngày công tử Quân Nhan đều cố gắng học tập kiến thức về trẻ sơ sinh, căn bản đều đối đáp trôi chảy, cuối cùng những nhân viên phục vụ đi theo phía sau họ đều cảm thấy mình không cần thiết phải tồn tại, trực tiếp rời đi. Nhưng mà rất nhiều người đi qua đều không tự giác dừng chân lại, nhìn một nhà ba người xinh đẹp như một bức họa, ấm áp đến tận lòng người, diễnđànlêquýđôn.commọi người đến xem đều nở nụ cười nhẹ nhàng từ nội tâm.

Quần áo và giầy của An An đã rất nhỏ, nhưng đồ của trẻ sơ sinh càng nhỏ hơn. Có lẽ là thiên tính của người mẹ, rất mong đợi đối với đứa bé trong bụng mình, những đồ vật để bảo bảo dùng nhỏ là đồ cắt móng tay, lớn là quần áo của bảo bảo, Cố Bảo Bối luôn chọn lựa rất nghiêm túc. Cứ như vậy, mua đồ cho hai đứa nhỏ, một ngày nhanh chóng trôi qua. Bạn học Cố Bảo Bối lật rất nhiều trang Fashion Magazine nhưng lại không chọn được cái gì cho mình. Nhưng cô rất dịu dàng, cô không mua đồ cho mình nhưng không quên mua đồ cho Phó Quân Nhan, cô chọn cẩn thận kĩ lưỡng cho anh một chiếc áo có khuy bằng kim cương tinh xảo.

Mặc dù cô không thu hoạch được gì nhưng Bảo Bối thấy vẫn rất vui vẻ, nhìn An An đáng yêu vui vẻ, lại nhìn Phó Quân Nhan yêu thích vuốt ve chiếc hộp đựng cái áo, cô cảm thấy rất thỏa mãn. Hơn nữa ngày hôm nay rất thuận lợi, không có ai nhận ra họ, cũng không có cẩu tử theo cùng, cũng không ai nhìn thấy những chiếc mụn đáng ghét của cô. Trên đường về nhà, Cố Bảo Bối dựa người vào xe ngủ nên không biết, người đàn ông nhà cô đêm qua đã thông báo trên trang web: "Phản ứng nôn nghén của Tiểu Ái rất mạnh, không ngửi được chút mùi tanh nào. Gần đây tính tình cô ấy cũng thay đổi, Quân Nhan không có cách nào, cũng chỉ có thể đưa cô ấy ra cửa giải sầu. Hôm nay ra cửa cả nhà đều đeo khẩu trang, xin các bạn đừng trách, Quân Nhan rất cảm ơn." Phó Quân Nhan cho tới bây giờ cũng không biết, có lúc chân thành tuyệt đối sẽ đổi được sự tha thứ.

Lại đến một mùa trao giải thưởng Kim Long nữa, Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối đều được giải thưởng nam nữ chính được nhiều người yêu thích nhất. Vốn là Phó Quân Nhan không muốn Cố Bảo Bối mệt mỏi. Nhưng bạn họ Cố cá nóc từ khi mang thai thì ngày càng lười, sau khi bác sĩ Phương kiểm tra định kì cho Cố Bảo Bối xong thì lén lút tìm Phó Quân Nhan. Bác sĩ nói cho anh biết một tin tốt và một tin xấu. Tin tức tốt chính là Cố Bảo Bối mang thai đôi, có hai bảo bảo trong bụng. Tin tức xấu là mặc dù Bảo Bối có dáng người cao, nhưng khung xương nhỏ, nếu như không vận động thích hợp, như ra ngoài đi dạo mà hay ở nhà lười vận động, vậy thì lúc sinh con sẽ vất vả hơn. Vì vậy, Phó Quân Nhan suy nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý cùng Cố Bảo Bối tham gia buổi lễ trao giải thưởng Kim Long.

Ngày diễn ra buổi lễ trao giải thưởng Kim Long, Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối cùng nhau đến, nhưng hai người không bước trên thảm đỏ, họ đi thẳng vào sân khấu chính. Bởi vì mang thai nên Cố Bảo Bối không thể đi giầy cao gót, mặc dù một bộ lễ phục bình thường, nhưng phần lớn lễ phục đều là váy dài, Phó Quân Nhan không nói, Bảo Bối cũng lo mình sẽ bị trật chân té ngã. Cho nên hai người quyết định không đi thảm đỏ, cô trang điểm nhẹ như khi đi ra ngoài thôi.

Ngày này, cá nóc mặc một chiếc áo len màu trắng hợp với một chiếc quần dài phá cách nhưng vẫn mang phong cách Hồng Lam, eo buộc một chiếc dây lưng to bản màu đen, dây lưng là trang sức nhưng tuyệt đối không thít bụng, về điểm này Phó Quân Nhan đã tự mình kiểm tra qua. Bên ngoài áo lên cô khoác một chiếc áo lông cừu, chân đi một đôi giày nhung ngắn cổ, mái tóc cũng chỉ là thoải mái vấn lên, xinh đẹp mà dịu dàng. Phó Quân Nhan cũng ăn mặc rất đơn giản, áo sơ mi trắng, cộng với áo khoác màu xám bên ngoài, những trang phục đơn giản như vậy nhưng khi phối hợp trên người anh lại đẹp mắt đến mức người ta muốn rời mắt đi cũng không được. Năm chữ 'khiêm tốn mà hoa lệ' dùng trên người anh tuyệt đối là chính xác.

Sau ngày công bố giải thưởng Kim Long cho các diễn viên, tất cả mọi người đều nói rằng: "Đẹp nhất trong buổi lễ lại cố tình là hai người không bước trên thảm đỏ kia. Công tử Quân Nhan và công chúa cá nóc, gặp hai người là một sự may mắn,voicoi08%ddlqd.com, vốn đã rất xinh đẹp cho nên bất kể như thế nào cũng không cần quá nhiều trang sức để khoe khoang, phong cách vẫn như vậy, dù thế nào nhìn qua vẫn thấy đẹp mắt.

Nhìn fan của mình hình như lại nhiều thêm, đây là cảm khái sâu sắc nhất của Cố Bảo Bối, còn nữa, đội hình người ái mộ hình như cũng có sự thay đổi. Cô nhớ rõ năm ngoái lúc này fan của công tử mang bóng bay màu trắng, Hải Bảo nhà cô thì mang bóng bay màu xanh, phân cách, nước sông không phạm nước giếng. Nhưng lúc này, trong thính phòng có đến ba phần hai vị trí bị bóng bay màu xanh và màu trắng chiếm chỗ, fan của công tử và hải bảo cùng xen ở một chỗ. Những người ái mộ đầu tiên là giơ bóng bay màu trắng lên hộ: "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử đời vô song." Sau đó lại đưa bóng bay màu lam lên: "Cố Bảo Bối là thiên hạ đệ nhất." Cuối cùng là giơ cả hai loại bóng bay lên, hô to: "Công tử cá nóc, thiên hạ vô song."

Cố Bảo Bối che gương mặt co quắt của mình lại, khẩu hiệu này. Sau đó nghiêng đầu nhìn Phó Quân Nhan nói: "Sao em thấy khẩu hiệu này giống cường đạo thế nhỉ? Chẳng lẽ là ảo giác sao? Nhưng mà, may mắn fan của anh lương thiện, không có đọc thành cá nóc công tử nha." Ai ngờ Phó Quân Nhan nghe xong hơi cau mày, yên lặng không tiếng động nhìn vào bụng Bảo Bối, cười như không cười. Bảo Bối lập tức ngạc nhiên, cá nóc công tử…….. Bảo bảo à, con chỉ nằm thôi mà cũng trúng đạn…… đúng không?

'Cô bé lọ lem màu đen' và 'thiên quốc bạch vũ' là hai tổ diễn khác nhau, giải thưởng Kim Long cũng phân chỗ ngồi theo tổ diễn. Vì vậy Phó Quân Nhan bề ngoài khách sáo mấy câu với Phòng Đình Việt, sau đó quả quyết chiếm chỗ ngồi của người ta. Chị Nhược Phàm ngồi trước và Thư Sảng ngồi bên cạnh nhìn thấy thì cùng nhau nhíu mày. Ánh mắt hai người đều nhìn về phía bóng lưng lạnh lưng thẳng tắp của anh Đình Việt ngồi cạnh Quý Khiết Nhi bên tổ diễn của đội địch. Chị Nhược Phàm nhịn không được lầm bầm nói: "Công tử à, không phải cậu có thù với Phòng Đình Việt chứ?" Phó Quân Nhan cười khẽ, lễ độ lắc đầu, trả lời: "Tiểu Ái có giao tình với hai người, nhưng Quân Nhan suy nghĩ mãi vẫn cảm thấy không có năng lực làm khó hai người.

Chị Nhược Phàm và Thư Sảng nghe xong, rối rít quay mặt đi, cũng không nói gì. Cố Bảo Bối che miệng cười, nhàn nhạt quét mặt nhìn Quý Khiết Nhi đang tranh giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất với cô, quay đầu cười ngọt ngào với Phó Quân Nhan, cánh tay đặt trên đầu gối của anh, móc trong túi ra mấy viên ô mai ngậm vào miệng, chép chép miệng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Ngoại Truyện 2: Nhật Kí Mang Thai Của Cố Bảo Bối (2)

Giải thưởng Kim Long cho vai nữ phụ xuất sắc nhất, tổ diễn 'Cô bé lọ lem màu đen' có hai người được, đó là chị Nhược Phàm và Thư Sảng. Nhắc tới cũng khéo, trao thưởng cho vai nữ phụ xuất sắc nhất lại là tổng giám đốc Mạc thị, Mạc Nặc Vân. Cố Bảo Bối thấy anh họ nhà mình mặc một bộ âu phục màu trắng có thêm một cái nơ hồng, mặc dù đẹp trai bức người nhưng cũng hiện lên một thân phòng lưu. Lập tức không nhịn được nhớ lại khi còn bé, anh họ len lén đem hoa cài đầu màu hồng của cô cài trước ngực đi học, cô ôm cánh tay Phó Quân Nhan cười mấy tiếng, mới dán lên tai anh nhỏ giọng nói, Phó Quân Nhan nghe liếc mắt đưa tình nhìn cô, yêu thương sờ sờ đầu Bảo Bối.

Âm thanh của Cố Bảo Bối không nhỏ, lời này rất nhanh truyền vào tai Thư Sảng , Thư Sảng nghe xong mặt mày cũng kéo kéo, nhớ tới tình cảnh mấy lần gặp người đàn ông này, vô cùng khinh thường liếc mắt nhìn người đàn ông phong lưu trên sân khấu, thật sự đáng xấu hổ. Cố Bảo Bối rất mong đợi giải thưởng nữ phụ xuất sắc nhất này, nhưng cũng rất mâu thuẫn, chị Nhược Phàm và Thư Sảng đều là bạn tốt của cô, mỗi năm đều rất cố gắng, đều rất chăm chỉ. Mỗi lần trải qua một màn, kĩ thuật diễn không hề tầm thường. Vì vậy càng thêm khẩn trương, dứt khoát ôm cánh tay Phó Quân Nhan, đôi mắt xanh thẳm mở thật lớn. Phó Quân Nhan thấy cá nóc nhà anh kích động vì bạn bè, dịu dàng vỗ vỗ tay cô nói: "Đừng khẩn trương. Tuyệt đối sẽ vào vòng." Cố Bảo Bối gật đầu một cái, nhưng vẫn bĩu môi nói: "Anh họ thật là phiền, nhanh lên đọc tên người nhận thưởng đi chứ…….. Oa oa ao."

Câu nói của Bảo Bối còn chưa dứt đã thấy Mạc Nặc Vân mở lá thư ra, cúi đầu nhìn một loạt cái tên trong danh sách. Mặt mày kéo ra, hắng giọng một cái, nở nụ cười nhìn về phía đài nói: "Giải thưởng Kim Long cho vai nữ phụ xuất sắc nhất là… ai nha." Anh cố ý dừng lại một chút, có chút không tin nhìn lại danh sách một lần, nở nục cười cợt nhả nói: "Tôi còn tưởng là ban tổ chức ghi sai rồi, tại sao lại đưa danh sách nam phụ cho tôi." Nói xong Mạc Nặc Vân lại rất ngứa da thở dài một cái nói: "Huy chương dành cho vài nữ phụ xuất sắc nhất thuộc về Thư Sảng của 'cô bé lọ lem màu đen'."

Cố Bảo Bối đối với hành động của anh họ nhà mình chỉ biết im lặng tuyệt đối, rối rắm đứng dậy ôm Thư Sảng một cái trước khi cô ấy lên sân khấu, trong miệng cũng không biết nói gì, ngược lại, Thư Sảng lại nở nụ cười hở cả hàm răng trắng lắc đầu với cô, ý bảo không sao. Bảo Bối xoay người ngồi lên ghế bắt đầu thủ thỉ, giương mắt nhìn Phó Quân Nhan nói: "Cái đó……. Anh nói xem, anh họ có phải chỉ có bề ngoài phong độ thôi đúng không, là một người chuyên khoe khoang à? Không phải anh ấy muốn diễn cá đùa giỡn nên vui đùa một chút chứ, vậy nên anh ấy ghen tị với Thư Sảng à? Không đúng. Vậy cũng không nên là Thư Sảng. Chẳng lẽ….." Gương mặt nhỏ nhắn của Bảo Bối hơi giương lên, ánh mắt trong suốt nhìn Phó Quân Nhan nói: "Chẳng lẽ anh họ ghen tị Thư Sảng đẹp trai hơn anh ấy sao? A ha ha ha…"

Ở bên này Cố Bảo Bối đang nói nhỏ, nhưng trên sân khấu lửa cũng rất mạnh, chỉ thấy Thư Sảng nở nụ cười ung dung nhận cúp, nói xong lời cảm ơn, cũng không đi xuống dưới đài ngay, cô xoay người, trước mặt mọi người, nặng nề đạp Mạc Nặc Vân một cái, sau đó cô nâng lên khóe môi nở nụ cười tà tà, cười mắng: "Bánh bao." Cố Bảo Bối ngồi dưới đài thấy anh họ nhà mình kêu rên mới ngẩng đầu lên, sau đó cô ngạc nhiên, nhìn thấy anh họ cô từ nhỏ đã luôn rất coi trọng bề ngoài của mình, lại đứng trên sân khấu của buổi lễ trao giải thưởng Kim Long , nơi đang được truyền hình trực tiếp, đau đến không muốn sống ôm chân, mặt mũi nhăn nhó, trong miệng kêu không ngừng: "Đau, đau, đau. Cô không phải là con gái à?"diễnđànlêquýđôn.com

"Anh nói thử xem." Thư Sảng hơi cau mày, xoay người nhìn về phía người xem, đặc biệt là nhóm fan của cô giơ giơ cái cúp lên, thoải mái đi ra ngoài.

"Đây là tình huống gì vậy?" Bảo Bối bó tay, nhếch nhếch khóe môi, lôi kéo ống tay áo của Phó Quân Nhan.

"Tình huống tốt."

"À. Bị giẫm hoàn hảo à? Hình như đây là lần đầu tiên em nhìn thấy Thư Sảng đi giầy cao gót, ách …… anh họ……."

"Cũng tốt vô cùng, không đánh nhau thì không quen biết mà." Phó Quân Nhan nở nụ cười có thâm ý khác.

"À." Cố Bảo Bối sắp hôn mê rồi. Phó Quân Nhan nhìn nhìn cô an ủi, từ trong túi áo khoác của mình thần kì móc ra một cái bánh hạnh nhân, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô hỏi: "Có đói bụng không, ăn lót dạ nhé?"

Cố Bảo Bối rất hưng phấn, vì vậy nhanh chóng quên đi chuyện của anh họ và Thư Sảng, đáng yêu liếm liếm đầu môi, nhìn chằm chằm vào cái bánh, mạnh mẽ gật đầu nhận lấy.

Giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất không nghi ngờ gì thuộc về Phó Quân Nhan. Nhưng người trên sân khấu đọc đến tên anh ba lần mà mọi người vẫn không thấy Phó Quân Nhan lên đài nhận thưởng.

Lúc này thời gian như đang dừng lại, màn ảnh trong sảnh đều hiện lên hình ảnh. Là một người đàn ông tốt đẹp như bước ra từ tranh thủy mặc, cưng chiều bất đắc dĩ cúi đầu, ánh mắt thâm tình nhìn người đang ôm cánh tay anh, hai mắt người đó nhắm chặt, là một cô gái đã chìm vào giấc ngủ với vẻ mặt ngây thơ. Khi ánh đèn chiếu vào người anh, anh theo bản năng xòe tay ra che trước mặt cô gái, thấy cô ấy vẫn ngủ ngon lành, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm thu tay lại. Lúc này người đàn ông mới chậm chạp ngẩng đầu lên, nở nụ cười từ tính ôn hòa trước sau như một, đáy mắt nhìn vào màn hình gật đầu, nở nụ cười đẹp đẽ, bờ môi khẽ nói hai từ 'cám ơn'.

Sau đó anh nghiêng mặt nhìn sang phía một cô gái mặc tây trang màu đen với áo sơ mi trắng bên cạnh gật đầu một cái, nhỏ giọng nói mấy câu. Lúc này mới cẩn thận từng li từng tí kéo cánh tay của cô gái xinh đẹp tuyệt mĩ đang ngủ say nhưng vẫn ôm chặt tay anh ra, anh đứng dậy, nhưng không đi về phía sân khấu nhận giải ngay, mà khiêm tốn lễ độ cúi chào một cái thật sâu với những người ngồi trên thính phòng. Sau đó đáy mắt anh mang theo nụ cười thỏa mãn cong người xuống, ngại ngùng ôm lấy cô gái, bước chân kiên định thong dong rời đi.

Toàn phòng đều chìm vào trong yên lặng, ngay cả người dẫn chương trình cũng đang trong trạng thái đơ, lúc này, Thư Sảng lại đi sau lưng Phó Quân Nhan lên sân khấu nhận giải hộ Phó Quân Nhan, bĩu môi nở nụ cười nói với mọi người: "Nhờ phúc của công tử Quân Nhan, tôi lại được đứng trên sân khấu nhận thưởng một lần nữa, còn được nhận giải thưởng cho vai nam chính xuất sắc nhất, đây là giải thưởng mà cả đời này tôi muốn cũng không thể có được." Nghe thấy những tiếng cười của mọi người sau khi đã lấy lại tinh thần, Thư Sảng lại nói tiếp: "Công tử để tôi chuyển tới các vị một câu, anh ấy nói: 'Cám ơn mọi người, cám ơn mọi người không có nghĩa vụ nhưng vẫn luôn theo tôi, vẫn luôn làm bạn bên cạnh tôi'." Nói xong Thư Sảng giơ giơ cái cúp trong tay mình, đi xuống khỏi sân khấu.

Lúc này chị dẫn chương trình vẫn chìm đắm trong hình ảnh Phó Quân Nhan ôm Cố Bảo Bối rời đi ở màn hình lớn, lúc lâu cũng không tỉnh táo lại, Một lúc sau, cô ấy cảm khái nói với mọi người ở dưới đài, ít đi chút phong cách sắc bén thường ngày, giọng điệu mang theo chút hâm mộ và bất đắc dĩ, cô nói: "Có thể bạn sẽ hâm mộ vẻ bề ngoài của họ, hâm mộ gia thế của họ, hâm mộ thành tựu của họ. Nhưng đến cuối cùng, bạn sẽ chỉ hâm mộ tình yêu của họ. Những thứ khác chúng ta đều có thể cố gắng phấn đấu và có được, nhưng chúng ta sẽ thua bởi tình yêu của họ. Chỉ vì, tình yêu như vậy, trong xã hội này là một thứ khó cầu, chỉ có thể nhìn ngắm."

Một lần nữa mọi người lại rơi vào im lặng, ngay cả Mạc Nặc Vân luôn nở nụ cười lưu manh, cuối cùng tất cả đều rơi vào trầm tư.

Giải thưởng Kim Long cho vai nữ chính xuất sắc nhất lại lần nữa thuộc về Cố Bảo Bối, không liên quan đến gia thế, chỉ vì kĩ thuật diễn, chỉ riêng cảnh Bạch Nhan rơi xuống nước, ngay cả nước mắt cũng xinh đẹp đến mức khiến người ta oán trách, không thể bắt bẻ. Chị Nhược Phàm lên sân khấu nhận thưởng giúp Cố Bảo Bối, chị cầm cúp không kiêng dè sờ sờ, nửa đùa nói: "Đây là nhờ phúc của Tiểu Ái, cuối cùng có thể thử cảm giác nhận huy chương của vai nữ xuất sắc nhất là như thế nào. Cảm ơn mọi người luôn ủng hộ Tiểu Ái, xin mọi người thông cảm cho tình huống cơ thể của cô ấy, cảm ơn."

Cố Bảo Bối là một phụ nữ có thai, nên chuyện ngủ còn lớn hơn trời, cô căn bản là không biết chuyện gì. Hôm sau khi cô tỉnh ngủ, lập tức bị Phó Quân Nhan dẫn đến cục dân chính, d.i.ễ.n. .đ.à.n. .l.ê. .q.u.ý. ..đ.ô.n, tất nhiên còn có bạn học Cố Tiểu An hấp tấp lôi kéo cánh tay của anh rể và chị, bạn học Cố Tiểu An đứng giữa trông vô cùng đáng yêu.

Lúc chụp hình làm giấy chứng nhận kết hôn, Cố Tiểu An luôn khéo léo cũng nóng nảy, lắc lắc cái mông nhỏ, làm sao cũng không chịu buông tay anh rể ra, nháo muốn cùng nhau chụp. Nhiếp ảnh gia mạnh mẽ kéo nhóc ra, bạn họ Cố Tiểu An như đã biết trước muốn gào thét hai tiếng, gương mặt bánh bao nhỏ nhắn uất ức cắn ngón tay út nói: "An An muốn cùng chị và anh rể ở một chỗ, An An sẽ rất ngoan."

Nhiếp ảnh gia rất rối rắm, không thể làm gì hơn là giải thích: "Người bạn nhỏ à, cái này không liên quan gì đến việc em có ngoan không, chị gái và anh rể em muốn kết hôn, đây là ảnh đám cưới, ảnh này sẽ gắn lên giấy hôn thú, người bạn nhỏ à, em không thể chụp cùng được, em phải đợi ở bên cạnh."

Ai ngờ Cố Tiểu An nghe xong lại càng dũng cảm hơn, dứt khoát ôm chặt bắp đùi của Cố Bảo Bối và công tử, gương mặt nhỏ bé kiên định nói: "An An muốn kết hôn với chị và anh rể. An An muốn gả cho chị." Nói xong nhìn Cố Bảo Bối bằng ánh mắt tội nghiệp, cái mũi nhỏ cọ cọ trên đùi của Bảo Bối. Cố Bảo Bối không có cách nào, quay đầu cầu cứu về phía Phó Quân Nhan đang hoàn toàn bình tĩnh.

Phó Quân Nhan nghiêng đầu nhìn cậu nhóc đang phồng gương mặt lên giả vờ đáng yêu kia, nói: "Không phải An An đã đồng ý với anh rể, để chị và anh rể kết hôn sinh cháu trai nhỏ cho em chơi sao?"

Ai ngờ Cố Tiểu An nghiêng đầu nhỏ nhìn bụng của Cố Bảo Bối, đặc biệt toét miệng cười, đôi mắt to cũng híp lại thành một đường thẳng, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên nói: "Cháu trai nhỏ có rồi. An An muốn gả cho chị." Âm thanh có chút mềm mại, ngây thơ làm nũng nói: "An An ngoan, An An sẽ rất ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Ngoại Truyện : Nhật Kí Mang Thai Của Cố Bảo Bối(2)

Phó Quân Nhan nghe xong nở nụ cười ấm áp khác thường, bất đắc dĩ lắc đầu, nghiêng mặt nhìn Cố Bảo Bối nháy mắt mấy cái, sau đó vỗ vỗ đầu của cậu nhóc kia nói: "An An muốn chụp hình thì phải ngồi xuống, không thể ôm anh rể và chị em như vậy được biết không?"

Cố Tiểu An vừa nghe xong lập tức lấy lại tinh thần, nở nụ cười hiện lúm đồng tiền, nháy nháy mắt nói: "An An sẽ nghe mà, An An ngồi ạ." Nói xong lập tức ôm chân Phó Quân Nhan ngồi lên. Phó Quân Nhan lại để cậu nhóc ngồi xuống dưới chân. Chính anh lại ngồi lên trên, bình tĩnh nói nhỏ mấy câu với nhiếp ảnh gia, nhiếp ảnh gia gật đầu một cái, quay người ra ngoài, một lát sau đã mang về một băng ghế ngồi. Phó Quân Nhan nhận lấy, ôm lấy An An để cậu nhóc ngồi bên cạnh chân anh và Bảo Bối, vỗ vỗ đầu cậu nhóc, khiến cậu nhóc ngồi nghiêm chỉnh bên chân anh và Cố Bảo Bối. Cố Tiểu An rất vui mừng, ngoan ngoãn đặt hai tay nhỏ bé lên chân, phồng gương mặt bánh bao, cười khúc khích nhìn về phía máy ảnh. Rất nhanh đã chụp xong hình của giấy hôn thú.

Một bạn học ngốc nghếch có tên là An An lại vui mừng rất lâu, thấy ai cũng kêu lên: "An An kết hôn rồi, An An gả cho chị." Cậu nhóc không biết mình bị người anh rể đen tối của mình lừa dối. Hình trên giấy hôn thú là nửa người, cậu nhóc à, trong hình không có nhóc đâu. Anh rể nhóc đạo hạnh quá cao thâm rồi, đúng là An An ngốc nghếch.

Có một hôm bạn học An An ở nhà, cậu nhóc vui vẻ thấy tờ giấy hôn thú màu đỏ chị đặt trong ngăn tủ, Cố Tiểu An lấy ra nhìn, cậu nhóc vốn là rất mong đợi mở ra, vừa nhìn xong là bắt đầu khóc oa oa, chạy lung tung khắp phòng hô lên: "ô ô ô, không thấy An An. Không thấy An An. Bắt nạt An An. Ô ô ô ô. Lừa gạt đứa trẻ. Ô ô ô ô."

Cố Bảo Bối ôm nhóc dỗ hết cách, lấy tấm ảnh nhỏ cho Cố Tiểu An chơi nhưng cậu nhóc vẫn mếu máo. May mắn lúc này Phó Quân Nhan giơ hai túi thức ăn trở về, xoay người vào phòng, không hiểu anh biến đâu ra một tấm hình ngày đó chụp ở cục dân chính có đầy đủ hình của An An. Sau đó nghiêm túc dính vào giấy hôn thú ngay trước mặt của An An. Vì vậy, cuối cùng bạn học An An cũng nín khóc mỉm cười, cũng vì vậy hình trên giấy hôn thú của Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối có thêm cả Cố Tiểu An.

An An vì thế mà lại vui sướng thật lâu, rất nhiều năm về sau, có cô gái xinh đẹp theo đuổi cậu nhóc, An An của chúng ta rất bình tĩnh nói với người ta: "Thật xin lỗi, tôi đã kết hôn từ rất lâu rồi…."

Bảo Bối cũng có tình cảm với Tiểu Khải, nhưng bởi vì cô đang mang thai nên không thể nuôi chó, cô phải đưa Tiểu Khải đi nhưng trong lòng cũng không thấy thoải mái. Sau đó trong một lần ý tưởng đột phát, cô bắt anh họ mình mỗi ngày đều ôm Tiểu Khải để Tiểu Khải nói chuyện với cô qua video. Vì vậy, mỗi tối, trong nhà họ Phó lại nhìn thấy hình ảnh một cô gái xinh đẹp ôm một cậu nhóc đáng yêu, nhìn vào màn hình máy tính nói chuyện với một con chó màu trắng, nói không ngừng, con chó kia cũng thỉnh thoảng gâu gây vài tiếng, giống như họ đang thực sự nói chuyện với nhau. Thật sự rất buồn cười, nhưng tất cả mọi người lại nhìn mãi cũng không chán, thấy Mạc Nặc Vân nói, từ ngày thứ ba Tiểu Khải bắt đầu đúng giờ là nhảy lên chỗ máy tính,voicoi08#diễn#đàn#lê#quý#đôn, nhìn vào camera kêu gâu gâu….

Nhìn người phụ nữ và trẻ con của nhà mình, thỉnh thoảng lại nhìn về phía con chó trong màn hình với ánh mắt tội nghiệp. Phó công tử của chúng ta chỉ biết bất đắc dĩ than thở. Vậy nên anh phải suy nghĩ liên tục, hỏi qua ý kiến của bác sĩ Phương, sau đó anh cũng đón Tiểu Khải về nhà. Chỉ là, trước đó anh nghiêm túc dặn dò Cố Bảo Bối, có thể nhìn nhưng không thể đụng, cả khi Tiểu Khải chơi với An An, thì cũng phải để An An tắm rửa rồi mới được ôm An An. Cố Bảo Bối nghe xong chỉ ngây ngô cười khúc khích, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Vì vậy, Phó Quân Nhan dọn một căn phòng chứa đồ thành phòng trống không, phá vỡ một bức tường, thay vào đó là một bức tường bằng thủy tinh. An An chơi trong phòng đó với Tiểu Khải, Bảo Bối đứng trong phòng khác cũng nhìn thấy. Cố Bảo Bối không thể đến gần Tiểu Khải, vì vậy cô thường ngồi trên ghế hoặc xích đu, vừa nghe nhạc dưỡng thai, vừa nhìn hai cậu nhóc kia chơi đùa loạn thành một đoàn. Thỉnh thoảng cô lại vẫy vẫy tay qua bức tường thủy tinh nói: "Tiểu Khải, em nhịn một chút, sau khi sinh bảo bảo xong chị có thể ôm em rồi." Tiểu Khải như hiểu tiếng người, nằm cách bức tường thủy tinh giống như đang nằm cạch chân của Cố Bảo Bối vậy, lẽ lưỡi, vẫy đuôi, thấp giọng kêu gâu gâu….

Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối cùng nhau lập một ngân sách tình yêu, nội dung chủ yếu của ngân sách tình yêu là về trồng cây trồng rừng, giúp đỡ những khu vực khó khăn về vấn đề nguồn nước. Vì không muốn gây áp lực cho fan của mình, ngân sách tình yêu không chấp nhận bất kì ai quyên tiền, nhưng lại có nhận những người làm tình nguyện, sau đó ngân sách tình yêu sẽ phát lương.

Sau khi trụ sở chính của ngân sách tình yêu được xây xong, Cố Bảo Bối và Phó Quân Nhan cùng nhau viết một bài, nói: "Nếu như bạn có cơ hội giúp đỡ người khác, xin bạn hãy ra tay giúp đỡ. Giống như chúng tôi, hiện tại chúng tôi có tiền, nhưng ngày mai xảy ra vấn đề gì thì không ai biết được."

Năm sau, Cố Bảo Bối sinh được một đôi long phượng thai, anh trai ra khỏi bụng mẹ trước em gái một chút, cơ thể nhỏ bé rất khỏe mạnh, tiếng khóc cũng đặc biệt vang. Em gái lại giống như một con mèo nhỏ, ở trong bụng cũng không tranh giành với anh trai nên nhẹ hơn anh trai một chút, tiếng khóc cũng nức nở nghẹn ngào, rất yếu đuối, khiến người ta yêu thương.

Lúc Bảo Bối sinh Phó Quân Nhan cũng theo vào phòng sinh, anh mặc quần áo vô khuẩn nắm chặt lấy tay Cố Bảo Bối, sinh con rất thuận lợi, nhưng sau đó anh cũng không thèm lo lắng cho đôi trẻ con còn nằm trong tã lót mới ra đời. Mà là ôm chặt lấy cả cơ thể Cố Bảo Bối toàn mồ hôi, máu và mệt mỏi, một lần lại một lần lau mồ hôi trên trán cô, đáy mắt như sắp trào nước mắt, vô cùng thân mật nói: "Cám ơn em, cám ơn em……" Bác sĩ và y tá ở xung quanh nhìn thấy thế không khỏi lộ vẻ xúc động….

Hai đứa nhỏ nhà họ Phó, con trai là anh, đôi mắt to tròn đen láy, làn da trắng nõn, xinh đẹp vô cùng, lúc đó Phó Quân Nhan nhìn Cố Bảo Bối cười nói: "Đây là chỗ khiến trái tim anh yên ổn, đó chính là nhà của anh." Sau đó anh đặt tên cho con có ba chữ Phó Tâm Ngô.

Mà tiểu nữ nhi của nhà họ Phó là để Tiếu Mạc Tiếu đặt tên. Ông nhớ năm đó Cố Tâm Dao từng nói, đặt tên càng xấu thì càng dễ nuôi, vậy nên ông nhanh chóng viết xuống ba chữ 'Phó Tiểu Tiểu'. Cố Bảo Bối nhìn con gái trong lòng cũng có ánh mắt xanh thẳm giống mình, cả cơ thể nhỏ bé trắng hồng nõn nà, thở ra một hơi trong lòng, may mắn cha không đặt tên cho con gái là 'Phó Bảo Bảo'…...

Hôm sau, Phó Quân Nhan đã đăng lên trang cá nhân hai tấm hình,anh cả nhà họ Phó, Phó Tâm Ngô, lòng bàn tay nho nhỏ mũm mĩm đang cầm một ngón tay của Bảo Bối. Bức hình thứ hai là con gái nhỏ nhà họ Phó, Phó Tiểu Tiểu, với cánh tay căng chân múp míp dễ thương. Không lâu sau, trên mạng lại xuất hiện thêm một tấm hình, ngườiphụ nữ xinh đẹp, người đàn ông hào hoa phong độ, mỗi người ôm một đứa con nít, còn có một cậu nhóc ngồi giữa ôm chặt lấy bình sữa nhỏ, miệng đang ngậm núm vú cao su, cậu nhóc ngồi trên lưng một con chó với bộ lông trắng muốt, cậu nhóc nở nụ cười với hai lúm đồng tiền đáng yêu.

Đại gia đình nhà họ Phó, ai cũng xinh đẹp, dịu dàng, anh tuấn.

Sau đó không lâu, gia đình Hải Bảo rối rít nhắn tin cho Cố Bảo Bối, hỏi khi nào thì cô quay lại. Khi đó Cố Bảo Bối chỉ quay sang nhìn Phó Quân Nhan, hai người cũng nhìn hai quả trứng nhỏ đang ngây thơ ngủ, còn có Cố Tiểu An nằm trên người Tiểu Khải ngáy o o o , cô nhẹ nhàng ngẩng đầu hôn lên môi Phó Quân Nhan, cười cười nói : "Đi cùng công tử đến cuối đời…."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Ngoại Truyện 3 Quân Nhan Trước Kia (1)

Sau khi Phó Nhã Nhã chết, Vương Quân cũng không bị rung chuyển, vì che dấu tai mắt người đời, vì để cướp toàn bộ tài sản của nhà họ Phó. Người đàn ông này nghe nhân tình xui khiến, cuối cùng làm cả chuyện giết vợ. Ông ta tùy ý chôn cất người vợ của mình, trong miệng còn giả đạo đức lẩm bẩm: "Dù sao đó cũng là con trai của tôi, tôi làm không được." Nhưng ông ta lại ngầm thừa nhận để cho người đàn bà kia mang Phó Quân Nhan đến một nói gọi là địa ngục, mặc anh tự sinh tự diệt.

Năm đó Phó Quân Nhan bị đánh đến bất tỉnh rồi mang đi, khi tỉnh lại, anh phát hiện mình bị nhốt ở một căn phòng tối om, bẩn thỉu ướt át, sợi dây trói trên cổ tay anh đã được cởi ra. Phó Quân Nhan nho nhỏ lau nước mắt, lấy hết dũng khí bóc băng dính trên miệng mình ra, bởi vì dán quá lâu nên khi kéo xuống mắt anh giống như bị lột mất một lớp da, giây phút đó, nước mắt lại nhịn không được chảy xuống gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ.

Anh vừa khóc vừa gọi mẹ rất lâu, mặc dù anh biết, mẹ sẽ không trở về nữa, mẹ anh vì người đàn bà xấu xa, vì người đàn ông xấu kia mà trở thành một đóa hoa Huyết liên…. Cuối cùng khi Phó Quân Nhan ở trong bóng tối một lúc lâu thì cũng quen dần với bóng tối, anh thử đứng dậy đi dọc bức tường đến chỗ cánh cửa sắt duy nhất, cánh cửa này đã gỉ sét, nhưng lại bị tận mấy cái xích sắt khóa lại.

Quân Nhan nho nhỏ rất sợ hãi, kêu khóc đập cửa, nhưng trừ cánh tay vì đập quá lâu mà chảy máu thì anh chẳng thu được cái gì cả, không có ai nói cho một đứa bé như anh biết chuyện gì đang xảy ra? Anh đang ở đâu? Bao giờ sẽ có người thả anh ra ngoài?

Ở chỗ đó, mỗi ngày lúc mặt trời mọc thì có chút ánh sáng xuyên vào phòng, khi mặt trời lặn, cả căn phòng chỉ còn tối tăm. Mỗi ngày đều có nữ tu sĩ đến đưa cơm cho bọn nhóc, cách một đoạn thời gian sẽ có những đứa bé mới bị nhốt vào, cũng có những đứa bé bị đưa đi.

Mỗi ngày lúc nữ tu sĩ đến đưa cơm, Tiểu Quân Nhan sẽ nhân lúc này bò đến chiếc ghế nhìn qua cái khe nho nhỏ, nhìn thấy một chút bầu trời với không khí mát mẻ. Anh nhìn thấy những căn phòng khác đều là những 'phòng giam' như vậy, trong đó đều có những đứa nhỏ, nhưng những phòng khác có rất nhiều người, mà phòng của Phó Quân Nhan thì chỉ có một mình anh. Vì vậy cũng không có người nói chuyện với anh, anh chỉ có thể tranh thủ ngắm bầu trời. Trong phòng vẫn luôn là mờ tối, tai mũi khắp nơi đều ngửi thấy mùi ẩm mốc, còn có mùi vị chất thải chất đống sau thời gian dài,bao gồm cả chất thải của chính anh thải ra. Cho nên, sau này khi anh trưởng thành, vì bản thân khi còn bé đã từng trải qua những ngày tháng đau khổ, nhưng anh lớn lên, cao lớn, phong độ thì càng ngày càng thích sạch sẽ hơn, thậm chí, sạch đến từng chỗ nhỏ nhất.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua hơn một năm, lặp đi lặp lại, đứa nhỏ Quân Nhan đáng thương bị nhốt trong phòng giam vô vọng, mỗi ngày đều làm bạn với hắc ám. Mỗi ngày anh đều cố gắng nhớ lại những kiến thức mà ông Phúc đã dạy anh, cố gắng nhớ lại những lời nói của mẹ, nhớ lại những niềm vui nhỏ bé lẻ tẻ với mẹ. Mỗi ngày anh đều cố gắng đào một lỗ nhỏ trên góc tường, ngày từng ngày trôi qua, dù chỉ là một lỗ nhỏ thôi, nhưng anh chưa từng bỏ cuộc……

Một ngày kia, Quân Nhan lại nghe thấy tiếng chuông giáo đường. Anh biết, mỗi khi tiếng chuông vang lên, lại có một đứa bé ở nơi này bị mang đi.

Trải qua một thời gian dài bị giam cầm,d,i,ễ,n,,đ,à,,n,,l,,ê, q,u,ý,,đ,ô,n, lần này, cuối cùng anh cũng đi ra khỏi căn phòng đen tối kia. Không biết ngày mai sẽ ra sao, có lẽ anh sẽ lập tức phải chết. Nhưng Tiểu Quân Nhan vẫn không bỏ qua, cố gắng hô hấp từng hơi từng hơi, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xanh thẳm, lộ ra nụ cười trong sáng thuần khiết.

Anh bị mang đến một căn phòng có rất nhiều vòi nước. Sau đó mấy nữ tu sĩ thô tục lột hết bộ quần áo đã sớm không nhận ra màu sắc của anh, cầm vòi nước phun mạnh vào người anh, lực nước quá lớn, lại nhiều vòi cũng phun một lúc khiến anh thấy khó chịu, nhưng tiểu Quân Nhan rất nghe lời. Vẻ mặt mấy người đó không chút thay đổi, mặc cho Phó Quân Nhan một bộ quần áo màu trắng, trong miệng họ cũng nói với Quân Nhan như những người khác: "Một lát nữa không được nói gì cả."

Sau đó mấy đứa bé bọn anh đi cùng một chỗ, xếp thành một hàng, câu nệ đi xuyên qua từng hành lang, đi tới một đại sảnh giáo đường. Khi đó, lúc còn nhỏ, Quân Nhan nhìn thấy tượng thần Jesus thương sót, lúc này anh mới hiểu được, anh vẫn đang ở phía dưới ánh sáng, một góc rất tối……...

Cũng chính ngày hôm đó, Quân Nhan gặp lại ông Phúc, là một người đối tốt với anh, là người lén dạy kiến thức cho anh. Ông Phúc xuất hiện cùng ba người áo đen, họ cùng nhau đến trước mặt họ, trên mặt mấy người này là dáng vẻ lạnh lùng anh chưa thấy bao giờ, mắt ba người áo đen không đổi nhìn về phía mấy đứa bé, giống như đang kiểm tra hàng, nhìn một lượt từ trên xuống dưới một lúc lâu. Cuối cùng ông Phúc gật đầu một cái với một người đàn ông trung niên, Phó Quân Nhan nghe thấy người đàn ông trung niên kia lạnh nhạt nói với nữ tu sĩ trước mặt: "Được, lần này sẽ lấy những thứ này."

Sau đó, Tiểu Quân Nhan bị buộc chặt lại, đưa lên một chiếc xe tải, khi cửa xe bị kéo lên, anh nhìn qua một khe hở nhỏ, nhìn thấy trên mái hiên là hình chữ thập trang nghiêm, nghĩ tới bức tượng chúa jesus. Trong đầu lại hiện lên bốn chữ: "Thần thông cứu người……..."

Lần này, đối mặt với cuộc sống đột ngột không biết trước, một đứa bé bảy tuổi nhịn không khóc, nuốt nước mắt vào trong. Chỉ kiên định nắm chặt quả đấm nhỏ, cứ nhìn sững sờ như vậy, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm đập vào mắt nhưng lại thấy xa xôi đến vô cùng.

Không biết qua bao lâu, xe cũng dừng lại, hai người đàn ông áo đen xuống xe mở cửa sắt ra, nhìn một chút mấy đứa nhỏ bị nhốt một chỗ, vừa cẩn thận kiểm tra mấy sợi dây trói của mấy đứa trẻ, sau đó mới khóa cửa rời đi, lại qua một lúc, cửa xe bị mở ra một lần nữa, lần này Phó Quân Nhan nhìn thấy

người thân nhất trên cuộc đời này với anh ngoài mẹ, là ông Phúc. Mắt Phó Quân Nhan có chút lay động, cũng có chút kích động, nhưng rất nhanh những cảm xúc này đã bình tĩnh trở lại, chỉ là ẩn nhẫn kìm nén trái tim đang đập rất nhanh nhìn ông Phúc.

Ông Phúc nhìn thấy dáng vẻ này của anh thì càng thêm khổ sở, thở hổn hển, bàn tay với những chấm đồi mồi hơi run, run rẩy cởi trói cho Phó Quân Nhan, vẻ mặt trở nên thân thiết ấm áp, đáy mắt mơ hồ có cả nước mắt, đau lòng nói thầm: "Đứa bé, cuối cùng ông cũng tìm được cháu, đứa bé….. Đứa bé ngoan, may mà cháu còn sống. Nếu không thì ông không biết phải nói thế nào với ông ngoại cháu." Nói xong, ông lại cẩn thận móc một túi vải trong ngực đưa cho Quân Nhan, sau đó nhanh chóng đẩy anh xuống xe, vội vàng nói: "Tiểu thiếu gia, phía trước có một cái cầu, chạy nhanh lên, cháu hãy trốn dưới gầm cầu kia, bọn họ sẽ không nghĩ rằng cháu có thể nấp ở gần đây đâu. Chờ ông, nếu như……. Nếu như qua một tháng mà còn không thấy ông Phúc đến tìm cháu, vậy, cháu hãy mang theo túi nhỏ đó rời đi. Nhanh lên……"

Phó Quân Nhan lắc đầu một cái, không động đậy, nhưng cuối cùng, anh cũng dận chân hai cái, quay người chạy đi. Nhờ thông minh nên rất nhanh anh đã tìm được cái cầu mà ông Phúc nói, anh nhỏ như vậy, ngoan ngoãn chảy nước mắt nấp trong một góc, ngoan ngoãn chờ ông Phúc quay lại tìm anh.

Trong túi vải ông Phúc cho Quân Nhan, có di chúc của ông ngoại anh để lại, một chiếc chìa khóa vàng, còn có tiền và chi phiếu, nhưng Phó Quân Nhan còn quá nhỏ, anh chỉ biết tiền mặt, còn những thứ khác anh không biết. Nhưng trong tiềm thức anh cũng nhận ra rằng những thứ này rất quan trọng, vì vậy anh cẩn thận giấu nó vào trong quần áo, cứ như vậy núp trong góc chờ ông Phúc, nhưng một ngày rồi một ngày trôi qua mà ông Phúc vẫn chưa tới….

Rất nhiều năm về sau, Phó Quân Nhan mới biết, khi đó, nơi anh sắp bị đưa đến là một nơi sản xuất băng, một kho hàng ngầm. Bọn họ lấy danh nghĩa từ thiện, đem cô nhi cùng những đứa bé bị lừa bán đều bị đưa vào kho làm việc, để bọn họ tiến hành thử nghiệm độc, chế tác gia công. Chỉ là, công việc này có thể nói là cắn răng làm việc, liều mạng để sống, những đứa bé bị đưa vào, thường chịu không quá mấy ngày, cũng bởi vì hút độ tinh khiết của băng quá cao dẫn đến bị độc mà sùi bọt mép tử vong, chưa có ai là ngoại lệ. Cho nên, nếu không nhờ ông Phúc, không nhờ một người trung thành với nhà họ Phó, một ông già hơn 60 tuổi không buông tha việc tìm kiếm Phó Quân Nhan, vậy thì, lúc ấy, Phó Quân Nhan đến nơi nào cũng không miễn được cái chết.

Chúng ta không nói đến những đứa bé sáu bảy tuổi khác có biết ý nghĩa của hận thù là gì không. Nhưng lúc Phó Quân Nhan từng ngày từng ngày tĩnh tâm lại, trong lòng không tránh khỏi run sợ khi nhớ lại những ngày đã qua, nhớ lại lúc mẹ tuyệt vọng nhảy lầu. Nhớ đến đóa hoa huyết liên kia, nước mắt của anh lại không ngăn được mà chảy thành suối. Anh là một đứa bé kiên cường, anh không thích khóc, mà là có loại nước mắt không thể nào ẩn nhẫn được, cũng không cần phải ẩn nhẫn. Gào khóc, vẫn không thể hết hận được. Mà cha, một ngôn từ đáng ra nên là tiếng gọi thân thiết, nhưng chỉ khiến hai mắt anh đỏ ngầu, hận, hận không thể dùng một cây đuốc đồng quy vô tận với họ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Ngoại Truyện 3 Quân Nhan Trước Đây

Phó Quân Nhan từng là một người ăn xin nhỏ, khi đó, mỗi ngày anh dùng tiền trong túi mua một cái bánh sừng bò rẻ nhất, đi tiệm sách mua những cuốn sách có thể đọc được. Sau đó lại trốn dưới gầm cầu, bỏ qua những chữ mình không biết, yên lặng học tập. Anh nhớ lại những chữ ông Phúc đã dạy anh, dùng nhánh cây thành bút lông để luyện chữ.

Còn chờ đợi, anh đang đợi ông Phúc, mặc dù đã sớm qua một tháng, nhưng anh tin rằng ông Phúc sẽ đến, có một ngày, người đàn ông trung thành với nhà họ Phó kia nhất định sẽ đến trước mặt anh, gọi anh là đứa bé, gọi anh là tiểu thiếu gia, sau đó dùng bàn tay nhiều vết chai với những chấm đồi mồi sờ sờ đầu anh, ôm chặt lấy anh, cho anh sự ấm áp…. Đó là người duy nhất Quân Nhan dám tin tưởng, cho nên, anh nhất định không buông tha chờ đợi.

Nhưng khi còn tấm bé, Quân Nhan không chờ được bác Phúc mà chờ được 'cô'.

Đó là mùa đông của một năm, Phó Quân Nhan vẫn ở dưới gầm cầu, bốn phía đều là băng tuyết, trời đông giá rét. Anh thông minh nhặt một tấm chăn rách về chải dưới gầm cầu thành một cái giường, nấp trong chăn, gương mặt gầy yếu mà tinh xảo, không thể tưởng tượng nổi đó lại là gương mặt của công tử Quân Nhan sau này mà mọi người đều ngưỡng mộ, lúc này, ánh mắt anh nặng nề mà cứng còng, mặc dù có sự kiên định nhưng lại ít đi sự ấm áp.

Một ngày kia, anh núp trong cái chăn, nhìn những nhánh cây đã bị tuyết bao phủ, càng ngày càng nặng nề, sau đó bị tuyết đè gãy. Hình ảnh đơn điệu như vậy nhưng lại khiến anh thấy thú vị. Trong đầu Tiểu Quân Nhan thậm chí còn nổi lên tính toán, tuyết nặng đến bao nhiêu mới có thể làm gãy cành cây. Quả nhiên, nhờ thông minh, mỗi lần anh đều tính rất chuẩn xác.

Chính lúc Phó Quân Nhan đang lặp đi lặp lại trò chơi buồn chán đơn điệu này, anh nghe thấy âm thanh của một cô gái, âm thanh kia đầu tiên là nhỏ, sau đó càng ngày càng rõ ràng. Nhưng anh không hề sợ hãi, mà là cảm nhận được một chút xíu vui vẻ, sau đó, nghe thấy 'cô' nói chuyện cũng là một trong những trò chơi của Quân Nhan. Giống như khi trời quá lạnh gặp một đốm lửa, bạn có thể quên đi tất cả mà nhào lên phía trước, nào đâu có thời gian để đi so đo sợ hãi?

"Ai u, tuyết rơi nhiều như vậy, nếu có thể làm người tuyết thì tốt quá. Tôi có thể lấy cà rốt làm mũi cho ông già tuyết, oa oa oa oa……."

"Tại sao tôi đi khỏi đây hai con đường rồi mà vẫn bị quay lại vậy? Tôi muốn về nhà…."

“Đứa bé kia dáng dấp thật xinh đẹp, lớn lên tuyệt đối sẽ khiến người khác mê chết nha…… Dù sao anh ta cũng không nhìn thấy mình, nhìn chăm chú cũng không sao?”

“Tôi làm sao thế này?”

“Tôi thực sự không nên vừa nghe điện thoại vừa lái xe…… ô ô ô ô. Không đúng, tôi không nên kích động như vậy lúc nghe điện thoại mà….. Hả? Hình như cũng không đúng……..”

“Tôi sai lầm rồi, tôi không nên vì ma quỷ ám ảnh, tôi không nên vì thói quen có một người rất tốt với tôi mà lâu ngày sinh tình, sự thật đã chứng minh, tôi là heo mà.”ddlqđ.com

“Yêu một người nên ở cùng một chỗ với anh ta, không nên lấy bất kì cớ gì mới đúng. Yêu tôi thì ở cùng một chỗ với tôi, không có cách nào ở cùng với tôi thì cũng đừng nói yêu tôi. Cái gì cũng chỉ là mượn cớ mà thôi. Sự thật chứng minh, Tiểu Ái tôi là heo.”

“Không đúng không đúng, tôi là mĩ nhân, đại mĩ nhân. Con mắt nào nhìn tôi giống heo chứ? Hừ, thế nào nhỉ? Đúng, sự thật chứng minh, tôi là mĩ nhân, Éc…….. Thật sự Tiểu Ái chỉ là hơi ngốc mà thôi……. Thật sự……”“Tại sao cha còn chưa cầm giầy vải đứng cửa gọi tôi về chứ? Không phải luôn nói sợ mất mặt có thể dùng giày vải gọi về nhà sao? Cha ơi……”

“Chẳng lẽ tôi phải chết đi hay sao? Oa oa oa……..”

“Ô ô ô, tức giận á. Người không có thì nói gì đến tình yêu? Chết đi.”

“Cuối cùng thì tôi chêu chọc gì ông trời chứ. Ô ô ô, ông có nhìn thấy tôi không, ông có nghe thấy tôi nói không, oa oa oa. Tôi rất sợ đấy……”

Khi ‘cô’ liên tục kêu khóc ba ngày liền: “Ông có nhìn thấy tôi không? Ông có nghe thấy tôi nói không? Tôi rất sợ, tôi muốn về nhà.” Nhiều ngày yên lặng quan sát cô, lén nghe cô nói chuyện, cuối cùng Tiểu Quân Nhan cũng rũ hàng mi dài xuống, roi vào trầm tư.voicoi08#diễnđanlêquýđôn.com

Một ngày lại một ngày, cô là một đoàn sương mù, mơ hồ ở xung quanh anh, rất lạnh, nhưng cũng không khiến anh thấy chán ghét, bởi vì cô có âm thanh, lúc cô lầm bầm lầu bầu rất đáng yêu.

Có một hôm Quân Nhan thử đưa tay quơ quơ, chạm vào một chút đoàn sương mù đó. Sau đó anh nghe thấy cô rất tức giận kêu lên: “Ai u, tiểu quỷ kia, sao lại đánh tôi?” nói xong, đoàn sương mù cũng dần thành hình, chậm rãi hình thành dáng vẻ của một cô gái, nhưng mà còn cả sương mù trong suốt, không nhìn rõ cái gì cả, nhưng nhìn rõ ngũ quan, cũng không nhìn rõ màu da, chỉ có gương mặt kia đang phồng lên như bánh bao.

Tiểu Quân Nhan đầu tiên là kinh ngạc, bị tình huống trước mặt dọa cho sợ hết hồn, nhưng vẫn làm bộ trấn định, giả vẻ thành dáng vẻ đang duỗi gân cốt, lại phất phất tay. Sau đó anh nhìn thấy cô ấy nhảy nhảy lên xung quanh để tránh né, ‘bánh bao’ trên mặt vừa mất lại bắt đầu hiện lên, rất thú vị.

Mặc dù chơi rất vui, nhưng tiểu Quân Nhan vẫn khôn khéo hiểu được, sợ cô ấy mệt mỏi, nên anh cũng dừng lại. Anh thấy cuối cùng cô cũng dừng lại đến gần anh, chống nạnh thở phì phò lầm bầm: “Tiểu quỷ, nhìn dáng dấp anh đẹp như vậy, mĩ nhân là tôi đây đành phải tha cho anh. Không cho đánh tôi nữa, hừ.” Nói xong giọng cũng mềm xuống, ‘bánh bao’ cũng biến mất: “Ai, tôi lại không tìm thấy lối ra khỏi đây, đáng tiếc anh không nhìn thấy tôi, nếu như anh gặp tôi…… Ai! Thôi, chúng ta cứ sống nương tựa nhau như vậy thôi…… Ai!Thôi, anh nhỏ như vậy, tôi phải nhanh chóng tìm đường về nhà mới được. Nhưng mà, sao anh lại xinh đẹp đáng yêu đến thế chứ, tiểu quỷ, sao anh cũng ở đây? Ai, oa oa oa oa…….. Chúng tôi không làm chuyện xấu, chúng ta chỉ muốn nói một chút chuyện yêu, sao lại khó khăn thế chứ? Ô ô ô.”

Bởi vì câu nói của cô, có lẽ bởi câu ‘sống nương tựa nhau’, có lẽ là câu ‘về nhà’, có lẽ là câu ‘chúng tôi muốn nói chuyện yêu’, không biết sao Tiểu Quân Nhan chỉ biết trừng mắt nhìn, không biết vì sao chóp mũi có chút chua……

Sau đó, ‘cô’ lại bắt đầu ngốc nghếch tự hát, y y nha nha, nhưng rất êm tai……. Cuối cùng, tiểu Quân Nhan không che dấu nữa, nhìn về phía cô gái như trong sương mù kia nở nụ cười, đáy mắt sáng lung linh có thêm chút linh động.

Tiểu Quân Nhan đột nhiên cười, khiến cô gái kia sững sờ. Chỉ thấy đột nhiên cô dừng lại không hát nữa, sau lúc lâu mới giật giật, hắng giọng một cái, thử đề cao âm lượng nhìn Phó Quân Nhan nói: “Ai, tiểu quỷ, anh nhìn thấy tôi? “ giọng điệu kia thật có chút….

Tiểu Quân Nhan nghe giọng điệu của cô có chut hung dữ? Đáy lòng không hiểu là thất vọng hay khổ sở, Tiểu Quân Nhan đầu tiên là cúi đầu nhỏ xuống, hít hít cái mũi, sau đó quay mặt sang, không tự chủ được học giọng điệu của cô, nhìn chằm chằm vào đoàn sương mù nói: “Hừ, nữ quỷ, cô nói cái gì đó?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Ngoại Truyện 4: Quân Nhan Trước Kia (2)

Sau khi Tiểu Quân Nhan kiêu ngạo lập tức liền hối hận anh sợ 'cô' không để ý đến mình lại không nghĩ rằng nghe được tiếng khóc ô ô của 'cô', sau đó anh nghe thấy 'cô' đứt quãng nói: "ô ô ô ô ô, tiểu quỷ cậu có thể nhìn thấy tôi à?" Giọng nói kia trở nên yếu ớt vô cùng đáng thương.

Phó Quân Nhan vụng trộm nghiêng mặt nhìn đoàn sương mù, gật đầu một cái.

"Thật."

Lại gật đầu

"Ô ô ô, cuối cùng cậu cũng nhìn thấy tôi! Cậu nhìn thấy tôi thế nào? Cậu nhìn thấy gì ở tôi? Hiện tại dáng vẻ tôi như thế nào? Có phải nhìn thấy tôi là một đại mĩ nhân không?"

Nghe 'cô' càng nói càng vui vẻ gương mặt tiểu Quân Nhan cũng giãn ra, vẻ mặt không thay đổi gì trả lời: "Mĩ nhân thì không thấy chỉ thấy một đoàn sương mù."

"Ô ô ô, tại sao lại như vậy? Tôi là một mĩ nhân, đại mĩ nhân, tiểu quỷ tôi thực sự là một đại mĩ nhân!" Đoàn sương mù hơi rung động, giọng điệu kia vừa nóng nẩy lại có chút buồn bã.

"Cô là nữ quỷ." Đáy mắt tiểu Quân Nhan có chút ý cười anh bò dậy từ trong chăn không để ý đến 'cô', nhặt một cành cây viết chữ trên mặt tuyết.

Rất lâu sau lưng anh cũng không có động tĩnh gì, đến khi anh thấy sau lưng có chút lạnh lẽo cô bắt đầu đọc theo chữ anh đã viết: "Tần càng trận đội kia rút càng mạnh, đợi đội kia tự bại rồi sau đó ngồi chỉ thân kia đến lượt đổi phiên. Ồ, đây không phải là binh pháp Tôn Tử, trong 'thâu lương hoán trụ' sao?"

Tiểu Quân Nhan hơi dừng một chút nhưng cũng không chịu ảnh hưởng nhiều đưa tay xóa những chữ đã viết đi, gương mặt nhỏ nhắn tập trung cúi đầu viết lại.

Anh lại nghe thấy âm thanh của 'cô' ôn hòa hơn rất nhiều, 'cô' nhẹ giọng nói: "Tiểu quỷ, cậu đúng là người có chết thì sống lưng vẫn cứng rắn, đúng là thật vô ích. Tôi đến dậy cậu có được không, hai chúng ta cần thương lượng nhé, cậu chỉ cần thỉnh thoảng trò chuyện với tôi, sau đó tôi sẽ dậy cho cậu những gì tôi biết được không? Tiểu quỷ, cậu không cần sợ tôi, tôi không ăn thịt người, cũng chỉ có cậu mới nhìn thấy tôi… tôi rất cô đơn…"

Tôi rất cô đơn…Bốn chữ này, khiến cho trong lòng tiểu Quân Nhan vốn đang mơ hồ lại có chút ê ẩm. Anh nghe thấy cô nói tiếp, giọng điệu hung dữ hơn một chút: "Cậu nhất định phải để ý đến tôi, nếu không tôi chẳng những không dậy cậu kiến thức mà còn muốn xơi tái cậu luôn."

Tiểu Quân Nhan ngẩn người, che dấu mừng rỡ nơi đáy mắt, cứng ngắc gật đầu một cái.

Cô giống như rất vui vẻ, vỗ tay một cái, sau đó đến gần anh, lấy tình thân để nói chuyện, hỏi: "Tiểu quỷ, cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

"Tám tuổi."

Hình như 'cô' hơi do dự một chút mới thấp giọng nói: "tiểu quỷ, cậu nhỏ vậy sao lại ở đây một mình? Cha mẹ cậu đâu?"

Phó Quân Nhan hơi mím môi, nghe xong vấn đề này, gương mặt nhỏ nhắn hiện lên sự quật cường, không nói gì mà quay mặt đi chỗ khác, để lại cho 'cô' một bóng lưng.

Lại nghe 'cô' nói giống như đang tự thoại: "Được rồi, chúng ta còn chưa quen thuộc…… tiểu quỷ, cậu đẹp hơn rất nhiều khi cậu cười đó biết không? Nhìn sang đây này. Chị dạy nhóc, nghiêm túc nghe cho kĩ này. Cái gọi là thâu lương hoán trụ, chính là không chế một chiếc bánh xe của xe con, nhóc khống chế được bánh xe thì cũng có thể khống chế được phương hướng di chuyển của cái xe.Diễnđànlêquýđôn.com Cũng giống như chị buôn bán kẹo, cho em một chút sức nặng thì sẽ có hai loại phương pháp ước lượng. Loại thứ nhất là cho một chút xíu đường lên quả cân rồi thêm từ từ. Loại thứ hai chính là đầu tiên rót đầy sau đó bớt đi từ từ. Cùng là để ước lượng sức nặng, nhưng là khách hàng thì sẽ thích theo cách thứ nhất hơn. Thậm chí có những người thông minh sẽ chỉnh sớm cái cân, sau đó khi kim chỉ đúng vạch rồi thì lại thêm cho người mua một chút nữa, như vậy thì người mua sẽ vui vẻ hơn." Nói xong 'cô' hơi dừng lại một chút, hỏi: "tiểu quỷ, em nghe có hiểu không?"

Lần này Tiểu Quân Nhan cũng đồng ý với cô, quay mặt lại, đáy mắt sáng lên, nhìn giống như rất mong chờ nhìn về phía 'cô' nói: "Còn gì nữa không? Em muốn nghe nữa."

'Cô' bật cười thành tiếng, sau đó hỏi: "Tiểu Quỷ, nếu em mở một nhà hàng kem đánh răng, em muốn tăng tiền lãi nhưng lại không muốn làm ảnh hưởng đến người mua, em sẽ làm thế nào?"

Tiểu Quân Nhan suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, ngoan ngoãn trả lời: "Em không biết."

"Vậy nên em phải cùng nói chuyện với chị. Tiểu quỷ, chị biết rất nhiều thứ đấy. Chỉ là bình thường chị hơi lười mà thôi……." Nói xong cô còn nở nụ cười hà hê, nói: "Phương pháp đơn giản để tăng tiền lãi là mở rộng miệng của hộp kem đánh răng thêm 1cm, không ai để ý đến vấn đề này, nhưng mà, khi dùng nhiều hơn thì mua nhiều hơn, đương nhiên, lúc đó bán được nhiều hàng hơn thì tiền lãi sẽ tăng lên."

Tiểu Quân Nhan cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu một cáu, ngửa mặt lên, lần đầu tiên nở nụ cười với 'cô', gương mặt nhỏ nhắn tinh sảo, nụ cười tươi sáng. 'Cô' hét lên một tiếng kinh hãi: "Oa, nhóc cười một cái chị chịu không nổi…….. ô ô ô ô, đến lúc trưởng thành thì sẽ thế nào đây……..."

Từ đó về sau, dưới gầm cầu trở nên rất ồn ào. Thỉnh thoảng 'cô' nhìn Tiểu Quân Nhan tiết kiệm khác thường sẽ oán trách: "Tiểu quỷ, không phải trong túi em rất có tiền sao? Không cần ngày ngày đều ăn bánh sừng bò được không? Không đủ dinh dưỡng đâu, tiền trong túi em nhiều như vậy, giữ lại làm gì? Em không muốn phát triển cao lên à?"

Tiểu Quân Nhan lắc đầu một cái, ngoan ngoãn nhìn đoàn sương mù, nhưng vẫn đem túi vải cất vào ngực, há miệng cắn một miếng bánh sừng bò để duy trì.

"Tiểu quỷ, có phải em sợ sau khi dùng hết tiền sẽ đói bụng không? Em về nhà cùng chị đi. Chị có rất nhiều tiền, mười người như em chị cũng nuôi được." Ai ngờ, nói xong đột nhiên 'cô' lại lâm vào trầm mặc, dần dần anh nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào của 'cô'.

Tiểu Quân Nhan hơi ngạc nhiên, để bánh xuống, đến gần đoàn sương mù hơn, nhỏ giọng gọi 'cô': "Nữ quỷ."

"Ừ….." 'Cô' trả lời bằng giọng điệu vô lực.

"Chị làm sao thế?"

"Tiểu quỷ ……"

"Vâng……"

"Hình như chị chết thật rồi……" 'Cô' buồn bã nói, có cả tiếng khóc sụt sùi, nghe rất đáng thương.

"Không phải đâu……. Em nhìn thấy chị, nghe thấy chị nói chuyện mà nữ quỷ." Tiểu Quân Nhan nhỏ giọng an ủi 'cô'.

"Em vẫn nói em chỉ nhìn thấy một đoàn sương mù. Chị là đại mĩ nhân là. Đại mĩ nhân đó. Các bậc nữ thần đều không bằng đâu? Tại sao…… " Nói xong 'cô' bắt đầu nghẹn ngào."Mẹ em chết rồi, nhưng em hi vọng mẹ có thể giống chị, biến thành một đoàn sương mù, cũng có thể nói chuyện, có thể cười, có thể khóc, và em có thể nói chuyện với mẹ nữa….."

"À?" 'Cô' như đang ngẩn người, sau đó lại nghẹn ngào hỏi anh: "Tiểu quỷ, em là cô nhi sao?"

Tiểu Quân Nhan mím môi, cúi mặt rất thấp hỏi 'cô': "Em có thể nói với chị không?"

Đám sương mù lớn tiếng trả lời: "Dĩ nhiên."

Tiểu Quân Nhan gật đầu một cái, còn chưa mở miệng thì hốc mắt đã đỏ lên.

'Cô' cũng không thúc dục, chỉ là đột nhiên lại cười gượng hai tiếng, giống như đang lầm bầm lầu bầu mở miệng: "Tiểu quỷ, để chị nói cho em biết trước đi. Để xem trong chúng ta ai là người đáng thương hơn, có được không? Không khóc, không khóc, em là một nam tử hán mà. Chờ khi em lớn lên em còn phải giúp chị đấy. Đầu tiên, chị em thực sự là một mĩ nhân đó. Mẹ chị là người Nga, cha chị là người Trung Quốc, chị là con lai. Chị còn là một diễn viên. Chị rất nổi tiếng đấy. Nhưng mà, chị không may mắn, chị bị bạn trai đã yêu đương mười năm đá. Thật ra thì anh ấy cũng không có tính hư gì, chỉ là có chút không kiên quyết mà thôi. Chúng ta vì sự nghiệp, vì công ty đại diện mà chỉ dám len lén yêu đương. Nhưng những điều này chị không thèm để ý, chị luôn cảm thấy, chị ở bên cạnh anh ấy không có gì có thể đe dọa được, anh ấy cũng thật lòng yêu thương chị, sau đó anh ấy sẽ cưới chị. Cho nên chị luôn bên cạnh anh ấy, yên tâm chờ đợi anh ấy, kết quả không cẩn thận nên xảy ra bị kịch….

Sau đó anh ấy kết hôn, nhưng vẫn chăm sóc cho chị rất chu đáo, mặc dù vì anh ấy tốt nên chị thấy rất lúng túng, nhưng cuối cùng cũng là người từng có tình cảm, cũng không đành lòng để thực sự vạch mặt nhau. Cha và anh họ của chị còn nói với chị không biết bao nhiêu lần về vợ chồng họ, chị còn cãi lại. Một lần khó khăn cứ dây dưa như vậy mãi. Chị không muốn, nói như vậy chị là sống vì người khác rồi. Mọi người đều cho rằng chị đang sống vì đợi anh ấy, thật ra thì chị sống không phải vì đợi anh ấy, chị đợi một người khác, người nguyện ý dắt tay chị đi tiếp, thế nhưng, hình như người như vậy rất khó tìm. Ngày đó, lúc anh ấy gọi điện thoại cho chị, chị đang lái xe trên đường cao tốc, kết quả là khi nghe anh ấy nói vợ anh ấy vừa sinh cho anh ấy một người con gái, chị nhịn không được lại nghĩ đến hoàn cảnh của bản thân, chỉ một mình, tình cảnh khó khăn. Vậy mà anh ấy lại có cuộc sống tốt đẹp. Lại nhớ tới một chút chuyện khác, chị vừa khổ sở lại vừa đau lòng, sau đó xảy ra tai nạn xe cộ…….. sau đó, chị biến thành đồ quái dị như bây giờ…..

"Nữ quỷ, chị không cần khổ sở……."

"Ừ, em cũng không cần khổ sở. Ai, không đúng, tiểu quỷ, đến lượt em rồi."

Sau đó, Tiểu Quân Nhan đỏ ửng vành mắt kể lại câu chuyện của mình. Lại một lần nữa, trong hình thể trong suốt, 'cô' phồng mặt mình lên thành cái bánh bao. Đám sương mù bắt đầu tức giận, hét lên: "Chị giúp đưa em đi tìm tên khốn kia, chị giúp em xé xác hắn. Bắt nạt người quá đáng. Vương bát đản."

Cuối cùng, 'cô' cũng không thể nào mà xé xác được Vương Quân. Bởi vì lúc này cô chỉ đi khỏi đây khoảng hai con đường sẽ bị bắn trở về,đ.i.ễ.n..đ.à.n..l.ê..q..u.ý..đ.ô..n, cũng không hiểu tại sao lại như vậy.

Trong cuộc sống sau này, 'cô' bắt đầu dạy anh mỉm cười, tiểu Quân Nhan chỉ cần cười một tiếng, đám sương mù sẽ vui sướng đến tán loạn. Vì thế, Tiểu Quân Nhan đột nhiên lại cảm thấy, mỉm cười là chuyện rất vui vẻ.

'Cô' nghiêm túc nói cho anh biết: "Tiểu quỷ, khi còn nhỏ có nhiều chuyện không biết, chuyện này cũng không có gì, sau khi lớn lên, em còn phải vượt qua rất nhiều khó khăn. Kinh nghiệm của những lần hoạn nạn có lúc cũng có thể tính là một loại may mắn. Thời gian sẽ cho em biết, những hoạn nạn em

phải trải qua trong quá khứ sẽ cho em những bài học quý báu như thế nào. Còn những tài phú đáng quý, đây là cái tầm thường, bởi vì ai cũng có thể có được."

'Cô' sẽ nhìn những chữ anh viết xuống tuyết, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nói cho anh biết: "Tiểu quỷ, chữ em viết rất tốt, góc độ cũng thích đáng, chữ viết vừa phải, cho dù là dùng cành cây viết lên mặt tuyết, nhưng nhìn qua cũng biết là em có sự khổ luyện, hơn nữa nét chữ cứng cáp, bút phong mạnh mẽ. Nhưng mà, người cũng như chữ, cứng quá thì dễ gãy. Em đừng luyện kiểu chữ tự này nữa, chúng ta luyện hành giai đi."

"Tiểu quỷ, em thật thông minh, chị vừa nói qua em đã hiểu rồi."

"Tiểu quỷ, em không lần làm cho gương mặt nhỏ nhắn của em thành nghiêm túc như vậy, không nên sống trong oán hận, em phải sống với nụ cười."

"Tiểu quỷ, em không cần cao lớn à? Muốn cao lên thì mỗi ngày em đều uống sữa tươi đi."

"Tiểu quỷ, vận mạng là vô hình, nhưng nó cũng là do chính mình tạo nên, em không cần học cách sống không đúng của chị. Em phải dũng cảm đối mặt với mọi chuyện, làm tốt chuyện của chính mình, đối xử tốt với người bên cạnh, buông xuống những chuyện đã qua, làm tốt những chuyện em đã bỏ lỡ. Em có hiểu không?"

"Em biết đánh violon không? A, không biết sao? Vậy chị nói, em vẽ thử xuống đất nha."

"Đúng đúng đúng, không sai biệt nhiều lắm, chính là dáng vẻ này. Đầu tiên chị dạy em học khuông nhạc nhé."

"Tiểu quỷ, em dùng tiền trong túi mua một cây đàn violon được không? Chị đến dạy em đánh……"

"Tiểu quỷ, sau khi em trưởng thành nhất định sẽ nghiêng nước nghiêng thành, cho nên, em không được học người cha kia của em, phải sống một cách sạch sẽ biết không? Không cần dựa vào dáng vẻ của mình để đi bắt nạt con gái nhà người ta. Làm bạn có thể hiểu được, nhưng tình yêu còn quan trọng hơn nhiều. Có biết không?"

"Tiểu quỷ, ông Phúc của em chắc là không tới đâu, em cầm số tiền này ra ngoài tìm một trường học để đi học đi, được không?"

"Em không cần khóc…….. Khóc cái gì cơ chứ. Không phải chị muốn rời khỏi em, chị cảm thấy, chị không ăn được, cũng không uống được, nói không chừng chị có thể ở bên em cả đời."

Khi còn bé Quân Nhan nặng nề gật đầu, vì vậy cả người cũng trở nên lạnh lẽo khi nghĩ đến việc không thấy nữ quỷ, nữ quỷ là người cho anh biết đến cảm giác ấm áp.

Mặc dù có lúc 'cô' rất mơ hồ, có lúc dạy anh 'cô' cũng sẽ dạy sai, 'cô' thích phồng gương mặt mình lên thành một cái bánh bao. Lúc đó anh sẽ nhắc nhở 'cô': "Hôm qua chị không nói như vậy, hình như là sai rồi." Lúc đó 'cô' sẽ nhảy dựng lên: "Con mắt nào của em nhìn thấy chị dạy sai. Làm sao sai, không có, tuyệt đối không có. Cha và anh họ chị dều dạy chị như thế. Tiểu quỷ, em nghe cho kĩ một chút đi." Sau một lát, chính mình lại tự hạ thấp âm thanh nói: "Ặc, chờ một chút, quá lâu không đụng đến rồi, hình như có sai lầm thật……..."

Nhưng 'cô' lại luôn là một người bầu bạn ấm áp, 'cô' hát cho anh nghe, trước khi ngủ kể chuyện xưa cho anh, thỉnh thoảng sau khi anh vừa tỉnh lại 'cô' sẽ vui mừng nói: "Tiểu quỷ, cuối cùng em cũng tỉnh lại. Chị là không cần ngủ cũng không sao mà……. Chị luôn chờ em tỉnh lại đó…." 'Cô' biết dỗ anh, cũng sẽ hung hăng mắng anh, mỗi là không đụng được cũng không sờ được, nhưng 'cô' cũng giống như người thân ở trong cuộc sống của anh.

Nhưng cả đời, không đến được……

Cuộc sống mỗi ngày đều trôi qua, khắp nơi truyền đi tin tức, dưới gầm cầu có một cậu nhóc xinh đẹp, mỗi ngày đều lầm bầm lầu bầu, không biết trộm được từ đâu một cây đàn violon, mỗi ngày đều đánh đàn. Cuối cùng, có một ngày tin tức truyền đến nhà họ Vương, Vương Quân và người tình của ông ta vẫn luôn trong trạng thái thấp thỏm, sau khi họ bàn bạc với nhau. Người đàn bà kia dẫn một số người đến tìm dưới chân cầu.

Một ngày kia, 'cô' đang dạy Tiểu Quân Nhan kéo Lục Tụ tử, tiếng đàn quá kém, nhưng Tiểu Quân Nhan chỉ dựa vào mình, kéo được đàn như vậy đã quả là không tồi rồi, những đám sương mù kia luôn bay vòng quanh người anh, vui vui vẻ vẻ. 'Cô' cười cười nói với anh: "Tiểu quỷ, chờ khi em trưởng thành, mỗi ngày pha cho chị một cốc sữa tươi, mỗi ngày kéo một bài cho chị. A ha ha ha ha….." Cũng chính là ngày đó, lúc có viên đạn bay về phía anh, 'cô' đã chắn trước người anh, cô bị trúng đạn, cả đám sương mù đập vào thành cầu. Sau đó, bọn họ cùng nhau bỏ chạy, cuối cùng, khi họ đang nấp trong một hẻm nhỏ, đột nhiên 'cô' lai hét lên một tiếng rất đau thương, sau đó Tiểu Quân Nhan nhìn thấy rõ, đám sương mù thể hiện thân thể của 'cô' cũng từ từ tan ra.

Hắn nghe ra thấy 'cô' khổ sở mà tự giễu nói: "Tiểu quỷ, hình như chị bị đạn bắn trúng rồi…….a……a …… Quỷ mà cũng chết nữa à."

Sau đó âm thanh của 'cô' càng ngày càng nhỏ, cô giống như đang cố gắng dùng hết chỗ sức lực còn lại của mình nói: "Tiểu quỷ, nghe lời chị, không cần đợi thêm nữa, không được quay lại chỗ đó, ông Phúc của em sẽ không đến đâu. Em phải cười nhiều hơn, em không được sống như cha em, em đừng oán thế giới này, em phải cố gắng lớn lên, học tập thật giỏi để có tiền đồ thật tốt. Nếu như không có biện pháp, em cũng không cần báo thù, em chỉ cần sống thật tốt, sống để họ nhìn cái cách sống của em. Ông trời chắc chắn sẽ mở to mắt, chỉ là ông ấy đang bận rộn quá, bận rộn quá nên chưa kịp trông nom thôi. Em hãy là một người đàn ông tốt, đỉnh thiên lập địa, sẽ có người yêu em, sẽ có người xoa dịu vết thương của em. Có được không?"

Cuối cùng, Tiểu Quân Nhan trong mờ mịt và luống cuống nhìn thấy đám sương mù từ từ tan ra, cuối cùng biến mất không còn thấy gì nữa, mà bên tai cũng không còn âm thanh của 'cô'……

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ngoại Truyện 5 Quân Nhan Trước Kia (3)

Sau đó tiểu Quân Nhan cũng từ từ lớn lên, mặc dù cuộc sống hằng ngày vẫn đầu đường xó chợ như cũ, không có chỗ nương tựa….. nhưng cũng may mắn, anh biết kìm nén, cũng may, từng có ông Phúc và 'nữ quỷ' cho anh sự ấm áp.

Anh nghe lời 'cô'…. Dùng tiền trong tay đến một trường học tư nhân để học. Anh nghe lời 'cô'….. mỗi ngày anh đều uống một cốc sữa tươi. Anh nghe lời 'cô'…. Lúc không có đủ năng lực, tuyệt đối không đi báo thù, tuyệt đối không đi chịu chết.

Vì vậy, thật ra anh luôn sống dưới con mắt của cha mình, đi học bốn năm. Trong bốn năm này, anh luôn chú ý nghe tin tức về nhà họ Vương, thậm chí còn có lần anh đi qua cha, người đàn bà kia, và cả người anh không cùng mẹ, anh nhìn theo ba người bọn họ mang theo dáng vẻ tôn quý đi vào khách sạn cao cấp. Nhưng Tiểu Quân Nhan cũng không có phản ứng gì, đáy mắt của anh cũng rất bình tĩnh. Anh luôn tự nói với mình, tự nói với mẹ, xin người chờ một chút, chờ đến khi Quân Nhan lớn lên.

Phó Nhã Nhã không có mộ phần, không có nơi để về. Một người phụ nữ có cái chết rất buồn bã, cuối cùng, ngay cả nơi yên nghỉ cuối cùng cũng không có. Tiểu Quân Nhan không thể làm gì khác, hàng năm khi đến ngày dỗ của mẹ, đêm khuya khi mọi người đã ngủ say, anh nấp ở đỉnh núi bên ngoài nhà họ Vương, dùng cành cây vẽ một vòng tròn trên đất bùn, từng tiếng, từng tiếng nhỏ giọng gọi mẹ, hóa vàng cho mẹ, nói chuyện với mẹ. Phương pháp này là do anh nghe bà chủ nhà người châu Á nói, bà chủ nhà dạy rằng, những người chết không có chỗ về, không có chỗ nhận tiền bạc, nếu làm như vậy thì có thể tìm được nhà về…..

Thỉnh thoảng khi anh nhớ đến mẹ, Tiểu Quân Nhan sẽ nhớ đến 'nữ quỷ'. Nghĩ đến lúc sau cùng 'cô' nói, nếu có kiếp sau, cô ấy sẽ làm một người ngu, một kẻ ngu vô dục vô cầu. Nhưng mà, anh không hi vọng 'nữ quỷ' sẽ thành một người ngu ngốc, anh sợ, sợ không có ai lừa 'cô' cả đời. Mà anh, vốn anh rất nguyện ý, anh từng nghĩ, anh cứ sống như vậy cả đời với 'cô'.

Năm mười bốn tuổi, lúc Tiểu Quân Nhan đang khó khăn chắn chọc thì con trai của ông Phúc tìm được anh. Tiểu Quân Nhan gọi là chú Phúc. Chú Phúc cũng là người sống chết vì nhà họ Phó, ông Phúc là người cúc cung tận tụy, ông ngoại Phó nhìn thấy chú thông minh, vì vậy không để cho chú tiếp tục làm người làm ở nhà họ Phó, mà đánh giá chú rất cao, đưa chú sang Pháp du học. Sau khi chú Phúc đến Pháp, học tập về kinh doanh chuyên nghiệp, con đường phát triển rất tốt, chú cũng không muốn trở lại. Sau này, khi ông Phúc tự mình thả tiểu Quân Nhan nên khiến Vương Quân nổi giận, không hề đề cập đến vấn đề Quân Nhan bị đưa đến nơi ác độc như nào, mà là chảy nước mắt cá sấu nói: "Thật vất vả tôi mới có thể tìm được con trai trở về. Làm sao ông có thể làm thế……." Sau, ông ta giống như rất đại lượng không trách phạt ông Phúc, nhưng sau nửa tháng, ông Phúc lại chết không rõ nguyên nhân trên giường, một ông lão luôn khỏe mạnh, tại sao lại chết không rõ nguyên nhân chứ?

Chú Phúc cũng về đến nhà họ Vương vào lúc này, anh đi đón thi thể của cha mình, tìm thấy một cuốn sách ở trong một chiếc áo sơ mi gần đó. Là từng chữ từng từ ông lão viết khi biết mình không thể sống lâu được nữa, tuổi tác đã cao, có chết cũng không sợ. Nhưng nhà họ Phó có ân lớn với nhà họ Phúc, nhìn thấy tiểu nhân đắc ý, Phó trạch (sân vườn nhà họ Phó) bị đổi chủ, tiểu thiếu gia không rõ sống chết, sống đầu đường xó chợ, ông chết cũng không nhắm mắt. Chỉ mong con trai của ông có thể hoàn thành tâm nguyện chưa dứt của ông.

Đầu tiên, tiểu Quân Nhan cũng không tin chú Phúc. Cho dù chú Phúc có đưa cho anh xem bức thư mà ông Phúc tự tay viết, một đứa bé mặc dù lệ rơi đầy mặt, đồng ý đi theo chú Phúc nhưng anh không đem di chúc của ông ngoại Phó và tấm chi phiếu kếch xù ra. Cho đến một ngày, tiểu Quân Nhan vô ý đi vào nhà giữa một gian phòng, nhìn thấy toàn bộ những bức tranh trong phòng. Những bức tranh kia gần như chất đầy cả căn phòng, từ lạnh nhạt đến thuần thục, đến khi kĩ thuật vẽ ngày càng tinh xảo. tronh những bức tranh kia, người trong bức tranh là những cái nhăn mày, nụ cười, thậm chí mỗi một sợi tóc đều được vẽ rất cẩn thận, vẽ rất đẹp. Những bức tranh kia, phía dưới góc bên phải đều để thời gian vẽ tranh, còn có những chữ đơn giản, cuối cùng rơi xuống hai chữ tình nghĩa sâu nặng 'Chúng ta thích'. Mà người trong bức tranh kia, không ai khác là mẹ của anh, Phó Nhã Nhã.

Lúc này anh mới biết, lúc mới gặp gỡ lần đầu kia, tại sao chú Phúc lại rơi lệ đầy mặt. Tại sao lần đó lại giống như không còn hồn, mất hết sức lực ngã trên đất nói: "Chú sai lầm rồi, chú sai lầm rồi, chú về muộn quá……" Chỉ vì người đàn ông này, một người đến 30 tuổi rồi vẫn không lập gia đình, bắt đầu từ khi mười mấy tuổi, người đó đã yêu mẹ anh, yêu chủ nhân nhỏ của nhà họ Phó, Phó Nhã Nhã. Cũng chính một ngày kia, Phó Quân Nhan cầm túi vải gõ cửa phòng chú Phúc, khi còn nhỏ anh nói: "Cháu muốn mạnh mẽ, cháu muốn báo thù." Sau đó, anh nhắm mắt lại, đau khổ mà thương hại nhìn người đàn ông kia, thấp giọng nói: "Yêu bà, tại sao không nói với bà?" Khi đó, Phó Quân Nhan đã hiểu rằng, tình yêu, không tha cho sự ẩn nhẫn, ẩn nhẫn chính là hủy diệt tình yêu.

Sau đó, bọn họ, lấy ra những tấm chi phiếu kếch xù theo thứ tự. Bọn họ bắt đầu từ siêu thị 24h, không nóng cũng không vội, từng bước một xây dựng lên vương quốc buôn bán của mình.

Bọn họ biết rõ nền móng của nhà họ Vương dựa vào nhà họ Phó là rất vững chắc, cho nên bọn họ muốn mưu tính mỗi bước mà nuốt chửng nhà họ Vương là điều không thể. Những điều hay là, dù địa vị của nhà họ Vương có lớn đến đâu, Vương Quân bởi vì giết Phó Nhã Nhã, lại không rõ tung tích của Phó Quân Nhan, nên mỗi ngày Vương Quân cũng dần thả lỏng trái tim, càng ngày càng kiêu ngạo hơn. Mà người đàn bà kia lại một bước cắt ngang, khiến cho rất nhiều người theo nhà họ Phó lâu năm sinh ra bất mãn. Nhìn nhà họ Vương càng ngày càng lớn mạnh, nhưng thực tế, mỗi ngày trôi qua, bởi vì trên dưới không đồng lòng, nên sớm mục nát đến không chịu nổi.

Chú Phúc biết rõ quy tắc của thương trường, nói: "Không thể cứng rắn đoạt lấy được." Vì vậy, bọn họ phải giống như những con mối, ăn mòn căn cơ

của nhà họ Vương từng chút một, từ bạch đạo đến hắc đạo, khiến cho chúng tan rã dần dần.

Mà Phó Quân Nhan cũng nói, phú quý như vậy quá đè người, anh không muốn trở lại cuộc sống như vậy. Anh chỉ muốn hủy diệt đi, Khiến cho Vương Quân tận mắt nhìn thấy, chính miệng nếm thử cảm giác khổ sở,khi tất cả những thứ cả đời ông ta hao tâm tổn trí, bỏ qua lương tâm để cướp đoạt tất cả của người khác, biến mất từng chút từng chút một. Khiến cho tất cả mọi thứ, đều theo Phó Nhã Nhã, mẹ anh, cùng nhau biến thành ảo ảnh trong mơ.

Trong thời gian này, Phó Quân Nhan luôn nhớ tới 'nữ quỷ'. Nhớ tới những lúc 'cô' lầm bầm lầu bầu như một đứa bé. Nhớ tới những lúc cô tức giận hoặc vui sướng, nhớ đến thân thể trong suốt nhưng gương mặt hay phồng lên như cái bánh bao. Nhớ tới 'cô' một lần lại một lần không sợ phiền phức khuyên anh ăn nhiều một chút. Nhớ tới khi 'cô' sợ anh không để ý đến 'cô', đe dọa anh: "Chị sẽ ăn hết em, chị sẽ ăn hết em. Oa oa oa oa…." Nhớ tới khi anh hỏi 'cô': "Nữ quỷ, hình như chị sai lầm rồi." Sau đó cô sẽ tức giận phồng mặt mình lên thành cái bánh bao, nói: "Chị đang tức giận. Hừ. Không thèm để ý đến em." Một lát sau chính 'cô' cũng thấy ngại ngùng, lại bay lại, vây quanh anh, nói: "Thật sao, thật sao. Hình như chị dạy sai rồi sao? Chị dậy em cái khác được không?"

Nhớ tới khi anh kể lại cho 'cô' nghe chuyện của anh, nhớ đến cô bất bình hộ anh, 'cô' vì anh khổ sở mà bật khóc lên, dùng cơ thể lạnh lẽo của 'cô' ôm chặt lấy anh, lạnh đến mức cả người anh phát run, nhưng trong lòng anh lại thấy ấm áp.

Sau đó cô luôn hát cho anh nghe một bài hát, lặp đi lặp lại, tiếng hát của 'cô' rất dễ nghe.

"No more talk of darkness,

Forget these wide-eyed fears.

I" m here, nothing can harm you -

My words will warm and calm you.

Let me be your freedom,

Let daylight dryyour tears.

I" m here, with you, beside you,

To guard you and to guide you.

Sayyou love me every waking moment,

Turn my head with talk of summertime

Sayyou need me with you, now and always

Promise me that all you say is true

That" s all I ask of you.

Let me be your shelter,

Let me be your light.

You" re safe. No one will find you

Your fears are far behind you "

'Cô' dùng tiếng hát của mình để nói cho anh biết: "Không cần quan tâm đến những lời nói đen tối, đem tất cả sợ hãi cho vào quên lãng, chính tôi tại chỗ này, không có gì có thể tổn thương bạn. Ngôn ngữ của tôi đem đến cho bạn sự ấm áp, cho bạn sự yên bình. Để tôi cho bạn sự tự do, khiến cho ánh mặt trời giúp bạn lau nước mắt. Tôi ở chỗ này, ở bên cạnh bạn, bảo vệ bạn, chỉ dẫn cho bạn. Nói cho tôi biết, mỗi giây mỗi phút bạn đều ở đây yêu tôi, nói cho tôi biết bạn cần tôi làm bạn, từ bây giờ tới vĩnh viễn về sau. Đồng ý với tôi, tất cả những điều bạn nói đều là chân thực, đây là điều duy nhất tôi muốn ở bạn, để tôi trở thành một nơi tránh nạn của bạn, để tôi trở thành hào quang của bạn, bạn được an toàn, không ai đến tìm bạn…. Bạn sợ hãi hãy gọi tôi từ xa đến……..."

Mặc dù lí trí mách bảo Phó Quân Nhan rằng, nữ quỷ là một cô gái đã chết mới gặp anh. Nhưng anh vẫn luôn đi tìm cô, luôn tìm bài hát này, nhưng anh không còn tìm được 'nữ quỷ' hát bài hát kia. Mặc dù có ca khúc giống với bài hát của 'cô', nhưng giai điệu lại có sự bất đồng rất lớn. Vì vậy khiến cho anh vừa thất vọng lại có chút mong đợi.

Cho đến năm đó, anh nghe thấy nhạc chuông của thư kí vang lên, đó là bài hát vẫn luôn trong kí ức của anh. Anh kích động đến mức nhảy dựng lên, cầm chặt lấy tay thư kí hỏi: "Bài hát này ở đây ra?" Sau đó anh thấy thư kí trả lời rất cẩn thận: "Đây là bài hát 'Ca kịch mị ảnh' mà viện ca kịch Pháp biểu diễn, là sửa đổi hoàn toàn giai điệu của bài 'all I ask for yor', ngay cả lời bài hát cũng có rất nhiều chỗ thay đổi, nhưng mà nghe hay hơn rất nhiều…..."

"Cậu lặp lại lần nữa, từ bao giờ? " Sau khi trưởng thành, đây là lần đầu tiên Phó Quân Nhan kích động đến mức cả âm thanh cũng run rẩy.

Sau đó anh nghe thấy thư kí, nói lại: "Tháng trước." Chỉ trong nháy mắt, hốc mắt Phó Quân Nhan cũng đỏ lên, bởi vì anh nhớ rõ, 'cô' từng thao thao bất tuyệt nói cho anh biết: "Chị thích nghe nhất là bài hát này, lúc diễn mệt mỏi thì sẽ nghe, giai điệu bài này dịu dàng giống như bàn tay của mẹ vậy." 'Cô' còn sống, thì ra lúc này 'cô' còn sống…..

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Ngoại Truyện : Phó Quân Nhan Trước Kia (3) (Tt)

Sau đó, dưới sự phản đối mạnh mẽ của chú Phúc, trong thời gian quan trọng nhất, anh dứt khoát kiên quyết buông lỏng sự chèn ép với nhà họ Vương, anh buông tay để trở lại Trung Quốc.

Tiếp sau đó, Phó Quân Nhan làm việc ngay dưới công ty quốc tế Huy Đằng của mình, là một diễn viên mới, bộ phim đầu tiên anh nhận là 'Ám ảnh'.

Phó Quân Nhan vẫn luôn nhớ, 'cô' luôn tự gọi mình là Tiểu Ái. 'Cô' nói danh vọng của 'cô' trong giới nghệ sĩ càng ngày càng cao, nhưng anh lật hết cả giới giải trí cũng không tìm thấy ai tên là 'Tiểu Ái'. Nhưng Phó Quân Nhan không hề từ bỏ, anh vẫn luôn tìm kiếm, tìm kiếm tất cả những thông tin có thể về 'nữ quỷ'. Anh tìm trong tất cả những nghệ sĩ violon, viết ra một vòng tất cả những nữ nghệ sĩ có bàn tay đẹp, những nữ nghệ sĩ là con lai, những nữ nghệ sĩ thích phồng mặt…….. Nhưng mà, tất cả đều là hi vọng sự vui mừng, sau đó lại là thất vọng, anh không tìm được 'cô'……..

Thật ra thì không nhận ra Cố Bảo Bối cũng không phải là lỗi của Phó Quân Nhan. Mà kiếp trước của Cố Bảo Bối, quá không giống nữ quỷ. Hoặc là nên nói rằng, kiếp trước của Cố Bảo Bối quá,mức đè nén, quá uất ức, giấu mình quá sâu, quá sâu……

Kiếp trước Cố Bảo Bối là một đại tiểu thư có mấy phần kiêu căng tùy hứng. Gây gổ với cha mình, cô cũng ngại ngùng không chịu nhận lỗi. Bởi vì kiên trì ở cùng một chỗ với Jay, nên cô cũng trở mặt tranh cãi ầm ĩ với anh họ Mạc Nặc Vân. Mặc dù trong tổ diễn cô rất nghiêm túc làm việc, nhưng vẫn có những tin tức không tốt. Ở phương diện này Jay có rất nhiều thiếu sót, mà Từ Hồng mặc dù trên phương diện lợi ích phải bảo vệ diễn viên của mình, nhưng cô ta lại cảm thấy thỉnh thoảng thêm chút tin tức cho náo nhiệt, cô ta luôn nhắm một mắt, mở một mắt, xử lí tin đồn cũng rất chậm chạp.

Ví dụ như, một lần, vì thời tiết quá nóng, có một tờ báo giải trí nói Cố Bảo Bối cậy là ngôi sao lớn, nấp trong xe bảo mẫu không chịu xuống, khiến cho công việc của cả tổ diễn đều chết. Thật ra thì chuyện không nghiêm trọng như vậy, nguyên nhân thật ra là vì thời tiết quá nóng, mà Bảo Bối muốn mở một chút máy điều hòa không khí trong phòng thay quần áo, kết quả là vừa nóng vừa mệt, nên cô ngủ thiếp đi trên xe bảo mẫu. Mà lúc Jay đi tìm cô, vì không muốn đánh thức cô, nên không nói tiếng nào mà mặc cho cô ngủ. Thật ra chuyện này cũng không có gì là sai, sai ở chỗ anh ta lại mặc kệ cô, lại không nhắc cô rằng ngoài kia còn nhiều người đợi cô làm việc. Vì thế, thông tin qua mấy người, lại biến thành, nữ diễn viên làm cao rồi……...

Mà, mặc dù trong 'Hám tình' Bảo Bối có kéo violon, nhưng sau tiết mục đó lại không trình diễn qua lần nào. Cô vừa xuất đạo đã được gọi là nữ thần, cho nên, công ty đại diện quyết định để cô đi trên con đường của nữ thần. Vì vậy, chỉ cần đi ra khỏi phòng, Cố Bảo Bối lại trở thành nữ thần diễn xuất ngàn năm không đổi, gương mặt tinh xảo, giày cao gót hơn mười phân, mỉm cười nhạt nhẽo, ánh mắt dè dặt mà cao ngạo. Còn nữa, cái tên 'Tiểu Ái' chỉ là bí mật giữa cô và Jay à thôi. Những người khác đều không biết……

Vậy nên, anh và cô cứ như vậy mà bỏ qua nhau…….. Sau đó Phó Quân Nhan cũng vì nhà họ Vương mà rút lui khỏi giới nghệ sĩ, lúc đó anh luôn muốn, muốn trở lại tìm 'cô'…….. Nữ quỷ của anh……...

Có người cha như Vương Quân, một bà dì ghẻ như rắn rết, voicoi08#diễnđànlêquýđôn, người anh Vương Hoan chân chính là một đứa con phá của. Đến cuối cùng, cho dù nhiều hơn nữa cũng là rèn thép không thể thành sắt, không thể bù lại được tài sản của nhà họ Vương, chỉ có đi đến con đường tan rã. Sau khi nhà họ Vương đang trên bờ vực phá sản, biện pháp nhanh nhất để nhà họ Vương đông sơn tái khởi chính là Vương Hoan và mẹ mình đi trên con đường buôn bán ma túy, hai người tự mình đi áp giải ma túy, cuối cùng chết ở biên cảnh Mehico. Mà sau khi nhà họ Vương phá sản thì Vương Quân cũng chết vì bị bắn. Cực kì châm chọc chính là, nơi ông ta phơi thây chính là nơi mà năm đó Phó Nhã Nhã đã cứu sống ông ta. Giây phút cuối cùng lúc sắp chết, người đàn ông cả đời làm nô lệ cho tiền bạc lại lệ rơi đầy mặt, luôn miệng gọi Nhã Nhã, một tiếng lại một tiếng.……..

Sau khi sóng to gió lớn, Phó Quân Nhan định quay lại làng giải trí một lần nữa, nguyện vọng duy nhất của anh là tìm được 'cô'. Nhưng anh lấy được, cũng chỉ là tin Cố Bảo Bối đã chết……

Anh nhớ rõ ngày hôm đó, chỉ là một cái nhìn nhạt nhẽo lướt qua 'Nhật báo quả táo', trong đó là ân oán rối rắm giữa Jay, Từ Hồng và Cố Bảo Bối, đó là chuyện cả cuộc đời buồn bã của nữ thần đã hương tiêu ngọc vẫn. Sau đó để cuốn tạp chí sang một bên. Anh còn nhớ rõ, hôm đó anh ngồi trong phòng cà phê, nhìn thấy thông tin truyền hình trực tiếp buổi tang lễ của Cố Bảo Bối, anh họ cô Mạc Nặc Vân không để ý bất kì ai, ngay trước mặt tất cả truyền thông đuổi Jay đi, anh(Mạc Nặc Vân) tức giận mắng to: "Con mẹ nó, anh còn dám xuất hiện trước mặt tôi à….. đồ nhu nhược. Cút ra ngoài. Tôi con mẹ nó không khiến anh nghèo ba đời thì tôi không họ Mạc. Mở cửa, thả chó." Lúc đó anh(Phó Quân Nhan) chỉ cười cười, nhưng khi nghe Mạc Nặc Vân nói câu tiếp theo thì tách cà phê nóng trên tay anh đổ hết xuống bàn và người anh, cà phê làm cả người anh đều trở nên bẩn thỉu nhưng anh cũng không biết, bởi vì anh nhìn thấy người đàn ông trong tivi đang tức giận mắng to: "Anh có tư cách gì để gọi em tôi là Tiểu Ái, ai là Tiểu Ái của anh? Con mẹ nó. Anh còn không mau cút đi cho tôi. Em gái Mạc Nặc Vân tôi là Cố Bảo Bối. Trên đời này là Bảo Bối trân quý nhất. Anh cút đi cho tôi."

Tiểu Ái…… Cô ấy lại là Tiểu Ái…….. Giây phút kia, tất cả những hi vọng mà Phó Quân Nhan dựng lên đều sụp đổ……..

Sau đó, ngoài dự tính của mọi người, Phó Quân Nhan một lần nữa trở lại làng giải trí, mà chuyện đầu tiên anh làm sau khi quay lại đó là xuất hiện trong tang lễ của Cố Bảo Bối. Ngày mà chôn cất Cố Bảo Bối, bầu trời sấm sét vang dội, mưa xối xả như đang chút nước. Ngày đó, mọi người nhìn thấy, một người đàn ông đoan trang tao nhã quỳ dưới nấm mộ đắp lên quan tài, rơi nước mắt một cách vô lực. Tất cả mọi người nhìn thấy, công tử Quân Nhan là một người như thiên thần mà mọi người không thể chạm đến, nặng nề quỳ gối trước mộ Cố Bảo Bối, chỉ nhắm mắt và rơi lệ. Khi anh ngẩng đầu lên, cả gương mặt chìm trong đau thương, lệ chảy thành sông……..Mà sau đó, mọi người tìm mọi thông tin về Cố Bảo Bối và Phó Quân Nhan trong làng giải trí, nhưng không tìm thấy bất kì liên quan gì giữa bọn họ. Sau đó, fan của công tử và fan của Cố Bảo Bối tìm thật lâu mới tìm thấy, một ngày của năm nào đó, công tử quay quảng cáo công ích cho MBC, mà khi đó anh ở lầu ba, Bảo Bối ở lầu hai. Ngày nào đó của một năm, sớm định ra rằng công tử sẽ trao thưởng cho nữ nghệ sĩ, Cố Bảo Bối, mà Bảo Bối lại bận quay phim nên không xuất hiện, công tử cũng không xuất hiện theo lẽ thường. Một năm nào đó, trong một bộ phim mới, vốn nam chính là Phó Quân Nhan, nữ chính là Cố Bảo Bối, mà khi đó công tử đang tránh bóng, Cố Bảo Bối trở mặt với công ty đại diện, vậy nên cả hai người đều vắng mặt.

Mà Phó Quân Nhan chỉ về nhà, giam mình trong bóng tối, một lần lại một lần nhìn tất cả hình của Cố Bảo Bối, nhìn ảnh và những kí ức trong trí nhớ của anh, là hai người hoàn toàn bất đồng. Cho đến khi fan tìm sâu vào trong, anh nhìn thấy trong video của hội kí tên, Cố Bảo Bối len lén phồng quai hàm mình lên, chỉ là mấy giây ngắn ngủi, nhưng lại quen thuộc đến vậy, giống như đã từng nhìn thấy, sau đó người đại diện Từ Hồng đưa tay vỗ vỗ vào vai Cố Bảo Bối, sau đó cô ngửa mặt lên, lại một lần nữa nở nụ cười tỉ mỉ trước sau như một của nữ thần…… Đẹp như vậy, nhưng lại không thành thật, không vui vẻ……..

Phó Quân Nhan lại một lần nữa bật khóc, anh dừng lại video ở giây phút khi cô cúi đầu kia, anh vuốt lên màn hình, những giọt nước mắt nóng bỏng làm sao cũng không thể ngừng được, anh vươn tay lau, lại càng bôi ra, giống như khi bình thường ngây dại tự nhủ: "Ngu ngốc, em không lừa tôi…… em rất đẹp đó……. Nhưng em chỉ nói cho tôi biết em là con lai, nhưng em không nói cho tôi biết ánh mắt của em là màu xanh. Em chỉ nói cho tôi biết em là Tiểu Ái, nhưng em lại quên không nói tên của em cho tôi. Em luôn mơ hồ như vậy, dạy tôi em cũng dạy sai, thỉnh thoảng chính mình sai sót mà cũng không biết, d.i.ễ.n...đ.à.n..l.ê..q.u.ý..đ.ô.n, còn gật đầu như giã tỏi, nói năng hùng hồn. Nhưng làm sao em lại ngụy trang tốt như vậy? Khiến tôi không nhận ra em chút nào……. Em quan trọng với tôi như vậy, nhưng tôi lại xem em như những người xa lạ không có chút ý nghĩa nào……."

Sau đó, Phó Quân Nhan, Mạc Nặc Vân và Tiếu Mạc Tiếu liên thủ chèn ép công ty đại diện trước đó của Cố Bảo Bối, còn cả Jay và Từ Hồng.

Sau đó, Phó Quân Nhan thường hay ra vào nhà họ Tiếu, kính Tiếu Mạc Tiếu như cha, coi Mạc Nặc Vân như anh.

Sau có người hỏi: "Công tử, vì sao anh và Cố Bảo Bối không quen biết mà ngày chôn cất Cố Bảo Bối anh lại bi thương luống cuống đến vậy?" Phó Quân Nhan luôn đối với việc này là ngậm chặt miệng không nói, lần này anh lắc đầu một cái, hồi lâu mới nói: "Chúng tôi có quen biết, tôi có thể đứng tại đây cũng là nhờ cô ấy, tôi vào làng giải trí cũng là vì cô ấy. Cô ấy không phải là người xa lạ, đối với tôi, cô ấy là ánh mặt trời, là cố hương trong lòng tôi."

Sau đó, Phó Quân Nhan cô đơn cả đời. Năm ba mươi năm tuổi Phó Quân Nhan bị tai nạn xe cộ qua đời.

Từ đầu tới cuối, Tiếu Mạc Tiếu cũng không biết nguyên nhân Phó Quân Nhan đối với con gái mình là một mảnh tình yêu cuồng dại, nhưng nể tình nhiều năm anh ta thành tâm nên ông cũng tìm người giúp anh ta và Cố Bảo Bối hợp táng.

Cũng chính là ngày kia, bọn họ đào ra bên mộ Cố Bảo Bối một hộp bằng bạc nhỏ. Bên trong có một chiếc chìa khóa nhỏ bằng vàng và một tờ giấy. Trên tờ giấy có một đoạn văn viết bằng bút lông: "Hận không thể gặp em, hận không thể nhận ra em, chỉ trông mong đến kiếp sau." Nhưng chữ kia là dùng lỗi chữ Tiểu Khải viết thành, sau cùng có kí tên 'Phó Quân Nhan' ba chữ viết thành kiểu chữ giai, chấm dứt một đoạn tình cảm, tình cảm dư thừa, lối viết nghiêm túc, nét bút cứng cáp……..

Tiếu Mạc Tiếu và Mạc Nặc Vân nhìn cũng không nhịn được rơi lệ……...

Tác giả có lời muốn nói: Sau ngoại truyện……..

Nếu như nói ra trước kia thì còn ý nghĩa gì chứ……...

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Ngoại Truyện Quân Nhan Trước Kia (4)

Khi Phó Quân Nhan tỉnh lại lần nữa, anh phát hiện mình đang nằm trên phòng làm việc nghỉ ngơi. Chú Phúc ngồi ở phía đối diện với anh, cẩn thận kiểm tra lại tài liệu. Thấy anh ngẩng đầu lên, chú Phúc hơi nhíu mi nhìn về phía anh, ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuống qua tấm kính chiếu vào mái đầu đã có tóc bạc của chú. Phó Quân Nhan nháy nháy mắt, ánh nắng khiến anh hơi híp híp mắt.

Sau đó anh nhìn thấy chú Phúc giơ cao bản báo cáo trong tay lên với anh, nở nụ cười châm chọc nói: "gần đây, nguyên liệu thép càng ngày càng đi xuống, vậy mà tên phế vật Vương Hoan kia vẫn cứ nắm chặt không nhả. Nhìn tình hình này, lần này không cần chúng ta ra tay, nhà họ Vương sẽ lại sụt thêm một góc rồi, quả nhiên là trời cao cũng không muốn lưu họ lại."

"Thật sao ạ?"

“Theo giá thị trường càng ngày càng đi xuống, ngày mai sẽ bắt đầu phiên giao dịch, vật liệu thép sẽ tiếp tục đi xuống, thua lỗ đến đâu đây, bảo thủ, không nghe khuyên bảo. Có người con trai như cậu ta là xui xẻo tám đời.”

“Vâng, chú nói không sai.” Phó Quân Nhan cười cười, nghe vậy gật đầu một cái. Nhưng anh cũng không bàn luận nhiều. Anh đứng dậy cầm lấy cái cốc không trước mặt chú Phúc, đến rót một cốc nước ấm cho chú, nói: “Chú, chú nghỉ ngơi một chút đi, những chuyện còn lại không vội.”

“Tại sao lại không vội.” Khi nghe thấy cái chết thê thảm của Phó Nhã Nhã, khi nhận được thi thể cứng ngắc của cha, nguyện vọng duy nhất đời này của ông là nuôi dưỡng tiểu thiếu gia thành người, báo thù cho nhà họ Phó, báo thù cho cha ông. Nói xong chú Phúc càng thêm bất mãn, ngẩng đầu nhìn về phía Phó Quân Nhan dạy dỗ: “Người trẻ tuổi, cái cần thiết nhất chính là thời gian, không được phép chậm trễ.”

“Nhưng thỏ khôn cũng có ba hang, không gấp được.” Phó Quân Nhan thoải mái nói với chú Phúc, chỉ nở nụ cười vân đạm phong khinh, trực tiếp lấy ra tài liệu trong tay chú Phúc, đáy mắt tràn đầy tình cảm lắc đầu một cái với ông, đưa tay vỗ vỗ lên bả vai chú Phúc.

“Chú chớ cậy sức khỏe, việc cần làm nhưng người cũng cần nghỉ ngơi. Nếu như chú cũng suy sụp thì sao Quân Nhan có thể chịu được chứ.” diễnđànlêquýđôn.com

Chú Phúc nhìn Quân Nhan cầm tài liệu trong tay không chịu buông, cuối cùng không cưỡng lại được, quay người về phòng nghỉ ngơi, cả đường đi đều lắc đầu, trong miệng không quên lẩm bẩm: “Cháu ngại chú Phúc già rồi.”

“Quân Nhan mong chờ chú Phúc sống lâu trăm tuổi.”

“Ai,,,,” Chú Phúc đứng trước cửa nhìn anh một cái, xoay người về phòng nghỉ ngơi.

Phó Quân Nhan nhìn cánh cửa đã đóng lại một lúc lâu, nhưng mặt anh cũng không thay đổi nét mặt, anh bình tĩnh cúi đầu, cẩn thận thu thập xong tài liệu, rũ lông mi dài, mang theo mấy phần lười biếng cầm điện thoại trên bàn chậm rãi đi ra khỏi phòng làm việc.

Gương mặt ôn hòa không màng danh lợi đi ra khỏi hành lang, đi qua nhưng phòng có nhân viên công tác, gật đầu hỏi thăm mọi người như thường ngày. Không có một ai phát hiện ra, ver mặt Phó Quân Nhan bình tĩnh, bước chân trầm ổn, nhưng những ngón tay cầm điện thoại đang phát run, bởi vì đè nén sự kích động nên gân xanh nổi đầy mu bàn tay.

Cuối cùng, khi Phó Quân Nhan đi thang máy đến sân thượng. Cuối cùng, người đàn ông này cũng dám run rẩy mở điện thoại xác nhận thời gian. Cuối cùng vẻ mặt bình tĩnh nhẹ nhàng cũng tan vỡ, sau khi cực độ đè nén, anh oa lên một tiếng, khóc rống lên giống như đang chút giận, một con người mặc đồ tây thẳng thắn, một người luôn giữ cho đầu óc mình được tỉnh táo, giây phút kia ngồi sụp xuống khóc như một đứa bé.

Không ai có thể hiểu được đáy lòng Phó Quân Nhan lúc này đang bùng nổ như thế nào. Giây phút khi anh xác nhận rằng thực sự anh đã sống lại thành người, xác định thực sự anh đã sống lại trở về quá khứ. Sau khi xúc động qua đi, trong lòng anh cảm thấy nhiều nhất là uất ức và khổ sở……

Kiếp trước, anh bởi vì đột nhiên chú Phúc qua đời mà khổ sở, sau đó khi quay lại làng giải trí lại nghe thấy tin dữ Bảo Bối mất mạng vì tai nạn xe cộ. Sau này, khi anh báo thù, phá hủy nhà họ Vương, phá hủy cơ nghiệp cả đời của ông ngoại anh. Anh ác ý thu mua lấn áp công ty đại diện của Bảo Bối. Anh và hai nhà Tiếu Mạc cùng nhau chèn ép Jay và Từ Hồng, nhìn Từ Hồng liên tiếp thất bại trong điện ảnh, mỗi ngày Jay đều mua say chìm trong nhớ nhung và sám hối với Bảo Bối, cuối cùng bởi vì say rượu giết người nên phải ngồi tù.

Anh thường xuyên ra vào nhà họ Tiếu, anh trở thành bạn thân của Mạc Nặc Vân. Anh giúp cô làm tròn bổn phận với người thân của cô. Anh dựa vào trí nhớ của mọi người với Cố Bảo Bối, lặp đi lặp lại nhìn cô ở những người qua đường, nhìn đi nhìn lại những phong cảnh cô đã nhìn qua, anh dựa vào truyền hình để nhìn những cái nhăn mày, nụ cười của cô. Nhớ tới những thứ kia, những bí mật chỉ có mình anh biết……...

Thù của anh cũng đã trả, mối thù của cô anh cũng giúp cô báo. Nhưng trên thế giới này chỉ còn một mình anh……...

Vậy mà, hiện tại, anh có thể trở lại. Lúc này, chú Phúc không bởi vì quá sốt ruột muốn báo thù mà cố gắng đến mức qua đời vì lao lực. Lúc này cách thời gian Cố Bảo Bối xuất đạo quay phim truyền hình ‘Hám tình’ còn nửa năm nữa…… Anh còn cơ hội, anh còn rất nhiều cơ hội……

Cũng chính ngày hôm sau, Phó Quân Nhan và chú Phúc nói chuyện trắng đêm, sau đó, chú Phúc từ chức về nhà, bắt đầu nghỉ hưu. Cũng chính ngày hôm sau, ngay lúc chú Phúc phản đối, Phó Quân Nhan mang theo hành lí ngồi máy bay cả đêm bay đến Italy.

Sống lại làm người Phó Quân Nhan biết, thù hận có thể để lại nhưng tình yêu không thể chậm trễ. Con người có thể bỏ qua thù hận nhưng không thể bỏ qua sự ấm áp. Trong lòng anh, chú Phúc cũng như cha anh, mà Phó Quân Nhan anh vượt qua gian nan hiểm trở cũng không muốn bỏ qua một trân bảo như Cố Bảo Bối, làm sao anh có thể để mặc ông qua đời vì vất vả, làm sao anh có thể để cô chịu những nỗi bất hạnh đó một lần nữa chứ?

Bọn họ, tất cả đều là anh cần bảo vệ……

Chỉ là, cuối cùng khi Phó Quân Nhan dựa vào trí nhớ kiếp trước tìm được nơi ở của Bảo Bối. Anh đứng ở một đầu phố, nhìn cô cách anh xa như vậy nhưng anh lại thấy gần như thế, nhìn thấy cô nhìn tờ báo ven đường cười đến đáng yêu, voicoi08#ddlqđ, ngẩng đầu nở nụ cười vui vẻ trong đám người. Khi đó, Phó Quân Nhan kích động đến nỗi lệ nóng quanh tròng, nhưng anh không tiến lên, không đi đến gần cô.

Anh đang cho mình thời gian. Phó Quân Nhan là một người đàn ông lí trí và bình tĩnh, trong lúc người thường không cách nào nhẫn nhịn nhưng anh có thể. Anh tự hỏi mình tại sao lại muốn đi tìm cô? Tại sao lại nhớ mãi không quên với cô? Tại sao chỉ nhìn thấy một bóng lưng của cô cũng vui vẻ? Những chuyện anh đã làm chỉ bởi vì cảm kích sao? Bởi vì báo ân sao? Hay là bởi vì yêu?

Sau đó, trong khoảng nửa năm tiếp theo, anh là hàng xóm của cô, anh và cô có những lúc gặp thoáng qua, anh đi nhưng con đường cô đi, anh cùng cô hô hấp trong một bầu không khí.

Mà bây giờ cũng giống như những thông tin kiếp trước anh tìm được, lúc này Cố Bảo Bối rời nhà ra đi vì giận dỗi với cha, cuộc sống của cô sạch sẽ mà đơn thuần, thậm chí, cô không có bạn bè, những chuyện cô lặp đi lặp lại đều đơn giản như vậy.

Có lúc cô chỉ là một nghệ sĩ violon đường phố. Phó Quân Nhan hay nhìn thấy cô vui sướng mang theo cây đàn violon của mình, hoặc là ở khu đường sắt, hoặc là ở trạm xe bus, hoặc là chỉ ở ven đường Cố Bảo Bối sẽ giống như tất cả các nghệ sĩ đường phố khác, không kiêng dè đặt trước mặt mình một cái nón nhỏ, để đòi 'tiền công'. Sau đó cô sẽ cúi người thật sâu với khoảng không phía trước, lại bắt đầu một ngày trình diễn của mình. Lúc Bảo Bối kéo một bài nhạc buồn, cô gái đơn thuần này sẽ bật khóc bù lu bù loa, điểm đạm đáng yêu. Vì vậy, thường hay có người dừng lại, nhìn vào ánh mắt đau lòng vô biên của cô.

Có một lần, bởi vì Bảo Bối quá nhập tâm kéo một khúc nhạc, khóc đến quá đau đớn thương tâm, trong ngày đó, cái nón nhỏ của cô chỉ toàn là khăn giấy và khăn tay. Khi đó Phó Quân Nhan nhìn thấy cuối cùng Cố Bảo Bối cũng rối rắm để cây violon của mình xuống, ngồi chồm hổm ôm lấy cái mũ nhỏ, phồng gương mặt bánh bao của mình lên, vừa lấy ra khăn giấy lau nước mắt, đứng trong góc, phồng má, ô ô ô hu hu hu khóc lóc, khiến cho anh cũng không tự giác nở một nụ cười, không nhịn được nhìn về phía cô, bàn tay giơ lên phía hư không vuốt ve hai cái.

Lúc Bảo Bối kéo một khúc nhạc vui sướng, cô luôn hiểu ý mỉm cười, cảm xúc vui sướng trong ánh mắt màu lam rộng lớn, sáng trưng giống như một ông mặt trời nhỏ. Lúc này, cô không giống với bản 'nữ thần' trong kiếp trước, Cố Bảo Bối lúc này tự nhiên, thân thiện, đáng yêu……. Lúc này, Phó Quân Nhan sẽ nghĩ đến, cô gái ngốc này đời trước từng nói 'tình yêu' là những thứ không thể ẩn nhẫn. Cô ấy không thông minh, trong tình yêu cô ấy cũng không có biện pháp, xông ngang xông dọc đến khi làm mình bị thương đầy người. Nhưng cuối cùng cũng chỉ như mẹ anh mà thôi, nhận được bốn chữ 'tự làm tự chịu', khiến người thân đau đớn kẻ thù sung sướng……

Có lúc cô là thành viên của hiệp hội bảo vệ động vật. Khu vườn phía sau tiểu khu có một bụi cây lớn, dần dần có rất nhiều chó mèo lưu lạc ở đây. Mà Cố Bảo Bối đi đàn kiếm tiền, cô sẽ dùng số tiền đó đến cửa hàng tiện lợi mua bánh mì và xúc xích, sau đó cho chó mèo ở vùng quanh đó ăn. Mặc dù cô rõ ràng là sợ động vật, mỗi lần lúc cho ăn, sẽ bị quân đoàn chó mèo đồng loạt xông lên dọa sợ đến mức gào khóc, nhón chân nhảy loạn ở xung quanh. Oa oa oa kêu lên với một đám không hiểu tiếng người: "Đừng tranh giành nhau mà, đừng làm chị sợ mà. Làm chị sợ nữa là lần sau chị không tới nữa đâu. Đừng gấp mà. Á ui. Làm chị sợ muốn chết." Lúc này Phó Quân Nhan không nhịn được nghĩ, khi đó, ở dưới gầm cầu, cô cũng luôn hù dọa anh: "Em không được không để ý đến chị. Em mà không để ý đến chị thì chị sẽ ăn em luôn. Chị thực sự sẽ ăn hết em đấy." nhưng cho tới bây giờ, khi cô ấy đi đe dọa người khác, một chút sợ hãi cũng không có……

Editor: Mình giải thích một chút về cách xưng hô, bên Trung chỉ có ta-ngươi, nhưng khi mình dịch, tùy hoàn cảnh mình sẽ để Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối, hay Phó Quân Nhan và nữ quỷ là anh-em, chị-em. Mong mọi người hiểu cho.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Ngoại Truyện Quân Nhan Trước Kia (4) (Tt)

Mà mỗi lần như vậy, sau khi Cố Bảo Bối rời đi, Phó Quân Nhan sẽ lần lượt nhấc một đám chó mèo lên tiêm phòng cho từng con một. Sau đó, nhìn Cố Bảo Bối rời đi không được bao lâu hôm sau lại mang đến một túi thức ăn lớn nhỏ cho chó mèo hoang, rồi lại bị dọa sợ đến mức kêu oa oa.

Trải qua mấy lần, chỉ cần Cố Bảo Bối sách theo túi thức ăn xuất hiện, trong bụi cây sau khu dân cư sẽ có một tiểu cầu giống như một cục bùn chạy ra đầu tiên. Rõ ràng tiểu cầu đến đường đi còn không ổn, cái chân ngắn ngủn vấp liên tục, nhưng mỗi lần khi cơ thể nhỏ bé ngã lăn ra lại nhanh chóng đứng dậy chạy tiếp. Nhưng thường thường, tất cả thức ăn đều bị những con chó mèo khác rành hết rồi mà con tiểu cầu bản giống một cục bùn kia vẫn đang ngậm nửa cây xúc xích chậm rãi gặm, vì vậy, rất nhanh nó đã bị vây lại, gào khóc kêu lên mấy tiếng, miếng xúc xích đã bị đoạt đi.

Cứ chú ý con chó nhỏ kia mấy lần, sau Phó Quân Nhan cũng không nhìn thấy hình ảnh con chó nhỏ chạy xông lên phía trước nữa, mà mỗi lần tiểu tử kia đều chậm rãi lắc cái mông nhỏ đi phía sau, lúc bầy chó mèo đang chìm trong trận chiến tranh giành, tiểu tử kia nhàn nhã ung dung nhặt những mảnh vụn còn lại trên đất để ăn, khi đó tự nhiên sẽ không bị vây lại cướp đoạt nữa rồi.

Phó Quân Nhan nhìn thấy vừa cảm thấy buồn cười lại thấy đau lòng không chịu nổi, hiện tại mọi người đều thích giống chó chân ngắn lông xù thế này. Có một lần lúc tiểu tử kia đang 'nhặt mót', anh đi lên phía trước đưa tay sờ sờ nó, sờ sờ cái đầu nhỏ, ôm nó đến của hàng ở gần đó mua thức ăn và nước uống cho nó. Cục bùn cũng rất phối hợp, sau khi ăn uống no đủ, nằm lăn bụng ra mặc cho Phó Quân Nhan vân vê, thỉnh thoảng còn híp mắt hừ hừ hai tiếng. Nhưng mà, sau đó Phó Quân Nhan lại thả nó trở về.

Nhưng sau đó mỗi lần Phó Quân Nhan đến chỗ đó, cậu nhóc với cái chân ngắn ngủi lại lắc lắc cái mông, cái đuôi ve vẩy không ngừng toét miệng chạy như điên về phía Phó Quân Nhan. Lúc anh đang len lén nhìn Bảo Bối, cục bùn này cũng ngoan ngoãn nằm bên chân anh, nhỏ bé, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Bảo Bối như ngốc ra, cũng không hề nhúc nhích. Qua mấy lần, Phó Quân Nhan cũng cảm thấy thú vị, một lần sờ lên người nó, cẩn thận quan sát, ngay lúc nó nhìn thẳng vào mắt anh, anh hỏi: "Mày cũng thích cô ấy à?" Chính anh nghe xong câu hỏi của mình cũng không khỏi lắc đầu, anh cảm thấy mình đánh giá cục bùn này quá cao rồi, nhưng không ngờ rằng tiểu tử kia lại gâu lên một tiếng giống như hiểu anh đang nói gì.

Phó Quân Nhan cười, lần này anh không thả nó về nữa, mà là ôm một cục bùn bẩn không tả hết về nhà. Tắm rửa sạch sẽ cho nó, vuốt ve bộ lông màu

trắng mượt mà của nó, ôn hòa nói: "Tiểu tử, làm chó của anh, sẽ ở cùng anh cả đời."

Anh vừa nói xong chỉ nghe thấy 'gâu' một tiếng. Con chó màu trắng vui mừng lắc cái đuôi, hấp ta hấp tấp chạy vòng quanh Phó Quân Nhan.

Phó Quân Nhan nhíu mày, anh có dự cảm sau này nhà anh sẽ không còn được yên bình nữa, nhìn tiểu cầu đang vui mừng chạy khắp phòng, nâng trán cười, lắc đầu một cái mới nói tiếp: "Tiểu tử, mày trắng như vậy, anh gọi mày là Tiểu Hắc nhé, được không?"

Vậy mà, sau đó con chó không còn vui vẻ chạy lung tung nữa, cúp đuôi quay người lại, nằm bên chân Phó Quân Nhan bất động.

Phó Quân Nhan giở tính trẻ con cười cười, lại gọi mấy tiếng: "Tiểu hắc, tiểu hắc……" Con chó nhỏ màu trắng hơi cọ sát lỗ tai, quay đầu nhỏ đi, ô ô mấy tiếng, liếm móng vuốt của mình. (Thì ra ban đầu tên của Tiểu Khải là tiểu hắc……..)

Có lúc, cô chỉ như một cô gái nhỏ. Cố Bảo Bối còn thích làm một việc, đó chính là ngồi trên ban công phơi nắng, trên tay là một quyển sách hoặc một cái máy vi tính, ngồi cả ngày nhóp nhép nhai đồ ăn vặt, không làm gì cả. Cô còn chơi cùng đứa bé nhà hàng xóm ở dưới tầng, có lúc chơi rất vui vẻ, thế mà cô có thể bò qua bò lại trên thảm cỏ với một đứa nhỏ hơn một tuổi, khiến cho chiếc váy mà cô mặc dính đầy bùn. Phó Quân Nhan thấy mẹ đứa nhỏ kia nở nụ cười yếu ớt, trên mặt tràn đầy sự bất đắc dĩ, nhưng anh không biết, chính anh cũng đang dùng ánh mắt cưng chiều bất đắc dĩ nhìn cô.

Sau đó, Phó Quân Nhan đi lên trước, chào hỏi với hàng xóm của Bảo Bối, người phụ nữ đang ôm con trong tay cũng mỉm cười với anh.

Anh nghe thấy bà mẹ độc thân như hiểu rõ nói với anh: "Cô ấy về rồi, hôm nay anh đến muộn."

Trong tròng mắt của Phó Quân Nhan có một nụ cười yếu ớt, diễndanfd lê wuyuuu đônnnn, anh lắc đầu một cái, lệ độ ngồi cách một khoảng trên chiếc ghế đá, đưa tay sờ sờ đứa nhỏ trong ngực cô nói: "Lần này tôi đến là muốn nhìn bé, con của cô thật là đáng yêu."

Cô gái cười khẽ, không làm kinh động đến cậu nhóc đang ngồi trong lòng cô, cậu nhóc nhìn chăm chăm về phía đối diện, suy nghĩ một chút nói với anh: "Anh hàng xóm à, mấy tháng nay tôi rất hay thấy anh đi qua nhà tôi. Khi mới bắt đầu tôi cho là anh muốn lừa gạt để bắt cóc đứa bé của tôi. Sau đó, tôi nhìn kĩ anh, tôi cảm thấy anh không phải là người như vậy. Nhưng vì lí do an toàn nên tôi còn tìm hiểu qua bảo vệ của khu nhà. Kết quả, ông ấy nói cho tôi biết, anh là người mới chuyển đến đây, là người tốt thường xuyên tiêm phòng cho đám chó mèo hoang ở phía sau chung cư." Nói xong cô hơi dừng một chút nhìn về phía Phó Quân Nhan, sau đó mới nói tiếp: "Sau đó tôi phát hiện, anh không nhìn đứa bé của tôi, càng không nhìn tôi, mà là hàng xóm của tôi, Cố Bảo Bối. Anh thích cô ấy sao? Nếu anh thích cô ấy mà dùng cách này thì không được đâu. Anh xem, đến bây giờ cô ấy cũng không phát hiện ra anh luôn đứng phía xa xa nhìn cô ấy."

"Cô ấy rất ngốc nghếch."

"Cái gì?"

"Cô không cảm thấy lúc cô ấy tức giận sẽ phồng má lên, rất giống con cá lóc sao?"

"Ha ha, anh hàng xóm à, cá nóc có độc, tại sao có thể hình dung một người chứ?"

"Không có chuyện gì là xấu cả, độc, cũng là một phương pháp để tự bảo vệ mình mà thôi."

"Thật sao, anh còn muốn nhìn cô ấy như vậy trong bao lâu đây."

Phó Quân Nhan lắc đầu một cái, cười, nụ cười thỏa mãn và ấm áp.

"Tôi không hiểu anh có ý gì. Mặc dù anh mỉm cười cũng giống như khi Bảo Bối mỉm cười, nhưng tôi nhìn không ra."

"Tôi muốn một tình yêu không phải là kích động, yêu là một loại trách nhiệm, nếu như tôi bắt đầu thì chuyện xưa cũng nên để tôi kết thúc. Mấy ngày nay tôi luôn tự hỏi mình, liệu mình có nguyện ý ở chung một chỗ với cô gái kia cả đời không?" Phó Quân Nhan rũ mắt xuống, giống như đang lầm bầm lầu bầu nói, đôi mắt đẹp nhìn về những cây cỏ ven đường như đang mất hồn.

"vậy đáp án của anh là gì?"

"Đứng xa xa nhìn cô ấy, mỗi ngày nhìn thấy cô ấy, tôi cũng không cảm thấy chán ghét. Những thứ cô ấy thích tôi không tự chủ được cũng nhìn nhiều hơn một chút, giống như bây giờ, tôi đang tưởng tượng ra cảnh cô ấy giống cô, ngồi ôm một đứa nhỏ."

"Vậy chúc mừng anh, ánh mắt của anh không tệ, cô ấy là một cô gái tốt." Cô gái kia cười cười, đáy mắt hiện lên vẻ hâm mộ nhàn nhạt.

"Tôi biết rõ." Phó Quân Nhan nhàn nhạt gật đầu, sau đó nhìn về phía cậu nhóc trong ngực cô, lại hỏi lần nữa: "Tôi có thể ôm bé một cái không?"

"Tất nhiên, hiện tại tôi đã yên tâm là anh không phải người lừa bán trẻ con rồi, tất nhiên là có thể." Nói xong, cô gái cúi đầu lắc lắc cậu nhóc trong ngực, nghiêng mặt cậu nhóc nhìn về phía Phó Quân Nhan đang nở nụ cười dịu dàng.

Cậu nhóc này tên là Cố An, đầu tiên nhóc mở to mắt nhìn Phó Quân Nhan, lại cúi đầu nhìn đồ chơi mô phỏng trong tay mình, đột nhiên nhóc lại đưa đồ chơi cho mẹ, sau đó không hề sợ người lạ nhào vào vòng ôm của Phó Quân Nhan, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn nở nụ cười với hai lúm đồng tiền đáng yêu với anh. Phó Quân Nhan ôm lấy cơ thể mềm mại của cậu nhóc, nhẹ nhàng sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của nhóc, mặc cho cậu nhóc ngồi trong lòng anh phun bong bóng, bàn tay béo múp míp vuốt vuốt mặt anh.

Nhưng một lát sau, đột nhiên tiểu An An trong lòng anh bắt đầu không được tự nhiên động trái động phải, cuối cùng hốc mắt như chứa nước, tay nhỏ bé túm lấy cổ áo anh ngây thơ nói: "Trắng trắng…..bạch…..." Phó Quân Nhan nhất thời không hiểu ra sao, lúc này thấy mẹ nhóc lấy một bình sữa ra, đưa cho anh nói: "An An nhà tôi muốn uống sữa rồi." Anh chau chau mày, nhìn bình sữa giằng co mấy giây, nhưng vẫn tốt tính vỗ vỗ lên người cậu nhóc, nhận lấy bình sữa, tỉ mỉ cho tiểu An An bú sữa.

Lúc cần ăn mặc theo mùa, Phó Quân Nhan bị cảm nặng, vốn anh cũng không để ý, nhưng đến Tiểu Hắc cũng bị lây bệnh, tiểu tử kia kêu một tiếng cũng chảy nước mũi, thân thể nhỏ bé nằm lăn lóc trên nền nhà. Vì Tiểu Hắc, Phó Quân Nhan không thể làm gì hơn là đeo một cái khẩu trang thật dầy, để phòng cho bệnh của Tiểu Hắc nặng thêm. Sau đó lại chống lại cơn chóng mặt đau đầu, anh cố đến tiệm thuốc thú y mua thuốc cho Tiểu Hắc.

Ngay lúc anh đi ra khỏi nhà, bầu trời lại vang lên mấy tiếng sét, sau đó không hề có chút báo trước nào, mưa xối xả như đang chút nước. Phó Quân Nhan nhanh tay lẹ mắt chốn vào một góc cửa hàng tiện lợi gần đó, anh muốn đi vào mua một cái ô, nhưng đúng lúc cửa hàng lại bán hết ô rồi.

Khi một lần nữa đứng dưới mái hiên của cửa hàng tiện lợi, Phó Quân Nhan ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời âm u nặng nề ngáp một cái, đầu càng ngày càng đau, cơ thể cũng bắt đầu rét run. Lại nghĩ đến tiểu cầu đang không ngừng chảy nước mũi trong nhà, Phó Quân Nhan thở dài, lấy tay ép chặt viền mũ xuống, sửa lại khẩu trang, cầm chặt lấy túi thuốc của tiểu cầu, chuẩn bị đội mưa xông về nhà.

Đang lúc anh mở cửa muốn chạy đi, sau lưng lại bị một lực kéo lại. Anh ngạc nhiên quay đầu lại, lại nhìn thấy Cố Bảo Bối một tay kéo tay anh, đôi mắt xanh thẳm nhìn chằm vào cơ thể được bao bọc quần áo đến chặt chẽ của anh và túi thuốc trong tay. Cô cau mũi một cái, vừa ngốc lại vừa đáng yêu hỏi anh: "Ai, mẹ An An nói cô ấy biết anh, để tôi đến thăm anh một chút, anh ra ngoài không mang theo ô à?"

Phó Quân Nhan ngây ngẩn cả người, lần đầu tiên từ lúc sinh ra anh kinh ngạc đến không nói ra lời.

"Anh bị ốm rất nghiệm trọng sao? Mua nhiều thuốc như vậy. Nhà anh cũng ở bên đó à, tôi đưa anh đi một đoạn đường." Cố Bảo Bối không có một chút tự giác mở miệng. Cô cũng không nìn đến người đàn ông bao chặt từ đầu đến chân, cũng không nhìn thấy vẻ mặt đang kìm nén của người nào đó. Nói xong cô lại phồng quai hàm lên, nhìn chằm chằm túi thuốc trên tay Phó Quân Nhan nhíu nhíu mày, cây dù trên tay đưa ra một nửa lại thu về.

Sau đó cô vỗ vỗ vào đầu mình, đem chiếc ô trong tay nhét vào tay anh. Cúi đầu lục lọi túi của mình, tìm thật lâu, cuối cùng tìm được một chiếc ô che nắng xinh xắn. Cô nở nụ cười hài lòng, ngẩng đầu lên nói với Phó Quân Nhan: "Ai, nếu hai chúng ta cùng nhau đi một cái ô nhất định anh cũng bị ướt hết. May mà tôi còn một chiếc ô che nắng, cái ô che mưa này để cho anh mượn." Nói xong chính cô cũng hài lòng gật đầu một cái, ngoắc ngoắc tay với anh, mở ô ra, cả cơ thể nhỏ nhắn từ từ chạy đi xa.

Phó Quân Nhan nắm chặt cây ô đứng tại chỗ, nhìn Cố Bảo Bối giống như một cơn gió đang chạy đi trong mưa, cho đến khi không còn thấy bóng dáng của cô nữa. Lúc này anh mới rũ mắt nhìn cái ô vẫn còn đọng lại một chút nhiệt độ của cô, lại cúi đầu nhìn cái túi trong tay, rõ ràng trên túi có in chữ của tiệm thú y mà, đáy mắt có nụ cười thoáng qua, mang theo chút bất đắc dĩ và cưng chiều.

Anh không tiếng động cúi đầu, cảm thấy nhịp tim của mình đang từ từ vững vàng lại, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Lúc này, Phó Quân Nhan nhìn thấy trên kệ sách trong cửa hàng tiện lợi có cuốn 'Tiểu vương tử'. Bìa cuốn sách có in hình tiểu vương tử đứng ở một đầu, hồ ly đứng một đầu kia. Giữa bọn họ là một quả địa cầu, mà phía bên kia, viết một câu nói ngắn mà khắc sâu, 'tôi và bạn gặp nhau là có thể, cõi đời này là một phần bảy tỉ."

Phó Quân Nhan nhìn, chỉ là một cái liếc mắt, hốc mắt lập tức đỏ lên. Anh thu hồi cái ô trong tay, yêu quý vuốt ve cái ô, lúc này mới đi vào làn mưa, trong miệng thì thào nói: "Bảo Bối của anh, kiếp này tuyệt đối không bao giờ anh bỏ qua em nữa."

Mấy ngày sau, anh rời khỏi chung cư. Sau đó, một lần nữa, Phó Quân Nhan trở thành nghệ sĩ dưới công ty giải trí Huy Đằng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Người Đứng Xem

Tôi tên là Từ Ôn, ban đầu lúc mới vào công ty quốc tế Huy Đằng, tôi chỉ là một trợ lí nhỏ, là chân chạy phía sau cho người đại diện của những nghệ sĩ trong công ty. Mọi người đều thích gọi tôi là Tiểu Ôn, Tiểu Ôn, sau này khi cả công ty đều gọi tôi như vậy nên tôi cũng thành một thói quen, nhưng mỗi lần nghe thấy tôi vẫn thấy dạ dày mình như đang đau thắt, cơ thể cứng ngắc. Cảm giác lại cứ như vậy tiếp tục, tôi sợ có một ngày tôi cũng biến thành ôn thành, loại ôn đó đấy….. Tiểu Ôn….

Cũng may, sau khi tôi chính thức nhận là người đại diện cho nghệ sĩ của Huy Đằng, vận may của tôi cũng rất tốt, mấy nghệ sĩ của tôi đều là người có năng lực, lại liên tiếp gặp những kịch bản tốt, dần dần những nghệ sĩ của tôi cũng bò lên đến vị trí thứ nhất thứ hai. Tôi cũng là theo gà chó lên trời, cũng một lúc bước vào vòng của người đại diện. Vậy sau này, cuối cùng tất cả mọi người cũng không còn gọi tôi là 'Tiểu Ôn' nữa, người trong giới cũng bắt đầu gọi tôi một tiếng là 'Từ Kinh Kỷ'.

Một ngày trước khi nhận được thông báo đến tầng cao nhất của tổng công ty, không hiểu sao toàn bộ công việc trong tay tôi đều bị tạm ngừng. Giây phút bước vào trong phòng làm việc kia, lòng tôi cũng treo lên, nói thật, tôi có chút sợ, cả đêm hôm trước tôi đều không ngủ được, tôi không ngừng suy nghĩ trong đầu, có phải mình đã làm sai chuyện gì rồi không. Nhưng nghề người đại diện này không tránh được sẽ làm một chút chuyện xấu xa, không

cần giơ ra ngoài ánh sáng mà, tôi rất rối rắm…..

Ngày đó, sau khi tôi theo chân thư kí dẫn đường đi vào trong phòng, của phòng làm việc cũng bị thư kí đóng kín lại, cô ấy vừa đi ra ngoài, tôi lập tức có cảm giác tứ cố vô thân. (Không nơi nương tựa)

Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, không có tiếng người, chỉ có tiếng nước chảy nhẹ, tôi theo âm thanh mà cũng nín thở nhìn lên, chỉ thấy trên chiếc bàn cách đó không xa có một bộ dụng cụ trà tử sa, một người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, anh ta hình như không bị ảnh hưởng chút nào bởi tiếng bước chân của tôi, ngón tay thon dài rửa ly, lọc trà. Động tác thành thạo, trầm ổn, không có một chút động tác dư thừa nào, bên cạnh nước cũng vang lên tiếng sôi ùng ục, mùi thơm lượn lờ bay khắp phòng. Ánh nắng mặt trời qua cửa kính chiếu lên người người đàn ông kia, tôi nhìn không rõ gương mặt của anh ta, lại bởi vì cả người anh ta đều hào hoa phong độ, tâm tình tôi cũng dần yên tĩnh lại.

Sau đó tôi thấy mặt anh ta cũng không thay đổi gì, chậm rãi rót nước trà, nước trà tạo thành hình vòng cung rơi xuống ly. diễnnn đànnnn llllê quuuuuý đônnnn. Anh ta bưng một ly trà bằng tử sa để bên đối diện của bàn. Lúc này anh ta mới chậm rãi nhìn lên, nghiêng đầu nhìn về phía tôi, môi nhếch lên tạo thành một nụ cười yếu ớt, ôn hòa nói: "Chào anh, Từ Ôn."

Tôi vẫn nghe anh ta nói chuyện, ngay lúc tôi nhìn thấy anh ta, chỉ trong chớp mắt lập tức sững sờ. Khi đó tôi đã là một người đại diện có thâm niên, cho tới bây giờ tôi luôn biết trong giới giải trí không thiếu trai xinh gái đẹp, nhưng vẫn bởi vì người đàn ông trước mắt này mà nhịn không được ngừng hô hấp trong mấy giây.

Đó là một gương mặt rất tinh xảo xinh đẹp, ở trên người của một người đàn ông nhưng lại không có chút nữ tính nào, chỉ cảm thấy một công tử phong nhã, ôn lương như ngọc, khi đó, trà án trên bàn bốc khói trắng lượn lờ, tôi giống như đang nhìn anh qua một lớp màn, thái độ của anh dịu dàng, cười nhẹ, nhưng lại khiến người khác có giác như xa như gần, lại có cảm giác như tạo thành một mặt hồ Liên y (không hiểu) chiếu sáng cả căn phòng hắc ám.

Có lẽ bởi vì bệnh nghề nghiệp, tôi thậm chí quên mất mình đang đứng trên tầng cao nhất trong công ty, vội vàng bật thốt lên: "Xin chào, Tôi thấy anh rất có tiềm chất, anh có biết công ty quốc tế Huy Đằng của chúng tôi không? Công ty chúng tôi nhất định sẽ cho anh ưu đãi tốt nhất, lấy điều kiện của anh, bước trên thảm đỏ tuyệt đối không phải vấn đề."

Sau đó, tôi nhìn thấy ánh mắt anh ta có chút ý cười ấm áp, xuề xòa ngoắc ngoắc tay với tôi, chỉ chỉ ly trà ngon mới rót trước mặt nói với tôi: "Từ Ôn, đầu tiên cứ ngồi xuống uống một ngụm trà rồi nói."

Chờ khi tôi ngồi vào chỗ của mình, tôi mới chợt nhận ra mình đang ở đâu, đáy lòng cũng nóng lên, quẫn bách không chịu nổi. Thế nhưng anh ta chỉ nhàn nhạt nhấc ly trà lên nhấp một ngụm, thong thả ung dung nói với tôi: "Từ Ôn, tôi thích tên của anh. Không nhanh không chậm, bất ôn bất hỏa, có được bàn tay ứng với trái tim. Chỉ mong rằng con người anh cũng được như tên." Chỉ một câu nói kia, đột nhiên tôi lại cảm thấy, cái tên bị tôi phủ định hơn 30 năm qua cũng không tệ như tôi tưởng….

Sau đó tôi trở thành người đại diện của Phó Quân Nhan, cổ đông lớn nhất trong công ty. Mặc dù Phó Quân Nhan nói, tạm thời không nên để bên ngoài biết là anh đã kí hợp đồng.

Lúc ấy tôi nghe xong câu nói chỉ cảm thấy buồn cười, trong lòng nghĩ, anh ta lại đại cổ đông của công ty, cái gọi là kí hợp đồng với công ty thực ra là kí hợp đồng với chính mình mà thôi, nhưng mà thực ra cũng chỉ là cá bơi qua sân khấu thôi. Ai ngờ, hình như Phó Quân Nhan cũng hiểu được suy nghĩ của tôi, vỗ vỗ vai tôi nói: "A Từ, đừng cười, đã diễn thì phải làm cho đủ. Chân chính của lừa gạt, không phải là lừa người khác, mà phải là lừa chính mình."

Chỉ bằng mấy câu nói khi mới tiếp xúc, tôi đã cảm thấy, Phó Quân Nhan, người đàn ông này không hề đơn giản……

Mấy ngày sau Phó Quân Nhan cầm tác phẩm mới chưa khai mạc của lão John, kịch bản 'Hám tình' đến phòng làm việc của tôi, anh ta đưa cho tôi nhìn, sau đó ngồi trên ghế salon, rũ mát xuống, vừa lật xem một phần của kịch bản vừa hỏi tôi: "A Từ, nếu như anh biết phía trước con đường này có chướng ngại, nhưng anh nhất định phải đi qua thì anh sẽ làm như thế nào?"

Mặc dù đối với việc đột nhiên anh ta lại hỏi mấy vấn đề không hiểu, nhưng từ lúc ban đầu khi tôi nhìn thấy Phó Quân Nhan tôi đã biết tôi chỉ là người đứng sau anh ta mà thôi. Sau tất cả, cho dù là những chi tiết nhỏ trong sinh hoạt, anh ta đều có thể nhìn một cái là hiểu ngay. Ngồi trong phòng làm việc của tôi, một người hơn ba mươi tuổi, nhưng trong mắt Phó Quân Nhan, một anh chàng mới hơn hai mươi tuổi, tôi không thể không khẳng định rằng anh ta là một người rất thông minh. Lời nói của anh ta sẽ không đơn giản như ngoài mặt. Ở trước mặt anh ta, tôi biết, cách tốt nhất để sống chính là thực tế, đàng hoàng, nghiêm túc làm việc.

Vì vậy tôi thành thật trả lời: "Nếu như là anh mà nói……, nếu biết trước con đường phía trước có chướng ngại, tất nhiên anh sẽ dọn dẹp sạch sẽ những chướng ngại đó. Coi như không thể dọn sạch được thì anh cũng đi đường vòng."

Phó Quân Nhan nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn tôi nở nụ cười nhẹ, khép lại kịch bản trong tay, vuốt vuốt ấn đường, anh ta nghĩ nghĩ, sau đó giống như đang lẩm bẩm nói nhẹ với tôi: "Thế giới này nhỏ như vậy, hôm nay anh dọn nó đi, ngày mai anh đi trên một con đường khác, cũng có thể sẽ gặp lại nó một lần nữa. Cho nên, bất kể phía trước có khó khăn khốn khổ như thế nào, em chỉ biết lựa chọn giữ nó lại, dẫm lên nó để đi qua. Bởi vì chỉ có như vậy thì mới không sợ, chỉ có như vậy mới có thể thản nhiên."

Sau đó, Phó Quân Nhan để tôi đi điều tra lịch trình quay của lão John, cùng với những địa điểm xuất hiện. Sau đó, Phó Quân Nhan lần đầu tiên mưu tính những nơi lão John đi qua, chậm rãi kích thích lão tìm kiếm ngôi sao, lúc lão kéo anh ta lại. Mà khi đó tôi thấy ánh mắt Phó Quân Nhan cũng chỉ là nhàn nhạt lạnh lùng, sáng ngời mà không khiến người khác khó chịu. Nhưng lúc lão Jonh dây dưa liên tục, lúc này anh ta mới làm như không biết làm sao để lại số liên lạc cho lão. Là một người đại diện, dựa vào khứu giác nghề nghiệp, tôi cảm thấy, tương lai nhất định anh ta sẽ là một người diễn viên ưu tú. Nhưng chính tôi cũng không ngờ, Phó Quân Nhan đỏ đến không đỡ nổi, không thể nào ngờ trước được.

Ngay lúc đó khi trở về, Phó Quân Nhan lạnh nhạt nói với tôi: "Lão John mời em diễn phim của ông ấy." Tôi nói: "Đó là điều tốt, một cơ hội tốt vô cùng."

Thế nhưng anh ta lại lắc đầu một cái, đôi môi hơi nhếch lên, quay mặt sang kiên định nói với tôi: "Không, A Từ, em muốn diễn là tác phẩm mới 'Hám Tình'….."

"Nhưng dựa vào điều tra của chúng ta thì các nhân vật trong 'Hám Tình' đã quyết định xong nhân vật từ sớm rồi mà."

Phó Quân Nhan cũng không thay đổi, đáy mắt thâm sâu nhìn về phía tôi, hời hợt nói: "A Từ, em tin anh có biện pháp. Còn nữa, nhân vật mà em muốn diễn là cựu diễn viên 'Tiếu Mạc Tiếu'…."

Tôi lại lần nữa sửng sốt, thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của diễn viên nhà mình, kinh ngạc hỏi ngược lại ông chủ nhàn nhã: "Vai phụ? Quân Nhan, em mất nhiều công sức như vậy chỉ là để diễn một vai phụ sao?"

Phó Quân Nhan gật đầu một cái, nghiêm túc trả lời tôi: "Đúng, em muốn diễn vai phụ Tiếu Mạc Tiếu, không phải vai chính, không phải Mộc Thôn Cẩm, mà vai phụ là Tiếu Mạc Tiếu."

Tôi im lặng, vài ngày sau, tôi tìm người làm một chút chuyện tay chân. Sau đó, diễn viên vốn định diễn vai Tiếu Mạc Tiếu không may bị gãy chân, không thể diễn được. Quả nhiên, đúng như Phó Quân Nhan đoán trước, rất nhanh lão John đã gọi điện thoại đến, mà sau khi chính Phó Quân Nhan nhận lấy thông báo diễn vai Tiếu Mạc Tiếu, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Phó Quân Nhan không còn nở nụ cười như mọi ngày, mà là một nụ cười từ nội tâm, đơn thuần sạch sẽ như đứa trẻ.

Anh cũng không quên đi người bạn vô cớ bị gãy chân kia, cố ý dặn dò tôi: "Anh đến tìm anh ta, nói cho anh ta biết, bây giờ kĩ thuật diễn của anh ta còn chưa tốt lắm. Nhưng ngoại hình của anh ta không tệ, nếu nguyện ý hợp đồng với quốc tế Huy Đằng, chúng ta sẽ cho anh ta bồi dưỡng trọng điểm, cho anh ta nhiều cơ hội tốt hơn."

Mà tôi thấy Phó Quân Nhan chỉ nhận một vai phụ mà cười vui vẻ như vậy, mỗi ngày đều nghiêm túc xem kịch bản, nhìn đi nhìn lại những hình ảnh tư liệu từ mấy chục năm trước. Đến bây giờ tôi cũng không thể giải thích được tất cả những điều anh ta đã làm, bởi vì anh ta chưa không phải người chỉ nhìn vào vẻ ngoài, anh ta còn trẻ, vốn là người có tiền có thế. Nếu như anh ta quan tâm đến danh lợi, vậy vai mà anh ta muốn cướp không thể chỉ là một vai phụ, mà không phải là vai chính. Nếu như anh ta quan tâm đến danh lợi, đó không phải là phí hết tâm tư sao?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Người Đứng Xem 2

Ngày Phó Quân Nhan đến tổ diễn là tôi đưa anh ta đến. Lúc anh ta bị đưa vào phòng hóa trang thử đồ, vào bên trong mới phát hiện hôm nay Jay cũng tới đang thử đồ, bởi vì tổ diễn chưa bắt đầu làm việc cho nên chỉ có một người thợ trang điểm. Vì vậy Phó Quân Nhan cũng nhẹ nhàng gật đầu một cái, ngồi xuống một cái ghế, tôi cũng ngồi ở bên cạnh.

Jay đến phòng khác thay đồ, người đại diện của Jay là Từ Hồng cũng ngồi trong phòng với chúng tôi. Người phụ nữ này tôi biết, là người phụ nữ đanh đá nổi tiếng trong giới. Muốn thủ đoạn có thủ đoạn, muốn tâm cơ có tâm cơ, đen như bao công cũng không bằng cô ta. Đầu tiên cô ta nhìn tôi, đứng dậy đi về phía bên này, nhìn vào Phó Quân Nhan đang tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần một chút, sau đó nhanh chóng đi tới trước mặt tôi, nửa đùa nửa thật dò xét tôi: "Không tệ nhỉ, Từ Kinh Kỷ, người lần này anh tìm được tương đối tốt đấy. Muốn chiều cao có chiều cao, muốn diện mạo có diện mạo."

Nghĩ đến chuyện những lần trước cô ta đào nghệ sĩ trong tay tôi, tôi hừ lạnh mấy cái trong lòng, nhưng nghĩ tới lời dặn dò trước đó của Phó Quân Nhan, tôi nở nụ cười giả dối, nói: "Chị Hồng, chị nghĩ nhiều rồi. Cậu ta là con trai của bạn cha tôi, đây là tôi mượn cớ dựa vào thôi. Tôi cậy già lên mặt đưa người mới đến thôi, thuận tiện nhìn một chút xem có thể gần quan được ban lộc không chứ sao."

Đáy mắt Từ Hồng hơi lóe lên, nhỏ giọng nói với tôi: "Ý anh là còn chưa kịp kí hợp đồng đúng không?"

Tôi gật đầu một cái, ngón giữa đặt trước môi, chỉ chỉ về phía Phó Quân Nhan đang nhắm mắt dưỡng thần, lại chỉ chỉ vào lỗ tai mình. Từ Hồng hiểu ý gật đầu một cái, ý vị sâu xa nhìn Phó Quân Nhan một cái, sau đó mới xoay người ngồi xuống. Nhìn vẻ mặt cô ta đang nhìn Phó Quân Nhan như đang nhao nhao muốn thử, trong lòng tôi như xả được cơn giận, cười cười.

Lúc này, không biết điện thoại của người nào đặt trên bàn hóa trang đột nhiên vàng lên, âm thanh nhạc chuông rất vang, bởi vì chiếc điện thoại rung trên mặt bàn phát ra âm thanh dè dè, thật sự có chút chói tai. Phó Quân Nhan vốn đang nhắm mắt dưỡng thần cũng khó chịu mở mắt ra, lông mày hơi nhíu lại, ngẩng mặt nhìn vào chiếc điện thoại đang kêu trên bàn. Từ Hồng cũng nhìn qua, buồn bực lẩm bẩm một câu: "Sao lại đổi thành loại nhạc chuông này rồi?" Cô ta đứng lên muốn lấy điện thoại nghe, không nghĩ rằng đột nhiên Phó Quân Nhan lại đứng lên, lấy điện thoại nghe trước cô ta, trực tiếp ấn nút nghe.

Sau đó tôi thấy bên kia điện thoại là giọng nữ đang khóc thút thít: "Jay, Jay, là Tiểu Ái, nơi này xảy ra tai nạn xe cộ, tất cả đều bị đốt cháy…… Đều chết hết…… Đều chết hết….. Em rất sợ....." Có lẽ bởi vì tiếng la khóc quá to, hoặc cũng có thể trong phòng quá yên tĩnh, điện thoại di động rõ ràng không

mở phóng đại âm thanh, nhưng chúng tôi, tất cả mọi người đều nghe thấy hết.

Tôi tinh tường nhận ra,d,i,ễ,n,,đ,à,n,,l,ê,,q,u,ý,,đ,ô,n, giây phút khi nghe thấy người kia xưng là 'Tiểu Ái', cả Phó Quân Nhan và Từ Hồng đều cứng đờ mặt, sau đó hai người không hẹn mà cùng nhìn vào tên người gọi đến hiện lên trên điện thoại di động. Lúc chúng tôi còn chưa kịp lên tiếng chỉ kịp nghe thấy đầu bên kia có một tiếng nổ vang lên, điện thoại ở đầu bên kia cũng bị tắt.

Vẻ mặt Phó Quân Nhan thay đổi rất nhanh, nhưng cũng nhanh chóng trở lại bình thường, anh ta đưa điện thoại trả lại cho Từ Hồng, khẽ gật đầu nói tiếng xin lỗi, thậm chí còn không thèm lo lắng cho tôi, nhanh chóng đi ra ngoài, bóng lưng của anh ta mang theo mấy phần hoảng hốt, vội vàng, đột nhiên lại khiến cho lòng tôi có cảm giác đau. Tôi ngạc nhiên, nhận ra 'Tiểu Ái' không hề đơn giản……

Cô gái kia quả thực không đơn giản. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tiểu Ái là ở trong biệt thự của Phó Quân Nhan. Khi đó, đầu tóc cô ấy rối bù, cả người giống cuộn tròn như con mèo nhỏ mệt mỏi ngủ say trên ghế salon. Đó là một gương mặt thanh thuần mà tuyệt mĩ, mặt cô ấy rất nhỏ, mái tóc xoăn dài vàng óng, vóc người mảnh mai cao gầy, lông mi dài hơi chớp chớp, ngũ quan tỉ mỉ, mặc một chiếc váy dài màu lam nhạt, lộ ra đôi chân trần gần như trong suốt, giống như một nữ thần đẹp nhất trong thần thoại Hy Lạp.

Mà Phó Quân Nhan đứng cạnh ghế salon, hai chân ngăn ở cạnh ghế tránh cho Tiểu Ái lăn xuống, lấy tư thế bảo vệ đứng bên sofa, cứ như vậy tập chung chăm chú nhìn cô gái đang ngủ say, giống như cứ nhìn như vậy đến khi Thiên hoang địa lão cũng không oán không hối.

Phó Quân Nhan thấy tôi tới, chỉ nở nụ cười gật đầu với tôi, sau đó làm một động tác đừng lên tiếng, lại lưu luyến nhìn cô gái đang ngủ say, lúc này mới xoay người ôm người về nằm dọc trên ghế salon, khom người đắp cho cô ấy một cái chăn, kiểm tra xong cửa sổ, lại nhìn đứa bé và con chó trong phòng ngủ, sau đó mới khóa chặt cửa chính dẫn tôi rời đi.

Trên đường trở về nhà trọ của tổ diễn, anh ta giống như đang giúp cô ấy giải thích nói với tôi: "A Từ, mấy hôm nay Tiểu Ái quay phim mệt mỏi." Anh ta nói mà đôi mắt cũng hiện lên ý cười, tràn đầy cưng chiều nói: "Em sợ cô ấy ngủ không yên ổn, không cẩn thận lại lăn từ ghế salon xuống mất." tôi nghe xong cũng không tự chủ được nở nụ cười.

Lúc kí hợp đồng với lão John, Phó Quân Nhan lập lên một phần điều khoản nhỏ, chỉ chuyên tâm đóng phim, không làm bất kì hoạt động xã giao tuyên truyền nào khác, không diễn cảnh tình cảm hôn môi. Tôi nhớ lúc đó lão John tức giận đến mức râu ria dựng ngược lên nói: "Là người mới mà yêu cầu của cậu cũng nhiều quá đó."

Phó Quân Nhan cũng không thể hiện gì, cười nói: "Đạo diễn, gặp ngài là phúc khí của tôi, có được một lần tập chung tinh thần đóng phim cho tốt thì cũng là một chuyện tốt với bộ phim này." Anh ta dùng bốn lạng bạt ngàn cân đấu với lão John. Đây cũng là yêu cầu riêng của Phó Quân Nhan mà anh ta lập nên trong lúc vô hình. Anh ta nói nhất định anh ta sẽ quay phim thật tốt. Quả thật anh ta là một người nhã nhặn, diễn vai Tiếu Mạc Tiếu bướng bỉnh giống như đúc. Khiến tất cả những người có ý kiến muốn kín đáo phê bình cũng không thể nói gì.

Chỉ là sau đó Phó Quân Nhan lại như thở dài phá vỡ lệ của mình, anh ta cúi người hôn Tiểu Ái. Lúc đó tôi nghĩ, đúng là một người đàn ông thì không bao giờ chê bai việc thân thiết với một mĩ nữ. Nhưng không nghĩ đến sau này khi tôi cầm kịch bản có rất nhiều mĩ nữ tới những câu chuyện tình cảm cho Phó Quân Nhan nhìn. Thế nhưng anh ta lại lắc đầu một cái nói với tôi: "A Từ, anh đừng nghĩ nữa, cả đời em sẽ chỉ phá lệ vì cô ấy thôi, không có người khác đâu." Khi đó tôi nghĩ, Tiểu Ái là một cô gái xinh đẹp như vậy, làm cho người ta động tâm cũng không phải chuyện quá đáng, nhưng thời buổi bây giờ, tuấn nam mĩ nữ như vậy, coi như Phó Quân Nhan nghiêm túc đứng đắn, nhưng chất lượng tình yêu có thể đảm bảo trong bao lâu?

Nhưng về sau, tôi lại nghe thấy anh ta và Qủy đạo nói: "A Quỷ, anh biết tôi không thích những chuyện như hoàng tử và công chúa, nhưng nếu mỹ nhân ngư là Tiểu Ái, tôi đồng ý phối hợp với anh." Sau đó, anh ta thật sự chụp quảng cáo với cô gái đó.

Đạo diễn 'Thiên Quốc bạch vũ' là người quen cũ của tôi, lúc tôi gặp khó khăn, anh ta từng thật lòng giúp đỡ tôi. Hơn nữa anh ta còn là người làm mối cho tôi và vợ tôi. Cho nên khi anh ta nhờ tôi cho Phó Quân Nhan đóng vai mới trong tác phẩm của anh ta, tôi thực sự là khổ không nói lên lời. Anh ta nói lời đương nhiên như vậy vì nghĩ rằng Phó Quân Nhan là nghệ sĩ dưới tay tôi, cho dù đại vị của Phó Quân Nhan trong giới càng ngày càng cao, nhưng Phó Quân Nhan vẫn phải nhìn mặt mũi của người đại diện. Theo lẽ thường thì đúng là như vậy, nhưng thực tế tôi giữa tôi và Phó Quân Nhan thì tôi mới là người làm công, mặc dù anh ta (Phó Quân Nhan) nghiêm chỉnh hòa thuận nhưng cũng không phải là người dễ nói chuyện……. Tôi suy nghĩ liên tục, cuối cùng cũng do dự đồng ý với đạo diễn, có thể thử để công tử diễn một bộ phim ngắn.

Mà tôi mặc dù đồng ý, nhưng lại nhiều lần muốn nói lại thôi, tôi không biết phải nói sao với Phó Quân Nhan. Đến cuối cùng ngược lại là Phó Quân Nhan hỏi tôi trước: "A Từ, có phải có chuyện gì không?"

Tôi vừa nghe xong ngượng đến đỏ cả mặt, dứt khoát cúi đầu lấy kịch bản trong túi sách ra đưa cho anh ta, trực tiếp nói: "Quân Nhan, đạo diễn của kịch bản này đã giúp đỡ anh rất nhiều lúc anh gặp khó khăn, hơn nữa anh ấy còn là người làm mối cho anh và vợ anh. Cho nên lần này anh ấy nhờ anh bảo em diễn tác phẩm mới của anh ấy, anh không tiện từ chối. Nếu không em nhìn qua kịch bản một chút, nếu như có thể, có thể giúp một chút được không? Chỉ cần quay trong một thời gian ngắn là được rồi."

Phó Quân Nhan nghe xong gật đầu một cái, vỗ vỗ vai tôi, nhìn cũng không nhìn đã nhận lấy kịch bản, cất cẩn thận trước mặt tôi. Rõ ràng anh ta còn ít tuổi hơn tôi mà lại dùng một giọng điệu ấm áp chắc chắn nói: "A Từ, anh yên tâm đi thu xếp đi, em sẽ diễn." Lòng tôi vừa cảm động lại thấy có chút kì cục, nhưng cuối cùng tôi cũng buông lỗi lòng xuống.

Nhưng qua hai tuần lễ,, Phó Quân Nhan đột nhiên lại gọi điện hỏi tôi: "A từ, có phải vai nam chính của 'Thiên đường bạch vũ' đã định xong rồi đúng không?" Tôi hỏi xong rồi nói lại với anh ta rằng không có, Phó Quân Nhan thở phào nhẹ nhõm nói: "A Từ, nếu như có thể em muốn diễn vai nam chính." Sau đó Phó Quân Nhan thuận lợi nhận được vai nam chính, mà phòng chụp ảnh của tổ diễn 'Cô bé lọ lem màu đen' của Tiểu Ái cũng ở cùng con phố với anh ta, mà phòng trọ của họ cũng chỉ là tầng trên tầng dưới trong một khách sạn…..

Lần này Phó Quân Nhan vẫn kí một phần điều khoản phụ trong hợp đồng. Lần này, ngày cả kề gần mặt nữ chính Phó Quân Nhan cũng tìm người thế thân. Tôi phát hiện ra, Phó Quân Nhan trừ đối xử với Tiểu Ái ra, còn lại tất cả những cô gái khác đều là ôn hòa mà xa cách. Khi nữ chính Quý Khiết Nhi của 'Thiên đường bạch vũ' làm nũng lấy lòng với anh ta, anh ta cúi đầu giữ im lặng, giống như không hề nghe thấy. Khi một cô gái giàu có đuổi theo anh ta muốn xin phương thức liên lạc, anh ta thế mà lại quả quyết đưa phương thức liên lạc của tôi ra ngoài. Vì vậy, chính tôi rơi vào thế liên tục bị tin nhắn tấn công, bị bà xã nghi ngờ ăn vụng ở ngoài….

Về sau, khi Phó Quân Nhan trúng đạn ở Mã Tác Lý, gần như là vết thương chí mạng, sau khi phẫu thuật tỉnh lại câu nói đầu tiên mà anh ta nói với tôi là: "Đưa cho em cái điện thoại, em nhớ cô ấy rồi." Sau đó vết thương của Phó Quân Nhan bị nhiễm trùng, sốt cao liên tục đến 40 độ, nhưng anh ta vẫn kiên trì quay phim như cũ, hơn nữa liên tiếp chấp nhận lời mời phỏng vấn của phóng viên. Mấy lần tôi khuyên anh ta nên nghỉ ngơi nhiều hơn. Anh ta lại lắc đầu với tôi: "Anh có tin là có tâm ý tương thông không? Em biết rõ có một cô gái ngốc nghếch đang lo lắng cho em." Sau đó anh ta lại nhỏ giọng cười, sắc môi tái nhợt suy yếu, tay che lên vết thương trên ngực, đáy mắt tràn đầy tự tin nói với tôi: "may mắn là cô ấy rất ngốc nghếch, em mới có thể miễn cưỡng lần vào quá khứ……" Vừa nói vừa lẩm bẩm tự nhủ nói: "Trên thế giới này,dễ lừa gạt nhất chính là Cố Bảo Bối. Anh đối tốt với cô ấy một chút, thì cho dù trời có sập thì cô ấy cũng đối tốt lại với anh, ngay cả một chút nghi ngờ cũng không có…."

Về sau khi hai người họ cùng nhau quay phim tuyên truyền ở Tô Châu, sau nữa khi anh ta cầu hôn với cô gái ấy, sau đó lại cùng nhau vượt khỏi sa mạc, sau nữa cô ấy sinh cho anh ta một đôi long phượng thai, sau đó họ lại cử hành một hôn lễ rất long trọng.

Hôn lễ của Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối là một hôn lễ thế kỉ, là người đại diện nên tôi cũng may mắn được tham gia. Ngày ấy tôi không nhịn được mở miệng hỏi Phó Quân Nhan: "Quân Nhan, anh biết rõ Tiểu Ái rất ưu tú, nhưng tại sao em có thể kiên định như vậy? Cho tới bây giờ em cũng không nghĩ đến thế giới bên ngoài rất nhiều đặc sắc ư? Người trẻ tuổi như em mà lại nguyện ý ở bên một người cả đời sao?"

Phó Quân Nhan nghe vậy, vẫn quay lưng về phía tôi, anh ta không quay lại nhìn tôi, chỉ là bình tĩnh yên lặng nhìn cửa sổ. Mà ngoài cửa sổ là sân cỏ, Tiểu Ái mặc váy cưới trắng tinh, ngồi trên một chiếc ghế mây cuốn hoa, Cố Tiểu An mặc tây trang nhỏ ngoan ngoãn tựa trong ngực cô ấy, một lớn một nhỏ dịu dàng vươn tay đung đưa chiếc nôi màu xanh dương, cười cười nhìn hai trứng nhỏ đến mất hồn, mà trên cỏ Tiểu Khải cũng có một vòng hoa to, lấy tư thế bảo vệ đứng bên cạnh, toác miệng cười, đứng nghiêm túc bên chân họ không nhúc nhích.

Đây là một bức tranh đẹp đến mức duy mĩ, tôi nhìn nhìn, giây phút kia, cũng hiểu được đáp án. Rồi chính khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy như mũi cũng chua chua…..

Khi Phó Quân Nhan đi về phía bà xã và đứa nhỏ của mình, lúc đi qua phía tôi, tôi nghe thấy anh ta nhỏ giọng nói: "Tình yêu chân chính, là bao nhiêu cũng không đủ. Em chỉ sợ thời gian trôi qua quá nhanh sao có thể là quá lâu chứ? Em yêu cô ấy, có lẽ vì xã hội này quá mạnh mẽ mà cô ấy quá yên tĩnh. Anh nên hiểu, một linh hồn nguyện ý bảo vệ anh là chuyện đáng quý đến thế nào…."

Cũng chính là ngày đám cưới của Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối, tất cả tờ báo đều hiện lên bài báo tương tự nhau: 'Khi hoàng tử và công chúa đi cùng nhau…..'

Nhưng tôi là người luôn yên lặng nhìn họ tôi không nhịn được nghĩ, Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối có gì không giống nhau chứ? Thật ra thì không hề có. Trừ tất cả danh lợi và tiền bạc, bọn họ cũng chỉ là một mối tình của một người đàn ông và một người phụ nữ mà thôi.

Mà yêu nhưng thật ra là chuyện rất đơn giản, anh yêu em, em cũng yêu anh. Anh đối tốt với em, em cũng đối tốt với anh. Chúng ta giận dỗi, chúng ta gây gổ, chúng ta tha thứ, chúng ta vẫn luôn nắm chặt tay nhau, chúng ta cùng nhau đi qua phồn hoa tĩnh mịch, xuyên qua muôn vàn hấp dẫn, cứ như vậy trôi qua cả đời…..

Nhưng vì sao chuyện đơn giản như vậy nhưng nhiều người lại không làm được?

Cũng có lẽ, cũng bởi vì nhiều người không làm được, cho nên tình yêu của họ mới càng đầy đủ và quý giá hơn….

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Cho Điểm Bánh Bao…

Trước khi Cố Bảo Bối mang thai, nhà họ Phó có hai đứa bé là Cố Bảo Bối và Cố Tiểu An. Sau khi Cố Bảo Bối mang thai sinh ra một đôi long phượng thai, nhà họ Phó căn bản là trở thành nhà trẻ rồi, cả thế giới toàn là bánh bao….

Phụ nữ có thai ở cữ không thể bị gió thổi, không được gội đầu. Mỗi ngày Cố Bảo Bối cũng rất biết điều, trước bước đi mấy nước trong phòng ra thì căn bản cô đều 'nằm chảy thây' trên giường, cơm tới há mồm, quần áo tới vươn tay. Nhưng cũng có lúc cô sẽ phồng gương mặt bánh bao của mình lên, sờ sờ cái khăn quấn trên đầu, bày ra gương mặt đáng thương khụt khà khụt khịt nhìn về phía Phó Quân Nhan. Khi Phó Quân Nhan đến gần cô, bạn học cá nóc nào đó cũng rất biết quan tâm nghiêng đầu tránh đi. Phó Quân Nhan nhìn thấy động tác của cô thì cảm thấy rất ấm áp, nhưng cuối cùng vẫn đau lòng ôm Cố Bảo Bối, càng muốn dùng mũi cọ cọ lên mái tóc lâu ngày chưa gội của cô, khiến cho Bảo Bối bị ngứa ngáy đến bật cười khanh khách không ngừng. Cô vừa cố gắng né tránh, vừa tức giận trách móc: "Phó Quân Nhan anh mà cứ làm như vậy thì chính anh sẽ bị thối chết."

Phó Quân Nhan cũng không động đậy, ôm chặt lấy người vợ yêu thương hôn lên tóc cô: "Không được quấy, anh đang ôm bà xã của anh mà." Bạn học

cá nóc nào đó lập tức im lặng……

Bảo Bối sinh đứa bé xong cuối cùng Tiểu Khải cũng được thả ra khỏi nhà kính. Ngày ấy, sau khi được giải phóng, Tiểu Khải vui mừng hào hứng gâu gâu mấy tiếng, sau đó lại vui mừng chạy khắp nhà, giống như vui mừng đến điên cuồng chạy mấy vòng. Tất cả mọi người đều cho là nó chạy mệt rồi sẽ yên tĩnh lại, nhưng tiểu tử kia lại nhanh chóng chạy về phía căn phòng bằng thủy tinh kia, đứng trước đó sủa lên mấy tiếng, trong đôi mắt nó như đang bùng nổ tức giận, sau đó nó dùng đầu đâm mấy cái vào cánh cửa thủy tinh, cuối cùng vẫn tức giận còn hung hăng dùng móng vuốt của mình cào mấy cái lên tường, gây ra những âm thanh vang trời.

Cố Bảo Bối nhìn cảm thấy rất rối rắm, gương mặt kéo căng lôi kéo ống tay áo của Phó Quân Nhan nói: "Em cũng không ít lần nói chuyện với nó qua bức tường thủy tinh kia, An An và anh không phải ngày nào cũng đi vào đó chơi với nó sao? Sao lại như vậy? Thôi, hay là chúng ta cũng phá căn phòng này đi thôi Phó Quân Nhan, Tiểu Khải hình như sắp phát điên lên rồi…." Cô còn chưa nói hết câu, chỉ nhìn thấy Tiểu Khải chạy như điên về phía cô, vẫn là Phó Quân Nhan nhanh tay lẹ mắt ôm lấy con chó trắng to lớn này, bằng không, Cố Bảo Bối vừa sinh đứa bé xong đúng là ngã không dậy nổi….

Phó Quân Nhan ôm Tiểu Khải, thấy nó hưng phấn bổ nhào về phía Cố Bảo Bối, bất đắc dĩ trợn mắt lườm nó một cái, lúc này mới nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mượt mà của nó, trả lời Bảo Bối: "Vậy hay là lần sau chúng ta đưa nó đến chỗ Mạc Nặc Vân đi……."

Cá nóc ngốc nghếch đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mượt của Tiểu Khải, diễn,. đàn,. lê,. quý,. đôn, ngây ngốc gật đầu. Chờ khi Phó Quân Nhan đưa Tiểu Khải và phòng nhìn An An và bọn nhỏ, lúc này cô mới phản ứng được dưới là dạng tình huống gì mới cần đưa Tiểu Khải đi. Vì vậy, Cố Bảo Bối xoa xoa bụng mình, đi vào trong phòng chống nạnh hô lên: "Phó Quân Nhan, lại sinh nữa hả. Trên bụng em toàn thịt là thịt…… oa oa oa …….. Phiền chết người mà……" Chỉ là, càng nói về sau thì âm thanh càng nhỏ hơn….

Trong nhà có thêm nhiều thành viên mới, tò mò nhất là bạn họ Cố Tiểu An và 'ngựa cỡi' Tiểu Khải. Tiểu An cảm thấy rất rối rắm, nhóc rất vui vẻ. Nhưng không phải chị và anh rể nói là cho nhóc một cháu trai nhỏ sao? Nhóc để lại rất nhiều Chocolate, bình sữa, tranh vẽ, sách nhỏ và bộ ghép hình mà nhóc thích nhất để làm quà tặng, mỗi ngày nhóc đều vui mừng chờ cháu trai nhỏ trong bụng chị ra ngoài chào hỏi nhóc. Nhưng khi Cố Tiểu An nhìn thấy hai 'cháu trai nhỏ' được ôm ra khỏi phòng sinh, nhóc oa lên một tiếng khóc rống lên. Khi nhóc khóc, Tâm Ngô và Tiểu Tiểu đang ngủ cũng nức nở nghẹn ngào khóc lên, không khí vui mừng hài hòa thay đổi trong nháy mắt.

Phó Quân Nhan luôn một mực ở bên cạnh chăm sóc cho Cố Bảo Bối vừa sinh xong, đi theo y tá ra ngoài nhìn hai đứa bé chỉ có Mạc Nặc Vân và Tiểu Mạc Tiểu. Tiểu Mạc Tiểu một tả một hữu ôm hai đứa trẻ không muốn buông tay, nhìn thấy Cố Tiểu An khóc ông cũng muốn dụ dỗ một chút, nhưng hai đứa trẻ trong lòng vẫn đang nức nở khóc. Lúc này, Mạc Nặc Vân vội vàng tiến lên ôm lấy Cố Tiểu An, hiếm khi anh không cãi vã với cậu nhóc kia mà vô cùng dịu dàng dỗ dành, rất nghiêm túc nói: "hồ ly nhỏ đừng khóc, có cháu trai nhỏ và cháu gái nhỏ cũng rất yêu em mà. Hơn nữa em có thể có thêm hai người hầu nhỏ mà, chuyện này thật tốt đúng không? Bé trai lớn lên thì phải anh dũng biết không? Đi, anh dẫn em đi mua chocolate."

Cố Tiểu An nghe lời anh đầu tiên là mở to mắt ra nhìn, sau đó nước mắt vừa mới ngừng lại oa một tiếng khóc tiếp, khóc càng to tiếng hơn trước. Gương mặt bánh bao của An An rất rối rắm, không phải nói là cháu trai nhỏ sao, sao lại thành cháu gái nhỏ rồi? Trong đầu nhỏ của nhóc lập tức nghĩ đến những bé gái trong nhà trẻ suốt ngày thích vây lấy nhóc kia, nhóc không chơi với những cô bé kia, cô bé đó sẽ khóc, những cô bé kia rất thích đi theo nhóc…. Ô ô ô ô ô, Cố Tiểu An càng nghĩ càng thấy khổ sở, cháu trai nhỏ của nhóc sao lại biến thành cháu gái nhỏ thích khóc rồi. Làm thế nào bây giờ? Ô ô ô ô ô ô…… (Tiểu tử à, em cũng là một cậu nhóc yếu ớt thích khóc đó.-tác giả ạ)

Cố Tiểu An vừa khóc xong, Tâm Ngô và Tiểu Tiểu lại nức nở khóc theo. Tiểu Mạc Tiểu và Mạc Nặc Vân liếc mắt nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt, cuối cùng Mạc Nặc Vân gật đầu một cái, cúi người ôm Cố Tiểu An, cái 'máy phát nổ' đi ra khỏi bệnh viện.

Ngồi trên ghế đá dưới gốc cây ngô đồng ở cổng bệnh viện rất lâu, tiểu bánh bao An An mới không khóc nữa. Nhưng mà nhóc vẫn phồng gương mặt bánh bao của mình lên, cúi đầu nhỏ xuống làm bộ đáng thương giống như đang hờn dỗi.

Lúc này Mạc Nặc Vân mới liếc đôi mắt hoa đào nói chuyện với nhóc, đưa đầu ngón tay đẩy bả vai Cố Tiểu An một cái, thử hỏi dò: "Hồ ly nhỏ, sao em lại đau lòng đến vậy?"

Cố Tiểu An đang khổ sở, cũng không cãi nhau với Mạc Nặc Vân như bình thường, mà là ngẩng gương mặt nhỏ nhắn, yên tĩnh ngồi trong lòng anh, sau đó lại cúi đầu, đôi mắt to nhìn chằm chằm vào cặp chân ngắn ngủn của mình, đặc biệt đau lòng uất ức nói: "An An chuẩn bị rất nhiều lễ vật, nhưng có nhiều hơn một cháu gái nhỏ thì lễ vật của An An trở thành rất ít….. An An rất khổ sở…." vừa nói xong lại bẹt miệng ra, dáng vẻ như lại sắp khóc……...

Mạc Nặc Vân nghe Cố Tiểu An trả lời, thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Nhưng anh không biết dỗ đứa nhỏ,voicoi08#ddleqđ, nhìn thấy Cố Tiểu An hình như càng nghĩ càng đau lòng muốn tiếp tục khóc, anh vươn tay nâng đầu nhỏ của An An lên, không có cách nào nói: "Tiểu tổ tông của anh ơi, em đừng khóc nữa, ngàn vạn lần đừng khóc nữa….."

Ngược lại, Cố Tiểu An thật sự không khóc, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, rũ lông mi dài xuống, đưa tay kéo áo Mạc Nặc Vân nói: "Anh ơi, An An có cháu trai và cháu gái sao?"

Mạc Nặc Vân nghe xong rất nghiêm túc gật đầu một cái.

Cố Tiểu An phồng má lên, trong miệng thút tha thút thít gọi mấy tiếng cháu gái, cháu gái, trong giọng điệu có mấy phần không tình nguyện. Trong lòng của cậu nhóc, nhất định là có người xấu đổi mất một cháu trai nhỏ của nhóc.

Sau đó Cố Tiểu An nhăn nhó cọ xát lên người Mạc Nặc Vân, tràn đầy mong đợi nói: "Anh xấu mua chocolate cho An An đi, An An muốn để dành cho cháu trai nhỏ." Nhóc vừa nói vừa đưa bàn tay mũm mĩm lên dụi mắt, nhỏ giọng nói tiếp: "Còn để cả cho cháu gái nhỏ nữa……. Nhưng mà, An An thích cháu trai nhỏ hơn……"

Mạc Nặc Vân nghe xong cười đến nghẹn, liếc mắt nhìn Cố Tiểu An nước mắt lưng tròng, vỗ vỗ cái đầu quả dưa nhỏ bé của nhóc, đắc chí nói: " Nói em là một cậu nhóc đúng là cậu nhóc mà, khi lớn lên em sẽ biết cháu gái nhỏ tốt hơn cháu trai nhỏ nhiều."

Sau đó, Mạc Nặc Vân đưa bạn học Cố Tiểu An đến siêu thị mua đồ, bạn học Cố Tiểu An đạp đôi chân ngắn rất nghiêm túc đứng trước mỗi dãy hàng lựa chọn rồi lại chọn lựa, tất cả những đồ nhóc mùa đều là quà tặng cho cháu trai, cháu gái và chị. Cậu nhóc rất hiểu chuyện nói: "An An thấy chị quá vất vả, quá mệt mỏi, trên mặt đều là mồ hôi."

Khi hai người trở lại bệnh viện, cơ thể nhỏ bé của An An kiên trì muốn tự mang túi quà tặng to đùng của mình, trên mặt không còn hàng nước mắt, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, cười lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu, ngọt ngào ngây thơ nói: "An An đi mua rất nhiều quà tặng cho chị, cháu trai, cháu gái về rồi ạ." Những người lớn ở đây đều không tự chủ được đỏ cả hốc mắt.

Lúc này, Phó Quân Nhan sáng sớm đã nhận được điện thoại của Mạc Nặc Vân, anh yêu thương nhận lấy 'quà tặng', cúi người cho Cố Tiểu An một cái hôn.

Mà Cố Bảo Bối vừa sinh xong còn rất yếu đuối, nằm trên giường bệnh chóp mũi cũng ửng đỏ, khẽ mỉm cười vươn tay về phía An An, kéo bàn tay nhỏ bé của nhóc, rất dịu dàng nói: "An An em phải nghe kĩ, An An là món quà trân quý nhất mà trời cao tặng cho chúng ta. Em cũng đứng nhất trong lòng cháu trai cháu gái. Bởi vì em là người cậu tốt nhất trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 126: Ngoại Truyện Về Phòng Đinh Việt

Khi đóng vai nam chính của bộ phim 'Hám tình, lần đầu tiên tôi nhìn thấy nữ chính Cố Bảo Bối cùng hợp tác với tôi là lúc khai mạc bộ phim.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy Tiểu Ái là lúc cô ấy đang đưa lưng về phía tôi, mái tóc dài vàng óng như tảo biển xõa sau lưng, tứ chi mảnh khảnh, dáng người cao gầy, chỉ nhìn bóng lưng cũng biết là một mĩ nữ. Tôi nhìn thấy cô ấy nhận lấy bé trai trong tay Phó Quân Nhan, cúi đầu hôn một cái lên mặt cậu nhóc kia. Sau đó, khi Phó Quân Nhan đi xa, cô ấy đứng nguyên tại chỗ ngắm người, một lúc sau mới ôm An An đi về phía tôi. Lúc này tôi mới thấy rõ gương mặt của cô gái ấy, rất đẹp, đẹp đến vô cùng. Nhưng tôi thậm chí quên mất vẻ đẹp của cô ấy, chỉ nhìn chằm chằm vào mắt cô ấy, một đôi mắt xanh thẳm, đôi mắt mang theo sự cẩn thận, ngây thơ, yếu đuối, có lẽ cũng chính bởi vì ánh mắt mờ mịt mông lung đó nên khiến cho vẻ đẹp trên người cô càng thêm diễm lệ chói mắt hơn, giống như một nụ hoa chớm nở, như những giọt sương sáng sớm vẫn dính trên nụ hoa đó.

Mà cô ấy ôm Cố Tiểu An càng khiến cô ấy nhỏ bé hơn, yếu ớt đến mức giống như chỉ cần bạn hơi to tiếng với cô ấy cũng chính là đang bắt nạt người ta. Lúc đó, người đã đọc thuộc kịch bản làu làu như tôi cũng không thể không nói, chỉ nhìn diện mạo thôi cũng có thể khẳng định diễn viên này lão John tìm đúng rồi.

Lại không nghĩ rằng, khi đó Tiểu Ái quay người lại nhìn thấy tôi cũng hơi ngẩn người, đáy mắt thoáng qua một chút phức tạp, có chút khó hiểu như đang che dấu cái gì đó. Ngay lúc tôi đang âm thầm nhíu mày, đột nhiên cô ấy lại đến gần tôi cúi chào, vẻ mặt rất chân thành nói: "Anh Đinh Việt, chào anh." Giọng nói kia mang một chút tha thiết, một chút vui vẻ, giống như tất cả những điều tôi vừa nhìn thấy chỉ là ảo giác mà thôi. Sau đó cô lại cúi đầu nhìn về phía cậu nhóc đang nằm trong ngực cô nghịch tóc cô cười cười, đưa tay chỉ vào tôi nói: "An An, mau chào anh đi nào." Cố Tiểu An ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, đầu nhỏ nghiêng sang một bên, mở to đôi mắt nhìn tôi một lúc lâu, sau đó nhếch miệng lên, nở nụ cười hiện lên núm đồng tiền đáng yêu, vẫy vẫy tay với tôi, ngây thơ nói: "Em chào anh ạ." Giây phút kia, người luôn lạnh lùng như tôi cũng đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Trước khi vào tổ diễn tôi có nghe lão John nói qua, nữ chính tên là Cố Bảo Bối. Nhưng sau khi vào tổ diễn, từ khi bắt đầu, mọi người đều gọi cô ấy là Tiểu Ái theo cách gọi của Phó Quân Nhan. Có lần tôi lén lút nói với Phó Quân Nhan: "Tất cả mọi người đều gọi cô ấy Tiểu Ái, Tiểu Ái, bây giờ gọi tên cô ấy có chút không quen." Phó Quân Nhan lại cười cười, ngũ quan của anh ta rất đẹp, khi anh ta cười gương mặt cũng sáng lên như ánh nắng mùa xuân, anh ta không chút do dự hỏi ngược lại tôi: "Tiểu Ái không dễ nghe sao?" Tôi gật đầu một cái, sau này cũng thành thói quen thì cũng không còn gì để nói nữa.ddlqđ

Tiểu Ái là một cô gái rất có thiên phú, nếu như không phải trước đó tôi đã biết rằng cô ấy là người mà lão Jonh gặp trên đường, sau đó bị 'Tuệ nhãn thức anh' của lão John lôi kéo (ánh mắt tinh tường), tôi thực sự sẽ cho rằng cô ấy là một người chuyên nghiệp, hơn nữa còn là một nghệ sĩ có kinh nghiệm diễn xuất phong phú. Bởi vì bất kể là khi cô ấy diễn hay lúc xử lí công việc, thậm chí phong cách diễn và khí thế khi diễn của cô ấy cũng chuẩn xác nghiêm túc đến mức khiến người ta xấu hổ. Hơn nữa cô ấy rất nghiêm túc học hết phần kịch bản của mình, thậm chí còn mượn phần kịch bản của tôi, xem những chỗ đối thoại quan trọng và chú thích, nghiêm túc thảo luận với tôi, về nhà cũng nghiêm túc suy nghĩ. Đối với những lúc nghỉ ngơi, cô ấy luôn tiện tay lấy một cây bút cuốn mái tóc của mình lên, lộ ra cần cổ đẹp đẽ và cái trán tron bóng đẹp mắt. Tôi từng nghe được một câu nói, chỉ có mĩ nữ chân chính mới dám để lộ cái trán của mình, mà với Tiểu Ái thì không còn gì để nghi ngờ nữa. cô ấy không chỉ dám để lộ cái trán, mà cô ấy còn dám để mặt mộc, cô ấy chỉ mặc quần jean và áo t-shirt, cứ như vậy thoải mái ngồi trước mặt bạn đùa giỡn, không hề kiêng dè hay lạnh nhạt điều gì. Khi bước vào lúc diễn thì cô ấy cũng là người nghiêm túc vô cùng, nhiều thêm mấy phần trầm ổn, nhiều hơn một chút khí thế của nữ vương, quả thật không thẹn khi truyền thông đều đánh giá cô ấy là 'nữ thần'.

Nhưng thật ra cô ấy chỉ là một cô gái nhỏ 18 tuổi. Mọi người trong tổ diễn đều biết rõ thân thế của An An, cho nên mọi người cũng đều đối xử rất tốt với cậu nhóc. Cố Tiểu An cũng rất ngoan, chỉ cần nhìn thấy đèn của máy quay sáng lên, cậu nhóc lập tức ngoan ngoãn không nói lời nào, nằm trên người

Tiểu Khải mở to mắt nhìn, ngay cả nháy mắt cũng không nháy lấy một cái. Có lúc nghỉ ngơi, hoặc là nhân viên làm việc sửa lại đạo cụ diễn, Tiểu Ái giống như là chạy như bay đến bên cạnh Cố Tiểu An, hỏi cậu nhóc có đói bụng không, có khát không, sau đó ôm An An cùng nhau nói chuyện, hoặc là cầm notebook xem anime. Đứa nhỏ nhìn màn hình máy tính chằm chằm, cô ấy cũng nhìn không chớp mắt. Hơn nữa trong miệng hoàn toàn không có ý thức lặp đi lặp lại: "Ô ô ô. Khanh khách khanh khách, a ha ha ha." (Vâng, chị ấy cười ạ.) những nhân viên làm việc đi qua họ cũng nhịn không được dừng lại nhìn một chút, sau đó lại nghiêng mặt sang bên cười trộm. diễnđànlêquýđôn.com

Ngày đó có một cảnh là trong phim nữ chính cắt cổ tay tự sát trong bồn tắm, hôm đó tôi không có cảnh diễn nên cũng không có mặt ở đó. Nhưng hôm sau mỗi nhân viên khi nhớ lại cảnh đó đều đỏ cả vành mắt. Sau này tôi mới biết, lúc quay cảnh kia Cố Tiểu An ngồi tại chỗ cũng bị dọa sợ. Kết quả là kể từ sau hôm đó, lúc diễn, thái độ của An An rất khác thường, ôm chặt lấy Tiểu Ái không buông, Phó Quân Nhan đến dỗ một lúc cậu nhóc mới thả tay ra, nhưng trong mắt vẫn còn lưu luyến không rời, một đôi mắt to long lanh nhìn mọi người nói: "Không cho bắt nạt chị……..." Khi đó tôi thấy hốc mắt Tiểu Ái cũng đỏ lên.

Sau đó đạo diễn vừa hô cắt, Tiểu Ái lập tức đến một bên ôm mặt khóc, cô ấy vừa lau nước mắt vừa len lén cúi đầu nhìn Cố Tiểu An đang chơi với Phó Quân Nhan, sau đó mới nói với tôi: "Anh Đinh Việt, em nghĩ em là một người diễn viên thì cảnh nào em cũng muốn diễn. Những ngày qua An An đều hiểu là em đang quay phim, sau khi đèn của máy quay sáng lên thì nhóc rất ngoan. Cho nên khi An An nháo muốn theo đến, em rất yên tâm gật đầu. Nhưng khi nhóc bị dọa thành thế kia, thực sự em….. Sao em lại có thể quên rằng dù nhóc có thông minh nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ hai tuổi cơ chứ?..... Em thật là không xứng với chức chị này mà…..." Lúc đó, cô ấy đang nghiêng mặt, gương mặt tinh xảo cũng như ánh mắt tràn đầy áy náy khổ sở.

Thật ra thì với chuyện dưỡng dục thì không chỉ là đứa bé đang trưởng thành, ngày cả lớn rồi cũng là khó khăn. Tôi muốn nói là thời gian sẽ giải quyết hết mọi vấn đề, cho nên nhiều lời an ủi hơn nữa cũng chỉ là dư thừa. Tôi muốn đưa tay vỗ vai cô ấy, nhưng Tiểu Ái theo bản năng lại rụt lại một cái, sau đó nhìn tôi bằng đôi mắt đỏ bừng nở nụ cười. Điều này khiến tôi không còn lời nào để nói, vì vậy dứt khoát nở nụ cười giỡn như vậy, nói: "Tiểu Ái, anh Đinh Việt bị thương này, sao buổi sáng Phó Quân Nhan sờ đầu em mà em không tránh?"

Nhất thời cô ấy trợn to hai mắt nhìn tôi, đưa tay vuốt ve đỉnh đầu mình, phồng mặt bánh bao lên xoay người chạy đi. Sau đó tôi lại nghe thấy tiểu nha đầu này thở phì phò hét lên: "Phó Quân Nhan, em bảo anh không được sờ đầu em mà."

"Có không?"

"Có. Sáng sớm hôm nay, anh Đinh Việt cũng nhìn thấy."

"Thật sao?"

"Vâng, vâng vâng."

"Ha ha ha, Tiểu Ái, phản xạ hình cung của em thật là thấp…."

Mặc dù tôi rất thích cậu nhóc An An kia, nhưng tôi không biết làm sao để nói chuyện với nhóc. Phó Quân Nhan hình như cũng nhìn thấy tôi khó xử, một hôm trong phòng hóa trang anh ta nói chuyện một lúc với chuyện: "Phòng Đinh Việt, lúc ở cùng một chỗ với Cố Tiểu An, cậu chỉ cần nhớ một điều là nghe cậu nhóc nói, nói chuyện với nhóc, cho dù là chuyện nhóc làm không được tốt cũng cho nhóc một câu động viên 'An An thật giỏi' là được rồi, rất đơn giản mà, cậu cứ thử xem." Sau này tôi thử qua mấy lần thực sự rất hiệu quả, nhưng mà không biết là ai dạy, sau khi quen thuộc với An An, nhóc không gọi tôi là anh nữa, cái miệng nhỏ nhắn luôn phun bong bóng ngay thơ gọi tôi 'Việt Việt', tôi nghe không khỏi có chút đau đầu, nhìn Cố Tiểu An bằng ánh mắt lạnh lẽo, muốn dọa nhóc một chút, vậy mà cậu nhóc kia một chút cũng không sợ, còn toét miệng cười khúc khích với tôi. Mà mỗi lần Tiểu Ái nghe thấy cách xưng hô này thì còn kích động hơn cả tôi, gương mặt run rẩy kéo căng, vừa đáng yêu vừa buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Ngoại Truyện Phòng Đinh Việt

Tiểu Ái mặc dù rất dễ thân cận, nhưng có những lúc cô ấy cũng rất giống Phó Quân Nhan, nhìn thì ôn hòa nhưng lại dễ dàng từ chối mọi người cách xa ngàn dặm. Giống như đối với Jay, đối với Từ Hồng. Tôi cũng không nhớ được rõ là bao nhiêu lần, mỗi lần họ đến gần cô ấy, Tiểu Ái luôn nhẹ nhàng cười đi ra xa, hoặc là bận đến mức không có thời gian. Có mấy phần cố ý, nhưng cũng có mấy phần địch ý trong đó. Nhìn không rõ ràng nhưng vẫn có chút đầu mối, chỉ là không có người đi bới móc ra mà thôi. Mà Từ Hồng cũng không được tính là có ý tốt, cô ta chạy tới chạy lui trông thì rất ân cần, nhưng thật ra chỉ là tính toán lên mấy cái hẹn của chúng tôi thôi. Mà khi Jay tìm Tiểu Ái, giống như có phần cố ý lấy lòng, giống như anh ta đối xử với An An, mặc dù có lẽ anh ta cũng chỉ là đơn thuần có ý tốt với cậu nhóc kia như bao người, nhưng khi chơi đùa với An An, ánh mắt của Jay luôn di chuyển theo Tiểu Ái, thậm chí có lần cho An An uống nước cũng không cẩn thận làm đổ nước lên người cậu nhóc. Mà điểm này, liền kém phần thật lòng đối với cậu nhóc như những người khác.

Đối với Tiểu Ái, tôi luôn có chút cảm kích, d.i.ễ.n..đ.a..n..l.ê..q.u.ý...đ.ô.n., bởi vì vào lúc tôi đang do dự không biết có nên về nước thăm mẹ không, nếu không có Tiểu Ái kiên trì nhắc nhở sự khác thường và quyết liệt, tôi cũng không nóng lòng về nhà, cũng có thể sẽ không bao giờ được gặp mẹ tôi một lần cuối….

Tôi nhớ cảnh cuối cùng trong 'Hám tình' trước lúc hơ khô thẻ tre, đứa bé trong trứng nước sinh non, nữ chính chết, nam chính cắt cổ tay tự vẫn vì tình. Kết cục như này của 'Hám tình' để lại rất nhiều tiếc nuối cho mọi người, cuối cùng của một câu chuyện xưa, có người cô độc sống tiếp, có người buồn bã qua đời, còn có một sinh mạng nhỏ mồ côi nghẹn ngào khóc thầm. Lúc ấy khi đạo diễn John vừa hô dừng, Tiểu Ái lại ôm mặt khóc, đó là trận khóc lớn không thể ức chế được, cả người cô ấy co rúc lại trong một góc, cúi đầu, cả người run rẩy kịch liệt, tiếng khóc tràn đầy tuyệt vọng và buồn đau khiến người nghe cũng cảm động đến hồng cả mắt. Mà khi đó, chúng tôi đều cho rằng, nước mắt của cô ấy là vì quá nhập vai vào nhân vật. Cho đến sau này khi Tiểu Ái công khai thân phận của mình, tôi mới bừng tỉnh hiểu ra, nước mắt của cô ấy là nước mắt oán hận trong sâu thẳm trái tim của con người. Bất kể là cuộc sống sinh hoạt có giàu có hạnh phúc như thế nào cũng không thể bù đắp lại nỗi đau mất đi mẹ mình. Huống chi cô ấy cũng không có vận may gặp được một người 'chị tốt' như chính cô ấy.

Lần mà tôi kinh ngạc nhất là lần cô ấy vào bệnh viện nói chuyện với Từ Hồng, cô ấy nói đến thấu triệt như vậy, cô ấy lại là người kiên định như vậy.

Cô ấy nói: "Nếu như sự thiện lương mà mất đi tình yêu, tôi thà bị rơi vào địa ngục liên tiếp."

Cô ấy nói: "Nếu anh ấy yêu tôi, chỉ cần chúng tôi được ở bên nhau, cho dù là thiên đường hay địa ngục cũng sẽ không chia xa."

Cô nói: "Tôi không yêu anh ta, không yêu một người đàn ông không đủ nghị lực và kiên quyết như vậy."

Từ trước đến nay trong ấn tượng của tôi Tiểu Ái và Cố Tiểu An giống nhau, đều là những đứa bé, mặc dù cô ấy có xinh đẹp, có năng lực xuất chúng. Nhưng tất cả những biểu hiện ngốc nghếch của cô ấy, khi vào công việc cô ấy rất nghiêm túc, nhưng khi đạo diễn vừa hô ngừng cô ấy sẽ lại rơi vào trạng thái ngây ngốc ngờ nghệch, thỉnh thoảng phồng hai má ngây thơ cười khúc khích, hoặc là giận dỗi, hoặc là rất dễ gần đi chêu chọc người khác. Điều kiện và nhân khí của Thư Sảng và chị Nhược Phàm đều không bằng cô ấy, nhưng trước mặt họ cô ấy chỉ là một em gái nhỏ, mặc cho Thư Sảng chụp hình, mặc cho người khác chêu chọc.

Cũng bởi vì như vậy nên mọi người mới thường thường không chút phòng bị nào với cô ấy, chỉ cảm thấy cô ấy rất nhỏ bé yếu đuối cần bảo vệ. Vẫn là vậy, đáy lòng cô ấy luôn tinh khiết thiện lương, không hại người. Cho nên lời nói kiên định quả quyết như vậy của cô ấy mặc dù khiến cho tôi có chút ngoài ý muốn, nhưng suy nghĩ thêm một chút lại cảm thấy vốn cần phải như vậy. Bởi vì khi cô bước vào công việc mọi người cũng hiểu rằng cô ấy đủ hiểu biết và thông minh. Hay bởi vì bên cạnh cô ấy có một Phó Quân Nhan, mà giữa Phó Quân Nhan và Jay là một sự đối lập rõ ràng.

Tiểu Ái hình như cũng không để ý đến câu nói của Từ Hồng, người phụ nữ kia nói: "Mấy người đều che chở cho cô ta." Mà từ mấy người khiến tôi không tự chủ nhớ đến 'bác sĩ' mới đi qua chúng tôi lúc vừa rồi. Từ đó về sau tôi bắt đầu chú ý hành động của Phó Quân Nhan và Tiểu Ái. Lại một lần tôi ngồi với đạo diễn của chương trình 'Sách tình yêu', đạo diễn sau khi uống say nói cho tôi biết, trước khi quay chương trình, trước đó có sắp đặt cho Tiểu Ái kí tên, lại đổi lấy mấy cái đề thi, tất cả mọi chuyện đều không phải tình cờ.

Còn có Từ Hồng,khi tôi lén lút đến gặp cô ta một lần nữa, người phụ nữ vì tình yêu mà trở nên hèn mọn đáng thương này nói với tôi: "Tôi không thể hiểu được mấy người đàn ông các anh, nhìn phụ nữ chỉ nhìn bề ngoài sao? Cố Bảo Bối có gì tốt đẹp chứ? Anh có biết tổng giám đốc Mạc thị không? Tôi mới vừa tìm Quý Khiết Nhi mua vài tấm hình ra ngoài, anh ta đã tìm người cảnh cáo tôi, sẽ phá hủy Jay, phá hủy công tác của tôi. Mạc Nặc Vân là hạng người gì? Trong làng giải trí có biết bao nhiêu nữ minh tinh đều chạy theo anh ta như vịt, anh nhìn thấy anh ta có để mắt đến người nào không? Không có chuyện cong cong thẳng thẳng gì đó sao anh ta lại đối xử với Cố Bảo Bối tốt như vậy? Còn có Phó Quân Nhan là một kẻ ngu, nếu không phải anh ta nhắc nhở tôi về cái tên 'Tiểu Ái' này, để tôi nhớ đến trong mộng Jay luôn nhắc đến cái tên Tiểu Ái này, bằng không thì Jay của tôi thiếu chút nữa là bị con yêu tinh kia câu hồn đi rồi. Còn nữa, anh cho rằng nếu không phải anh ta vào phòng bệnh khuyên tôi trước khi các người, tôi sẽ cam tâm buông tay như vậy sao? Hừ, tôi cũng chỉ thấy đáng thương cho những kẻ cuồng dại giống tôi. Anh thì sao? Chẳng lẽ Phòng Đình Việt cũng muốn đúc kết kinh nghiệm sao?" Tôi chỉ cười cười, một đoạn văn ngắn ngủi khiến tôi hiểu rõ, Phó Quân Nhan đối với Cố Bảo Bối đúng là nhọc lòng trăm phương ngàn kế……

Mà Tiểu Ái thì sao? Khi cô ấy mang thai tránh phóng viên, tôi và chị Nhược Phàm có gặp cô ấy một lần, khi nói tới chuyện gặp nạn trong sa mạc, một cô gái chân thật không điệu bộ trước mặt bạn bè, quả nhiên là hồng vành mắt nói: "Có lẽ là em ích kỉ, nhưng khi em phát hiện trong bình nước chỉ còn lại một chút nước, em chỉ muốn, em không làm liên lụy đến anh ấy. Phó Quân Nhan tốt như vậy, không có em anh ấy vẫn có thể tìm được nhiều cô gái tốt hơn. Nhưng nếu không có anh ấy em biết đi đâu tìm một Phó Quân Nhan như vậy? Khi đó em quả thật rất sợ hãi sự sống nếu như chỉ có mình em sống, em thật sự rất sợ phải sống, mặc dù bởi vì trách nhiệm, em càng phải sống…..."

Còn có chị Nhược Phàm hỏi lúc nào thì cô ấy quay lại làm việc thì cô ấy nói: "Anh Đình Việt, chị Nhược Phàm, làm diễn viên sẽ có lúc phải diễn những cảnh tình cảm, bình thường khi diễn cũng không thể thiếu những cảnh ôm ấp. Em vốn không cần lo ăn mặc thì sao lại cho cơ hội để cuộc hôn nhân của em bất hạnh chứ. Trước kia cầu tử tung ra xì căng đan của em với anh họ em thì em thấy không sao cả. Nhưng nếu đổi lại là người khác, em thực sự rất sợ, Phó Quân Nhan sẽ tin em, hiện tại và tương lai đều tin em. Nhưng tình yêu không nên trải qua những tổn thương, đây là sự tôn trọng của em với tình yêu của mình. Giống như đạo lí bây giờ em không thể đơn độc gặp anh Đình Việt được. Em không phải cầu toàn tình yêu đến mức uất ức,, Phó Quân Nhan cũng sẽ không yêu cầu em làm vậy. Nhưng em hiểu rõ, một người sinh ra trên cõi đời này, công việc học tập là điều tất nhiên. Nhưng có thể tìm được nửa kia của mình thực sự là một điều quá khó, em không muốn vì một chút sơ suất nhỏ đánh mất tình yêu của mình. Cho nên, nếu như em mở cửa hàng, cũng có thể em sẽ quay thêm mấy bộ phim, nhưng nếu như vai nam chính không phải Phó Quân Nhan, em sẽ không bao giờ diễn nữa." Nói xong cô ấy hơi nhướng mày cười cười, sờ sờ bụng mình nói: "Sau này có An An, còn cả tiểu bảo bối trong bụng, em nghĩ em cũng sẽ rất bận rộn……"

Cô ấy còn nói: "Anh ấy đối với em tốt như vậy, mà bản thân anh ấy cũng tốt như vậy. Cái gì em cũng không làm được, em cũng không biết mình có thể làm gì cho anh ấy. Em nghĩ, em chỉ có thể là một người vợ tốt của anh ấy, bảo vệ một gia đình yên ấm, sinh con cho anh ấy, dùng cả cuộc đời che chở trái tim anh ấy, ngoan ngoãn, ngoan ngoãn nhìn anh ấy, yêu anh ấy, vinh nhục cùng nhau bước qua." Cô ấy nói rất đơn giản, cô ấy đem chính mình, đem sở thích của mình thành một điều nhỏ bé, nhưng không biết, chỉ một câu nói của cô ấy đã miêu tả được một cuộc sống lí tưởng mà mọi người, cả xã hội đều mong muốn, bởi mọi người đều hiểu đó là một chân lí.

Điều này khiến cho tôi đột nhiên lại nghĩ lại, bộ phim gần đây họ cùng nhau thực hiện phim 'Tuyên truyền về Tô Châu', kết cục của câu chuyện, phụ đề hiện lên bốn chữ 'yêu nhau thành toàn'……..

Hôm đó Phó Quân Nhan ôm An An đến hội sở đón Tiểu Ái, bên ngoài hội sở lại rơi xuống mấy hạt mưa, anh ta nhanh chóng mặc áo mưa lạc lạc nhỏ cho An An, thấy Tiểu Ái đi vào tầm mắt, trên mặt một lớn một nhỏ đều hiện lên nụ cười ấm áp, đưa một tay ra, trong miệng đồng thanh nói: "Anh/em đến đón em/chị về nhà." Giây phút kia, trên gương mặt của Tiểu Ái là nụ cười xinh đẹp chói mắt, tôi và chị Nhược Phàm liếc nhìn nhau, chúng tôi đều cảm thấy trong lòng xông lên một dòng nước ấm.

Vì vậy cho dù là một người trong trẻo lạnh lùng như tôi, nhìn bọn họ tôi cũng không nhịn được hướng tới một gia đình.

Bởi vì nhìn bọn họ, sẽ khiến cho bạn tin tưởng vào tình yêu, sinh ra dũng khí cho bạn dám yêu. Bởi vì cảm giác khi yêu nhìn qua rất tốt…..

Hay bởi vì, tình yêu của họ là một dòng nước trong trên thế gian phức tạp, là một mức độ khó mà có được, quá ấm áp….

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Gặp Lại, An An

Khi An An được 7 tuổi, Tiểu Tiểu và Tâm Ngô cũng được 3 tuổi, lúc này Cố Bảo Bối lại sinh thêm cho Phó Quân Nhan một cậu con trai mập mạp, Phó Tử Ngọc. Tất nhiên cái tên này là do Phó Quân Nhan đặt.

Khi bạn học Cố Bảo Bối thấy người cha thân ái của mình Tiểu Mạc Tiếu nhao nhao muốn thử đặt bút viết xuống tờ giấy Tuyên Thành, cô vội vàng chạy tới đoạt lấy, nghiêm túc phồng mặt lên thành hình bánh bao, nói: "Cha, đời này con đã thảm lắm rồi, cha đặt tên cho Tiểu Tiểu cũng coi như xong, thế như con trai con vừa sinh ra sao có thể gọi là Phó Ngoan Ngoãn được chứ. Cha ơi, sẽ rất đau khổ đấy." Sau đó, Cố Tiểu An tay trái dắt theo Tâm Ngô, tay phải dắt theo Tiểu Tiểu đi ra khỏi phòng, phía sau ba tiểu gia hỏa kia là bạn học Tiểu Khải với bộ lông trắng tinh oai phong đi theo. Hai nhóc con thấy mẹ có vẻ mặt sắp khóc đến nơi nên nhóc cũng muốn khóc, Cố Tiểu An tò mò quan sát cha và chị, Tiểu Khải lại thè lưỡi cười toe toét, đột nhiên Tiếu Mạc Tiếu lại cảm nhận được sức chiến đấu của lũ nhóc nhà mình, sau đó lại nhìn lại gương mặt ai oán của con gái, cũng là gián tiếp cho ông cảm nhận được mùi vị bắt nạt bọn nhỏ.

Vì vậy, Tiếu Mạc Tiếu nuốt xuống một ngụm nước bọt, ánh mắt tràn đầy nuối tiếc nhìn vào tờ giấy tuyên thành, bút còn chưa kịp hạ xuống Cố Tiểu An đột nhiên chạy đến ôm chân ông gọi to "Cha ơi." Hai người hầu nhỏ sau lưng An An cũng khéo léo nháy mắt mấy cái, ngây thơ gọi: "Ông ngoại, ông ngoại ơi." Hai nhóc con đạp đạp cái chân ngắn, cơ thể nhỏ bé đầy mùi sữa nhào vào người Tiếu Mạc Tiếu. Quả nhiên, Tiếu Mạc Tiếu hạnh phúc hết chỗ nói, ông vội vàng để bút lông trong tay xuống. Cố Bảo Bối nháy mắt mấy cái, nhanh tay nhặt bút lông đi về phía Phó Quân Nhan đưa bút và giấy Tuyên Thành vẫn cầm cho anh, mừng rỡ cười ngốc nghếch. Cố cá nóc đang suy nghĩ: "Con trai ngoan, là mẹ cứu con đó nha……"

Qua bao nhiêu năm, nhà họ Phó cũng không phải là được thuận buồm xuôi gió hoàn toàn. Hệ thống khách sạn Shikira năm sao của Cố Bảo Bối vì có kẻ trốn thuế mà cũng vướng vào kiện cáo, vì khủng hoảng tài chính nên cổ phiếu của Phó Quân Nhan cũng bị nguy cơ, sau đó công ty quốc tế Huy Đằng lại bị điều tra ra có mấy quản lí cấp cao và nghệ sĩ có sử dụng và buôn bán thuốc phiện. Khoảng thời gian này lại trùng hợp vào lúc bọn họ đang hoàn thành 'Mê Võng' năm đó chưa làm xong, vì vậy, phong ba nổi lên khắp nơi, các loại lời đồn đại thi nhau nổi lên, cổ phiếu của các xí nghiệp cũng theo đó mà có sự biến động lớn. Nhưng cho dù như vậy, bất kể bên ngoài có bão táp mưa xa như thế nào, trong nhà họ Phó vẫn là trời xanh mây trắng không khí trong lành hạnh phúc vui vẻ. Lúc khó khăn nhất Phó Quân Nhan cũng chỉ lạnh nhạt nói: "Không sao, chúng ta vẫn có cơm ăn……" Mà Cố Bảo Bối cũng nắm chặt lấy tay anh, khó khăn cùng nhau đối mặt, không thấy cực khổ nở nụ cười thật tươi, nói: "Ừ, chúng ta còn có hai bàn tay……" Mọi chuyện qua, dù có mệt mỏi, nhưng cuối cùng những tai nạn này đều qua đi…

Mà khó khăn lớn nhất với nhà họ Phó là năm An An 10 tuổi. Sau này, bọn nhóc nhà họ Phó vẫn nói, cha mẹ cả đời không cãi nhau lần nào, luôn là một người giận dỗi, một người dịu dàng dỗ dành. Nhưng chỉ có một lần, mẹ khóc không ngừng, ánh mắt oán hận không thể hóa giải được, còn cha chỉ biết thở dài. Cả nhà là bầu không khí mây đen giăng kín.

Một năm kia, có hai ông bà già tìm đến nhà họ Phó, đầu tiên họ chỉ đi lại xung quanh chung cư. Thỉnh thoảng Bảo Bối mang theo bốn quả trứng nhỏ trong nhà đi chơi cũng gặp hai ông bà cụ. Cố Bảo Bối và Phó Quân Nhan mặc dù luôn cùng nhau tránh thông tin đại chúng, nhưng qua nhiều năm, lực thu hút của hai người vẫn rất cao. Thỉnh thoảng Bảo Bối cũng đi chụp một ít những quảng cáo từ thiện. hơn nữa, mấy đứa nhóc nhà họ Phó, một nhóc so với một nhóc càng thêm đáng yêu hơn, khéo léo, hiểu chuyện, vậy nên bị người vây xem là chuyện hết sức bình thường. Hơn nữa đều là những láng giềng của quê nhà nên cô cũng không quá để ý.

Có một lần An An dắt cháu trai, cháu gái chơi bóng, Tâm Ngô vốn muốn ném bóng cho Tiểu Tiểu nhưng không nắm chắc sức lực nên quả bóng bị lệch đi, mà quả bóng kia cũng ném chúng chân ghế đá mà hai ông bà cụ kia đang ngồi. Cố Tiểu An hiểu chuyện nhìn Tiểu Khải đang nằm chơi bên cạnh Tử Ngọc, lại nhìn về phía Tâm Ngô và Tiểu Tiểu đang xanh mặt khoát tay nói: "Ở chỗ này chờ cậu, không được lộn xộn biết không?" Sau đó xoay người đi nhặt quả bóng. Cố Bảo Bối cũng ngồi một bên vừa nhìn bọn nhỏ chơi đùa vừa nói chuyện điện thoại với Phó Quân Nhan đang đi công tác nước ngoài. Lúc này mới hơi không để ý một chút nhìn lại đã thấy hai ông bà cụ kia đang ôm lấy Cố Tiểu An lúc cậu nhóc đang khom người nhặt bóng. Cô vội vàng ném điện thoại xuống, đặt Tử Ngọc trong lòng vào xe đẩy của trẻ con, mang theo Tiểu Tiểu và Tâm Ngô chạy về phía trước. Tiểu Khải lúc này cũng sớm chạy phía trước Cố Bảo Bối. Lúc này Tiểu Khải đã rất cao lớn, so với chó thì coi như là trưởng thành rồi. Nó vừa kêu vừa dựng đứng lông lên, bổ nhào về phía hai người kia, lúc này An An mới mượn thế nhảy xuống, Cố Bảo Bối vuốt vuốt cái đầu nhỏ của An An đang ôm đùi mình khóc không ngừng.

Cố Bảo Bối nhìn An An hốc mắt cũng đỏ bừng, Tiểu Khải tức giận kêu gâu gâu, vừa che chở đứa nhỏ vừa tức giận mắng lên: "Cháu nói này ông bà, hai

vị đang làm gì vậy, cháu còn đang ở đây nhìn đấy. Đứa nhỏ nhà cháu chỉ là cúi người nhặt quả bóng mà thôi, sao hai người có thể không chút kiêng kị mà ôm đứa nhỏ như thế, sau đó lại còn sờ linh tinh trên người nó, dọa đứa nhỏ sợ thì sao? Thật là." Nói xong lại tiếp tục sờ sờ cái đầu dưa của An An, cúi đầu nhìn thoáng qua Tử Ngọc đang ngồi trên xe tự chơi tay mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra,d.i.ễ.n..đ.à.n..l.ê. q.u.ý..đ.ô.n., quay người nháy mắt với Tiểu Tiểu và Tâm Ngô đang bị dọa sợ đến không động đậy ngoan ngoãn đứng một chỗ, vì vậy hai cậu nhóc kia ngoan ngoãn gật đầu, ngây thơ gọi: "Cậu ơi, cậu ơi." Nhanh chóng nhào vào lòng An An.

Buổi tối, Cố Bảo Bối vẫn theo nguyên tắc của Phó Quân Nhan, cưng chiều mà không nuông chiều dạy dỗ An An: "Nam tử hán đại trượng phu gặp chút chuyện như vậy sao có thể khóc chứ? Phải tỉnh táo bình tĩnh, đầu tiên phải suy nghĩ xem làm sao để thoát ra hiểu không?" gương mặt Cố Tiểu An hồng lên, nghiêm túc nói: "Chị ơi, An An hồng mắt là bởi vì bà đó ôm An An khóc, khiến An An thấy rất đau…." Vì vậy Cố Bảo Bối muốn bùng nổ….. cô nhớ tới Phó Quân Nhan luôn không ngại cười nói với cô: "Em á, là một cô nhóc yếu ớt, em cũng đã là mẹ rồi mà sao cũng không trưởng thành chút nào chứ….."

Đây vốn là một câu chuyện nhỏ, ai cũng không nghĩ ra việc này lại mang đến một trận sóng gió cho nhà họ Phó.

Một ngày nọ, có hai vợ chồng già gõ cửa nhà họ Phó, mà đi cùng với họ là hai người nước ngoài mặc tây trang thẳng thớm. Ngay lúc Cố Bảo Bối trợn to hai mắt không hiểu chuyện gì xảy ra, Phó Quân Nhan đi đến, anh bình tính nhìn những người ngoài cửa, ánh mắt luôn im lặng cũng mất mấy giây sững sờ, sau đó mới xoay người khoát tay dỗ dành Cố Bảo Bối mấy câu để cô đưa bọn nhỏ vào trong phòng chơi xếp hình hoặc luyện đàn. Còn Phó Quân Nhan đứng ngoài cửa lịch sự gật đầu, mời họ vào phòng khách ngồi, xoay người đi rót nước cho họ. Ngày đó, Phó Quân Nhan nói chuyện với họ trong phòng khách rất lâu, mà mắt trái của Cố Bảo Bối vẫn nháy liên tục, nháy đến mức trái tim của cô cùng nhảy lên bùm bùm. Sau đó, Phó Quân Nhan lại gọi An An ra, Cố Bảo Bối không biết vì sao nhưng chóp mũi cô bắt đầu ê ẩm, không giải thích được ôm chặt lấy Tử Ngọc đang ngủ rơi nước mắt.

Sau đó Phó Quân Nhan nói: "Bảo Bối, đó là ông bà ngoại của An An, bọn họ mang theo luật sư và DNA chứng minh thân phận đến." Cố Bảo Bối đang ôm Tử Ngọc đặt lên giường vừa xoay người lại, cả cơ thể giống như mất sức lực ngã ngồi xuống, Phó Quân Nhan vội vàng đỡ cô, cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Phó Quân Nhan, hỏi: "Là sao?" Tay lại kìm không được bắt đầu run.

"Bọn họ muốn nhận An An về……." Phó Quân Nhan bình tĩnh nói, đáy mắt giật giật muốn ôm cô vào lòng, nhưng cuối cùng vẫn lui ra một bước, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Cố Bảo Bối đã đầy nước mắt trên mặt nói: "Ngoan, đừng khóc, bây giờ không phải lúc để khóc…"

Vừa nghe thấy có người muốn nhận An An đi, Cố Bảo Bối đã không chịu nổi, cô hét lớn: "Bọn họ là ai chứ? Tại sao lại muốn cướp đi đứa nhỏ của em? Không thể giải thích được mà. Không giải thích được mà lại ôm đứa nhỏ của em đi, lại muốn giành đứa nhỏ với em. Tại sao chứ? Tại sao họ có thể cướp An An với em chứ. Mẹ An An là chúng ta chôn cất, hằng năm đều là chúng ta đi tặng hoa. Nhiều năm như vậy, tại sao bọn họ có thể đột nhiên nhảy ra muốn cướp đứa bé đi chứ? Không thể nào. Tuyệt đối không được." Nói xong Cố Bảo Bối ôm chầm lấy Phó Quân Nhan, cả cơ thể đụng mạnh vào Phó Quân Nhan, làm cho Phó Quân Nhan đang không tập chung cũng bị đụng đến phải lui lại một bước, sau đó cô ngẩng mặt lên, tràn đầy hi vọng cười nói: "Bọn họ muốn tiền đúng không anh? Bao nhiêu tiền chúng ta cũng cho anh nhé. Chúng ta cho hết được không? An An đi theo người khác thì sẽ chịu khổ đến thế nào chứ? Ai cũng không được cướp An An đi." Nhưng nụ cười này của Cố Bảo Bối so với khóc còn khó nhìn hơn……...

Phó Quân Nhan cũng chỉ thở dài, hốc mắt anh cũng có chút hồng, cuối cùng vươn tay xoa tóc cô, thương tiếc ôm chặt lấy Cố Bảo Bối, nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên lưng cô, nói: "Ngốc quá, em mệt mỏi quá rồi, em đi nghỉ ngơi một chút đi…."

Một người mẹ vì tình yêu cũng không phải luôn lạc quan hướng về phía trước sao? Một cô gái đến Itali du học, sau đó cô tình cờ gặp một chàng trai phi công phong lưu anh tuấn, từ đó họ yêu nhau. Cô gái vì tình yêu không để ý đến người nhà phản đối, thôi học đi cùng anh phi công kia. Vì ở cùng một chỗ với anh phi công nên cô và người nhà đoạn tuyệt quan hệ, lúc sắp đi còn trộm hộ chiếu báu của mẹ già. Nhưng về sau, khi anh phi công kia bỏ cô, cô không thể về nhà lại còn sinh thêm một đứa nhỏ, cuối cùng bởi vì tai nạn xe cộ mà qua đời. Sau khi biết chuyện này mặc dù Cố Bảo Bối cũng sinh lòng thương hại, nhưng vẫn không chịu buông ra, người chưa bao giờ dùng tiền để giải quyết công việc như cô lại luôn nói: "Anh nói cho bọn họ biết, phải trả bao nhiêu tiền em cũng đưa ra." Phó Quân Nhan lắc đầu một cái nói: "Bảo Bối, em đừng hồ đồ nữa. Đứa nhỏ không phải món hàng. Bọn họ cũng nói chúng ta muốn bao nhiêu tiền họ cũng đưa, vậy em muốn bao nhiêu? Em cảm thấy An An đáng giá bao nhiêu?" Khi đó Cố Bảo Bối chỉ biết im lặng…… lúc ban đêm, Cố Bảo Bối ôm Phó Quân Nhan nói: "An An cũng như anh, đều là mạng của em. Phó Quân Nhan, anh có biết không?"

Ngày Cố Tiểu An bị nhận đi,voicoi08#dđlqđ, ba đứa nhỏ nhà họ Phó khóc không ngừng, ôm chặt lấy cửa làm sao cũng không chịu buông, mỗi đôi mắt đều là đẫm lệ, mông lung kêu gào: "Người xấu, không cho cướp cậu đi." Cố Bảo Bối càng thêm ôm chặt lấy Cố Tiểu An không buông tay. Nhưng cuối cùng cô vẫn buông tay, vì đứa nhỏ trong ngực cô nói: "Chị, An An vĩnh viễn đều yêu mọi người. Nhưng An An muốn đi theo ông ngoại và bà ngoại, mẹ làm sai chuyện lại không kịp nói lời xin lỗi. An An muốn thay mẹ đi nói lời xin lỗi, An An muốn thay mẹ chăm sóc họ. Chị, chị phải tin tưởng An An, An An sẽ trở lại, chúng ta kết hôn rồi mà." Sau đó đứa nhỏ nhón chân lên, ôm chặt lấy Cố Bảo Bối, học dáng vẻ của Phó Quân Nhan sờ sờ đầu cô. Khi đó Cố Bảo Bối đã nhắm chặt mắt lại nhưng nước mắt lại lã chã rơi không ngừng, cuối cùng cô cũng buông tay ra, nói: "Dù bất cứ lúc nào, chị và mọi người đều mong em trở về…."

Cả nhà họ Phó, chỉ có duy nhất Phó Quân Nhan còn bình tĩnh. Người đàn ông này một bên thân thiện tiếp đãi người muốn cướp An An đi, một bên cho hai ông bà cụ xem hình của An An, giới thiệu quá trình An An lớn lên, tỉ mỉ viết lại thói quen sinh hoạt và làm việc, nghỉ ngơi của An An, anh cũng đã điều tra qua cuộc sống của ông bà cụ, anh cũng không muốn An An phải chịu khổ. Anh, Mạc Nặc Vân và Thư Sảng cùng nhau thu xếp từng chút từng chút hành lí của An An, anh chăm sóc Tiểu Tiểu vì không bỏ được cậu mà sốt cao không ngừng. Anh vuốt ve đầu Tiểu Khải nói: "Thay ta chăm sóc tốt cho An An nhé."

Sau đó An An mang theo Tiểu Khải rời đi. Đáng giận hơn là hai người kia cả đêm mang theo An An chạy đi, tất cả phương thức lưu lại để liên lạc qua mấy ngày trở thành con số không, không một chút tin tức. Cố Bảo Bối vì vậy mà bị một trận bệnh nặng. Phó Quân Nhan đã sớm biết sẽ như vậy, anh chỉ giương mắt nhìn mặt trời mọc ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói thầm: "Đứa bé sẽ lớn lên thật tốt….."

Tác giả: tôi khóc…… Tôi thừa nhận, tôi yêu An An, tôi quá yêu An An.

Editor: chương này mình cũng khóc. Mình cũng yêu nhóc An An.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 130: Ngoại Truyện Về Phó Tiểu Tiểu

Ba đứa nhỏ nhà họ Phó đều rất đẹp, Phó Tiểu Tiểu cũng là một mĩ nữ trong veo như nước chảy. Cô có một mái tóc dài đen mượt, đôi mắt màu xanh lam biết cười, bởi vì cha mẹ cô cũng là người cao nên thân hình cô cũng cao gầy mảnh mai.

Trong suy nghĩ của Tiểu Tiểu, cha mẹ là những người xinh đẹp nhất thế giới, sau đó là anh trai và em trai của cô, con cô chỉ xếp thứ năm mà thôi. Vậy nên khi còn bé có người hỏi cô: "Tiểu Tiểu có xinh đẹp không?" Lúc đó Tiểu Tiểu sẽ đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình nói: "Tiểu Tiểu xinh đẹp thứ năm." Anh trai Phó Tâm Ngô và em trai Phó Tử Ngọc đều là những người mười phần muội khống (Là yêu em gái đến không chịu được ấy.)…… Rõ ràng cô là chị, nhưng sau khi Tử Ngọc cao hơn cô thì cô cũng tự động xuống cấp.

Bởi vì khi còn bé cơ thể yếu đuối, nên Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối đưa Phó Tiểu Tiểu đi học múa ballet, nhảy nhảy, cô nhóc này lại thấy rất thích, vì vậy hơn mười năm cũng nhanh chóng trôi qua. Cách dạy dỗ con trai và con gái của Phó Quân Nhan không giống nhau, anh luôn nói với Phó Tiểu Tiểu, người thông minh là người luôn lộ dáng vẻ ngốc nghếch, là con gái không cần quá thông minh. Hơn nữa Cố Bảo Bối cũng luôn dùng cuộc sống của mình để dạy cho Tiểu Tiểu suy nghĩ rằng, trên thế giới này người hạnh phúc nhất chính là người vô dụng nhất……. Cho nên, rất nhiều năm sau, bạn học Tiểu Tiểu rất thông minh của chúng ta quả thật cũng có mấy phần ngốc nghếch giống phong cách của bạn cá nóc nào đó, nhưng từ trong xương thì cô vẫn giống Phó Quân Nhan.

Múa ballet rất khổ cực, con gái mười tuổi bắt đầy có biến hóa về xương, vậy nên bình thường 8 tuổi bắt đầu học những động tác cơ bản, 11 tuổi bắt đầy học những động tác chính thức, ví dụ như ép chân, xoạc chân, đứng bằng đầu ngón chân….. Thật ra thì múa ballet là luyện tập những điệu múa, cũng không khác mấy với tập thể thao, chỉ là nội dung nhiều hơn, bình thường luyện tập khổ hơn. Một người diễn viên múa ballet thành thục thì ít nhất cũng phải có từ 12 năm luyện tập. Mà chân của mỗi nghệ sĩ múa ballet cũng vì thời gian luyện tập gian khổ kéo dài mà biến hình.

Có lẽ lúc mới đầu Phó Tiểu Tiểu học ballet cũng là một người không sợ khổ, không sợ mệt, cô không chỉ coi ballet thành một điều yêu thích, trong lòng cô còn có một mơ ước, đó chính là cảm nhận của một nghệ sĩ múa tài ba nhất trong võ đài Berlin, trở thành thủ lĩnh trong Berlin.

Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối mặc dù đau lòng nhưng cũng ủng hộ Phó Tiểu Tiểu vô điều kiện. Nhưng mà hai người muội khống trong nhà không phải rất ủng hộ. Phó Tử Ngọc không chỉ một lần ôm chặt lấy Phó Tiểu Tiểu nói: "Em không cho chị đi nhảy, chị nhìn xem, đôi chân xinh đẹp của chị cũng biến hình luôn rồi, không phải con gái luôn yêu thích sự xinh đẹp hay sao?" Còn Phó Tâm Ngô sẽ luôn im lặng mang đến đồ bảo hộ hoặc chăm sóc bàn chân cho Phó Tiểu Tiểu, dặn dò Phó Tiểu Tiểu chăm sóc chân mình thật tốt……...

Năm mười tám tuổi, bởi vì xuất sắc thành công diễn chú nhỏ, Thụy mĩ nhân tinh linh đáng yêu trong rạp hát lớn của quốc gia nên Phó Tiểu Tiểu cuối cùng cũng được như ý nguyện bước chân vào đoàn Berlin. Mặc dù trong mắt đoàn trưởng Denis cô vẫn chỉ là một minh tinh nhỏ của Berlin, là người có dáng vẻ xinh đẹp nhất của đoàn, có một chút thiên phú nhưng cũng không quá thu hút các phần tử khác, chỉ là một diễn viên múa nho nhỏ mà thôi.

Ngày đến Berlin ở nước Đức trời mưa rất lớn, Phó Tiểu Tiểu một mình đẩy một xe đẩy chờ cả ngày nhưng không thấy người đến đón mình, nhìn cửa ra vào rất lâu nhưng không thấy tấm biển đề tên mình. Nhớ tới lúc còn ở trong nước cô luôn thề son sắt rằng sẽ có người đến đón mình, vì vậy cô từ chối ý tốt của cha, mẹ, anh trai và em trai, ngồi trên máy bay lại dùng điện thoại chơi trờ chơi đến không còn chút pin nào, cô bực tức cau mũi, vỗ vỗ cái đầu mình.

Sau nhiều giờ, cuối cùng xác nhận là không có ai đến đón mình, Phó Tiểu Tiểu không thể làm gì hơn là phồng má lên, nhỏ giọng nói với mình một câu cố gắng lên, sau đó thở dài đẩy hành lí ra cửa sân bay đón taxi. Mưa rất to. Gió cũng lớn, Phó Tiểu Tiểu có cái ô nhưng vẫn bị ướt hết, ngay lúc cô nhìn trái phải xung quanh xem có ai thảm hơn mình không, trong lúc vô tình cô nhìn thấy trên con đường nhốn nha nhốn nháo người da trắng có một thanh niên người Trung Quốc. Chân anh ta rất dài, gò má đẹp mắt, lông mi dài, đôi mắt cũng to. Nhưng điều thực sự khiến Tiểu Tiểu chú ý đến anh ta là trong tay anh ta đang ôm một thùng giấy, người đàn ông kia dùng tư thế bảo vệ dùng áo khoác của mình chùm lên thùng giấy kia, cả người có xu hướng bước nhanh về phía trước, thỉnh thoảng còn lo lắng cúi đầu nhìn một chút. Mà Phó Tiểu Tiểu nhìn thấy trong thùng kia là một con tiểu cầu đáng yêu. Tiểu cầu cũng có lúc nghịch ngợm nhô đầu ra khỏi quần áo, người đàn ông kia lập tức vươn tay, nụ cười có chút bất đắc dĩ lại có chút thương tiếc dừng lại cẩn thận để đầu nó lại trong thùng.

"Oa. Thật là đáng yêu quá đi." Phó Tiểu Tiểu nhìn cảnh này trên phố khiến cô không khỏi bật cười thành tiếng, tâm tình cũng đột nhiên tốt hơn nhiều, đột nhiên cô cũng quên mất là mình đứng đó làm gì, nhìn chằm chằm về phía người đàn ông kia đi đã sớm không nhìn thấy bóng dáng, lúc lâu sau cô mới giật mình phát hiện mình đã bỏ lỡ mấy chiếc taxi. d.i.ễ.n..đ.à.n..l.ê q.u.ý..đ.ô.n.

Trước khi ra khỏi nhà, Phó Quân Nhan ôm con gái bảo bối của mình vào phòng, anh ý vị sâu xa nói với đứa nhỏ: "Tiểu Tiểu, cha mẹ sẽ không dùng danh nghĩa yêu con để quấy rầy sự trưởng thành của con, con muốn làm gì, đều phải làm. Cuộc sống rất ngắn, thành công hay thất bại đều không có gì là không được. Nhưng mà con phải nhớ, thế giới bên ngoài mưa gió rất nhiều, được mất là chuyện bình thường, mà quan trọng nhất là giữ vững trái tim mình, không được quên đi mục đích ban đầu." Mà cô gái thông minh cũng rất nghiêm túc gật đầu một cái.

Quả nhiên, ngày thứ nhất Phó Tiểu Tiểu vào kí túc xá của đoàn Berlin cô đã biết được cha mình nói đúng, bên ngoài quả thực rất nhiều mưa gió. Không

chỉ cách ông trời chào đón cô khi cô đến không được thoải mái, cô còn bị xa lánh……. Thành viên nam trong đoàn đối xử với cô rất ân cần, nhưng những thành viên nữ trong đoàn lại không thèm để ý đến cô…. Đoàn trưởng Denis cũng không coi trọng cô, vỗ vỗ bả vai cô nói: "Cô phải luyện tập nhiều hơn." Chỉ vậy đã là xong rồi…..

Cô ở trong đoàn rất lúng túng, cái này khiến cô nghĩ đến em trai Tử Ngọc của mình, có một lần Tử Ngọc nghiêm túc nói với cô: "Chị, em rất lo lắng cho chị." Cô nghiêng nghiêng đầu nhìn cậu bằng ánh mắt nghi ngờ hỏi tại sao? Đứa trẻ thối đó lại nhếch miệng cười hì hì nói: "Lòng ghen tị của con gái rất lớn. Nghe nói những cô gái xinh đẹp luôn bị chèn ép, chị, sau này chị biết làm sao đây?" Cô nhớ khi đó cô gõ mạnh một cái lên đầu Tử Ngọc, nói: "Chuyện này mẹ đã nói từ sớm rồi, ghen tị là đáng giá hưởng thụ, phải cười."

Vì vậy, Phó Tiểu Tiểu luôn giữ vững nụ cười của mình. Giày và váy diễn của cô bị người ta phá hủy cô vẫn luôn mỉm cười, cửa phòng cô bị người ta chặn ổ khóa cô vẫn luôn mỉm cười, họ quơ tay múa chân trước mặt cô thì cô vẫn cười. Điều này khiến những cô gái thông minh sẽ biết, không nên để thời gian lãng phí trên những người không có liên quan, cô có thời gian chơi với những người này còn không bằng cô đi về nhà ngủ……

Sau khi tới nước Đức được hai tháng, cuối cùng Phó Tiểu Tiểu cũng tham gia buổi biểu diễn đầu tiên của đoàn Berlin, mặc dù chỉ là diễn viên múa trong một đội, mặc dù không có ai chú ý đến cô, nhưng cô cũng rất vui vẻ, cô cảm thấy càng ngày mình càng cách gần với ước mơ hơn.

Một hôm cô gặp lại người mà cô nhìn thấy ở trước cửa sân bay trong ngày đầu tiên khi đến Đức. Nhưng mà nhìn lại giống như không phải anh ta. Bởi vì lần này anh ta mặc tây trang thẳng thớm, anh ta cười lên trông rất đẹp mắt, hành động tao nhã lễ độ, nhưng lại mang theo một chút xa cách, một chút hơi thở hờ hững. Điều này khiến Phó Tiểu Tiểu không tự chủ được nhớ đến ngày đó, thời tiết mưa to gió lớn, anh ta nhìn thùng giấy trong tay, bên môi là nụ cười ấm áp, anh ta như vậy nhìn thực hơn rất nhiều, càng khiến người ta muốn tiếp cận hơn……

Anh ta vừa xuất hiện, thành viên nữ trong đoàn bắt đầu đánh trống reo hò rồi, không cần đi hỏi, không cần dài cổ Phó Tiểu Tiểu cũng nghe được tin tức về anh ta. Anh ta tên là Cố Viễn, chủ tịch tập đoàn Noah, người tài trợ lớn nhất cho đoàn Berlin. Đã kết hôn nhưng chưa ai từng thấy qua vợ anh ta, hơn nữa anh ta rất trẻ tuổi….

Đã kết hôn…… Phó Tiểu Tiểu cắn môi, âm thầm lẩm bẩm một tiếng.

Ngay lúc Phó Tiểu Tiểu nghe mọi người nói chuyện, cái đầu nhỏ cũng cúi xuống suy nghĩ lung tung, đột nhiên tiếng động xung quanh nhỏ đi rất nhiều, cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy CEO đại nhân đẹp trai phong độ, không biết tại sao lại đứng trước mặt cô, nở nụ cười yếu ớt hỏi cô: "Cô tên gì?"

"Phó Tiểu Tiểu." Phó Tiểu Tiểu bị hỏi ngạc nhiên, theo phản xạ lập tức báo tên tiếng Trung của mình. Xung quanh bởi vì nghe thấy câu trả lời của cô nên bắt đầu ồn ào nghị luận, buồn bực chống lại ánh mắt khó hiểu ở bốn phía, cuối cùng cô chậm chạp vỗ đầu mình, áy náy lần nữa nói ra tên tiếng anh của mình: "Summer."

"Mùa hè nhỏ nhỏ?" Anh ta nghe vậy lại đột nhiên nở nụ cười với cô, nói một câu tiếng Trung. Sau đó vươn tay ra, lễ độ khiêm tốn nói: "Hoan nghênh cô." Lần này là dùng một câu nói tiếng Đức tiêu chuẩn.

Giây phút kia, mặt Phó Tiểu Tiểu bởi vì vẻ đẹp từ tính và tiếng cười dễ nghe của anh ta mà đỏ dần lên…..

Phó Tiểu Tiểu là một cô gái biết phấn đấu, cô không chỉ có thiên phú, hơn nữa cô còn rất chăm chỉ, cái này mới là điều đáng sợ. Nội bộ đoàn Berlin cạnh tranh rất khốc liệt, hơn nữa Phó Tiểu Tiểu không sợ khổ không sợ mệt yên lặng cố gắng. là một cô gái chăm chỉ không kết bè kết phái. Không khí trong đoàn cũng vì thế mà khẩn trương hơn nhiều.

Tiểu Tiểu lần đầu tiên diễn trong một đội, người nhà đều rối rít gửi quà tặng đến cho cô. Nhưng khi anh trai Tâm Ngô gửi quà đến, Phó Tiểu Tiểu đang trong phòng luyện múa. Vì vậy, ngày đó, vừa về đến phòng mình, Phó Tiểu Tiểu nhìn thấy là hộp chuyển phát bị rạch phá, mà vũ y (váy múa) màu hồng bên trong cũng bị lôi ra cắt rách. Phó Tiểu Tiểu dừng bước lại nhắm chặt hai mắt nghĩ đến anh trai dụ dỗ cô trong điện thoại: "Mặc dù Tiểu Tiểu của chúng ta hiện tại rất vất vả, nhưng tương lai khi lên sân diễn Tiểu Tiểu của chúng ta sẽ là công chúa nhỏ đẹp nhất, Tiểu Tiểu của chúng ta mặc vũ y là xinh đẹp nhất."

Vì vậy, khi mở mắt ra, nhìn thứ đồ trước mắt như rác rưởi bị ném xuống đất, vũ y bị cắt nát thì Phó Tiểu Tiểu cũng nổi giận. Cô nhịn xuống khổ sở và chua xót, lần đầu tiên phản kích lại những người bắt nạt cô.

Chỉ thấy Phó Tiểu Tiểu ngẩng gương mặt tuyệt mĩ lên, nhìn thẳng vào những con mắt đang quan sát mình, không thèm chú ý nhặt cái hộp lên, nét mặt bình tĩnh lùi lại, lạnh lùng nhìn lướt qua những con người kia, tay đột nhiên lại cử động kéo chiếc vũ y kia ra. Sau đó rất nhanh cô lấy một con dao nhỏ từ bên trong ra, cứ như vậy, xẹt một tiếng, không chút do dự rạch mấy đường trên miếng vải, ánh mắt hung ác cay cú, tay cầm dao lưu loát sạch sẽ, ánh mắt tràn đầy ác độc. Nhưng một giây tiếp theo, cô nhanh chóng thu hồi con dao, không sao cả để nguyên chiếc hộp ném qua một bên, ngẩng mặt lên nở nụ cười dịu dàng mà ngọt ngào, nhanh chóng trở thành một người thuần mĩ xinh đẹp khiến người khác yêu thương, Phó Tiểu Tiểu, giống như tất cả những chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác.

Phó Tiểu Tiểu cũng không nói gì, không ồn ào, không náo loạn, chỉ có hành động trong thời gian không tới một phút kia đã khiến mọi người chết khiếp. Cũng bởi vì hành động của Phó Tiểu Tiểu trước sau có sự tương phản quá lớn, giây phút khi cô khép cửa lại, cô nghe rõ ràng tiếng bước chân hốt hoảng, cùng tiếng kêu: "Dọa chết người, dọa chết người rồi….."

Nói đùa, cha mẹ của Phó Tiểu Tiểu cô là ai chứ. voicoi08#dđlqđ.com

Nhưng mà, sau khi đóng cửa phòng lại, bạn học Phó Tiểu Tiểu vừa mới vô cùng anh dũng rất nhanh đã ỉu xìu. Cô dính người vào cửa nghe tiếng bước chân đã giải tán, mọi người đi hết, cô giống như tên trộm mang hộp chuyển phát có vũ y vào phòng. Lúc này cô cầm chiếc váy của mình bị người khác cắt rách, trừng mắt nhìn, sau đó hốc mắt cũng đỏ lên, sửng sốt một lúc, mới bắt đầu kiểm tra cẩn thận. Khi phát hiện người đó chỉ làm hỏng phần sau của

chiếc váy, Phó Tiểu Tiểu sờ sờ hốc mắt cuối cùng cũng thở ra một hơi.

Phó Tiểu Tiểu nhanh chóng đi rửa mặt, nhanh chóng thay đổi váy, tìm một chỗ tốt trên giường dùng di động chụp hình mình đang mặc chiếc váy, chụp nửa người không bị hỏng, kiểm tra hình rất nhiều lần mới gửi cho anh trai Phó Tâm Ngô, cô viết: "Anh ơi, vũ y thật đẹp. Tiểu Tiểu rất thích."

Nhưng sau khi nhắn tin xong, Phó Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn chỗ rách trên váy, hốc mắt lại đỏ lên. Sau đó cô cất váy đi, dùng sức nắm chặt hộp chocolate mẹ gửi tới, nhân lúc không có ai cô trốn tới nơi tránh nạn tốt nhất, cũng là nơi bí mật của cô, đại lễ đường trong đoàn diễn. Phó Tiểu Tiểu ngồi trong một mảnh tối đen, một mình ngồi trong một góc, đôi mắt to xinh đẹp tràn đầy nước mắt nhìn chằm chằm vào sân diễn không động, tay không ngừng lột vỏ chocolate nhét vào miệng, liên tục liên tục…… Có chút đáng thương cũng có chút đáng yêu, nhìn giống như một chú sóc nhỏ….

Ngay lúc Phó Tiểu Tiểu khóc đến trời đất mù mịt, chocolate nhét đầy vào miệng đến mức phồng lên như cái bánh bao, đột nhiên cô lại nghe thấy tiếng đóng cửa vang lên, đại lễ đường vốn tối đen như mực cũng có ánh sáng xuyên qua, Phó Tiểu Tiểu che miệng, cơ thể nhỏ nhắn run lên, trong lòng vội vàng cầu nguyện: "Không nhìn thấy tôi. Không nhìn thấy tôi."

Nhưng không may, tiếng bước chân vững vàng từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại phía sau cô. Phó Tiểu Tiểu luống cuống, gương ngốc nghếch vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt, trong miệng phồng lên chocolate, cứ như vậy trợn to hai mắt quay đầu lại. Một cái liếc mắt cô nhìn thấy Cố Viễn. Anh ta cứ như vậy nhìn cô từ trên cao, ánh mắt trời sau lưng chiếu vào cơ thể thon dài tuấn tú của anh ta, toát lên mấy phần cao ngạo, xa cách không nắm được.

Ngay sau đó, anh ta cũng ngồi xổm xuống, nở nụ cười yên tĩnh ấm áp với cô, dịu dàng ôn hòa đưa ngón tay đụng vào mặt cô hỏi: "Cô ở đây khóc sao?"

Ngay lúc Phó Tiểu Tiểu không biết làm sao, anh ta nhanh chóng thu tay lại, lông mi thon dài hơi động, đáy mắt lướt qua mấy phần vui mừng, nhìn bên cạnh cô đột nhiên hỏi: "Đó là chocolate sao?"

Phó Tiểu Tiểu gật đầu một cái, trừng mắt nhìn.

"Có thể cho tôi một thanh không?"

"A?"

"Tôi thích uống hương vị sữa bò." Lúc này anh ta cười lên để lộ hai lúm đồng tiền xinh đẹp, mà hơi thở trên người anh ta lại khiến cho Phó Tiểu Tiểu đột nhiên cam thấy rất quen thuộc……

Vì vậy cô thử thăm dò gọi: "Cố Viễn….."

Anh ta gật đầu một cái, tính trẻ con nhìn vào thanh chocolate trên tay cô. Phó Tiểu Tiểu nhìn theo, vội vàng đưa cho anh ta một ít, sau đó nhìn thấy anh ta cẩn thận lột vỏ của thanh chocolate, thỏa mãn nhét vào miệng, nhắm mắt nhai vài cái, mới nhìn cô cười nói: "Cám ơn, ăn rất ngon."

"Đó là đương nhiên, đây là mẹ tôi tự tay làm." Phó Tiểu Tiểu kiêu ngạo gật đầu một cái.

Cô Viễn hơi dừng một chút, bàn tay nắm chặt lấy thanh chocolate, đột nhiên hỏi: "Thật sao? Vậy có thể cho tôi thêm mấy thanh nữa không?"

"Ồ. Cho anh……..." Lúc này Phó Tiểu Tiểu sờ sờ đầu mình một cái, đem toàn bộ số chocolate còn lại cho anh ta.

Anh ta cười cười, lộ ra đôi lúm đồng tiền xinh đẹp, sau đó móc ra một chiếc khăn tay màu lam nhạt, đưa tới trước mặt Phó Tiểu Tiểu, mang theo mấy phần thân thiết nói: "Đây là tôi đáp lễ."

Phó Tiểu Tiểu nhìn đáy mắt anh ta có nụ cười chân thành, lại nhìn anh ta đnag chỉ chỉ vào mặt mình, đưa tay nhận lấy, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn."

Tác giả: "Các bạn đoán xem là ai?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Ngoại Truyện Phó Tiểu Tiểu (2)

Ngày hôm sau toàn thể thành viên của đoàn Berlin đều tập chung trong đại lễ đường, tập luyện để kiểm tra. Đội trưởng Jayson đứng trước đội ngũ, nghiêm mặt cầm một cây gậy chỉ huy từng người đi ra khỏi hàng ngũ. Là một nghệ sĩ kém nhất trong đoàn, bạn học Phó Tiểu Tiểu của chúng ta đứng ở cuối cùng, thân thể thẳng tắp, chỉ có đôi mắt to linh động chuyển động không ngừng, cô tò mò nghiêng trái nghiêng phải quan sát xung quanh, lúc đội trưởng Jayson cầm cây gậy đi đến trước mặt cô, đôi mắt to của Tiểu Tiểu chớp không ngừng, rất khẩn trương nhưng cũng rất khéo léo nở nụ cười. Jayson dừng lại mấy giây trước mặt cô, quan sát cô một vòng từ trên xuống dưới, sau đó mới đi tới bên cạnh mấy người khác, Phó Tiểu Tiểu cũng nhờ thế mà thở ra một hơi.

Thật ra chuyện người cũ bắt nạt người mới trong đoàn cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, phụ nữ nha, xinh đẹp sẽ bị ghen tị, có tiền cũng sẽ bị ghen ty, có năng lực cũng sẽ bị ghen ty, có một người đàn ông tốt bên cạnh cũng sẽ bị ghen ty. Những người phụ nữ trong đoàn này mỗi người đều có cái mạnh hơn, mỗi người đều luôn muốn vươn lên. Cứ như vậy, bình thường những chuyện đùa nghịch thái quá cũng hay xảy ra, cũng tương đương với một loại quy tắc ngầm. Muốn sinh tồn được trong loại địa phương này, nói trắng ra chính là dùng thủ đoạn, chỉ là thủ đoạn của bạn có sạch sẽ không thôi.

Phó Tiểu Tiểu mới vào đoàn Berlin, nhưng cô là một cô gái tốt, cô ấy không có sức lực rảnh rỗi dư thừa tham gia vào những trò đùa nghịch nhàm chán của người khác, cô cũng biết không đến giới hạn của cô thì cô sẽ không tiếp chiêu, cho nên cũng không có bao nhiêu náo nhiệt. Nhưng, chuyện hôm qua bạn học Phó Tiểu Tiểu cắt chiếc váy mà anh gửi tới đã hù dọa đám phụ nữ kia, cô bị những người phụ nữ kia chọc tức, sao lại có thể bắt nạt một người mới cơ chứ. Hơn nữa còn muốn đánh nhau, đánh thì đánh thôi, nhưng không may lại bị mấy nhà tài trợ cho đoàn nhìn thấy, vì vậy, làm to chuyện rồi……..

Lấy tập đoàn Noah làm đầu, mấy công ty trong danh sách những nhà tài trợ cũng tỏ ra hoài nghi, mọi người đều cho là sự cạnh tranh trong đoàn quá cao rồi. Vốn lúc đó bọn họ đến để kí tài trợ, nhưng cũng bởi vì những hình ảnh không hài hòa này nên lòng tin cũng bị giết sạch tại chỗ rồi. Vì vậy, đội trưởng Jayson nổi giận, bởi vì không có tài trợ thì cái gì cũng chỉ là đánh rắm mà thôi…..

Thật ra trong lòng Phó Tiểu Tiểu đang âm thầm thấy rất dễ chịu, bởi vì những người bị mang ra ngoài đều là những người hơi chút là muốn bắt nạt cô. Lúc Jayson mắng những người kia, Phó Tiểu Tiểu thấy rất thoải mái. Lúc Jayson nói sẽ phạt tiền lương của họ, Tiểu Tiểu mượn bức tường người móc một thanh chocolate ra ném vào miệng. Thời gian Jayson nói có thể biểu diễn xong một tiết mục, Phó Tiểu Tiểu vui sướng móc trong túi ra một cái bánh cafe nhét vào miệng. Sau đó, đội trưởng Jayson không nói nữa, cả hội trường yên tĩnh chỉ còn tiếng nhai thức ăn lép bép, bạn học Phó Tiểu Tiểu đang ngu ngốc dương dương đắc chí, bởi vì tất cả mọi người đều quay lại nhìn nên vội vã nuốt đồ ăn trong miệng xuống cổ, một cô gái xinh đẹp mở to đôi mắt màu lam, nhìn giống như một chú sóc nhỏ tham ăn, một người trốn phía sau ăn vụng thức ăn……

Trái tim Phó Tiểu Tiểu ‘bịch’ một tiếng, nhìn vào ánh mắt tức giận của đội trưởng Jayson và ánh mắt im lặng của mọi người, bánh quy trong miệng cô nuốt xuống cũng không được thả ra cũng không xong. May mắn lúc này có một đoàn người đi vào đại lễ đường, Cố Viễn đi đầu, tư thái cao lớn, ánh mắt lạnh lẽo mà xa cách. Lạnh nhạt gật đầu một cái với đội trưởng Jayson, lạnh lùng nhìn một vòng những con người xung quanh, cuối cùng, ánh mắt anh cũng dừng trên mặt Phó Tiểu Tiểu, má cô phình lên vì thức ăn trong miệng. Anh híp mắt lại, cúi đầu sửa ống tay áo của mình, trầm giọng hỏi đội trưởng Jayson: “Jayson, anh không cho thành viên trong đoàn ăn cơm sao?” Phó Tiểu Tiểu đứng cuối hàng cũng vì ánh mắt lạnh lẽo của anh ta mà thiếu chút nữa bị nghẹn, nhưng mượn sự chú ý của mọi người bị thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng cô nhanh chóng nuốt bánh quy xuống….

Sau đó, cô thấy Cố Viễn bước lên trước, cầm micro nói từng câu từng chữ: “Đoàn berlin là một đoàn vì âm nhạc, vì vũ điệu, mà ước mơ đều là nỗ lực vì nghệ thuật. Trước đây mọi người không ngừng cố gắng tạo nên danh dự cho Berlin. Mà tôi tuyệt đối không muốn nhìn thấy người có chút bẩn thỉu hủy đi vinh dự của Berlin, hủy đi tương lai của Berlin. Tôi cũng muốn nói với những người mới, có lẽ hôm nay bạn chỉ là một người nghệ sĩ múa tầm thường nhất, nhưng thế đạo luôn nghiêng về người chăm chỉ, thời gian và sự cố gắng sẽ chứng minh tất cả, chỉ cần không buông tha, ai cũng có thể trở thành thủ lĩnh nổi bật nhất trong Berlin.” Đây là những câu nói khiến người ta thấy phấn trấn, giọng điệu của anh trầm ổn có lực,d/i/ễ/n/ /đ/à/n/ /l/ê/ //q/u/ý/ /đ/ô/n, Phó Tiểu Tiểu nghe cũng bị hấp dẫn.

Sau đó, ánh mắt Cố Viễn lạnh lẽo, lạnh lùng nói: “Tôi rất đồng ý với cách xử lí của Jayson, ngày hôm qua lúc xảy ra chuyện tôi cũng có mặt tại chỗ, chúng ta đều là những người trưởng thành, những chuyện mình đã làm đều phải chịu trách nghiệm. Tôi cho rằng đoàn Berlin cũng phải có thưởng có phạt, mọi chuyện đều phải rõ ràng, công bằng.” Sau đó anh ta vung tay len, nói một câu: “động thủ.”

Vì vậy, một ngày kia, sau lưng đám người áo đen sau lưng Cố Viễn gần như phá hủy một nửa đoàn Berlin mới rời đi. Ngày đó phòng những người chuyên đi bắt nạt người khác bị san lấp, phá giá, xé váy của người khác thì đồ của người đó cũng bị tương tự. Tiểu Tiểu nhìn những chuyện đang diễn ra âm thầm vỗ ngực mình, âm thầm kêu may mắn trong lòng, may mắn cô không làm chuyện gì xấu, cũng không chấp nhặt với những người kia, cô chỉ là tìm đồ của mình mà thôi.

Vậy mà Cố Viễn lạnh như băng kia lại không chút để ý lấy quần áo bọc con chó nhỏ của mình lại, ngồi chồm hổm dưới đất ăn chocolate với cô, đôi mắt mở to, nở nụ cười với hai lúm đồng tiền xinh xắn….. Thật kì lạ, lại có chút không được tự nhiên……

Sau đó, cô ngồi trong phòng múa nghe người khác bàn tán về anh ta, lá gan cũng lớn hơn, quay đầu nhìn về phía sau, mở miệng nói: “Cái đó, Cố Viễn. Hôm đó trong đại lễ đường anh lạnh như băng, cũng……..”

Mọi người cũng không chú ý, đứng trong đám người đó, có một cô gái gọi là Cố Nhan đứng phía giữa đoàn, là người luôn rất vênh vào trong đoàn, đột nhiên khoác tay lên vai Phó Tiểu Tiểu hỏi ngược lại cô: “Lạnh lẽo? Anh ta như vậy là còn tốt đó. Ba năm trước đây, khi anh ta mới 19 tuổi còn chưa bước chân ra khỏi trường học đã mang theo hai người già đứng giữa một đám người hổ báo giành lại tập đoàn Noah, cậu cảm thấy anh ta là người như thế nào? Cả ngày cười hì hì sao?”

“A. Không phải chứ?”

“Cái gì mà không phải chứ? Trước đây cậu quen biết CỐ Viễn sao? Mấy năm trước khi anh ta còn ở trong đoàn chưa phải là một CEO cũng đã rất lạnh lẽo rồi.” Lại có một cô gái mở miệng nói.

Phó Tiểu Tiểu rụt cổ một cái, vỗ vỗ đầu mình: “Mình chỉ cảm thấy anh ta không phải dáng vẻ như vậy……” Có lẽ ấn tượng đầu tiên luôn rất quan trọng, Phó Tiểu Tiểu vẫn luôn nhớ ngày đó anh ta ôm một con chó nhỏ trong mưa, dáng vẻ thân thiết yêu thương như vậy….. Hơn nữa anh ta vẫn luôn biểu hiện là người thích ăn chocolate với cô……

Phó Tiểu Tiểu lúng túng lắc đầu một cái, lần nữa trả lời: “Mình không biết anh ta…..” Sau đó cô muốn lùi lại đi tập múa lại bị Cố Nhan kéo lại, cá nóc nhìn cô bằng ánh mắt xem xét nói: “Cái đó, sóc con, bánh quy hôm nọ cậu ăn còn không? Mình thấy cậu ăn vang như vậy hình như rất ngon? Có thể cho mình một ít không?”

Vì vậy nhờ có một miếng bánh quy mà Tiểu Tiểu có người bạn thứ nhất trong đoàn Berlin. Nhưng mà người bạn này khiến cho cô thấy đau đầu nhưng cũng rất vui vẻ, bởi vì Cố Nhan thích gọi cô là sóc con. Cô luôn hô lên theo bản năng, mình là lợn sữa nhỏ, nhưng lại luôn không được nhìn qua…….. Ô ô ô ô ô ……..

Phó Tiểu Tiểu lần nữa nhìn thấy Cố Xa là vào ngày nghỉ phép của đoàn, Phó Tiểu Tiểu thích ăn đồ ăn vặt và chocolate nên cô lên danh sách ra một tờ giấy, sau đó mang theo túi sách màu hồng của cô, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi dạo siêu thị. Khi cô đi ra khỏi siêu thị thì cô cũng đang sách trong tay túi lớn túi nhỏ đồ ăn vặt, vui vẻ nhảy nhót trên đường, cô đứng lại ven đường cắm ống hút vào chai Yakult bắt đầu vui vẻ hút.

Lúc này trước mặt cô có một chiếc xe Bentley màu đen dừng lại, Cố Viễn thò đầu ra khỏi xe, hôm nay anh không giống mọi ngày, mặc áo thể thao màu xám, đội một chiếc mũ lưỡi chai màu đen, thái độ cũng rất thản nhiên nhẹ nhõm, Anh ta vỗ vỗ cửa xe của mình, nhìn về phía Phó Tiểu Tiểu ngoắc ngoắc tay, thấy cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cười cười, ánh mắt anh rơi vào đống túi đồ ăn vặt bên chân cô, đôi mắt to chớp chớp nói: "Cô muốn đi đâu vậy? Tôi đưa cô đi."

Phó Tiểu Tiểu ngậm ống hút bình Yakult sững sờ nhìn anh, lại lắc đầu nói: "Ngại quá, không cần đâu?"

Cố Viễn cười một tiếng, đột nhiên xoa bụng thoải mái hỏi cô: "Cô mua sữa tươi chocolate sao? Tôi đói quá."

"A, có mua, có mua. Anh chờ một chút." Nói đến chocolate đôi mắt Phó Tiểu Tiểu cũng sáng bừng lên, cúi người xuống tìm trong túi, lúc này Cố Viễn cũng đã xuống xe, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhìn giống như hai con sóc con đang tìm đồ ăn, dịu dàng nói: "Lên xe tìm đi." Anh ta vừa nói vừa chỉ chỉ về phía xe của mình, sau đó lại chỉ chỉ xuống đường nói: "Đây là chỗ cấm đỗ xe, nếu dừng lâu sẽ bị ghi giấy phạt đấy."

"Đúng ha." Nói xong Phó Tiểu Tiểu lại tự vỗ vỗ vào đầu mình, nhanh chóng ôm đống đồ lên ngồi vào ghế lái phụ. Xong xuối cô vẫy vẫy tay với Cố Viễn vẫn đang đứng bên cửa sổ xe nói: "Mau cầm luôn hai cái túi kia lên xe đi. Anh muốn nhận giấy phạt sao?"

Cố Viễn sờ mũi một cái, lắc đầu nói: "Không muốn." Sau đó cúi người mang hai túi đồ ăn còn lại lên xe, để đồ ăn lên ghế sau, nhanh chóng ngồi vào ghế lái của mình, nhìn Phó Tiểu Tiểu đã buộc xong dây an toàn đang nghiêm túc tìm kiếm trong túi, sau đó cô hơi dừng lại suy nghĩ một chút nói: "Cái đó, chỗ này tôi có rất nhiều đồ uống khác, anh có muốn không?"

"Có những cái gì?"

"Ừ, Yakult và sữa tươi."

"Tôi muốn sữa tươi."

"Được." Phó Tiểu Tiểu gật đầu một cái, lấy sữa tươi đưa cho anh ta.

"Cô muốn đi đâu?" Cố Viễn hơi liếc mắt nhìn cô gái đang cất bình sữa và kẹo chocolate, hỏi, hình như tâm trạng của anh rất tốt.

"Tôi muốn trở về đoàn." Phó Tiểu Tiểu gật đầu một cái, lúc này cô mới phát hiện mình đang ngồi trên xe người ta. Vậy mà cô lại khiến cho người đầu tư lớn nhất cho đoàn trở thành tài xế của cô……. Còn là một người tài xế đẹp trai như vậy nữa chứ…. Ách…. Nhưng khi cô nhìn những thanh chocolate và sữa tươi mà cô phải nói lời chia tay kia, âm thầm tự lấy lí do cho mình, cô cảm thấy đó là cô trả tiền xe rồi.……

Vì vậy lúc Cố Viễn nói: "Được, tôi đưa cô về." Lúc đó Phó Tiểu Tiểu gật đầu một cái, rất ngoan ngõan lộ ra nụ cười ngọt ngào, nói: "Cám ơn." Sau đó cô giơ cánh tay nhỏ nhắn lên, rất đáng yêu nói: "Tôi có thể ăn đồ ăn trong xe anh không?"

"Được, ăn đi." Cố Viễn nhìn thân thể gầy nhỏ của Phó Tiểu Tiểu, gật đầu một một cái. Sau đó trong buồng xe bắt đầu vang lên âm thanh nhóp nhép nhai đồ ăn của con sóc nào đó.

"Cô rất thích ăn đồ ăn vặt."

"Không phải." Phó Tiểu Tiểu kiên định lắc đầu một cái, một bên vẫn nhai thêm một miếng cá mực, một bên nói: "Bởi vì khi còn bé, cha, mẹ, ông ngoại và cậu, mợ, mỗi lần đến đều mang cho tôi rất nhiều đồ ăn ngon, cho nên ăn vặt chỉ là thói quen của tôi thôi."

"E hèm, ăn vặt theo thói quen?"

"Đúng vậy. Hơn nữa lúc nhỏ cơ thể tôi không được tốt, mẹ tôi nói lúc tôi sinh ra nhẹ quá, anh trai tôi cũng rất áy náy……, vậy nên mọi người đối xử với tôi đặc biệt tốt. Sau đó khi tôi sáu tuổi bị sốt cao một trận, rất nghiêm trọng, cậu tôi nói cha mẹ tôi không hề nghỉ ngơi làm các biện pháp vật lí để hạ nhiệt cho tôi, thiếu chút nữa thì tôi bị sốt đến mức trở thành cô nhóc ngốc rồi. Sau đó, cho dù tôi ăn cái gì cũng không béo lên được, anh yên tâm, cân nặng của tôi sẽ không tăng đâu, sẽ không làm mất mặt đoàn Berlin."

"Nóng sốt?"

"Đúng vậy. Lần đó tôi sốt rất cao, cha mẹ tôi nói tôi đều nhớ rõ, vì vậy nên những chuyện xảy ra trước năm sáu tuổi tôi đều không còn nhớ rõ, một chút trí nhớ cũng không có. Nhưng mà cũng có những người nói mình không nhớ được những truyền trước năm sáu tuổi, có lẽ là do tôi cũng không nhớ được cũng nên, nhưng hiện tại thì tốt rồi. Ừm."

"Thật sao?" Cố Viễn trả lời một tiếng, nhưng Phó Tiểu Tiểu không chú ý đến giọng điệu của anh ta, bởi vì cô bị tiếng sột soạt nghẹn ngào sau lưng hấp

dẫn. Phó Tiểu Tiểu tò mò quay đầu nhìn lại phía sau, cô không tin nổi, phía sau ngoài túi đồ ăn vặt của cô còn có một thùng giấy, mà bên trong lục tục lộ ra một cái đầu nhỏ đầy lông lá, con ngươi màu đen cũng nhìn chằm chằm vào Phó Tiểu Tiểu.

"Oa, là một con chó nhỏ. Thật đáng yêu. Ô ô ô." Mắt Phó Tiểu Tiểu như sáng lên, lấp la lấp lánh, đôi mắt cười híp lại thành vầng trăng khuyết. Lúc mới nhìn thấy một người đẹp trai siêu cấp như Cố Viễn thì mắt Tiểu Tiểu cũng không sáng lấp lánh đến vậy, khi cô thấy con chó nhỏ đáng yêu đến vô cùng này thì cô đã sớm nộp vũ khí đầu hàng rồi, cả cơ thể không tự giác bò về phía sau.

"Cô muốn ôm nó không?" Cố Viễn hỏi.

"Ừm." Phó Tiểu Tiểu nhanh chóng gật đầu.

Vì vậy Cố Viễn đem xe quẹo vào một chỗ cho đỗ xe, sau đó cởi dây an toàn ra, xuống xe ôm chiếc thùng kia lên, động tác của anh ta rất cẩn thận, sau khi khép cửa xe lại, hình như anh ta cũng có chút kiêu ngạo nhướng mày, đôi mắt to chớp chớp, nói: "Đây là cháu của lão gia nhà tôi."

"À." Phó Tiểu Tiểu đang đưa tay đón lấy con chó nhỏ đáng yêu, cô nghe không hiểu.

"Lúc nhỏ tôi có nuôi một con chó trắng rất lớn, nó rất có linh tính."

"Vậy làm sao lại có thể có cháu của nó?"

"Đây là con trai của con trai của nó."

"Vậy nó thì sao? Thì ra chó cũng có thể có con cháu đầy sảnh đường à?"

"Tuổi thọ của chó nhiều nhất chỉ được 14 năm thôi." Cố Viễn lắc đầu một cái, đưa tay bế con chó nhỏ kia lên đặt vào lòng Phó Tiểu Tiểu đang nhao nhao muốn thử. Phó Tiểu Tiểu vui mừng nhận lấy, đưa tay cầm chặt lấy lỗ tai của con chó nhỏ màu trắng này, d.i.ễ.n..đ.à.n..l.ê.q.u..ý..đ.ô.n, kết quả là vậy mà con chó kia lại kêu lên mấy tiếng, cả bộ lông vừa mọc trên thân đều dựng đứng lên.

Trong nháy mắt, Phó Tiểu Tiểu ngây ngẩn cả người, nhìn về con chó nhỏ đang há miệng, lại nhìn về phía Cố Viễn, lắp ba lắp bắp nói: "Xù lông. Xù lông. Mẹ tôi vẫn luôn muốn nuôi chó, mỗi lần mua sủng vật mẹ tôi đều giơ nó lên sờ sờ, cuối cùng còn hỏi người ta 'nó có thể xù lông không', nhưng tôi lớn như vậy mà mẹ tôi cũng chưa bao giờ mua được con chó như vậy, nhà tôi có rất nhiều hình ảnh của chó. Thì ra là chó thực sự có thể xù lông. Thật là thần kì. Oa. Chó của anh cùng giống với con chó trong hình của nhà tôi sao. Đôi mắt cũng giống, đen như đậu, ha ha ha ha ha." Nói xong Phó Tiểu Tiểu lại tự mình cười trước.

"Không phải con nào cũng biết, cả một đàn cháu chỉ có một mình con này biết."

"A, Vậy hay quá, nó tên là gì?" Tiểu Tiểu cẩn thận sờ sờ đầu con chó nhỏ trong ngực.

"Tiểu Tiểu."

"À?"

"Cả đàn của nó thì nó là nhỏ nhất, tất nhiên sẽ gọi nó là Tiểu Tiểu."

"Không được đâu? Không thể gọi bằng tên khác sao?"

"Tại sao? Không phải cô rất thích nho nhỏ sao?"

Nào có ai không thích mình cơ chứ, Phó Tiểu Tiểu quẫn rồi, chỉ nhắm mắt nói: "Ặc, CEO đại nhân, tên của tôi cũng là Phó Tiểu Tiểu."

"Không phải cô tên là Summer sao?" bạn học Phó Tiểu Tiểu đang quấn quýt nên không thấy được nụ cười của Cố Viễn.

Phó Tiểu Tiểu nóng nảy: "Ách…." Lúc lâu sau, cô không thể làm gì khác hơn là làm dáng vẻ vô tội nói: "CEO, nó không thể gọi bằng tên khác à?"

"Tên gì?"

"Ví dụ như chocolate."

"Vậy phải dùng chocolate của mẹ cô làm để trao đổi."

"Đồng ý." Phó Tiểu Tiểu không hiểu sao phải cống hiến chocolate nhưng vẫn thấy vui vẻ, Cố Viễn cũng nở nụ cười gian. Sau này, Phó Tiểu Tiểu mới biết, tên của cậu nhóc xù lông kia là Tiểu Tiểu Khải ……..

Tác giả: Bạn đoán anh ta là ai?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Ngoại Truyện Phó Tiểu Tiểu (3)

Cố Viễn tạo áp lực tuy có chút quá tàn nhẫn, nhưng mà ngược lại không phải không có tác dụng, ít ra những ngày sau đó của Phó Tiểu Tiểu trôi qua cũng tốt hơn, không có người nào dám trắng trợn tìm cô gây phiền toái nữa. Trong đoàn mọi người cũng đối xử với nhau hòa ái hơn, tất nhiên chỉ là ngoài mặt.

Ngày ngày dần trôi qua, trong đoàn có một sinh vật bị mọi người gọi là sóc con, chính là bạn học Phó Tiểu Tiểu. Là một nghệ sĩ múa ballet luôn có yêu cầu rất cao với dáng người, vì duy trì cân nặng của mình có người thậm chí còn chỉ dám ăn hoa Zeeland với uống nước lọc, ngay cả chút muối cũng không dám ăn, càng không nói đến đồ ăn vặt. Cho dù muốn ăn mọi người cũng đều nghiêm túc thực hiện theo chế độ ăn kiêng. Nhưng cố tình, bạn học Phó Tiểu Tiểu của chúng ta mỗi ngày đều lép bép đồ ăn trong miệng, trong túi luôn có đồ ăn vặt. Vậy mà, lại cố tình, đứa nhỏ này không hề béo lên……

Cái này thực sự là khiến người ta tức chết mà, ít nhất cũng khiến cho bạn Cố Nhan tức chết, bởi vì nhìn đôi chân dài của Tiểu Tiểu đang ngồi một bên, trong miệng vẫn đang nhóp nhép đồ ăn vặt, vậy mà mình lại không thể ăn, đây thực sự là một loại tra tấn. Vì vậy đoàn trưởng Jayson cùng tìm Phó Tiểu Tiểu để nói về tầm ảnh hưởng, vì vậy Phó Tiểu Tiểu ngoan ngoãn nhìn, khi mọi người đều ngồi nghỉ ngơi thì cô sẽ không ăn. Nhưng mới mấy ngày bạn học Tiểu Tiểu lại mang một cái cân đến trước mặt đoàn trưởng Jayson, trong miệng vẫn đang nhai chocolate, đôi mắt to tròn xanh thẳm nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt đáng yêu nói: "Đoàn trưởng, anh nhìn này, không ăn em sẽ gầy đi, không ăn em không có sức để khiêu vũ……"

Vì vậy Phó Tiểu Tiểu lại tiếp tục nhóp nhép ăn đồ ăn vặt trong đoàn. Cũng vì vậy khi đến đoàn Berlin bạn luôn nhìn thấy một mỹ nhân trong mồm nhai nhóp nhép, một cô sóc nhỏ ăn không ngừng.

Phó Tiểu Tiểu nhìn thấy Cố Viễn một lần nữa là trong tin tức. Trên màn hình tivi, tập đoàn Noah cao chọc trời đang bị một đội thị uy vây kín, mà Cố Viễn khi thấy phóng viên vây kín cũng chỉ là nét mặt vô cảm, anh ta không nhìn bất cứ ai, không trả lời một câu nào, chỉ với vẻ mặt lạnh tanh bước nhanh vào văn phòng trong cao ốc. Mà sau bóng lưng lạnh lùng của anh, có một người già nằm khóc trên đầu của đám người đang thị uy khiến người ta chú ý. Có vẻ như anh ta rất vô tình……

Trong tin tức nói, tình trạng thị uy như vậy là vì tập đoàn Noah muốn thay đổi một loạt nhân sự, trong đó có một người muốn cắt hai gian công trường lớn của Noah, mà khi công trường bị cắt trực tiếp đưa đến vấn đề một lượng lớn người bị thất nghiệp. Mà nghe nói những điều này là do một mình Cố Viễn khư khư cố chấp, cũng không được hội đồng quản trị và những nhân viên khác đồng ý.

Phó Tiểu Tiểu nhíu mày một cái, cô mở máy tính lên tìm thông tin về vấn đề này. Nhìn trong tin tức dưới tấm ảnh mặt lạnh của Cố Viễn là bốn chữ 'Mặt lạnh, thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn." (Vâng, nguyên văn là mặt lạnh thiết oản), cô không hiểu mở trừng hai mắt. Phó Tiểu Tiểu rất rối rắm, cô đưa bàn tay trái ra bắt đầu đếm những chỗ tốt của Cố Viễn, 'yêu động vật, cười lên khiến người ta mê say, thích ăn chocolate, uống được sữa tươi, nói chuyện với cô bằng tiếng Trung.' Sau đó cô lại giơ bàn tay phải lên bắt đầu kể chỗ xấu của Cố Viễn, 'nghe nói rất lạnh lùng, hình như rất lạnh lùng, ách….." Cuối cùng tay trái của Phó Tiểu Tiểu đánh bại tay phải, vì vậy, cô tạm thời cho Cố Viễn là người tốt……

Lại qua mấy ngày, thức ăn tồn trữ trong ổ sóc của bạn Phó Tiểu Tiểu không còn. Vì vậy bạn học Phó Tiểu Tiểu lại một lần nữa đi mua thức ăn. Nhưng mà lần này, không hiểu sao Phó Tiểu Tiểu lại ngồi xe đi tới trước cửa tập đoàn Noah. Những người thị uy kia vẫn còn ở đây, hơn nữa hình như khí thế còn lớn hơn trên ti vi. Còn có những người mặc áo trắng cầm hoa cúc trắng đứng trong đội ngũ khóc hu hu. Phó Tiểu Tiểu quẫn rồi, đây cũng là chuyện quá cực đoan rồi, may mắn cô và em trai không học kinh doanh……

Lúc Phó Tiểu Tiểu cầm điện thoại trong túi lên chuẩn bị nhận điện thoại, mới vừa nhận điện thoại đã nhìn thấy phía sau có một đám an ninh đi đến, Cố Viễn đang đi ra khỏi thang máy, anh ta đang đi ra khỏi đại sảnh thì bị một người già dội sơn đỏ lên người, hiện trường một mảnh xôn xao, Phó Tiểu Tiểu cũng bị dọa sợ đến kinh ngạc, điện thoại cũng thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Lúc này cô nghe thấy những người mặc áo trắng cầm hoa cúc trắng trong tay, và người già lần trước cô nhìn thấy trong tin tức hô to: "Trả mạng cho con trai tôi. Trả mạng cho con trai tôi. Anh ta chính là hung thủ, anh ta chính là hung thủ."

Mà Cố Viễn vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, trên mặt vẫn là vẻ mặt không chút thay đổi, một đôi mắt lạnh lùng, anh tự tay cản lại những nhân viên an ninh ở phía sau đang muốn tiến lên, mặc cho sơn đỏ trên người mình chảy xuống, anh ta cúi đầu nâng tay áo lên ngửi một chút, đột nhiên nói: "Bà bà, tôi thích người khổng lồ xanh hơn, người hồng nhìn đã không thấy vui rồi." Âm thanh trầm thấp của anh ta tiếp tục vang lên: "Là con trai của bà muốn nhảy lầu tự sát, không phải là tôi để cho anh ta nhảy lầu. Oan có đầu, nợ có chủ, đâu có liên quan gì đến tôi đâu?" Ánh mắt rất lạnh lùng khiến người ta sợ hãi.

Tiểu Tiểu cũng run lên vì ánh mắt kia, trong lòng cũng không hiểu nổi đang là cảm giác gì. Cô vừa nghĩ vừa kéo một người phụ nữ trung niên qua hỏi: "Đây là chuyện gì vậy ạ? Tập đoàn Noah xa thải nhiều nhân viên không có phụ cấp bồi thường sao? Sao lại xảy ra tình trạng này?"

"Cô là phóng viên à?" Người phụ nữ kia nhìn Phó Tiểu Tiểu bằng ánh mắt đánh giá hỏi.

Phó Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, sau đó cong người gật đầu một cái, hiên ngang chính nghĩa nói: "Tôi cũng vì muốn lợi ích cho công nhân, tôi muốn viết một bài báo nên muốn hiểu cặn kẽ vấn đề."

"Ồ, để tôi nói với cô nha. Tập đoàn Noah lòng dạ đen tối, xa thải những người này, nhưng chỉ trả nửa năm tiền bồi thường. Rõ ràng muốn làm nhà xưởng mới nhưng lại không nhận những công nhân làm việc lâu năm, yêu cầu chúng tôi muốn vào xưởng một lần nữa phải làm phỏng vấn, nào có chuyện như vậy chứ?"

……..

Lúc này bên Cố Viễn cũng rất gay cấn, một lần nữa anh ta lại bị đổ sơn. Còn lần này, Cố Viễn khó chịu nhắm hai mắt lại. Đối mặt với những người đang không ngừng ồn ào kia, Phó Tiểu Tiểu núp trong đám người cũng không nhìn được gì nữa rồi, cô giống như một làn khói chạy lên phía trước, đột nhiên dùng toàn bộ sức lực đẩy đổ toàn bộ những thùng sơn kia, đẩy ngã cả mấy người phía trước, sau đó nhân lúc mọi người đang rối thành một đoàn kéo Cố Viễn bỏ chạy. Trong miệng còn nói không ngừng: "Anh bị ngu à. Tại sao lại đứng yên cho người ta dội thế chứ. Nếu gia đình tôi ở đây, đã sớm dội trả rồi. Sao so với tôi anh còn không có tiền đồ hơn thế."

"Tiểu Tiểu?" giây phút Cố Viễn thấy một đôi tay nhỏ bé lôi kéo anh đi, anh cũng nghĩ ngay là cô, cả quãng đường chạy loạn theo cô nhưng vẫn mở miệng hỏi.

"Ừ, CEO, tôi là Phó Tiểu Tiểu."

"Cô dẫn tôi đi đâu vậy?"

"Đi mua dầu chuối, không thì lau kiểu gì được."

Cố Viễn nghe vậy cũng bật cười thành tiếng, kéo tay cô lại, nói: "Đừng chạy nữa, mắt tôi không mở ra được, cô giúp tôi tìm một bác sĩ để xử lí đã."

"Ặc, bệnh viện ở đâu?" Phó Tiểu Tiểu đang chạy lung tung cũng dừng lại. Nhìn xung quanh một chút cắn môi nói: "Đây là chỗ nào vậy?"

"Vừa rồi cô kéo tôi chạy về phía bên trái của công ty, nên bây giờ cứ thế chạy ngược lại thôi, sau đó xuống tầng hầm để xe đi thang máy lên tầng 32, tôi nghĩ bây giờ thư kí cũng đã gọi bác sĩ tư nhân giúp tôi rồi."

"Tôi không giúp được anh lại còn gây thêm phiền phúc cho anh sao?" Phó Tiểu Tiểu rối rắm……

"Không có, cô giúp tôi đá đổ mấy thùng sơn kia là giúp tôi báo thù rồi."

"Anh nhìn thấy sao?"

"Tôi nghe thấy âm thanh….."

Lúc Cố Viễn và bác sĩ vào phòng nghỉ rửa mặt, Phó Tiểu Tiểu ngồi ngoan ngoãn trong văn phòng của anh. Văn phòng của Cố Viễn chỉ có hai màu trắng đen, đẹp thì cũng rất đẹp, nhưng trông như mạnh mẽ quá mức, thiếu một chút mềm mại, hơn vài phần cô đơn. Phó Tiểu Tiểu nhàm chán nhưng cũng không dám làm lộn xộn tài liệu và máy tính trên bàn của người ta, vì thấy cô ghé xuống bàn trừng lớn hai mắt nhìn vào trên tủ sách, thỉnh thoảng thấy tò mò thì cũng rút ra một vài quyển lật lật mở mở. Lúc cô nhìn thấy Tư Trì Thông Giám, Phó Tiểu Tiểu cười cười, vui vẻ lật lấy vài tờ cô đã kích động thành mắt chữ o mồm chữ a, nhìn cô vừa manh lại đáng yêu. Bởi vì trên bức hình đó có mấy hình dán lạc lạc, cô thích nhất chính là chim cánh cụt lạc lạc đó.

Cũng vì vậy, lúc Cố Viễn đổi một bộ quần áo khác, rửa sạch sơn trên mặt đi ra, ánh mắt Phó Tiểu Tiểu nhìn anh có mấy phần mất tự nhiên và ánh sáng nghịch ngợm.

"CEO, anh tắm xong rồi sao?"

"Ừ." Anh gật đầu một cái, dụi dụi con mắt.

"Anh cũng thích chim cánh cụt lạc lạc sao?"

Cố Viễn nâng hàng mi dài lên, đôi mắt đỏ bừng nhìn về phía Phó Tiểu Tiểu với ánh mắt nghi ngờ, lắc đầu một cái.

"A……" Phó Tiểu Tiểu đáp một tiếng, đôi mắt xinh đẹp đảo lia lịa, đột nhiên lại giống như nhụt chí hơi cụp mắt xuống. Cô mở vỏ của một thanh chocolate ném vào miệng, suy nghĩ một chút lại đưa cho Cố Viễn một thanh, sau đó nghiêm túc nói: "Tôi kéo anh đi bởi vì không muốn nhìn thấy anh bị dội tiếp, anh không phải cám ơn tôi, người nhà họ Phó chúng tôi rất hiền lành. Nhưng mà, CEO, Tiểu Tiểu thật tò mò, lúc mới bắt đầu rõ ràng anh có thể tránh thoát mà. Tôi nhìn thấy trước khi bà cụ kia hắt sơn thì anh cũng có phản ứng mà, ngón tay của anh hơi động đậy."

Cả phòng chìm trong yên lặng, Cố Viễn nhìn Phó Tiểu Tiểu một chút, sau đó mới ngồi xuống dựa lưng vào ghế, đột nhiên vươn tay về phía Phó Tiểu Tiểu giống như đứa trẻ đang cò kè mặc cả, nói: "Cô cho tôi thêm một thanh chocaolate nữa thì tôi nói cho cô biết."

Phó Tiểu Tiểu quẫn rồi, liếc anh ta một cái bằng ánh mắt khinh bỉ, bĩu bĩu môi, cúi đầu lấy một thanh chocolate trong túi ra ngoài, suy nghĩ một chút lại lấy thêm một thanh nữa, nói: "Được, cho anh hai thanh."

"Ha ha ha." Cố Viễn cười cười, bóc vỏ thành chocolate ném vào miệng, mới nói: "Là tôi cố ý, mọi người luôn dễ dàng đồng tình với kẻ yếu, mà hình tượng của bọn họ trước mặt những người không hiểu chuyện vẫn luôn là những kẻ yếu. Những người này tới gây chuyện đều là những kẻ sâu mọt trong xưởng, cả ngày chơi bời lêu lổng ăn uống miễn phí. Bọn họ sợ bị xa thải khỏi chỗ này khi đi chỗ khác sẽ không thể tìm được công việc như vậy. Nhưng nơi đây không phải Trung Quốc, lớn tuổi thì không tìm được công việc. Ở chỗ này, là người công nhân chân chính thì đi tới chỗ nào cũng có thể tìm được việc làm. Giống như những người lao động thực sự của công xưởng đã sớm đến phỏng vấn lại và được nhận vào làm tiếp rồi."

"Vậy nếu như bọn họ dội là acid sun-phu-ric thì sao?"

“Đương nhiên là tôi có chuẩn bị.”

“Nha.” Phó Tiểu Tiểu nghiêm túc gật đầu một cái, sau đó đột nhiên cô lại nhìn Cố Viễn nheo mắt cười, đôi mắt đẹp muốn chết nhưng kết hợp với tiếng cười khanh khách khiến cho người ta thấy có mấy phần đáng yêu không nói hết. Đúng vậy, Cố Viễn nói, cũng không phải chuyện gì quá buồn cười. Vì vậy, Cố Viễn ngồi thẳng người dậy, nghiêng đầu đánh giá Phó Tiểu Tiểu đang cười đến cong cả người lại.

“Chơi vui vậy sao?”

Lắc đầu.

“Tôi cong cô ngứa rồi à?”

Lắc đầu.

“Ngốc.” Cố Viễn cũng không tự giác nở một nụ cười. Một lát sau, Phó Tiểu Tiểu cuối cùng cũng dừng lại, cười gượng hai tiếng, sau đó nói bằng giọng điệu rất vui vẻ: “Anh không cần nói với tôi những chuyện này, tôi cũng không muốn biết mà.”

“Phó Tiểu Tiểu, là cô hỏi tôi.” Cố Viễn hơi híp mắt hất mặt nói.

“Hắc hắc.” Bạn sóc con nào đó lại ăn thêm một viên thoại mai đinh, nói: “Cho nên tôi rất vui vẻ. Cha tôi nói, nếu có người nguyện ý nói lời nói thật với con, đó chính là chuyện rất khó có được, phải biết quý trọng. Anh vừa nói với tôi là lời nói thật, tôi cảm thấy, tôi rất vui vẻ. Ha ha ha ha……. CEO, Anh là đồng bào đầu tiên tôi nhìn thấy sau khi đến nước Đức, cũng là người đầu tiên nói tiếng Trung với tôi ở đây, hơn nữa bây giờ anh lại nói thật với tôi. Tôi rất vui vẻ. Bây giờ tôi không quan tâm anh có lạnh lùng hay không lạnh lùng, tôi không hề cảm thấy…… Anh cười lên đẹp mắt như vậy thì sao là người lạnh lùng được chứ, rõ là……..”

Nói xong đột nhiên cô nhìn thẳng vào ánh mắt của Cố Viễn nói: “Chuyện đó, mặc dù anh là người tài trợ lớn nhất cho đoàn chúng tôi, nhưng tôi cũng sẽ không tìm anh để đi cửa sau. Mặc dù nhìn qua thì anh là người rất có tiền, nhưng tôi lại không tham tiền của anh. Còn nữa, mặc dù nghe nói anh đã có bà xã, nhưng tôi là bạn của anh nên không liên quan đúng không? Vậy từ hôm nay bắt đầu, anh chính là bạn của Phó Tiểu Tiểu. Tôi sẽ bảo kê cho anh.” Nói xong Phó Tiểu Tiểu kiêu ngạo vỗ vỗ ngực mình. Dù sao cũng là con gái của Bảo Bối, thần thái này đặc biệt giống khi Cố Bảo Bối kiêu ngạo….

Khóe miệng Cố Viễn vốn đang cười cũng cứng đờ, nhìn Tiểu Tiểu chân thành thẳng thắn, hốc mắt cũng không tự củ được phiếm hồng, nhưng anh lại nhịn xuống, cười nói: “Lấy cái gì để bảo kê cho tôi? Lại giúp tôi đẩy thùng sơn, đẩy ngã người sao?”

“Ách…… Chuyện này có thể suy tính lại…….. Nếu như có ngày đó thì tôi sẽ giống hôm nay cố gắng ăn thật nhiều đồ ăn để có sức hơn……” Phó Tiểu Tiểu xoa xoa bụng, hàm hồ gật đầu..

“Thôi, sau này đừng làm việc lỗ mãng như vậy nữa, lần sau không được làm như vậy nữa.”

Phó Tiểu Tiểu rụt cổ một cái, suy nghĩ một chút lại chuyển động đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Cố Viễn, thấy mắt anh ta đang đỏ bừng lên nhìn mình, đột nhiên cảm thấy anh ta thật đáng thương. Suy nghĩ một chút lại dùng động tác cha hay dụ dỗ mẹ, lá gan lớn đi tới bên cạnh anh ta sờ đầu anh ta nói: “Tôi nghe người ta nói, lúc anh 19 tuổi đã phải một mình đấu với một đoàn sói lớn. Vậy có phải anh rất vất vả không? Vậy tôi là mùa hè nho nhỏ, có phải anh nên tới hóng mát một chút không? Chỗ này tôi có rất nhiều chocolate mẹ tôi làm, lần này còn cả cha tôi làm nữa, anh có cần không?”

Cố Viễn vì động tác của cô mà thành ngớ ngẩn, trong đầu anh ta đột nhiên hiện lên hình ảnh năm đó, Tiểu Tiểu được cha ôm trong ngực, nhắm chặt hai mắt, cả người đỏ bừng, tiếng khóc cũng nức nở nghẹn ngào giống như con mèo nhỏ. Còn cả hình ảnh lúc năm xưa khi anh ta đi khỏi nhà, ngày ông ngoại, bà ngoại mang theo anh và Tiểu Khải rời đi, cô và Tâm Ngô, Tử Ngọc cùng nhau ôm chặt lấy cánh cửa, kêu khóc không cho anh ta rời đi. Anh vẫn luôn nhớ, hình ảnh khi đó cô mắt cô đỏ bừng lên vì khóc thút thít không ngừng, thở không ra hơi, cả cơ thể nhỏ bé yếu ớt cũng phát sốt lên…...

Thời gian trôi qua rất vui vẻ, vật nhỏ luôn chạy theo phía sau anh: “Cậu nhỏ, cậu nhỏ”. Cô gái nhỏ giống như cái đuôi của anh năm nào bây giờ cũng đã thành một cô gái lớn như vậy…..

Vì vậy, dưới ánh mắt chờ mong của Phó Tiểu Tiểu, Cố Viễn cười một tiếng, hiện lên hai lúm đồng tiền, nặng nề gật đầu một cái nói: “Được.”

Tác giả: tuổi thơ của An An và Tiểu Tiểu cùng với tuổi thơ của đám bánh bao toàn bộ đều trong chuyện xưa của anh họ và Thư Sảng, không muốn nói nhiều ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Tin Tức Nhà Họ Phó

Từ sau khi Phó Tiểu Tiểu trở thành cửa hàng đồ ăn vặt của Cố Viễn, về đến nhà đã gọi điện em trai Tử Ngọc thăm dò quân tình.

Tại sao không gọi điện cho anh trai Tâm Ngô, bởi vì Tâm Ngô lập trí thành một bác sĩ, khi Tiểu Tiểu tiến vào đoàn Berlin, thì Tâm Ngô cũng thi đậu đại học Thanh Hoa ở Bắc Kinh, tiến vào học viện y học không có ở nhà…….

Rất nhanh Tử Ngọc đã nhận điện thoại, vừa mở miệng đã nóng bỏng gọi: "Chị ơi…"

"Ừ." Phó Tiểu Tiểu ở đầu này điện thoại cũng có chút luống cuống, hô to: "Tử Ngọc, chị rất nhớ em đó."

Phó Tử Ngọc rất vui mừng, nhưng vẫn kiêu ngạo nói: "Tốt nhất là như vậy. Nhưng mà chị gọi điện cho em là vì nghĩ đến em sao? Phó Tiểu Tiểu?"

"Ách…. Tiểu tử thối……. Lúc em còn mặc quần yếm thì chị đây đã biết nói chuyện rồi đó….." Phó Tiểu Tiểu ờ mũi một cái, có chút chột dạ.

"Nhưng khi em bắt đầu làm toán khó thì chị ngay cả chín bảng cửu chương cũng không thuộc."

"Được rồi, em là người lợi hại nhất, về sau em sẽ kiếm tiền nuôi chị được chưa?"

"Nếu như không ai thèm lấy chị, vậy thì em sẽ nuôi chị." Bên kia điện thoại hừ hừ hai cái, sau đó miễn cưỡng nói: "Nói đi, chị có chuyện gì vậy hả?"

"Ặc, gần đây cha mẹ có bận rộn chuyện gì không?"

"May mắn, gần đây mẹ chụp một số quảng cáo từ thiện. Ông ngoại bị cảm một chút, mấy ngày nay cha đều đánh cờ với ông ngoại, mẹ phụ trách ngồi bên cạnh nhìn và pha trà."

"A, vậy thì tốt." Phó Tiểu Tiểu thở ra một hơi, vỗ ngực một cái mới nói tiếp: "Chị muốn nhờ cha mẹ làm nhiều chocolate một chút rồi gửi cho chị."

"Không phải mẹ mới gửi cho chị sao?" Tử Ngọc hơi dừng một chút, sau đó âm âm nói: "Chị thành thật nói cho em biết, có phải gần đây chị quá tham ăn nên ăn nhiều đúng không?"

"Không có đâu?"

"Chị có làm nũng cũng vô dụng. Em sẽ bảo cha mẹ không làm chocolate gửi cho chị nữa, chị không thể chỉ ăn đồ ăn vặt mà không ăn cơm biết không? Hả? Nghe rõ chưa?" Một người em trai nào đó bắt đầu lên giọng…..

"Em lớn hay chị lớn hả? Chỉ có mình em mới suốt ngày trông nom đông trông nom tây thế đấy. Chị muốn nhiều hơn một chút không phải để chị ăn, là để cho bạn chị ăn cùng. Nếu không sắp xếp cân nặng của mình ổn thỏa thì sao chị có thể nhảy ballet được chứ. Chị cũng không phải không biết. Oa oa oa…."

"Bạn bè?" Nhưng nghe cô nói xong…… Tử Ngọc lại nhảy lên, kích động hơn bình thường nói: "Chị tạm thời đừng kết giao bạn bè, đoàn Berlin cạnh tranh kịch liệt như vậy, chị đừng có móc hết tim phổi của mình ra đối với người ta rồi để người ta gài bẫy. Hơn nữa lòng ghen tỵ của con gái là mạnh nhất, đục khoét nền tảng của mình đều là bạn thân, chính chị cần cân nhắc một chút, đến lúc đó chị bị gài bẫy rồi thì có tìm em khóc em cũng không để ý đến chị đâu."

"Phó Tử Ngọc, thế giới tốt đẹp vậy mà hơi em cứ hình dung ra nó kinh khủng như vậy hả. Hơn nữa bạn chị là một người con trai á."

"A." Phó Tử Ngọc bên kia điện thoại ngây ngẩn cả người: "Phó Tiểu Tiểu, không phải chị không thích qua lại với con trai sao?"

"Ách……. Thật sao?" Phó Tiểu Tiểu mở ngăn kéo lấy ra chiếc khăn tay mà Cố Viễn dùng để trao đổi chocolate với cô, đặt trước mũi hít hà, nhỏ giọng nói: "Chị không biết, đúng vậy, ừ, cảm thấy những người con trai khác rất bẩn thỉu, ngay cả con trai trong đoàn cũng rất nhiều vẻ mặt. Nhưng khi anh ta cười lên có hai lúm đồng tiền rất đẹp. Anh ta còn thích ăn chocolate, anh ta nói tiếng Trung với chị, anh ta còn có một con chó biết xù lông như mẹ muốn. Khi chị khóc anh ta không hỏi tại sao chị khóc, chỉ hỏi chị là muốn ăn chocolate, anh ta dùng khăn lau nước mắt để đổi lấy chocolate, khiến cho chị không bị mất thể diện. Hơn nữa chị nói cho em biết một bí mật, chị luôn cảm thấy trên người anh ta có mùi vị giống cha…"

"Phó Tiểu Tiểu, chị yêu rồi."

"Không có, anh ta kết hôn rồi."

"Phó Tiểu Tiểu, chị có chết cũng đừng làm bậy. Hủy đi nhân duyên của người ta sẽ bị xui xẻo mười năm đó, đừng làm như vậy. Nếu để cha biết thì chị sẽ bị phạt không chỉ là đứng góc tường một tuần lễ thôi đâu, chị biết không?"

"Tử Ngọc, em không cần phải trưởng thành sớm như vậy? Chị nói anh ta là bạn chị, em không nghe thấy à?"

"Chị."

"Ừ."

"Chị, chị nghe cho rõ, có lẽ mới đầu người mới vào đoàn Berlin sẽ rất cực khổ, nhưng mà con đường để người ta trưởng thành không có đường tắt để đi. Tính cách yếu ớt không đủ để lột xác cho một cô gái, chỉ có đau khổ ngăn cách mới có thể đi đến chiến thắng. Cho nên, chị đừng làm việc gì sai trái." Nói xong Tử Ngọc lại nói thêm một câu: "Cho dù toàn thế giới không cần chị, nhưng chúng ta vẫn mãi yêu chị." Sau đó cậu hơi dừng một chút, lại trở

nên miễng cưỡng nói: "Nhưng may mắn là chị cũng ít gây chuyện."

"Thằng nhóc thối, chị luôn hiểu mà. Chị cũng yêu em và mọi người." Phó Tiểu Tiểu xoa xoa vành mắt đã hồng lên, cười cúp điện thoại. voicoi08#dien#dan#le#quy#don

Không tính cả An An thì nhà họ Phó có ba đứa nhỏ, Phó Tâm Ngô rất giống Phó Quân Nhan, đứa nhỏ này tính tình từ nhỏ đã rất bình tĩnh, làm việc thỏa đáng, gặp chuyện gì cũng luôn mỉm cười, không hề thấy đứa nhỏ này phát giận bao giờ, coi như bạn có mắng nó thì nó cũng chỉ nhìn bạn bằng ánh mắt bình tĩnh, nhìn đến khi bạn không thể thốt lên lời, chỉ muốn nhìn nó mỉm cười. Mà Phó Tử Ngọc lại không như vậy, lúc Tâm Ngô còn trong bụng Cố Bảo Bối đã khiến cô ăn không ít khổ, Bảo Bối mang thai nó còn khổ hơn là mang long phượng thai, đứa nhỏ này cũng rất xảo quyệt, lúc sinh Tiểu Tiểu và Tâm Ngô Bảo Bối không đủ sữa nên cho hai nhóc kia ăn thêm sữa ngoài, hai nhóc kia lúc mới bắt đầu cũng nức nở nghẹn ngào khóc mấy tiếng, nhưng sau đó cũng chịu ngậm bình sữa uống. Nhưng Phó Tử Ngọc lại không vậy, đứa nhỏ này trừ sữa mẹ thì ngay cả nước cũng không chịu uống…….. Khiến cho Cố Bảo Bối gấp gần chết….

Sau lớn lên cũng vậy, bất kì một chút động tĩnh to nhỏ nào cũng là do thằng nhóc này gây ra. Khi đó thằng nhóc này còn ôm Tiểu Khải, rất lông của Tiểu Khải, nhéo Tiểu Khải khiến nó phải nhe răng ra hù dọa nhóc. Kết quả là bạn nhỏ Tử Ngọc vậy mà lại hôn một cái lên gần mặt Tiểu Khải. Lúc được ba bốn tuổi, thằng nhóc này gây sự không ngừng, Cố Tiểu An cũng không đuổi kịp nó. Kết quả mỗi lần như vậy Phó Tử Ngọc sẽ bị Phó Quân Nhan sách vào phòng giáo huấn một mình nó, nhưng mỗi lần ra ngoài nó đều nở nụ cười hi hi, dương dương tự đắc nhìn Tiểu Tiểu và Tâm Ngô nói: "Nhìn kìa, cha yêu em nhất, cha dạy em nhiều nhất." Khiến cho người một nhà tức đến mức chỉ biết im lặng nghiến răng…. Nhưng cố tình thằng nhóc này lại quá thông minh, nó làm chuyện gì cũng đều tốt đẹp, nhưng hết lần này đến lần khác là biết làm được nên so với người khác đều làm tốt hơn. Hơn nữa nó cũng rất yêu gia đình mình, yêu người thân của nó, chỉ là biểu hiện không quá rõ ràng mà thôi. Sau đó mọi người nó, đứa bé này nhà họ Phó có chữ 'hiệp' trên người.

Cho nên, trước khi Phó Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho cha mẹ làm nũng khoe mẽ thì bạn nhỏ Phó Tử Ngọc cũng vội vàng chạy đến trước mặt cha mẹ, xử lí sự tình giải thích hết một loạt vấn đề. Có hai kết quả mà bạn Phó Tử Ngọc giải thích đến, một là chị nhóc Phó Tiểu Tiểu thành công phá tan cuộc hôn nhân của người ta, lên chức tiểu tam. Loại thứ hai chính là chị nhóc bị người khác đá tung, khóc đến mức như con chuột mắc dịch trở về. Chỉ kết luận là, bất kể kết quả của chị ấy có ra sao thì gia đình ta cũng đều bao dung che chở cho chị, yêu chị.

Cố Bảo Bối và Phó Quân Nhan nghe xong, mặt mày nhăn lại thành một đường, cuối cùng Cố Bảo Bối sách thằng nhóc đến phòng dạy dỗ một trận, còn cắt tiền tiêu vặt của nó trong một tháng. Tử Ngọc tìm Phó Quân Nhan khóc lóc kể khổ, công tử Quân Nhan nhìn con trai nhỏ của mình, sờ sờ đầu nó nói: "Thằng nhóc này, con biết quá nhiều rồi….." Quẫn……

Phó Tiểu Tiểu thành thật, trong điện thoại cha hỏi cô chuyện gì cô cũng đều ngoan ngoãn trả lời. Chẳng qua khi cha hỏi: "Cố Viễn có thích ăn đường không?" lúc đó Phó Tiểu Tiểu ảo não lắc đầu một cái trả lời: "Tiểu Tiểu không biết."

Sau đó Phó Quân Nhan ở đầu kia nói: "Lần sau con hỏi Cố Viễn một chút nhé. Hơn nữa con phải chăm sóc anh ta thật tốt đấy, con phải làm được biết không nào?"

Phó Tiểu Tiểu quẫn rồi, khoe khang nói: "Con không phải chăm sóc anh ta, con là, con chỉ là thấy hắn thật đáng thương, hơn nữa anh ta rất thích ăn chocolate, con chó nhỏ của anh ta cũng có thể xù lông, anh ta cười lên có hai lúm đồng tiền thật đáng yêu. Con cảm thấy anh ta rất đáng thương, hơn nữa đồ ăn vặt của anh ta là do con cho."

Phó Tiểu Tiểu không biết, bên này điện thoại Phó Quân Nhan đang cầm bảng điều tra trong tay, vừa nghe điện thoại vừa gật đầu với Cố Bảo Bối. Mắt hai người đều đỏ bừng lên, Cố Bảo Bối oa một tiếng khóc lên, xoay người muốn vọt về phòng chuẩn bị hành lí, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "An An của tôi, An An của tôi."

Phó Quân Nhan nhanh tay lẹ mắt kéo Cố Bảo Bối đang hấp ta hấp tấp lại, nói: "Bảo Bối ngốc nghếch, em làm gì vậy? Bây giờ em muốn đi trói đứa nhỏ về sao?"

"An An sẽ trở về cùng chúng ta. Nó nhất định cũng muốn trở về cùng chúng ta."

"Em á. Không nên gấp. Ông ngoại và bà ngoại của nó cũng lớn tuổi rồi, họ không chịu được loại hành hạ này của chúng ta đâu, đừng làm rộn mà."

"Vậy phải làm sao bây giờ, em muốn An An. Ai dám đổ sơn vào người em trai em chứ, thật là đáng đánh đòn. Hà hà…. Anh tìm giúp em một người dội trả người đó hai thùng đi. Vẫn là con gái em có tiền đồ."

"Khụ khụ." Phó Quân Nhan trợn tròn mắt cười cười, vuốt vuốt đầu cô, kéo Cố Bảo Bối vào ngực. Bọn họ sinh con sớm, điều kiện cuộc sống của hai người cũng tốt, nên được bảo dưỡng tốt. Đứa nhỏ cũng đã lớn như vậy, nhưng nhìn qua bọn họ vẫn rất trẻ, vẫn đẹp trai, vẫn mĩ lệ như cũ, năm tháng chỉ khiến cho trên người họ có thêm mấy phần khí chất, mấy phần mềm mại uyển chuyển. Mà họ đều giành cho nhau tình yêu và sự bao dung, còn cả tình cảm triền miên không ngừng cũng vì năm tháng mà trở thành bình thản đạm bạc đến không thấy….

"Em rất nhớ An An, em rất nhớ Tiểu Khải, Phó Quân Nhan ……"

"Anh hiểu rõ……"

"Vậy chúng ta đến đánh bất tỉnh An An rồi vác về được không?"

"Em lỡ sao….?"

“Không lỡ…..”

“Đừng nóng vội, để Tiểu Tiểu dẫn nó về thôi……..” Phó Quân Nhan sờ sờ đầu cô nói.

“Tiểu nha đầu kia không nhớ cái gì thì làm sao có thể nhận ra An An chứ.”

“An An nhận được Tiểu Tiểu là tốt rồi.”

“Anh chắc chắn không?” Cố Bảo Bối nghi ngờ ngẩng đầu lên, lúc An An rời nhà đi thì Tiểu Tiểu vẫn chỉ là một đứa nhỏ……

Phó Quân Nhan gật đầu một cái, nở nụ cười với Cố Bảo Bối. Cố Bảo Bối đưa tay sờ sờ giọt nước mắt trong hốc mắt, cọ mặt vào ngực Phó Quân Nhan, nhỏ giọng nói: “Vậy thì chờ thêm một chút, cũng đã chờ nhiều năm như vậy rồi mà. Nhiều năm như vậy tìm không được, bây giờ chỉ là chờ thêm mấy ngày thôi mà.”…

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Ngoại Truyện Phó Tiểu Tiểu (4)

Cha mẹ rất nhanh chóng gửi tới rất nhiều đồ ăn ngon, hơn nữa còn có hai bình sữa bột to. Phó Tiểu Tiểu không biết nói gì, cô buồn bực gọi điện thoại về nhà, nói: “Mẹ, mẹ gửi cho con nhiều như vậy thì con ăn uống đến bao giờ mới hết đây?”

Cố Bảo Bối nghe xong chỉ cười, ở đầu kia điện thoại khoát khoát tay nói: “Cũng không phải là cho con, toàn bộ đồ ăn vặt là cho người bạn kia của con đấy, con biết không? Không cho phép con ăn một mình, nhớ phải cho người ta ăn cùng nữa đó.”

Vì vậy Phó Tiểu Tiểu lại một lần nữa bó tay. Để cho cô mang hai hộp sữa bột to đưa cho một người đàn ông, việc này thật là có chút…… Không phải là ý kia chứ….. Rối rắm quá đi……

Lúc Phó Tiểu Tiểu kéo vali hành lí nhỏ đến cửa tập đoàn, rất thần kì là bảo vệ không hề ngăn cô lại, sau đó cô đi vào thang máy lên tầng, thư kí ngồi bên ngoài phòng làm việc thấy cô cũng chỉ gật đầu một cái. Trong lòng Phó Tiểu Tiểu cảm thấy tập đoàn Noah quá thoải mái rồi, lúc cô đến khách sạn của mẹ cũng còn bị ngăn lại rất nhiều lần…..

Trong phòng làm việc, Cố Viễn mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, ống tay áo tùy ý gấp lên. Đôi mắt to không di chuyển nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính, vẻ mặt rất nghiêm túc, thỉnh thoảng lại vươn tay cầm cốc cafê trên bàn uống một ngụm. Nghe tiếng mở cửa cũng không quay mặt sang nhìn xem ai đến.

Trong phòng làm việc thực sự quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức nghe được tiếng nhai bánh quy nho nhỏ trong miệng Tiểu Tiểu, khiến cô ngại ngùng không dám ăn nữa, vốn cô đang ăn như hổ đói cũng phải nhanh chóng nuốt miếng bánh trong miệng xuống, sau đó bị nghẹn đến mức ho lên khụ khụ. Dưới tình huống như vậy, lá gan của Phó Tiểu Tiểu cũng lại lớn lên một lần nữa, cô nhanh chong xông lên phía trước cướp cooxc cafê của Cố Viễn, uống ừng ực mấy ngụm mới thấy thoải mái hơn.

Nhìn vào ánh mắt ngạc nhiên của Cố Viễn, Phó Tiểu Tiểu gãi gãi đầu, ngẩng mặt nở nụ cười khúc khích, nói: “CEO, thiếu chút nữa là tôi bị sặc chết rồi…..”

Nói sau cô mới chậm chạp sờ khóe miệng của mình, ngạc nhiên kêu lên: “Oa oa oa. Anh dùng cốc cafê uống sữa tươi.”

Lúc này ánh mắt Phó Tiểu Tiểu cũng roi xuống màn hình máy vi tính, vì vậy cô lại lần nữa ngạc nhiên hét to: “A, lạc lạc.”

Thậm chí lại có người cầm cốc cafê để uống sữa tươi, sau đó dùng gương mặt nghiêm túc mở máy tính xem hình ảnh lạc lạc. A ha ha ha ha ha ha ha ha. Phó Tiểu Tiểu buồn cười chết mất, vì vậy cô rất vô duyên ôm bụng chỉ vào Cố Viễn cười không ngừng.

Mà Cố Viễn lúc này bị bắt tại trận cũng đỏ bừng mặt, cướp lại cốc cafê của mình, quay mặt đi không thèm liếc Tiểu Tiểu cái nào, nhưng mà, lỗ tai đỏ đến không chịu được……..

Phó Tiểu Tiểu cười một lúc xong cũng không cười nữa, cô nhớ đến cha cô từng nói mình phải tôn trọng sở thích của người khác, hơn nữa lạc lạc và sữa tươi cũng đều là những thứ cô yêu thích. Vì vậy cô nháy mắt mấy cái, nghịch ngợm đưa đầu ngón tay chọc chọc vào lỗ tai đỏ bừng của Cố Viễn. sau đó lại nhanh chóng nhảy mấy cái về phía cái cửa kéo vali hành lí nhỏ đến. Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất mở vali hành lí ra nói: “Tôi bảo mẹ tôi làm nhiều chocolate một chút rồi gửi cho tôi, nhưng mẹ tôi không chỉ gửi chocolate mà còn gửi rất nhiều đồ ăn ngon. Anh nhìn này, tôi còn phải dùng vali hành lí để kéo đi đấy.”

Nói xong, Phó Tiểu Tiểu lấy từng túi, từng túi vất ra mặt đất, vừa vất ra ngoài vừa nói: “Đây là chocolate cha mẹ tôi cùng nhau làm, còn đây là sữa bột. Đây là bánh bích quy cafê, đây là xoài can, đây là dứa can, đây là gì nhỉ? À, là bánh quy chó……..”

Mà khi cô nói xong thì Cố Viễn cũng đã đẩy ghế đi đến, anh cũng ngồi chồm hổm xuống, nhìn từng món đồ ăn vặt anh không thể quen thuộc hơn đang nằm trên mặt đất, lại nhìn về phía Phó Tiểu Tiểu đang giống như con sóc con đi tìm ăn, nhịn sự chua sót trong lòng hỏi: "Cha mẹ cô có khỏe không?"

"Khỏe." Phó Tiểu Tiểu vô ý thức gật đầu một cái, sau đó giơ túi bánh quy chó lên, vỗ đầu một cái, chậm chạp nói: "Có thể là tôi nói với mẹ là anh có con chó biết xù lông nên mẹ tôi chuẩn bị cho nó đấy."

"Ừ." Cố Viễn gật đầu một cái, nhận lấy túi bánh quy cho chó kia, cười cười khi nghĩ lại quá khứ, sau đó dưới con mắt kinh ngạc của Phó Tiểu Tiểu lấy từng túi từng túi thức ăn đặt lai trong va li hành lí, kéo khóa lên. Sau đó anh ta nói: "Cô ngồi như vậy không mệt sao? Đứng lên ngồi vào ghế sofa đi."

"Nhưng tôi muốn đưa đồ ăn vặt cho anh mà." Phó Tiểu Tiểu không hiểu tại sao anh lại cho hết vào vali.

"Không cần, tôi đều thích."

"A." Phó Tiểu Tiểu ngơ ngác, liếm liếm đầu lưỡi, cố gắng đè nén vẻ mặt mình nói: "Thế nhưng bên trong này vẫn có đồ ăn anh không thích ăn mà đúng không, CEO?"

"Cái nào?"

"Cha mẹ tôi chỉ nhớ gửi đồ cho anh, nhưng lại quên mất phần của tôi……" Phó Tiểu Tiểu nuốt nước miếng một cái, nhăn nhó chọc chọc vali hành lí.

"A, cô thích ăn cái gì?"

"Cái gì tôi cũng thích. Nhưng mà chỗ tôi vẫn còn sữa tươi."

"Vậy cô hát cho tôi nghe một bài đi." Cố Viễn nói, nhìn vào đôi mắt màu lam long lanh của cô cười cười. diễnđànlêquýđôn.com

"Anh muốn nghe bài gì? Tôi hát All I ask for you cho anh nghe nhé. Cha tôi rất thích nghe mẹ tôi hát bài này."

Cố Viễn gật đầu, sau đó Phó Tiểu Tiểu đứng nghiêm ngay ngắn, hắng giọng một cái, hát lên: No more talk of dark¬ness,

For¬get these wide-eyed fears.

I'm here, noth¬ing can harm you -

My words will warm and calm you.

Let me be your free¬dom,

Let day¬light dryy¬our tears.

I'm here, with you, be¬side you,

To guard you and to guide you.

Say y¬ou love me ev¬ery wak¬ing mo¬ment,

Turn my head with talk of sum¬mer¬time

Say y¬ou need me with you, now and al¬ways

Promise me that all you say is true

That's all I ask of you.

Let me be your shel¬ter,

Let me be your light.

You're safe. No one will find you

Your fears are far be¬hind you"

"Không cần lo lắng suy nghĩ về đêm đen, đem sự sợ hãi vào quên lãng, tôi đang ở đây, không điều gì có thể tổn thương đến bạn. Ngôn ngữ của tôi mang đến cho bạn sự ấm áp, cho bạn sự yên bình. Để tôi làm sự tự do cho bạn, để ánh mặt trời lau đi nước mắt của bạn, Tôi đang ở đây, ở bên cạnh bạn, bảo vệ bạn, hướng dẫn bạn. Nói cho tôi biết, bạn ở đây, một giây phút thanh tỉnh đều yêu tôi, khiến mùa hè lại hiện lên trong đầu tôi, nói cho tôi biết bạn cần có tôi làm bạn, từ bây giờ tới vĩnh viễn. Đồng ý với tôi, tất cả những điều bạn nói đều là chân thực, đây là mong muốn duy nhất của tôi với bạn, để tôi trở thành nơi bạn tránh nạn, để tôi làm hào quang cho bạn, để bạn an toàn, không ai có thể tìm ra bạn…… những điều sợ hãi cũng không còn bên bạn……."

Phó Tiểu Tiểu hát xong, sau đó cô nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu nhìn về phía Cố Viễn đang thất thần, đột nhiên gương mặt nhỏ nhắn cũng cúi xuống, âm thầm hỏi: "Không phải anh nên vỗ tay sao?"

Cố Viễn rất lâu cũng không có động tĩnh.

Vì vậy Phó Tiểu Tiểu lại thành tốn hơi thừa lời, thở phì phì bực tức nói: "Không hay sao?"

Cố Viễn lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn thấy cô đang trừng mắt nhìn anh, anh nghiêng mặt sang một bên cười một cái nói: "Tôi cảm thấy bài hát này không thích hợp với cô."

"Vậy bài nào thích hợp với tôi?" Phó Tiểu Tiểu tức giận thực sự.

Cố Viễn lại lắc đầu một cái không nói lời nào. Anh đứng lên cầm áo khoác tây trang treo trên móc lên, nhìn về phía Phó Tiểu Tiểu đang tức giận nói: "Đi thôi, tôi đưa cô đi ăn cơm."

"Vậy những thứ này thì phải làm sao đây?" Phó Tiểu Tiểu vẫn không nhúc nhích, vừa nghe đến ăn cái gì cô cũng quên, nhưng lại nghĩ đến vali đồ ăn ngon, vì vậy đôi mắt thông minh đảo quanh, cô ngồi cạnh cái vali thà chết không chịu đi.

Cố Viễn nhìn chỉ thấy buồn cười, bất đắc dĩ gõ gõ vào đầu cô, đưa tay kéo cô đi, sau đó thở dài nói: "Chờ khi trở về tôi chia cho cô một nửa. Hiện tại để tôi đáp lễ trước đi, tôi dẫn cô đi ăn đồ ăn ngon."

Nhưng mà trên đường Cố Viễn đi Phó Tiểu Tiểu đi ăn lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Bởi vì tầng hầm của công ty có một đám lưu manh đang cầm gậy gộc, nhìn qua hình như là đang chờ Cố Viễn, vừa nhìn thấy ánh, những người đó như ong vỡ tổ xông về bên này, không nói hai lời bắt đầu vung gậy về phía anh, hình như Cố Viễn cũng quá quen với cảnh này, vẻ mặt anh trở nên rất lạnh, phản ứng đầu tiên chính là đẩy Phó Tiểu Tiểu vào xe, nhanh chóng nói một câu: "Không được phép ra ngoài." Sau đó gấp tay áo lên quay người công kích về phía mấy người kia.

Lúc Phó Tiểu Tiểu vẫn chưa hoàn hồn thì Cố Viễn đã tay không đánh nhau với đám người kia, hình như anh ta óc học võ, quyền cước rất đẹp mắt, cẳng chân cũng rất có lực, nhưng anh vẫn chỉ là tự vệ mà không hề đánh người. Điều này khiến cô bắt đầu lo lắng, sau đó bình tĩnh núp trong xe không dám phát ra âm thanh, trong lòng cô nói thầm, người này cũng sắp nhũn như con chi chi rồi, bị đánh cũng không biết đánh trả…..

Nhưng cô mới vừa nghĩ như vậy, chỉ thấy rõ ràng Cố Viễn đã nhanh chóng giật được hai cây gậy, sau đó chuẩn xác ném vào máy quay, sau đó lại thấy Cố Viễn cười gian, nụ cười kia cộng thêm hai lúm đồng tiền khiến người ta cảm thấy đáng yêu không chịu được, nhưng động tác của anh ta cũng giống như đang bước sang một khúc ngoặc mới, anh ta rat ay với những người kia rất tàn bạo, không chút lưu tình nào…….. Phó Tiểu Tiểu ngây ngốc rồi……

Cuối cùng, Cố Viễn cứ như vậy đạp một đống 'tàn phế' xuống đất, sau đó anh trở lại trong xe, anh cầm lấy cây gậy vừa đánh nhau đặt vào trong xe, sau đó không nói tiếng nào khởi động xe rời đi. voicoi08#đ#đ#l#q#đ

Xe chạy thẳng ra bờ sông, Cố Viễn ném cây gậy vào trong sông, sau đó mới lần nữa quẹo xe qua khúc quanh, mang Phó Tiểu Tiểu đến một tiệm ăn Trung Quốc.

Lúc này anh mới có gương mặt tự trách nhìn sang phía Phó Tiểu Tiểu nói: "Sợ không?"

Phó Tiểu Tiểu lắc đầu một cái, muốn nói Tử Ngọc nhà cô cũng là chúa hay gây chuyện. Nhưng cô nhìn về phía Cố Viễn thấy anh cũng đang bị thương, có vết thương bầm tím ở khóe mắt, cô lập tức nuốt nước miếng một cái, không nói gì cả.

Phó Tiểu Tiểu suy nghĩ,một chút lập tức cúi đầu, hai bàn tay nhỏ nhắn xoắn vặn lại với nhau, rồi lại nhanh chóng buông ra lục tìm đồ đạc trong túi nhỏ của mình, cuối cùng, chỉ thấy Phó Tiểu Tiểu lấy ra mấy cái băng cá nhân hoạt hình, sau đó vui mừng muốn dán lên mặt Cố Viễn khi anh đang lái xe.

Cố Viễn phản ứng rất nhanh, Phó Tiểu Tiểu mới vươn tay ra, anh nhanh chóng rụt cổ lại, mang theo tâm tình mâu thuẫn nhìn băng cá nhân có hình hoạt hình trong tay cô, rất nghiêm túc lắc đầu một cái.

Lúc này Phó Tiểu Tiểu mới liếc nhìn Cố Viễn đang không chịu hợp tác với cô một cái, cô ném một miếng ô mai vào miệng nhai tóp tép. Sau đó cô rất có cốt khí lại một lần nữa cúi đầu lục tìm trong túi mình, cuối cùng cô cũng hoan hô một tiếng, sau đó lại lấy ra một cái băng cá nhân có hình lạc lạc lắc lắc trước mặt Cố Viễn, rõ ràng là gương mặt đáng yêu lại dùng giọng điệu đại nhân nói: "Lần này được rồi chứ thưa đại nhân CEO, ngài thật là khó chiều."

Còn lần này, Cố Viễn mặc đồ tây thẳng thớm, trong hai mắt hiện lên hình ảnh lạc lạc, đáy mắt có mấy phần từ chối, cuối cùng không được tự nhiên đưa mặt đến gần…….. Sau đó con đưa tay lên sờ vào băng cá nhân hình lạc lạc trên mặt, nghiêm túc nói một câu: "Cám ơn."

Sau khi cơm nước no nê, Phó Tiểu Tiểu bị Cố Viễn đưa về kí túc xá, nhưng vừa về đến nơi Cố Viễn không giống ngày thường xuống xe mở cửa cho Phó Tiểu Tiểu, anh chỉ cười nói: "Mùa hè nho nhỏ, hiện tại tôi nói cho cô biết cô thích hợp hát bài gì."

Trong miệng Phó Tiểu Tiểu đang nhai miếng dứa nhưng cô cũng gật đầu một cái như đương nhiên, nhìn Cố Viễn bằng ánh mắt tràn đầy hi vọng.

Sau đó cô nghe thấy trong xe vang lên một ca khúc: "1-2-3-4 năm, lên núi đánh con cọp. Không đánh tới con cọp lại đánh vào sóc con…."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Ngoại Truyện Phó Tiểu Tiểu (5)

Phó Tiểu Tiểu và Cố Viễn cứ sống chung dưới hình thức bạn bè chia sẻ đồ ăn ngon như vậy. Mỗi lần Phó Tiểu Tiểu có đồ ăn ngon cũng chia cho Cố Viễn một phần, mà Cố Viễn cũng sẽ lái xe mang theo Tiểu Tiểu đi khắp Berlin tìm kiếm đồ ăn ngon. Anh nói, đây là đáp lễ.

Lệnh điều động nhân viên của tập đoàn Noah cũng đưa đến rất nhiều sóng gió, cuối cùng, không chỉ ngồi đó thị uy, mà còn có người tự sát, người lần này nhảy lầu là người có chức vụ cao bị công ty cách chức, anh ta trực tiếp nhảy từ trên phòng họp xuống, thi thể anh ta rơi xuống chính giữa cửa của tập đoàn Noah, máu chảy thành sông, gây ra những tiếng hô sợ hãi. Mà Cố Viễn lại trực tiếp bị cảnh sát đưa về đồn để điều tra.

Khi Cố Viễn mệt mỏi đi ra khỏi đồn cảnh sát, ở chỗ ban đêm cô đơn và kìm nén anh nhìn thấy một cô gái, cô mặc một chiếc quần màu hồng, áo khoác ngoài màu trắng, buộc hai bím tóc đáng yêu, đứng dưới đèn đường ngoắc ngoắc tay với anh, đôi mắt to linh hoạt nhanh chóng đảo mấy vòng quanh người anh, sau đó nhanh chóng cúi đầu bóc một viên chocolate đưa đến trước mặt anh, sự lo lắng trong ánh mắt cũng nhanh chóng biến mất, nghiêng đầu nói: "Ăn chocolate sẽ không khó chịu nữa…"

Cố Viễn cứ nhìn cô gái kia như vậy, lặng lặng nhìn thẳng vào ánh mắt mong đợi của cô, còn cả chóp mũi lạnh đến mức đông cứng đỏ bừng lên, cũng không để ý lại còn nở nụ cười khúc khích ngốc nghếch.

Lúc lâu sau, cuối cùng anh cũng giật giật, trả lời một câu rất thấp: "Ừ." Đưa tay nhận lấy thanh chocolate trong tay cô, nhích tới gần cô một chút mới thả lỏng dịu dàng hỏi cô: "Mùa hè nhỏ nhỏ, sao cô lại ở đây."

Phó Tiểu Tiểu nghiêng nghiêng đầu, cười hắc hắc hai tiếng, kéo chặt cổ áo mình lại nói: "Tôi nhìn thấy tin tức nên tôi đến đây."

"Cho nên cô cứ đứng chờ bên ngoài như vậy à? Có mệt không? Có lạnh không?"

"Không mệt cũng không lạnh." Phó Tiểu Tiểu vừa nói vừa nháy mắt mấy cái, đột nhiên tiến tới kiễng chân sờ sờ đầu Cố Viễn nói: "Anh không cần sợ, biết không?"

Nụ cười của Cố Viễn cứng lại, anh tự tay lấy xuống khăn quàng cổ của mình đeo lên cho Phó Tiểu Tiểu, cũng đưa tay sờ sờ đầu Phó Tiểu Tiểu. Lúc này anh mới lên tiếng, giọng điệu giống như đang bày tỏ, mà cũng giống như đang nóng lòng giải thích, anh nói rất nhẹ, rất nhẹ: "Trước khi anh ta nhảy lầu, tôi có tìm anh ta nói chuyện. Tôi nói, nếu anh ta vẫn còn quấy nhiễu công ty cải cách một lần nữa, cưỡng chiếm chỗ ngồi trong hội đồng quản trị, tôi sẽ đưa chứng cơ anh ta vi phạm pháp luật, hối lộ quan cấp, toàn bộ đều đưa cho cảnh sát xử lí. Nhưng mà, tôi cũng không hi vọng sự việc đến mức này, tôi chỉ muốn, ở nơi này, chỉnh đốn công ty thật tốt trong vòng năm năm……." Nói xong Cố Viễn hơi dừng một chút, giọng điệu kia giống như một đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì đó…..

Mà lúc này, Phó Tiểu Tiểu lại đột nhiên nhảy dựng lên, cô lắc đầu một cái, đưa tay nhét một thanh chocolate vào miệng Cố Viễn, bày ra vẻ mặt vô tội lắc đầu nói: "Anh không cần nói với tôi, tôi nghe không hiểu đâu."

Sau đó cô cúi đầu kéo cánh tay Cố Viễn đang cầm chocolate, bởi vì dùng sức nên chocolate trong tay Cố Viễn cũng vỡ vụn ra đầy tay anh. Phó Tiểu Tiểu nhìn xong bĩu môi một cái, nhìn bàn tay bẩn thỉu của anh nói: "Anh nhìn xem, cho anh ăn thì ăn đi, lại còn làm hỏng nữa."

Nói xong cô lại cúi đầu bắt đầu lật tìm khăn giấy trong túi sách của mình, trong miệng cũng đột nhiên ít đi mấy phần trẻ con, rất nghiêm túc nói: "CEO, chỉ cần là chuyện mà anh tin tưởng chắc chắn, vậy thì coi như thất bại, coi như toàn thế giới nói là không thể. Nhưng anh cũng đã cho mình một cơ hội, cho mình một cơ hội để ngã xuống. Sau đó, nếu như thật sự ngã xuống, xin hãy nói với bản thân, không sao, chúng ta thử lại lần nữa."

Nói xong Phó Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, lấy khăn giấy lắc lắc trước mặt anh, sau đó nghiêm túc cầm tay Cố Viễn lên lau sạch. Cô dùng giọng điệu rất dịu dàng nói: "Người ta nhìn thế nào cũng đâu có gì lớn lao đâu chứ? Cố Viễn, không phải sợ, không quan hệ, chúng ta lại thử lại lần nữa là được."

Bình thường ánh mắt của Phó Tiểu Tiểu là ánh mắt cơ trí, lúc này lại trở nên tràn đầy bao dung sau xa. Khi bạn nhìn thấy, bạn sữ không thể không thốt lên rằng cô ấy chính là con gái của Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối.

Thật ra thì là một nghệ sĩ múa ballet, d.i.ễ.n. .đ.à.n. .l.ê.. .q.u.ý. .đ.ô.n, cuộc sống mỗi ngày đều trôi qua rất khô khan mà gian khổ, trừ bỏ thời gian mỗi ngày phải luyện tập, họ còn phải bỏ qua rất nhiều thú vui, ví dụ như tránh không cho bị thương nên hoạt động trượt tuyết cũng thành cấm kị. Cho nên khi vào giai đoạn có tuyết rơi, những tiết mục trên ti vi đều là ra ngoài trời trượt tuyết…… Nhìn những hình ảnh này trên tivi, Phó Tiểu Tiểu luôn có vẻ mặt rối rắm đưa ngón tay đâm đâm vào màn hình tivi.

Một hôm Cố Viễn lái xe đến đón cô, anh quen nghe cô ca thán là mình không được chơi trượt tuyết. Cố Viễn mạnh mẽ mang cô đến sân trượt tuyết. Sau đó anh mang cô đến một phòng cafe ở sườn núi, nhìn qua cửa sổ có thể thấy được một khe trượt tuyết của người mới tập, anh nở nụ cười hiện lên hai lúm đồng tiền, đáy mắt tràn đầy vui vẻ nói: "Hôm nay chúng ta đến đây uống chút đồ uống, cũng xem một chút náo nhiệt nữa." Sau đó, hai người mỗi người bưng một cốc sữa tươi, nhìn những người mới học không ngừng ngã xuống.

Cuối cùng Phó Tiểu Tiểu nói: "Ai u. Tôi thấy anh ta ngã mà cảm giác như mông tôi cũng đau. Thật ra thì trượt tuyết cũng không có gì đáng hâm mộ."

Cố Viễn nhìn cô cười, gật đầu phụ họa nói: "Trượt tuyết không hề dễ chơi tí nào."

Lúc này ngoài trời tuyết rơi cũng ít hơn một chút, Cố Viễn đưa cho Phó Tiểu Tiểu đôi gang tay, hai người chạy ra ngoài nặn người tuyết. Sau khi nặn xong người tuyết,Phó Tiểu Tiểu vui vẻ vỗ tay nói: "Chúng ta chụp một tấm hình đi. Tôi gửi cho mẹ tôi nhìn một chút.

Lúc đó Cố Viễn cũng ngẩn người một cái mới gật đầu, sau đó có mấy phần khẩn trương sửa lại mái tóc của mình.

Cố Viễn gần như thành một thùng rác của Phó Tiểu Tiểu, khi Tiểu Tiểu tham một món đồ ăn vặt mới mẻ mua về nhưng không ngon cũng sẽ ném phần còn lại cho anh. Có lúc tiểu nha đầu kia nhàm chán châm chọc một bộ phim truyền hình nào đó, anh cũng lặng lẽ buông tài liệu trong tay lẳng lặng ngồi nghe.

Hai người chung đụng đã lâu, Phó Tiểu Tiểu phát hiện Cố Viễn rất thích nghe cô nói chuyện về gia đình, chỉ cần nói về gia đình cô anh sẽ cười, còn cười rực rỡ để lộ hai lúm đồng tiền. Vì vậy cô cũng không ngại thỉnh thoảng nói chuyện về gia đình mình.

Ví dụ như cô sẽ nói với Cố Viễn, anh trai Phó Tâm Ngô của cô vốn cũng không có ước mơ làm bác sĩ, mà anh cô muốn làm thầy thuốc bởi vì một lần thấy cha mẹ diễn một bộ phim tuyên truyền. Sau đó anh trai cô đã khóc rất đau lòng, rất sợ mẹ cô sẽ bị bệnh, cho nên anh ấy muốn là một bác sĩ giỏi nhất thế giới, để phòng ngừa khi rắc rối xuất hiện. Ví dụ như, khi còn bé, có một lần khi em trai cô chơi dao gọt hoa quả bị đứt tay, cha dạy dỗ em trai, mẹ vừa lau nước mắt vừa lấy một lạc lạc bằng bông từ trong phòng ra ngồi yên không động, mất đến vài ngày mẹ cũng không có khẩu vị ăn cơm. Cũng vì chuyện này nên em trai nghịch ngợm của cô cũng ngoan ngoãn được chừng mấy ngày……..

Mà Cố Viễn nghe xong chỉ thấy trong lòng không hiểu nổi là cảm giác gì. Anh suy nghĩ rất nhiều muốn về nhà, nhưng anh cũng từng hứa với ông ngoại và bà ngoại là sẽ yên phận sống ở nhà họ Cố, giữ vững cơ nghiệp nhà họ Cố. Ông bà ngoại sợ có ngày anh sẽ rời đi nên đã sửa lại tất cả thông tin của anh, bao gồm cả tên gọi, anh là Cố Tiểu An a, là Cố Tiểu An, nhưng bây giờ, anh hoàn toàn không thể bỏ đi được….

Ngày đó Cố Viễn nhận được điện thoại của quản gia trong nhà, bởi vì ông bà ngoại ăn đồ ăn gì đó nên cơ thể không chịu nổi cũng nhau ngã bệnh. Lúc đó anh không chút suy nghĩ nhanh chóng gấp tài liệu lại, chạy xe về nhà ông bà ngoại, nhưng lại xe được nửa đường anh lại quay xe lại.

Cố Viễn lúc này vội vàng về nhà ôm lấy cả ổ cháu bảo bối, nhìn thời gian một chút lại vội vàng đến đoàn Berlin tìm Phó Tiểu Tiểu.

Mà đêm qua Phó Tiểu Tiểu dùng cả đêm để ôn luyện kiến thức cơ bản, nên bây giờ cô không thể phân rõ ngày đêm. Nghe thấy tiếng gõ của cô lăn lộn trên giường đến mấy vòng, lúc lâu sau cô mới xuống giường đi mở cửa. Mở cửa phòng ra đã thấy Cố Viễn đang đứng trước cửa, trong ngực anh còn ôm một thùng giấy nói với cô: "Nhà tôi có chút việc, cô có thể giúp tôi chăm sóc cho bọn nó không?"

Phó Tiểu Tiểu vuốt vuốt mặt, nhìn cả đám chó nhỏ trong thùng, gật đầu một cái. Mơ mơ màng màng nhận lấy thùng giấy trong tay Cố Viễn, sau đó, rầm…… một tiếng đóng cửa lại. Cô cũng không thèm để ý Cố Viễn ngoài cửa, để thùng giấy có cả đàn chó con xuống đất, tiếp tục vô tri vô giác bò lên giường ngủ như chết.

Cố Viễn đứng ngoài cửa, hai tay buông thõng theo thân người, lắc đầu có chút bất đắc dĩ, ngoài miệng thì lầm bầm lầu bầu nói: "Tại sao lại vẫn giống y khi còn bé thế cơ chứ….."

Lúc Phó Tiểu Tiểu chính thức tỉnh ngủ, cả đám chó nhỏ đã bỏ ra khỏi thùng, chạy loạn khắp phòng. Vì vậy khi Tiểu Tiểu chân không chạm đất nhìn đám chó nhỏ con thì cắn chăn của cô, con thì cắn thảm, con thì lôi kéo rèm cửa, con thì bò lên bàn trang điểm của cô soi gương…….. Cô lập tức hóa đá….

Cô vỗ vỗ vào đầu mình, nhanh chóng chạy đi về phía túi sách chuẩn bị gọi điện thoại cho Cố Viễn. Khi cô cầm điện thoại lên thì nhận được một tin nhắn, là Cố Viễn gửi cho cô, anh nói: "Mùa hè nho nhỏ, mấy cháu nhỏ của lão gia nhà tôi ở nhà cô hóng mát mấy ngày nhé. Tổng cộng là bốn con, con biết xù lông gọi là Tiểu tiểu khải, nó là con yếu ớt nhất, cô phải nhớ kĩ nhìn chằm chằm nó lúc uống sữa, nó muốn uống sữa bình. Còn nữa, chó nhỏ không ăn được chocolate, không được đút cho chúng ăn cái đó, cô nhớ phải chăm sóc cho nó thật tốt đó. Cảm ơn."

Phó Tiểu Tiểu muốn nói lại thôi, cô không biết nuôi chó, Còn có. Cho chó uống sữa vào bình có núm vú cao su sao. Im lặng. Cố Viễn, anh là một người đàn ông mà, có phải anh quá cưng chiều một con chó không? Vì vậy Tiểu Tiểu ảo não vò vò mái tóc rối của mình, bắt tay vào xử lí những con nhóc tinh nghịch này.

Những con chó nhỏ khác cũng không có gì, nhưng cố tình Tiểu Tiểu Khải lại là con khó khăn nhất. Rõ ràng chân rất ngắn, lại luôn hấp ta hấp tấp chạy đi, chân tay cũng không đủ sức luôn ngã nhào, muốn cười cũng không được. Nhưng cố tình nó có bản lãnh để bạn không bắt được nó, khi bạn sắp bắt được nó, nó như có linh khí quay đầu nhìn bạn một cái, con ngươi đen long lanh, đừng nói đến có bao nhiêu đáng yêu, nhưng ngay khi Phó Tiểu Tiểu không tập chung, nó lại gâu một tiếng, nhanh chân phóng đi.

Đây là chuyện khiến Phó Tiểu Tiểu vội muốn chết. Gấp đến mức cô nói năng lung tung kêu lên: "Tao để cho mày xù lông này. Tao để cho mày xù lông này. Mày mà xù lông tao sẽ cạo lông mày. Mày cứ thử xem." Cuối cùng khi Tiểu Tiểu cầm gương trang điểm cũng tóm được con tiểu bạch này. Bởi vì khi đó bạn Tiểu Tiểu Khải cũng nghiêm túc soi gương, đưa móng vuốt nhỏ bới bới lên mặt gương, cào cào không ngừng….

Phó Tiểu Tiểu có một niềm vui mới, đó chính là chọc cho Tiểu Tiểu Khải xù lông. Sau đó lại có hứng thú rất tệ hại là chụp hình rồi gửi cho mẹ mình. Mẹ cũng giống cô, hai người cùng cấu kết với nhau để làm việc xấu, ôm điện thoại di động cười ha ha, vui vẻ đến quên trời đất. Nhưng mà, mấy ngày sau, mặc kệ Tiểu Tiểu có dày vò như nào thì Tiểu Tiểu Khải cũng không thèm phản ứng với cô. Cố Bảo Bối ở bên kia điện thoại vừa vui mừng nhưng cũng có chút tiếc nuối, than một tiếng: "Được rồi, nó quen với con rồi." diễn đàn lê quý đôn

Nếu như nói, lúc mẹ mới bắt đầu nói như vậy cô cũng không để ý nhiều, nhưng chưa tới một ngày, Phó Tiểu Tiểu lập tức hiểu được cái gì gọi là 'nó quen

với con rồi'. Tiểu Tiểu Khải thật sự là con chó thông minh nhất trong ổ, cũng là con chó nhỏ đáng yêu nhất. Có lúc Tiểu Tiểu luyện múa đến khuya mới về kí túc xá, lúc này những con chó nhỏ khác đều đã ngủ rồi, nhưng Tiểu Tiểu Khải lại chưa. Nó sẽ cuộn tròn lại thành một cục rồi nằm cạnh cửa, chờ khi Phó Tiểu Tiểu trở về nó mới có thể kêu lên gâu một tiếng sau đó gấp gáp chạy về ổ ngủ. Buổi sáng khi Phó Tiểu Tiểu tỉnh ngủ, nó sẽ ngoắc ngoắc cái đuôi, vừa xảo quyệt vừa kéo mang giầy của Phó Tiểu Tiểu đến cạnh chân cô. Có một lần Phó Tiểu Tiểu luyện múa bị trật chân, con chó nhỏ này thế mà lại vươn đầu lưỡi màu hồng ra, liếm liếm cổ chân của Phó Tiểu Tiểu.

Cũng vì vậy, đoàn Berlin lại có thêm một cảnh tượng thú vị, sóc con tham ăn thường xuyên ôm một con chó nhỏ màu trắng đến, cầm một bình sữa nhỏ có núm vú cao su cho nó uống sữa tươi, uống từng ngụm từng ngụm…..Ừng ực…Ừng ực…. Cô gái nhỏ, luôn thương sót động vật nhỏ, cũng thích những động vật đáng yêu, vì vậy, quan hệ của Phó Tiểu Tiểu và mọi người cũng thân thiết hơn, vậy mà lại vì mấy con chó con mà tốt đẹp hơn…..

Lúc Cố Viễn gọi điện thoại qua video cho Phó Tiểu Tiểu, anh đã mấy ngày không ngủ vì quá bận rộn rồi. Anh ở đầu kia điện thoại, đôi mắt to sưng húp thành một đường, nhưng anh vẫn nở nụ cười với cô, Phó Tiểu Tiểu ở đầu này điện thoại cũng nở nụ cười khó khăn. Anh nói, ông bà ngoại anh ăn phải đồ ăn không tốt làm ảnh hưởng đến dạ dày, người già mắc bệnh đến không dậy nổi. Sau đó, anh lại lắc đầu bất đắc dĩ, cả gương mặt đều là lo lắng và mệt mỏi.

Phó Tiểu Tiểu nghe xong cũng thấy rất đau lòng, cô nháy mắt mấy cái, ngồi bên này lộ vẻ xúc động đưa tay sờ sờ vào màn hình di động.

Lúc cúp điện thoại, Phó Tiểu Tiểu ngồi chồm hổm trên mặt đất không nhúc nhích, lúc này, cô nghiêng đầu nhìn cuốn tạp chí Time Magazine vừa mua về, trên bìa cuốn tạp chí là hình ảnh của một ông cụ, qua ống kính vẫn nhìn được những nếp nhăn rất rõ ràng, còn có bàn tay gầy gò, cơ thể, thậm chí cả tinh thần trông qua có vẻ rất mệt mỏi. Mà trên tấm bìa lại viết hai chữ rõ ràng 'Còn sống'.

Sau đó Phó Tiểu Tiểu nghiêm túc gửi cho Cố Viễn một tin nhắn, cô viết: "Cuộc sống có rất nhiều khó khăn, nó nhiều hơn rất nhiều so với những hạnh phúc vui vẻ, nhưng cuối cùng, thứ bạn cần trên đời này, chỉ là còn sống. Cố gắng vươn lên, còn sống. Cố Viễn, cố gắng lên."

Phó Tiểu Tiểu vừa rồi còn dùng gương mặt phớt tỉnh, sau khi dùng một vẻ mặt dí dỏm cười một tiếng, đưa đưa thanh chocolate quơ quơ trước mặt bốn cậu nhóc kia, rất trẻ con nói: "Nhìn gì vậy, chúng mày không biết ăn mà, thật là đáng thương. Hì hì."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Ngoại Truyện Phó Tiểu Tiểu (6)

Ngày bà ngoại Cố Viễn qua đời, Phó Tiểu Tiểu cũng đến.

Đó cũng chính là ngày đoàn Berlin tuyển vai để múa ballet vở kịch 'Swan Lake', số thứ tự của tác phẩm 'Swan Lake' trong toàn bộ tác phẩm là OP.20, là một tác phẩm kịch được biểu diễn bằng điệu múa ballet nổi tiếng cả thế giới, cũng là một bộ kịch cổ điển nhất trong những bộ kịch cổ điển. Còn lần này, đoàn Berlin muốn biểu diễn chính vì độ khó cao của nó, cũng chính là tác phẩm thanh minh hiển hách nhất, 'Swan Lake'.

'Swan Lake' là một câu chuyện xưa kể về người nhận sai người yêu của mình. Một cô gái xinh đẹp Áo Kiệt Tháp bị một pháp sư dùng ma pháp khống chế, ban ngày cô là một con thiên nga trắng, buổi tối cô là một cô gái xinh đẹp mĩ lệ. Có một lần hoàng tử của quốc gia này tình cờ gặp cô, siêu lòng, muốn lấy cô làm vợ. Nhưng sau đó hoàng tử lại bị lừa gạt, trong một buổi vũ hội, hoàng tử tình cờ gặp con thiên nga đen có dáng vẻ giống như thiên nga trắng, Áo Cát Lỵ Á, họ đính hôn với nhay. Sau đó, khi chân tướng rõ ràng, hoàng tử tức giận bắt đầu cuộc chiến cứu người yêu.

Bởi vì nguyên nhân bên trong truyện xưa 'Swan Lake', thiên nga trắng Áo Kiệt Tháp và thiên nga đen Áo Cát Lỵ Á bình thường đều là nghệ sĩ múa ballet, nhưng bởi vì tính nết nhân vật có sự đối lập mạnh mẽ, cùng với sự khó khăn trong từng vũ điệu, vậy nên có rất ít người dám khiêu chiến. Có lẽ Phó Tiểu Tiểu vốn đã có ước mơ trở thành người dẫn đầu của đoàn Berlin, Phó Tiểu Tiểu luôn có lá gan lớn hơn người khác, hơn nữa cô không hề e ngại khó khăn vất vả, cô thâm gia cạnh tranh, hơn nữa nhân vật trong vở kịch này lại là nhân vật có độ khó cao nhất trong tất cả các nhân vật của kịch cổ điển được biểu diễn bằng điệu múa ballet, không chỉ vậy, có còn là một nhân vật với độ khiêu chiến cao nhất, nữ chính là thiên nga trắng Áo Kiệt Tháp và thiên nga đen là Áo Cát Lỵ Á.

Vì thế, mỗi ngày Phó Tiểu Tiểu gần như tự giam mình, mỗi ngày đều luyện múa đến trời đất mù mịt, có lúc ngay cả khi bản thân đói bụng muốn ăn cơm cô cũng sẽ quên. Nếu không phải có Tiểu Tiểu Khải mang theo ba con chó nhỏ khác lắc lư trước mặt cô làm bộ dáng đáng thương gào khóc. Vào những lúc cô chỉ tập chung luyện tập đến mức vô tình không thèm nhìn đến bọn chúng, Tiểu Tiểu Khải còn biết ngậm bình sữa không kéo không ngừng, sau đó còn vang lên những tiếng vang bịnh bịch, lúc đó sẽ làm cho Tiểu Tiểu nhớ trong nhà còn bốn con chó nhỏ cần cô cho ăn, cũng nhân tiện lúc đó cô mới nhớ ra là mình cũng cần ăn. Phó Tiểu Tiểu có thể vì khiêu vũ mà không chết vì mệt nhưng có thể chết vì đói……...

Mà chính ngày đoàn Berlin tuyển vai, Phó Tiểu Tiểu đang ngồi trong phòng nghỉ khẩn trương chờ đợi lại nhìn thấy trên thông tin được truyền hình trực tiếp là hình ảnh nhà họ Cố đang đưa tang. Đó là một ngày trời đầy mây, thời tiết âm u, bầu trời Berlin thường ngày xanh thẳm hôm này cũng có chút sương mù. Cố Viễn là cháu trai duy nhất của bà, ôm bức hình của bà lão, cứ như vậy một mình đi đầu tiên của đội ngũ đưa linh cữu, phía sau anh là đội ngũ đưa tang, còn những người thị uy với tập đoàn giơ biển thị uy. Cố Viễn vẫn luôn cúi mặt, người xem không thể nhìn thấy vẻ mặt của anh, cả người anh mặc đồ đen, bước chân kiên định. Có chút kiên quyết, nhưng cũng không giấu được sự thê lương. Nhưng trên người anh lại phát ra hơi thở lạnh lẽo, Phó Tiểu Tiểu có thể cảm giác được,diễn#đàn#lê#quý#đôn, trong đó có cả sự yếu đuối và cô đơn.

Vì vậy, Phó Tiểu Tiểu có chút do dự, cô cúi đầu nhìn số thứ tự trên vũ y của mình, lại ngẩng đầu nhìn Cố Viễn đã không còn trên màn hình Tivi, bị đmá người đông nghẹt bao trùm, bên trong cũng không thể nhìn thấy hình ảnh của Cố Viễn. Cô gái này, cứ như vậy, nắm chặt bàn tay đứng yên sững sờ một lúc lâu, khi đó, trong lòng cô không phải là khẩn trương mà là tràn đầy cảm giác do dự và chần chừ. Sau đó cô vội vàng cầm điện thoại lên gọi cho Cố Viễn, cô biết anh sẽ không nhận, nhưng không ngờ là anh lại nhận.

Câu đầu tiên cô nói là: "Anh có khỏe không?"

Mà anh hơi dừng lại một chút, đáp lại một tiếng rất thấp: "Tôi rất khổ sở." Khi đó ngay chính Cố Viễn cũng không biết, cuộc sống của Phó Tiểu Tiểu đang bước vào giai đoạn lựa chọn khó khăn.

Mà Phó Tiểu Tiểu cũng không nói gì thêm,cô ở đầu này điện thaoij chỉ gật đầu một cái, dịu đang nói: "Anh không cần quá đau lòng."

Nhưng khi điện thoại vừa tắt máy, cô lại đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Lúc có người bạn thúc giục cô, cô cũng không hề nhúc nhích. Bởi vì cô biết, nếu lần này cô không diễn Áo Kiệt Tháp và Áo Cát Ly Á mặc dù không biết còn phải đợi đến khi nào, đợi bao lâu mới có một lần cơ hội, nhưng vẫn là còn hi vọng. Nhưng nếu lần này cô không đến bên cạnh anh, không có mặt vào lúc anh đau khổ buồn bã an ủi anh, động viên anh, vậy cô sẽ không có lần sau, như vậy thì không còn cần thiết nữa rồi.

Bởi vì khi con người đang yêu ớt, cần nhất, chỉ là một người bạn. Nhưng nếu như vào lúc anh yếu ớt nhất, nhưng cô lại không ở bên cnahj, như vậy, sẽ không bao giờ anh còn tin tưởng vào cô nữa rồi. Bởi vì tren đời này luôn là cá lơn nuốt cá bé, yếu ớt, chính là một cách tin tưởng không tiếng động.

Giãy dụa kịch liệt trong lòng qua đi, Phó Tiểu Tiểu cuối cùng cũng có chút phản ứng, cô ngẩng đầu nhìn người chỉ huy của đoàn Berlin, lại nhanh chóng cúi xuống, cắn chặt bờ môi, hai mắt nhắm chặt. Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ngoài dự liệu của mọi người cô nhanh chóng chạy ra khỏi phòng nghỉ, bất chấp tất cả chạy về phía Cố Viễn. Một con sóc con luôn ngốc nghếch ngây ngô, cứ như vậy vất bỏ giấc mộng của mình, kiên quyết dứt khoát chạy về phía người đàn ông ấm áp kia.

Lúc trời đang mưa to như thác đổ, Phó Tiểu Tiểu cuối cùng cũng nhìn thấy ông ngoại Cố ngồi trong khu đưa tang nhớ nhung.

Khi đó, Cố Viễn nhìn thấy, là hình ảnh một cô gái mặc váy múa ballet xinh đẹp bị nước mưa dội cho ướt sũng. Cả người cô đều lôi thôi luộm thuộm, một đôi giầy múa ballet đã bẩn đến không thể nhìn ra hình dáng ban đầu, cứ vội vàng như vậy, lo lắng, len lóc trong đám người chạy từng bước, từng bước. Đôi mắt to linh động cố gắng mở thật to trong làn mưa, cố gắng, cố gắng, đôi mắt không ngừng nhìn xung quanh như đang tìm kiếm ai đó. Nhưng cuối cùng khi cô nhìn thấy anh, cô lại nở nụ cười, đôi mắt cười đến mức cong cong như hình bán nguyệt, cứ như vậy ngu ngốc vươn tay về phía anh, hình như chính cô cũng quên mất cái rét lạnh, không hề biết đến khổ nạn, dùng giọng điệu vô cùng vui vẻ, ấm áp nói với anh: "Cố Viễn, tôi là mùa hè nho nhỏ, có phải anh nên đến hóng mát không?"

Mà anh vẫn luôn ẩn nhẫn nước mắt, không bị sự lạnh lẽo đánh tan, nhưng lại vì nụ cười của cô mà không kìm chế được chảy xuống, Lúc này Cố Viễn cuối cùng không thể kìm chế được vươn tay về phía Phó Tiểu Tiểu nói: "Tiểu Tiểu, tôi có thể ôm cô một cái không……..?" Anh vừa nói xong, Phó Tiểu Tiểu nhanh chóng bước một bước về phía anh, ngại ngùng đỏ mặt cho anh một cái ôm thật chặt. Nhưng mặc kệ gương mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng kia, đôi tay nhỏ bé vẫn ôm chặt lấy anh theo cách ôm của mẹ, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh, vuốt vuốt tóc anh.

Bởi vì mắc mưa nên của Phó Tiểu Tiểu và Cố Viễn đều bị bệnh. Khi hai người đều dùng khăn giấy đút lỗ mũi, cả cơ thể bao bọc giống như một con gấu gọi điện thoại video cho nhau, bọn họ ngồi trước màn hình, chỉ vào đối phương sau đó cả hai đều không nhịn được mà cười ha ha.

Khi Cố Viễn biết vì anh mà Phó Tiểu Tiểu bỏ qua cơ hội cạnh tranh Áo Kiệt Tháp và Áo Cát Ly Á. Anh vừa cảm động lại vừa tức giận nói: "Tiểu Tiểu, cô không cô phụ (Không xứng, phụ bạc, nhưng mình thấy để yên hay hơn.), mà là cô phụ chính bản thân cô." Sau đó âm thanh Cố Viễn cũng trầm thấp hơn, anh rất ảo não, ở đầu này điện thoại tự nhủ: "Tôi rất đau lòng, rất khổ sở."

Phó Tiểu Tiểu uất ức đến muốn khóc, đầu kia điện thoại từ đầu đến cuối không có chút âm thanh nào, ngay lúc cô nghĩ ràng anh sẽ thất vọng với cô, ngay lúc này anh sẽ cúp điện thoại. Cô lại nghe thấy âm thanh của Cố Viễn như tiếng trời, không được tự nhiên truyền đến, anh nói: "Tiểu Tiểu, tôi mở nhác đệm, chúng ta cố gắng một lần nữa. Đầu tiên cô vì tôi múa lại một lần Áo Kiệt Tháp và Áo Cát Ly Á được không?"

Sau đó Phó Tiểu Tiểu ngốc nghếch khóc, cô khóc bù lu bù loa ở đầu kia điện thoại, nghiêm túc gật đầu, cô nói:"Được." Sau đó, chính cô cũng lại quên hỏi, sao anh lại biết làm nhạc đệm cho tôi.?

Cho nên, hai ngày sau, khi Cố Viễn tới nhận bốn con chó nhỏ về nhà, cô mới nhớ ra để hỏi về vấn đề này. Cố Viễn cười nhìn cô, lại chỉ chỉ vào Tiểu Tiểu Khải trong ngực nói: "Thật chậm chạp, cô còn không thông minh bằng Tiểu Tiểu Khải đấy." Nói xong, một bạn chó nào đó, rất nghiêm túc Gâu một tiếng. Phó Tiểu Tiểu rất tức giận, mạnh mẽ túm lấy cái đuôi nhỏ của Tiểu Tiểu Khải, vì vậy, cuộc chiến bùng nổ.

Theo lí thuyết, Phó Tiểu Tiểu thật sự đã bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một. Nhưng cố tình, trời cao chình là cưng chiều đứa nhỏ này.

Vốn là nghệ sĩ Lynda trong đoàn Berlin lấy được vai diễn Áo Kiệt Tháp và Áo Cát Ly Á, nhưng trước khi công diễn ba ngày, trên sân múa lại ngoài ý muốn bị ngã gãy chân, tất nhiên là không thể nhảy được. Nhưng ngay lúc này, trong đoàn Berlin không ai dám đứng ra nhận vai diễn này. Thật ra thì, ai cũng muốn đứng đầu, nhưng thực sự là nhân vật này quá khó khăn. Bởi vì không chỉ là Áo Kiệt Tháp và Áo Cát Ly Á là hai tính cách đối lập nhau, mà ngay cả biểu hiện nghệ thuật cũng là hoàn toàn trái ngược, hơn nữa động tác vũ điệu cũng không phải là nghiêm khắc bình thường.

Trong đó có một cảnh diễn trong màn thứ ba, thiên nga đen Áo Cát Ly Á cần phải quay một lúc 32 vòng tròn, được đặt tên là 'Roi vung chuyển'. 32 vòng quay này yêu cầu phải thực hiện liên tục, cả quá trình mũi chân di động trong phạm vi không vượt quá một cái dây lưng. Chuyện này rất khảo nghiệm sức lực đôi chân của người nghệ sĩ, đối với cơ thể của người diễn viên cũng yêu cầu năng lực cân đối. Không có thời gian luyện tập lâu dài cùng với căn cơ tốt thì căn bản không dám đứng ra. Huống chi, ba ngày sau đã phải công diễn, thời gian này thực sự quá gấp, chưa kể còn phải phối hợp với

bạn diễn để tìm kiếm sự ăn ý. Mà còn phải luyện tập phần của mình, thời gian ba ngày căn bản là không thể đủ được.

Mà người tham gia diễn cũng rất quan trọng, cô là toàn bộ linh hồn của 'Swan Lake', diễn tốt thì có thể nổi danh nhờ múa, nhưng nếu diễn hỏng rồi, may mắn chỉ là không được người trong giới coi trọng, nhưng thật ra chính là cả tiền đồ cũng bị hủy luôn. Cho nên, đây là một lần đánh cuộc, lấy chính danh dự và tiền đồ của một người nghệ sĩ múa để đánh cuộc.

Nhưng ngay lúc mọi người đang do dự, trong đại sảnh đều là không khí im lặng, Phó Tiểu Tiểu chưa từng lười biếng giơ cánh tay nhỏ nhắn của mình lên, cô đứng dậy ở vị trí sau cùng của đội ngũ, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên, gật đầu lia lịa nói: "Xin cho tôi một cơ hội, tôi có thể."

Chuyện sắp thi đổi vai, là chuyện càng khảo nghiệm người phía sau tiến lên thay thế bổ sung. Phó Tiểu Tiểu bị áp lực rất lớn, cũng chính trong thời gian ngắn ngủi ba ngày, cô lại bị cô lập. Xung quanh cô có rất nhiều lời đồn đại, ghen tỵ, bĩu môi, nhưng thật ra, những chuyện này cô luôn xử lí bằng cách lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Chương 82.2

Nhưng khó khăn không đáng sợ, sự đáng sợ chân chính là ở trong nội tâm của mình…..

Bởi vì cô và Cố Viễn cùng ra cùng vào với số lần quá nhiều, dần dần trong đoàn có tin, 'Phó Tiểu Tiểu là người tình của Cố Viễn, xen vào gia đình của một người đàn ông có vợ'. Lời đồn đại này lực sát thương lớn hơn bất cứ tin đồn nào khác, bởi vì, nó trực tiếp ảnh hưởng đến Phó Tiểu Tiểu, họ nhắc nhở cô, nhắc nhở cô về chuyện cô vẫn luôn cố ý không thèm nghĩ đến. Mặc dù chưa bao giờ cô thấy bên cạnh anh có người khác……...

Trước ngày thi một ngày, Phó Tiểu Tiểu không ngủ được, cô lăn qua lộn lại trên giường, cuối cùng lại trốn vào trong đại lễ đường, lại một lần nữa ngồi vào trong góc ăn vặt. Ba giờ sáng, cuối cùng cô không nhịn được gọi điện thoại cho Cố Viễn, giọng điệu của anh có mấy phần gấp gáp, anh nói: "Ở đâu? Tôi lập tức qua."

Mà Phó Tiểu Tiểu ôm điện thoại không lên tiếng, cô nghe thấy tiếng hô hấp của anh cũng có chút gấp gáp, chóp mũi có chút chua, vùi mặt vào đầu gối nhìn giày múa của mình ngẩn người.

Hai mươi phút sau cuối cùng Cố Viễn cũng chạy đến đoàn Berlin, dựa vào trực giác, tìm được Phó Tiểu Tiểu trong đại lễ đường. Khi đó, trong tay anh đang cầm cây đàn Violon đã rất lâu anh chưa từng kéo qua, nhưng vì Phó Tiểu Tiểu mà kéo đàn lại.

Lúc Phó Tiểu Tiểu nhìn thấy anh chỉ ngây ngốc nhìn, ngẩng mặt lên, ngốc nghếch mở to miệng, vừa đáng yêu lại vừa đáng thương. Sau đó cô giật giật, chọt cô đứng lên cấu một cái lên mặt Cố Viễn, sau đó ngơ ngác hỏi: "Có đau không?"

Khi Cố Viễn mắng nhiếc một câu, ôm mặt nói: "Đau." Lúc này tiểu nha đầu mới cười cười, một lúc lâu sau mới nói: "Không phải là mơ mà, anh đến rồi à." Cố Viễn vì đau mà nheo mắt lại, nghe thấy lời nói của cô…., anh cũng bật cười, lại bất đắc dĩ dịu dàng gật đầu một cái.

Cố Viễn nghĩ là Phó Tiểu Tiểu quá khẩn trương, cho nên hỏi cô có muốn thử một lần không, sau đó anh tự giác gác violon trên vai, bắt đầu kéo nhạc đệm cho Swan Lake. Cố Viễn diễn rất hoàn mĩ, nhịp, tiết tấu cũng như tình cảm đều vô cùng tinh chuẩn, lôi cuốn vào vào vũ điệu.

Chẳng qua khi Phó Tiểu Tiểu nhảy đến đoạn biến tấu, đột nhiên cô lại ngã xuống mặt đất.

Cố Viễn sợ hết hồn, vội vàng ném đàn xuống chạy về phía Phó Tiểu Tiểu, ngồi xổm xuống xem xét chân cô, trong miệng vẫn hỏi: "Tiểu Tiểu, ngã có đau không?" Phó Tiểu Tiểu lại có thái độ khác thường, co rụt lại tránh về phía sau.

Sau đó, trong khung cảnh yên lặng, Phó Tiểu Tiểu chậm rãi ngẩng lên, cứ như vậy si ngốc nhìn Cố Viễn, gương mặt khéo léo tinh sảo nhanh chóng đầy nước mắt. Đôi mắt màu lam của Phó Tiểu Tiểu cứ như vậy từng giọt từng giọt nước mắt nhỏ xuống, dính ướt lông mi, chảy không ngừng, mà sự cô đơn nơi đáy mắt của cô che hết tất cả sự tinh khiết và linh động của thường ngày.

Cô không hạnh phúc……. Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Cố Viễn lúc đó.

Sau đó anh nghe thấy cô nói: "Cố Viễn, vừa nãy khi nhảy đến lúc biến tấu cực hạn, tôi không nhìn thấy gì cả, trong đầu trống rỗng. Một mình tôi đứng giữa trung tâm võ đài, giống như không có cái gì còn tồn tại, mà trong lòng tôi lại có sự cô độc không nói thành lời, thật sự là đặc biệt đặc biệt cho người ta cảm nhận sự cô độc….."

Cố Viễn yên lặng nghe, anh không cố gắng đến gần cô, chỉ ngồi chồm hổm nhìn cô, sau đó thở dài nói: "Tiểu Tiểu, đừng khẩn trương, cô rất tuyệt." Thấy Phó Tiểu Tiểu không có phản ứng, anh mới nghiêm túc nói từng câu từng chữ với cô: "Tiểu Tiểu, rất nhiều chuyện, chúng ta chỉ cần thoải mái là tốt nhất, suy nghĩ càng nhiều thì càng phá hủy cô, khiến cho trái tim cô thấy thấp thỏm, khiến những chuyện trên thực tế vốn không hề hỏng bét nhưng lại trở nên hỏng bét. Cho nên bây giờ về nhà nghỉ ngơi thật tốt được không?"

Phó Tiểu Tiểu lại lắc đầu một cái, sau đó, đột nhiên cô ngẩng đầu lên ngơ ngác nhìn Cố Viễn chằm chằm, hỏi: "Cố Viễn, anh kết hôn chưa?"

Cố Viễn theo bản năng gật đầu. Bên tai anh lại vang lên tiếng thở dài nhỏ nhỏ mà uất ức, khi đáy mắt Phó Tiểu Tiểu không còn chút ánh sáng nào nói: "Vậy anh thật là không có đạo đức….."

Lúc này ngược lại là Cố Viễn ngơ ngác, anh trừng mắt nhìn, tin chắc vừa rồi khi anh nghe được câu nói của cô không phải là ảo giác, cuối cùng nở nụ cười, anh nhanh chóng nói: "Khóc cái gì, tôi chỉ là lừa gạt bọn họ thôi."

"À." Trong mắt Phó Tiểu Tiểu hiện lên chút ánh sáng.

"Chỉ là tôi không thích mỗi ngày đều có những cô gái chạy theo tôi." Cố Viễn giải thích.

Phó Tiểu Tiểu cũng không muốn nghe những vấn đề vô dụng nữa, cô lắc đầu một cái, cắn chặt môi, nhắm mắt lại,d.i.ễ.n..đ..à.n..l.ê...q.u..ý..đ.ô.n, giống như đang làm liều nói: "Vậy anh có thích tôi không?" nhưng Phó Tiểu Tiểu nhắm mắt quá chặt, cũng vì vậy, cô không nhìn thấy Cố Viễn mắc cỡ đến nỗi đỏ bừng hai tai, anh rất nghiêm túc gật đầu.

Khi Phó Tiểu Tiểu mở mắt ra, cô khút khịt cái mũi, đưa tay ra sờ sờ nước mắt, dụi dụi con mắt. Sau đó lại giương mắt nhìn chằm chằm Cố Viễn, thái độ tinh linh cổ quái, ánh mắt chứa nước long lanh chuyển động không ngừng, Cố Viễn cũng không nói chuyện, cứ như vậy mặc cô nhìn, chờ cô điều chỉnh tốt cảm xúc của mình.

Cuối cùng anh nhìn thấy cô nhảy nhảy lên oán trách, từ trên cao chỉ xuống mặt anh, nói: "Cố Viễn, anh không yêu thích tôi…….. Đây là bệnh, phải trị, nhất định phải trị." Anh bất đắc dĩ cười cười, lại muốn vỗ vỗ vào cái đầu dưa của con sóc nào đó. Đứa ngốc này cũng không có thuốc trị…..

Đoàn Berlin diễn Swan Lake giành được thành công to lớn. Phó Tiểu Tiểu chẳng những là nghé con không sợ cọp, kĩ thuật trong từng vũ điệu cũng không hề tầm thường. Cô diễn xuất vô cùng thành công, cô biểu diễn thiên nga trắng hiện lên với vẻ đẹp dịu dàng, lại cho thiên nga đen hiện lên với hơi thở tàn ác. Một ngày kia, khi tất cả mọi người đứng dậy vỗ tay, họ kéo dài thời gian chào cảm ơn đến sáu lần, kéo dài suốt nửa giờ.

Còn đối với một ngày quan trọng như vậy của Phó Tiểu Tiểu, tới không chỉ là một mình Cố Viễn. Còn có hai người nhà họ Phó, chỉ là bọn họ không muốn tạo áp lực cho Phó Tiểu Tiểu, cho nên lặng lẽ ngồi trong khán phòng nhìn cô biểu diễn.

Lúc chào cảm ơn, khi Cố Bảo Bối nhìn thấy trong khán phòng Cố Viễn đang đi ra, Cố Bảo Bối không còn nhớ rõ phải vui mừng cho con gái mình nữa, không để ý bất kì thứ gì chạy về phía Cố Viễn, chạy có chút điên cuồng, có chút uất ức. Trong giây phút Cố Bảo Bối rơi lệ đầy mặt ôm lấy Cố Viễn từ phía sau, lớn tiếng hô lên: "An An, An An."

Mà Cố Viễn bị một người ôm lại từ phía sau anh cũng chấn động, nhưng khi nghe rõ âm thanh của Cố Bảo Bối, khi anh quay người lại thì hốc mắt đã đỏ lên. Mười hai năm a, anh đã rời nhà đi mười hai năm. Mười hai năm anh chỉ có thể mượn internet để nhìn chị và anh rể. Mười hai năm a, đời một người có mấy cái mười hai năm? Mười hai năm, cuối cùng anh cũng gặp lại người thân của anh, không có một chút máu mủ nào, nhưng so với những người thân máu mủ còn thân thiết hơn……

Sau đó anh gọi, anh nói, nói như một đứa nhỏ: "Chị ơi, An An nhớ chị, An An rất nhớ chị……"

Sau này, khi Phó Tiểu Tiểu và Cố An kết hôn. Anh đã đổi lại tên của mình. Khi trên thẻ căn cước của anh trên dòng họ tên viết Cố An, lúc anh cầm trên tay sự vui sướng đến nỗi tay anh cũng run rẩy.

Chỉ tiếc, Phó Tiểu Tiểu còn chưa nhớ lại được chuyện lúc nhỏ.

Ngày hôn lễ, Phó Tiểu Tiểu chậm rãi hỏi Cố An: "Anh chính là không muốn bị con gái quấn lấy nên mới nói láo là mình đã kết hôn sao?"

Cố An lại ôm cô cười, sau đó anh dừng lại một chút mới nói: "Khi còn bé, anh nói anh kết hôn từ khi còn bé. Bởi vì anh cho là, anh ở trong hình của giấy hôn thú của chị và anh rể, vậy thì cũng coi như anh đã kết hôn với chị và anh rể. Nhưng sau này, nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ anh mới nhớ ra, thật ra thì khi đó, trong bụng chị là em….. em cũng ở trong hình của giấy hôn thú, chúng ta đã sớm chụp xong hình của giấy hôn thú rồi." Anh vừa nói vừa cười cười, lộ ra chiêu bài má lúm đồng tiền đáng yêu của mình, nhìn Phó Tiểu Tiểu nói: "Tiểu Tiểu, thì ra là, lúc em còn chưa đến cõi đời này, anh luôn sâu xa nghĩ rằng đó là em."

Thật ra thì đây vốn là một đoạn văn rất lãng mạn, nhưng cố tình lại bị Phó Tử Ngọc núp ở cạnh cửa nghe thấy. Mà bạn học Phó Tử Ngọc nghe lén thì nghe lén đi, thế nhưng lại không có đạo đức đi truyền bá khắp nơi, lúc truyền bá, cuối cùng còn không quên công thêm một câu: "Anh trai tôi cũng coi như là bị cậu nhỏ định ra rồi, may mắn tránh được một kiếp…….. Hoặc là để cậu nhỏ cũng lấy anh trai thì thế nào nhỉ?"

Mà Cố An vẫn luôn trong phòng hóa trang, khi anh ra ngoài biết được thì chỉ cười cười. Sau đó lúc thời gian anh chiêu đãi khách, anh gọi Phó Tử Ngọc đến bên cạnh. Sau đó trước mặt mọi người, thân thiện vỗ vỗ vào vai Tử Ngọc, gọi đứa trẻ nghịch ngợm nhất nhà họ Phó: "Phó Ngoan Ngoãn……"

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Công Tử Và Cá Nóc Sau Khi Mang Thai (Kết Thúc)

Lúc Cố Bảo Bối mang thai cô cũng không bị béo lên, tứ chi vẫn nhỏ gầy như cũ, nhưng mà bụng thì phồng lên đến không ngờ. Hiện tại sau khi sinh đứa nhỏ xong, thân hình cô cũng khôi phục rất nhanh. Chỉ có một chút không tốt, đó chính là cô không đủ sữa để nuôi dưỡng hai tiểu bảo bảo.

Là một người phụ nữ, vì đứa nhỏ của mình thì việc gì họ cũng có thể làm, đây là bản năng của người phụ nữ, gọi tắt là tình thương của mẹ. Cho dù có nhiều người nói cho con bú sữa mẹ sẽ làm ngực bị chảy xuống. Nhưng Cố Bảo Bối đều không thèm để ý, cô luôn kiên trì chính mình cho con bú mẹ. Chỉ là không đủ sữa, vậy nên không thể kiên trì đến cuối cùng rồi.

Tiểu Tiểu và Tâm Ngô đều là miếng thịt rơi xuống từ trên người Cố Bảo Bối, nếu nó đói bụng thì cô cùng không dễ chịu. Ngay lúc cô rơi vào tình thế khó xử, lúc cô không thể ép ra sữa nên cô cũng rơi nước mắt, Phó Quân Nhan dứt khoát vỗ bàn, anh nói, anh trai nên nhường cho em gái, từ giờ chỉ có Tiểu Tiểu được bú sữa mẹ.

Tổng hợp những tình huống thực tế, lúc mới sinh ra thì Tiểu Tiểu thực sự là quá nhỏ. Đứa nhỏ này chắc là lúc trong bụng mẹ nhường hết cho anh, không hấp thụ được bao nhiêu dinh dưỡng. Hiện tại nuôi lâu như vậy, đặt cùng Tâm Ngô trong cái nôi, cánh tay nhỏ cũng nhỏ hơn rất nhiều. Cố Bảo Bối có lo lắng cũng chỉ có thể cắn răng chỉ cho Tiểu Tiểu ăn, nhìn Tâm Ngô khóc cô cũng chỉ có thể đau lòng quay mặt đi. Bởi vì người lớn nói rồi, khi dứt sữa sẽ phải dứt hoàn toàn, nếu bạn do do dự dự, vừa khổ đứa nhỏ, vừa khổ người lớn.

Phó Tâm Ngô mặc dù bình thường rất ngoan ngoãn, ban đêm chưa bao giờ khóc. Nhưng khi uống sữa bột, dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ mới ra đời, vừa dứt sữa mẹ, khóc đến nỗi khiến cô bé con khóc theo. Mỗi lần nhìn đứa nhỏ bú mẹ, Bảo Bối ôm Tiểu Tiểu bú sữa, bên kia Phó Quân Nhan cũng ôm con trai uống sữa bột. Tâm Ngô mới đầu làm sao cũng không chịu ngậm núm vú cao su, cái miệng luôn đẩy đẩy, một chút cũng không chịu uống…… chỉ biết oa oa oa khóc đến mức đáng thương vô cùng, giống như biết được, cái cổ nhỏ luôn quay sang nhìn em gái được mẹ cho ăn sữa, hai tay nhỏ bé còn quơ quơ không ngừng.

Lúc này, hai đại nhân cũng không có biện pháp gì tốt, mà người đưa ra biện pháp tốt lại là bạn học Cố Tiểu An. Bạn học Cố Tiểu An vốn là mong đợi cháu trai nhỏ, vì vậy khi Tâm Ngô vừa khóc nhóc lập tức hấp ta hấp tấp chạy đến, vừa lắc lắc cái nôi, vừa ca hát, xong còn kéo Tiểu Khải, cưỡi lên người Tiểu Khải kéo violon, các kĩ năng đều lấy hết ra để dỗ cháu trai nhỏ Phó Tâm Ngô. Xong cậu nhóc còn cầm bình sữa mà mình yêu thích nhất vừa phồng má uống sữa tươi, vừa cẩn thận nhìn về phía Tâm Ngô nói chuyện: "Cháu trai nhỏ à, nhìn An An này. Nhìn An An. Uống sữa tươi là ngon nhất trên đời." Cứ khai thông như vậy, khai thông nhiều, có thể bởi năng lực bắt chiếc của đứa bé rất mạnh, Tâm Ngô nhìn về phía núm vú cao su uống từng ngụm từng ngụm, sau đó cũng phồng gương mặt nhỏ nhắn lên uống.

Về sau này, đến giờ cơm của các bảo bảo, An An sẽ ôm bình sữa của nhóc đi tìm cháu trai nhỏ,diễn#đàn@lê$quý%đôn, nhóc phải uống chung với cháu trai nhỏ….

Vì vậy nhà họ Phó thường xuất hiện một hình ảnh rất lôi cuốn người xem, trong một căn phòng, người phụ nữ xinh đẹp cúi đầu ôm bé gái, vẻ mặt dịu dàng cho bé uống sữa. Mà một bên, một người đàn ông cũng ôm trong ngực là một đứa nhỏ trai, cầm một bình sữa trong tay vỗ nhẹ nhẹ lên lưng bé. Một bên nữa, trên người một con chó màu trắng to lớn là cậu nhóc cùng đang ôm bình sữa nhìn về phía đứa nhỏ trong lòng người đàn ông uống ừng ực ừng ực….. trong miệng còn thỉnh thoảng nói: "Nhìn An An, nhìn An An này…."

Về sau nữa, Tiểu Tiểu cũng cai sữa mẹ rồi. Nhà họ Phó cũng mở nhà máy buôn sữa luôn. Vì không muốn lẫn bình sữa của bọn nhóc trong nhà, nên bình sữa của mỗi nhóc đều được quy định bằng màu sắc riêng. Màu xanh dương là của An An, màu hồng là của Tiểu Tiểu, mà xanh lá cây là của Tâm Ngô.

Có một lần Thư Sảng tới nhà họ Phó, bạn Cố Bảo Bối đang loay hoay đến nỗi trời đất quay mù mịt, làm thế nào cũng không tìm được cái ly, vì vậy tiện tay lấy một bình sữa sạch, bỏ lúm vú cao su đi làm thành cái cốc dót nước cho Thư Sảng. Bởi vì hai tiểu bảo bảo đều ngủ nên một mình An An và Tiểu Khải lăn lộn chơi trên thảm ở phòng khách, nhìn thấy Thư Sảng cứng ngắc cầm bình sữa nhìn chằm vào Cố Bảo Bối, nhóc nện bước chân ngắn chạy bịch bịch đến, cầm núm vú cao su của cháu trai nhỏ trên bàn nháy mắt mấy cái nói: "anh ơi, phải dùng cái này hút."

Thư Sảng vì vậy mà thiếu chút nữa nghỉ cơm luôn…… tay trái cầm bình sữa, tay phải cầm núm vú cao su, cuối cùng cô không thèm để ý đến Cố Tiểu An đang ngẩng đầu cười hề hề lộ ra cả lúm đồng tiền, cắn răng phun ra mấy chữ: "Cố Bảo Bối, cậu được lắm."

Sau khi Cố Bảo Bối sinh con, nhà họ Phó thường xuyên đón tiếp một vị khác, người này không phải ai khác mà chính là đạo diễn Hoài An.

Ông thường xuyên phải chạy đến nhà họ Phó, thủy chung cũng chỉ là vì một chuyện, đó chính là mời Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối quay về tổ diễn quay cho xong bộ phim 'Mê phản' kia.

Đạo diễn Hoài An cũng là một người hiểu chuyện, ông biết Phó Quân Nhan là người nhìn thì ôn hòa thân cận, nhưng đến bây giờ cũng không phải là một người dễ đối phó. Vì vậy đạo diễn Hoài An luôn tìm cơ hội để đi thuyết phục Cố Bảo Bối mềm lòng hơn.

Ngày đó ông nhìn thấy Cố Bảo Bối đang đong đưa cái nôi có hai bảo bảo đang nằm, trong ngực lại cẩn thận ôm Cố Tiểu An ngủ, ông lập tức đổi cách thuyết phục khác nói: "Hai người đau lòng con mình, nhưng đối với tôi mà nói, bộ phim 'Mê phản' này cũng giống như đứa nhỏ của tôi vậy. Tôi chính vì kịch bản quá tốt mới muốn quay. Kĩ thuật diễn của hai người cũng tốt, bởi vì có hai người nên câu chuyện 'mê phản' này mới hiện lên trước mặt tôi sống động như thật. Nhưng câu chuyện xưa tốt đẹp như vậy cứ thế bị ngắt quãng, tôi thật sự là không thể nào nuốt trôi giọng điệu này. Hơn nữa có hai người diễn rồi thì sao tôi có thể đi tìm diễn viên khác được nữa? Nếu như thật sự đi tìm diễn viên khác thì chính tôi cũng không muốn. Thật ra thì, khi Quân Nhan giải thích lí do không diễn được, tôi cũng hiểu được lỗi khổ tâm của cậu ấy, cơ thể của cậu ấy vì vụ tai nạn trong sa mạc mà cần phải điều dưỡng, cô cũng phải sinh con. Nhưng bây giờ hai tiểu bảo bảo cũng đã khỏe mạnh ra đời, 'mê phản' chỉ còn khoảng hai tháng nữa sẽ hoàn thành, Tiểu Ái, chính cô cũng có tình cảm với bộ phim này mà, cô nguyện ý nhìn nó cứ như vậy bị chìm xuống đáy biển sao?"

Vì vậy, Cố Bảo Bối suy nghĩ một chút, chính cô cũng có cảm giác, chuyện làm được một nửa lại không làm nữa thì có chút không có đạo đức. Hơn nữa sau khi đạo diễn Hoài An đi, đội trưởng của gia đình hải bảo luôn gửi tin nhắn cho cô, nội dung rất buồn bã, nói: "Bảo Bối, nữ thần cá nóc của chúng tôi, khi nào thì cô trở lại? Mỗi ngày nhìn thấy hình ảnh của cô trên màn hình chúng tôi đều thấy rất đau lòng, chúng tôi muốn nhìn thấy cô và Phó Quân Nhan. Rất muốn…… còn cả An An và Tiểu Khải nữa." Vì vậy Cố Bảo Bối lâm vào rối rắm rồi.

Chốc lát sau, đội trưởng lại gửi đến một tin nhắn khác, nội dung tin nhắn càng buồn thảm hơn tin nhắn trước: "Công chúa cá nóc thân ái của chúng tôi, nữ thần đại nhân, cô nói là sẽ sống chết cùng Phó Quân Nhan mà. Nhưng Công tử Quân Nhan nói tất cả đều lấy cô và bảo bảo làm đầu tiên. Vậy khi nào thì cô mới có thể trở lại?"

Vì vậy, buổi tối, sau khi dụ dỗ được hết ba cục cưng đi ngủ, Cố Bảo Bối cũng vì các loại mâu thuẫn, cô cầm điện thoại của Phó Quân Nhan đứng trước cửa phòng xoay vòng vòng. Thật ra thì Phó Quân Nhan thấy cô khi cô còn chưa đến trước cửa phòng, nhưng anh cảm thấy đi bộ cũng là một loại rèn luyện, vì vậy một lát sau anh mới đi tới ôm Cố Bảo Bối vào phòng, tay anh cũng không quên nhận lấy điện thoại trên tay cô ném lên bàn trang điểm.

Cố Bảo Bối còn chưa kịp mở miệng, đầu tiên anh để cô ngồi xuống, vừa xoa bóp bả vai cho Bảo Bối, vừa nói: "Hoài An lại tới nữa à?"

"Ừ, ông ấy còn kiên trì mời chúng ta về tiếp tục diễn 'mê phản'." Bảo Bối rối rắm gật đầu một cái.

"đến vào buổi trưa?" âm thanh của Phó Quân Nhan rất trầm thấp.

"Đúng vậy, thật kì quái, anh vừa ra cửa mua trái cây, ông ấy cũng vừa vặn đến." Nói xong Cố Bảo Bối cau mũi một cái, nói: "Hơn nữa hôm nay An An còn vây quanh nôi đung đưa, nhưng mà, thế mà cậu nhóc dám cùng Tiểu Khải bò lên ghế nhìn bảo bảo, khi em đi pha sữa bột trở lại, nhìn thấy nửa cơ thể nhỏ nhắn của nhóc treo lơ lửng giữa không trung, dọa em sợ muốn chết, như vậy mà bị ngã xuống thì làm thế nào bây giờ?"

Nói xong Cố Bảo Bối có mấy phần buồn bực, có chút miễn cưỡng nhỏ giọng bàn bạc với Phó Quân Nhan, cô nói: "Mặc dù em không thích bảo mẫu, bảo mẫu có thể quyến rũ đàn ông, bảo mẫu có thể bắt nạt đứa nhỏ, bảo mẫu cũng có thể thể trộm đồ, hơn nữa chúng ta là người của công chúng, nếu mà bảo mẫu lại là cầu tử thì chúng ta liền gặp bi kịch rồi. Nhưng mà, hay là chúng ta mời một bảo mẫu đi. Phó Quân Nhan, trong nhà nhiều đứa nhỏ như vậy, chăm sóc không tốt khiến đứa nhỏ bị thương cũng không tốt, em tin tưởng trên thế giới này vẫn còn rất nhiều chân thiện mĩ……"

"A, quyến rũ đàn ông?" Phó Quân Nhan nghe xong cười, đưa đầu ngón tay chỉ chỉ vào chính mình.

"tất nhiên rồi." Cố Bảo Bối gật đầu một cái, rất buồn rầu sờ sờ bụng qua lớp quần áo, chọc chọc vào người anh nói: "Phó Quân Nhan, em có thai nên có vết rạn da, anh không ghét bỏ em chứ?"

Phó Quân Nhan nghe vậy nở nụ cười nhàn nhạt, một tay nắm chặt tay Cố Bảo Bối, một tay vén áo cô lên, lại gần hôn một cái lên mặt cô, nói: "Anh hi vọng tất cả những người đàn ông khác đều ghét bỏ."

Cố Bảo Bối cũng vì lời tâm tình của anh mà thoải mái hơn nhiều, cô cảm thấy bàn tay anh chậm rãi, dịu dàng vuốt ve trên eo cô, vuốt ve lên những chỗ rạn da do mang thai, anh cúi đầu hôn triền miên, sau đó anh lại ngẩng đầu lên nói với cô: "Nhưng anh không biết, Bảo Bối ngốc nghếch. Đây là chứng minh cho việc em sinh con dưỡng cái cho anh, cả đời này anh đều thấy cảm kích."

Sau đó anh cầm chặt lấy hai bàn tay cô, âm thanh cực thấp nói: "Mẹ anh yếu đuối, cha anh âm độc, đối với anh mà nói, huyết mạch vốn không mang ý nghĩa to lớn, anh cũng khinh thường những người dùng con cái để kéo dài hương khói. Nhưng bởi vì gặp em, anh lại muốn có nhiều hơn một đứa nhỏ. Anh yêu con mình, không phải bởi vì máu mủ tình thâm, vì là, nó cũng giống như An An, là đứa nhỏ của anh và em. Cho nên, chính em cho anh một cái nhà hoàn chỉnh, sao anh có thể chê em cơ chứ? Cá nóc ngốc nghếch."

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Công Tử Và Cá Nóc Sau Khi Mang Thai

Lúc đạo diễn Hoài An lại một lần nữa đến nhà họ Phó, ông trực tiếp bị Phó Quân Nhan ngăn ở nhà xe. Khi đó, người đàn ông tuấn tú này ngồi trên ghế lái xe, nhìn thấy đạo diễn Hoài An tới cũng chỉ ôn nhã cười, trong miệng là hòa khí nhưng lại mang theo mấy phần xa cách, anh nói: "Hoài An, công là công, tư là tư. Ngài không thể dựa vào sự áy náy của chúng tôi với ngài, liền làm ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng tôi. Đến bây giờ thực sự là Quân Nhan không thể nhìn nổi." Nụ cười này, cộng thêm giọng nói kia lộ ra mấy phần áp bức xinh đẹp.

Nhưng một giây sau, Phó Quân Nhan lại vừa cười, nụ cười lại ấm áp như gió xuân, nào còn sự ấm áp như lúc rồi?

Sau đó Phó Quân Nhan đẩy cửa xe xuống, dễ tính gật đầu một cái với đạo diễn Hoài An nói: "Đạo diễn, hiện tại đứa nhỏ nhà tôi còn bé lắm, Tiểu Ái cũng chưa điều dưỡng tốt cơ thể, bộ phim 'mê phản" này tôi cũng thích, nhưng thích đến thế nào đi nữa cũng không thể thắng nổi người trong gia đình tôi."

"Quân Nhan, cậu có ý gì?" Cọ xát nhiều ngày như vậy, nhưng hôm nay vì ở trong lời nói của Phó Quân Nhan có ý cự tuyệt, vẻ mặt của đạo diễn Hoài An cũng có chỗ không tốt.

Phó Quân Nhan vẫn nở nụ cười như cũ, nụ cười giản dị mà ung dung, không nhìn ra chút khác thường nào, anh vỗ vỗ vai đạo diễn Hoài An rồi mới mở miệng, anh nói: "Nhưng mà, vợ tôi muốn diễn." Nói xong đáy mắt anh có nụ cười nhẹ, sự thỏa mãn rõ ràng trên mặt, dùng thái độ vô cùng thành khẩn nói tiếp: "Nếu như ngài đồng ý chờ, xin cho tôi thêm hai tháng, tôi còn có công việc cần giải quyết gấp."

Ngay lúc vẻ mặt đạo diễn Hoài An rất nghi ngờ, Phó Quân Nhan lại mở miệng lần nữa, anh nói: "Thật ra thì cũng không có gì phải dấu, cơ thể Tiểu Ái cũng đã điều dưỡng không sai biệt lắm. Cô ấy không nói nhưng tôi lại nhớ, tôi vẫn thiếu cô ấy một cái hôn lễ, tôi không thể để cô ấy không minh bạch đi theo tôi được."

Lúc đạo diễn Hoài An nghe câu này, ông chỉ muốn nói: "Hai người đã công khai công bình công chính, sao có thể là không minh bạch đi theo chứ?" Nhưng ông nhìn thấy sự chăm chú trong đáy mắt của Phó Quân Nhan, vẫn gật đầu một cái không nói gì thêm.

Quả nhiên, sau nửa tháng, Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối cử hành một hôn lễ long trọng thế kỉ. Ngày ấy, Cố Tiểu An đeo một cái nơ nhỏ giống y như cái nơ mà Tiểu Khải đeo, Cố Tiểu An làm hoa đồng cho Cố Bảo Bối. Vì vậy lúc cô dâu vào bàn, hình ảnh kia vừa đáng yêu lại buồn cười. Mọi người nhìn thấy sau lưng Cố Bảo Bối, bởi vì quá nhiều người mà một con chó trắng lâm vào tình trạng báo động, lông trên người dựng đứng lên, ngậm làn váy của Bảo Bối ngoắc ngoắc đuôi không ngừng, phối hợp với tốc độ đi chậm rì rì bước đi. Mà bên phải là Cố Tiểu An bởi vì đợi lâu quá đói bụng nên một tay ôm bình sữa phồng má uống ừng ực, ừng ực từng ngụm một, một tay cầm làn váy của chị nghiêm túc đi theo.

Ngày đó, đoàn rước dâu trong hôn lễ cũng rất vạm vỡ, đều là những chiếc siêu xe có hàng đầu, đi đầu là một chiếc Aston Martin One-77 có trị giá 4700 vạn, theo phía sau là một chiếc xe Ford Fab1 có rèm che, sau đó lại là Spyker C8, Eo Ferrari chạy từ từ phía sau, hoàn toàn đủ để mở một cuộc triển lãm xe. Phía đoàn này đương nhiên cũng không phải do người luôn khiêm tốn như Phó Quân Nhan đứng đầu, người sáng suốt vừa nhìn thấy lập tức biết người khởi xướng việc khoe khoang này nhất định là anh họ của Cố Bảo Bối, Mạc Nặc Vân. Quả thật, đây cũng là kiệt tác do Mạc Nặc Vân tụ tập mấy người bạn hồ bằng cẩu hữu (bạn bè không tốt) trong câu lạc bộ siêu xe của mình.

Mà khách mời được mời đến hôn lễ của Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối cũng không có quan lại quyền quý nào cả. Chỉ có những người bạn thân thiết của Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối, còn có người hâm mộ.

Tất nhiên, cũng không thể là toàn bộ người hâm mộ được. Gia đình hải bảo và fan của công tử Quân Nhan quả thực là quá nhiều, mời toàn bộ tới cũng không thiết thực. Cho nên, trước khi hôn lễ tiến hành một thời gian ngắn, bọn họ mở thông báo trên mạng, khi vào trang cá nhân của hai người sẽ thấy một đoạn phim Cố Bảo Bối và Phó Quân Nhan quay chung, cuộn phim rất dài, nhưng những tấm hình trong đó đều là những bức hình ấm áp thân mật từ người hâm mộ hoặc cẩu tử. diễn$đàn^lê&quý*đôn

Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối mời, chính là những người đã chụp hình. Đoạn video phát đến cuối cùng, sẽ nhìn thấy một đoạn văn: "Cám ơn mọi người đã làm minh chứng cho tình yêu của chúng tôi, cảm ơn mọi người đã cùng chúng tôi đi từng bước một, bất kể bạn là ai, hoan nghênh bạn đến tham gia hôn lễ của chúng tôi."

Vì vậy, buổi hôn lễ hôm đó cũng có rất nhiều cẩu tử, một cẩu tử đang dùng cơm trên bàn rượu, tự mình lẩm bẩm lầu bầu nói: "Nửa đời chụp ảnh, lần đầu tiên tôi cảm thấy nghề nghiệp của mình cũng có thể được tặng quà, lần đầu tiên cảm thấy làm cẩu tử cũng có chỗ tốt…." Lúc này Mạc Nặc Vân giúp em gái đi mời rượu cũng đã giơ ly đến đây, anh nhíu mày một cái, liếc nhìn màn ảnh lớn đang chiếu hình ảnh, gật gật đầu nói: "Tôi cũng cảm thấy như vậy….."

Sau hôn lễ mấy hôm, bộ phim Phó Quân Nhan quay ở Mã Tác lí cuối cùng cũng chiếu phim rồi. Cố Bảo Bối theo bản năng thấy rất mâu thuẫn với bộ phim này, nhìn thấy thông tin về bộ phim được giới thiệu trên bản tin cô lập tức nghiêng mặt sang bĩu môi nhìn ngực Phó Quân Nhan. Khiến cho Phó Quân Nhan cảm thấy dở khóc dở cười, anh không thể làm gì khác hơn là ôm cô dụ dỗ. công tử Quân Nhan của chúng ta chỉ chỉ vào vết rạn da do mang thai của Bảo Bối, lại chỉ chỉ vào vết sẹo trên ngực mình, nói: "Một mình em, một mình anh, vương bát xứng với hạt đậu, công tử xứng với cá nóc."

Chọc khiến cho Cố Bảo Bối xù lông, nhưng cô sợ đánh thức ba bảo bảo cộng thêm Tiểu Khải là bốn tiểu tử kia. Không thể làm gì hơn là phồng má, dán miệng vào tai Phó Quân Nhan tức giận nói: "Đi qua một bên đi, em cho anh biết, em chỉ cần nhìn thấy vết sẹo kia em sẽ thấy tức giận đó." Nói xong cô chỉ chỉ vào bụng mình nói: "Đây là kết quả của tình yêu, kia của anh là vì cái gì? Hả hả…….. Anh có chừng có mực một chút cho em."

Phó Quân Nhan lại cười, anh thích nhìn cô xù lông, đáy mắt tràn đầy tức giận nhưng sức sống bừng bừng. Thưởng thức một lúc, cuối cùng anh đưa tay sờ sờ đỉnh đầu cô, nửa nghiêm túc nửa dụ dỗ nói: "Đó cũng là yêu, khổ nạn và thù hận, cũng đều khiến chúng ta học được tình yêu." Vì vậy, Cố Bảo Bối im lặng, cô lại bắt đầu đau lòng cho Phó Quân Nhan, vì vậy cô ngẩng đầu lên hôn lên mặt, lên đôi mắt đẹp đẽ của anh.

Bộ phim Phó Quân Nhan quay ở Mã Tác Lý có tên là 'Con mồ côi'. Vì trừng phạt Phó Quân Nhan, cả đoàn người của nhà họ Phó, thêm cả trứng nước Tiểu Tiểu và Tâm Ngô luôn ngủ thiếp đi, còn cả An An ôm lạc lạc và bình sữa nằm trên người Tiểu Khải. Sáu người nhà họ Phó đều ở nhà nhìn sách lậu…..

Bộ phim 'con mồ côi' này khiến Cố Bảo Bối nghĩ đến thân thế của Phó Quân Nhan, cho nên anh rất khổ sở, cũng không ưa thích. Quả nhiên, nội dung phim đủ khiến cô thấy khó chịu. Nội dung nói về một đứa con mồ côi bị vứt ở Mã Tác Lý từ nhỏ, nó bị ném bỏ trong một bọc đồ của nó, có người thân giữ lại một thanh khóa nhỏ và tờ giấy khai sinh. Cho nên, nguyện vọng từ nhỏ của đứa bé này chính là tìm được cha mẹ ruột của mình để hỏi một vấn đề, một vấn đề rất đơn giản không hề có chút phức tạp nào: "Tại sao lại vứt bỏ con?" Vì vậy, đi tìm lộ phí, cuối cùng cậu bé trai kia cũng lớn lên, ngay lúc tại đó có chiến tranh cậu nhóc đã đi đầu quân, bởi vì làm lính có cơm ăn, làm lính có quân lương. Nhưng nó trải qua mưa bom bão đạn lại nhận được tin vì khó khăn nên quân đội không phát quân lương. Lúc này, nó vốn cũng không phải vì yêu nước mà đầu quân, vì kiếm tiền để tìm kiếm được cha mẹ đẻ của mình nên nó mới đầu quân, vậy nên, nó đào binh.voicoi08$%^d.đ.l.q.đ

Sau này, nó là một người lính đào ngũ, vì thế nên nó luôn phải trốn tránh, lúc nó sắp cùng đường thì nó gặp một người phụ nữ trẻ tuổi bị mù, lúc nó sắp bị đói chết thì người đó đưa cho nó một cái bánh bao. Sau đó, mỗi ngày nó bắt đầu làm việc nặng giúp người đó, mà cô ấy sẽ chia một nửa bánh mì mà cô

ấy có cho nó.

Hai người lâu ngày sinh tình, nhưng ngay khi bọn họ chuẩn bị kết hôn, trước đó một ngày, chiến tranh đã lan tràn đến những thôn làng cách đó không xa. Lúc này, bộ đội lại tới chiêu binh. Bọn họ nói, nếu nó không phản kháng, nó và người phụ nữ cũng như đứa nhỏ của nó đều sẽ phải chết. Nhưng nếu nó phản kháng, có lẽ chiến tranh sẽ không lan tới đây, người phụ nữ và đứa nhỏ của nó có thể còn được sống.

Vì vậy, người lính đảo ngũ này nhìn một cái vào người phụ nữ mà mình còn chưa kịp kết hôn kia, lại một lần nữa nó vào chiến trường. Bởi vì cuối cùng nó biết, không có hòa bình thì nó cũng không có cách nào tìm được cha mẹ mình. Không có hòa bình, nó không thể có một ngôi nhà. Tổ chim bị phá thì sao trứng có thể nguyên vẹn được chứ?

Cuối cùng của câu chuyện xưa này, nó cũng lấy được quân lương, hơn nữa còn có cả tiền thưởng. Cuối cùng của chuyện xưa, ngày hôm sau khi nó nhận tiền, nó chết trên chiến trường, anh chết trong mưa bom bão đạn. Nó còn là một người con mồ côi, cho dù nó có chết lừng lẫy, chết một cách anh hùng, nhưng vẫn chỉ như trước, nằm đó đến chục năm cũng không ai nhớ đến nó, không có ai chôn cất cho nó……...

Đây là một đề tài phản chiến trong điện ảnh, sau cùng của bộ phim có một đoạn thăm hỏi ngắn, Phó Quân Nhan nói: "Người nhiệt tình yêu thương chiến tranh là người không tham gia chiến tranh, nếu ngày mai sẽ tử vong, bạn mới có thể hiểu, một hạt cát tiến vào mắt bạn hôm nay, miếng đồ ăn bị bạn cho là khó ăn mà phun ra kia, tất cả những thứ đó đều rất trân quý. Mong mọi người hãy yêu hòa bình."

Mà Cố Bảo Bối khóc, cô nói cô chỉ là một cô gái nhỏ, cô không nhìn thấy hòa bình hay không hòa bình. Cô nói: "Anh biết không? Phó Quân Nhan, anh hùng tuyệt đối không hề đáng yêu. Nếu em yêu anh, em sẽ kiêu ngạo bởi anh mãi là anh hùng của em. Nếu như em yêu anh, em tình nguyện anh là một người nhu nhược bị mọi người phỉ nhổ, chỉ mong anh còn sống, như thế đã là tất cả sự tốt đẹp rồi…….. Cho nên, nếu có chiến tranh, em sẽ giấu anh đi, hoặc là chúng ta cùng nhau xông lên trước, hoặc là chúng ta cùng chết." Đây thực là cá nóc ngơ ngác đang nói, Phó Quân Nhan bất kể là khốn khổ đến thế nào, em cũng không đồng ý cho anh rơi rớt….

Tiết mục trao giải thưởng Kim Long trong điện ảnh khai mạc, Phó Quân Nhan dựa vào bộ phim này đứng trên vị trí nam chính xuất sắc nhất, hiển nhiên, người nhận phần thưởng này luôn là anh.

Lúc buổi lễ trao giải diễn ra, vì để đám fan hâm mộ đã lâu không nhìn thấy anh, Phó Quân Nhan đưa theo Cố Bảo Bối xuất hiện.

Ngày ấy, lúc Phó Quân Nhan lên đài lĩnh thưởng, tất cả mọi người đều nghĩ là anh chỉ cười cười giống những lần trước, cũng không hề nhiều lời. Mọi người lại không nghĩ rằng Phó Quân Nhan lại tiến thêm một bước, nhìn về phía khán đài khẽ vuốt cằm mới nâng khóe môi tạo thành một nụ cười nói: "Các vị đến đây một chuyến cũng không dễ dàng, phu nhân nhà tôi muốn tôi nhiều lời thêm mấy câu."

Sau đó dưới đài vang lên một trận vỗ tay như sấm và những tiếng bàn tán ồn ào, máy quay cũng bắt đầu chiếu đến khu người thân, vẫy vẫy tay người fan, sau đó anh chậm rãi mở miệng, thần thái anh rất nghiêm túc, giọng nói khiêm tốn, anh ý vị sâu xa nói: "Cũng rất nhiều người nói, Phó Quân Nhan từ nhỏ lớn lên trên võ đài, từ nhỏ đã là công tử. Đều nói mọi người là người hâm mộ của tôi, cũng hình như tôi cao hơn các bạn quá nhiều. Nhưng trên thực tế, Phó Quân Nhan cũng chỉ là một người trong vạn người mà thôi, bởi vì có mọi người yêu thích nên tôi mới có thể đi đến ngày hôm nay. Mọi người đều là ân nhân của tôi, cám ơn."

Sau khi buổi lễ trao giải kết thúc, khi phóng viên hỏi Phó Quân Nhan và Cố Bảo Bối ăn mừng thế nào thì Cố Bảo Bối chỉ dịu dàng cười, vẻ mặt cô không hề muốn xa rời nhìn Phó Quân Nhan. Mà Phó Quân Nhan cũng nhìn về phía cô với ánh mắt tha thiết, sau đó, anh nhẹ cười nói: "Về nhà chơi với đứa nhỏ."

Tác giả: bộ truyện này đã kết thúc, cám ơn mọi người đã ủng hộ.

Lời nói của Phó Quân Nhan cũng là lời tôi muốn nói, tôi cũng muốn cám ơn mọi người, tất cả bạn bè luôn ủng hộ ' Xin chào tình yêu', mọi người đều là ân nhân của tôi. Vì thế tôi sẽ không kiêu ngạo không nóng nảy tiếp tục viết văn, viết xong văn cho mọi người.

Tiếp đến tôi sẽ viết bộ 'tiện nam, mau chết đi', một câu chuyện ấm áp vượt qua sóng gió.

Editor: Cám ơn mọi người trong thời gian qua luôn ủng hộ. mình làm còn nhiều thiếu sót mong mọi người bỏ qua cho.

Cám ơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào Tình Yêu* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.